

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

That which slumbers
should never be awakened.

ELDRITCH

KERI LAKE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ELDRITCH
THE EATING WOODS, #2

KERI LAKE

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu ve Sözlük Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)
[Bölüm 61](#)
[Bölüm 62](#)

[Bölüm 63](#)

[Bölüm 64](#)

[Bölüm 65](#)

[Bölüm 66](#)

[Bölüm 67](#)

[Bölüm 68](#)

[Bölüm 69](#)

[Bölüm 70](#)

[Bölüm 71](#)

[Bölüm 72](#)

[Bölüm 73](#)

[Bölüm 74](#)

[Bölüm 75](#)

[Bölüm 76](#)

[Bölüm 77](#)

[Bölüm 78](#)

[Bölüm 79](#)

[Bölüm 80](#)

[Bölüm 81](#)

[Bölüm 82](#)

[Bölüm 83](#)

[Üçüncü Kitap](#)

[Keri Lake'in Diğer Kitapları](#)

[Yazar Hakkında](#)

ELDRITCH

Yayınlayan: KERI LAKE

www.KeriLake.com

© 2025 Keri Lake

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, fotokopi, kayıt veya diğer elektronik ya da mekanik yöntemlerle çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, işletmeler, olaylar, yerler veya diğer unsurlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı: Okay

Creations Düzenleme: Julie

Belfield

Harita tasarımı: Joshua James, Stardust Book Services

Uyarı: Bu kitap, bazı okuyucuların rahatsız edici bulabileceği açık cinsel içerik ve şiddet sahneleri içermektedir.

Öyleyse ruhundaki karanlık sönsün,
Ya da ateşle çevrili akrep gibi yaşasın;

—Lord Byron

Dear Reader

The Eating Woods Trilogy'nin ikinci bölümünü seçtiğiniz için teşekkür ederim. *Anathema'yı* yazdığımda, bu hikayeyi ve karakterleri bu kadar çok kişinin seveceğini hiç hayal etmemiştim. Bu devam romanı, büyük ölçüde sizin sevginiz ve teşvikiniz sayesinde ortaya çıktı ve bu dünyada biraz daha uzun süre yazma fırsatı bulduğum için çok minnettarım.

Bununla birlikte, okumaya başlamadan önce birkaç önemli noktaya dikkat çekmek istiyorum.

İkinci kitapta, Zevander'in geçmişini keşfetmeye karar verdim, bunun onun karakterine ve *Anathema'daki* olaylara ne kadar önemli olduğunu göstermek için. Birinci kitaba yapılan bağlantılara dikkat edin, bazıları çok ince olabilir. Ayrıca geçmiş ve ilk bölümleri de çok özenle yazdım. İlgisiz gibi görünen şeyler de bir anlamı var, bu yüzden lütfen sabırlı olun, sonunda her şey bir araya gelecek.

Anathema'yı okuduktan sonra biraz heyecan arıyorsanız, Zevander'in geçmişini ve travmasını hassas bir şekilde ele almaya özen gösterdiğimi bilin. Bu kitaptaki sahneler açık ve müstehcen olsa da, onun maruz kaldığı istismara özen ve anlayışla yaklaşmıştır. Romantizm konusunda sabırlı olun, çünkü her iki karakterin de aşması gereken çok şey var.

Bir uyarı...

Bu kitap, potansiyel olarak tetikleyici olabilecek bir dizi durum içermektedir. Tetikleyici uyarıların tam listesini (spoiler içeren) web sitemde bulabilirsiniz:

[TAM TETİKLEYİCİ LİSTE](#)

Glossary

Yazdırılabilir bir sözlük web sitemde mevcuttur.

[BURAYA TIKLAYIN](#)

ÖNSÖZ

On dokuz yıl önce...

Çığlıklar, derin geçitte yankılanıyordu.

Taştan yapılmış bodrumun nemli ve soğuk havası, genç rahibenin gırtlaktan gelen çığlıklara doğru aceleyle koşarken nefesini kesmek üzereydi. Kalbi göğsünde deli gibi atıyordu.

"Yavaşla, cehennem çocuğu," diye homurdandı Sacton Crain arkadan, ona yetişmek için topallayarak.

Geçtiği her hücrede en az yarım düzine kadın ve çocuk vardı; çoğu Kızıl Adamlar tarafından kaçırılmış Lyverianlardı. Ölüm, dışkı ve çürümenin kokuşmuş kokusu Sacton Crain'i mide bulandırmış olsa da, kız tapınağın çürümüş bağırsaklarında günlerinin çoğunu geçirdiği için buna alışmıştı.

Çığlıklar onu, kendisinden çok da büyük olmayan bir Lyverian kadının, kumlu zeminde kıvranarak, tekmeleyip çığlık attığı bir hücreye götürdü. Kadının uzuvları ve alnında, kaba bir bıçakla kesilmiş haç izleri vardı ve hepsinden taze kan sızıyordu. Kolları, diğer üç Kızıl Peçe tarafından vücudunun iki yanına sabitlenmiş halde, kırmızı cüppelerin altında boğuluyordu.

"Onu bana verin!" Lyverian aksanı, boğuk sözlerine ağır bir şekilde yapışmıştı, burnundan taze kan akıyordu, muhtemelen vurulmuştu. "Çocuğumu bana verin!"

Sacton Crain, yardımcı rahibin yanından geçerek odaya girdi. "Ölüler dirilmiş gibi beni yataktan kaldırmamanızı gerektirecek kadar acil ne vardı?"

"Bir doğum, Ekselansları." Dilini tutmasına izin verilen tek Kızıl Peçe olan Rahibe Vona, telaşlı kadının üzerinde durdu, sert gözleri ilgisizlikle donuklaşmıştı. "Kendiniz görün."

Anne Vona'nın yanında, kirli altın rengi saçlarından Vonkovyan olduğu anlaşılan, vücuduna zar zor tutunan yıpranmış giysiler giymiş başka bir tutsak duruyordu. Titreyen kollarında küçük bir bohça tutuyordu.

Sacton Crain ona doğru topallayarak yaklaştı ve çocuğu gördüğü anda kaşlarını çattı. "Yardım eden sen miydin?"

"Evet, Ekselansları," diye cevapladı Vonkovyalı mahkum. "Birine bir dilde fısıldadığınızı duydum." Yerdeki kadına baktı, ihanet Vonkovyalı'nın yüzünü buruşturdu. "Orada sadece gölgeler vardı."

"Yalan!" diye bağırdı kadın, bileklerini yere sabitleyen ellerden kurtulmaya çalışarak. "Tanrılara dua ettim. Tanrılarım!"

Anne Vona bakışlarını Lyverian anneye çevirdi. "Gümüş gözler iğrenç bir şeydir. Sen bir iblis doğurdun. Tanrılar seni terk etti. Söylediklerimi anlıyor musun?"

Zaptedilen kadın, onu tutmaya çalışan Kızıl Peçelilerle mücadele ederek çığlık attı. "Çocuğumu verin! Onu hemen bana verin!"

Sacton Crain kadının yanına diz çöktü ve elini kadının yanağına koydu. "Sakin ol. Dünyaya gelen kötülük yok edilmelidir, çünkü biz kutsal ilkenin acımasız çobanlarıyız."

Yaşlı Kırmızı Peçe, yardımcıya baktı ve bebeği tutan tutsağa doğru başını salladı. "Onu Yiyen Orman'a götür. Onu kurban olarak sun, böylece ılık bir kışla kutsanabiliriz."

Birkaç günlük bir bebek için acımasız ve vahşi bir kader. O ormanda yaşayan her neyse, onun küçük bedenindeki eti parçalamamış olsa bile, geceleri yiyecek artıkları arayan hayvanlar bunu kesinlikle yapacaktı. Acolyte hiç tereddüt etmeden kısa bir baş sallama ile onayladı ve bebeği uzatan kadına doğru yürüdü.

Kadın çocuğu alır almaz, yardımcı, Sacton Crain'in Lyverianlı annenin boynunu bıçakla kesmesini dehşetle izledi.

Kadının boğazında kekeleyen bir nefes takıldı ve kanı kumlu zemine akarken boğuldu, boğuk sesler çıkardı ve nefes nefese kaldı. Bir elini kurtarmayı başaran kadın, Sacton Crain'in elini yakaladı, kanı hala onun elinde tuttuğu bıçaktan damlıyordu.

Anadilinde söylediği boğuk sözler, ağzından fışkıran kanla kesintiye uğradı ve Sacton Crain'in gözleri büyüdü, vücudu hareketsiz kaldı, sanki kadının dokunuşuyla felç olmuş gibiydi. Bakışları kadına sabitlenmiş, ağzı sanki çığlık atacakmış gibi açık kalmıştı, ama sesi görünmez bir şey tarafından boğulmuş gibiydi.

"Eski bir güç... esaretinden kurtuldu. İki dünya... ölümcül bir... örtüyle boğuldu." Lyverian annenin sözleri, ölürken aldığı nefeslerle kesildi. "Çürümüş ağaçtan... böcekler... sürünüyor. Çürüme ve yıkım... çelikle yok edilemeyen... en güçlü adamları... diz çöktürecek."

Genç annenin son sözleri, ağır bir felaket battaniyesi gibi havada asılı kaldı ve sonunda yere yığıldığında, Sacton Crain'i serbest bıraktı. Sacton Crain, kadının ona fısıldadıklarından açıkça sarsılmış bir şekilde geriye doğru sendeledi.

Çenesi titreyerek, "Kimse bunu bilmemeli. Kimse bunu asla bilmemeli!" dedi.

Vonkovyan tutsak, üç Kızıl Peçe onu çevrelediğinde çığlık attı, ancak onlar küçük bıçaklarını vücuduna sapladıklarında ses hızla kesildi.

Panik, yardımcı rahibenin karnında kıvrıldı, nefesleri düzensizdi, kanlı manzarayı izlerken kalbi çarpıyordu.

"Bunu anlatacak dilin olmadığı için şanslısın, yoksa aynı kaderi paylaşırdın." Anne Vona kanlı manzaradan gözlerini ayırdı ve ona döndü. "Çocuğu bir an önce ortadan kaldır."

Başını eğen yardımcı rahibe tekrar başını salladı ve kollarında çok sessiz olan bebeği alıp hücreden çıktı. Annesi de Kızıl Adamlar tarafından hapsedilmiş olduğu için çok iyi bildiği yeraltı tünellerinden hızla geçti. Sacton Crain'in merhameti sayesinde, annesinin ölümünü gördüğü aynı hücrede çürümek yerine, yardımcı rahibe pozisyonuna yükselmişti.

Annesi, kızının yeni doğmuş bir bebeği ölüme götürdüğünü görse utançtan başını eğdirdi, ancak bu düşünce onu rahatsız etse de, yardımcı rahibe görevinden vazgeçmeyi reddetti. Bunu yapması, cezalandırılması anlamına gelirdi — muhtemelen kendisi de o cehennem gibi ormana gönderilirdi.

Koridorun sonundaki ağır ahşap kapıya doğru ilerlerken, bahçede ot toplamak için kullanılan sepetlerden birini aldı ve çocuğu içine koymak için durdu. Ahşap sandalyenin yanında bırakılmış küçük yağ lambalarından birini kaldırdı ve yanan alevi yükseltti.

Yüzünü gizlemek için pelerininin başlığını kaldırarak, yardımcı rahip rüzgârın şiddetine karşı koyarak ahşap kapıyı itti ve kış havasına çıktı. Donmuş nefes buharı aysız gecede dağıldı ve buzlu kar botlarının altında çıtırdadı. Tanrım, çocuk hayvanların acımasız dişlerinden korkmasına gerek yoktu, çünkü bu acımasız soğuk, her şeyden önce onun ölümüne neden olacaktı.

Lambanın alevi cam ve pirinçten yapılmış muhafazanın içinde kalırken, uzattığı kolundan sarkarak titriyordu. Sepeti dirseğinin kıvrımına sıkıca tutturmuş, pelerininini tutarak uykuya dalmış köyün içinden, küçük dükkanların ve taş çeşmenin önünden hızlı adımlarla geçti. Birkaç yanan ocak, köyün ötesindeki dar patikaya doğru ilerlerken ona biraz ışık sağladı, ancak karanlık onu yuttu. Gözleri etrafını tararken, zaman zaman yalnız geçenlere saldırdığı söylenen kurtların herhangi bir izini aradı. Güçlü bir rüzgârla soğuk hava iğneleri yüzünü keserken, sepetin içinden gelen sessiz ağlama sesi omurgasında korku dolu bir titreme yarattı.

Başlığı geriye uçup kulaklarını acımasız soğuğa maruz bıraktığında inledi. *Sessiz olmayı reddeden lanet olası çocuk!* Çocuk ne kadar yüksek sesle ağlarsa, rahibenin onu boğma isteği o kadar güçleniyordu, ta ki Tanrı'nın lütfuyla çocuk sonunda sakinleşene kadar. Ses mi sessizlik mi tercih edeceğini bilemeyen rahibe, daha hızlı koşmaya başladı ve bebeği patikada bırakmayı düşündü. Ama ya Rahibe Vona, onu Yiyen Orman'a kurban etmediğini öğrenirse? Oh, bu ne büyük bir ceza olurdu.

Sonunda ormana vardığında, onu yakalamak için uzanabilecek ağaçlardan uzak durarak ormanın kenarında koştu. Rüzgar ürkütücü bir sessizliğe büründü, çocuk sonunda sakinleşti, karın çıtırtısı altında sadece yardımcı rahibin panik nefesleri duyuluyordu.

Komşu ormanda kıkırdama sesleri yankılandı ve dikkatini oraya çevirdi, gözleri fenerin ışığında görebildiği yoğun sis ve kalın ağaç gövdelerini taradı.

Çürümüş bitkilerin kokusu dışında hiçbir şey yoktu.

Yine de, adımlarını yavaşlattı ve gözlerini o ağaçlardan ayırmaya cesaret edemedi, ta ki bir şey botunun ucuna çarpan bir şey olana kadar. Fenerini yere doğru eğdi ve karda yatan küçük, kanlı kütleye kaşlarını çattı. Bükülmüş şekli ve çatallı ayakları nedeniyle bir hayvan olduğu belliydi, ancak derisinin olmaması ve kemiklerine yapışmış sadece birkaç parça et olması, onu tanımlamayı imkansız hale getiriyordu.

Tüyleri diken diken eden bir korku omurgasından yukarı doğru yayıldı. Yutkunarak, zavallı hayvanın etrafından dolaştı ve çocuğun parlayan, gümüş rengi gözlerine bir bakış, ona yakında aynı kaderi paylaşacağını hatırlattı.

Başını sallayarak başka yere baktı.

Kızıl Tanrı'nın iradesi.

Kızıl Tanrı'nın bazen acımasız ve zalim olduğunu düşünse de, onun iradesini sorgulamaya hakkı var mıydı?

Sonunda, rahip yardımcısı ormanın kemerli girişine ulaştı. Burada, yıpranmış kemiklerin etrafına dolanmış sarmaşık dalları, ötesindeki ıssız görünümlü ağaçlara giriş kapısı görevi görüyordu. Dişleri takırdayan rahip yardımcısı, sepeti taşların üzerine koydu ve eşiği geçmeye cesaret edemedi.

Kar üzerinde pençelerin keskin bir sesi, kalbinin göğsünde çarparken onu döndürdü. Yarım düzine kuzgun arkasında toplanmıştı, onları görmek sinir bozucuydu. Yine de, o ağaçların arasında yaşayan her neyse, kuzgunlar daha iyiydi.

"Eleanor."

Acolyte nefesini tuttu ve kemerden geri atladı.

"Benim tatlı Eleanor'um." Kulağına gelen ses, annesinin sesine çok benziyordu. "Orada ne tutuyorsun, kızım?"

Acolyte, annesinin eski diline kaşlarını çattı. Büyük büyükannesinin gençliğinden beri bu kadar resmi bir dil kullanılmamıştı.

Ağaçların arasından hayalet gibi bir gölge geçti, annesinin yakalandıkları ve tapınağın bodrum katına götürüldükleri gece giydiği bembeyaz geceliği anımsatan beyaz bir parıltı. O zamanlar rahibe adayları henüz bir çocuktuk ve hem kendisi hem de annesi delilikle suçlananları toplayan yastıklı arabaya zorla bindirildiklerinde çok korkmuştu. Takip eden aylarda, annesinin acımasız sorgulamalara maruz kaldığını, cadı avcıları tarafından dürtüldüğünü ve kötü huyları tedavi etmek için zorlandığını izlemişti. Zamanla, o bembeyaz gecelik kir, pislik ve kanla kaplanmıştı; annesinin çektiği acıları yansıtan renkli bir koleksiyon.

"Gel, Eleanor. Benimle ormana kaçalım." Bir başka beyaz parıltı, ardından annesinin uzun saçlarının belirgin kırmızısı, sanki ağaçların arasında oynuyormuş gibi. Yıllardır duymadığı annesinin kahkahasının uzak yankısı, yüzüne gözyaşlı bir gülümseme getirdi. "Gece sabaha kadar eğlenelim!"

Hayalet gibi figür dönerek ağaçların arkasına kayboldu ve yardımcı rahip yaklaştı.

"Gel, kızım. Zincirlerini kır ve istediğin gibi yaşa."

Eski dil hala onu rahatsız ediyordu, annesi zaman zaman kendi büyükannesinin yaptığı gibi konuşsa da, annesinin sesindeki tuhaflık Eleanor'u daha da yaklaştırdı. Daha da yaklaştırdı.

Sepetteki çocuğun ağlaması, onun dikkatini dağıtamadı. O, figürün ağaç gövdelerinin arasından geçip düşen çalıları karıştırmamasını izliyordu.

Anne! Elini uzattı, parmak uçları kemerin hemen ötesine uzanıyordu. *Beni bekle, anne!*

Çocuk sepetin içinde çığlık attı, çığlıkları o kadar dehşet doluydu ki, rahibe trans halinden çıkıp, pancar kadar kırmızı bir yüzün ortasında ona bakan o küçük parlayan gözleri gördü. Kargalar

yakınlaşmış, sanki azarlamak istercesine kargalaşıyorlardı. Biri genç yardımcı rahibin üzerine uçtu, o da ellerini kaldırıp onu kovmaya çalıştı. Bir diğeri de ilkin katıldı, keskin pençeleri onun açıkta kalan derisini tırmalıyordu.

Gidin buradan! Gidin buradan!

Ellerini çılğınca sallayarak onları kovmaya çalışırken, farkında olmadan onların saldırısından kaçmak için geriye doğru yavaşça ilerledi.

Soğuk bir şey bileğini kavradı ve döndüğünde, kabuk gibi bir derisi ve boynuzları olan uzun boylu, canavarca bir yaratığın ona baktığını gördü.

Wrathavore.

Bir çığlık göğsünden çıktı ve aynı anda sert bir çekiş onu kemerli geçitten uçurdu.

Yiyen Orman'a.

* * *

Uzaklardan keskin acı çığlıkları duyuldu ve Crone Cadısı, donmuş ay çileği tarlasının üzerinde eğilmiş olduğu yerden doğruldu. Yiyen Orman'a doğru döndü ve dinlemek için durakladı. Biraz fazla yaklaşmış zavallı, habersiz ruhların ara sıra çığlıklarını duymak alışılmadık bir şey değildi.

Aptallar.

İşine geri döndü, ama ilk sesin üzerine başka bir ses yükseldi. Bir çocuğun uzun, burundan gelen, daha tiz ve daha çılgın bir çığlığı. Yeni doğmuş bir bebeğin çığlığı gibi.

Kaşlarını çatarak, fenerini kaldırdı ve kulübenin köşesinden, bahçesinin ortasına doğru topallayarak yürüdü. Orada, uzaktaki kemerin dibinde, bir grup kuzgunun çevresinde bir şey gördü.

Sepetteki küçük bir bebek mi?

Çevresine bakındı ama kimse yoktu, ama ağlamalar devam etti, ta ki Cadı Kadın artık bunu görmezden gelemeyecek hale gelene kadar. Ağaçların kenarında kalarak, topallayarak yaklaştı. Daha da yaklaştı, ta ki bebeğin titreyerek yattığı sepete ulaşana kadar. Bebeğin minik elleri kundaklarından kurtulmuştu. Bir kuzgun çocuğun yanında oturmuş, ona yakın bir yerde tünemişti.

bebek artık ağlamıyordu. Gümüş rengi gözleri, kuşa sabitlenmiş gibiydi.

Gümüş gözler ve ölümcül solgun bir ten.

Rahibesi, yeni ay ile birlikte geleceğini kehanet etmişti.

Yaşlı Cadı, kara gökyüzüne baktı ve bakışlarını aşağıya, kemerli geçidin keskin bir çatalına takılmış kırmızı bir kumaş parçasına çevirdi. Onu sivri uçtan kaldırdı, ıslak olduğunu fark etti ve bıraktı, kumaşın ağaçların arasında kaybolmasını izledi. Parmak uçlarını kaplayan şeyin kan olduğunu tahmin etti.

Belki de çocuğun annesi, orman tarafından yutulmuştu.

Önündeki uzak ağaç sınırından erkek sesleri geldi ve yaşlı kadın fenerini söndürerek çalıların arasına saklanmak için koştu. Yaşlı bir adamın yaklaştığını gördü; sırtına bağladığı yay, toprak rengi giysileri ve belinde taşıdığı tuzaklardan anlaşıldığı kadarıyla bir avcıydı. On iki yaşından büyük olmayan bir çocuk, aynı giysiler giymiş olarak onun yanında yürüyordu. İkisi de bebeğe doğru yöneldiler ve onu gördüklerinde yaşlı avcı kaşlarını çatı.

"Tanrım, bu bir bebek mi?" Çocuk sepetin yanına eğildi, yaşlı avcı ise omzuyla onu hızla geriye itti.

"Uzak dur."

"Ama o sadece bir bebek, baba. Margaret gibi minicik."

Çocuğun babası bebeğe doğru başını salladı. "Gözlerine bak. Bir anormallik var." Etrafına bakındı, avucunu belindeki hançerin kabzasına koydu. "Kuzgunlar kötülüğe üşüşür. Onu buraya bırakan kişi, bunu kasten yaptı. Biz de aynısını yapacağız."

"Ama hayvanlar onu yiyecek, değil mi baba? Kuzgunlar onun gözlerini yemeyecek mi?"

"Bence çok daha kötüsü olacak. Bu Kızıl Tanrı'nın isteği, evlat. Çocuğu bırak."

"Donacak," diye itiraz etti çocuk.

"Bırak onu! Hadi, şu tuzakları bitir." Yaşlı avcı tuzakları çocuğa uzattı ve arkasındaki uğursuz ağaçlara tedirgin bir bakış attı. "Onları çalılıklarda sakla."

Yiyen Orman'ın yakınında tuzak kurmak, yasaya ve cemaat doktrinlerine aykırıydı, çünkü yakınlarda yaşayan hayvanların şeytan tarafından ele geçirildiği düşünülüyordu. Ne yazık ki, kış şiddetini sürdürdükçe, yiyecek giderek azaldı ve avcılar her zamanki avlanma alanlarının ötesine geçmek zorunda kaldılar. Böyle bir suç işlerken yakalananların cezası, Yiyen Orman'a sürgüne gönderilmektir, çünkü eti yiyenlerin karınlarında şeytan taşıdığı düşünülüyordu. "Ben birkaç tane kurarım, sonra gece için dinlenmeye çekiliriz. İşin bittiğinde beni bul."

"Evet, baba," diye cevapladı çocuk ciddiyetle.

"O kemerden uzak dur ve o çocuğa dokunma.

Anladın mı?"

Çocuk başını eğdi ve onayladı.

Bunun üzerine babası ağaçların arasında uzaklaşırken, çocuk babasının talimatına uyarak çalıların arasına tuzak kurmaya başladı. İşini bitirince bebeğin başına dikildi ve çocuğa gagalayarak kanat çırpın kuşu kovdu.

"Git buradan, seni kötü canavar!" Uzun bir bastonla yarattığı uzaklaştırdı ve çocuğa baktı. "Babam seni rahat bırakmamı söyledi. Ama belki de bu daha merhametli bir davranış..." Kalçasından hançerini çıkardı, ucu keskin ve parlak. "O gözlerinle çirkin bir canavarsın. Belki de onları kafatasından söküp çıkarmalıyım."

Yaşlı Cadı saklandığı yerden kalktı ve ses çıkarmamak için hafif adımlarla çocuğun arkasına kadar yaklaştı. O kadar yakındı ki, burnunda çocuğun saçlarının gıdıklamasını hissedebiliyordu. Bıçağını bebeğe vurmak için geri çekti ve yaşlı cadı arkadan bileğini yakaladı.

Nefes nefese, geri döndü ve boğazında ölen küçük bir çığlık attı.

Hâlâ onun uzvunu tutarken, elini ağzına kapatıp sert bir bakış attı. "Masum bir bebeğin gözlerini oyacak mısınız?" Kaşlarını kaldırarak elini onun yüzünden çekti.

"Ben... Niyetim o değildi, yemin ederim."

"Ama bu çocuğu Yiyen Orman'ın yemesine izin vermek senin niyetin."

"Pa... O, bunun Kızıl Tanrı'nın isteği olduğunu söylüyor."

Yaşlı kadın elini daha sıkı tuttu, uzun, sivri tırnakları adamın etine batıyordu. "Tanrının isteği senin sonun olacak. Çünkü bir gün, *Sürgün Edilen* olacak olan sensin. *Maledicio tej'per nomed vetusza deosium.*" *Seni eski tanrıların adıyla lanetliyorum.*

Cızırdayan derinin çıtırtıları yüzüne bir gülümseme getirdi, tanrıların işaretinin eline kazınmasını izlerken - beş yıldız ve bir ay. Gözleri süt beyazı bir renge dönüştü, laneti çocuğun kalbine saplanmıştı.

"Ölüm Tanrıçası," diye tiz bir sesle konuştu. "Tanrıçanın adına yok olacaksın. Çünkü bu senin kaderin."

"Tanrı... ölümdür."

Yaşlı Cadı iç geçirdi. "Yeterince yakın." Onu bıraktığı anda, çocuğun gözleri normale döndü.

Titreyerek, lanetli elini kaldırırken titrek bir nefes verdi ve bir inilti kaçtı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Zamanla öğreneceksin. Şimdi git. Baban seni bekliyor."

Çocuğun sığ nefes alışığı, geri çekilirken dudaklarından beyaz buhar püskürtüyordu. Topukları üzerinde döndü, ayağına takıldı ve babasının olduğu yöne doğru koşmaya başladı.

Yaşlı Cadı, onun karanlıkta kayboluşunu izleyerek burnunu çektikten sonra, kuzgunların tekrar sepetin etrafında toplandığı bebeğe döndü. "Sen şimdiden biraz sorunlu birisin." Neredeyse bin yıldır kalbine yakın tuttuğu küçük tahta kutuyu pelerinininden çıkardı ve içindeki minik siyah kuşburnunu çıkardı. En büyük kuzgun ona doğru uçuşunda, kolunu uzattı ve yaratığın üzerine konmasına izin verdi. Kuşburnunu gagasına koydu ve kuzgun yere geri uçarak onu bebeğin göğsüne bıraktı.

Yumuşak turuncu bir parıltı, çocuğun cildine yayılan ısıyı göstererek, küçüğü kemiklerine kadar ısıttı. Kuşburnunun kabuğu çatladı ve içinden bir diken ve sap çıktı, çocuğun göğsünün üzerinde mükemmel, gümüş uçlu siyah bir gül haline geldi.

Bebek minik parmaklarıyla yapraklara tutunsa da gülün şekli bozulmadı.

"Artık ona aitsin. Tanrılar merhametli olsun." Gözleri, sepetin yanında kalan kuzgunun üzerine düştü, diğerleri ise sepetin etrafında nöbet tutuyordu. "Bir gün Corvugon'un geri dönmesini sabırsızlıkla bekliyorum. Tanrıça seni kutsasın." Kadın başını salladığında, kuzgun sanki onun sözlerini özümsermişçesine başını yana eğdi.

Kulübesine dönmek için arkasını döndü, ama kuzgunlardan biri arkasında karga karga diye bağırınca durakladı. Onu görmezden gelerek, kendi kendine homurdanarak yoluna devam etti. "Lanetli kuş."

Lanet olası şey, kanatlarını ona doğru çırparak yoluna uçtu.

"Git buradan! Sözümü tuttum! İş bitti!" O yarattığı atlatmaya çalışırken, yaratık kafasına doğru uçtu ve gümüş rengi saçlarını gagasıyla gagalamaya başladı. "Yeter! Beni rahat bırak!" Elleri sallayıp çırpı, ama yaratık uçmak istemedi. "Tamam! Tamam! Ona bir barınak bulacağım!"

Kuş bir kez daha sepetin yanındaki yere kondu.

Yaşlı cadı ona hırladı. "Sen sefil bir şeysin." Öfkeyle, çocuğa doğru topallayarak geri döndü. "Bebeğin kalacak bir yeri olmasını sağlayacağım, ama benimle kalmayacak. Terk edilmiş bir çocukla hiçbir ilgim olsun istemiyorum." İnleyerek, sepeti kollarına aldı. "Tanrılar bana sonsuz bir uyku versin, böylece senin iğrenç, gagalı yüzünü bir daha görmek zorunda kalmayayım." Sepeti taşıyarak, uzaktaki köyün yaşlı şarap üreticisi Godfrey Bronwick'in evine doğru yöneldi. Torunu, bebekten çok da büyük olmayan, nazik, yaşlı bir adamdı. Ona oyun arkadaşı olabilecek biriydi.

Yaşlı kadın kulübenin verandasının merdivenlerini çıkıp sepeti kapının önüne koyarken eski ahşap gıcırdadı. Yumuşak bir cıvıltı, dikkatini içerideki bebeğe çekti. Bebeğin gözleri bir hayvanınki gibi parlıyordu; bir bakıma korkutucuydu. Yaşlı kadın iç geçirdi ve keskin tırnağını başparmağına sürerek küçük bir kan damlası çıkardı. *"Argenticulos tej cinere, sole fractir'per mortiz."* Gümüşten küle dönüşen gözler, sadece ölümle bozulabilecek bir lanet. Kanı bebeğin dudaklarına sürdü ve parmağının ucunda hafif bir emme hissetti. Bebeğin göz kapakları indi ve tekrar açıldığında, önceki parlak gümüş rengi kış grisine dönüşmüştü. "Çok daha iyi." Yaşlı kadın başını yana eğdi ve parmağıyla bebeğin sıcak yanağını okşadı. "Kaderini yerine getir, ufaklık."

Bunun üzerine kapıyı çaldı ve geceye doğru topallayarak uzaklaştı.

BİRİNCİ BÖLÜM

MAEVYTH

Hiçbir zaman birini ölümden diriltip, hayatını sonlandırmak gibi bir isteğim olmamıştı, ama o yaşlı cadı yakınımda duruyor olsaydı, pişmanlık falan umurumda olmazdı, onu kesinlikle iki kez öldürürdüm.

"Zevander, lütfen!" Kız kardeşimin bulunduğu zemindeki deliğe doğru sendeledim, belime dolanan kalın kol bandıyla mücadele ederek. "Bırak beni!" diye bağırdım, onun için döşeme tahtalarına tırnaklarımı geçirdim. "Hayatta olup olmadığını görmem lazım!"

Zevander beni hiç çaba harcamadan sürükledi, sırtım göğsüne yapışmıştı ve ben onun elinden kurtulmak için kıvrandım.

"Beni hemen bırakmazsan, kolunu ısırpı koparacağım!" Beni sıkıca kavrayan elleri öfkemin bir kez daha titremesine neden oldu ve dişlerimi koluna geçirdim ve ısırđım, o da homurdanarak kaslarını gerdi.

"*Tanrı aşkına*, bekle kadın! O enfekte olabilir."

Enfekte. Evet. Beynimin mantıklı tarafı onun yorumuyla uyandı ve ben sakinleştım, tükürük izi bırakarak kolunu bıraktım. Onunla mücadele ederken nefesim kesik kesik kalmıştı, onun mantığına boyun eğdim. Bu düşünce ne kadar yıkıcı olsa da, o haklıydı. Onun durumunun ne olduğunu bilmiyordum. Çoktan ölmüş olabilirdi.

Derin nefesler kalbimin durmak bilmeyen çarpışını sakinleştirdi ve onun tutuşu gevşedi.

"İzin verin."

İsteksizce başımı salladım, ama o önüme geçtiğinde kolunu tuttum. "Zevander... lütfen... eğer enfekte olmuşsa..." Sözler boğazımda düğümlendi.

"Nazik olacağım," diye söz verdi, benim sıkıntımı açıkça hissederek.

Bir kez daha başımı salladım ve kolunu bıraktım, o döşeme tahtalarının altındaki küçük boşluğa inerken ben de dizlerimin üzerine çöktüm. Etrafta yığılmış birkaç raf ve yiyecek kavanozu, buranın kiler olarak kullanıldığını gösteriyordu. Zemin, onun omuzlarının hemen altında olmasına rağmen, boşluk benim dik yürüyebileceğim kadar yüksek görünüyordu.

Parlak bir soğukluk kaslarımı sertleştirdi ve Aleysia'nın orada mahsur kaldığı düşüncesiyle titredim. Kimsenin uzun süre hayatta kalamayacağı kadar soğuktu.

Gerçekten bir tanrı varsa, beni kız kardeşimin cesedine götürecek kadar acımasız olmaması için dua ettim.

Zevander yavaş ve dikkatli hareketlerle kız kardeşimi kollarının arasına aldı ve onun devasa uzuvlarının üzerine uzanmış, onun iri cüssesinin yanında çok küçük ve zayıf görünen kız kardeşimin cansız hali kalbimi çarptırdı. Ellerimi ovuştururken beklenti beni sarsıyordu.

Lütfen hayatta olsun. Lütfen hayatta olsun.

Onu nazikçe yere yatırdı ve ben nefesimi tutarak yanına koştum. Ellerim titriyordu, ona dokunmaya çekiniyordum. Haftalarca onu tekrar göreceğimi ummuştum, ama birdenbire onun ölümünün korkusu beni sardı ve zayıf bedenini gözlerimle içime çekerken gözlerim doldu.

Enfekte olmuş gibi görünmüyordu. Yüzünde garip bir deformasyon yoktu, vücudunun hiçbir yerinde örümcek bacakları çıkıntılı değildi. Her zaman tanıdığım uyuyan Aleysia'ya benziyordu. Daha zayıf ve solgun, evet, ama en azından insandı.

Yaklaşarak kulağımı göğsüne dayadım. Yavaş ve düzenli kalp atışlarının sesi daha fazla gözyaşı döktürdü, ama emin olmak için parmaklarımı boynundaki damara bastırdım ve Elowen'in hayatını alan aynı parmaklarımın kararmış olduğunu görünce durakladım. "Ben... Lütfen..." Niyetimi zar zor

Zevander parmaklarını boğazına bastırdı.

"Nabızı var."

Titrek bir nefesle rahatladım ve başımı salladım. "Onun enfekte olduğuna inanmıyorum. Olamaz. Kapıdaki oymalar onları dışarıda tuttu. Elbette, ona da aynı etkiyi yapacaktır."

"Öyle görünüyor. Tabii başka bir yol bulmamışsa."

Onu kendime doğru çevirirken, parmaklarımla ona dokunmamaya dikkat ederek, cildinin soğukluğu avucumun içine sızdı ve solgun yüzünü görmek kalbimi sızlattı. "Aleysia. Aleysia, uyan. Lütfen, uyanmalısın." Alnına nazikçe öptüm ama en ufak bir tepki bile alamadım. "Lütfen uyan, kardeşim." Soğuk nefesler yüzümü okşadı ve avucumu kollarının üzerinde gezdirdim, cildime değen doğal olmayan soğukluk beni şaşırttı. "Çok soğuk. Onu hemen ısıtmalıyız."

Zevander yanıma diz çöktü ve avucunu kaldırdı, elindeki sembol hafifçe parlıyordu. "Tanrılar lanet olsun." Yumruğunu sıktı ve tekrar açarak kızın üzerine tuttu. Kendi kendine homurdanarak ellerini ovuşturdu.

"Ne oldu? Sorun ne?"

"Alevin sıcaklığını çağıramıyorum." "Hiç mi?"

"Alevin çağırılıp çağırılmayacağını denemek istemiyorum." Yine yumruğunu sıktı, avucunu uzattı ve başını salladı.

Neden gücünü çağırmakta zorlandığını merak etsem de, dikkatim Aleysia'da kalmaya devam etti. "Onu başka bir şekilde ısıtmamız gerekiyor."

Zevander, ellerini dikkatlice kadının vücudunun altına kaydırarak, gevşek bedenini kaldırdı ve kabinin karşı tarafındaki Cadı Krone'nin yatağına taşıdı. Onu incelen şilteye yatırır yatırmaz, battaniyeleri toplayıp kadının üzerine örttüm, ama yatağın yanına kayarken Zevander kolumu tuttu.

"Bu akıllıca değil."

Kaşlarımı çatarak, onun elinden kurtuldum. "Akıllıca olsun ya da olmasın, ölümlüler vücutları çok soğuduğunda ölürler."

Sanki tartışma başlamadan önce kaybettiğini fark etmiş gibi, düşük bir homurtu çıkardı. "O hala tehlikeli olabilir," dedi. "Şunu bilin ki, size zarar vermeye kalkışırsa, tereddüt etmeden..."

"Bana zarar vermeye kalkışırsa, onunla kendim ilgilenirim," dedim, istemeden daha keskin bir sesle. "Ben de kendi ellerimle can aldım."

Yine onaylamayan bir homurtu sesi duyuldu.

"Endişeni anlıyorum, aptal değilim," dedim daha sakin bir sesle. "Ama o benim kardeşim, Zevander. Lütfen... şimdilik onu öldürmekten bahsetme."

O anda düşüncelerinin Rykaia'ya kaydığını anlamak için zihnine girmeye gerek yoktu, gözlerindeki çelişkili bakışlar her şeyi anlatıyordu. Yine de elini sıkıca yumruk haline getirerek, Aleysia bana saldırırsa onu durdurmak için yapabileceğim çok az şey olduğunu hatırlattı.

Ona olabildiğince yakın bir şekilde sokulup, hayatımı çalan parmak uçlarımdan ona dokunmaması için ellerimi de yumruk haline getirdim ve kolumu karnının üzerine koyarak herhangi bir hareket belirtisi bekledim.

Onun kalbini kendim duymamış olsaydım, kesinlikle öldüğüne inanırdım.

Saniyeler dakikaya dönüştü, ama onun durumu değişmedi. Göğsünün hafifçe inip kalkması dışında, hayatta olduğuna dair tek bir işaret bile yoktu. Düşüncelerim kafamın içinde çılgınca dolaşıyordu, zihnim bir olasılık bulmaya çalışıyordu, ama hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Dolion'un kehanet aynasını kullandığı sırada gördüğüm görüntüyü hatırladım, Aleysia'nın sıcak ve güvende yattığını görmüştüm.

Bu görüntüde bir gerçeklik payı var mıydı? Aleysia bunca zaman Crone Cadısı'nın esiri miydi? Neden? Yaşlı kadının ondan ne istediğini anlayamıyordum.

Zevander çerçeveye yaslanmış duruyordu. İzliyordu. Bekliyordu. Bakışları ikimizden hiç ayrılmıyordu.

"Bunu anlayamıyorum. O yaşlı cadı nasıl bu kadar acımasız olabilir?"

"Onun da kendi nedenleri olabilir." Sesi öncekinden daha yumuşaktı, ama yine de hafif bir gerginlik hissettim. "Ya da belki de yoktu. Sebepsiz yere acımasız davranan birçok insan tanıdım."

Vücudunda gördüğüm yaraları hatırladım ve onun yorumunu daha derinlemesine incelemek istesem de, o anda duygusal olarak çok dağınıktım ve böyle ciddi bir konuşma yapamazdım. "Az önce, büyünü kullanamadığın zaman..."

"Bence şu anda çok daha önemli endişelerin var."

"Erkeklerin ciddi sorunları hafife alma eğilimi olduğunu gördüğüm için, bunların daha büyük olduğundan emin olmak istiyorum."

Dudakları isteksiz bir gülümseme oluşturdu. "Sana söz veriyorum. Buraya geldiğimden beri fazla vivicantem almadım. Bu, bedenime biraz zarar veriyor."

"Yanında hiç yok mu?"

"The Becoming Ceremony'de arkadaşından çaldığım uyarıcılarla karıştırılmış, çok azalan bir kaynak."

Anatolis. Tanıdığım yazıcı, Zevander'ın sorguladığı ve sonunda öldürdüğü kişi.

"Bu koşullar altında uyarıcı maddelere başvurmak akıllıca olmaz," dedi.

"Tamamen mahrum kalırsan ne olur?"

Ciddi bir ifade gözlerini kararttı. "Şu anda bunun için endişelenmeyelim. Dediğim gibi, daha önemli sorunlar var."

"Zamanla daha da büyük hale gelebileceği dışında. Kötüleşirse bana söyleyeceğine söz ver."

"Elbette."

"Ve tanrılar adına, *benim için* bunu gizli tutarsan, ben..." Koluma hafifçe vurulan, ritmik bir dokunuş, tüylerimi diken diken eden soğuk bir ürperti yarattı. Dikkatimi Aleysia'nın uyumaya devam ettiği yere çevirdim, dokunuş artık yoktu, sanki kaslarını hiç kıpırdatmamış gibi.

"Ne oldu?"

"Hareket etti. Kolumda hissettim. Parmağıyla bana dokundu."

"Emin misin?"

"Evet... Ben... oldukça eminim." Değil miydin? "Belki de refleks olmuştur."

"Belki. Ama kasıtlı gibi geldi."

Sert bir darbe duvarı vurdu, yüzüme toz yağdı ve Zevander, hançerinin kabzasına elini koyarak odadan çıktı.

Birkaç dakika sonra, yüzünde endişeli bir ifadeyle geri döndü. "Dışarıda oldukça fazla sayıda enfekte kişi toplanmış durumda. Diğer odadaki pencereden nöbet tutacağım." Gözlerindeki kararsız bakış, bu düşüncenin onu rahatsız ettiğini gösteriyordu. "Eğer uyanırsa..."

"Ben iyiyim."

O keskin bir şekilde başını salladı. "İhtiyacın olursa ben buradayım." Çıkmak için döndüğünde, ışık yüzüne öyle bir şekilde vurdu ki, yara izinden çıkan ince damarlar, mümkünse daha da koyu görünüyordu. Yanılmıyorsam, yara izi de neredeyse daha uzun görünüyordu.

Belki de ışığın bir oyunuydu.

Aleysis'a döndüm ve yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm. "Lütfen uyan. Uyanırsan seni buradan götüreceğime söz veriyorum."

* * *

Gri bir alacakaranlıkta gizlenmiş ağaçlar sessizce duruyordu, iskelet gibi bükülmüş ve budaklı halleri, sinsi beyaz bir sisle örtülmüştü. Çevreme aşına olmadığım için, çalılar arasında dikkatlice ilerlerken, taze kazılmış mezarlar gibi ölüm ve çürüme kokusu boğazımı tıkiyordu. Küçük, siyah, böcek benzeri yaratıklar yerde koşturuyordu, tırmanan bacaklarının sinir bozucu tıkırtıları cildimi ürpertiyordu. Kim ya da ne olduğunu bilmesem de, birinin beni takip ettiğı hissi ensemi gıdıklıyordu.

Yolsuz yürüyüşe devam ettim, bu da beni ağaçların daha derinliklerine götürdü, ta ki sonunda uzakta devasa bir ağaç görüldü — o kadar heybetliydi ki, orman için uğursuz bir amaca hizmet ettiğini hayal ettim. Yaklaştıkça, ağacın dallarına dikkat ettim ve bunların insan bacaklarına ve kollarına benzediğini fark edince kaşlarımı çatıttım. Yukarı doğru dönük bir kök grubunu geçerken, kabuğa oyulmuş bir çocuk yüzü gördüm, küçük elleri onu kurtaramayacak bir şeye uzanıyordu. Detaylar o kadar canlıydı ki, onu uzak bir rüyadan hatırladım. Zırhlı bir adamın onu uçurumun kenarından aşağı attığı bir rüya.

Ve bu onun kaderi olmalıydı.

Etrafa bakındım ve daha fazla yüz ve uzanan eller gördüm, hepsinin yüzünde acı ve ıstırap dolu ifadeler vardı, sanki bir şey onları aşağıdan yutmuş gibiydi.

Yaklaştım, uğursuz ağaca doğru gittim ve kabuğa oyulmuş bir kadının yüzü vardı, onun da yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Ona dokunmak için uzandım ve gözleri birden siyah küreler gibi açıldı.

"Sole mortiz facje salvirun," diye tiz bir sesle söyledi. Sadece ölüm bizi kurtarabilir.

Korku omurgamı sardı, kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyordu ki, ağrıyordu. Elimi oraya koyup, avucumda kalp atışlarını hissettim.

"Sole mortiz facje salvirun."

Birkaç adım geriye gidince, gövdenin üzerinde kırmızı bir parıltı gördüm. Yüzeyde, benim kalp atışlarımla aynı ritimde atan bir titreşim vardı.

"Sole mortiz facje salvirun."

Ayağım, bileğimi saran kalın bir ağaç köküne takıldı ve geriye doğru düşerek sert bir şekilde sırt üstü yere düştüm. Kök, diğer bileğimi de sardı, sonra bacaklarımdan yukarı doğru ineklerime kadar tırmandı ve bir panik dalgası beni sardı. Kalın, sıkı tutunan uzantıyı tırmalamak onu gevşetmeye yetmedi. "Çekil üstümden! Çekil üstümden!" Kök daha yükseğe, her iki uyluğumdan karnıma doğru tırmandı ve sırtımdan yukarı doğru kıvrıldı. Onu koparmak için tırmaladım, ama tırnaklarım sadece pürüzlü yüzeyi çizdi. "Hayır! Bırak beni!"

Kökün dalları boynuma dolandı ve boğazımı sıkarken histerik bir şekilde nefesim kesildi.

Daha sıkı.

Daha sıkı.

Bağırarak için ağzımı açtım ama boşuk bir ses çıkarmaktan başka bir şey yapamadım.

Lütfen!

Gözlerim açıldığında, bana bakan iki siyah gözle karşılaştım. Ruhsuz, siyah gözler, uzun, kirli sarı saçlarla çerçevelenmişti ve bu saçlar kız kardeşime aitti.

Dudakları hızla hareket ediyordu ve tanımadığım kelimeler çılgın bir hızla ağzından dökülüyordu. Boğazımdaki baskı gözlerimi yaşarttı ve hafifçe öksürdüm. Ciğerlerim göğsümün içinde bir nefes almak için atıyordu

, ellerimi kaldırdığımda gözlerim yaşlarla doldu, kararmış parmak uçlarımla onu emrimle toza çevirecektim.

Lütfen bana bunu yaptıрма. Lütfen, Aleysia. Bana bunu bunu yapmaya zorlama!

"Öldür onu, Maevyth," diye Morsana'nın sesi diye tanıdığım ses ısrar etti.

"Onu hemen öldür!"

Dünya bir iğne ucu kadar
küçüldü. Sonra karanlık.

İKİNCİ BÖLÜM

ZEVANDER

Geçmiş ...

Zevander'in babası, kalabalık pazarda insanları sıyrarak hızla birkaç adım önde ilerledi. Kırık bir bacağı olan yaşlı bir adam için, Rydainn'ın babası tek koltuk değneğiyle gayet iyi idare ediyordu. Genç Zevander'ın yüzünün alt kısmını gizleyen maske cildini çiziyordu, ancak babası, çocuğa bakıp şüphelenebilecek kişilerden kaçınmak için kamuya açık yerlerde maskeyi takmasını ısrarla istiyordu.

Kısa süre sonra, Costelwick'in eteklerinde bulunan sakin bir pub olan Black Salt Tavern'a vardılar.

yaşlı Lord Rydainn ağır ahşap kapıyı itti ve kapı, loş ışıklı tavernaya açılırken gıcırdadı. Tavernada, bir düzineden biraz fazla erkek masaların etrafında oturuyordu. Annesi ve kız kardeşiyle birlikte Costelwick'e yaptığı ziyaretlerde, çocuğun çevresini gözden geçirmesi doğal hale gelmişti.

İçeri girdikten sonra, babası bir an durakladıktan sonra, arkada oturan ve gölgelerin içinde gizlenmiş belirsiz bir figüre gözlerini dikti. Babası, Zevander'ın arkasında sürünerek onlara doğru ilerledi ve masanın yanında durdu.

Yüzü yırtık pırtık, büyük bir başlıkla gizlenmiş olan yabancı, başını kaldırmaya tenezzül etmedi.

"Bana yalan söyledin," dedi Lord Rydainn, boğazında öfkeyle. "Onu aramak için iki hafta boyunca seyahat ettim, ama sadece onun kurbanlarıyla karşılaştım. Beni ne tür bir kovalamacaya soktun?"

Yabancı cevap verme zahmetine girmedi, önündeki kadehten başını kaldırmadı ve Peder'i hiç umursamadı.

Lord Rydainn yumruğunu masaya vurdu, yabancıнын içkisini sıçrattı, ama yine de kıpırdamadı. "Bir cevap istiyorum! Oğlum her geçen gün daha da kötüye gidiyor!"

Zevander'ın ensesini sertçe çekerek, yaşlı Rydainn onu kabine çekip, yabancıнын karşısına oturdu. Zevander başını öne eğmiş olsa da, karşısındaki yüz kapüşonun derinliklerinde gizli kalmıştı.

"Benimle oyun oynuyorsun. Paramı geri istiyorum," dedi çocuğun babası yanındaki masada.

"Hayır." Böyle boğuk bir ses, Zevander'ın babasından çok daha yaşlı bir kadına ait olabilirdi.

"O zaman Cadavros'u nerede bulabileceğimi söyleyeceksin. Kralın adamlarından önce onu bulmalıyım. Onu suçlarından dolayı idam edecekler. Söyle, yoksa seni evime sürükleyip oğluma ve örümceklerine yem ederim."

Yabancı gülümsedi. "Sana bir görüntü verdim. Sen bunu yerine getiremedin."

"Kim olduğumu biliyor musun? Karım? Krala tek kelime edersen, sen..."

"Eğer bu kadar gücün olsaydı, şu anda konuşuyor olmazdık. Değil mi, Lord Rydainn? Kralın seni terk etti. Aksi takdirde, *sevgili karınla birlikte* evinde, gündönümü arifesini kutluyor olurdun." Kadeh, başlığının derinliklerinde kayboldu, kadı kadehi kaldırıp bir yudum aldı. "Kralına gidemezsin. Ona ihanet ettiğin sürece gidemezsin."

"Yalvarıyorum. Bana yardım et. Bana başka bir görüntü göster."

"Peki onu bulursan? O zaman ne olacak? Ondan ne yapmasını isteyeceksin?" "Ona bir bak!" Lord Rydainn, Zevander'ın yüzündeki maskeyi çekip çıkardı.

. "Nasıl yayılmaya başladığına bak!"

Başlık, Zevander'ın karanlık derinliklerinden neredeyse parıldayan tek bir soluk yeşil gözü görebileceği kadar yukarı doğru açılmıştı

içinden parıldayan tek bir soluk yeşil gözü

"Lanet daha da kötüleşiyor," dedi babası dişlerini sıkarak.

"Oğlunun yakışıklı yüzünü çalan şey, sablefye değil." "O zaman ne? Eğer biliyorsan, söyle bana!"

Zevander'ın gözünün ucuyla, masaya yaklaşan iki adam gördü. Parlak zırhları ve silahlarından, onların Kingsguard olduğunu anladı. Babasının tunikasını çekiştirdi, ama yaşlı Rydainn onu itti.

"Oğlumu bebekken yemeye çalıştığını biliyor musun? Onu bütün olarak yutmaya çalıştı!"

Yaşlı Rydainn'in sözleri, muhafızlar hızla onlara yaklaşmasaydı, Zevander'ı şok etmişti. Ateşe atılma hikâyesini birçok kez duymuştu, ama bu kısmı hiç duymamıştı. Babası yeni gelenlere dikkat etmiyor gibi görüldüğünde, çocuk kaslarını gerdi. Muhafızlar yanlarına gelene kadar bekledi ve Zevander tekrar babasının tunikasını çekiştirdi.

"Eidolon'un Lord Rydainn'ı," diye duyurdu muhafızlardan biri ve tavernadaki sesler kesildi, tüm gözler onların masasına çevrildi.

Babası askeri baştan aşağı süzdü. "Bunun anlamı nedir?"

Zevander'ın omzuna sertçe çekildiğinde, kabinden yere düştü ve dizleri çürümüş tahtaya çarptı. Sert eller onu ayağa kaldırdı ve Zevander, adamlardan biri onu tutarken, ellerinden kurtulmaya çalıştı.

"Yeter! Bu ne cüret! Ben Hexmen'in eski kaptanıyım ve bir açıklama istiyorum!" Babası kabinden çıkmak için çabaladı, sonra ayağa fırladı, ancak diğer muhafız tarafından yakalandı.

"Kralın emriyle tutuklusun." Muhafız, dikkatini garip, başlıklı kadına çevirdi. "Bu çocuk mu?"

"Evet."

"O da tutuklandı."

"Oğlan değil." Kırıışık ve sakat elleri masanın üzerine düz bir şekilde kondu. "Oğlan benimle kalacak."

"*Kral* çocuğu tutukladı."

"Hayır!" Pelerinli kadın homurdandı ve ayağı fırladı, taktığı başlık geri kayarak Zevander'in şimdiye kadar gördüğü en grotesk deformiteleri ortaya çıkardı, sanki en korkunç kabuslardan koparılmış gibi. Kendi yüzündeki yaralardan çok daha kötü, derin yaralar yüzünü ve mahvolmuş dudaklarını kaplıyordu. Başlığının derinliklerinde göremediği diğer gözü, mürekkeple lekelenmiş gibi, obsidiyen bir küre gibi ona bakıyordu. "O benim! Benimle kalacağına yemin etmiştin!"

"Bunu krala söyle." Bu veda sözleriyle, adamlar Zevander ve babasını kadından uzaklaştırdılar.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MAEVYTH

Günümüz ...

Elimi boğazıma götürdüm, nefes nefese doğrulup döndüm ve Aleysia'yı gördüm, hala uyuyordu, sanki hiç kıpırdamamış gibi.

Bir rüya mı? Korkunç bir rüyadan başka bir şey değil mi?

Nefesler testere gibi içinde ve dışarı ben içeri benim zihnim geriye anılarımı

"Onu öldür." Bu sözler, sanki kıvrılan yılanlar gibi beni sardı ve zihnimde ince bir silüet haline geldi. Morsana.

Soğuk ve duygusuz. Zalim.

Kafamı salladım, gözlerimi sıkıca kapattım.

"Uyurken öldür onu. Böylesi daha kolay olur."

Onu aramak için odaya göz gezdirdim, aynı kerpiç duvarlara bakışlarımı gezdirdim, burnumda aynı nemli, topraksı koku vardı. Yanımda Aleysia, habersiz bir uykuda yatmaya devam ediyordu. Çok huzurluydu. Masumdu. "Hayır. Yapmayacağım."

"Onun içinde çürüme var. Tek çare ölüm."

"Ona dokunmayacaksın. Beni duyuyor musun?" Ona mı, yoksa kendime mi emir verdiğimi bilemedim.

Ses cevap vermedi.

Bekledim, gölgeleri izledim, Ölüm Tanrıçası'nın Caligorya'nın dışında, bu dünyada bir şekilde kendini bulmuş olup olmadığını merak ettim. Ses sessiz kaldı ve hala zor nefes alırken, titrek bir elimi alnıma götürdüm, sonra battanileri geri attım ve kapıya doğru koştum. O lanet olası kabustan fiziksel olarak uzaklaşmam gerekiyordu.

Diğer odada, Zevander pencerenin önündeki sandalyede oturmuş, botlarını pencere pervazına uzatmıştı. Dönüp beni gördüğünde kaşlarını çatı. "Her şey yolunda mı?"

"Kabus gördüm." Aleysia'nın odasına baktım ve geri döndüm. "Uykusunda hiç kıpırdamadı mı?"

"Duymadım." Gözleri, sanki titrememin titreşimlerini hissedebiliyormuş gibi, önümde kavuşturduğum ellerimde kaldı ve öne doğru eğilerek beni inceledi. "Her şeyin yolunda olduğundan emin misin?"

Kalbim göğsümde çarpmaya devam etse de, başımı salladım.

Bir süre daha bana baktı, sonra pencereye döndü, pencerenin ötesinde ay yüksekte parlıyordu. "Kötü bir kabus görmüş olmalısın."

"Korkunçtu." Boğazım hala zonkluyordu, küçük masaya doğru yürüdüm, su sürahisi teneke bir bardağın yanında duruyordu, kendime bir bardak su doldurdum. Ocağın yanan ateşi, kemiklerime hala yapışmış olan sürekli soğuğu ısıttı. "Hiç..." Durdum, ona -öldürmek için eğitilmiş bir adama- hiç birinin hayatını almaya zorlayan küçük bir ses duyup duymadığını sormak istedim. Vicdanı bir an için karakterinden çıkıp ona korkunç bir şey yapmasını talep etmiş miydi? Ama bu soruyu evrene sormak bir itiraf gibi gelmişti. "Onlardan çok gördün mü?" diye sordum onun yerine. "Dışarıdaki yaratıkları."

"Gidip geliyorlar. Burada olduğumuzu biliyorlar gibi görünüyorlar, ama kapıyı kırmaya çalışmadılar. Avlanmak için gececi olduklarını hissediyorum."

Sözleri tüylerimi diken diken etti. O şeylerin et yediklerini düşünmek, en karanlık kabuslarımdan doğan bir görüntüydü. "Sabaha kadar uyanması için dua ediyorum, böylece buradan gidebiliriz."

"Maevyth..." Sandalyesinde döndü, yüzünde gergin ve yanılmıyorsam sert bir ifade vardı.

"Ne oldu?"

Kafasını salladığı anda, söyleyeceği her şeyin yalan olacağını anladım. "Önemli değil."

"Hayır, buna kesinlikle inanmıyorum, söyle bana." Onun homurdanmalarından bir küfür ve *aptal* kelimesini yakaladım. "Söyle bana."

"Aleysia Umbravale'yi geçemeyecek. Ölümlüler Aethyria'ya geçemezler." Sesinin keskin tonu, sessizce sözlerini dinlerken kafamdaki tüm yanlış anlamaları ortadan kaldırdı. Gözlerinde yanan pişmanlık ışığına rağmen, sözleri zehir gibi dökülüyordu.

Şaşkınlık verici bir şok kanımı dondurdu. "Ne?" diye sordum, cevap beklemeden, inanamadan. Zevander, sonuçta sözlerini sakınmadı. "Onun geçemeyeceğini biliyordum, ama benle bile mi? Ya da seninle mi?"

"O, Aethyria'ya hiç geçemez. Umbravale buna izin vermez." Yine de sesi sabit kalmıştı, elini yüzüne götürürken açıkça hissettiği pişmanlıktan bir şekilde kopuktu.

"Bu olamaz." Geriye doğru sendeledim ve arkamdaki koltuğa düştüm. "Ama... ben ölümlüyüm."

"Aethyrian kanı var."

Tartışmak için ağzımı açtım ama söyleyecek söz bulamadım. Hiçbir tartışma bu ağır gerçeği değiştirmeyecekti. "Nasıl yapacağız... *Burada* kalamayız. Evimiz, köyümüz, her şey *yok oldu*." Büyükbaba Bronwick'in kulübesinin yanıp kül olduğunu hatırlayınca sesim kırıldı.

"Bütün gece bunu düşündüm." Pencerenin önüne döndü.

"Başka bir çözüm yok mu?"

"Eğer bağlanmış olsaydı? Belki. O durumda kan değişimi olur." İç çekerek, bana kasvetli bir bakış attı. "Bu tarafta çok fazla Aethyrianla karşılaşacağımızı sanmıyorum, ama yine de risk çok büyük. Başarısız olursa, büyük uçuruma düşüp ölecek. Sadece kanı ve amacı gerçek olan Aethyrianlar o sınırı geçebilir."

Kan ve amaç bakımından gerçek mi? "Bu ne anlama geliyor?"

"Kan değişimi onu gerçek bir Aethyrian yapmaz. Ve eğer onun kan olur olurbulaşmış bulaşmış o olacak reddedilirdi. Herhangi bir şey

tehdit olarak algılanan hiçbir şeyin geçmesine izin verilmez."

Sinirli bir nefes verdim ve ellerimle yüzümü kapattım, başımı zonklayan bir ağrı sarmıştı. "Onu burada yalnız bırakamam." Çenemi sıkarak, ilk damla gözyaşını gözlerimden silmeye çalıştım. "O şeyler varken olmaz. Ama aynı zamanda, burada kalmak zorunda kalma düşüncesi de beni korkutuyor." Onu bulduğum için duyduğum rahatlamayla, onun bizimle birlikte geri geçemeyeceğini hiç düşünmemiştim. Onun ölümlülerin dünyasında kalmaya zorlanabileceğini hayal bile etmemiştim.

"Şu anda bunu düşünme." Ayağa kalktı, Elowen'in sallanan sandalyesinin üzerine örtülmüş battaniyeyi aldı ve odanın karşısına doğru yürüdü. Battaniyeyi omuzlarıma sardıktan sonra dizlerinin üzerine çöktü ve başını eğerek bakışlarımı yakalamak istercesine bana baktı. "Biraz odun keseceğim ve birkaç gün yetecek kadar yiyeceğimiz var. Biterse daha fazla avlanabilirim."

Gözlerimin arkasında saklı kalan, dile getirilmeyen düşüncelerimi görmemesi umuduyla ateşe döndüm. Aleysia ve o korkunç canavarlarla yalnız kalmamam için kalmayı teklif etmesinden dolayı hissettiğim büyük rahatlama. "Senden bunu yapmanı istemiyorum, Zevander. Ailen varken kalmanı istemiyorum..."

Güçlü bir el çenemi şaşırtıcı bir hareketle kavradı ve başımı kaldırıp baktığımda, bir kaşını kaldırmış olarak üzerimde dikildiğini gördüm. "Benden hiçbir şey yapmamı istemiyorsun. Şimdi biraz dinlen. Bu gece bu konuyu düşünmene izin vermeyeceğim. Aslında, sana bunu söylediğim için kendimi lanetliyorum, ama daha sonra öğrenmenin daha kötü olacağından korktum."

"Uyanırsa tabii." Bu kasvetli sözler boğazımda takıldı.

"Uyanacak. Endişelenmeyi bırak."

Uyanmasaydı, ne önerdiğini sorardım, ama onun acımasız dürüstlüğünden, onu arzuladığım kadar korkuyordum.

Yatak odasına bir kez daha baktığımda, Aleysia'nın üzerimde oturmuş, o korkunç siyah gözleriyle ve yabancı bir dilde konuşan hali gözümün önüne geldi. "Sorun olmazsa, burada yatacağım."

"Tabii ki." Ocağın yanına doğru büyük adımlarla yürüdü ve alevleri, derimin altında hissettiğim yeni soğuğu ısıtmaya yetmeyen bir sıcaklığa kadar körükledi.

Battaniyeyi daha sıkı çekerek yere oturdum, Zevander'ın odadan çıktığını fark etmedim, ta ki geri dönüp başımın altına bir yastık koyana kadar.

"Teşekkür ederim."

Çenesini sıkarak hafifçe başını salladı ve ayağa kalktı, ama ben koluna uzandım.

"Benimle yatacak mısın? Sadece uyuyana kadar?"

Hafif bir gülümseme dudaklarını kıvrılttı ve iri vücudu, sırtımda gölgeli bir dağ gibi yanıma çöktü. "Keşke benden istediğin şeyler bu kadar zahmetli olmasaydı," dedi, avucunu karnıma koyarak.

Geniş omuzlarının üzerinden Aleysia'yı göremiyor olsam da, yatak odasının kapısının açık olduğunu çok iyi biliyordum. Ona dönerek yüzümü onun sağlam göğsüne gömdüm ve daha önce içtiğim Elowen likörünün hafif kokusunu içime çektim. Onun varlığının kafamdaki kaosu yatıştırdığını ona söyleyemedim. Onun kalmasını beklemek haksızlıktı, ama lanet olsun, rahatlamıştım. "Vivicantem'in ne oldu?"

"Ben iyiyim. Biraz huysuz olabilirim. Kesinlikle seni numaralarım ile etkileyemeyeceğim, ama... birkaç gün daha onsuz da hayatta kalabilirim."

Gülümsemem kayboldu. "Ya birkaç günden fazla sürerse?"

Başparmağını alnımda gezdirdi. "Şu haline bak, henüz olmamış bir şey için endişeleniyorsun."

"Önceden düşünmeyi severim."

"Aynı anda çok fazla endişe ediyorsun. Uyu, yoksa sana tekrar büyü yapmak zorunda kalacağım."

Onun sözleri beni susturdu. "Bana daha önce uyku büyü yaptı mı?"

"Seni Bonesguard'dan çıkardığım gece, durmadan soru sorup duruyordun."

Atının üzerinde otururken aşırı derecede rahat hissettiğimi hatırladım. Tabii ki, ondan sonra olanları hatırlayamıyordum. Ertesi sabaha kadar. "O zaman Elowen, Aleysia'ya büyü yapmış olabilir mi?"

"Günlerce süren bir büyü bilmiyorum, ama sanırım evet."

"Büyüyü bozmanın bir yolu yok mu?"

"Büyüler bir noktada kendiliğinden bozulur. Daha zayıf bir büyü türüdür, çoğunlukla spindlingler tarafından kullanılır. Belki ölümlüler de kullanır." Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına itti, bu hareket onun uyandırdığı düşüncelerden biraz dikkatimi dağıttı.

"Ama Elowen gözlerimin rengini değiştirdi. Bu, o vefat edene kadar hayatımın büyük bir bölümünde devam etti," dedim, saçımı nazıkçe okşayan elini görmezden gelmeye zorlayarak.

"O kan bağıydı, eminim. Uyku büyüğü için buna başvuracağını sanmıyorum."

"Neden?"

"Birinin kanını kendine bağlamak çok riskli. Ayrıca, onun ölümü bu bağı bozmuş olmalı. Tabii ki..."

"Yoksa?"

O içini çekip sırt üstü yattı, kolunu başının altına koydu. "Onun kanı değildi."

Pozisyonunu değiştirmesi Aleysia'nın odasını net bir şekilde görmemi sağladı ve odanın karanlığı içimi bir kez daha ürpertti. "Eğer onun kanı değilse, Aleysia kime veya neye bağlı olduğunu bulana kadar uykuda kalmaya devam edecek."

"Esasen, evet."

"Bunu bozmak için diğerini öldürmek gerekir mi?"

Omuz silkti. "Mutlaka değil. Onun uykusunu bozacak büyüğü söyleyebildiği sürece. Ama bu noktada hepsi varsayımdan ibaret. Kan bağı kullanılmışsa, onun bağlı olduğu şeyi aramak, ormanda tek bir yaprağı aramak gibi olur. Herhangi biri veya herhangi bir şey olabilir. Onun büyü altında olup olmadığını bile bilmiyoruz. Hava çok soğuk olduğu için komada olabilir."

"Yani, ölümlüler üşüdüğünde ne olacağını biliyorsun." Dirseklerime dayanarak iç geçirdim ve dudaklarındaki sırtışı fark ettim. "O zaman beklemekten başka seçeneğimiz yok."

Dayanamıyormuş gibi, bana doğru döndü ve elini kalçamın üstündeki çukurda gezdirdi, parmaklarını sahiplenircesine kıvrarak beni kendine doğru çekti.

Yanağımı göğsüne dayadım, ama önceki geceden farklı bir şey hissettim. Kalbimin acı çığlığı, göğsümü parçalayan ona olan dayanılmaz özlemine rağmen, kafam

zaten uzaklaşmaya başlamıştı. Gözlerimi sıkıca kapattım ve ona daha sıkı sarıldım, bu anın devam etmesini umutsuzca istedim. Zihnimin geleceğe dair umutsuz düşüncelere kapılmasını engellemek için.

Her şey yoluna girecek. Sonunda her şey düzelecek. Her zaman olduğu gibi.

"İyi misin?" Zevander'ın sorusu düşüncelerimi böldü. "Tırnakların kaburgalarımı delmek üzere." Sesinde eğlence vardı ve ben de onu daha gevşek tuttum.

"Onu bulduğum için heyecanlanmam gerekirdi, ama şu anda her şey çok ağır geliyor."

"Dünya her zaman adil davranmaz. Sana bir şey verebilir, ama karşılığında senden bir şey alır."

"Bana verdiği kadarını benden aldı gibi hissediyorum." Çenemi sıkarak başımı salladım. "Bir daha benden bir şey almasına izin vermeyeceğim. Eğitimlerimize devam etmek istiyorum. Burada ne kadar kalırsak kalalım. Kendimi ve kız kardeşimi o şeylerden korumayı öğrenmem gerekiyor."

"Evet, öğrenmelisin. Ama sanki onlarla tek başına yüzleşmeyi planlıyormuşsun gibi konuşuyorsun." Başparmağını yanağımda gezdirdi, gözleri çelik gibi bir kararlılıkla parlıyordu. "Seni terk etmeyeceğim." Parmaklarını enseme doladı ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Eğer hazırsan, sabah antrenmana başlayabiliriz."

Başımı salladım, göğsünün çıkıntılarını parmağımla izledim ve parmağım bir çıkıntıya takıldığında kaşlarımı çattım, daha iyi görebilmek için öne eğildim. Garip bir sembol derisine kazınmış gibiydi ve yakından bakınca, sonsuz küçük sembollerden oluşan daha da küçük semboller olduğunu fark ettim.

Daha önce fark etmemiştim. Muhtemelen, yara izli cildine o kadar iyi uyum sağlamıştı ki, pek göze çarpmıyordu. "Bu nedir?" diye sordum, parmağımı nazikçe üzerinde gezdirerek. Parmak ucumun altında garip bir sıcaklık hissettim.

"Sablefyre'nin hediyesi olan bir yara izi." "Seni yaktı mı?"

"Beni işaretledi. Dokunduğun şey, lanetimin kaynağı olduğu söylenir," dedi ve ben elimi çektiğimde, elimi yakaladı ve güldü. "Onu bedenimden kesip çıkarmak için defalarca denedim."

Dışındaki bıçakla oyulmuş gibi görünen pürüzlü izleri elledim. "Seni ateşe bağlayan şey bu mu?"

Avuç içini parmak eklemlerimin üzerinde gezdirdi, sonra elimi kaldırıp parmak uçlarımı öptü, ardından tekrar göğsüne bastırdı. "Babamın dediğine göre, Cadavros beni henüz bebekken bir damara atmış. O, bu izlerin hayatta kalmamın tek nedeni olduğuna inanıyordu. Çoğu kişi alevlere birkaç metre bile yaklaşmadan eriyip gidiyor."

Az önce söylediği şeyin dehşeti beni sardı, derimin altına işledi. "Ve seni bebekken damara mı attı? Neden bir bebeğe böyle bir şey yapsın ki?"

"Bu izden dolayı kızgın gibi görünüyordu." "Seni kim kurtardı?"

"Cadavros."

"Çoğu alevle yok olur demiştin. Senin dışında buna dayanabilen başkaları da var mı?" Bu, beni kurban etmek isteyen yüzükteki büyücü tarafından kaçırıldığım zamanı hatırlattı. Ateşi elinde tutmuş, sonra boğazıma sokmuştu.

"Evet. Onu kontrol edebilen birkaç yetenekli büyücü var, ama onların da sınırları var. Anladığım kadarıyla, Cadavros beni alevlerden çıkarmadan hemen önce yanıklar aldı. Annem, tanrıların onu ritüel için cezalandırdığını düşünüyordu." Sesindeki eğlenceli ton, Zevander'ın buna inanmadığını gösteriyordu.

"Sen öyle düşünmüyorsun."

"Tanrılar bizi umursamıyor. Acılarımızdan zevk alıyorlar. Acılarımızdan keyif alıyorlar." Avucunu benim avucuma bastırdı ve parmaklarını benim parmaklarımın üzerine kıvrarak tekrar öptü. "Bir bebeği kurtarmaya çalışmaktansa, onun alevler içinde yanmasını izlemeyi tercih ederler."

"Yoksa seni neden damardan çıkarsın ki?"

"Bence başka niyetleri vardı. Bir şekilde ona katılmamı istiyor."

"Bu mantıklı değil. Sana katılmanı istiyorsa neden seni bebekken öldürmeye çalışsın ki?"

Zevander omuz silkti. "Babam bir keresinde Cadavros'un beni tüketmeye çalıştığını söylemişti."

Bu sözü, Moros'u yiyip onun şeklini alan yaratığı hatırlattı.

"Seni yiyerek gücünü ele geçirebilir miydi?" Bu sözler, yutmak istemediğim yağlı bir mukus gibi boğazımda takıldı. Onun bir bebeği yediği düşüncesi, zihnimde silinmez bir iz bıraktı.

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum. Ben dünyadaki en eski ve en tehlikeli unsuru elinde bulunduruyorum." Parmaklarının arkasını omuzlarımin üzerinde gezdirdi ve omuz kemiklerimin kıvrımını öptü. "Beni kendi davasına katmak istemesinin nedeni anlaşılabilir."

"Peki onun davası tam olarak nedir?"

"Kehanetteki Kara Veba yayıldıkça, onun gücü de artıyor. Dolion dışında, en güçlü ve en saygı duyulan olmak istemeyen bir büyücü tanımadım."

"Ve o, daha fazla güç elde etmek için senin yardımını istiyor," dedim, ama bu konuşma, kendimi kaybetmek istediğim yumuşak okşamaları ve sakın sesinden dikkatimi uzaklaştırmaya yetmedi. Aksine, sözleri beni tekrar geri çekti ve zihnimin derinliklerine ittiğim endişeyi hatırlattı. "Mortasia'da kalmak için sağlam bir argüman oluşturmuyorsun."

Zevander buna güldü. "Seni burada yalnız bırakmayacağımı zaten belirledik."

"Evet, karar verdik." Yine de, aşırı düşünen kafam direniyordu. "O öldürülebilir mi?"

"O, Prens Dorjan ile kan bağıyla bağlı. Bir muska ikisini birbirine bağlıyor. O ölürse, Dorjan da ölür ve Aethyria'da bir veba salgını başlar."

"Burada olduğu gibi mi?"

"Evet, ama çok daha kötüsü."

"Nasıl daha kötü olabilir ki?"

"O yaratıkların karşı koymak için kan büyüğü olduğunu hayal et."

Bu düşünce kaslarımin titretti. Mortasia'da, aşırı büyümüş örümceklerden farksız davranıyorlardı ve hızlıca kaçabilseler de öldürülebiliyorlardı. "Hiç şansımız olmazdı

Farkında olmadan parmaklarımı ısıırıyordum, ta ki Zevander onları nazikçe ağızımdan çekene kadar. "Ve varsayımsal olarak, ona katılırsan ne olur?"

Elini başımın üstüne koyarak başımı geriye doğru eğdi. "Kendi boğazımı bıçakla kesmeyi tercih ederim," dedi boynumun kıvrımına doğru ve oraya bir öpücük bıraktı.

Gözlerimi kapattım, burnumdan nefes verdim, vücudum daha fazlasını arzulayarak zayıflamıştı, ama hareketsiz kaldım, kendimi bundan etkilenmemiş gibi göstermeye zorladım. Onu reddetmek istediğim için değil. Aksine, onun sevgisine şimdi her zamankinden daha fazla ihtiyacım vardı. Onu, gerekli ve hoşgörölü bir şekilde arzuluyordum — tıpkı sefil üvey büyükannem Agatha'nın özellikle acımasız davrandığı zamanlarda, Aleysia ve benim büyükbabamın mahzenine gizlice kaçıp, şarap ve kahkahanın neşesinde kendimizi kaybettiğimiz zamanlar gibi.

Geçici bir mutluluk.

Onun dokunuşu beni kafamdan çıkarma gücüne sahip olsa da, bu bizim ikilemimizin manzarasını değıştirmedi. Aleysia konusunda hala çözümü olmayan bir denklemle karşı karşıyaydık.

Cildimde onun gülümsediğini hissettim.

"Beni görmezden gelmeye çalışıyorsun, ama dudaklarımın üzerinde nabzının hızlandığını hissedebiliyorum."

Boğazımı temizleyerek çenemi indirdim. "Cadavros'a *isteyerek* katılmayacağını biliyorum," dedim, konuyu değıştirerek. "Sadece, bir şekilde katılırsan bunun ne gibi sonuçları olacağını merak ediyorum."

Benim direnişimi açıkça hissederek, tekrar sırt üstü yuvarlandı. "En azından? Tamamen yok olma. Dediğim gibi, kara alev kadim bir güçtür. Temizlemek için tasarlanmıştır. Yakıp kül etmek ve yeniden başlamak için. En azından tarih kitapları bize böyle öğretir."

"Peki en kötüsü ne olur?"

Kaşlarını çatarak pencereye doğru baktı. "Bilmiyorum. Büyümün tüm boyutlarını keşfetmedim. Bu, her zaman kapalı tuttuğum bir kapı."

"Onun gücünden korkuyor musun?"

"Akli başında her insan korkar. Bu, var olan en yıkıcı unsurdur. Ve ne yazık ki, Cadavros'un bu gücü gerektiği kadar korkmadığını düşünüyorum."

"Bu da seni ayrılmak zorunda bırakabilir. O bu gücü ne pahasına olursa olsun elde etmek istiyorsa, kalman senin için tehlikeli olabilir." Böyle bir şeyin sonuçları kafamda yer edince, göğsümde yeni bir panik hissettim.

Bana doğru döndü, bakışları keskin ve kararlıydı. "İlk söylediğimde net anlaşılmadıysa, tekrar söyleyeyim. Seni burada yalnız bırakmayacağım. Konu kapanmıştır."

Keşke her beni güvence verdiğinde hissettiğim rahatlamayı bilseydi. Ne kadar çok onun kollarına atlayıp orada kalmak istiyordum.

Ama iki dünyayı tehlikeye atacaksa, ondan benim için kalmasını nasıl isteyebilirdim?

Yapamazdım. Ona bunu yapamazdım.

"Sen tanıdığım en inatçı adamsın."

"Tanıdığım en inatçı kadından gelen bu sözlere göre, birbirimize çok yakışıyoruz." Başını dudaklarıma doğru eğdi ve ben avucumu göğsüne bastırdım.

"Bence yapmamalıyız..." Onu itmek için harcadığım çabadan vücudum ağrıyordu. Onun öpücüğünde boğulmak ne kadar da çok istiyordum.

Aleysia'nın uyuduğu yatak odasına bir göz attı ve geri döndü. "Senin yanında hiç bir erkekle yakınlaşmadı mı? Sen uyurken?" diye sordu, o anda benim endişemin bu olduğunu varsayarak. Tabii ki böyle bir şeyi varsayacaktı. Ne olursa olsun kalmaya kararlı olan oydu.

Onun zihninde hiçbir çelişki yoktu. Tutumunu açıkça belirtmişti.

"Öyle olsa bile, durumun oldukça farklı olduğunu söyleyebilirim." Gözlerimi onun göğsüne indirdim ve tunikasındaki gevşek bir ipi çekiştirdim. "Ama beni rahatsız eden bu değil. Henüz ne olacağını bilmiyoruz ve bence beklemeliyiz. En azından o uyanana kadar. *Eğer* uyanırsa." Bu konuda onunla tartışmak faydasızdı, ama ikimizden biri ya da ikimiz de şüphesiz zor bir karar vermek zorunda kalacaktık. İster kalmakta ısrar etse de geri dönmekten başka seçeneği olmayan o olsun, ister Aleysia uyanmazsa ne yapacağına karar vermek zorunda olan ben olayım.

"Belli ki, sana dokunmak istemeden bir gece bile yanında yatabileceğimi düşünüyorsan, ne kadar dayanılmaz olduğunun farkında değilsin." Sırt üstü yattı ve bükülmüş kolunu başının altına koydu

. "Beni senden uzaklaştırabilecek tek şeyin ölüm olduğunu sana nasıl ikna edebilirim? Ve o zaman bile, sana geri dönmenin bir yolunu bulurdum."

"Beni buna ikna etmene gerek yok. Burada olman, senin nasıl bir adam olduğunu gösteriyor. Ama kaderi kontrol edemeyiz. Ve kalbim, beni korumak için ölmeni izlememe izin vermez, bu yüzden belki de zor kararı vermek zorunda kalan *ben* olacağım. Şimdilik, sadece bir an durmamızı istiyorum. Biraz netlik kazanmak için."

Dudakları ciddi bir gülümsemeye büründü. "Güzelliğinden mi, mantığından mı daha çok etkilendiğime karar veremiyorum." Bana dönüp baktığında gülümsemesi kayboldu ve tanrılar, keşke o "mantık" dediği şeyin, pes etmesinin arkasında, onun kollarının güvenliğinde kendini kaptırmak isteyen bir kız olduğunu bilseydi. Kaos ve kargaşa olmadan, onunla ilk deneyimlerinin tatlılığını tatmak isteyen bir kız. "Seni korumak için kalmak beni öldürmeyecek. Senden uzak kalmak öldürecek."

Kalbim göğsümde sıkışıyordu. "Geçici bir durum, söz veriyorum." Aleysia'nın odasına hızlıca bir bakış attım. "Ayrıca, seyircilerin varlığı seni rahatsız etmiyor mu?"

Kaşları seğirdi, bakışları benimkinden kaçtı. Gözlerinde bir tedirginlik gölgesi belirdi ve o anda çok acımasız bir şüphe midemi pişmanlıkla burktu. Yaraları hatırladıkça — maruz kaldığı istismarın izleri — Zevander gibi kayıtsız ve soğuk bir adamın başka türlü tepki verebileceği tek bir neden bile aklıma gelmedi. Bir yanım ona doğrudan sormak için cesur ve acımasız olmak istiyordu. Bunun yerine, dilimde tebeşir gibi kalan soruyu yuttum. "Özür dilerim..."

"Üzülecek bir şey yok. Haklısın. Sana öyle dokunmayı önermekle hata ettim."

Yanlış mı?

İçinde bir saniye saniye onun tüm tavır değişti. Değişmişti. Yerden kalkmaya çalıştı ama ben kolunu tuttum.

"Bir şey önermen yanlış değildi. Lütfen kalkma. Benimle yat."

Kaşları çatıldı, sanki kararsız kalmış gibi, ama bunun yerine benden uzaklaştı ve ateşi yeniden alevlendirdi.

Sözlerim onu rahatsız etmişti. Belki de geçmişiyile ilgili bir anısını tetiklemişti. Onu zorlayıp bilgisizce bir şey söyleme riskine girmek yerine, konuyu değiştirdim. "Biraz yıkanacağım. Daha önce fırsatım olmadı."

Yüzünü buruşturdu ve avucunun içini şakağına koydu, gözlerini sıkıca kapattı. Gözlerini tekrar açtığında, gözlerinde düşmanlık parlıyordu. "Az önce ne dedin?"

Şaşkın bir şekilde, ne dediğimi düşündüm. "Sadece yıkanma fırsatım olmadı dedim."

"Ondan sonra." Ütüyü şöminenin yanındaki rafa geri koydu.

"Hiçbir şey. Ne duydun?" Aşağıya baktığımda, parmaklarını büküp yumruk yapıp tekrar açarken elinin titrediğini gördüm. Tekrar tekrar, sıkıp açıyordu.

"Artık önemi yok."

Gözlerimi yumruğunda tuttum. "Ama benim söylediğime inandığın bir şeye açıkça kızgınsın. Neydi o?"

Belki de bakışlarımı hissettiği için, elini çenesine götürdü, gözlerindeki kötülük hiç azalmadı.

"Lütfen söyle."

Çenesi seğirdi ve tiksinti ile dudaklarını bükerek başka yere baktı. "*Sordesz vet signe da'servio,*" dişlerini sıkarak söyledi. "*Pislik, kölenin işaretidir.*"

Bu sözlere kaşlarımı çattım. "Ve sen benim bunu söylediğime inanıyor musun?" Cevap vermediğinde, devam ettim, "Bu sözleri hakaret olarak algılaması gereken kişi ben olmamalı mıyım, çünkü kirli olan benim?"

Öfkeli bakışları karnıma ve sırtıma kaydı.

O akşam ikinci kez durakladım, farkına vardım. Elimi karnıma koydum, gömleğin altında, son birlikte olduğumuzda onun boşalması cildimde kurumuştı. "*Sana* pis dediğimi mi sanıyorsun? Senin yaptığın şey yüzünden..."

Pencereye doğru yürüdü. "Sen yıkanırken ben dışarıyı gözetleyeceğim."

Ancak, onun bu sözleri söylediğimi düşünmesi fikrine tahammül edemedim. Bu sözlerin aramızda kalmasına izin veremedim. Ona doğru adım attım, acı bir sıcaklık yanaklarımı ısıttı. "Böyle acımasız sözlerin benim ağızımdan çıkabileceğini düşünebilir misin?"

Gözlerinde çatışma vardı, kaşları çatılmıştı.

"Ama bir başkası sana bir keresinde bu sözleri söylemişti."

O rahatsız bunu . bak bana bak "Ben bitti bu bu konuşmayı bitirdim. Yıkamaya devam et."

"Hayır. Devam etmeyeceğim. Karakterim sorgulanırken olmaz." Tek kelime etmeden benden uzaklaştı.

"Zevander!"

"Yeter!" Sesini yükselttiği için açıkça pişmanlık duyarak yüzünü buruşturdu, ama boynu ve çenesindeki gerginlik eskisi gibi sert kalmıştı. "Hayal ettim."

"Yine de bana bakmaya bile cesaret edemiyorsun, bu da hala söylediklerimin doğru olup olmadığını sorguladığın anlamına geliyor."

Sessizlik.

Yaklaştım, ellerim titriyordu. "Zevander, aramızda olanlar hayatımın en heyecan verici deneyimiydi."

"Sana dokunduğum anda seni kirlettim." Avuç içlerine baktı. "Kirli eller," diye mırıldandı, o kadar sessizdi ki, neredeyse duymayacaktım.

Köle mi?

Onun sözleri karşısında şaşkına döndüm, çünkü her zamanki kendinden emin ve hatta biraz kibirli tavrından çok farklıydı. Sanki tamamen başka biriyle konuşuyormuşum gibi. "Beni kirletmedin. Ve eğer buna inanmakta bu kadar kararlıysan, şunu bil ki ben bundan oldukça keyif aldım. Zamanlama bu kadar uygun olmasaydı, seni beni tekrar kirletmene seve seve izin verirdim." Bir adım daha yaklaştım. "Şu anda kafanda neler dönüyor bilmiyorum, ama lütfen daha önce olanlar için pişmanlık duyduğumu düşünme. Tecrübesiz olabilirim, ama kendim için seçim yapma yeteneğim var. Ve benim, kurt tarafından kolayca baştan çıkarılan çaresiz bir kız olduğumu ima etmeni hiç hoş bulmuyorum."

O içini çekti ve bana baktı. "Hakaret etmek istemedim."

"Ben de."

"O halde bu tartışmayı bitirmeye karar verdik."

"Anlaştık." *Şimdilik.*

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ZEVANDER

Geçmiş ...

Zevander o güne kadar Kral Sagaerin'in taht odasını hiç görmemişti. Küçük bir çocukken sarayda vakit geçirmiş olsa da, taht odası o ana kadar onu hiç ilgilendirmeyen işler için ayrılmıştı.

Elleri kelepçeli halde, uzun siyah fayansların üzerinde dikkatlice yürüdü. Gümüş damarlı fayansların üzerinde, ay döngüleri ve çeşitli yıldızların hayalet gibi beyaz parıldadığı bir kozmik harita oyulmuştu. Kararmış aytaşı sütunlar kubbeye uzanıyordu ve üzerinde tanınması öğretilen yüzler oyulmuştu: Lunadei

— sanki taştan dışarı çıkıyormuş gibi görünüyordu. Tanrıların soyundan geldiği söylenen çeşitli kraliyet ailelerini temsil eden ay sembolleri, ürkütücü yüzlerin üstüne ve altına oyulmuştu. Her iki yanında bulunan uzun lancet pencerelerde ay döngülerinin resimleri, diğerlerinde ise soluk beyaz tenleri ve mavi ve gümüş renkli süslü cüppeleriyle Lunadei'nin her bir üyesi resmedilmişti.

Sanatçıların bu eserleri tamamlaması yüzyıllar sürmüş olmalıydı.

Kral Sagaerin'in danışmanı Lord Belthane, kralın bulunmadığı tahtın yanında duruyordu. Yarım düzine muhafızla çevrili olan yüzünde

Zevander ve babası, şüphesiz kralın merhametini dilemek için gelen Leydi Rydainn'in yanında durduklarında, yüzünde hoş olmayan bir ifade belirdi.

Zevander'in babasına yönelttiği dudaklarını büzmüş kaşlarını çatmış hali, daha sonra bir tartışma çıkacağıının habercisiydi. Gözleri Zevander'e düştüğünde, her zamanki gibi şefkatle yumuşadı ve oğluna doğru sendeledi, ancak bir muhafız kolunu tuttuğunda durdu.

Zevander'in kasları gerildi.

"Mahkumlara yaklaşmayın," diye bağırdı muhafız sert bir sesle.

"O *mahkum* benim oğlum." Lord Belthane'e döndü, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Kral ile görüşmek istiyorum. Kraliyet ailesinin uzun zamandır dostu olarak, eminim bir yolunu bulabilirsiniz."

Lord Belthane uzun kadife cüppesinin kolunu düzeltti ve üzerinde bulunan bir parça tüyü koparıp, umursamazca attı. "Kral yorgun ve dinleniyor. Bu konuları halletmem için beni gönderdi."

Lady Rydainn omuzlarını geriye doğru çekti. "Peki. Majestelerinden hem kocamı hem de oğlumu affetmesini rica ediyorum."

"Anladığım kadarıyla, aileniz Cadavros'un idamından önce onunla işbirliği yapmıştı. Bu anlaşmanın niteliği neydi?"

"Oğlumun sihrini örneklemek karşılığında Solassionlardan koruma teklif etti, bunun akademik amaçlı olduğunu söyledi."

"Onun çalışmalarının karanlık doğasından haberdar mıydınız?" "Ben..."

Belthane elini kaldırarak sözünü kesti. "Sizi uyarıyorum, Leydi Rydainn. Arkadaş olsanız da olmasanız da, yalanlara müsamaha gösterilmez, özellikle de benim yüzüme söylendiğinde."

Kadın hafifçe başını eğdi. "Söylentiler duymuştum."

"Ve onunla bir anlaşma yaptınız, demutomancy'nin, merhamet dilediğiniz tahtın sahibi olan kral tarafından yasaklandığını bilerek mi?"

"Çaresizdik..."

Belthane'in yüzü aniden küçümsemeyle buruştu. "Yasayı çiğnediniz! Kralın yasasını! O, her ne olursa olsun önlemek için koyduğu bir koruma..."

şimdi oğlunun yüzünde büyüyor!"

"Sizden af diliyorum." Eteğinin kenarlarını kaldırarak, onun önünde yere diz çöktü. "Onları bağışlayın, yemin ederim ki bir daha bu mahkemeden hiçbir iyilik ya da af dilemeyeceğim."

"Belki de kocanızın işlediği suçların alçaklığını bilmiyorsunuz." Bu suçlama, Lady Rydainn ve Zevander'in dönüp, yaşlı Lord Rydainn'in kaşlarını çatmış endişeli bakışını görmelerine neden oldu. "Draconysia'da çıkarılan ejderha demiri, savunma silahlarımızı dövme için kullandığımız element, Australius Kanalı'ndan geçmek zorundadır, tabii orada yuva yapan düşman ejderhalarla mücadele etmeye razı değilsek. Bu kanal Solassionlara aittir ve kocan ve oğlun hemen onlara teslim edilmezse geşiş izni vermeyeceklerine yemin etmişlerdir."

"Ne?" Leydi Rydainn, oğluyla endişeli bir bakış alışverişinde bulundu. "Onlar... Onlar sadece hırsızlık için böyle bir şey yapar mı?"

"Hırsızlık mı?" Lord Belthane'in dudakları küçümsemeye kıvrıldı ve gözleri ona dikildi. "Hayır. Sevgili kocanız, o..."

"Lütfen, Lordum..." Zevander'in babası başını eğdi ve sessizce inledi. "Ben ihanet etmedim, bunu siz de biliyorsunuz."

"Bir daha sözümü kesersen, dilini olduğun yerde keserim." Dikkatini tekrar Zevander'in annesine çevirdi. "Dediğim gibi, o masum bir Solassion kadını öldürdü. Lord Vanhelm adında, Solassion kralıyla çok yakın bağları olan bir nakliye magnatının karısını."

Annesi, Lord Belthane'in sözlerini dinlerken yüzünün rengi soldu, gözlerindeki ihanet Zevander'in o anda hissettiği duyguları yansıtıyordu. "Bu doğru mu?"

"Lynara, anlamıyorsun..."

Annesi çenesini sıkılaştırdı. "Masum bir kadının canını mı aldın?" "Evet, onun canını aldım, ama ben..."

"Bana bir kelime daha etme!" diye bağırdı ve Zevander, anne babasının kavga etmesini görmek ne kadar acı verse de, annesinin öfkesini suçlayamıyordu. "Çocuklarımız olmasaydı, acı çekmeni izlerdim. Senin düşüncelerini asla okuyamadığımı hep garip bulmuşumdur. Bu aşılmaz kalkanın arkasında kaldığını."

oğullarımızla ilgili kederini ve suçluluk duygusunu, bir tür özverili merhamet göstergesi olarak benden sakladığını düşünmüştüm. Meğer ihanetini saklıyormuşsun. Seni başka bir şey yapabilecek biri olarak düşünmekle ne kadar aptalmışım."

"Affını diliyorum." Yaşlı Rydainn dizlerinin üzerine çöktü. "Lütfen, Lynara."

Onun yalvarışlarını görmezden gelerek, ondan uzaklaştı. "Lord Belthane, oğlumun affedilmesini rica ediyorum. Onun bu olayla hiçbir ilgisi yok."

"Lord Vanhelm, sizin de teslim edilmenizi istedi, Leydi Rydainn. Aslında, ısrar etti. Anladığım kadarıyla, bir eş karşılığında bir eş. Size misilleme olarak ne yapabileceklerini hayal bile edemediğim için, sizin yerinize oğlunuzu teklif ettim."

"Lütfen. Kocamın hapisanede olduğu yere katılmakta ısrar ediyorum. Oğlumun yerini alacağım ve tanrılar ne karar verirse onu kabul edeceğim."

"Karar çoktan verildi. Yarın Solassios'a hareket edecekler. Karşılığında gemilerimiz serbestçe seyredecek ve herhangi bir çatışma önlenecek."

"Bu kadar çabuk mu..." Elini göğsüne koyarak, keskin bir nefes verdi. "Oğlum idam edilirken ben boş boş oturamam."

"İdam olmayacak. Makul olmayan miktarda vivicantem ve en iyi şarabımız karşılığında, Kral Jeret onları idam etmek yerine Cinderbone Madenlerine göndermeyi kabul etti."

Gözleri yaşlarla doldu, dudakları titreyerek Zevander'a baktı, sonra hızla başka yere yöneldi, belki de o tek bakışta yakaladığı korkuyu görmesini istemiyordu. "Cömertliğiniz için teşekkür ederim, Lordum."

"Kralın sana olan sevgisi sayesinde kocan ve oğlun yaşayacak. Ama şüphesiz, yine de acı çekecekler."

BÖLÜM BEŞ

ZEVANDER

Şimdiki zaman ...

Zevander pencerenin önünde oturmuş, dışarıda kulübenin etrafında dolaşan soluk yaratıkları izliyordu. Kitişli bacakların sessiz tıkırtıları çatıdan ve duvarlardan aşağıya doğru koşuşturuyor, grotesk şekilleri karların üzerine korkunç gölgeler düşürüyordu. Kafasında dönen düşünce fırtınasından onu uzaklaştıran küçük bir dikkat dağınıklığından başka bir şey değildi. Kafasını düşünmeden okşadı, sanki bu hareket kafasındaki karışıklığı biraz olsun giderirmiş gibi.

O sözlerin onun dudaklarından çıktığını duyduğundan emindi. O anda bile

kelimelerin netliği sınırlarını bozdu. Ama o kelimelerin anlamını nasıl bilebilirdi ki? Sadece dil açısından değil, kelimelerin ardındaki tiksinti açısından da?

Bunu bilemezdi. Bu da onun hayal ettiği anlamına geliyordu.

Elini yüzüne götürdü, sinir bozucu bir farkındalık onu sardığında gözlerini kapattı. Vivicantem eksikliğinin deliryum, şiddet ve yoksunluğun süresine bağlı olarak ölüme neden olduğunu çok iyi biliyordu. Kitaplarda mutlak malvicantemden muzdarip olanların resimlerini görmüştü. Acı. Açlık. Et için rahatsız edici bir istek. Maevyth'e endişelerini en aza indirgemişti,

ama Aleysia'yı ısıtmaya çalışırken alevi aırmakta zorlanması bunun açık bir göstergesiydi.

Onun düşüşü çoktan başlamıştı.

Ne yazık ki, Maevyth ile birlikte Aethyria'ya dönme umudu, kiler kapısını açıp Aleysia'yı buldukları anda bir anda söndü. Maevyth'in, kız kardeşinin geçmesi yasak olduğunu bilmesine rağmen ölümlülerin dünyasını terk etmesinin tek bir nedenini bile bulamıyordu. Bir yandan ona sempati duyabilirdi, ama içindeki soğuk ve bencil piç, keşke bu keşfi yapmasalardı diye düşünüyordu.

Yüzyılların verdiği içgüdü diyebiliriz, ama bir şeyler ona doğru gelmiyordu. Kafasını kurcalayan düşünceler arasında, bir şey kesin olarak aklına takılmıştı: yaşı kadını onu oraya bir nedenden dolayı koymuştu. Maevyth'in yüzüne yalan söylemişti. Ve tüm bu aldatmacaya rağmen, Zevander onun bunu Maevyth için yaptığı şüphesinden kurtulamıyordu.

Elbette, bu şüphelerini şimdilik kendine saklayacaktı.

En son istediği şey, Maevyth ile aralarındaki uçurumu daha da derinleştirmektir. Zaten aralarındaki kopukluğu hissedebiliyordu — onun yakınlaşmaktan ekinmesini. Zihni kararını kesinleştike onu kendinden uzaklaştırıyordu. Ama bunun önemi yoktu. Ona söylediği sözler yine de doğruydı — Maevyth Mortasia'da kalmayı seçerse, Aethyria'ya dönmeye niyeti yoktu.

O, onun eşı, kaderiydi. Onunla ne kadar çok zaman geçirirse, kanındaki çekim o kadar güçleniyordu, sanki yerçekimi gelgitleri değiştiriyormuş gibi. Göğsüne bağlanmış kopmaz bir iplik.

Ve onu koruma ihtiyacı da o kadar şiddetliydi.

Onu bu dünyada kendi başına bırakmak, kendi kaburgalarını kırıp kalbinin yarısını atmaktan daha az acı verici olmazdı.

Ona aralarındaki bağın gerçeğini söylemeyi çok istiyordu, ama o kadar bencildi ki, kızın öfkeyle onu reddetme riskini göze alamıyordu.

Yanındaki masadan fenerini alıp, sandalyesinden kalkarak yerdeki kapiya doğru yrd. Eski ahşabın uzun bir gıcirtısı dişlerini sıkmasına neden oldu ve sesin Maevyth'i uyandırmadığından emin olmak için arkasına baktı.

ocağın yanında. Hafifçe kıpırdadığı dışında, uyumaya devam ediyor gibi görünüyordu ve o, yaklaşık iki metre yüksekliğindeki tavan arasına indi, tavana çarpmamak için eğilerek.

Aşağıdaki hava çok daha soğuktu, bir insan için çok fazla soğuktu. Aleysia enfekte görünmüyordu, en azından pencerenin dışındaki yaratıklar gibi değil, ama o soğuk, o kadar süre aşağıda kaldığı sürece onu öldürmüş olmalıydı.

Fenerini öğleden sonra fark ettiği bir şeyin üzerine tuttu. Uzun, derin oluklar ahşaba kazınmıştı, sanki bir şey oradan çıkmaya çalışmış gibi. Parmaklarını oluklara koydu ve böyle bir iz bırakmak için tırnaklarını ahşaba ne kadar sertçe batırması gerektiğini hayal etmeye çalıştı.

Dönerek, kilidi olmayan, yıpranmış bir tahta sandığı gördü. Çömeldi ve sessiz bir gıcırta ile sandığı açtı, ama içinde sadece giysiler ve yıpranmış botlar buldu. Sandığın arkasında, tavan arasına kadar uzanan eski, çürümüş bir raf vardı ve üzerinde birkaç konserve kavanozu duruyordu, bazıları kırılmış ve boş olarak yere düşmüştü. Yaklaşırken, botlarının altında camın çıtırtısı onu durdurdu ve ahşaba kurumuş garip siyah bir maddenin yanında diz çöktü. Zevander ışığı yaklaştırdığında, leke zemine emildi.

Gözlerinin önünde kayboldu.

Kaşlarını çatarak, **o n u** hayal mi etti diye merak ederek ona baktı. Belki bir gölgeydi?

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Maevyth arkadan ve Zevander dönüp ona baktığında, Maevyth onu izliyordu.

"Bir hazine sandığı dolusu giysi ve küçük bir yiyecek hazinesi buldum. Önümüzdeki birkaç günü atlatmamızı sağlayabilir.

"Bu çok rahatlatıcı." Yere çöktü ve bacaklarını tavan arası boşluğunun kenarına sarkıttı. "Günlerce onun artan yahnisini yemek düşüncesine dayanamazdım."

Yerdeki izleri incelemekten şimdilik vazgeçen adam, ikinci rafta ilginç bir keşif yaptı ve oradan iki şişe şarap aldı. Şişelerden birini kadına uzattı ve kadının şaşkınlıkla kaşlarını kaldırması üzerine sırıttı.

"O sinsi yaşı cadı... Bunları büyükbabamın mahzeninden çalmış."

Zevander, gözlerinin altında oluşan koyu halkaları ve yorgunluğunu fark etti. "Neden uyanıksın?"

"Uyumakta zorlanıyorum. Hâlâ bana kızgın mısın?" Ayaklarını salladı ve bakışlarını indirdi.

"Sana hiç kızmadım." Zevander, dar alandan çıktı ve yanına, yere oturdu. O anda kızgın olsa bile, kızın hali onun kızgın kalmasını imkansız hale getirmişti. "O uyanana kadar yorgun düşeceksin. Sonra da sonraki birkaç gün uyuyacaksın."

"Yani, onun uyanacağını düşünüyorsun." "Eninde sonunda."

"Peki ya kan büyüyle bağlanmışsa?"

"Burası ölümlülerin diyarı. Başka bir hayata bağlıysa, o kişinin hayatta kalma şansı çok az. Sanırım yakında uyanacaktır."

Maevyth iç geçirdi ve Zevander onun profiline bakmaktan kendini alamadı. Uykusuzluk ve endişeden bitkin düşmüş olsa da, dayanılmaz derecede güzeldi. "Hiçbir şeyin ölmesini istemem, ama işlerin bir an önce hallolmasını kesinlikle istiyorum."

Zevander güldü. "Başkalarına karşı bencil kayıtsızlığımın sana da bulaştığını görüyorum."

"Sadece onun yok olmasının bir an önce gerçekleşmesini diliyorum. Bir kişi için tüm dünyayı yakacağımı hiç söylemedim." Ona utangaç bir bakış attı, dudaklarında utangaç bir gülümseme belirdi. "Bu, senin de yok olacağın anlamına gelir." Gülümseme kayboldu ve gözlerini indirdi.

"Ne oldu?"

"Böyle bir düşünce beni çok korkutuyor."

Elini uzattı ve saçının bir tutamını kulağının arkasına itti. "Bunun için endişelenmene gerek yok."

"Dürüst olmak gerekirse, senin şövalyeliğin, ne kadar karanlık, morbid ve delilikle dolu olsa da, kalbimi ısıttı. Kimse benim için dünyayı yok etmeyi teklif etmemişti."

"Ben şeytani ve ruhsuz bir şövalye değilim."

Kız kıkırdadı ve Zevander'ın kalbi onu öpmek için göğsünü kemirmeye başladı. Onun kendisini tırmalamasına, itmesine ve direnmesine izin vermek için. Tanrılar, neredeyse dudaklarının tadını alabiliyordu.

Kaşlarını çatarak, ocak kenarındaki battaniye yığınının bakarak, "Eğer yatakta yatmak istersen, ben yerde yatabilirim" dedi.

Bu sözler keskin dişlerle kalbini deldi. Ayrı yatma fikri, onu kollarına alıp sıkıca sarılma isteğiyle mücadele etmesine neden oldu. Bir parçası, istese de istemese de onunla yatacağını söylemek istiyordu, ama onun taleplerine uymayacak kadar inatçı olduğunu biliyordu. Onu zorla kendine yaklaştırmak, onu sadece uzaklaştırırdı. "Yatağı senin kullanmanı istiyorum. Ben burada uyuyacağım, böylece her şeyi daha iyi görebilirim."

"Sen her zaman uyanık bir nöbetçisin, hep gözetliyorsun. Ne zaman dinlenebiliyorsun?"

"Ormanlarda yaramaz bir tavşan gibi takip edilmediğim zamanlarda."

Dudaklarından bir kahkaha patladı ve sanki bu onu şaşırtmış gibi, elini ağzına kapattı. "Özür dilerim, çok yorgun olmalıyım, ama... tavşan seni pek de doğru bir şekilde tanımlamıyor." Tekrar güldü ve bu hali Zevander'ı da güldürdü. Hâlâ gülümserken, ona dönüp baktı. "Ne var?"

"Gülüşün. Duymak çok hoş."

"Kötümser olmanın bir nedeni yok. Onu buldum. Hayatta ve wrathavore tarafından yutulmuş gibi görünmüyor."

"Bundan nasıl emin olabilirsin?"

Kaşları daha ciddi bir ifadeyle birleşti. "Moros'u yediğini izlediğimde, aynı görünmüyordu. O... biraz grotesk görünüyordu. Yanlış bir şekilde bir araya getirilmiş gibiydi."

"Anlıyorum."

"Her neyse, Aleysia'ya ne olacağını bilmiyorum, ama şu anda rahatlamış hissediyorum. Kendimi bütün hissediyorum."

"Öyle olmalı."

Esnedi ve yine eliyle ağzını kapattı. "Üzgünüm, galiba yorgunum. Seni nöbetine bırakayım." Yatak odasına bir bakış attı ve kaşlarını çatı.

"Ama... belki de en azından bu gece aynı odada uyumamız en iyisi olur."

"Başka bir şey mi seni rahatsız ediyor?"

Dudaklarını sıkıştırarak başını salladı. "Sadece kötü bir rüya gördüm."

Zevander yığılmış battaniyelere doğru başını salladı. "Şöminenin yanında sıcak olur. Zaten bu gece pek uyuyamayacağım."

"Bir şey *mi* var?"

Kafasını salladı, onu kaçırıp Aleysia olmadan Aethyria'ya dönme konusundaki içini kemiren dürtüsünden bahsetmeye tenezzül etmedi. "Yorgun değilim."

"Peki, teşekkür ederim. Burada olduğun için. Her şey için." Tereddüt ederek ona doğru eğildi, sonra dudaklarını onun dudaklarına bastırdı.

Kaslarında ateş yanıyordu. İçindeki her şey onu kollarıyla ona sarılmaya ve nefes nefese kalıp göğsünü tırmalayana kadar onu öpmeye zorluyordu. Kız ondan ayrıldığında, elleri arzularına göre hareket etmek için seğirdi, ama kendi içgüdülerine, kendi dürtülerine karşı gelerek onu bıraktı.

"İyi geceler," dedi.

"İyi geceler." *Lunamiszka*.

Kızın yere serilmiş battaniyelerden oluşan geçici yatağına uzandığını izlerken, göğsünde bir ağrı hissetti ve kaburgalarının arkasında soğuk bir boşluk genişledi. Göğsünü yakıcı bir acı sardı, keskin bir kılıç gibi değil, kaburgalarının üzerinde yavaşça yayılan, yapışkan bir zehir gibi. Zevander elini kalbine bastırdı, içinde kıvranan şeyin kaynağını sessizce aradı. Boğazının arkasında ekşi bir tat kaldı, burnunu keskin bir çürüme ve bozulma kokusu doldurdu.

Bu da ne böyle?

Maevyth'in endişelenmemesi için diğer odaya girdi ve orada pencere kenarındaki sandalyenin arkasını kavradı, parmak eklemleri beyazladı. Çenesini sıktı, bir homurtu çıkardı, ağrı derinleştikçe nefes nefese kaldı, asla dokunulmayacağına yemin ettiği o sefil, atan organı sıktı. İçinde öfkeyle atıyordu, kafese vurulan bir yumruk gibi, göğsünü delip geçebileceğini uyarıyordu.

Odaklanamayan gözleriyle, masanın üzerinde duran akrep kolyesine baktı, Maevyth'in Becoming Töreni gecesi taktığı kolyeye. Zevander, o tek nesneye bakışlarını dikti, derin nefesler aldı, o geceki Maevyth'in hatırası, bir sonraki acı dalgasına hazırlanan kaslarının gerginliğinden dikkatini dağıttı.

Göğsü sıkıştı. Görüşünün kenarlarında asılı duran karanlık yaklaşıyordu. Damarlarında erimiş çelik gibi yanıyordu, keskin bir acı dalgasıyla içinden geçiyordu.

Tanrılar, bu da ne?

O kadar yabancı ve rahatsız edici bir his ki, neredeyse Maevyth'i çağırmak üzereydi.

Evet, Maevyth. Onu düşün. Ay cadısı.

Titrek bir eliyle mücevheri uzandı ve avucunda sımsıkı tuttu.

Onun güzel yüzünün görüntüsü aklına geldiğinde, acı yavaş yavaş yok oldu. Göğsünü sıkan yumruk, derin bir nefes alabileceği kadar gevşedi ve etrafındaki karanlık kenarlara doğru çekildi.

Zevander burnundan sertçe nefes alıp, lanet olası kolyeyi bir tılsımmış gibi sıktı. Gözlerini açtığı anda, ona saldıran şeyin son kalıntıları da yok olmuştu. Öne eğilerek, başparmağını akrep üzerinde gezdirdi ve onun ipeksi tenine nasıl değdiğini hatırladı.

Kolyeyi cebine koydu.

ALTINCI BÖLÜM

ZEVANDER

Geçmiş

Ağaç kütüğü kadar ağır bacaklarıyla Zevander yumuşak kumda zorlukla ilerliyordu. Solassion'un yoğun güneşi, sıcakta neredeyse cızırdayan mührünün bulunduğu ensesine vuruyordu. Boğazındaki zincir, önündeki babasının kelepçesine ve arkasındaki diğer mahkumun kelepçesine uzanıyordu.

Mahkumlar, sanki keskin dağlardan oyulmuş gibi görünen devasa bir yapının kapılı girişine doğru yürüyorlardı. Demir kapıdan geçerken, Zevander, Soladei ve onların alt tanrıları Heliorchs'u (ya da bilinen adıyla güneş bekçileri) tasvir eden, karmaşık bir kabartma oymayı fark etti. Heliorchs, onun tahminine göre büyücüler olan, kendilerine kıyasla küçük ve zayıf görünen kişileri kırbaçlıyorlardı.

Sayısız tarih dersinden, Soladei tarafından esir alındığı söylenen kölelerin çoğunun Lunasier olduğunu biliyordu.

Yukarıda, güneş, onu yutmak için sabırsızlanıyormuşçasına, uğursuz gri gökyüzünde aç bir ateş gibi titriyordu. Bu kadar yoğun bir ışık kaynağıyla dünyanın nasıl bu kadar karanlık olabileceği

böyle yoğun bir ışık kaynağı varken nasıl bu kadar karanlık olabildiğini anlamak tanrıların sırrıydı.

"Görüyor musun?" arkasında duran yaşlı adam boğuk bir sesle sordu. "Gökyüzünde? Ejderha bizi kurtarmaya geldi! O benim arkadaşım, biliyor musun?" Yolculuğun çoğunda bağırıp çağırıyordu, sonsuz gün ilerledikçe zihni açıkça bozuluyordu. Günler önce, Solassios'a giden arabada oturup, kendi başına kalmış hasta karısı hakkında konuşurken iyi görünüyordu. "Beni duyuyor musun, evlat? Beni dinliyor musun?"

Zevander cevap vermeye cesaret edemedi, çünkü adamın bitmek bilmeyen sorularına cevap verdiği için bir kez kırbaçlanmıştı. Yaraları hala taze ve acıyordu.

"Ejderha dostum hepsini kara alevle yakıp kül edecek. Sablefyre. Sablefyre'nin ejderha yumurtasını çatlatabilen tek element olduğunu biliyor muydun? Eskiden ölümlülerin diyarında ejderhalar vardı. Ama damarlar kurudu, ejderhalar da gitti. Ejderha binicilerini duydun mu hiç?"

Yaşlı adam ejderha binicilerinden bahsederek aklını kaçırmış olmalıydı. Sadece lanet bir aptal, bu öngörülemez canavarların birine binmeye cesaret edebilir. Zevander bir zamanlar, bir ejderhayı alt edebilecek kadar güçlü olduğunu düşünen bir kralın büyücüsünden bahsedildiğini duymuştu. Sonunda küle dönmüştü.

"Büyücüler neden onları kontrol edemiyor biliyor musun?"

Zevander gözlerini sıkıca kapattı ve inledi, yaşlı adamın artık susmasını diledi. Muhafızların onun saçmalıklarını duyması an meselesiydi ve o da yine kırbaçlanmaya maruz kalacaktı.

"Onlar tanrılar. Ejderhalar tanrılardır ve sadece ejderha binicileri..."

Boğazını sertçe çekerek Zevander geriye doğru savruldu ve homurdanarak boynuna saplanan kelepçeyi yakaladı. Arkasında, yaşlı mahkum kasılmalarla yatıyordu, gözlerindeki mavi renk süt beyazı bir bulutla kaplanmıştı. Lunasier'lerde yaygın olan soluk teni, pembeye dönmeye başlamış ve üzerinde kırmızı kabarcıklar belirmişti.

"Güneş zehirlenmesi," dedi babası arkasında ve Zevander bakışlarını o yöne çevirdiğinde, babasının cildinin de pembeye dönmeye başladığını fark etti. "Zavallı herif."

"Zehirlenme mi?" Güneşin Lunasierler için zararlı olduğunu biliyordu, bu yüzden çoğu gün ışığında örtünerek dolaşıyordu, ama zehirlenmeden hiç duymamıştı. Evlerindeki çiftçiler tarlalarda çalışırken bunu nasıl önleyebiliyorlardı?

Sanki babası aklını okuyabiliyormuş gibi, "Burada güneş farklıdır. Güneyde aylar bizi korur. Ruh halimizi dengelerler. Burada aylar daha uzaktır. Kanımız buna dayanacak şekilde yaratılmamıştır" dedi.

Kollarını uzatan Zevander, kendi cildinin hafif pembe bir ton aldığını fark etti, ama yaşlı adamınki kadar belirgin değildi. Ya da babasınınki kadar.

Çatlayan bir kırbaç sesi, Zevander'in dikkatini yaklaşan üç muhafızın üzerine çekti ve babası onu geri itti.

"Kalk, seni tembel pislik!" Bir başka kırbaç şakırtısı yaşlı adamın bacağına indi ve bacağındaki birçok kabarcığın birini patlattı. "Kıçını kaldır yoksa kan içinde bırakırım!"

Zevander'ın yaraları bu düşünceyle alevlendi. *Kalk, dostum*, diye teşvik etti.

Muhafız kırbacını tekrar çaktı, bu sefer yaşlı adamın ön kolunu yaraladı.

Zevander'ın boğazında mide bulantısı hissetti ve yüzünü başka yöne çevirdi.

"Zehirlenerek öldü. Onu burada bırakın," diye ısrar etti diğer muhafızlardan biri. "Gün ışığı azalıyor."

Buna gün ışığı denilmesine inanmak zordu. Zevander, Solassios'un acı verici derecede parlak olduğunu hayal etmişti. Belki bazı kısımları öyleydi.

"Kelepçesini çıkarın," diye emretti kırbaçlı muhafız ve üçüncü muhafız kelepçeyi açmak için acele etti.

Yaşlı adamın boynundaki kalın metali çekmeye çalıştı ama hareket etmedi. "Sanırım ona yapışmış."

Kaşlarını çatarak, Zevander parmaklarını kendi kelepçesine soktu ve boğazına sıkıca oturmasına rağmen, küçük bir boşluk kaldı.

"Gerekirse o lanet şeyi kopar! Zaman kaybediyoruz!"

"Yapamam efendim. Sertleşmiş kil gibi."

Muhafız inledi ve yaşlı adamın diğer tarafına bağlı canavarca bir figüre döndü.

Zevander hayatında sadece bir kez orgoth görmüştü, ama onların vahşiliğiyle ilgili hikayeler duymuştu. Aşırı kaslı ve uzun boylu, alt dudaklarından çıkıntı yapan keskin fildişi dişleriyle, insanlardan çok canavarlara benziyorlardı. Kısa, beyaz boynuzları ve mavi alt tonlu soluk tenleri, kışın cesetleri gibi, onun Vespyri olabileceğini ima ediyordu.

"Sen," dedi gardiyan, orgoth'u işaret ederek. "Bu adamın kelepçesini çıkar, sana fazladan su veririm."

Orgoth içten bir homurtu çıkardı ve öne adım attı, arkasındaki tutsakları yere sürükledi. Canavarca adam öne eğildi, çok daha küçük ve titreyen Lunasier'i başından kaldırdı ve kalın ellerini yüzünün iki yanına koydu. Bir homurtuyla sıkıştırdı ve adamın başı kan, et ve kemik parçaları saçarak patladı.

Zevander döndü ve o gün yediği son yetersiz yemeği, çoğunlukla safra olan ve altındaki siyah kuma sıçrayan bir sıvıyı kusarak dışarı attı.

Adamın vücudunun geri kalanı kuma yığıldı, kısa boynu kelepçeden kayarak zincirden sarkan bir deri parçası bıraktı.

"Eh, tam olarak aklımdaki gibi olmadı, ama gidelim bakalım." Muhafız dikkatini sıranın önüne çevirdi. "İleri!"

Orgoth geri çekildiğinde, zincir aralarında boş kelepçeyle gerildi ve sarkan et parçası yine çocuğun boğazını tahrik etti. O arkasını döndü ve babasının pembe teni dikkatini çekti. Zevander yine, yakıcı güneşin altında daha da koyulaşmış gibi görünen tenine bakarken buldu kendini. Sanki farkına varmış gibi, babası kaşlarını çattı, dudaklarını sıkılaştırdı. Tek kelime etmeden Zevander'dan uzaklaştı ve mahkumların zincirini takip etti.

Dağların sivri uçları, fırtınalı gri gökyüzüne tırmanırken, açık siyah kemerler madenlere giren mahkumların sırasını yutuyordu. Zevander içeri girdiğinde, sadece birkaç dağınık meşale çevredeki karanlığı aydınlatıyordu ve içeri girdikten sonra, bir gardiyan arkadan ona yaklaştı ve boğazındaki kelepçeyi çözdü. Zevander elini boynuna sürdü, orada metalin yokluğunun yakıcı hissi kalmıştı. Muhafız babasına yöneldiğinde, çocuk

kelepçenin yaşlı adamın derisine yapışmış halini izledi.

"Tanrılar lanet olsun!" diye bağırdı gardiyan, babasının acı çığlıkları arasında. Islak, yırtıcı bir sesle kelepçeyi gevşetti ve Lord Rydainn sağlam dizinin üzerine çöktü.

Yaşlı Rydainn ayağa kalktı ve Zevander, derisinin yırtıldığı parlak, çıplak yamaları gördü.

Arkadan aldığı bir itmeyle Zevander öne doğru sendeledi, ama kendini toparlayıp başını kaldırdığında, önünde kemerli bir taş tünel gördü. Orada, çoğu onun yaşlarında olan diğer mahkumlar toplanmıştı. Babası, daha yaşlı erkeklerin bulunduğu yan tünele yönlendirildi. Bir an için, çocukken ne zaman kararsız ya da korkmuş olsa yaptığı gibi, babasının yanına koşmak istedi. Ama koşmadı. Babasının bir kadını öldürdüğünü öğrendikten sonra, Zevander onunla hiçbir ilgisi olmak istemiyordu.

Bunun yerine, babasına bir daha bakmadan, akranlarının peşinden gitti.

"Yürüyun!" Bağırmış olan gardiyan, küçük bir ahşap platformun üzerinde durmuş, çocukları sıgır gibi ileri doğru sürerken gülümsüyordu ve yanık tenlerine kırbağını şaklatıyordu.

Muhafızın kırbacının vuruşuyla Zevander'in çıplak kollarına ateş izleri belirdi ve o dişlerini sıkarak, acıyı yutarken kırbaç izini okşadı.

Onun yaşındaki tüm çocuklar tek sıra halinde dizildi ve tünelin sonundaki kemerli ahşap kapıya doğru yürüdü. Sıranın en öndeki çocuk içeriye götürüldü, geri kalanlar beklemek zorunda kaldı. Birkaç dakika sonra, kapıdan çığlıklar sızmaya başladı ve Zevander, o odada neler olabileceğini hayal ederken damarlarında bir kış soğuğu hissetti.

Kapı tekrar açıldığında, ilk çocuk çıkmadı, ama sıradaki çocuk içeri itildi ve kapı arkasından kapandı.

Daha fazla çığlık.

Derisini diken diken eden korkunç çığlıklar.

Birkaç dakika sonra kapı tekrar açıldı ve arkasında duran gardiyan üçüncü çocuğu içeri itti. Genç mahkum odayı gördüğü anda, aniden

topuklarını kaldırıp kapıya doğru geri çekildi, yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı. "Hayır! Hayır! Lütfen!" Parmakları kapı çerçevesine tutunurken, odanın içindeki gardiyanlar onun kollarını ve gömleğini çekip çekiştirdiler.

Odanın dışındaki gardiyan ayağını kaldırdı ve çocuğun göğsüne tekme attı, bu da ellerini kapıdan uzaklaştırdı ve kapı arkasından kapandı. Kan donduran bir çığlık Zevander'in omurgasını ürpertti ve etrafına bakındı, tek kaçış yolunun tünelden girdikleri yol olduğunu fark etti.

Yarım düzine gardiyan tarafından engellenmişti.

Önünde sadece iki çocuk kalmıştı. Bir sonraki çocuk odaya sürüklenerek sokuldu. Dar aralıktan Zevander, garip aletler gibi görünen bir tepsinin yanında duran kısa boylu, tıknaz bir adamın silüetini gördü. Adam başını Zevander'e doğru çevirdi ve yüzünün diğer yarısı ortaya çıktığında Zevander'in kalbi bir sıçrama yaptı. Başına dökülmüş ve yüzünden aşağı damlayan gümüşle kaplı, gözleri koyu mor gözlüklerin arkasında gizliydi.

Kapı çarparak kapandı.

Gerginlik Zevander'in kaslarını gerdi ve zihni ona kaçmasını söylüyordu. Onu yakalama ihtimalleri çok az olsa bile.

Kapı tekrar açıldı.

Git. Hemen.

Sıradan çıkmak için döndüğünde, tünele giren dört figür gördü. Göğüs zırhlarında zarif telkari işlemeler ve güneş motiflerine benzeyen omuz zırhları olan altın zırhlar giymişlerdi. Altın, perçinli miğferlerinin her iki yanında oyulmuş tüyler vardı ve omuzlarına dökülen uzun, altın saçları neredeyse dirseklerine kadar uzanıyordu. Uzun boylu ve heybetli olmalarına rağmen, iri yapılı vücutları sayesinde, onun yanında durmadan önce, dengeli ve zarif bir şekilde yürüyorlardı. Ona en yakın olan kişi miğferini çıkardı ve kendisinin bir kadın olduğunu ortaya çıkardı — hayatında gördüğü en etkileyici kadın, kare şeklinde, kaslı çenesi ve keskin, heykel gibi kemikleriyle.

"Oldukça cılız bir topluluk, değil mi?" Bakışları Zevander'da takıldı, gözleri onu baştan aşağı süzdü, sonra diğer yöne doğru geri döndü.

Arkasındaki çocuk fısıldadı, "Bellatrix." "Onlar kim?"

"Solassion savaşçıları. Yarı orgoth oldukları söyleniyor. Onların yamyam ve sadist olduklarını duydum."

Zevander'ın omzuna konan bir el onu ürküttü ve içgüdüsel olarak dönüp yumruğunu salladı. Parmak eklemleri gardiyanın çenesine çarptı ve yaşlı adam geriye doğru sendeledi.

Zevander sadece kaçmak istemişti. Muhafızı saldırmak niyetinde değildi. O anda kaçmaktan başka seçeneği yoktu. Topuklarını döndürerek, Bellatrix'e doğru ters yönde koştu. Muhafızlardan biri ona doğru koştu ve Zevander, muhafız yumruk attığında eğildi ve dört ayak üzerinde, çılgın bir kemirgen gibi onun yanından kayarak geçti. Ayağa kalktı ve sağa döndü, yaklaşan başka bir gardiyandan kaçtı, gardiyanın kılıcının ucu kolunu sıyırdı. Babası onu birçok kez ava götürdüğü için hızlı olmayı, avını yakalamayı veya rakip avcılarını önlemeyi öğrenmişti.

Önünde Bellatrix duruyordu. Onları geçtikten sonra ana tünele ulaşacaktı. Belki daha fazla muhafızla karşılaşacaktı. Peki ya babası?

O anda babasını düşünecek zamanı yoktu. Zevander, o anda, muhafızlar onu yakalarsa, şüphesiz öldüreceklerinden emindi.

Sıranın sonundaki çocuklardan biri, sanki onun meydan okumasından ilham almış gibi, ileri atıldı ve dört ayak üstüne çökerek, karşısındaki iri Bellatrix'in bacaklarının arasından sürünerek geçti.

Zevander, onların omuzlukları ve göğüs zırhlarının altında yavaş ve halsiz olmalarını bekliyordu, ama çocuk geçmeden önce, uzun, altın bir kılıç, sıvı ipek gibi yumuşak bir hareketle sırtını deldi.

Zevander durdu ve Bellatrix askerinin kılıcıyla şişlenmiş çocuğu havaya kaldırmasını izledi.

Çocuğun babasını çağırarak çığlık attığını duyunca göğsünde dehşet yükseldi. Titreyen elleri, parmak kemiklerini kolaylıkla kesip koparan, güzelce eğimli kenarları kavradı.

Zevander'ın boğazına hava takıldı, ciğerleri korkuyla doldu.

Diğer Bellatrix, asker arkadaşları çocuğu ayaklarının üzerine indirip bıçağı yukarı doğru saplayarak onu ikiye bölünce, kanlı et parçaları yere düşerken gülmeye başladı. Çocuğun cesedinden kurtulduktan sonra Bellatrix, bıçağın geniş tarafını diliyle yaladı ve çelikten kanı yaladı.

"Tadı bile zayıf," dedi ve kalıntıları mendille silerken daha fazla kahkaha patladı, ardından kılıcını kınına soktu.

Sert bir el Zevander'ın omzunu kavradı ve o, yüzüne doğru gelen bir yumruk görmek için zamanında döndü. Yumruk, yanağını ikiye bölen bir çatlakla temas etti, dişlerini salladı ve görüşü bulanıklaştı.

Ardından karanlık geldi.

* * *

Zevander'ın zihnini yakıcı bir acı kapladı ve gözlerini açtığı anda karanlık gördü. En azından gözlerinin açık olduğunu hayal etti, gözlerini kırpmaya çalışırken göz kapaklarının titremesini hissedebiliyordu. Nefesini tuttu, hareket edebildiğinden emin olmak için ellerini karanlıkta gezdirdi, yaralanma belirtisi arıyordu.

Giydikleri ince giysilerden başka bir şey hissetmedi, üzerinde kan lekesi ya da açık yara yoktu. Oturduğu yerde, kalçalarının altında sert bir duvar vardı.

Kör edici bir ışık sızıyordu, çok parlak bir ışık, ve gözlerini korumak için kolunu kaldırdı, görüşünün ortasında karanlık bir silüet seçebildi.

Kapüşonlu pelerinin belirgin şekli, yabancıyı kim olabileceğini tahmin etmesini sağladı.

Kapüşon indi ve tanımadığı bir yüze ışık saçtı. Soluk ten. Açık renkli gözler. Dağınık birkaç kırışıklık ve hafifçe yıpranmış cilt, onu babasının yaşlarında olduğunu düşündürdü.

Ayağa kalkan Zevander, gölgelerde tanıdık bir şey ararken etrafına bakındı, ancak o ışık huzmesinden ötesini göremiyordu.

"Neredeyim?" diye sordu.

"Bilinç ve uykunun sınırlarının ötesinde," diye cevapladı yabancı, derin, kısık bir sesle. "Caligorya."

Caligorya'yı daha önce duymuştu — şifacıların bazen ağır yaralıları gönderdikleri, zihninin en derinlerinde bir yer. Gölge Diyarı. Acı olmayan, ama aynı zamanda karanlık bir sessizlik yeri. Bazıları için kanunsuz bir cehennem manzarası.

Zevander kaşlarını çattı. "Ölüyor muyum?"

"Hayır. Ama uyanık olsaydın, eminim ki ölmeyi dilerdin."

"Kimsin sen?"

"Eski bir dost."

"Eğer bir dostsan, neden seni tanımıyorum?"

"Ailenizi tanıyordum. Lord ve Leydi Rydainn."

Garip ki, o da anne babasını tanıyordu. Daha da garip olanı, Zevander'ın zihnine girmeyi başarmış olmasıydı. "Eğer burası dediğin gibi Caligorya ise, sen nasıl buradasın?"

"Benim... senin düşüncelerine ulaşmamı sağlayan *yeteneklerim* var."

Işık, Zevander'ın kollarının yanlarında durduğu yere kaydı. Kollarını kaldırdığında, bileklerinde yanmış ince çizgiler halinde semboller gördü; bu semboller birkaç dakika önce orada değildi. "Bu ne?"

Acı, sanki cildine bastırılmış kızgın demir gibi ensesini yakıyordu. Alev omurgasını ve bacaklarının arkasını yaladı. Zevander çığlık atarak dizlerinin üzerine çöktü.

Yabancı bir homurtu çıkardı, o da dizlerinin üzerine çöktü, uzattığı kollarında da bileklerine kazınmış aynı semboller vardı. "Acıya odaklanmamalısın! Gözlerini kapat! Hemen kapat!"

Zevander emredildiği gibi gözlerini kapattı ve o karanlıkta acı, buharlaşan bir kabus gibi kayboldu. Uzun, rahat nefesler alarak kendini sakinleştirdi ve gözlerini tekrar açtığında, ışık yabancıнын üzerine kaymıştı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Karanlık zihne daha kolay gelir," dedi yabancı, avucunu dizine koyup ayağa kalktı. "Işık sert ve acımasızdır."

"Kollarımdaki işaretler. Onlar ne?" "Bir büyü.

Senin büyüünü kullanmanı engellemek için."

"Benim büyüüm yok. Ben doğuştan spindling'im."

Yabancı karanlık bir kahkaha attı. "Sana böyle mi söylediler? *İyi ve sevgi dolu* ebeveynlerin, içinde uyuyan gücü senden esirgediler, değil mi?"

"Benim gücüm yok."

"Eğer bu doğru olsaydı, o gün kardeşinin örümcekleri sana saldırdığında ölmüş olurdun."

Zevander'ın ensesinde rahatsız edici bir merak uyandı. Bunu nasıl bilebilirdi?

Yine de bu doğruydı. Prodozja koruyucu bir büyüydü. Eğer spindling olarak doğmuş olsaydı, akreplerini çağıramazdı. Spindlingler büyüye sahip değildi, ama doğrusu, Zevander kendisine öğretilenleri her zaman sorgulamıştı. "Benim hakkımda bu kadar çok şeyi nasıl biliyorsun?"

"Ben birçok şey biliyorum. Senin, var olan en eski ve en yıkıcı güce sahip olduğunu biliyorum. Tanrılar tarafından bahşedilmiş olağanüstü bir yetenek."

Zevander kaşlarını çatı. Babasının soyunun büyüü metali dövmektir. Uzun bir demirci ve nalbant soyu. Annesi bir empatiydi, keder yiyiciydi ve zihin okuma yeteneğine de sahipti. "Soyumda eski ya da olağanüstü bir şey yok."

"Seninki güneşten ya da aydan gelmiyor. Aethyria'nın kalbinde yaşıyor. Dünyamızın damarlarında dolaşan erimiş karanlık. Çok az tanrı fiziksel bir forma bürünür, ama bu tanrı senin içinde yaşıyor."

Zevander onun sözlerini anlamadı. "Kim?"

"Deimos. Kara ateş ve yıkımın tanrısı."

Zevander'ın kahkahası yavaş ve uyumsuz bir kıkırdama olarak başladı, ama yaşlı adamın sözlerini düşündükçe, kafasında daha da saçma gelmeye başladı.

"Gerçeğe inanmak zorunda değilsin. Bu senin kaderini değiştirmez," diye homurdandı yabancı.

Çocuk daha da sertçe güldü, tüyleri diken diken oldu. Boğazı yırtılana ve gözleri yaşlarla dolana kadar uludu ve hırıltılı nefes aldı.

Çevresindeki karanlık, odaklanıp odaklanıp kaybolan görüntülerle gözünün kenarında titriyordu.

Halatlar. Kan. Duvara tehlikeli bir şekilde asılı aletler. Titreyen uzuvlar ve keskin nefesler.

"Durmalsın! Buradan ayrılmamalısın!"

Yabancı öne doğru eğildi ve Zevander gözlerini kapattı, gözlerinde parıldayan sulu kalkanın üzerinde. Gözlerini tekrar açtığında, çatırdayan bir sesle sırtında kavurucu bir sıcaklık hissetti. Zevander, sadece bir metre kadar aşağısındaki kumlu zemine baktı. Gözlerindeki hafif bulanıklık nedeniyle bunu anlamak zordu. Titreyerek, başını yeterince çevirip, kendisini yerden yukarıda tutan demir direklere bağlı iplerle asılı olduğunu görebildi. Bacakları için de aynı şey geçerli olmalıydı, ancak bunu doğrulamak için hareket edemiyordu.

"Bakalım şimdi nasıl kaçacaksın, evlat!" Kulaklarında yüksek bir çatırtı duyuldu ve omurgasında bir acı hissetti.

Zevander titredi, uzuvları o kadar gergindi ki, küçük titremeler bile ona acı dalgaları gönderiyordu. Acı onu garip bir hezeyanın içine sürükledi, gözlerinin önündeki nesneler kendi yankıları haline geldi. Kahkahalar ve alaylar uzaklaşırken, zihni bir an önce yaşadığı anlara geri döndü - bir rüya olmalıydı. Yabancı'nın sözleri zihninde yankılanıyordu. "*O senin içinde yaşıyor.*" Bir tanrı. Ne kadar saçma!

Şişmiş dudağından kanlı bir tükürük damladı ve zoraki bir kahkaha attı. *Bir tanrının*, çaresiz bir cücenin vücuduna hapsolmuş olmaktan ne kadar üzüldüğünü hayal edince kahkahası histerik bir hal aldı.

Bu düşünce onu daha da güldürdü.

"Bana gülüyorsun, değil mi?" Bir başka gürültülü çatlak, derisinde bir alev izi bıraktı. Alevler. Sablefyre gibi.

Zevander, bir ara tekmelendiği için ağrıyan kaburgalarında acı veren boğuk bir kahkaha attı. Metalin çınlaması, onu ele geçirmiş çılgın neşeden sadece küçük bir dikkat dağınıklığıydı ve altın rengi bir parıltı gözünün ucuna çarptığında döndü.

Yanındaki kişi göz hizasına diz çöktü ve gözyaşlarının sisinden, daha önce çocuğu bıçaklayan Bellatrix'in yüzünü seçebildi.

"Ne büyüleyici bir yaratıksın," dedi, sesinde merakla karışık bir ton vardı. Nazik parmaklarıyla, yüzündeki bir saç telini itti, dokunuşu ona annesini hatırlattı.

Zevander dişlerini sıktı, annesinin düşünceleri bir başka acı verici darbeye aklına gelince gözyaşlarını tutmaya çalıştı.

"Yeter artık. Bu çocuğun madenlerde nasıl bir performans göstereceğini merak ediyorum." Nasırlı parmaklarını çocuğun kollarında gezdirdi ve pazılarına geldiğinde hafifçe sıktı. "Biraz kas yaparsa çok lezzetli olur. Yeterince güçlendiğinde onu bana göndereceksin."

YEDİNCİ BÖLÜM

MAEVYTH

Konserve elma ile hızlı bir kahvaltı yaptıktan sonra, uyumaya devam eden Aleysia'yı kontrol ettim ve Zevander'ı takip ederek karlı sabaha çıktım. Onu yalnız bırakmak istemiyordum ama uyanmasını bekleyerek boşa geçecek saatleri kaldıramazdım. Onu bulduğuma göre, onu korumayı öğrenmem gerekiyordu.

Elowen'dan ödünç aldığım pantolon, onun şifonyerde sakladığı yırtık pırtık tunik ve Zevander'ın peleriniyle, avluda esen soğuğu karşılayacak kadar giyinik hissetmiyordum.

Zevander açık bir kar alanında durdu, ellerini ovuşturarak etrafı taradı ve bana döndü. "İyi bir yer gibi görünüyor."

"Bu yaratıkların çoğunlukla gececi olduklarından emin misin?" Gündüzleri ara sıra birkaç tane görmüştüm, ama Zevander kadar yakından gözlemleyememiştim, davranışlarını bilmiyordum.

Başını sallayarak, bir kez daha etrafına bakındı. "Avcı örümcekler gibi. Çoğu gündüzleri av olmaktan kaçınmaya çalışır."

"Bu yaratıklar neyi avcı olarak görebilir ki?"

Omuz silkti ve tunikasının kollarını sıvadı, ön kollarındaki damarları ortaya çıkardı. "Belki de korktukları sensin."

"Bundan çok şüpheliyim." Gülümsemeyi zorla bastırdım ve başka yere baktım, bağlanmamış tuniğinin altından geniş göğsünün bir kısmının görünmesini görmezden gelmeye çalıştım. Ya da onun rahat duruşunun, dövüşme ve öldürme konusunda bu kadar yetenekli bir adam için eğitimin tamamen zahmetsiz, sadece bir eğlence gibi görünmesini. Güçlü, sanki dünya ona boyun eğmiş gibi. O lanet tuniğe bakmamak için, geride bıraktığımız kulübeye baktım. "Bu dersi biraz kısaltabilir miyiz? Aleysia'yı çok uzun süre yalnız bırakmak istemiyorum."

"Nerede zorlanıyorsun?"

"Kırbaç."

"Daha ileri düzey bir sembolü kavramaya çalışıyorsun."

"Ne yapabildiğini gördüm." Avucumdaki yara izini izledim. "Ne yazık ki, onu kontrol eden ben değildim."

"Kim kontrol ediyordu?"

İlk başta söylemeye tereddüt ettim, çünkü aklımı kaçırdığımı düşüneneğinden korktum. "Morsana. Caligorya'ya düştüğüm her seferinde bana gelen kişi."

"Sen bilinçliyken mi?" Ben başımı sallayınca yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Bunun mümkün olduğunu sanmıyordum."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Kırbacın daha karanlık bir büyü türüyle bağlantılı. Sanırım bu gücü kullanmaktan çekiniyorsun. Haklısın da, çünkü bu gücün çok güçlü olduğu kanıtlandı, ama bu yaratıklara karşı kendini etkili bir şekilde savunmanın tek yolu bu."

"Tereddüt etseydim, bu soğukta burada durmazdım."

Ellerini beline koyarak iç geçirdi. "Dolion, kırbacın neler yapabileceğini sana söylemekle hata etti. Sen başkalarını incitmekten korkuyorsun. Tereddüt etmenin sebebi bu. İncitmek istemelisiniz. Öldürmek istemelisiniz. Ölüm getirmek istemelisiniz, ama vicdanınızla mücadele ediyorsunuz."

"Yani, bana özgü glifleri etkili bir şekilde kullanmak için kalpsiz bir ölüm makinesi mi olmam gerekiyor?"

"Ölüm senin kanında var. Ama sen fazla düşünme eğilimindesin. Rakibinde iyi yanları arıyorsun. Ve bu senin zayıflığın."

"Zayıflık mı? Şefkat artık bir zayıflık mı?"

"Hayatta kalmak için en ölümcül silahlarını kullanmak söz konusu olduğunda? Evet."

Beni rahatsız eden şey, onun argümanını reddedemememdi. Felix amca bana tecavüz etmeye çalıştıktan sonra bile, açıklayamadığım nedenlerden dolayı, benim tarafımda bir anlık tereddüt vardı. Hatta pişmanlık bile. Onun yapmaya çalıştığı şeyi düşününce, herhangi bir şey hissedebilmem, zihnimin durumunu sorgulamama neden oldu. "Peki bu... zayıflığı nasıl aşıyorsun?"

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve bir kez daha, onun zarif vücudunun dikkatimi dağıttığı için sinirlendim. "Düşünmüyorum. İçgüdülerime güveniyorum. Bana amaç ve niyetle yaklaşan her şey bir tehdittir. Buna göre tepki veririm."

Yüzüm gerildi ve kaşlarımı çattım. "Bu çok korkutucu. Sana kızgın olsaydım ne olurdu bir düşün."

"Öyle olduğunu hayal et. Aslında, denemeni ısrarla tavsiye ederim."

"Ve küle dönüşme riskini mi alayım? Hayır, teşekkürler."

"İçgüdü ile sezgi gelir. Vücut dilin bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Gerçek bir tehdit olup olmadığını ya da sadece dikkatimi çekmeye çalıştığını." Yüzündeki kibirli sırıtış, içgüdülerini alay etmek için onu tokatlamak istememe neden oldu. Çenesini kaldırdı ve burnu seğirdi. "Parfüm mü sürmüşsün?"

"Lavanta yağı. Cilde iyi geliyor ve kokusu beni sakinleştiriyor." "Seni tedirgin mi ediyorum?"

Ona *evet* demek istedim. Onun yanında kendime güvenmediğimi. Öneriyi yaptığım andan itibaren, aramızdaki mesafeyi korumak ve son kez aynı yatakta yattığımızda onun ateşlediği arzusun közünü yeniden alevlendirmek için bu öneriyi terk etmek istediğimi. Ya da bu arzuları gerçekleştirilmemin önündeki tek engelin, her şeyin belirsizliği olduğunu - kız kardeşim ve Aethyria'ya geri dönüp dönmeyeceğimiz. Ona bakmak, o lezzetli ölümcül ve demir gibi bakışları, karnımın derinliklerinde dayanılmaz bir ağırı uyandırdı. Vücudum hayal kırıklığı ve tahrik arasında karar veremiyormuş gibi, aynı anda hem sıcak hem de soğuk hissettim. Ve evet, onun fark etmesini umarak lanet lavanta yağını sürdüm.

Çenemi sıkılaştırdım. "Sanırım insanları yemeyi seven devasa örümcek benzeri yaratıklar beni tedirgin ediyor."

Elleri hala belinde dururken, başını salladı ve ılık çaldı. "Bu sabah alaycı tavrın oldukça belirgin, değil mi?"

"Ya da belki de can sıkmak için uyanmışsındır."

"Bir şey için uyanmıştım, ama kesinlikle eziyet etmek için değildi," dedi rahat bir şekilde, bu ima bacaklarını titretti. "Yani, örümcekler için parfüm sürdün?"

"Parfüm değil!" Sözlerim kırbaç gibi çıktı ağızımdan ve hemen çenemi kapattım, sinirlerimi yatıştırmak için burnumdan uzun bir nefes verdim. "Özür dilerim. Her şeyden dolayı biraz gerginim."

Kaşlarını kaldırdı. "Belki de rahatlamak için bir şeye ihtiyacın vardır." Başını salladı. "Gel."

Gözlerimi kısarak baktım. "Neden? Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Biraz gevşet." Kurt gibi sırtarak bana doğru yavaşça yürüdü ve arkamda durdu. Elleri omuzlarımı sıkıca ve sıcak bir şekilde kavradı, ısısı kemiklerime işledi. "Gerginsin, değil mi?" Güçlü parmakları boynumun dibindeki düğüme bastırdı ve sanki tam yerini biliyormuş gibi düğümü gevşetirken gözlerim neredeyse geriye devrildi. Baskıyı artırdı ve ben neredeyse kaçacak olan sessiz bir iniltiyi ağızımla bastırdım.

O, bileklerimi arkamda birleştirdi. "Öne eğil," diye emretti ve ben başımı yana çevirdim.

"Ne için?"

"Esname mi?"

İsteksizce öne eğildim, o da kollarımı tutarken, omurgamdan aşağıya doğru nazikçe elini kaydırarak duruşumu düzelitti.

"Acıdığında dur," dedi, ama acımadı. Kaslarımı en mükemmel şekilde gerdi. Kollarımı, göğsümdeki gerginliği hissedebileceğim kadar kaldırdı, göğüslerim yıpranmış tunikte gerildi.

Sadece bir esneme, dedim kendime, ama tanrılar, çok iyi geldi.

Ona doğru eğildim ve sert bir şişkinlik popoma bastırdı. Sırtım onun göğsüne sertçe çarptı.

Hâlâ bileklerimi tutarken, avucunu karnımın üzerinde gezdirdi, pantolonumun bel kısmına hafifçe dokundu. "Bu benim en sevdiğim," dedi kulağıma, sesi sıcak kadife gibiydi.

"Bu hiç de zorlama gibi gelmiyor."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim."

Boğazımı temizleyerek, ellerinin beni kolayca yapmaya zorlayabileceği şeylerden korktuğum için onun tutuşundan kurtuldum ve bir adım öne çıktım, onun sıkı tutuşunun yankısı hala cildimde yanıyordu. "Önceki konuşmamıza geri dönersek... kısacası, bana empati duygumu görmezden gelmem gerektiğini söylüyorsun. Beni duraksatan duyguların tam da o duygular."

Dudaklarında kalıcı bir gülümseme belirdi. "Evet. Amcanı öldürmek için mücadele ettin çünkü onu düşman olarak göremezdin. Unutma, sana söylemiştim, büyü *onu kullanan kişinin iradesidir*. Gücünü karanlık tarafına verdin. Bunda bir tehlike var. Onu kendin kucaklamayı öğrenmelisin."

İç geçirdim ve kollarımı kavuşturdum, soğuk olmasına rağmen meme uçlarımin şüphesiz kendini belli ettiği yere uzun süreli bakışlarını yakaladım. Kafamı eğmek bile onun dikkatini göğüslerimden uzaklaştırmaya yetmedi.

"Empatiyi bırak. *İnanılmaz derecede* dikkat dağıtıcı olabilir." Kaşları kalktı, gözleri hala ince tunikime sabitlenmişti.

"Benimle mi konuşuyorsun?" Göğüslerime baktım. "Yoksa onlarla mı?"

Yanağındaki gamze, sırtarak açıldı. "Antrenman seansı için bu kadar çekici görünmek mi niyetin?"

"*Kışın ortasında* antrenman seansı için kasıtlı olarak tunikini çözdün mü?" diye karşılık verdim. "En azından ben bir pelerin giydim." Kalın kumaşı etrafıma sardım ve göğüslerimin görünmesini engelledim.

"Evet," dedi utanmadan. "Kasıtlıydı. Son birkaç gün oldukça sıcak ve bunaltıcıydı." Parmaklarını gömleğinin yakasına götürdü ve altındaki kasları daha fazla göstermek için yakayı genişletti. "Tamamen çıkarırdım ama bir şey *ima etmek* istemem."

Onun terden parlayan, sert ve ışıltılı kaslarını görmemek için fiziksel olarak başımı başka yöne çevirmek zorunda kaldım. "Gömleksiz halini görmek, antrenmana odaklanma yeteneğimi etkiledi gibi bir izlenim vermek istemem."

"Bunu duyduğuma sevindim." Kollarını çaprazladı ve tunikasının kenarını sanki çıkarmak istermiş gibi tuttu.

"Ama..." Elimi kaldırarak onu durdurmak için öne doğru eğildim. "Bence hava biraz soğuk. Donmanı istemem."

Kollarını indirirken yüzünde bir gülümseme belirdi.

Sinir bozucu. "Sen dayanılmazsın. Bana her zaman böyle gülümsemek zorunda mısın?" Aslında, o kadar nadir gülümserdi ki, yüzü genellikle somurtkan bir ifadeyle gergindi, bu yüzden gülümsemesi hoş bir manzaraydı.

Ama yine de sinir bozucuydu.

Omzunu kaldırdı, o sinir bozucu gülümseme hiç kaybolmadı. "İstediğin zaman bakışlarını başka yere çevirebilirsin."

"Ve sana üstünlük sağlamak için mi? Rakiplerini böyle mi yeniyorsun? Gülümsemelerle onları büyüleyerek mi?"

"Rakibe bağlı." Bakışları yine üzerimde dolaştı. "Ve onun pelerininin altında ne olduğunu ne kadar çok görmek istediğime bağlı."

Sözleri bacaklarımın arasında bir sıcaklık dalgası yarattı ve o geceyi hatırlattı; göğüslerime ağzını koyup emmiş ve dilini üzerinde gezdirmişti.

Hemen kes şunu!

Gözlerimi kısarak, zihnimdeki görüntüyü silmek için başımı salladım. "Bunu bilmek iyi oldu. O zaman gözlerimi senden ayırmayacağım." Ona elimi salladım. "Şimdi derse dönebilir miyiz? Doğduğumdan beri sahip olduğum empatiyi nasıl bir kenara bırakmamı önerirsin?"

Komşu ormanın ağaç tepelerinde bir tıklama ve tıslama sesi yankılandı ve ben o yöne doğru döndüğümde, bir kuş sürüsü gökyüzüne doğru uçtu. Nefesim kesildi ve dikkatimi tekrar Zevander'e verdim. "Örümcekler mi?"

Omuzlarını geriye attı ve inledi. "Ders başlıyor. Hemen dönerim." Sırtındaki kılıcı çekip, uzaktaki The Eating Woods'un kemerli geçidine doğru büyük adımlarla yürüdü.

Kaşlarını çatarak, kararlı adımlarla tarlayı geçen onu izleyerek öne çıktım. "Onlara *doğru* mu gidiyorsun? Diğer yöne gitmemiz gerekmez mi? Kulübeye geri dönmemiz gerekmez mi?" diye seslendim, ama beni görmezden gelerek kemeri geçene kadar ormana doğru ilerlemeye devam etti.

Dakikalar geçti. Soğuk tenime işledi ve kollarımı kendime doladım, boş, açık alana bakındım. Kulübenin yönüne doğru küçük adımlar attım, ama durakladım, çelişkili ve

sinirliydim. "Neden ormana girersin ki?" diye öfkeyle mırıldandım ve üç adım daha attım, sonra yine durdum.

Buz gibi parmaklar enseme okşadı, o anda hissettiğim savunmasızlığa dikkatimi çekti ve içimi bir titreme kapladı.

Bir dakika daha geçti. Bir dakika daha.

Sonunda ormandan çıktı. Bana doğru koşarak.

İlk başta onun bu kadar hızlı koşmasının nedeni aklıma gelmedi. Ta ki, birkaç saniye sonra, onun ardından iki solgun yaratık ortaya çıkana kadar. Vücutları, onları hızla bana doğru taşıyan on altı uzun bacak arasında asılı duruyordu.

Korku boğazımı sıktı.

"Zevander!" diye bağırdım.

"Hazır ol!" Örümcek benzeri yaratıklar bize doğru koşarken, o benim arkama geçerek vücudumu sardı. "Kırbacını çağır."

Kırbacım. Sembol. Lanet olası sembol neydi?

"Hatırlamıyorum!"

"Hatırlıyorsun. Korkunun düşüncelerini kontrol etmesine izin veriyorsun. Zihnini sakinleştir ve *düşün*."

"Eğer herhangi bir parçamı yavaşlatırsam, o şeyler beni yiyip bitirecek!"

Hızlı ellerle kalçamı tuttu ve dirseğimi sabitleyerek kolumu biraz kaldırdı. "Çok gerginsin. Kaslarını gevşet, çok sertisin."

Kalbim boğazımda çarpıyor olsaydı, bunun ondan gelen bir iltifat olduğunu söyledim. "Onlar bize doğru koşarken gevşeyemem!"

Daha önce olduğundan daha yakındılar. Daha da yakındılar.

Bize saldırmak için tek bir atlayış uzaktaydılar.

İçgüdülerim bana koşturmanı söylüyordu. Tüm vücudum, topuklarımda üzerinde dönme dürtüsüyle titriyordu, eğitim canı cehenneme! "Bunu yapamam!"

Üzerimize atladılar.

Zevander elini uzattı ve yaratıklar havaya fırladılar, bacakları hala bizimle aralarındaki son birkaç santimi kapatmak için çırpınıyordu.

"Glifini çağır! Hemen!"

Gözlerimi kapattım ve derin nefesler aldım. Düşüncelerimin sessizliğinde, bir görüntü zihnimden geçti. Omurga. "Görüyorum."

"Onları vur."

Başımı sallayarak elimi uzattım. Avucumdan sadece kemikler uçtu ve karın üzerine bir yığın halinde düştü.

"Odaklan! Onları sonsuza kadar havada tutamam!"

Elimi tekrar uzattım ve avucumda bir basınç hissettim, kamçı dışarı doğru fırladı ve sonra geri çekildi. "Ha! Başardım!"

"Onları serbest bırakayım mı?"

"Hayır!" Onun o şeyleri serbest bırakacağı düşüncesi beni korkuttu.

"O zaman tekrar dene." Sesindeki gerginlik sinirlerimi titretti.

Onlara baktım, o grotesk şeklin içinden Bay Primsley ve eşi Diana'yı belirsiz bir şekilde tanıdım. Kasabadaki fırının sahipleriydiler ve bana karşı hiç nazik davranmamış olsalar da, kesinlikle hiç zalim davranmamışlardı.

Yine, elimden daha önce olduğundan daha fazla titreyerek kaldırdım ve kafamdaki sembole odaklandım. Kırbaç avucumdan fırladı ve yaratıkların hemen önünden geçti.

"Onları insan olarak görmeyi bırak. Onları şimdi serbest bırakırsam sana ne yapacaklarını hayal et. Aleysia'ya ne yapacaklarını hayal et."

Aleysia.

Bay Primsley'in dişlerinin onun etini parçaladığı düşüncesi kanımı kaynattı. Hırlayarak, tekrar elimi uzattım.

Kırbaç, onun bacaklarından birine çarptı ve kırık kitin parçaları etrafa saçıldı.

Zaferin heyecanı beni sardı ve bir çığlık atarak zıpladım. "Başardım!"

"Tekrar yap," diye emretti Zevander, açıkça etkilenmemiş bir şekilde.

Sessizce şikayet ederek, avucumu tekrar öne doğru uzattım ve bu sefer, yaratığın gövdesinin geniş tarafına çarptı.

Çatırtı sesi, çarpma noktasını aramama neden oldu. Saniyeler sonra, et ve kan parçaları

yüzüme ve giysilerime sıçradı.

Ellerimi yanlara doğru uzatarak kendime baktım ve iç geçirdim. "İğrenç."

"Kulübeye doğru git," dedi Zevander, tiksintimi görmezden gelerek. "Sana daha iyi bir başlangıç yapmanı istiyorum. Gücümü kullanmayacağım. Ne olursa olsun. Kendi gücüne güvenmen gerekecek."

"Bu hoşuma gitmedi."

"Şu anda başka seçeneğimiz yok. Git!"

Karların üzerinde beceriksizce koşarak kulübeye geri döndüm. "Maevyth!"

Dönüp baktığımda örümceğin benden daha hızlı bir şekilde üzerime doğru geldiğini ve Zevander'ın onun peşinden topallayarak koştuğunu gördüm. Yaralı mıydı?

Kalbim göğsümün içinde titriyordu. Aleysia'nın görüntüsü hala zihnimde tazeyken, elimi uzattım ve kemik kırbaç avucumdan yere düştü.

Boğazımdan panik dolu bir inilti çıktı ve elimi geri çektim, canavar sadece birkaç metre uzaktaydı. Aeryz'in sert bir darbesi mesafeyi genişletti ve yarattığı arka ayakları üzerine düşürdü. Hızla toparlandı, ama benim korkumun aksine, bana doğru gelmek yerine Zevander'e döndü.

Hayır.

"Siktir," diye mırıldandığını duydum ve bir adım geri çekildi. "Gücümü kullanmayacağım, Maevyth. Bunu durduracak biri varsa, o da sensin."

Göğsümde sıcak bir panik dalgası yükseldi. "Bu çok fazla baskı! Ateşini çağır! Lütfen!"

"Kesinlikle olmaz," dedi, yaratık sanki zamanını beklermişçesine yavaşça ona doğru yaklaşırken, diğer yöne doğru geri çekildi.

Yaratık onun üzerine atladı ve içimden çılgınca bir çığlık çıktı. "Zevander!" Onlara doğru koştum, yaratık onun yüzüne dişlerini geçirirken boğazımda yükselen asidi yutmaya çalıştım.

Elimi uzattım ve kırbaç havada savruldu, karın üzerine çirkin bir şekilde düştü. "Lanet olsun!"

"Odaklan!" Zevander gergin bir sesle bağırdı. "Fark etmediysen, dişleri çok keskin!"

Gözlerimi kapatıp, kafamda net bir şekilde o sembolü hayal ettim. Gözlerimi açtığımda, şiddetli bir enerji patlamasıyla elimi uzattım. Güç damarlarımdan akarken, kırbaçın sivri ucunu habersiz canavara doğru fırlattım ve yaratığın vücuduna çarptığında tatmin oldum. Bir sonraki nefeste, Zevander'in üzerine patladı ve et parçaları onun üzerine düştü. Boğazına büyük bir kan pıhtısı sıçradığında, başını yana çevirdi ve dudaklarını sıkılaştırdı.

Her şey yeniden sakinleşti.

"Bugünkü dersin hayatımı tehlikeye atmakla ilgili olacağını bilseydim, sana cehenneme gitmeni söylerdim."

Oturarak, göğsünden ve bacaklarından Bayan Primsley'in iç organlarının buharlı parçalarını attı, sonra karın üzerine kan tükürdü. "Başka nasıl *içgüdülerini* öğrenebilirsin ki?"

"Bir daha beni öpmeye kalkışırsan, dudaklarında sadece Bayan Primsley'in kanlı parçalarını göreceğimi bil."

Kıkırdadı, bir avuç dolusu temiz kar aldı ve ağzına sürdü. "O zaman, beni öpmeme izin vereceksin."

"Bu noktada, dudaklarını limon suyu ile ovman gerekecek. Ve o zaman bile, başka bir şey hayal edebileceğimi sanmıyorum."

Ayağa kalktı. "Belki de bir sonraki dersin bu olacaktır. Beni kırbacınla öldürmeden öpücüğümünden nasıl kaçınacağın."

"Öldürmezsin."

Kaşları yukarı kalktı, dudakları yarı gülümsemeye çekildi. "İçgüdülerini öğrenmenin tek bir yolu var."

Gülme isteğini bastırıp, topuklarımı döndürdüm ve karların üzerinde kulübeye doğru koşmaya başladım. Kafam onun flörtlerine kapılmamam gerektiğini söylese de, vücudum kendi kendine hareket ediyor ve bu eğlencenin tadını çıkarıyordu. Omzumun üzerinden hızlıca baktığımda, onun iri vücuduna rağmen hızlanarak peşimden koştuğunu gördüm ve bir kahkaha attım. Dikkatimi tekrar öne çevirdiğimde, önümdeki bir silüet beni aniden durdurdu.

Botlarım karda kaydı ve yere düştüm. Orada, benden sadece birkaç metre uzakta, yüzünün yarısı parçalanmış, çıplak eti bana bir kabus gibi parıldayan Riftyn Amca duruyordu.

"Maevyth!" Zevander arkamdan bana seslendi ve yanımda karın üzerine düştü. "Ne oldu? Sorun ne?"

Titrek bir el ile işaret ettim.
Zevander'ın bakışları parmağımın izlediği yolu takip etti.
"Ne?" "Onu görmüyor musun?"
"Kimi görmüyorum?"
Riftyn amca sessizce durdu, başını eğerek beni izledi.
Kaşlarımı çatarak Zevander'a baktım ve tekrar baktığımda Riftyn
Amca artık orada değildi.
"Kimi görüyorsun?"
Gözlerimi kapatıp başımı salladım. "Kimseyi. Kimse yoktu."
"Az önce emindin." "Ben... amcamı
gördüm."
"Yangında yandığını söylemiştin."
"O değil, ama ikisi de öldü. Sanırım onun yanmış halinden
korkmam an meselesi."
"Ölüleri görüyorsun."
Başımı salladım. "Hastalandığım için olduğunu sanmıştım.
Aethyria'dayken pek ölü görmemiştim." Riftyn amcamı son kez canlı
gördüğüm anı hatırlayarak titreyerek nefes verdim. "Ormandaki
canavarın onun kemiklerini derisinden ayırdığını izledim." O dehşeti
yeniden yaşayarak uzaklara baktım. "Hayatımda korkunç şeyler
gördüm, ama bu, kolay kolay unutamayacağım bir anı."
Zevander'ın sıcak avuç içi, yatıştırıcı bir merhem gibi tenime değdi ve
elini kolumun boyunca gezdirerek soğuğu uzaklaştırdı. "Hadi. Seni
içeriye, sıcak bir yere götürelim."

* * *

Hiç kıpırdamamış gibi görünen Aleysia'yı kontrol ettikten sonra,
kulübenin ana odasına girdiğimde Zevander tunikasını çıkarıyordu,
vücudu kanla kaplı ve kan parçaları sarkıyordu. Benim ısıttığım sıcak
suyu lavaboya döktü ve başını suya daldırdı.

Özlem dolu acılar beni deliyordu ve ben sessizce iç çekerek, ani
hareketleriyle sırt kaslarının kasılmasını izledim.

geniş omuzları, kısa bir süre önce bana yaslanmış olan fit ve düzgün bir bele

—kısa bir süre önce bana yaslanmış olan bel.

Daha önemli sorunlar var, Maevyth, diye kendimi azarladım ve boğazımı temizledim. Yakındaki bir çekmecedен bir bez çıkardı ve dik durarak

elinin avuç içiyle saçlarını geriye doğru taradı. Yüzünde ve göğsünde hala inatçı kan lekeleri olmasına rağmen, onu görmek midemi kıpır kıpır etti.

Burnunu kırıştırarak kendine baktı. "Sıcak bir banyo için neler vermezdim."

Gülümseyerek ona doğru yürüdüm ve bezi kaptım. Leğene batırdıktan sonra, bezi onun köprücük kemiğindeki kaygan kırmızı tabakanın üzerinde gezdirdim. Boynunun dibindeki kızarık bir leke dikkatimi çekti ve bezi üzerinde gezdirdiğimde, o bir homurtu çıkardı. "Bu ne?"

"Görünüşe göre tükürükleri biraz asidik."

Pişmanlık dolu bir nefes verdim. "Üzgünüm. Daha çabuk tepki vermeliydim. Tereddüt ettim."

"Öğreneceksin."

"Senin pahasına öğrenmek istemiyorum."

"Küçük bir çizik beni öldürmez."

"Hayır, ama o dişler yüzüne çok yakındı." "Bu yakışıklılığın bozulmasından mı endişeleniyorsun?"

O yorumunu alaycı bir şekilde yaparken, ona, yanağındaki o sefil siyah yara izinin bile, Bayan Primsley'in kanının bile onu daha az çekici hale getiremeyeceğini söylemek istedim. Ona, gördüğüm en yıkıcı erkek olduğunu ve aslında yanağına yapışmış kan parçalarına rağmen onu öpeceğimi söylemek istedim.

Bunun yerine, hafifçe gülümsedim. "Adrenalin patlaması *yaşamadan* tekrar antrenman yapmamız mümkün mü?"

"Bu sana bağlı. Bir saldırıyı savuşturmanın, sonrasında çay içerken özür dilemeyi gerektirmediğini kabul etmeyi öğrendin mi?"

"Bana çay yapmaya niyetin olmadığını mı söylüyorsun?"

Burun kıvrarak, elimden bezi aldı ve yeni ıslattığı bezi sıkı karın kaslarının üzerinde gezdirdi. Orada, hafif izler öpölmek için yalvarıyordu.

"Sana, bulabildiğim berbat karışımı içmenin acısını yaşatmayacağım."

"Soruna cevap vermek gerekirse, evet. Sanırım empati duygumu bir kenara bırakmanın bir yolunu buldum."

"Nasıl?"

"Senin üstündeki örümceği hatırlayarak. O anda ne kadar korktuğumu. Onu öldürme dürtüsünün ne kadar güçlü olduğunu."

Bana baktı, dudaklarındaki sırıtış, o anda cesaretim olsaydı öpmek isteyeceğim kadar çekiciydi. "O duyguyu iyi bilirim."

"O zaman yarın devam ederiz. Sabahın erken saatlerinde." "Sabahın erken saatlerinde."

BÖLÜM SEKİZ

KAZHIMYR

Dört gün önce...

Ateşli bir susuzluk Kazhimyr'in boğazını yakıyordu, bileklerindeki zincirler etine batıyordu. Kan büyüsunü bastırmak onu her zaman susuz bırakırdı ve taze yaralarının acısı, gücünden yoksunken vücudunun yavaş iyileştiğini hatırlatıyordu. Eski sidik ve çürüme kokusu burnunu tıkarken, bakır tadı dilini yakıyordu. Saatlerce, o ve Ravezio dövülmüş, aşırı miktarda Nilmirth ile beslenmiş ve Zevander ile Dolion'un nerede oldukları hakkında saatlerce sorguya çekilmişlerdi.

Kaptanı Zivant Kralı Sagaerin'in muhafızları önünde Kelepçelerinden sarkık bir şekilde asılı duran Kazhimyr'in önünde, kibirli kemik yalayıcının parlak botlarının her bir vuruşu, sabırsızlığını gösteren saniyeleri geri sayıyordu. "Dolion, Prenses Calisza'nın Yetişkinlik Töreni'nden sonra birçok adamım tarafından görüldü."

"Sana defalarca söyledim. Dolion'u hiç görmedim."

"Ama Zevander onu öldürdüğünü iddia ettiğinden beri onu canlı gördün."

Zorla içirilen lanet olası Nilmirth, bu bilgiyi ağzından kaçırmamasına neden olmuştu, aksi takdirde yüzüne karşı inkar ederdi.

"Şu anda, altı adamım Eidolon'a doğru yola çıktı, ama içgüdülerim bana orada ikisini de bulamayacaklarını söylüyor."

Kazhimyr burnunu çekti. "O zaman neden bu yolculuğu boşa harcıyorsunuz?"

Kaptanın yumruğu Kazhimyr'in yanağına çarptığında, yanağında keskin bir acı hissetti ve kan fışkırarak başı yana doğru savruldu. "Kralı, sizi Solassion hapishanesinde çürümeye terk etmesi için zorlamam gerektiğini biliyordum. Hepinizi."

"Ve o günden beri her gün yüzünde taşıdığın acı kinini kaçırmak mı? Hayatta olmaz."

Kaptan bir yumruk daha atmak için kolunu geri çekti.

"Kaptan Zivant!" diye bir ses duyuldu ve o yumruğunu indirdi. Kralın sıska kadehçisi, belki de on dokuz yaşından büyük olmayan, sanki Draconysia'nın uzak köşelerinden koşarak gelmiş gibi, ellerini dizlerine dayamış, eğilmiş duruyordu. "Kral acilen sizi görmek istiyor," diye nefes nefese söyledi.

"Ona, hain suikastçılarımızı sorguladığımı söyle."

"Efendim, hemen gelmenizi ısrarla istiyor!"

Kaptan dişlerini gösterdi. "Şu anda meşgulüm. Krala bunu söyle!"

"Kral Jeret ve adamları kaleden ayrıldı. Prens Dorjan kayıp, efendim!"

Zivant kaşlarını çattı ve yavaşça kadehçinin yanına döndü. "Onlarla kal. Bir muhafız göndereceğim."

Çocuğun gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. "Ben mi? Size bir muhafız getirmekten memnuniyet duyarım."

"Onları yalnız bırakamazsın." Kaptan, daha önce Ravezio'yu yakmak için kullandığı, duvara dayalı ateş demirini aldı ve Letalisz'in acı çekişinin hatırası Kazhimyr'de ölümcül bir öfke uyandırdı. "Onlara yaklaşma. Ve eğer bir şey yapmaya kalkışırlarsa, onları bıçakla." Demir parçasını çocuğun göğsüne doğru itti. "Hemen bir muhafız göndereceğim."

Bu veda sözleriyle Kaptan Zivant, çeşitli işkence aletlerinin bulunduğu geniş bir tuğla oyuktan ibaret olan sorgu odasından aceleyle çıktı ve titreyen kadehçiyi Kazhimyr ve Ravezio ile yalnız bıraktı.

"Biraz su alabilir miyim?" Kazhimyr boğuk bir sesle konuştu ve çocuk, muhtemelen bir muhafızın çabucak gelmesini dileyerek soluna baktı. "Lütfen. Sana zarar vermek istemiyorum."

Çocuğun boğazı yutkunarak hareket etti ve etrafına bakındı, birkaç adım ötedeki bir kovaya bakarken parmakları kıpır kıpırdı. Belki de o ağır demir kepçenin silah olarak kullanılabileceğini değerlendiriyordu. Bir saniye daha düşündükten sonra, kepçeye doğru koştu. Suyu aldıktan sonra, Kazhimyr'e doğru yavaş ve ölçülü adımlarla yürüdü, kolu sıvıyı yere sıçratacak kadar titriyordu.

Kazhimyr başını geriye eğdi ve çocuğun ağzına su dökmesine izin verdi. Sıvı boğazından aşağı inerken neredeyse cızırdadı. Ama buna minnettardı. "Belki arkadaşım için de biraz getirebilirsin."

Ravezio'nun durumu çok daha kötü olduğu için bu isteğe daha fazla güvenen çocuk, başını salladı ve daha fazla su almak için kepçeyi kovaya daldırdı. Odanın diğer ucuna, diğer Letalisz'in de tuğla duvara yaslanmış, bilekleri kelepçeli ve daha önce yanmış ve kesilmiş yerlerinde derisi parıldayan halde durduğu yere doğru yürüdü.

"Efendim?" dedi çocuk, kepçeyi Ravezio'nun yüzüne kaldırırken. "Bir yudum su ister misiniz?"

Ravezio başını geriye eğdi ve çocuk suyu ağzına dökmek üzereyken, Letalisz yüzüne kan tükürdü.

Çocuk dizlerinin üzerine çöküp kepçeyi yere düşürdüğünde, eski tuğla duvarlarda acı dolu bir ses yankılandı.

Ravezio hızlıca harekete geçti, kepçeyi ayağıyla yaklaştırdı, ağır demir yüzeyi taş zemini sıyırdı, sonra çıplak ayağının ucunda dengeledi ve havaya tekmeledi, kelepçeli eliyle yakalayabileceği kadar yükseğe.

Kazhimyr burnunu çektirdi. "Circ Lunae hareketlerini çalışıyormuşsun galiba?"

Ravezio'nun yüzünde bir gülümseme belirdi, bu da yaralarının ilk bakışta görüldüğünden çok daha az rahatsız olduğunu gösteriyordu. "Kadınlar esnek sevgilileri sever. Annene sor." Normalde kovaya takılan sapın keskin ucunu kullanarak kollarını bir araya getirdi ve sivri ucu kelepçelerinin kilidine sıkıştırdı. Kasları titredi

kepçenin çanağını sıkıca tutarken kasları titredi, ta ki sonunda kilit mekanizması kırılana kadar.

"Annem, ben on yaşındayken beni aç bir köpek sürüsüne atan aşağılık bir kadın olmasaydı, bu sözlerden alınabilirdim. Yani, beni kusturmaya çalışıyorsan, bu konuda çok başarılısın."

Ravezio güldü ve çocuk sessizce inleyince iki adam da aşağı baktı. Gözlerinden ve burnundan kan akıyordu, zehir onu öldürürken vücudu seğiriyordu.

Kazhimyr dilini şaklattı. "Zavallı piç. Sen onu öldürmeden önce muhtemelen hiç seks yapmamıştı. Hem de kepçeyle. Utanç verici."

"Sonuncusunu öldürmek için kullandığım şamdanından daha iyi." Ağır ayak sesleri koridorda yankılandı ve Ravezio, Kazhimyr'e doğru aceleyle koştu, kepçeyi kelepçelerinin kilidine soktu ve kendi kelepçesini kırdığı kadar kolay bir şekilde onu da kırdı. Serbest kaldıklarında, iki adam işkence görmeden önce kıyafetlerini bıraktıkları yere koştular ve hızla giyindiler. Çocuğun cansız bedeninin yanından geçerek koridora doğru süzöldüler.

Kazhimyr köşeyi gözetledi ve bitişik koridorda yürüyen muhafızların duvarda gölgelerinin titrediğini gördü. İki kanlı odadan çıkıp gölgeli koridora girdiler. Arkasına bakmadan, kalenin bodrum katını oluşturan hücrelerle çevrili geçitlerin oluşturduğu dolambaçlı labirentte ilerlemeye devam ettiler.

Arkalarından bağırışlar duyuldu; muhtemelen muhafızlar kaçtıklarını fark etmişti. Geçidin virajına yaklaşırken, ikisi ışıklandırılmamış bir mangalın yanındaki küçük bir oyuğun gölgesine sızdılar ve kendilerini taş duvara yasladılar.

Kazhimyr'in kulaklarına fısıltılı bir konuşma ulaştı ve kaptan Zivant'ın sesi olduğundan emin olduğu sesi dinledi. Sesi bile sinirlerini bozuyordu.

"Kral, adamlarımızın yarısını Kral Jeret'in peşine göndermemizi istedi."

"Adamlarımız, kale sınırlarını kolaylıkla aşabilecek öfkeli bir spindling ve Nilivir kalabalığını kontrol altına almak için ellerinden geleni yapıyorlar!"

Bu ses, Zivant'ın ikinci komutanı, Kazhimyr'in işkencecilerinden biri gibi geliyordu.

"Anladığım kadarıyla, bir dizi Solassion geride bırakılmış. Onları toplayıp Bonesguard'a atmak istiyorum. Kalabalığa gelince, gerekirse kaba kuvvet kullanma yetkisini sana veriyorum." Zivant'ın sözlerinin ima ettiği şey açıktı: direnen herkesi öldürün. "Kral Jeret ve prensi yakalamak için sadece birkaç yüz adam götüreceğim. Solassionlar, Primmian Denizi'ne ulaşana kadar bize avantaj sağlayacak olan, aşına olmadıkları bir arazide seyahat ediyorlar."

"Veneficarys'teki vasallarımızı sana eşlik etmeleri için çağırabiliriz." Bu ses, Kral Sagaerin'in en yakın danışmanı Lord Belthane'in kendine özgü telaffuzunu taşıyordu.

"Hayır," diye cevapladı Zivant, sanki bu öneriye hakaret edilmiş gibi. "Prensi kendim bulacağım. Jeret onu öldürmek niyetinde değil."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu Lord Belthane. "Kral Jeret, sayısı giderek artan paralı askerlerin oluşturduğu büyük bir tehditle karşı karşıya ve Sagaerin defalarca yardım göndermeyi *reddetti*."

"Evet, Kael Vexmoor ve paralı askerlerini çok iyi tanıyorum. Hatırlayacağınız üzere, ona karşı neredeyse on bin adamımızı kaybettik." Zivant'ın sesinde acı bir ton vardı. "Kral Sagaerin, adamlarını bir katliama göndermekle ilgilenmiyor."

"Yine de, bizim harekete geçmememiz nedeniyle Kael Vexmoor'un ordusu giderek büyüyor. Onun Nyxteros için bir tehdit haline gelmeyeceğini kim söyleyebilir!"

"Kael Vexmoor'un ne istediğini sen de benim kadar iyi biliyorsun." Zivant sesini alçaltmıştı, ama Kazhimyr yine de ne dediğini anlayabiliyordu. "İntikam. Annesi için. Kız kardeşi için. Öfkesi Jeret'e yöneliktir. Jeret, Prens Dorjan'ı öldürmekle büyük bir aptallık yapar. O sadece Sagaerin'in bir baba olarak korkularını kullanıyor. Solassios ve Nyxteros arasındaki barışı korumak ve prensin güvenli bir şekilde geri dönmesini sağlamak için Jeret ile görüşeceğim."

"Sizce Lunamarys Şelalesi'ne mi gidiyorlar, efendim?" diye sordu yardımcısı.

"Kuzeye gitmek aptallık olur. Carnificanlar ve ejderhalar arasında, Australius Kanalı'na ulaşma şansları çok az."

"Kaptan Zivant!" Bir muhafız, Kazhimyr ve Ravezio'nun saklandıkları koridorda koşarak yanlarından geçip gitti. "Letalisz kaçtı. Kadehçi öldü."

Zivant öfkeli bir kükreme attı. "Onları bulun! Kaleyi didik didik arayın. Ve onları bulduğunuzda, çarmıha gerin."

"Çarmıha gerilecekler mi?" Muhafızların Letalisz'lere olan nefretini düşünürsek, seslerinde en ufak bir tereddüt duymak garipti. "Ne gerekçeyle?"

"Prensi kaçırmak için komplo kurmak. Şimdi gidin. Ben hemen Lunamarys Şelalesi'ne gidiyorum. Kalabalığı kontrol altına alın. Kralın korunmasını sağlayın ve o alçak suikastçıları bulun. İşe yaramaz olduklarını kanıtladılar ve gün bitmeden idam edilmelerini istiyorum."

BÖLÜM DOKUZ

MAEVYTH

Homurtular ve ağır nefes sesleri, bakışlarımı Zevander'ın, Riftyn Amca'nın tabutunun tahtalarından yaptığı geçici merdivende, kulübenin ana odasında durduğu yere çekti. Önceki gece yağan yoğun kar, sazdan çatının üzerine örülmüş çürümüş ağaç dallarını çökertmiş ve beni üşütmeyen soğuk bir esinti girmişti, o anda kendimi çok sıcak hissediyordum. Çıplak gövdesi terden parıldarken, kasları emeğiyle gerginleşiyordu.

Konsantrasyonumu bozuyordu.

"Gözlerini işinden ayırma, Maevyth. Gözlerini işinden ayırma," diye mırıldandım, dolaptan topladığım dikenli kökleri, kilerden çıkardığımız domatesli güveç kaselerine doğradım. *Çatıyı tamir etmek için düzgün bir gömlek giyemezdin, değil mi?*

Elbette, bu onun kasıtlı bir hareketi idi, sanki son birkaç gündür beni baştan çıkarmak için elinden geleni yapıyormuş gibi.

Bir çaba uğruna çıkardığı inilti beni bir kez daha bakmaya itti ve kendimi, tek başına çatıyı tutmanın zorluğuyla dalgalanan, zarif bir şekilde oyulmuş vücuduna bakarken buldum. Vücudundaki saf güç ve gerginlik, parmaklarımın derin çıkıntılar ve çelik düzlemler üzerinde dolaştığını hayal ederken nabzımı hızlandırdı. Onu izlerken bu kadar büyülenmemeliydim — güçlü ve yetenekli bir suikastçı —

ama tanrılar, her bakışım içimdeki ateşi körüklüyordu.

Sinir bozucu, diye düşündüm.

Birbirimizden uzak durmamızı önerdiğimden bu yana üç dolu ve verimsiz gün geçmişti. Aleysia'nın yanında üç gün boyunca bitmek bilmeyen okumalar. Uzun zaman önce inanmayı bıraktığım bir tanrıya dua ederek üç gün boyunca volta atmak.

Üç gün boyunca Zevander'dan kaçtım ve geçerken uzun uzun baktık. Ara sıra parmaklarıma dokundu. İkimizin de özlediği şeyi hatırlatan sinir bozucu anlar.

Beklemenin monotonluğunda aklımı kaçıırıyordum.

Beklemek.

Beklemek.

Son iki sabah, basit glif çağırma eğitimi almıştık, ancak kemik kırbacım söz konusu olduğunda sonuçlar hala belirsizdi. Akşamları ateşin başında oturup, sıcak çayımızı yudumlarken günümüzü konuşuyorduk. Cinsel olarak birbirimizden uzaklaşmış gibi görünüyorduk, ancak arkadaşlığımız gelişmeye devam ettikçe, onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, onu bu kadar çekici kılan tüm özellikleri görmezden gelmek o kadar zorlaşıyordu. Arzu edilir.

Bir kez daha baktığımda, bakışlarım onun sayısız yara izlerinden birine takıldı, soluk ama görünür bir izdi. Belki de daha önce onlarca kez gözümün önünden geçmişti, ama o anda, tuhaf şekline dikkatimi çekti. Savaşta ya da kavgada aldığı bir yara izi ya da kırbaçla atılmış bir iz gibi değildi.

—Onun vücudunda bunlardan çok görmüştüm. Bu ise çok daha ürkütücüydü, sanki keskin bir alet kullanılmış gibiydi. İşkenceyi anlatıyordu. Kendi cildimde bile karıncalanma hissi uyandıran türden bir ıstırap. Hayatının bir döneminde büyük acılar çekmişti. Düşünmeye dayanmadığım istismarlar... Bunun yerine zihnimi başka bir şeye yönelttim.

"Elowen'in şifa ile ilgili notlarını okuyordum... Onun topladığını gördüğüm ormandan biraz gölge kökü ve tilki otu getirebilirim."

"Ben senin için getiririm."

Hayal kırıklığı midemi burktu. Bu yerde ne kadar uzun süre kalırsam, hava o kadar inceliyormuş gibi geliyordu ve

duvarların dışında dolaşan her neyse ondan korunmak için bu sığınağı takdir etsem de, burası boğucu bir durgunluk içindeydi.

"Belki de ben gidebilirim..." Dönüp baktığımda, bana doğru hafifçe eğilmiş, kollarını başının üstünde kırıslara dayamış, uzun kas ve tendonlarını gererek parmaklarımı karıncalandırıyordu. Vücudunun görünümü ne kadar vahşi olursa olsun, o çok güzeldi. Her yara izi, parmak uçlarımla haritalandırmak istediğim bir güç işaretiydi. Onun dayanıklılığını ve hayatta kalışını en yumuşak öpücüklerle onurlandırmak istedim.

"Bu yeterli olmalı," dedi, gözleri yaptığı işi tararken. Gözleri bana düştüğünde, hızla başka yere baktım ve dikkatimi tekrar kesmeye verdim. "Giysilerimin eksikliği dikkatini mi dağıtıyor?"

Sesindeki eğlence, utancımı hayal kırıklığına dönüştürdü ve daha sert, daha hızlı kesmeye başladım. "Hiç de değil."

O güldü, bu da beni daha da sinirlendirdi. "Şu anda o zavallı dikenli kökü keserken harcadığın çabanın yarısını enfekte olanlarla savaşmak için harcarsan, hepsi yok olur."

"Giysiler giymek için yarısı kadar çaba sarf etsen, bu kadar şiddetli düşüncelere kapılmayabilirdin." Yüzüne baktığımda, yine bana sırıtıyordu.

"O zaman itiraf ediyorsun. Dikkatin dağınık."

"Ben..." Bıçağı bir kez daha kesmek için indirdiğimde, parmağımı kestim. "Ah! Lanet olsun!" Bıçağı bırakıp elimi kaldırdım ve kestiğim yerde oluşan kan damlasını inceledim. Midemde mide bulantısı hissettim.

"Bir bakayım." Nazik eller bileğimi indirdi ve başını eğerek kesik yeri inceledi.

Merdivenden indiğini bile duymamıştım.

Dilini şaklatarak başını salladı. "Bu kötü bir kesik." Yanımızdaki bir bezle kanı sildi.

"İyileşir. Hep iyileşir. Beni sürekli eziyet etmekte bu kadar ısrarcı olmasaydın, bu yaralanmayı önleyebilirdim."

"Özür dilerim." Gözlerimi gözlerime dikerek, yaraya bir öpücük kondurdu ve zihnim, onun onu içine soktuğu düşüncelerine daldı.

Ağız, son kez yakınlaştığımız gece kendi parmaklarından benim uyarılmamı emdiği gibi.

O ana geri dönmeyi, o dudakları boğazımda ve bacaklarımın arasında hissetmeyi ne kadar çok istiyordum. Bir baş dönmesi dalgası beni sardı ve ben onu silkeledim, elimi geri çektim.

"Geçmişinde nerede çatı tamir etmeyi öğrendin? Ya da merdiven yapmayı?" Kalbimin düzensiz atışlarını ve parmağımdaki yanmayı görmezden gelerek, kökün geri kalanını kaseye attım. Onu reddetmek tamamen benim seçimim değildi, sonuçta kalbimi korumak için gerekliydi. Ve onu.

"El becerim her zaman iyiydi," dedi, sesindeki eğlence izleri, "Ne diyordun?" diye sorduğunda kayboldu.

"Hmm?"

"Az önce. Belki gidebilirsin demiştin..."

"Oh! Evet. Belki seninle gelebilirim? Sadece... kısa bir yürüyüş." "Temiz hava almak istiyorsun."

"Çaresizce. Kendimi... hapsolmuş hissediyorum. Onun yanında olmadığım her dakika, hareket etmiş mi, konuşmuş mu diye merak ediyorum. Dün kitap okuyordum ve kafamın içindeki sesin onun sesi mi yoksa benim sesim mi olduğunu ayırt edemedim."

"Bir yürüyüş tam da ihtiyacın olan rahatlama olabilir. Sabah kaçırdığımız antrenmanı da yapabiliriz." Kilerde bulunduğu bir şişe şarabın mantarını açtı ve iki bardağa biraz döktü.

Yine kendimi onun sert, kaslı vücuduna bakarken buldum. Boğazımı temizledim, iki bardağı kaldırıp odayı geçtim ve masanın üzerine koydum. "Bu hoşuma gider. Kesinlikle daha fazla özdenetim öğrenmeye ihtiyacım var." Oturdum ve Zevander karşımdaki sandalyeye çöktü, vücudu geçemediğim sert bir duvar gibiydi.

Bakmayı kes.

Yiyeceklerin tatsızlığı bile zihnimi ondan uzaklaştıramadı.

Ya da belki birazcık da olsa dikkatimi dağıttı. Tanrım, ne kadar tatsızdı.

Teneke şarap kadehini kaldırıp dudaklarıma götürürken gülümsedim.

Dikkatini bana vermiş, başını eğmiş, kaşları sanki beni neyin eğlendirdiğini sorar gibi titriyordu.

"Büyükbabam, benim teneke bardaktan şarap içtiğimi görse mezarında ters dönerdi." Küçük bir yudum aldım ve gözlerimi kapatarak Aleysia ile mahzende gizlice şarap içtiğimiz uzak hatıraları yad ettim. Morumberry'nin sıcak, acı tadı dilimde dans ederken, beni çok daha basit görünen o günlere geri götürdü.

Gözlerimi tekrar açtığımda, Zevander fincanının üzerinden bana bakıyordu, bakışları boynumu sımsıkı kavrayan bir el kadar sert ve kararlıydı. O sessiz kalırken, aramızdaki boşluğu garip bir gerginlik doldurdu, damarlarımdan sıcaklık akıyordu.

Boğazımı temizleyerek göz teması kurmayı bıraktım ve fincanı bir kenara bırakıp kaseye uzandım. Bir kaşık dolusu aldığımda, dilimde kir gibi kötü tadı yüzünden burnumu buruşturdum. Yutkunurken boğazım sertçe sallandı.

Aramızda hüküm süren sessizlik, içimi kaplayan endişeyi daha da artırıyordu. "Aleysia yakında uyanmazsa, onu zorla beslemem gerekecek. Onu tanıyorsam, muhtemelen her şeyi üzerime kusacak ve bu çabamdan pişman olacağım." Kaşığın yere çarpmasıyla kahkaham kesildi, bu ses beni irkiltti ve başımı kaldırıp baktığımda Zevander'ın elinin yumruk haline geldiğini gördüm.

İlk başta buna pek aldırmadım, ta ki o düşen kaşığı almak için eğilip onu kaldırırken parmaklarının titrediğini fark edene kadar. Sessizce kaşığı kaseyin yanına koydu, sonra avuçlarını kaseyin iki yanına düz bir şekilde koydu.

"Özür dilerim... yorumum biraz yakışksız olduysa."

Zorla nefes verdi ve sandalyesine geri yaslandı. "Özür dilemene gerek yok. Ben alınmadım."

Alınmak mı?

Bir kaşık daha aldım ve sözlerinin anlamını anlamaya çalıştım. Yorum kesinlikle kaba idi, ancak onu rahatsız etmemeliydi. "Aç değil misiniz?"

İki eli de kaseyin iki yanında yumruk haline geldi ve boğazını temizledi. "Buradaki yemeklerin... oldukça tatsız olduğunu söylerken seni kırmak istemedim."

Buna gülümsedim ve kökleri domates suyuna karıştırdım. "Kralın en iyi baharatları bile tadı canlandıramaz." Ben

Yukarı baktığımda, yüzümdeki gülümseme, sanki tüm kanı çekilmiş gibi solgun ten rengini fark edince kayboldu. "İyi misiniz?"

"İzninle?" "Tabii ki."

Masadan kalktı, ellerini yanlarında esneterek yatak odasına doğru yürüdü. Yine, onun tepkisinin benim söylediklerimden kaynaklanıp kaynaklanmadığını düşünerek oturdum.

Tadını ne kadar sevmesem de, gücümü korumak için kararlı bir şekilde kasedeki kalan domatesleri yedim. Bir iç çekerek, onun dokunulmamış tabağına baktım ve onun kaybolduğu yatak odasına doğru göz attım. Kapı aralık kalmıştı ve tüm varlığım onu görmek için can atarken, Elowen'in büyü kitabını aldım ve şöminenin yanındaki sallanan sandalyeye oturdum.

Ancak o lanet kitabın tek bir kelimesi bile kafamdaki endişeyi gideremedi.

Yanan odunların çıtırtıları arasında, fısıltılar kulağıma ulaştı. Acı dolu bir ses, kitabı bırakıp parmak uçlarımda o kapıya doğru ilerlememi sağladı. Çatlak dar olmasına rağmen, Zevander'ın pencereye bakan sandalyede oturduğunu, pantolonunun dizlerine kadar indiğini görebiliyordum. Yanındaki masanın üzerinde, her gece kemerinden çıkardığı hançer koleksiyonu dağınık bir şekilde duruyordu.

Çıplak vücudu üzerine eğilmiş, dirseği titriyordu. "Maevyth'i düşün," diye fısıldadı. "Ay cadım."

Cildimin altında bir sıcaklık yayıldı, yavaş, karıncalanan bir his ensemin arkasını kapladı. Onu izlerken nabzım hızlandı, göğsümde huzursuz bir ağrı hissettim. Beni andığını duyunca ona gitmek istedim.

Yapma, diye uyardı kafam. Onu gözetlemek yeterince kötüydü

Onu kontrol etmek, diye kafam karşılık verdi.

Büyük akrep canlandı, böcek pençeleri

sıkı bir yay gibi sırtına vuruyordu. Duman kıvrımları odada dans ederek Zevander'in etrafında dönüyor, sonra siyah alevlere dönüşüyordu. O homurdandı ve inledi, kolundaki kaslar gergin ve gerilmişti.

Akrebın keskin, metalik iğnesi yukarı doğru yükseldi, soluk ay ışığı gümüş rengi ucunda parıldadı, sonra gergin etine saplandı.

Ellerim ağızıma gitti, onun incindiğini düşündüm, ama bunun yerine, Zevander akrep onu defalarca sokarken, sırtında çılgınca koştururken, mutlak bir coşku sesi çıkardı.

Kaşlarımı çatarak kapıdan uzaklaştım, kalp atışlarımın şiddetli sesi neredeyse duyulacak kadar yüksekti, sallanan sandalyeye koştum ve kitabı aldım. Zihnimde parıldayan görüntülerin yankıları altında sayfadaki kelimeler bulanıklaşmıştı.

Onun ağır nefes alışı.

İnlemeler ve inlemeler.

Kaslarının gerginliği.

Onun bu şekilde kendini tatmin etmesini izlemenin şoku, akrep tarafından saldırıya uğradığı korkunç görüntülerle birleşti.

Ağır ayak sesleri düşüncelerimi bölene kadar dakikalar geçti ve kendimi kitabımın sayfasına karalanmış kelimelere odaklanmaya zorladım. Zevander, kucağındaki yemek kasesi ile yanımdaki sandalyeye çöktü. Doğal rengini geri kazanmış çıplak göğsünde taze ter damlaları parlıyordu.

"Daha iyi misin?" diye

sordum. "Anlamadım?"

"Yemek yerken iyi görünmüyordun. Daha iyi hissediyor musun diye merak ettim."

"Evet. Çok daha iyiyim." Yemeğin bir kısmını kaşıkla ağızına attı, bir an durdu, sonra bir kaşık daha aldı, bir öncekinden daha hevesle.

"İştahın açılmış." "Açlıktan
ölüyorum."

Devam et. Ona sor.

"Bir sorum var. Sen... Az önce tuvaletini mi yapıyordun?"

Kaşığı ağızına götürürken kaşlarını çattı, sonra kaşığı tekrar kasesine indirdi. "Beni mi gözetliyordun?"

"Kapı aralıkken bunu gözetleme sayılmaz."

"Bu bir davet de değildi," diye sert bir sesle karşılık verdi.

"Bir ses duydum ve sadece iyi olup olmadığını kontrol etmek istedim."

"Ne gördün?"

Dudaklarımı ısırarak, sinirlerimi yatıştırmak için yapabileceğim tek şeydi. "Sen... çıplaktın. Sandalyenin üzerinde." Akrep görüntüsü tekrar aklıma geldiğinde, gözlerimdeki sıkıntıyı görmesinden korktuğum için başka yere bakmak zorunda kaldım. "Erkeklerin yapması gereken her şeye tamamen razıyım, ama bunu bir gösteriye dönüştürmek gerekli mi? Alevler ve akrebinle birlikte. Aleyasia uyanırsa, böyle bir manzara onu korkutup kalbini durduracaktır. Ve o zaman tüm bunlar boşa gitmiş olacak."

Kaşlarını indirdi ve kaşığını kasenin kenarına vurdu. "Haklısın. O kadar yakın mesafede bunu yapmamalıydım. Özür dilerim." Sözlerini pişmanlıkla dolu ses tonuyla söylemesi, benim çok sert davranmış olup olmadığını sorgulamama neden oldu.

"Neden akrep? Bu senin prod... prodo..."

"Prodozja." Omuz silkti ve bir kaşık daha ağzına attı. "Onlarla her zaman bir bağım olmuştur."

"Nasıl?" diye sordum, merakla.

"Annem bana hamileyken bir akrep tarafından sokuldu.

O kadar hastalandı ki, hamileliğini kaybedeceğini düşündü." "Yani, kanında akrep zehiri mi var?"

"Sanırım öyle."

Bunun beni neden daha da büyülediğini bilmiyordum. Bakışlarım boynundan dışarı çıkan damarlardan birine takıldı ve içimi garip bir heyecan kapladı. Kendime gelince, dikkatimi şömine ateşine çevirdim. "Bu zor bir şey, biliyorsun. Senden uzak durmak." Gözümün ucuyla, çenesini okşarken kol kaslarının şişkinliğini gördüm. "Sen, gömleksiz ve pantolonsuz dolaşan, olağanüstü bir vücuda sahip bir adamsın."

Bakışlarının aniden bana dönmesi, yanaklarıma bir sıcaklık dalgası yaydı. "Bana, vücudumu görmek aslında arzularını uyandırıyor mu diyorsun?"

Kaşlarını kaldırarak, öfkeyle kitabımın sayfalarını çevirdim. "Bunu bu kadar eğlenceli bulman, açıkça kasıtlı bir davranış."

"Sen ayrılmamızda ısrar ettiğinden beri niyetim yoktu. Ama şimdi bunun etkisinin farkında olduğum için, giyinik kalmak zor olacak."

Bu yorum dikkatimi ona çekti. "Kız kardeşim bir oda ötedeki odada dururken, uygun kıyafetler giymeden dolaşamazsın."

Dudaklarının köşesi, beni rahatsız eden şeytani bir gülümsemeye dönüştü. "O zaman soruma cevap ver. Senin ağzından duymak istiyorum."

Yanaklarım bir anda kızardı. "Bunun çok açık olduğunu düşünüyorum." "Hayır, o kelimelerin senin dudaklarından çıkmasını istiyorum."

Dudaklarım gülümsemeye çekildi, ama bu dürtüyü bastırdım. "Peki ya reddedersem?"

Sandalyeye yaslandı, yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı. "O zaman ben de seni eğitmeyi reddederim."

Gözlerimi ona dikip baktım. "Aptalca oyunların için beni tehlikeye atarsın."

"Şu anda tehlikede değilsin." Tanrım, bu adam hiç pes etmiyordu.

Kaşlarını kaldırdı ve bekleyen bir ifadeyle bana baktı.

"Tamam. Tamam! Evet, arzularımı uyandırırıyorsun. Mutlu oldun mu?"

"Çok." Bir kaşık daha aldı, bir an durup kaşığı temizledi, bu manzara bacaklarımı titretti. "Yine kızarıyorsun."

"Ocak yüzünden," dedim soğuk bir sesle. "Ve hayal kırıklığımdan. Üşüyorum."

"Bu kadar pembe yanaklara sahip olman için içinden inanılmaz derecede sıcak olmalısın."

Sesindeki alaycı ton, benim sinirimi daha da kabarttı. "Eğer alaycı sözlerinle beni kandırmaya devam edeceksen, ben de kendimi bir kitapla meşgul edeceğim." Kitabı kaldırıp sahte bir gülümseme takındıktan sonra tekrar kucağıma koydum.

"Ve korkarım ki, senin okumanı izlemek, bana tekrar kaçma isteği uyandıracak."

"O kadar tatmin olmak için çaresiz misin ki, bir kadının kitap okuması bile seni tahrik ediyor?"

"Elinde kitap varken sana karşı koyamıyorum. Büyü öğrenmek için çaba sarf eden kadınların nadir olduğunu söyleyebilirim ve..."

Sallanan sandalyenin yanındaki küçük masadan ikinci bir kitap aldı. "Sıra dışı ölümlü ritüelleri." Kaşlarını çatarak kitabı geri bıraktı.

"Okumaya izin verilen çok fazla kadın yoktu. Aslında, bu kilise kanunlarına aykırıydı."

"Yine de sen okudun."

"Büyükbabam ısrar etti. Her zaman, okumuş bir kadının çok güzel ve korkutucu bir yaratık olduğunu söylerdi."

"İyi bir adama benziyor."

"Öyleydi." Bana evine gizlice kitaplar soktuğunu hatırlayarak gülümsedim. "Onun tarafından yetiştirildiğim için şanslıyım. Bana verilen süre boyunca."

"Peki, bu anlaşma nasıl... Özel olarak okumayı kabul edersen, uygun kıyafetler giyeceğim."

"Bu gerçekten seni etkiliyor mu?"

"Maalesef, evet. Senin büyükbaban gibi, ben de zeki kadınların güzelliğine hayran olmak üzere yetiştirildim."

"Rykaia da okuyor mu?"

"Rykaia okur, ama prenslerin ve kızların aşık olduğu masalları tercih eder."

"Ve sen bunu saçma buluyorsun,"

dedim düz bir sesle. "Bunu pratik bulmuyorum."

"Sen aşka inanmıyorsun," diye karşılık verdim.

"Sonsuz aşka şüpheyle yaklaşıyorum. Aşk geçici ve değişken görünüyor, bu da bana onun anlamını sorguluyor."

Kollarımı kavuşturdum. "Lütfen biraz daha açıkla."

O homurdandı ve yavaşça başını salladı. "Denizde bir fırtına hayal et. Eşsiz bir güç, hem güçlü hem de... *yok edici*. O kadar büyüleyici ki, farkında olmadan seni derinliklere sürüklüyor. Ve ilk başta her şey mutluluk dolu. Dalgalar, coşku," dedi tembel bir ritimle. "O kadar körü körüne aşık olmuşsun ki, ayaklarına doğru yaklaşan kara uçurumu fark etmiyorsun bile."

"Peki bu kara uçurum nedir?"

"Hayal kırıklığı." Ocağa doğru baktı. "Senin ecstasy sandığın şeyin aslında aşkın sonu olduğunu fark etmen."

"Sen aşka güvenmiyorsun. Bu da Aethyrianların kader eşleri fikrini reddettiğin anlamına geliyor olmalı."

Gözleri, bunun doğruluğunu sorgulamama neden olacak şekilde keskinleşti. "Benim alaycılığımdan bunu mu anladın?"

"Bence yanlış masalları okumuşsun." "Peki senin masal kitabındaki kızlar nasıl?"

"Öncelikle, onlar fırtınada yüzen aptallar değiller. İkincisi, ne kadar geniş olursa olsun, uçurumdan korkmuyorlar. Aşkın kendisi geçici olsa bile, senin tarif ettiğin o mutluluk önemli olan şey. Geçiciliği onun değerini azaltmıyor. Bazen neyin altında yattığını bilmemek en iyisidir."

Dudakları seğirdi, gözleri benimkilere dikildi. "Korkarım ki benim alaycı doğama meydan okuyorsun, ay cadısı. Belki de bu senin büyülerinden biridir."

"Ya da belki de yorgun kalbinin zifiri karanlığının derinliklerinde, sonuçta masallara inanıyorsundur. Şimdi, izin verirsen, okumak için sessiz, özel bir yer bulacağım."

ONUNCU BÖLÜM

ZEVANDER

Geçmiş ...

Zevander balyozu sertçe indirdi ve parlak siyah kayayı küçük parçalara ayırdı — eritilip silah yapımında kullanılacak ölü bir damarın cevheri. Nadiren, vivicantem'den küçük parçalar koparmayı başardılar, ancak bunları gardiyanlara teslim etmek zorunda kaldılar, aksi takdirde hayal edilemeyecek cezalarla karşı karşıya kalacaklardı.

Bazen kayanın büyüklüğüne bağlı olarak ölüm bile.

Acımasız sıcaklık sırtını yakıyordu, kasları terden parlıyordu. Kısa bir süre önce, Solassion güneşine bu kadar uzun süre dayanamaz, şimdi kolaylıkla kullandığı çekici kaldıramazdı. Bir zamanlar sıska olan vücudu iki katına çıkmış, kasları zorlu işlere çok daha alışmıştı. Erkeklik ve çocukluk arasında bir yerde duruyordu; bir erkeğin yüzündeki çelik çizgileri ve neredeyse yirmi yıllık bilgeliğe sahip olacak kadar yaşlıydı, ama madenlerde gördüğü türden zulümleri yaşamak için hala çok gençti.

"Yavaş ol, coşkulu pislik. Bizi kötü gösteriyorsun." Hücre arkadaşı Ravezio, çekicini omzuna kaldırdı, göğsü eforla inip kalkıyordu.

Zevander gülümsedi ve nemli alnını elinin tersiyle sildi. "Senin bir kova bira içmiş sarhoş bir tom rotter gibi çalışman benim suçum değil."

Ravezio burnunu çekip çekicini kayaya indirdi ve kayayı ikiye böldü. "Bu boktan iş yerine, ömür boyu kitapları analiz etmeyi tercih ederim. Bir kova bira da dahil."

"Bira hakkında konuşma. En son bir yudum içtiğimde, dedemin kucağına oturacak kadar gençtim." Kazhimyr, diğer hücre arkadaşı ve Lunasier'li bir arkadaşı ekledi.

"Geçen hafta müdürle içki içmedin mi? Sana ona büyükbaba demeni mi söylüyor?" Ravezio Kazhimyr'e alaycı bir gülümsemeyle bakıp göz kırptı.

Hiç de eğlenmeyen Kazhimyr, arkadaşına ters ters baktı ve aralarına çekiğini kaldırdı. "Çenenin kapatmazsan, sivri ucunu kışına sokarım."

"Lanet olsun, bu noktada, bu bile heyecan verici geliyor."

Zevander başını salladı, homurdandı ve tekrar çekiçe vurmaya başladı.

Sektör muhafızlığına terfi etmiş iri yarı orgoth mahkum Jagron yanlarından geçerek Zevander'a hafifçe başını salladı. Boyutları ve güçleri nedeniyle, birçok orgoth mahkum muhafızlığa terfi etmişti. Sonuçta, memnun ve iyi beslenen bir orgoth, istismara ve ağır işlere maruz kalan bir orgoth'tan çok daha itaatkar ve daha az şiddet eğilimliydi.

Muhafızları veya müdürü sevmese de, Zevander yıllar içinde çok çalışıp işine bakmanın daha fazla yemek ve daha az ceza anlamına geldiğini öğrenmişti.

O da başını sallayarak karşılık verdi.

Ravezio eğildi ve sesini alçaltarak, "Morthok'u değirmende öldürdüğünü duydum," dedi.

Mahkumların bazen "kemik değirmeni" olarak adlandırdığı değirmen, gardiyanların en sevdiği eğlenceydi; aksi takdirde sıkıcı olan hayatlarında bir eğlence aracıydı. Mahkumlar genellikle ölümüne dövüşmek için birbirleriyle karşı karşıya getirilirdi. Her gün yeni mahkumlar geldiği için, gardiyanlar bunu nüfusu azaltmak için gerekli bir araç olarak görüyorlardı.

Bazen gardiyanlar, düşmanlarını ortadan kaldırmak için birbirleriyle bile dövüşürlerdi.

Sıkı çalışmanın bir başka avantajı da, Zevander'ın bu günlerde nadiren savaşmak zorunda kalmasıydı.

"Morthok'un ağız bu mağaralar kadar büyüktü," diye tartıştı Zevander. "O piç kurusu bu kadar uzun süre dayandığı için şanslı."

"Yine de boğazının parçalanması berbat bir son."

Arkadan gelen gıcırta sesi onu su arabasına yönlendirdi ve soğuk sıvıların düşüncesi bile ağızını sulandırdı. Döndüğünde, zayıf ama tanıdık bir yüz onu karşıladı.

İlk başta Zevander sadece bakakaldı. Kalbi göğsüne çarpıyordu, kulaklarında o kadar yüksek bir gümbürtü vardı ki, etrafındaki eki seslerini zar zor duyabiliyordu. Kasları ona yaklaşması için yalvarıyordu, ama hareket edemiyordu.

"Baba?" Zevander, emin olamadan kaşlarını çattı.

Geldiğinden beri babasını görmemişti ve şu anda önünde duran adam o zamandan beri çok zayıflamış görünüyordu, kemikleri keskinleşmiş ve benekli derisinin altından belirgindi. Yine de acı dolu bir gülümsemeyle, koyu renkli, çökmüş gözleriyle onu süzüyordu.

Bir zamanlar ne kadar kızgın olursa olsun, Zevander onu görünce kalbi sızladı. Ne kadar küçük ve zayıftı.

"Sağlıklı görünüyorsun. Güçlü." Gözleri Zevander'ı değeriendirirken, son birkaç yılda kazandığı birçok yara izine takılmış gibi görünüyordu. Gözlerindeki sulu bir kalkan, sanki o anda ağlayacakmış gibi titriyordu. Garip, çünkü çocukken gözyaşlarını saklamayı öğreten kişi tam da bu adamdı.

"İkini al ve günü boşa harcamayı bırak!" Müdür Vicarek dişlerini sıkarak bağırdı.

Zevander ne kadar çok çalışırsa çalışsın, gardiyanlara ne kadar saygı gösterirse göstersin, o huysuz yaşlı herifin gözüne asla giremeyecek gibi görünüyordu. Zevander, onu cezalandırırken diğerilerinden ayırdığı kadar, kendisine karşı bir garezi olup olmadığını merak etti.

Gözleri fal taşı gibi açılmış olan babası, teneke bir bardağı su doldurup ona normal rasyonunun iki katını verdi.

Zevander, bardağın kenarından ona bakarken durumunu fark etti. "Fazla yememişsin."

"Yaşlılar arasında yiyecek kıtlığı var. Bazı günler zorlu mücadelelerden sonra bile kolayca elde edilemiyor. Özellikle de bacağın sakat ve

orgothlar çöp karıştıırıyorsa." Babası Kazhimyr ve Ravezio'ya da su doldurdu.

"Yarın gel, ekmek getireceğim."

"Kendi oğlumdan almak yerine açlıktan ölmeyi tercih ederim." "Ekstra erzak alabilirim."

"Sen yerini hak ettin." Hapishanede sahip olunabilecek az miktardaki gurur, o anda babasının gözlerinde parıldıyordu. "Bu iyi."

"O zaman yarın." Zevander bardağı geri verdi ve babası başını salladı.

"Yarın."

* * *

Mahkumların tutulduğu hücreler, üç duvarlı küçük mağaralardan ibaretti ve bu duvarların biri demir parmaklıklardan oluşuyordu. Parmaklıkların karşısında, Solassion dağlarının uçsuz bucaksız manzarasını engelleyen hiçbir duvar yoktu. Mide bulandırıcı yükseklik olmasaydı, nefes kesici bir manzara olurdu, çünkü bu yükseklikten dibi bile görünmüyordu. Burası, Mahkum Mezarları olarak biliniyordu, çünkü mahkumların kenara çok yaklaşıp düşmesi sık görülen bir durumdu ve içlerini parçalayan çığlıkları kabus gibi yankılanıyordu. Yıllar önce, hapishanedeki ilk gecelerinde, Zevander huzursuzluğundan dolayı düşebileceğinden endişelenmiş ve bir süre kendini hücre parmaklıklarına bağlamıştı.

O zamandan beri sessiz ve hareketsiz uyumayı öğrenmişti.

Bir kolunu başının altına koyan Zevander, yıldızlara bakıyordu. Evindeyken yıldızların çok daha parlak olduğunu hatırlıyordu. Ya da belki de bu sadece bir rüyaydı. Annesi ve kız kardeşi de şu anda yıldızlara bakıyor muydular acaba?

"Neredeyse Eventide Somnial," dedi Kazhimyr, kendi bambu matında uzanarak. Winter Somnial veya uzun uyku olarak da bilinen bu kutlama, iki ayın kesiştiği ve tüm Aethyria'nın yedi gece boyunca karanlığa büründüğü en uzun gecenin kutlanmasıydı. Lunadei'nin kutlaması.

Dünya çok karanlık olduğunda bir umut ışığı.

Zevander geçmişte Somnial'ı her zaman dört gözle beklerdi.
Tüm ışıklar. Yemekler. Hediyeler. Kahkahalar.

Tanrılar, kahkahaları özlemişti.

Burada kış kutlaması, yedi gecelik sefalet ve sıcaktan ibaretti, mevsimin geldiğini gösteren tek bir kar tanesi bile yoktu. Madenlerde tatili ilan eden tek şey ekstra su rasyonuydu. Evde, ağır işlerde çalışanlar evde kalmaya izinliydi ve bazı cömert efendiler ekstra para bile veriyordu. Önümüzdeki aylarda günler daha da kararmaya başlayınca, ayların arkasında kaybolan dayanılmaz güneş ışığının bereketiyle, ateş ışığında da aynı şekilde sıkı çalışacaklardı.

"Hiç yıldızlara dilek tutar mısın?" diye sordu Kazhimyr.

"Hayır. Yıldızlar çok uzakta, umurumda bile değil."

Hücre arkadaşı güldü. "Yılın bu *neşeli* zamanında ne kadar alaycı düşünceler besliyorsun."

Hışırtı sesi kulaklarına ulaştı ve ikisi de başlarını kaldırarak Kazhimyr'in diğer tarafında yatan Ravezio'nun yıpranmış battaniyesinin altında şüphesiz soyunduğunu gördüler.

Zevander onaylamayan bir ses çıkardı ve başını eğdi. "Tanrı aşkına, yine çıplak uyumadığını söyle."

"Bu senin için iyi bir şey. Uyurken terliyorum."

"Terliyorsun çünkü rüyada sikini okşuyorsun," diye karşılık verdi Zevander.

"Bu senin için de oldukça iyi. Kan dolaşımını sağlıyor."

"Kanını başka bir yere pompalasana, tamam mı? Geri kalanımız bunu duymak istemiyoruz."

Zevander, Kazhimyr'in yorumuna burun kıvrıdı, gökyüzündeki özellikle parlak bir yıldızı seyrederek, yaklaşan Somnial'da ne kadar göze çarpacağını merak etti.

Kazhimyr iç geçirdi. "Bir kadınla bir gece geçirmek için neler vermezdim. Babam benim yaşımdayken köyümüzün yarısını sikmişti. En verimli çağımızda bundan mahrum kalmamız doğru değil."

Zevander, ergenliğe girdiğinden beri hissetmeye başladığı dürtüleri inkar edemiyordu. Neyse ki, genellikle ilk çeyrek yüzyılda başlayan ay döngüsü yaşına henüz gelmemişti.

eyrek yüzyılda başlayan ay döngüsü yaşına henüz ulaşmamıştı. Bu, genç Lunasier erkeklerinin olağanüstü derecede tahrik olduğu bir dönemdir.

Ve huysuz.

Bazıları buna "iftleşme dönemi" diyordu, ama Zevander bu ilkel dürtüleri anlamak için hiç şahsen maruz kalmamıştı. Sadece bazen rahatlama sağlayan hücre arkadaşlarının acı çığlıklarını ve sessiz homurtularını duymıştı. "nnde hala yüzyıllar süren fırsatlar var."

"Buradan ıkacağımıza inanıyormuşsun gibi konuşuyorsun. ıkarsak, ilk çıkanlar biz oluruz."

Zevander hikayeleri duymıştı, babası da dahil olmak üzere yaşlı mahkumların çürüyüp gittiğini grmştı. Yine de, madenlere adım attığı andan itibaren, bir gün annesini ve kız kardeşini tekrar göreceğine dair temelsiz bir inana sahipti. "şimdi kim alaycı?"

"İkiniz de enenizi kapatır mısınız? Kafamdaki hayali mahvediyorsunuz."

"Ne fantezisi?" diye sordu Kazhimyr, sesindeki merak, ilk ay döngüsünün yaklaştığının açık bir belirtisiydi.

"Oh, o bir güzellik," diye düşündü Ravezio. "Parlak mavi gözler, altın sarısı salar ve açık ten. Onu düşündüğümde bile avucumu gıdıklayan kıvrımlar." "Açık ten mi? O zaman benim gördüğüm hiçbir Solassion'a benzemiyor."

Zevander, ara sıra hapishanelerde dolaşan Bellatrix dışında pek çok Solassion kadını görmemişti. Solassionların açık bronz tenli olduğu biliniyordu.

"O farklı. Kim ya da ne olduğunu bilmiyorum, ama çoğu gece onu rüyamda görüyorum. Bu horlayan işeyen herifin yanında uyumayı neredeyse katlanılabilir hale getiriyor."

Kazhimyr sinirli bir homurtu çıkardı. "Bu bok çukurunda lanetli bir spindling olduğum için şükret, yoksa dilini dondurup ağzından koparırım."

"Ellerin işe yaramaz olduğuna göre, belki bana yardım edebilirsin."

"Elbette, sıska bir Eremician'ın seninle bu şekilde konuşmasına izin vermeyeceksin

" diye alay etti Zevander, ikisine gülerek.

"Sıska mı? Tek bir vuruşla onu yere sererim. Basilisk'imın bu zincirlerle bağlı olduğuna şükret, yoksa seni güzel bir taş heykel yapardım."

"Öyle mi?" Sanki omurgasına bıçak saplanmış gibi hisseden Zevander, hapishane müdürünün yaklaştığı hücrelerinin girişine doğru döndü.

Sohbetin heyecanıyla, gardiyan hücreye yaklaşıp kadar onu duymamıştı. İki gardiyan, müdüre eşlik ederek doğrudan Ravezio'ya yöneldi. Zevander, kaslarını gererek dik oturdu, çünkü ne olacağını çok iyi biliyordu. Ravezio'nun daha önce sayısız geceler boyunca maruz kaldığı aynı taciz.

"Yine siz pislikler mi?" diye inledi Ravezio, ama Eremicianlı arkadaşını tanıyordu. Gardiyanların cezasından korktuğunu ve onu uçurumun kenarına atmaya karar verecekleri günü endişeyle beklediğini biliyordu.

Her iki gardiyan da onu tutarken, müdür uzun tırnağıyla dişlerini karıştırarak yanlarına geldi.

Eremiciler uzun zamandır aşağılık hayvanlardan farksız muamele görüyorlardı. Pullu derileri, daha kadınsı özellikleri ve eski izleri çöl bölgelerinde olumlu özellikler olarak görülürken, Solassion muhafızları onları anormal ve iğrenç buluyordu.

Ravezio, iki gardiyanın arasında dururken, giymek zorunda kaldığı yırtık pırtık pantolon kalçalarına kadar sarkmıştı, kolları eldivenlerle kaplı ellerinde gerilmişti. Tehdit edildiğinde, Ravezio'nun pullarından sivri uçlar çıkardı ve bir batma onları dakikalar içinde öldürebilirdi. Bu, bantlarla bastırılabilen bir kan büyüğü özelliğı değil, bazı Eremicianların fiziksel bir özelliğıydi.

"Söylesene, Mician..." Kelimenin kısaltılmış hali bir hakaret gibiydi ve Ravezio'nun çenesi gerildi. "Sen sikini okşarken... o pullar düşmüyor mu?" Gardiyan, gösterir gibi yapıyormuş gibi yüzünü buruşturdu ve yumruğunu diğer avucuna vurdu, Ravezio'yu tutan iki gardiyan da güldü.

"Onu bırakın," diye uyardı Zevander, bağırsaklarında kabaran öfkeyi bastırırken sesi düşük bir hırıltı gibiydi. Müdürün onu Eremiciler kadar nefret ettiğı düşünülürse, bu cesur bir istekti.

Dikkatini ona çeviren gardiyan alaycı bir şekilde gülümsedi. "Sana söylediklerimi hatırla, evlat. Tek yapmam gereken bir kelime söylemek, ve babanın kafası lanet bir kavun gibi ezilecek."

"Sorun değil," diye araya girdi Ravezio. "Bu şişko ahmaklar zaten fazla bir şey anlamazlar."

"şu haline bak, bize ne kadar nazik davranıyorsun. Tıpkı bir kadın gibi." Gardiyan kıkırdadı ve etrafına bakındı. "Hiçbirinizin onu sikmeye kalkışmamış olmasına şaşırdım. Eminim içi bir kadının amcığı gibi sıcacıktır."

Ravezio her zamanki sırtıtışını takındı. "Bunu çok düşünmüşsün gibi geliyor."

Müdür hırladı ve çelik bir eldiven giydi, gülümseyerek parmaklarını kıvırdı. Ravezio'nun uzattığı kolundaki pullarından birini çimdikledi ve vücudundan kopardı.

"Ahhhh, lanet olası piçler!" Ravezio dişlerini sıktı, yaradan kan yere damlarken onların elinde kıvranıyordu. "Hadi, gelin, kanımın tadına bakın." Ravezio kıkırdadı ve kanı yaladı. "Söz veriyorum, çok lezzetli."

Zevander dişlerini o kadar sert sıktı ki, gözlerinin arkasında kesik kesik ışıklar parladı. Ellerini sıkıca yumruk haline getirip, gardiyanın kafatasını ezdiğini hayal etti, tıpkı adamın babasına yapacağı gibi.

"Gülüşüne bak," diye alay etti gardiyan. "Bunu çok seviyor." Başka bir pul tuttu ve ilkinde olduğu gibi onu da kopardı. Ravezio titredi, gözlerini o kadar sıkı kapattı ki, acı çektiğine şüphe yoktu.

"Bu bok çukurunda ailem yok." Kazhimyr onun yanında hırladı. "Kafatasımı ezmek mi istiyorsun? Ez bakalım. Bu yerden ne kadar çabuk ayrılırsam o kadar iyi, ama tanrılar adına..." Cümlesini bitirirse bunun sonuçları olacağını çok iyi bildiği için dilini ısırılmış gibiydi. Her zaman sonuçları olurdu.

"Onun pullarından bir tane daha koparırsan, vücudundaki tüm kırılğan kemikleri kırarım." Zevander, arkadaşı adına tehdidi tamamladı.

Müdür geri çekildi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Beni tehdit mi ettin, evlat?"

"Siktir," diye mırıldandı Kazhimyr yanında.

Babasının kaderini mühürlemiş olabilirdi, ama Zevander bir an bile bakışlarını ondan ayırmadı.

"Arkadaşlarının acı çekmesini görmek seni rahatsız ediyor, değil mi? Peki, o zaman şuna ne dersin? Yarın gece," dedi gardiyan, Kazhimyr'i işaret ederek.

"O çukurda dvŖecek. Kazanırsa, senin küçük Mician orospusuna bir daha elimi srmeyeceğim."

"Kendi dvŖm kendim yapacağım." Burun delikleri geniŖleyen Zevander, boğazına yükselen öfkeyi yatıŖtırmak için diŖlerini sıktı.

Müdür kıkırdadı. "Bu gece çok öfkeli ve ateŖlisin." Elinden eldiveni çıkarırken kötücül bir glmsemi takındı. "Tamam. O zaman dvŖeceksin. Senin için mükemmel bir rakip buldum."

Ŗphesiz bir orgoth. Kan büyüsü olmadan, acımasız canavarlar dıŖında, hapishanedeki neredeyse herkes onunla karŖılaŖtırıldıėında zayıftı.

Ancak bir Ŗeyler ters gidiyordu ve gardiyan Zevander'a doğru yürüyüp yanına diz çöktüğünde, Zevander'ın ensesindeki tüyler, bir Ŗeylerin ters gittiğini fark edince diken diken oldu.

Müdür, rmŖ diŖler ve bayat bal likörü kokusu yayarak eğildi. "Sen kazanırsan, baban ölür," diye fısıldadı. "Acı ekerek."

Zevander'ın hapishanede insanların korkunç Ŗekillerde öldüğünü gördüğü dŖnlrse, bu boŖ bir tehdit değildi.

"Siz ocuklar iyi uykular," dedi, ayağa kalkarken. "Daha az erzakla, buna ihtiyacınız olacak."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

MAEVYTH

Aleysia'nın alnına bir bez bastırdım ve o bu hissi hiç umursamayınca iç geçirdim. Tıpkı önceki gün ve ondan önceki gün olduğu gibi.

Onu kilerden çıkarmamızın üzerinden neredeyse beş gün geçmişti ve o her zamanki gibi hareketsiz yatıyordu, ben de onun bir daha uyanmayabileceğini ne zaman kabul etmem gerektiğini düşünüyordum. Ne zaman umutlu olmayı bırakmak gerekir?

Uygun şekilde paylaşırsak, sadece iki gün yetecek kadar yiyeceğimiz vardı. Ondan sonra, daha fazlasını aramak zorunda kalacaktık.

Onun şakaklarına bezle dokunduğumda, içimde kaynayan bir öfke kanımı ısıttı, dudaklarımın istem dışı kıvrılmasıyla kendiliğinden ortaya çıkan bir kızgınlık hissi belirdi. "Uyan, Aleysia. Bu kadar inatçı olmayı bırak." Onun yatağının yanına çektiğim sandalyeye geriye yaslanarak, onun derin uykusunu izlerken çenemi sıktım. "Dünya tam bir cehenneme döndü ve sen uyanmayı reddettiğin için burada sıkışıp kaldık!"

Çenemi kapattım ve ondan uzaklaştım, öfke içimde kaynıyor, dalgalar halinde yayılıyordu. Kumaşı yumruğumla sıktım ve gözlerimi kapattım, onu uyandırmak için çaresizce yüzüne tokat attığımı hayal ettim.

Bu acımasız düşüncelerin ortasında, ağır bir suçluluk duygusu beni ezdi.

"Üzgünüm. Bu kulübe boğucu." En azından uyanık olsaydı, buradan ayrılabilirdik. Belki kasabanın durumunu, hatta Foxglove'un ötesini de gözden geçirip, oradan nereye gideceğimize karar verebilirdik. Her şey çok durgun geliyordu. "Sadece... buradan gerçekten çıkmak istiyorum." Bezi ılık su dolu leğene batırdım ve kolunu kaldırıp koltuk altını yıkadım.

Garip bir iz gözüme çarptı. Yıpranmış geceliğinin içinden, göğsünün yanındaki kaburgalarında siyah bir leke görünüyordu. Kaşlarımı çatarak, elma büyüklüğünde ve zifti gibi siyah olan büyük, şişkin bir kitleyi ortaya çıkarmak için kolunu hafifçe çektim. Oradan, Zevander'in yüzündekiler gibi siyah damarlar çıkıntı yapıyordu, ancak daha kalın ve garip, pürüzlü bir dokuyla kaplıydı.

Sablefyre'nin neden olduğu bir şey olabilir miydi?

Ona bakarken, Zevander'ın bana anlattığı, bebekken ateşe atıldığı hikayesi aklıma geldi.

Çılgınca, kumaşı daha sertçe çektim ve damarların sırtına doğru uzandığını fark ettim. Parmaklarımla damarlardan birini izlediğimde, derisinin altında binlerce arının vızıldadığı rahatsız edici his beni elimi geri çekmeye zorladı.

"Onu şimdi öldür." Morsana'nın sesi sıvı kadife gibi kafamın içinden geçti. "*Böyle daha kolay olacak. Onsuz Umbravale'ye geri dönebilirsin.*"

Hayır. Gözlerimi sıkıca kapattım ve başımı salladım. *Düşüncelerimden çık. Çık!* Gözlerimi açtığımda, elim Aleysia'nın boğazındaydı ve kararmış parmak uçlarım onun derisine değiyordu.

Hızlı, kesik bir nefes aldım ve avucumda bir ışık parlaması görüldüğü anda elimi geri çektim. Vücudumdaki her kas, kıl payı kaçırmamdan dolayı titredi.

Ne yapıyorsun!

Titrek ellerime bakarken, Zevander'in birkaç gün önce söylediği sözleri hatırladım. *Kullanıcının iradesi.*

Kendi kız kardeşimi öldürmek *benim* iradem miydi?

Hâlâ sarsılmış bir halde, titreyerek nefes aldım.

Onu öldürmeyeceğim. Onu öldürmeyeceğim. Bu benim iradem değil!

"Beni duyuyor musun?" diye fısıldadım, kendime ve içimdeki her neyse ona, onu düşmanım olarak algılayarak. "Kendi kız kardeşimi öldürmeyeceğim"

kız kardeşimi öldürmeyeceğim!"

"Maevyth." Adımın fısıltı gibi söylenmesi dikkatimi dağıttı ve nefes nefese, ona dokunmamaya dikkat ederek ona daha yakın eğildim.

"Aleysia?"

Dudaklarının hareketine başka bir yumuşak mırıldanma eşlik etti.

Heyecanla kalbim güm güm atmaya başladı. "Aleysia?" Parmak uçlarımı ondan uzak tutarak, onu hafifçe salladım. "Aleysia, beni duyabiliyor musun? Ben buradayım."

Gülümseyerek, başka küçük hareketler olup olmadığını ihtiyatlı bir umutla izledim.

"Hadi ama. Bir şey söyle," diye fısıldadım. "Ben buradayım. Lütfen gözlerini aç ve bana bak." Saniyeler dakikalar oldu ve ben onun gerçekten konuştuğunu mu duydum yoksa yine kafamın içindeki ses miydi diye sorgulamaya başladım.

Daha fazla dakika geçti, yarım saat boyunca onu izledim, yüzünde en ufak bir hareket olup olmadığını görmek için.

Dudakları gerçekten hareket etmiş miydi, yoksa bu bir yanılsama mıydı?

Kapının diğer tarafındaki ahşabın gıcırdaması omurgamda bir ürperti yarattı.

Bu sadece rüzgâr, diye kendime hatırlattım, çünkü daha önce de kalın sazdan çatıyı hışırdatırken duymuştum.

Yine de yatak odasının kapısına doğru döndüm. "Zevander?" Gökyüzünün parlaklığının azalmasına bakılırsa, odun kesmek için kulübeyi terk edeli iki saat olmuş olmalıydı. Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki, zamana hiç dikkat etmemiştim.

Sürekli karıncalanan ensemi avuçlayarak kapıya doğru süründüm. Kapıyı açtığımda gıcırdadı ve diğer tarafın sessizliğine baktım.

"Zevander!" diye seslendim, ama cevap vermediğinde, bir ürperti daha tüylerimi diken diken etti.

Sakin ol, diye kendimi azarladım.

Her adımında duyularımın karıncalanmasıyla küçük odaların her birini aradım.

Zevander'in pelerini bir sandalyenin üzerine asılıydı, ben de onu aldım ve cebinden yere düşen bir şeyin hafif çınlamasına şaşırdım. Kaşlarımı çatarak ona doğru sürünerek yaklaştım ve Raivox'u çağırmak için kullandığım düdüğe benzeyen deforme olmuş bir nesneyi kaldırdım.

Raivox'u çağırmak için kullandığım düdüğe benzeyen deforme olmuş bir nesneyi kaldırdım. Eskiden olduğu şekliyle neredeyse hiç benzeyen metal, eriyip soğuyarak tamamen yeni bir şekle bürünmüş gibiydi. Yalnızca yüzeyindeki karmaşık oymaları tanıyabildim.

Zevander bu nesneyi nasıl ele geçirmişti?

Bu düşüncelerden kurtulup, onu pantolonumun cebine koydum, üzerime bir battaniye sardım, botlarımı giydim ve karın içine çıktım.

"Zevander!" diye seslendim, evin etrafını dolaşarak. Birkaç gün önce odun kestiği küçük açıklığa doğru ilerledim. Yarımda kalmış tahtalar etrafa dağılmıştı, ama ne o ne de baltası ortalıkta yoktu.

"Zevander?" Ormanın kenarını taradım ve The Eating Woods'un kemerli geçidinde onun attığı gömleği gördüğümde, botlarımın altında çıtırdayan sert karların üzerinde o yöne doğru koştum. Tunikayı kaldırdığımda, kemerli geçidin diğer tarafında bot izleri gördüm ve kaşlarımı çattım. Onun peşinden gitmek aptalca olurdu, ama öylece çekip gidemezdim de. Yaralanmış olabilirdi.

Üzerinde duran örümceğin görüntüsü tekrar zihnimde canlandı ve kararlılıkla kemerin içinden geçip onu aramak için ormanda zorlu bir yürüyüşe çıktım.

Ne kadar derine bastırırsam, bulutlu gökyüzünden sızan az miktardaki ışık, donla kaplı, budaklı iskelet dalların gölgesinde sönüyordu. Sadece küçük bir miktar kar, başımın üzerindeki ağaçların tepesini aşıyordu, bu da çürümüş bitki örtüsü ve çamurun oluşturduğu çürümüş yamalı bohçanın içinde ayak izlerini aramayı biraz daha zorlaştırıyordu.

Yerden sis yükseliyordu, çürüme kokusu, o rahatsız edici sınırı son kez aştığım zamankinden daha da güçlüydü. Kulağıma bir vızıltı geldi ve başımı kaldırıp baktığımda, iki wicken'in yüzümün önünde uçtuğunu gördüm, insanımsı yüzleri kötülükle şekillenmişti.

Cehennem yaratıkları.

Elimi kaldırdım, siyah uçlu parmaklarım küçük canavarı yakalamak için bir hamle uzaklıktaydı. "Beni ısırmaya kalkışırsanız, küçük çubuk bedenlerinizi küle çeviririm." Wickens başlarını eğdiler ve birbirlerine bakiştılar. Ben öne doğru eğildiğim anda

ileri atıldığım anda, ikisi vızıldayarak uçup gitti ve ben de rahat bir nefes alarak elimi indirdim ve onların ağaçların arasında uçup gitmelerini izledim.

Devam ettim, botlarımın altında donmuş ve ölü bitkilerin çıtırtısı duyuluyordu. Orman zemininde yatan karanlık bir nesne gözüme çarptı ve yanından geçerken durup yarısı yenmiş bir kuzgunun grotesk kalıntılarını gördüm. Göğüs kafesinden, yüzü derin çukur göz çukurları olan bir kafatasını andıran garip siyah bir kırkayak çıkıyordu. Keskin dişler, kuşun kaburgasına yapışmış çürümüş eti ısıırıyordu. Ardından gelen emme sesi boynumdan aşağı bir titreme yaydı ve ben kuşun yanından hızla uzaklaşarak Zevander'ı bulma görevime devam ettim.

Önümde, çamurlu orman zemini üzerinde daha fazla ayak izi, doğru yolda olduğumu gösteriyordu.

"Maevyth!" Karşı yönden gelen ses, Zevander'ın sesine çok benziyordu. Hızla döndüm ve ağaçların arasında herhangi bir hareket olup olmadığını görmek için gözlerimi gezdirdim.

Hiçbir şey.

"Kendi ismine cevap verme," diye kendime hatırlattım, ancak o anda beni neyin aldattığından emin değildim — gözlerim mi, kulaklarım mı? Ayak izlerine geri döndüm.

Ses yine beni çağırdı, gözlerimi sıkıca kapatarak onu görmezden geldim ve ayak izlerini takip ettim. Her adım beni kulübeden uzaklaştırdı, ta ki Aethyria'ya giden kemerin etrafını çevreleyen çalılar arasında durana kadar.

Çalıların diğer tarafında, sırtı bana dönük, parıldayan geçidi izleyen Zevander'ı gördüm.

Pantolonuma takılmalarını umursamadan dikenli çalıların üzerinden geçtim. "Zevander?"

Hareket etmedi. Sanki beni hiç duymamış gibi, beceriksizce yaklaşmamı fark etmek için dönmedi.

Aramızdaki mesafeyi kapatmak için hareket ettim, fısıltılar kulağıma ulaştığında dikkatlice yaklaştım.

"Te'igniret abysira. Te'igniret abysira. Te'igniret abysira. Te'igniret abysira." Kısa, çılgın nefeslerle bu cümleyi tekrarladı, ağzından beyaz sis dökülüyordu.

Sessiz, temkinli adımlarla daha da yaklaştım. Avucunda titreyen siyah alevi görebilecek kadar yaklaştım. Elini önündeki parıldayan bariyere doğru kaldırdı, bariyer titredi ve sallandı, ama yanıp kül olmadı.

"Zevander? Ne yapıyorsun?" Yine de cevap vermedi.

Kolunu tutmak için uzandım, ama daha bir kelime bile söyleyemeden, diğer elinde fark etmediğim bir balta ile bana doğru hamle yaptı. "Zevander!" Kolumu kaldırıp yüzümü korumaya çalıştım, sanki bu keskin, parlak bıçağın kenarından korunmamı sağlayacakmış gibi.

Karanlık ve çılgın gözler vahşi bir yoğunlukla bana bakıyordu.

"Zevander, benim. Maevyth." Boğazımdaki titremeyi düşünürsek, sesimi tahmin ettiğimden çok daha sakin tutabildim.

Kaşları çöktü, bakışları keskinleşirken koyu renkli göz bebekleri küçüldü. Yüzünü buruşturdu ve elindeki baltaya baktı. Hırlayarak baltayı fırlattı ve öne atıldı, kollarımı yakalayıp beni kendine doğru çekti. "Tanrılar lanet olsun." Kollarını bana doladı, soğuk havaya rağmen cildi sıcaktı, ama kasları titriyordu. Avuç içleriyle omuzlarımı kavrayarak geri çekildi, gözleri çılgınca beni tararken kendini kol mesafesinde tuttu. "Sana zarar verdim mi? Sana zarar vermedim, değil mi?"

"Hayır, ben iyiyim." Göğsümde kalan soğukluk dışında.

"Tanrılara şükür." Rahatlamış bir şekilde kasları gevşedi ve beni bıraktı, elini yüzünde gezdirdikten sonra beline koydu.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Odun kesiyordum. Bir şey duyduğumu sandım." Kaşlarını çatarak ormana doğru döndü. "Ormanın girişinde durduğumu hatırlıyorum, son hatırladığım şey bu."

Yüzümdeki kaslar, içime sızan endişeyi gizlemek için gerildi. "*Te'igniret abysira* deyip duruyordun. Bu ne anlama geliyor?"

Zaten tedirgin olan gözleri daha da karardı. "Primyrianca. *Yok etmek* anlamına geliyor."

Kemerli geçide baktım. "Bariyeri yakmak mı? Bu mümkün mü?"

"Görünüşe göre hayır. İyi ki de öyle." Gözleri odaklanmamış bir şekilde uzaklara baktı. "Garip, bir dakika önce ne yaptığımı bile hatırlamıyorum." Bir dakika daha uzaklara baktıktan sonra, bakışları bana döndü ve battaniyeye sarılmış halimi değerlendirircesine gözleriyle süzdü. "Burada ne yapıyorsun?"

"Giysilerin olmadığını fark etmenin yanı sıra, Aleysia'da ilerleme olduğunu sana bildirmekten büyük mutluluk duydum."

"Uyandı mı?"

"Hayır. Ama sanırım benim adımı söylediğini duydum." Bu, yüksek sesle söylendiğinde çok da etkileyici gelmedi, o da kaşlarını çatarak bunu doğruladı.

"Sence. Emin değil misin?"

"Her şey çok hızlı oldu. Sanki benim adımı söylemiş gibi geldi... ama sonra hareketsiz kaldı. Ben de şüphelenmeye başladım."

Bir an düşünceli bir ifadeyle, sanki hala önceki gerginliği üzerinde taşıyormuş gibi eliyle ensesini ovuşturdu. "Büyünün etkisi azalıyor olabilir."

"Evet." Yüzümdeki ifade, zihnimde hala devam eden çatışmayı yansıtıyor olmalıydı.

"Bu iyi. İlerleme var."

"Öyle."

Başını eğdi ve dikkatimi çekti. "Peki, hangimiz seni endişelendiriyor? Ben mi, yoksa o mu?"

"Bir dereceye kadar ikisi de, ama..." Yine, beni kovabileceği ya da aklımı kaçırdığımı söyleyebileceği ihtimalinden dolayı, söylemekte tereddüt ettim. "Bir şey... *beni zorluyor*."

"Nasıl?"

"Sana bahsettiğim sesi hatırlıyor musun? Morsana'nın sesini?" O başını sallayınca, devam ettim. "Kullanıcının iradesi hakkında söylediklerini hatırlıyorum ve mantıklı geliyor. Ama onu neredeyse öldürüyordu, Zevander. Elowen gibi onu neredeyse toza çeviriyordum."

"Sana daha önce de söyledim. Büyün karanlığa bağlı. Ama yine de senin iraden."

Göğsümü sıkıştıran şey bu korkuydu. "Ya benim iradem onu öldürmekse?"

"O durumda sana değil, kız kardeşine soru sorardım. Onun neyi içgüdülerini harekete geçiriyor?"

"Bilmiyorum. Sanırım uyanana kadar bilemeyeceğim. Ama bugün bir şey fark ettim." Vücudumun yaklaşık bir yerini işaret ettim. "Yan tarafında garip bir kitle var, senininki gibi siyah damarlarla çevrili, ama daha kötü. Bu senin lanetinin bir belirtisi, değil mi?"

"Bildiğim kadarıyla, evet."

"Onun da lanetlenmiş olması mümkün mü?"

"Benim lanetim, sablefyre laneti olarak biliniyordu. Bir ölümlü böyle bir şeye asla dayanamaz."

Sessiz bir i çekiş kaçtı benden ve rahatladım mı, yoksa hayal kırıklığına mı uğradım, bilemedim. "O zaman, belki de aynı şey değildir. Sadece ne kadar benzer olduğunu garip buldum. Bu arada, seninki kötüleşiyor mu?"

Kaşlarını çatarak, sanki bundan utanıyormuş gibi elini yara izinin üzerine koydu. "Yayılıyor. Vivicantem'den mahrum kaldığımda oluyor bu."

"Yani, bu senin yoksunluğunun fiziksel bir göstergesi mi?"

"Sanırım öyle." Elini uzattı. "Pelerinimi alabilir miyim? Hava oldukça soğuk."

"Tabii ki." İleri adım attım, gömleği ve pelerini uzattım ve hala yara izini kapatan elini nazikçe çekerek yüzünden indirdim. "Hiç de yakışıklı olmadığın söylenemez."

Dudakları seğirdi. "Bu yara izi insanları uzaklaştırmada oldukça başarılı."

"Yara izi değil, Zevander. Onu taşıman, sanki bakan herkes taşa dönüşecekmiş gibi."

"Bu görünür bir zayıflık."

"Öyle değil. Bu, hayatta kalışının bir işareti. Dayanıklılığın." Avucumu göğsüne dayadım, kaslarının gerildiğini hissettim. "Sablefyre'ye atılan ve hayatta kalarak kralın acımasız suikastçısı olan bebek."

Bakışları dudaklarıma kaydı ve ne istediğini anlamak için düşüncelerini okumama gerek yoktu.

Ayak parmaklarımanın ucuna yükselip yara izine, sonra da dudaklarına öptüm. Ondan uzaklaştığımda, onun yakıcı bakışları göğsümde dayanılmaz bir acı uyandırdı

. "Şimdi bunu açıklığa kavuşturduğumuza göre, düdüğüm neden cebindeydi?"

Gözlerindeki o açgözlü parıltı bir an daha kaydı. "Seni aradığımda kalenin bodrumundaydı." Tunikasını başından çekip çıkardı ve beni çıplak göğsünden kurtardı. "Akmyrios'un yanında yatıyordu. Becoming Töreninde onu giydiğini hatırladım."

"Erimiş gibi görünüyor. Bu noktada işe yaramaz olduğunu düşünüyorum."

Parmaklarını şıklattı ve ben onu avucuna bıraktığımda, kaşlarını çatarak ona baktı — tam o sırada avucundan siyah bir alev fışkırdı. Elini sıkıca yumruk haline getirip salladı. "Lanet olsun!"

"Ne oldu?"

"Sablefyre'yi ben çağırmadım. Ne olduğunu bilmiyorum." Avucunu açtığında, düdüğün geriye kalan kısmı elinde mükemmel bir küre şeklinde gümüş bir top haline gelmişti. "Tanrılar adına," diye mırıldandı.

"Ne oldu?"

"Bir kan taşı." Sesindeki merak, benim de merakımı uyandırdı. O, küçük küreyi elinde tutup inceledi. "Sablefyre metali bu şekilde taşa dönüştürmez. Onu eritir. Bu düdüğün amacı neydi?"

"Benim... kuşumu
çağırıyordu." "Bir kuş
düdüğü."

"Artık hiçbir şeyi çağırmadığını sanıyorum."

"Özür dilerim." Bana geri verdi.

Onu pantolonuma koyduğumda yüzeyi hala sıcaktı. "Bunun kandan yapıldığını mı söylüyorsun? Gümüş kandan mı?"

"Hiç başka bir şeyi bu şekilde taşa dönüştürmedim." Başını salladı. "Geri dönelim," dedi ve bir kenara attığı baltayı aldı.

Kulübeye doğru yola çıktığımızda, o baltayla üzerimde durduğu görüntüsü zihnimden geçti. "Hâlâ benimlesin, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Baltayı tuttuğunda... gözlerin siyah görünüyordu. Bana bakanın sen olmadığından emindim." Hızlı bir bakışla kaşlarının

kaşlarının çatık olduğunu, yüzünde utanç ifadesinin belirgin olduğunu gördüm. "Belki de emin olmak için bir yol bulmalıyız."

"Ne öneriyorsun?"

"Bir cümle ya da el hareketi olabilir mi? Korkduğumda sık sık Aleysia'nın parmağını parmağıma takardım."

"Benden korkuyor musun?"

Çevremiz, içimi saran soğuğu engellemeye hiç zahmet etmiyordu. Geri adımlarımızı takip ederken, botlarımız orman zeminini kaplayan çürümüş bitkiler ve kemikler üzerinde çıtır çıtır sesler çıkarıyordu. "Sen yanımda olmadığında korkuyorum. Bu yüzden, düşüncelerine çok fazla dalmadığını bilmem gerekiyor."

O inledi ve botuyla sert bir tekme attı, bu da önümüzdeki bir ağaç gövdesine insan kafatası gibi görünen bir şeyi fırlattı. Çarpma anında kemik parçalandı ve ses, aksi takdirde sessiz olan ortamı bozdu. "Anatolis'in bahsettiği damarı nerede bulabileceğimizi bilmek yardımcı olur."

"Bu nasıl yardımcı olur?"

"Gördüğün beyaz taşlar saf vivicantem."

"Taşlar mı?" Bir düşünce aklıma gelince durup onun kolunu tuttum. "Moros... onda olabilir. Evi kasabada."

"Ne kadar uzaklıkta?"

"Yirmi furlongdan biraz fazla."

"Koşarsam bir saatten fazla sürer. Ama onu aramak yarım günümü alabilir." O, onaylamadığını belirten sert bir ses çıkardı. "Seni burada tek başına bırakmak için çok uzun bir süre."

"Ama eğer yardımı olacaksa."

Bir an düşünür gibi uzaklara baktı, sonra başını salladı. "Aleysia'nın adını söylediğini söyledin. Yakında uyanabilir. Sana zarar vermeyeceğinden emin olana kadar seni yalnız bırakmayacağım."

O anda zihnimde yanan sözleri söylememe gerek yoktu, çünkü gözlerini indirdi ve kaşlarını çatarak sıkı bir ifadeye büründü.

"Sana asla zarar vermem."

"Hayır. *Sana* zarar vereceğini sanmıyorum. Ama az önce kayarken bana bakan başka biri vardı. Ve onun niyetini bilmiyorum."

niyetini bilmiyorum." Ben iç geçirdim. "Bir gün daha bekleyip uyanıp uyanmayacağına bakalım. Uyanmazsa, ihtiyacın olan vivicantem'i bulmanı tavsiye ederim."

ON İKİNCİ BÖLÜM

KAZHIMYR

Gecenin karanlığında, Kazhimyr'in atı Eidolon Kalesi'ne doğru dörtlüye koştu, Ravezio ise kısa bir mesafe arkasında onu takip ederek kendi atını daha hızlı sürmeye başladı. Ayaklanmanın karmaşası ve prensin kaybolmasıyla birlikte, kaleden gizlice çıkmak Kazhimyr'in beklediğinden çok daha kolay olmuştu. Askerler çılgına dönmüş, yangınlar söndürülmek zorunda kalınmış ve kralın büyücüleri ortada yoktu. O ve Ravezio ahıra gidip iki at buldular ve neredeyse hiçbir olay çıkmadan muhafızların yanından geçip gittiler.

At sürerken, gözleri uzak mesafedeki belirsiz figürlere sabitlenmişti ara sıra parıldayan altın ve gümüş çelik, onların Solassion ve Nyxterosi askerleri olduğunu ortaya çıkardı; muhtemelen prensin kaçırıldığı haberini almamış olan askerlerdi.

Muhtemelen Yüzbaşı Zivant'ın Dolion'un peşine gönderdiği yarım düzine askerdi.

Kazhimyr onlara neredeyse yetişmişse, fazla bir avantajları yoktu. Onlar da henüz onları görmemiş gibi görünüyordu, aksi takdirde muhtemelen saldırıya geçeceklerdi.

Kazhimyr elini esnetti ve altındaki atın düzensiz sıçramalarına rağmen elini olabildiğince sabit tuttu. Sihirinin erişimi dışına çok fazla çıkmamış olmasını dileyerek, bataklığın yüzeyine buzlu bir sis püskürttü

sis püskürttü. Yalnızca onların lanetlerinin yankısı vadide yankılandığında, hedefinin doğru olduğunu anladı. Askerler, atlarının bacaklarının etrafındaki buzlu su nedeniyle bataklıkta ilerleyemeyince, bu durum daha da kesinleşti.

Kazhimyr atının yan tarafına bir tekme attı ve dizginleri sıktı, Ravezio ile birlikte açık alanda onlara doğru hızla ilerlediler. Altı atlıyı da görebiliyordu, atlarının arkasına saklanmışlardı, atlar tiz bir şekilde koşuyor ve buzun içinden kurtulmak için boşuna çırpınıyorlardı.

Bir ok Kazhimyr'in kulağının yanından ısıklık çalarak geçti ve o, atının boynuna doğru eğildi. "Görünüşe göre bizi fark ettiler!" diye Ravezio'ya bağırdı.

"Hayatları buna bağlı olsa bile, o piçler düzgün bir ok bile vuramazlar!" diye bağırdı Ravezio, bu yorum Kazhimyr'in yüzüne bir gülümseme getirdi.

"Bütün o antrenmanlar boşa gitti," diye bağırdı Kazhimyr.

Onlar yanından geçerken bir yıldırım bir ağaca çarptı ve ağacı parçaladı. Atlar arka ayakları üzerinde yükseldi ve Kazhimyr, atı yoluna geri döndürmek için dizginleri daha sıkı tutmak zorunda kaldı. Bir homurtu çıkardı ve atı daha hızlı koşturdu. Daha fazla ok yağdı ve Kazhimyr, keskin bir ok kolunu sıyırırken eyerinde döndü.

Askerlerden biri bir sonraki oku yaya taktı ve geri çekti, ama o oku fırlatmadan önce Kazhimyr bir beyaz sis patlaması daha gönderdi. Askerin uzuvları gövdesinden koparak yere düştü, ok yere düştü ve vücudundaki her hücre parçalanarak açıldı.

Hava garip bir sıcaklık dalgasıyla titredi ve Kazhimyr, önündeki yere bir yıldırım düşmeden hemen önce dizginleri sertçe çekerek atı yana çekti. Atı, atlayacak kadar yavaşlattı ve avucunu kaldırarak üç adet keskin bıçaklı kar kristali çağırdı. Hedefine, omzunu sıyıran oku atan kişiye gözlerini dikerek, elini öne doğru uzattı ve üç kristali de aralarındaki havada dönerek fırlattı. Asker dönmeye bile fırsat bulamadan, kristallerden biri alnına saplandı. Vücudu sarsıldı, başı hafifçe geriye doğru gitti, burnundan kan sızmaya başladı ve dizlerinin üzerine çöktü. Bir başka kristal

kulaklarını keserek geçti. Üçüncüsü boğazına isabet etti. Asker yüzüstü yere düştü, etrafındaki kan gölü daha da genişledi.

Ravezio da atından indi ve sert pulları okları saptırarak önlerine atıldı. Kazhimyr onun peşinden koştu ve hızını artırarak ona yetişmeye çalıştı.

Diğerk dört asker, erimeye başlayan buzun üzerinde kayarak, her iki taraftaki karanlık dağlara doğru koştular.

Kazhimyr hançerlerinden birini kınından çıkardı ve kısa bir duraklama ile onu uzak mesafeye fırlattı. Bıçak, hedefin sağ koluna, omuzluktan hemen altına isabet etti ve asker bir çığlık atarak buzun üzerine kaydı. Diğerk üç asker, düşen arkadaşlarına bakmaya bile tenezzül etmeden dik dağ yamacına tırmanmaya devam ettiler.

Ravezio düşen askere ilk ulaşan oldu ve onu sırt üstü çevirdi. Birkaç saniye içinde gözleri birbirine kilitlendi ve asker Letalisz'in büyüüne kapıldı. Gümüş zırh giymiş Nyxterosi, yavaşça taşa dönüştü, botlarından yüzüne kadar gri lekeler yayıldı ve yüzünde acı dolu bir ifade kalıplaştı.

"Lanet olsun," dedi Ravezio. "Önce bıçağı çekmeliydim." Kılıcın kabzasına hafifçe çekti, ama bıçak askerin taşlaşmış bedeninden çıkmadı.

Kazhimyr homurdandı ve diğerk üçünün peşinden gitmeye devam etti, Kaptan Zivant'ın işkence sırasında verdiği yaralardan dolayı nefes nefese kalmıştı.

Askerlerden biri döndü, elini kaldırdı ve havada elektrik çatırdamaya başladı. Tanıdık bir sıcaklık hisseden Kazhimyr, soğuk teninde bir vuruşun habercisi olan bir uğultu duydu ve yan tarafa atladı, saniyeler önce durduğu yere yıldırım çarptığında kendini duvara yapıştırdı. Yer titredi ve kayalar dağın kenarından yuvarlanarak buza çarptı.

Kazhimyr elini uzattı, kullanmak için eğitildiği daha gizemli güçleri çağırdı ve yıldırımın enerjisini avucuna çekti. Erimiş ısı kanını yakarken, kendi büyüüyle karıştığında bir homurtu çıkardı. Yola geri adım attı ve elini öne doğru uzattı, askere doğru bir buz okunu fırlattı. Solassion'un altın zırhı, göğsünü delen keskin okun hızını neredeyse hiç yavaşlatamadı ve onu geriye doğru fırlatarak kayaya sapladı.

. Küçük kaya parçaları ve toz, sıkışmış askerin etrafında ufanıyordu.

Ravezio onun yanından hızla geçip, dağda kalan son iki askere doğru koştu ve Kazhimyr, göğsüne saplanan buz parçasından sarkan askere rahatça doğru yürüdü. Düşmanın çenesinden kan damlıyordu ve öksürdüğünde, ağzının köşelerinden daha fazla kan akmaya başladı.

Kazhimyr başını eğerek ona baktı. Askerin yüzüne bulaşmış kanlara rağmen onu tanıdı ve parçalanmış anılar zihninde dağıldı.

Sirtına baskı yapan beton bloğun soğuk yüzeyi. Başının üstünde bağlı elleri. Dilinde derinin ekşi tadı ve dişlerinin arasında sıkıştırdığı parça ile ağzının köşesinden sızan salya. Ateşin turuncu parıltısı. Göğsünde çığınca atan kalbi.

"O nerede?" üzerinde duran asker sordu. "Seni tutan kadın nerede!"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı. "Sadece ilk adını biliyorum. Yemin ederim."

Cızırdayan etin çıtırtısı.

Çığlıklar. Kendi çığlıkları, çaresiz bir acı çığlığıyla göğsünden yankılanıyordu.

"Beni hatırlıyor musun?" Kazhimyr, muhafızın dikkatini çekmek için başını daha da eğdi. "Kim olduğumu hatırlıyor musun?"

Muhafız başını salladı, nefes nefese.

"Tabii ki hatırlamazsın. Muhtemelen cezalandırdığın birçok çocuktan biri idim." Kazhimyr, askerin kalbini deldiğini tahmin ettiği buz sarkıtının kalın ucunu parmağıyla okşadı. "O zamanlar güçsüzdüm."

Adamın nefesi kesik kesik geliyordu.

"Sana merhametli bir ölüm sunabilirim," dedi Kazhimyr soğuk bir sesle. "Tek bir soğuk nefesle, patlamış bir kabarcık gibi kolayca parçalanırsın. Hatta hissetmezsin bile. Ya da ölene kadar acı çekmeni sağlayabilirim."

"L-L-Lütfen," dedi adam, sık nefesler arasında boğuk bir sesle.

"Çabuk... yap!"

Kazhimyr derin bir nefes aldı ve iç geçirdi. "Hayır." Kıkırdadı ve arkadan bir şeyin yaklaştığını hissederek döndü ve birkaç metre ötede ona bakan iki süt beyazı göz gördü. Tık naz yapılı. Düz burunlu. Boggyr. "Castero'nun hayaları... rüzgârın ne getirdiğine bak. Aç görünüyor. Muhtemelen uzun zamandır düzgün bir yemek yememiştir."

Asker homurdandı ve öksürdü, Kazhimyr'in deri giysilerine kan sıçradı.

"Prens Dorjan nerede?"

"Bilmiyorum."

"Buna inanmıyorum." Bataklıkta bir kükreme yankılandı ve Kazhimyr döndüğünde Boggyr'ın dört ayak üzerinde onlara doğru yaklaştığını gördü.

"Lütfen!" Askerin sesi çatladı. "Öldür... beni!"

"Prens Dorjan nerede?"

"Sana... doğruyu... söylüyorum...!" Sözleri, çenesinden kan damlayan bir öksürükle kesildi.

"Öyle mi?" Kazhimyr omzunun üzerinden yaklaşan Boggyr'a baktı.

"Ben... bilmiyorum!"

"Ne yazık. Boggyr'lar açıkta kalan etten başlamak isterler ve zırhın içine girip seni içeriden yerler."

Asker inledi. "Yemin ederim... kimse... bana... prens hakkında bir şey söylemedi."

"O zaman, tamamen zamanımı boşa harcıyorum." Kazhimyr başka bir şey söylemeden, Ravezio'nun peşinden yola çıktı.

"Hayır... bekle! Lütfen!"

Arkasındaki vadide çığlıklar yankılandı.

* * *

Kazhimyr, Eidolon'un karanlık giriş salonuna açılan ağır kapıları itti. Kapılar açılırken gıcırdadı. Havada durgun bir soğukluk vardı, içeri girdiğinde botlarının sesi soğuk taşlardan yankılandı. Kale hiç sıcak ve davetkar olmamıştı, ama en azından

normalde yanan mumlar ve şamdanlar ona biraz hayat vermişti. Baktığı her yerde sadece gölgeler ve ürkütücü bir sessizlik vardı.

Dışarıdan gelen ışık, konsol masasının üzerinde bırakılmış fenerleri aydınlattı ve Kazhimyr onlara doğru yürüdü. Küçük bir cam vazoda bulunan kibritleri kullanarak fenerleri yaktı, yumuşak ışıkları duvara daha fazla gölge düşürdü.

Kaleyi çevreleyen ve genellikle kaslarında yumuşak bir uğultu hissettiren koruma artık hissedilmiyordu. Normalde iki Letalisz'e karşı uysal olan, kalenin dışında dolaşan ateş ejderhaları, sonuç olarak onları yemeye çalışmışlardı ve Ravezio onları yiyeceklerin bulunduğu ahırlara geri götürmeseydi, bunu başarabilirlerdi. Açıkçası, birkaç gündür beslenmemişlerdi.

Kazhimyr, kalenin birinci katını dolaşarak, ortalıkta dolaşıyor olabilecek Magdah, Vendryck veya Rykaia'yı aradı.

Aradığı her oda boştu.

Dolion'u aramak için kalenin zindanına indi, ancak orada büyücünün izine rastlamadı. Her hücreyi tek tek aradığı sırada, Ravezio elinde kendi fenerini tutarak ona yetişti.

"Üst katlarda kimse yok," dedi. "Zevander'in ofisini kontrol ettim —orada da izi yok."

"Herkes nereye gitti?"

Sol taraflarından gelen sert bir gürültüyle Letalisz ikisi de dönüp yerde zincirli kapıyı gördü.

"Taş, kağıt, makas?" Ravezio parmaklarını birbirine vurarak güldü.

Kazhimyr homurdandı. "Ben yaparım." Küçük oyuğa doğru yürüdü ve duvardan anahtarı aldı. Kapının yanında diz çökerek kilidi açtı ve kapıyı açtı, üzerine atlayabilecek bir şey olup olmadığını görmek için hızla geri çekildi.

"Hey, o da ne!" Ravezio omzunu işaret etti ve Kazhimyr telaşla omzundaki zırhı eliyle silkeledi, Letalisz arkadaşı gülmeye başlayınca kaşlarını çatı.

"Cuntmonger," diye homurdandı Kazhimyr, duvardan aynayı çekmek için uzandı. Bir kez daha deliğin yanına diz çökerek, aynayı aşağı indirdi ve içini inceledi, ancak sayısız

duvardan duvara uzanan devasa örümcek ağıları buldu. "Aşağıda mısın Branimir?"

Cevap yoktu.

Kazhimyr aynayı kaydırarak gölgeleri taradı ve yüzlerce gözün kendisine baktığını gördü. Daha önce örümceklerden hiç korkmamış olsa da, bu örümceklerin yeterince hırslı olsalar ne kadar zarar verebileceklerini biliyordu. "Askerler buraya geliyordu. Sanırım Dolion ve kız kardeşin için geliyorlardı."

İlk başta hiçbir hareket yoktu, sonra örümceklerden biri aynanın önüne çıktı. Kazhimyr'in tahminine göre, onu tamamen yutmak için sadece iki ısırık yeterli olacak kadar büyük bir canavardı.

"Nereye gittiklerini biliyor musun?" Kazhimyr, yaratığın kendisine doğru yaklaşmasını izlerken sordu.

"Neden sana söylemekle uğraşayım ki?" odanın karanlık bir köşesinden derin, boğuk bir ses geldi.

"Onlar avlanacaklar. Kardeşin de. Aslında, senin de gitmeni tavsiye ederim. Kaptan adamlarının öldüğünü fark etmesi birkaç gün sürer, ama fark ettiğinde daha fazlasını gönderecektir."

Örümcek ona doğru yavaşça yaklaştı.

"Evimi terk etmeyeceğim."

"Seni bağışlamayacaklar."

"Geçen sefer de beni bağışlamaya niyetleri yoktu," dedi ürkütücü bir şekilde eğlenerek.

"Ravezio ve ben, avcılar Dolion ve Rykaia'nın izinden uzak tutabiliriz." Kazhimyr'in genellikle keskin duyuları hareketi algılamadan önce, örümcek delikten atladı ve onu sırt üstü yere devirdi. Letalisz, örümcek üstüne tırmanıp gözlerini ona dikip yüzüne dişlerini doğrultmadan hemen önce kılıcını çekip çıkardı.

"Şimdi yapabilir misin?" Branimir, karanlık bir kahkaha atarak sordu.

Ravezio öne atılırken, Kazhimyr elini uzatarak onu durdurdu. "Öyleyse beni öldür," diye Branimir'e ısrar etti. "Kardeşine, ailesi için canımı vereceğime dair yemin ettim. Kim ya da ne tehdit oluştursa oluştursun, bu yemini yerine getirmeye hazırım."

Bir duraklama oldu ve Kazhimyr sabit durdu, örümceğin dişlerinin ucundan berrak bir sıvı damlası yanındaki yere düştü

orada cızırdadı.

Asitli zehir.

Örümcek, hiç uyarı yapmadan geriye doğru koştu ve deliğe geri kayd.

"Calyxar." Branimir'in sesi derin bir hırıltı olarak geldi.

Kazhimyr oturdu ve yüzünü eliyle okşarken titreyerek nefes verdi. "Lanet olası örümcekler."

"Bu sefer kapıyı kilitlemeye gerek yok," diye uyardı Branimir. "Hoş karşılanmayan misafirlerimizin gelişini bekleyeceğim."

Ravezio kapıyı tekmeledi ve elini uzatarak Kazhimyr'i ayağa kaldırdı. "Calyxar. Oraya geçmenin ne kadar imkansız olacağını biliyor musun?"

"Susurria'da bir adam tanıyorum. Emekli deniz tüccarı. Bize evrakları ayarlayabilir." Calyxar'a girişin Aethyria'daki diğer ülkelerden daha sıkı olduğu söyleniyordu. Elvyniranlar, özellikle Kazhimyr ve Ravezio gibi katiller için pek de misafirperver bir topluluk değildi. Adayı ziyaret etmek için sıkı bir kimlik kontrolü ve kraliyet imzası gerekiyordu. O anda ikisi de yasal yollardan bunları temin edemezdi. "Bize göre iki gün öndeler. Lady Rydainn'in orada ailesi olduğu için Wyntertide'a gittiklerini sanıyorum."

"At sırtında sahile ulaşmak altı gün sürer." Kazhimyr anahtarı ve aynayı duvara geri astı. "Qu'brysan Körfezi'nden yelken açıp aynı zamanda varabiliriz. Ana liman çok kalabalık olacak, ama onları orada bulabiliriz."

"*Bulmalıyız.*"

"Bulamazsak, buraya geri dönüp örümceklerin habersiz askerleri yemesi izleriz herhalde."

Ravezio omuz silkti. "Eğlenceli gibi."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MAEVYTH

Kulübeye geri döndüğümde, Aleysia'nın odasına koşarak onun durumuna baktım ve pozisyonunun değişmediğini fark ettim.

Kahretsin.

"Hiçbir şey yok mu?" diye sordu Zevander kapıdan. Tek yapabildiğim, ciddiyetle başımı sallamaktı. Belki de onun benim adımı söylediğini gerçekten hayal etmiştim.

"Bahsettiğin kitle nerede? Siyah damarları olan."

Başka bir durumda, Aleysia'nın onurunu düşünürdüm. Bunun yerine, yırtık pırtık elbisesini, gövdesindeki dallı damarları ve tümörlü yumruyu gösterecek kadar kaldırdım.

"Biraz benziyor, değil mi? Ama biraz daha kaba." Yatağın kenarına diz çöküp, dokunmadan daha yakından inceledi. "Sablefyre'ye maruz kalıp hayatta kalması mümkün değil."

"Yüzündeki yara izinin sablefyre'den kaynaklandığından emin misin?"

"Tabii ki hayır. O ortaya çıktığında ben daha bebektim. Sadece bana söylenenleri biliyorum. Babam, bunun nedenini belirlemek için Aethyria'daki tüm büyücüleri aradı."

"Ve sablefyre ile bir bağlantısı olduğunu doğruladı mı?"

İç çekerek bana doğru döndü. "Emberforge ritüeline maruz kaldığımı itiraf etmek, idam cezasına neden olurdu. Benimkini de dahil. Hayır, hiçbir zaman doğrulamadı."

"O zaman, aynı nedeni paylaşıyor olmaları mümkün."

"Her şey mümkün sanırım." Ayağa kalkarken Aleysia'nın yarasına doğru başını salladı. "Ancak onunki çok daha ilerlemiş görünüyor."

Aleysia'nın gömleğini indirdim ve onu battaniyenin altına soktum. "Bu ilginç bir gözlem. Gördüğümüz diğer yaratıklar gibi enfekte olmuş gibi görünmüyor. Bu, bilinçsizliğinin nedeni olmalı. Vivicantem'in senin büyümeni engellediğini söylemiştin. Aleysia'da da işe yarar mı?"

"Cevabını bilmediğim sorular soruyorsun. Sen tanıdığım ilk ölümlüsün ve sen bile Aethyrian kökenlisin."

Aklıma bir düşünce geldi. "Bu nöbetler. Caligorya'ya mı giriyorsun? Merak ettim de, eğer aynı rahatsızlığı paylaşıyorsan, belki Aleysia da..." O başını sallayınca sözlerim yarıda kaldı.

"Caligorya kan büyüğü gerektirir. Bu, vivicantem gerektiren bilinçaltı bir büyü kullanımıdır. Vivicantem seviyenin düşük olmasının tek avantajı... Caligorya'ya kolayca giremememdir."

Aleysia'ya baktım. "Günlerdir buradayız ve o yaratıklar bize saldırmadı. Belki de ikimiz de Moros'un yanına gitmeliyiz. Onu bırakmak hoşuma gitmiyor ama ikimiz o taşları ararsak tek başıma aramaktan daha hızlı olur. Ve vivicantem onun uyanmasına yardımcı olursa, enfeksiyonu ortadan kaldırırsa, bu riski almaya değer."

"Seni burada yalnız bırakmaktansa, yanımda olmanı tercih ederim."

"Yanında balta getirmediğin sürece." Bu sözleri söylediğim anda, ne kadar hafif yürekli bir niyetle söylemiş olsam da, kaşları çöktü ve sözlerimi pişman oldum. "Beni incitmedin," dedim, kafasındaki düşünceleri dile getirmeden önce.

"Beni endişelendiren şey, seni hemen tanıyamamış olmam." "Bu beni de endişelendiriyor." Gözlerindeki ıstırap beni ayaklarımın üzerine çekti

ayağa kalktım ve elini tuttum, dikkatini tekrar bana çektim. "Bu yüzden ihtiyacın olan vivicantem'i bulmamız çok önemli.

Aleysia'ya uyanması için bir gün daha vereceğiz. Uyanmazsa, ertesi gün şafak vakti yola çıkacağız." Yarı gülümseyerek, elimi yanağına koydum. "Bu nöbetler geçicidir. İhtiyacın olan vivicantem'i bulacağız ve iyileşeceksin."

Zevander'ın kaşı seğirdi. "Bu arada avlayabileceğim bir şey var mı bakayım." O çekildiğinde, kolunu daha sıkı tuttum.

"Ben de seni terk etmeyeceğim, Zevander. Ne olursa olsun, seninle birlikteyim."

Dudaklarını sıkarak tekrar başını salladı ve elimi kaldırıp öptü. Her zamanki kaş çatışması daha da derinleşti ve elimi yüzünden yavaşça indirdi.

Onun bakışlarının izlediği yolu takip ederek yere baktım ve yatağın hemen altında garip bir iz gördüm, bu da benim kaşlarımı çatmamı sağladı. Tahtaya, bir hayvanın pençe izleri gibi derin siyah oluklar oyulmuştu.

Dizlerinin üzerine çökerek, parmağını pürüzlü oluklardan birinin üzerinde gezdirdi. "Önceki gece, tavan arasında da buna benzer izler görmüştüm. Garip, ölümcül bir hayvan türü olabilir diye düşündüm." Siyah bir madde cildine yapışmıştı ve onu yatak örtüsüne silerken, Aleysia'nın parmaklarında da karanlık bir şey gördüm.

Kaşlarımı daha da çatarak, elini kaldırıp tırnaklarının altındaki siyah maddeyi gördüm. Boynumun arkasında bir ürperti hissettim ve elini yatağa attım. "Tırnaklarının altında. Bunu o mu yaptı?"

Aleysia'nın elini kaldırıp parmak uçlarını inceledi. "Öyle görünüyor, ama... o çizikleri tahtaya sen yapmış olsaydın parmakların nasıl görünürdü bir düşün." Haklıydı. Parmak uçları kanlı ve derisi yüzülmüş olmalıydı, tırnakları da baskıdan kırılmış olmalıydı. "Her gece kapıyı kilitliyorum, ama onu yatağa da bağlamamızı öneririm." Kafamdaki kargaşa yüzümden belli olmalıydı, çünkü "Bir güvenlik önlemi" diye ekledi.

"Anlıyorum. Eğer oysa, kendine ne yapabileceğini düşünmek bile istemem."

"Ve eğer o değilse, başka bir yerde barınak bulmayı düşünmemiz gerekebilir. Belki kasabada."

Kasabadaki durumun ne olduğunu bilmediğimiz için, bu düşünce içimde bir sıkıntı dalgası yarattı. Yine de başımı salladım.

* * *

Zevander, kulübenin arkasındaki boş ahırdan bulduğu iplerle onu yatağa bağladıktan sonra, o izleri bırakan şeyin ne olabileceğine dair herhangi bir ipucu bulmak için küçük evin her köşesini aradı. Küçük tavan arası da dahil olmak üzere, ama elinde gezinen birkaç böcek ve ev örümceği dışında hiçbir şey bulamadı ve onları ağlarına geri koydu.

Zevander dışarıda her zamanki gibi çevre kontrolünü yaparken, ben düşüncelerimi toparlamak için ateşin başına oturdum. Bacağımda şaşırtıcı bir sıcaklık hissettiğimde, bacağıma dokundum ve pantolonumda küçük bir şişlik fark ettim. Cebime uzandım ve bir zamanlar düdüğüm olan gümüş rengi taşı çıkardım ve yüzeyini incelemek için elime aldım. Kararmış parmak uçlarımla sıkıştırdığım taş, yüzeyi erimiş gümüşe dönüşene kadar ısınmaya devam etti.

"Oh!" Elimi salladım ve korkuyla cildime yapışmasını izledim.

Kaynayan sıvı, sanki kendi iradesi varmış gibi avucumdan sızdı. Bir çığlık attım ve elimi daha sert salladım, sıcak gümüş bilekliğimden aşağı, birkaç hafta önce kemerde kendimi kestiğim ön kolumdaki yara izine doğru ilerledi. Oradaki küçük oluklara sızarak, kuş tüyündeki tüyçiklere benzeyen mükemmel çizgiler oluşturdu.

Panik beni sardı ve çılgınca ellerimle onu silmeye çalıştım. "Oh hayır," diye fısıldadım. "Çekil üstümden. Çekil üstümden." Daha sert ovuşturdum, sert kazımamla çevresindeki cildi kızıl bir renge çevirdim. Yine de gümüş rengi silinmedi.

Avuç içimde bir yanık izi belirdi ve elimi kaldırdığımda orada parlayan yeni bir sembol gördüm. Kanatlarını açmış bir kuş gibi görünen bir şekle kazınmış karmaşık bir küçük semboller ağı. Elimi incelerken titriyordum, bunun amacının artık o düdükle bağlantılı mı olduğunu yoksa sadece bir tesadüf mü olduğunu merak ediyordum. Boğazımda bir kaşıntı hissettim ve

avucumu boynuma koydum. Boğazımı temizlemeye çalıştım ve içimden bir ısıklık sesi çıktı.

Elimi ağzıma kapattım, tüm kaslarım titriyordu. Elimini indirip konuşmaya çalıştım. Yine, yüksek tiz bir çığlık dışında hiçbir ses çıkmadı. Elimini bir kez daha ağzıma kapattım.

Ne yaptım ben?

Kapı açıldı ve Zevander içeri girdi. Dudaklarımı sıkıca kapattım ve yüzümdeki panik ifadesini gizlemek için kitabımı kaldırdım.

"Yine kitap okuyorsun," dedi eğlenerek, ama ben cevap verme zahmetine girmedim.

Bu benim hatam değildi, çünkü o lanet şeyi cebimden çıkarmıştım, ama nedense aptalca bir şey yapmışım gibi hissettim.

"Sıcaklık biraz düşüyor gibi. Bu gece sıcak giyinmek isteyebilirsin ve köye giderken ekstra çorap giydiğinden emin ol."

Zoraki bir gülümsemeyle başımı salladım ve kaşlarının yavaşça indiğini izledim.

Elbette, bir şeylerin ters gittiğini fark edecekti. Bu adam her zaman bu kadar algısı güçlü olmak zorunda mıydı?

"İyi misin?"

Yine başımı salladım, ama endişe beni ele geçirdi ve başımı salladım.

Aramızdaki mesafeyi hızla kapattı. "Ne oldu? Aleysia bir şey mi yaptı?"

Kafamı salladım.

"Yaralandın mı?"

Omuz silktim ve tekrar başımı salladım.

Kaşlarındaki kırılganlık derinleşti. "Konuşamıyor musun?"

Dudaklarımı sıkıca kapattım ve başımı salladım.

"Ne oldu?"

Kolumu kaldırıp, orada bulunan yara izini ve titreyen ateş ışığında parıltı veren gümüş çizgileri gösterdim.

Nazik eller dirseğimi ve bileğimi kavradı ve daha yakından inceledi. Elini yara izinin üzerinde gezdirdiğinde, yara kabardı ve bu manzara midemi bulandırdı. "Gümüş... düdükten mi?"

Onun bu kadar kolay anladığını görünce şaşırdım ve elini çekip köpürme durduğunda minnettar oldum.

"Göster bana. Ağzını aç ve konuşmaya çalış."

Hâlâ kendimi aptal gibi hissederek, daha önce iki kez çıkardığım garip sesi duymasını istemediğim için yüzümü çevirdim.

"Hadi. Bir şey söyle."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. "Bir şey." Gözlerimi açtım ve parmağımı ağzıma dokundurdum. "Ben... önce, yapamadım... garip bir ıslık sesi çıkıyordu."

Zevander kolumu tekrar kaldırdı ve yara izinin uzunluğuna baktı. "Gümüş nasıl derine girdi?"

"Elimde tutuyordum. Aniden eridi. Yanıyordu ve silemedim. Sonra garip bir... sembol belirdi." Şekli tekrar aklıma geldi. "Açtım..." Sözlerim yine ıslık sesiyle kesildi ve önceki gibi, elimi sesin geldiği yere kapattım.

Zevander avucunu ağzına götürdü ve başka yere baktı, gözlerini kısması bana bunu komik bulduğunu gösteriyordu.

Ona bunun komik bir yanı olmadığını söylemeye çalıştım, ama ağzımdan çıkan tek şey keskin bir çığlıktı.

O, elini hala ağzında tutarak burnundan soludu. Gözlerini sıkıca kapatıp başını salladı ve boğazını temizledi. "O sembolü kafandan çıkar," dedi, sözleri bir kıkırdama ile kesildi. "Başka bir şey düşün."

Nedense yapamadım. Şekli o kadar sıra dışıydı ki, zihnimde onu hatırlayıp hayranlıkla bakmaktan kendimi alamıyordum.

Yine, kaçmak için sadece hafif bir ıslık sesi çıkarmaya çalıştım.

"Başka bir şey düşünmelisin. Bu, onu durdurmanın tek yolu."

Yapamam! diye bağırdı kafam, hayal kırıklığı yanaklarımda yanıyordu.

O öne eğildi, iki eliyle yüzümün iki yanını kavradı ve dudaklarını benim dudaklarıma bastırdı.

Karnım, kaburgalarımı gıcıklayan kelebek kanatlarının çılgın fısıltısıyla titredi. Öpücüklerinin ne kadar enfes olduğunu unutmuştum. Ayrı kaldığımız süre boyunca, sadece bir öpücüğü ne kadar özlediğimi. Evet,

O zamandan beri birbirimizi öpmüştük, ama böyle bir şey olmamıştı. Onun öpücüğü kesmek için uzaklaştığını hissettim, ama kalbim daha fazlasını istiyordu. Bir an daha tunikasını tuttum, sonra kendimi zorlayarak uzaklaştım.

Hâlâ yüzümü tutarak, gözlerimin içine baktı. "Daha iyi misin?"

"Evet," diye fısıldadım ve o ellerini indirdiğinde boğazımı temizledim. "Teşekkür ederim."

"Artık düdüğe ihtiyacın yok gibi görünüyor. Garip ve biraz rahatsız edici olsa da, yeni bir sembol edindin." Masaya doğru yürüdü, az önce içimde uyandırdığı ateşi hiç fark etmeden, tamamen kayıtsız bir şekilde. Elowen'in içkisinden şişede az bir miktar kalmıştı, o da bir yudum aldı.

"Bu nasıl oluyor? Sürekli bu tuhaf güçlerle karşılaşıyorum. Bunlar normal olamaz, değil mi? Rykaia'nın başkalarının duygularını hissetme yeteneği gibi. Ya da Allura'nın kemikleri okuma yeteneği gibi. Hayır, ben değil!" Öfke içimi kaplarken kollarımı havaya kaldırdım. "Sonunda parmak uçlarım siyahlaşıyor, avucumdan omurga çıkıyor ve boğazımda lanet bir ısıklık sesi çıkıyor!"

Zevander başını yana çevirdi, dudaklarını sıkıca kapatarak gülmemeye çalışıyor gibiydi.

"Devam et. Gül..." Sesim bu kelimedede titredi, çünkü içimden bir kahkaha kaçtı. Dudaklarımı sıkıca kapatarak kahkahayı bastırdım ve sanki bu dürtüyü engelleyebilecekmiş gibi başımı salladım.

Zevander güldü ve ben de tekrar kahkaha attım. İkimiz birlikte o kadar çok güldük ki, gözlerimden yaşlar aktı.

O, içkisini bir yudumla içti ve elinin tersiyle ağzını sildi. "Eğer bu seni rahatlatacaksa, beni bazen bıçaklamaya çalışan bir akrep var."

Yine kahkaha attım, başım dönüyor ve kendimi güçsüz hissediyordum, kahkahanın şiddetinden yanlarım ağrıyordu. "Muhtemelen Aethyria'nın en zavallı iki insanıyız."

"Aethyria'da değiliz. Ölümlülerin diyarında çürüyoruz."

İkimiz de kahkahalarla boğulduk, vücudum sallanan sandalyeden düşecek kadar sallandı. En son bu kadar çok güldüğümde sarhoştum.

Sonunda kahkahalar tekrar kesildi ve ben ateşin içine bakarak iç geçirdim. "Ne özlüyorum biliyor musun? Magdah'ın yahnisini."

"Bu düşünceye nasıl vardık?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Sanırım konserve elma ve salamura yumurtalardan sıkıldım. Hayatında Aethyria'da hiç kötü bir yemek yedin mi? Her şey lezzetli gibi görünüyor."

"Yiyeceklerdeki vivicantem yüzünden. Canlı bir tat veriyor. Ama ben de kötü yemekler yedim."

"Hayal bile edemiyorum. Geri dönmekten çok mutlu olacağım."

Şişeyi ağzına götürürken bana döndü, bir an bakakaldıktan sonra içkinin geri kalanını bir dikişte içti. "Ben de öyle."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ZEVANDER

Geçmiş...

İki ay da gökyüzünde yer değiştirmişti ve gün içinde ateş yakacak kadar kararmamış olsa da, güneş ışınlarının acısı azalmaya başlamıştı.

Önceki gece pek uyuyamamış olan Zevander için bu bir rahatlamaydı. Son beş yıldır günde iki kez yediği gri renkli çorbayı kaşıkla dolduran bodur Elvyniran'a kasesini uzattı. Elvyniran kasesine biraz daha çorba eklerken, her zamanki iki parça ekmek yerine sadece bir parça verdi.

Elvyniran'ın gözlerinde pişmanlık belirdi. "Üzgünüm. Müdürün emri," dedi alçak sesle.

Dudaklarını sıkıca kapatan Zevander başını salladı, ekmeği babası için yırtık pırtık pantolonunun cebine koydu ve uzun ahşap masanın ucuna, genellikle Kazhimyr ve Ravezio ile oturduğu yere oturdu.

"Aslında sana ölmeni emrediyor." Ravezio dişleriyle bir parça ekmek kopardı. "Hangi orgoth rakibinin çukurdan uzaklaşmasına izin verir?" diye sordu ağzı doluyken.

Çenesini sıkarak Kazhimyr başını salladı. "Bu hoşuma gitmedi."

"Başka seçeneğim var mı?" Zevander, çürümüş et parçalarının, tahıl ve yağla karıştırılarak ıslak bir karışım haline getirilmesinden kaynaklanan iğrenç kokuya burnunu buruşturdu. Bu, buradaki tek vivicantem kaynağıydı. Yorucu işler için enerji ve kas güçlerini korumak için yeterliydi.

"Jagron'un üzerinde şüphesiz para vardır," diye araya girdi Ravezio ve kaşıkla biraz çorbayı ağzına götürürken, boğazı bastırılmış bir öğürmeyle titredi. "En iyi işgücünü, tek başına ekstra erzak ve ara sıra kadın temin eden kişiyi, bir orgoth tarafından ezilmesine izin vermez."

Genç mahkumları gözetleyen gardiyanlar, her gün çıkarılan cevher miktarına göre ayrıcalıklar kazanıyordu. Bazı durumlarda, Zevander, Jagron'un gardiyandan iyilik görmesi için yeterince çok çalışmak zorunda kalmıştı.

"Aynen öyle," diye onayladı Kazhimyr. "Ona babanı tehdit edenleri anlat. En kötü ihtimalle, birkaç darbe ve çürükle kurtulursun. Ama hayatta kalabilirsin. Baban da hayatta kalabilir."

"Bu ne boktan şey!" İki koltuk ötedeki yeni bir mahkum masadan fırladı ve kasesini yere fırlatarak muhafızın botlarına çorba sıçrattı. "Çürümüş et mi? Bu sıcakta çürümüş etle çalışmamızı mı bekliyorsun? Domuz kıcı gibi kokuyor!"

Gardiyan, yere dökülen çorbaya ve sonra da mahkuma baktı, yüzünde ürkütücü bir stoiklik vardı. "Ye."

Hapishane mahkumu burnunu çekerek etrafına baktı, yakınındaki mahkumların hiçbiri ona destek vermiyordu. Yüzündeki kendini beğenmiş sırıtış yerini öfkeye bıraktı. "O boku yemem."

"Bir daha sormayacağım."

"Ve ben de sana söylemeyeceğim..." Mahkumun dudaklarından yüksek bir acı çığlığı çıktı ve sanki görünmez bir güç onu boğuyormuş gibi boğazını kaşıdı.

Zevander, muhafızın avucunda parlayan sembolü görmesine gerek yoktu. Uzun zaman önce kendisi de hissetmiş olduğu için, onun hangi büyüü kullandığını biliyordu. Sanki erimiş çelik etini kesiyormuş gibi.

Acı Verici.

Mahkum dizlerinin üzerine çöktü. "Lütfen! Dur! Dur!" Sanki gardiyan bir kez daha acı veren bir darbe indirmiş gibi keskin bir çığlık attı

sonra sessizliğe
büründü. "Şimdi.
Ye."

Titrek nefesler alarak, mahkum dört ayak üstüne çöktü ve gardiyanın botlarına doğru eğildi. Sessiz bir inilti duyulduktan sonra, dilini ve dudaklarını yerde sürükleyerek sıvı eti yaladı, bu manzara Zevander'ın dudaklarını bükmesine neden oldu.

Uyarı yapmadan, gardiyan botunu geri çekti ve mahkumun yüzüne vurarak onu taşı zemine geriye doğru devirdi.

Kazhimyr burnundan soludu ve tekrar başını salladı. "Aptal piç," diye mırıldandı ve ağzına bir kaşık daha doldurdu.

Zevander kaşığıyla çorbayı karıştırdı ve bir zamanlar muhafızlara meydan okuduğu günleri hatırladı. Madenlerdeki neredeyse tüm muhafızların elinde acı çektiği aptalca günleri. Sürekli dayaklardan bıkmıştı, ama bir yıldan fazladır dayak yememiş olmasının kendisi hakkında ne anlama geldiğini sık sık merak etmişti. "Bizler efendilerimize boyun eğen köpekler değil miyiz? Hepimiz?"

Kazhimyr, onun yanında kaşlarını çattı. "Biz hayattayız. Bizimle birlikte gelenlerin yarısı için aynı şeyi söyleyemeyiz."

"Ve daha da önemlisi, bu yüzden Jagron ile küçük bir sohbet yapacaksın," diye ekledi Ravezio, kaşığını Zevander'e doğrultarak. "Yarınki kahvaltı için çorba tozu baharatına dönüşmemek için dikkat et."

"Ya yapamazsa?"

Endişeyle keskinleşen gözlerle Kazhimyr, Zevander'e döndü.

"Kaybetme."

Sonuç ne olursa olsun."

* * *

Su arabasının gıcirtısı, Zevander'a babasının yaklaştığını haber verdi ve dönüp baktığında, yaşlı adamın ona doğru aceleyle yürürken su sıçrattığını gördü.

Etrafına gizlice bakarak, muhafızların kendisine dikkat etmediğini kontrol eden Zevander, cebine uzanıp kaçırdığı ekmeği çıkardı. Ne yazık ki fazladan bir porsiyon değil, kendi ekmeğiydi.

Zevander içinde ne olduğunu açıklamaya fırsat bulamadan babası kolunu tuttu. "Kavga ve zaferinin sonuçları hakkında haber aldım."

Zevander, yaşlı adamın elinden kurtulup geri adım attı. Babasının yüzündeki ifade, sanki bu hareketten incinmiş gibi ciddiye büründü.

Teneke bardağa su doldurdu. "Beni kurtarmak için kendini feda etme, evlat," dedi yaşlı Lord Rydainn, bardağı Zevander'a uzatarak.

Zevander sırttı ve kupanın içindekileri kurumuş boğazından aşağıya akıtarak içti, sonra kupayı gürültüyle arabaya geri attı. "Yıllardır senin tavsiyene ihtiyaç duymadım, ihtiyar. Şimdi de kesinlikle ihtiyacım yok."

"Lütfen. Sana yalvarıyorum."

Zevander işine geri döndü, ama kolunu sıkıca tutan bir el onu durdurdu.

"Oğlum... Doğduğundan beri sana ve kardeşine haksızlık ettim. Ölümüm kefareet olsun. Sana verdiğim tüm acılar için telafi olsun."

Zevander'ın içini kemiren hüznün, çok uzun süre bastırdığı öfkeye dönüştü. Bir parçası dönüp yaşlı adamı iki eliyle boğmak istiyordu.

"Tüm bu belirsizlik içinde, sana bir şey söylemeliyim... göğsündeki iz hakkında." O, aciliyetle titreyerek eğildi. "Bu, lanetinin izi, ama aynı zamanda büyük bir gücün kaynağı."

Zevander kaşlarını çattı. "Bunun sablefyre'nin *izi* olduğunu söylemiştin. Kötülük derime yerleşmişti. Şimdi ise *büyük bir güç* mü?"

"Sablefyre, ne kadar karanlık olursa olsun, büyük bir güçtür. Senin içinde yaşayan eski bir tanrının işareti."

Onun sözleri, belki de bir rüyada gördüğü, başlıklı bir pelerin giymiş bir yabancıнын bulanık bir anısını hatırlattı, ama ayrıntılar zihninde bulanıklaşmıştı. Yaşlı adama alaycı bir şekilde gülümsedi. "Açlık zihnini bulandırmış, yaşlı adam." Cebinden ekmeği çıkardı ve babasının göğsüne doğru itti. "Bu akşamı atlatırsam, yarın paylaşacak daha fazla ekmeğim olacak."

"Beni dinle, evlat. Ben doğruyu söylüyorum!"

"Ne olmuş yani? Eğer bu doğruysa, bu bilgiyle ne yapacağım?" Kolunu kaldırarak, tüm mahkumların büyü kullanmasını engelleyen, bedenine kazınmış küçük harfleri ve sembolleri gösterdi. "Diğerleri gibi öleceğim. Güçsüz bir şekilde."

"Eğer bedeninin ve kanının sınırlamalarıyla zincirlenmemiş olsaydın, gücün bu hapishaneyi yok edebilirdi. Ama bir tanrı, insanın kanunlarına bağlı değildir. Bir yol bul. Kendini özgürleştir."

"Hey! Çabuk ol!" Muhafızlardan biri bağırdı.

"Bir zamanlar alevlerden yükseldin. Sen, kadim olanlar tarafından yaratıldın.

Ölmeyeceksin, oğlum. Bu senin kaderin değil."

"Peki senin kaderin neydi, baba? Masum bir kadını öldürmek mi?"

Gözlerinde hüznün belirdi. "Muhafızlara tuvalete gitmen gerektiğini söyle, ben de seni orada bulurum." Topallayarak uzaklaştı ve Zevander başını sallayarak nefes verdi.

Jagron'a el sallayarak tuvalete gitmesi gerektiğini işaret etti, gardiyan başını salladı, sonra bir kayanın kenarından dolaşarak belirlenen yere gitti, burada dışkı kokusu onu neredeyse öğürtecekti.

Hızlıca tuvaletini yaptıktan sonra, başka birinin varlığını hissetti ve dönüp babasının arkasında durduğunu gördü.

"Bunu hızlıca anlatacağım, çünkü bunun burada benimle birlikte ölmesine izin veremem. Ve anneni tekrar görme şansın varsa, onun gerçeği bilmesi önemli."

"Ne gerçeği?"

"Bir kadını öldürdüm. Bir anneyi. Bir eşi. Ve geri kalan hayatımı tanrılardan af dilemekle geçireceğim. Ama sana yemin ederim, gerçeği bilseydim, bu ağır hatayı tekrarlamazdım."

"Sadede gel, ihtiyar. Muhafızlar işemek için çok fazla zaman tanımıyor."

"Sen doğmadan çok önce, ben bir büyücü olarak çalışıyordum. Her zaman dürüst davranmadım ama demutomansları avlamakta çok iyiydim. Onları krala teslim etmekle görevliydim, orada kralın merhametine kalacaklardı." Omzunun üzerinden bakarak etrafı gözden geçirdi. "Sana anlatacağım şeyi

...kimseye anlatmadım. Annenize bile. Kaderimizin böyle olacağını bilseydim, ben..."

"Öyleyse devam et," dedi Zevander sabırsızca, Jagron'un onun yokluğunu kesinlikle fark edeceğini biliyordu.

Babası keskin bir şekilde başını salladı. "O zamanlar Solassion ordusunun generali, bir nakliye magnatının karısını bulmam için beni aradı. Lord Belthane'in size bahsettiği Lord Vanhelm." Zevander'ın sinirli bir şekilde başını sallaması üzerine, devam etti. "Vanhelm, evden kaçan ayrı yaşadığı karısının, kara büyü ve çocuk kurban etme gibi sapkınlıklarla uğraştığını iddia ediyordu. Lord Belthane'in teklif ettiği paraya göre çok daha kötü görevleri de kabul etmiştim, bu yüzden onu bulmamı istedikleri zaman tereddüt etmeden kabul ettim."

"Lord Belthane onu masum bir kadın olarak tanımladı. Hanginiz yalan söylüyor?" Zevander artık ilgisini kaybetmiş, oradan uzaklaşmak istiyordu, ama babası elini koluna koydu ve o anda, babasının vücudunun her yerinin parçalanmış olduğunu fark etti. Bu dikkatini dağıtan olay, onun dikkatini takip eden olaylardan neredeyse koparacaktı.

"Hikayeyi bitirmeme izin verin. Kadını Susurria ormanlarının derinliklerindeki bir kulübeye kadar takip ettim. Onu Solassion generaline teslim etmek ve bu görevi *kimseye* söylememekle görevlendirilmiştim. Ancak kilerde saklanmış iki çocuk bulduğumda – küçük bir erkek ve kız – dilleri konuşmamaları için büyülenmiş, vücutları tarif edilemez yara izleriyle kaplıydı.

..." Kaşlarını çatarak, başını yavaşça sallayarak uzaklara baktı. "Bir baba olarak öfkelen dim. Aklımı kaybettim. Ve ben... O çocukları bir canavardan kurtardığımı düşünerek ona saldırdım." Dudakları gergin bir şekilde, elini yüzüne götürdü ve Zevander, uzaklara baktığında gözlerindeki parlak gözyaşlarını gördü. "Hayatımda her türlü çığlık duydum, ama hiçbirisi ölen anneleri için ağlayan çocukların çığlıkları kadar acı verici değildi." Gözlerini sertçe kırptı ve Zevander bile göğsünde bir hü zün dalgası hissetti. "O kanlar içinde yatarken, çocukları ona koş up sarılmak için koştuklarında, ne yaptığımı anladım. Onu kurtaramadım. Kanamayı durduramadım. Ve son nefesini verirken, o çocukların onu defalarca tecavüz eden Kral Jeret'in piçleri olduğunu söyledi. Kocas ı kısırdı ve o çocukların sadakatsizliğin sonucu olduğuna inanıyordu."

Onun sözleri, bir kadına zarar veren birini düşündüğünde her zaman olduğu gibi, Zevander'in göğsüne bir darbe gibi çarptı.

"Bana, çocuklarını da alıp Solassios'tan kaçtığını, onları öldürmek isteyen, güce aç kocasını geride bıraktığını söyledi. Doğduklarından beri istismar ettiği iki masum çocuk. Ve ben onu öldüren zalim canavardım. Bu cesur ve güzel yarattığı." Gözlerinde yaşlar parladı. "Uzun, sarı saçları. Gece yarısı bronz teni. Çarpıcı mavi gözleri. Bugüne kadar, beni takip ediyor ve günahlarımı asla unutmamamı sağlıyor." Gözlerini sıktı. "Onları bir yere götürmem için bana yalvardı. Saklamam için. Ben de öyle yaptım. Sonunda öldüğünde, kulübeyi ateşe verdim ve o çocukları Nyxteros ve Vespyria'dan geçerek Eremicia'nın çöl topraklarına götürdüm."

"Bu yüzden Solassions seni avladı. Kral onların ölmesini istiyordu."

"Evet. Yalan söyleyip kadını bulamadığımı söylemeye çalıştım, ama bana Nilmirth verdiler. Onların bilmediği bir şey vardı, ben buna karşı bir miktar bağıışıklığa sahiptim. Bu yüzden, doğruyu söylediğime inanmaları için kadını öldürdüğümü ve kulübeyi yaktığımı itiraf ettim. Ama çocukları bulduğum konusunda yalan söyledim. Onların katledileceğini biliyordum."

"O zaman Cadavros'u aradın mı?" diye sordu Zevander.

"Onun ve yetenekleri hakkında söylentiler duymuştum ve Solassionların, bildiklerimi öğrenince peşimden geleceğinden şüpheleniyordum. Ailemi korumak için güç aradım."

"Annem Kral Sagaerin'in arkadaşıydı. Neden ona gitmedin? Neden bir deliyi arayarak hayatlarımızı tehlikeye attın?"

"Annene gerçeği hiç söylemedim." Yine başını eğdi ve omuzları titreyerek gözyaşlarına boğuldu.

Onu görmek Zevander'ı sinirlendirdi. Babasının sert bir adam olduğunu hep biliyordu. Duygusuz. Onu bu halde görmek, onu öfkeliendiren ve kafasını karıştıran bir şekilde acıma duygusu uyandırdı.

"Ve şimdi onu bir daha asla göremeyeceğim," dedi babası. "Onun sesini bir daha asla duyamayacağım. Kimsenin görmediğini sandığı zamanlarda yüzünde beliren o zor yakalanır gülümsemeyi de bir daha göremeyeceğim. Hepsi Lord Belthane'in öfkesinden korktuğum için. Ve bu yüzden, o durumun ciddiyetini tam olarak kavrayamadı. Branimir Emberforge ritüelinden geçtikten sonra kralı aramıştı. Ama çok geçti.

geç. Sagaerin onu koruyacağına yemin etti, ama beni kaderimden kurtarmak için yapabileceği hiçbir Şey olmadığını söyledi. Hibirinize zarar vermek istemedim." Titreyerek nefes aldı, boğazında hikırıklar kalmıştı. "Benim için hayatını feda edemezsin. Zaten ok Şey aldım."

Zevander stoik kalmayı, duygularını sıkı sıkıya kontrol etmeyi öğrenmişti, bu yüzden babasına sevgisini göstermedi. Bunun yerine, "Yarın tekrar gel. Paylaşacak daha fazla ekmeğim olacak," dedi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ZEVANDER

Şimdiki zaman ...

Karşısındaki sandalyede oturan Zevander, Maevyth'in uykusunu izliyordu. Çalınan akrep kolyesini parmağıyla okşarken, metalin derin izlerini hissediyordu. Sakinleşmek için kendini okşuyordu.

Okuduğu kitap kucağında duruyordu ve başı yana doğru eğilmiş, ona bakıyordu, kirpikleri, yanan şöminenin kızıl ışığıyla pembeye dönmüş yanaklarına değiyordu. Gün ışığının sönmekte olan kıvılcımları pencereden ona doğru uzanıyordu, sanki gün ışığı bile onu geride bırakmaya dayanamıyormuş gibi. Akşam karanlığı yaklaşıyordu; sabahki sonuçsuz girişiminden sonra, yiyecek bir şeyler avlamak için son şansıydı. Şafak sökünce kasabaya gideceklerdi ve enerjilerini yenilemeleri gerekiyordu.

Ve o, uyuyan kızı görene kadar ormana gitmeye niyetliydi.

Tanrım, o çok güzeldi. Acı verecek kadar güzeldi.

Eli sallanan sandalyenin koluna uzanmış, gevşek parmakları kenardan sarkıyordu. Onu kışkırtıyordu.

Kolyeyi sıkıca tutarak gözlerini kapattı ve kızın o yumuşak, narin parmaklarıyla ona dokunduğu geceyi hatırladı. Kasları gerildi, penisi deri giysisine baskı yaparken, o

hatırası. Hatta şimdi bile, onun hayalet gibi okşamalarını teninde hissedebiliyordu. Onu, avucunda tuttuğu keskin bir bıçak gibi kavramıştı — nazik ve dikkatli, almak için değil, vermek için, ona çok yabancı gelen bir duygu, bunun kurtuluşu mu yoksa yıkımı mı olduğunu sorguladı. O, sıcak okşamaları her zaman kırbaçın soğuk darbesinden veya bıçağın keskin kesiklerinden önceki bir uyarı olarak görmüştü. Bir aldatmaca. Maevyth'in dokunduğu her parçası, onun tanımadığı bir şeye dönüştürülmüştü. Eskiden olduğu adamın çözülmekte olan, zayıflayan bir tutuşu gibi hissettiren bir şeye. Henüz kurtuluşun ötesine geçmemiş, yozlaşmış bir ruh.

"Sen bir köleden başka bir şey değilsin. Değersizsin."

General Loyce'un sesi keskin dişleriyle kafatasını deliyordu ve o elinin topuğunu kulağına bastırdı.

"Kim bir köleyi sevebilir ki?"

Kafamdan çık. Bu düşünce zihninde bir hırıltı olarak geldi ve Zevander gözlerini sıkıca kapattı, onu uzaklaştırmaya çalıştı. Avucuna keskin bir acı saplandı ve aşağı baktığında, metal kolyeyi o kadar sıkı kavramış ki parmakları beyazlaşmış ve kan parmaklarından damlıyordu.

Gözlerini Maevyth'e çevirdi, onu görmek bile zihnindeki o berbat sesi uzaklaştırmaya yetmişti. Birlikte oldukları gece ona nasıl baktığını hatırladı, o kadar nazik ve yargılamayan bir bakıştı. Sanki tek bir bakışla yüzyıllık utanç silinebilirmiş gibi. Aşağılanma. Nefret.

Sanki ellerinin sayısız kırbaç darbeleri ve bıçak kesiklerinin acısını silebileceği gibi.

Zevander, onun parmaklarının böyle bir sihre sahip olduğunu bilmiyordu, ama onlara bakarken, yüzüne tek bir dokunuşunu arzularken, bir şeyden emindi: O eller onu mahvetme gücüne sahipti ve tanrılar lanet olsun, o bunu memnuniyetle kabul ederdi.

Onun uzak durma nedenlerini anlasa da, dokunamamanın verdiği özlem onu delirtiyordu. Şehvet dolu bir şekilde değil, ama onun kokusunu aldığı anda vücudunun sertleştiğini inkar edemezdi. Hayır, bu tarif edemeyeceği bir rahatlıktı — sanki zincirlerinden kurtulduğu ve ilk kez havanın çıplak tenine değdiğini hissettiği gün gibi.

Buna çaresizce ihtiyaç duyuyordu. Ona.

Onun ipeksi teni. Tırnaklarının çizikleri. Bir titreme vücudunu sardı.

"Ay cadısı," diye fısıldadı, sesindeki yalvarış, iyileştirilmeyi bekleyen açık bir yara gibiydi.

O, onun malıydı. Eşi. Onun sonu.

Merhametli bir tanrıça, ağa yakalanmış bir kelebek gibi onun elindeydi.

Uyluklarında hissettiği yakıcı bir acı, elindeki bıçağa bakmasına neden oldu. Elinde, ne zaman aldığını hatırlamadığı, kanla kaplı bir bıçak vardı ve pantolonunun üzerinden derisine yeni bir yara açılmıştı. Akrep kolyesini avucundan çıkardığında, avucunu kan kaplamıştı. O lanet şeyi ezmemiş olması bir mucizeydi.

Ciğerlerindeki hava yoğunlaştı ve Zevander sandalyeden kalkarak hançerini kınına soktu. Uzaklaşması gerekiyordu. Kapıya doğru giderken kolyeyi cebine soktu ve kanlı elini deri giysilerine sildi.

Oradan uzaklaşmalıydı, yoksa ona zorla elini sürmek gibi aptalca bir şey yapma riski vardı. Kapıyı açarak karanlık gökyüzüne çıktı ve bakışlarını avluda örümcek yaratıkları arayarak gezdirdi. Onlardan hiçbir iz görmeyince, karların üzerinde ormana doğru ağır adımlarla yürüdü.

Onun arzularını yatıştırmanın, bir şeyi öldürmekten daha iyi bir yolu olabilir mi?

* * *

Zevander ölçülü adımlarla, sessizce yürüdü, gözleri sadece birkaç metre uzaklıktaki beyaz tavşana odaklanmıştı. Çevresindeki ormanın karanlığı, tavşanı hayalet gibi bir yaratık gibi göze çarpıyordu. Onu ürkütmemek için dikkatli davranarak, bıçağını sessizce kınından çıkardı, her yavaş hareketi neredeyse hiç ses çıkarmadan. Maevyth'e daha iyi bir şey sunmaya kararlıydı ve tavşan yahnisi, günlerce temel gıdalarla beslendikten sonra bir rüya gibi geliyordu. Bıçağın keskin ucunu parmaklarıyla kavrayarak, atışını ayarladı ve geri çekildi.

"Mor *samanet*," diye fısıldayan bedensiz bir ses, Zevander bıçağı tavşanın yanından fırlattı ve

hedefini ıskaladı ve küçük yaratık kaçtı.

Gözlerini ormanın üzerinde gezdirdi ve uzaktaki çalılıkların arasında kaybolan bir gölge gördü.

Bir geyik mi?

Eğer öyleyse ne şans. Zevander, ölümlülerin diyarına geldiğinden beri ormanda düzgün büyüklükte bir hayvan görmemişti, ama hayvanın başını sanki onu inceliyormuş gibi eğmesi, Zevander'ın gördüğü şeyi sorgulamasına neden oldu.

Yakındaki bir ağaca yaslandı ve ağacın kenarından etrafı gözetlediğinde, bir siluet gördü... boynuzlar mıydı? Emin olamadı. Uzaktan baktığı şey, çürümüş ağaç dallarının bir yığınınan ibaret de olabilirdi.

Kulaklarının hareketini, yerden koku almasını, ne olduğunu belirleyebilecek herhangi bir şeyi bekledi.

Sonra hareket etti.

Bir hayvanın temkinli adımlarıyla değil, bir insanın sessiz ve gizli adımlarıyla.

Belki başka bir avcı.

Ormanın çok da uzak olmayan bir yerinde bulunan kulübeye bir yabancının rastlaması düşüncesi içini kararttı.

Maevyth.

Zevander attığı kılıcı aldı ve ağaçların arasından sıyrılarak gölgeli figürü takip ederek ormanın derinliklerine doğru ilerledi. Etrafındaki beyaz sis yoğunlaşıyor gibiydi, ama Zevander onu gözden kaçırmayı reddetti. Ta ki buharın içinde hareket eden karanlık bir şekil görene kadar. Sıkı dokunmuş dallar gökyüzünü kapattığı için orman karardı ve giderek yoğunlaşan beyaz sis içinde avını gözden kaybetti.

Zevander durdu ve dilini şaklatarak onun yerini belirlemeye çalıştı.

Aklında hiçbir şey kayda geçmedi. Orada olduğunu bildiği ağaçlar da, takip ettiği belirsiz varlık da. Sadece baktığı her yerde geçilmez bir sis vardı.

Bekledi.

Dinledi.

Gerçekten birini gördüğünü sorgulamaya başladı. Belki de sadece ormanda dolaşan bir hayvandı. Ya da hiçbir şey değildi.

"*Mor samanet*," o ses yine fısıldadı, daha yakından, ve içgüdüsel olarak Zevander kılıcını savurdu, bıçağı sisi yararak ilerledi.

Kimse yoktu.

Artık ağaç gövdelerini ya da başının üzerindeki gökyüzünü ayırt edemiyordu, sanki bir bulutun içinde duruyormuş gibi.

Tüpleri diken diken eden bir his ensesini kapladı ve zamanında dönüp, üzerinde yükselen devasa, budaklı bir ağacın etrafındaki sisin dağılmasını gördü. Bükülmüş ve çürümüş gövdesinden, anlayamadığı bir nedenden dolayı onu çağıran karanlık bir oyuk açılmıştı. Dügümlü kök labirenti, boyunun yarısından fazlası kadar yüksekti.

Avuç içlerinin üst kısmında bir gıdıklanma hissetti ve dikkatini, tehdit altında hissettiğinde yaptığı gibi derisinden kalkarak ortaya çıkan akrep çekti. Arkasında duran akrep de kıpırdadı.

Zevander, oyuğun karanlığından iki uzun, siyah örümcek bacağı çıktığını gördü ve geri çekildi, elini kılıcının kabzasına koydu, çekmeye hazırды. Parlayan gözler oyuktan onu izlerken, o nereye gittiğini bilmeden uzaklaştı.

Önemli değildi.

O ağaçta bir şey, içini rahatsız edici bir korku ile doldurmuştu ve ondan olabildiğince uzaklaşması gerekiyordu.

Orman, görüşünün kenarlarında kayıyordu ve başı zonklayan bir ağrıyla titriyordu. Etrafındaki ağaçlara baktı, manzara sallanıyor ve kayıyordu. Midesinde mide bulantısı hissetti ve bu his göğsüne yayıldı. Ayakları titreyerek, karanlık ağaç sınırını taramaya çalıştı ve daha önce avladığı beyaz tavşanı gördü.

Midesinde açlık sancıları hissetti, taze tavşan düşüncesi ağzını sulandırdı. Ona doğru sendeleyerek yürüdü, içindeki açlık onu kemiriyor, içini oyuyor, görmezden gelinmeyi reddediyordu ve avına doğru sinsice yaklaştı.

ON ALTI. BÖLÜM

ZEVANDER

Geçmiş ...

Bonegrist, madenlerin derinliklerinde bulunan devasa bir mağaraydı ve bir zamanlar görkemli bir arena olan antik kalıntıları barındırıyordu. Bu arenada insanların ejderhalar ve diğer tehlikeli canavarlarla dövüştüğü söyleniyordu. Bir katliamın patlak verip herkesin, soylular ve köleler dahil, yok olduğu zaman görkeminden düştüğüne inanılıyordu. Yıllar boyunca, çürüyen bir kötülüğün istilasına uğradığı düşünülerek kapatılmıştı, ancak daha sonra yeniden açıldı. Değerli taş duvarları ya da şüphesiz derinlerinde saklı olan vivicantem için değil, eğlence adına tükettiği kan ve sayısız ruh için.

Mağaranın ortasında, kanla lekelenmiş bir platform vardı, etrafı Tanrılar tarafından siyah kayadan koparılmış gibi görünen karanlık ve gölgeli bir uçurumla çevriliydi. Çukurun yükseklerinde, altı kule ile bölünmüş demir balkonlar, uğursuz grotesk figürlerin üzerinde çıkıntı yapıyordu. Bu balkonlar, çoğunluğu üst düzey yetkililer ve kraliyet elitlerinden oluşan seyircilerin ağırlığını taşıyordu. Her kulenin tabanı, sivri tavana uzanan siperlerle, mahkumların her bir bölümünü barındırıyordu. Demir parmaklıklar, savaşma sırası gelene kadar onları kafeste tutuyordu.

Mağaranın etrafına yerleştirilmiş mangallar, çevredeki sivri kayalık duvarlardan çıkıntı yapan, özenle oyulmuş ejderha ve iblis figürlerini aydınlatıyordu.

solasyon gliflerinin oyulmuş tasvirlerini aydınlatıyordu. Solasyon gliflerinin parlak altın oyma işlemeleri, kan peşinde olan aç sadistlerin kalabalığına uğursuz bir parıltı yayıyordu.

Zevander kelepçeli bileklerini uzattı ve bir gardiyan tavandan sarkan zincirlerden birini çelik halkaya bağladı. Ön kolunda, sırtında uzanan aynı siyah akrep olan prodozja'nın işareti vardı. Küçük bir çocukken Branimir'in örümcekleri ona saldırdığında yaptığı gibi, onu tekrar çağırabilmeyi ne kadar da istiyordu. Akrepleri ne kadar çabuk onu korumak için atlamış, sonra da vücuduna saplanmıştı. Ancak hapsedildiği süre boyunca hiç kıpırdamamışlardı, kan büyüsunü asla çağırmamasını sağlayan aynı bantlarla bastırılmışlardı.

Yarım düzine mahkum, arenanın karşı ucundaki bir çarkı çevirdi ve zincir Zevander'ı havaya kaldırdı. Kelepçeler, onu uçurumun dipsiz derinliklerinin üzerinden taşırken bileklerini kemiriyordu. O, tüm o karanlığın dibinde kemik yığınlarının yattığını hayal ediyordu. Ayakları merkezdeki platforma değdiği anda, on iki yaşından büyük olmayan bir çocuk kelepçelerini çözdü. Özgür kaldığında Zevander bileklerini ovuşturdu ve çocuğun zinciri alıp onu gardiyanların bulunduğu uçurumun diğer tarafına geri götürmesini izledi.

Karşısında, devasa bir canavar gibi görünen bir mahkum sert bir gürültüyle yere indi. Aşırı kaslı vücudu yaralarla doluydu. Parlak mavi gözleri, mavi alt tonlu soluk teni ve başının üstünde küçük bir sarı saç yaması vardı. Başka bir genç çocuk hızla kelepçelerini ve kelepçelerini çıkardı, ancak çocuk uçan zincire uzanırken, orgoth onu sırtına sertçe vurdu ve zavallı çocuğu uçuruma fırlattı. Çocuk derinliklere kaybolurken, kahkahaların gürültüsü arasında çığlıklar yankılandı.

Bu hareket, Zevander'e rakibinin görgü kurallarına veya hayata hiç saygısı olmadığını gösterdi.

Zevander etrafına bakındı ama kalabalığın içinde dostça yüzler bulamadı
—sadece ona karşı bahis oynayan kan dökücü adamların sırtışları vardı—ama biliyordu ki, bir yerlerde Jagron onu izliyor ve muhtemelen zaferi için dua ediyordu. O günün erken saatlerinde orgoth'u kenara çekmiş ve

dilemmasını anlatmıştı ve muhafız, Zevander hayatta kalırsa babasının hiçbir sonuçla karşılaşmayacağını garanti etmişti. Muhafızın sözüne pek inanmasa da, başka seçeneği var mıydı?

Rakibi olarak belirlenen canavarca orgoth'u inceledi. Onların türünün demir çekiç gibi savaştığı söylenirdi — keskin dişleri ve doğal silah görevi gören dişleriyle soğuk ve acımasızdılar. Canavarın boğazındaki atan damar, ikisi birbirlerine doğru dikkatlice ilerlerken Zevander'in dikkatini çekti — vitaelis damarı. Zevander'in rakibini anında öldürmek için tek bir vuruş yeterliydi. Sadece bir vuruşla, beyinlerini ve kalplerini besleyen o değerli damarı kesebilirdi

—Jagron'un o gün erken saatlerde onunla paylaştığı bir numara.

Bunun tek sorunu neydi? O

lanet olası dişler.

Dine ulaşmak için onları geçmesi gerekiyordu ve büyüsünü kullanamayan hiçbir tutsak büyücü bu görevi başarıyla tamamlayamamıştı.

Orgoth, arenada yankılanan vahşi bir kükreme attı ve Zevander'in kaslarına soğuk bir adrenalin dalgası yayıldı.

Kocaman elleri öfkeyle sıkı yumruklar haline geldi ve orgoth ileriye doğru hücum etti, ayaklarının her sert *vuruşu* kayalarda uğursuz bir titreşim yaratıyordu. Zevander de hücum etti, ama orgoth onu yakalamak için kocaman elini kaldırdığı anda, Zevander yere kayarak devin bacaklarının arasından geçti. Zevander, o damarı koruyacak bir saldırı yöntemi bulana kadar, hız ve kaçma Zevander'in tek savunma yöntemleri olacaktı.

Canavar ona doğru dönünce öfkeli bir kükreme kafatasından yankılandı ve Zevander ayağa fırlayarak rakibinin başka zayıf noktaları olup olmadığını inceledi.

Orgoth tekrar saldırdı, aralarındaki mesafeyi kapatarak, yere yakın duruşuyla aynı hareketi beklediğini belli etti.

Zevander sola dönerek ondan kaçtı, ancak orgoth geçerken Zevander'in gömleğinin kenarını yakaladı. Tek bir vuruşla, canavarın eli Zevander'in çenesine çarptı. Gözlerinin arkasına bir ışık parladı ve bir anlığına kör oldu, çenesi kemiklerini delen şiddetli bir acı ile titredi. Dengesini kaybederek geriye doğru sendeledi ve platformun zeminindeki demir parmaklıklara düştü.

Bulanık görüşünde iki orgoth ona saldırdı. Panik içinde, hangisinin gerçek canavar olduğunu ya da hangi yöne yuvarlanarak kaçması gerektiğini karar veremedi. Bir saniyede karar vererek sola yuvarlandı ve bacağı devin ayağının altına sıkıştı. Canavarın ağırlığı ayak bileğine bindiğinde Zevander acı içinde kükredi.

Orgoth dengesini kaybetti ve başı önde ızgaraya yuvarlandı. Orgoth homurdandı ve kıvrandı, Zevander ise orgoth'un dışının demir ızgaraya takıldığını görebilmek için kendini yerden kaldırdı.

Zevander ayağa kalktı, ayak bileğindeki ağrı baldırına kadar yayıldı ve kurtulmak için çabalarken, orgoth kemiklerinin çatırdamasının gürültüsüyle kendini ızgaradan çekip çıkardı, ardından öfke ve acı dolu bir çığlık attı. Orgoth'un dışının yarısı hala ızgarada sıkışmış durumdaydı, diğer yarısı ise sadece pürüzlü bir kütükten ibaretti. Yüzünde öfke dolu bir ifadeyle, yumruklarını sıkıca kavrayan orgoth tekrar saldırıya geçti.

Zevander bir kez daha dönmeye çalıştı, ancak ayak bileği buna karşı çıktı ve kaslarına keskin bir acı saplandı.

Etli bir kol göğsüne çarptı ve Zevander geriye doğru yere düştü. Ciğerlerinden rüzgar çıktı ve karnının üstüne dönerek nefes almaya çalıştı. Sırtı baskı altında kaldı ve havaya kaldırılmadan önce ciğerlerindeki son oksijen de dışarı çıktı.

Gözleri fal taşı gibi açılmış, boğulmuş ve öksürmüştü, göğsü sıkışmış ve nefes almaya çalışırken, altındaki platformun kenarından aşağıya, dipsiz kara uçuruma bakıyordu.

"Hızlı bir ölüm mü?" diye bağırdı orgoth, Zevander'ı boynunun arkasından tutup başının üzerinde havada tutarken.

Kalabalık yuhaladı.

Orgoth onu diğer yöne fırlatınca Zevander'ın vücudu havada uçtu ve sert kaya koluna çarptı. Akciğerlerini sıkı yumruğa karşı, küçük bir nefes alabilene kadar sığ nefesler aldı.

"Kan mı istiyorsunuz?" diye orgoth kalabalığa alay etti ve Zevander dirseklerinin üzerine yuvarlandı, her nefes bir öncekinden daha uzundu. "Uzuvlarını

uzuvlarını koparmalı mıyım?"

Kalabalıktan gelen çılgın haykırışlar onaylayarak cevap verdi.

Kaderini kabul etmeyi inatla reddeden Zevander, zayıf kollarıyla kendini çekerek kaçmaya çalıştı.

Canavarın eli onun ayak bileğini yakaladı ve onu geri çekti.

Ellerini altındaki demir parmaklıklara tutunan Zevander, çekmeye direndi ve kol mesafesindeki dişi gördü. Bacağına bir kez daha sertçe vuruldu ve daha da uzağı çekildi, ama Zevander, gergin bacağındaki yanığı rağmen parmaklıklara tutundu. Parmaklarını kalın dişin etrafına doladı, ama onu kavramadan önce, bacağına bir kez daha sertçe vuruldu ve orgoth'a doğru uçtu.

Zevander, ayağını canavarın parçalanmış yüzüne vurarak vahşi bir hırıltı kopardı.

Zevander karnının üstüne yuvarlanarak dişe tekrar uzandı, ama orgoth onun üstüne atladı.

Zevander, vücudunu birdenbire sarsarak kolunu salladı ve orgoth'un kırık dişinin altındaki zonklayan damarı deldi.

Korkuyla gözleri fal taşi gibi açılan orgoth, dişinin keskin ucunu damardan çekti.

Koyu kırmızı kan Zevander'in yüzüne sıçradı.

Canavar yana doğru sendeledi, homurdandı ve Zevander'ın altından kaçması için yeterli zamanı verdi.

Orgoth yüzüstü yere yığıldı ve altında titreyen bir gümbürtüyle kayaya çarptı.

Ayağı kalkan Zevander, yaralı ciğerlerinden nefes alıp verirken rakibine baktı. Onu yenmişti. İlk orgothunu öldürmüştü. Tanrılar adına, hayatta kalmıştı.

Kalabalıktan birkaçı onu alkışlarken, ona karşi bahis yapanlar alay edip yuhaladılar.

Yere düşen orgoth'tan gözlerini ayırarak, hepsine cesaretle baktı ve n sırada duran Jagron'u gördü. Yüzü ve vücudu, korkunç bir işkence görmüş gibi morluklar ve kesiklerle doluydu. Mahkumları platforma çıkarmak için kullanılan zincirlerden biri boynuna dolanmış, kolları arkadan bağlanmıştı.

Zevander'in kanı dondu. Gürültü

bir anda sessizliğe dönüştü.

"Üzgünüm," dedi Jagron ve bir sonraki nefeste, iri gövdesi havaya kaldırıldı. Orgoth tekmeledi ve kıvrandı, boğazındaki zincir değerli damarını sıkıştırarak onu boğuyordu. Birkaç saniye sonra, hareketsiz kaldı.

"Zevander."

Babasının sesini duyunca tüyleri diken diken oldu ve bakışlarını, uçurumun diğer tarafında duran babasına indirdi. Gözlerini sıkıca kapattı, duygularını serbest bırakmayı reddetti.

"Bana bak, oğlum." Yaşlı Rydainn'in sesi, zayıf görünüşüne rağmen sabit bir güç içeriyordu.

Gözlerini açtığı anda, babasının arkasındaki orgoth muhafız, onu alay etmek için ellerini bükerek, kötücül bir gülümseme takınmıştı. Yanında, Zevander'ın o anda kolayca yere serebileceği bir sırtıışla duran gardiyan vardı.

"Bana bak, Zevander."

Gözleri yaşlarla dolmuş bir şekilde, babasının hüznü, sulu gözlerine baktı.

"Sen ateşten doğdun. Küllerinden yeniden doğacaksın."

Orgoth babasının kafatasını tuttu ve Zevander platformun kenarına doğru sendeledi.

"Lütfen! Zincirleri bana atın!" Elini uzattı ve altında uzanan dipsiz karanlığa doğru eğildi. "Bana atın!"

Diğer muhafızlar güldü ve zincirleri ulaşamayacağı bir mesafeye attı, Zevander'ı tehlikeli kenarın ötesine uzanmaya zorladı.

"Lütfen, bunu yapmayın!" diye bağırdı.

Babası, Zevander'ın kalbini delen acı dolu bir ses çıkardı, kafatasının her iki yanındaki baskı ise daha da şiddetlendi.

"Hayır! Baba!"

Zincirlerden biri ulaşabileceği mesafeye geldi ve Zevander kendini ileriye attı, vücudu uçurumun üzerinde gerilirken ayakları hala kayaya basılıydı.

Babası son sözünü haykırırken, annesinin adı kafasında yankılandı.

Kemik parçaları ve ıslak et onu susturdu.

Zevander, vücudu uyuşmuş halde zinciri tuttu ve babasının başsız gövdesinin kan, beyin ve kemiklerden oluşan bir havuzun içine çöküşünü izledi.

Bir kez daha, tek bir nefes almak için sığ nefes alıp verme mücadelesine girdi.

Kafasındaki sessizliği bozan ses, kendi göğsünden çıktı.
Öfke ve kederin sesi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

KAZHIMYR

Şimdiki zaman ...

Kazhimyr, Susurria'nın dolambaçlı sokaklarında ilerlerken atını dizginlerle yönlendirdi. Yağmurdan kalan soğuk ve nemli hava cildine yapışmıştı, gözleri onu izleyen temkinli bakışları takip ediyordu. Ravezio onun peşinden geliyordu, her ikisi de günlerce süren yolculuktan yorgun düşmüştü. Üstleri yıpranmış ve sarkmış, üzerine yağmur suyu damlayan tezgahların önünden geçtiler. Kahverengiye dönmüş sebzeler, ıvır zıvır eşyalar ve tütsülenmiş etler sergileniyordu ve Kazhimyr, ara sıra duyduğu bozuk para seslerinin arasında fısıltıların yükseldiğini fark etti.

Yolcuları hoş karşılamayan batıl inançlı bir köy.

Küçük bir taverna bulduklarında, atları dışarıya bağladılar. Kazhimyr belindeki hançeri kontrol ederken, binanın direklerinden birine asılı bir eskiz dikkatini çekti. *ARANIYOR yazısının* altında tanıdığı bir yüz vardı; bunca yıl sonra, istese de unutamayacağı bir yüz.

Ve unutmamıştı.

Derin yara izleri, keskin, çıkıntılı kemiklerin üzerine gerilmiş, sanki tanrılar onu annesinin rahminden pençeleriyle çıkarmış gibi, harap ve çarpık cildini bozuyordu. Derin siyah bir küre olan gözlerinden biri, çizimde boş bir göz çukuru gibi görünüyordu,

ama Kazhimyr onu yeterince yakından görmüştü ve göz küresinin bir şekilde tamamen karardığını ve onu kapatacak bir göz kapağı olmadan dışarıya baktığını biliyordu. Diğer gözü, neredeyse beyaz gibi görünen soluk yeşil bir renkte parılıyordu ve dudakları, iğne ve iplikle kötü bir şekilde dikilmiş gibi garip bir açıyla bükülmüştü.

Yıllar geçmesine rağmen, kızın ifadesinin yoğunluğu hâlâ Kazhimyr'in ensesinde bir ürperti yaratıyordu.

"Eski sevgilin mi?"

Kazhimyr, hiç de eğlenceli bulmadan omzunun üzerinden bakarak Ravezio'nun da posterini fark ettiğini gördü. "Bir süre önce hizmetlerimi talep etti. Solassions tarafından hapsedilmemin sebebi o."

"Kim o?"

"Sadece ilk adını biliyorum. Melisara."

"*Sanguidin* nedir?" diye sordu Ravezio, Kazhimyr'in dikkatini kadının çiziminin altına karalanmış olan kelimeye çekerek.

"Nyxterosi'li ebeveynlerin çocukken bizi korkutmak için anlattıkları mistik bir canavar. Genç ve güzel kalmak için kan içerdi."

"Kötü bir gününde yakalamış olmalısın, ha?" Ravezio burnunu çekerek broşürün altındaki küçük yazıya daha yakından baktı. "Demutomancy ve Cadavros'un dönüşüyle ilgili söylentiler yaydığı için aranıyor. Senden ne çaldırdı? Kan mı?"

"Aslında, evet. Mortucrux. Kral Jeret'in veba salgını durumunda Solassion sarayının derinliklerine gömdüğü, mistik ve çok değerli bir kan şişesi olduğu söylenir. Bir tür bağışıklık sağladığı iddia edilir."

"Sanguidin suçlamasının herhangi bir geçerliliği var mı sence?"

"Bu, efsanevi bir canavarın gerçek olduğunu kabul etmek olur." Kazhimyr, Ravezio'nun koluna hafifçe vurdu. "Hadi. Gün batmadan kaptanla görüşmemiz gerekiyor."

"Gün batımında ne olacak? Orgoth'a mı dönüşecek?"

"Çok sarhoş oluyor." Kazhimyr, karanlık tavernaya doğru yol aldı, ikisini izleyen boş gözlü, geçip giderken hırçın yüzlü, çeşitli köylülerden oluşan kalabalığa bakarak. Kazhimyr burayı daha önce ziyaret etmiş olsa da, bu onun daha hoş karşılanacağı anlamına gelmiyordu.

Havada bira, ter ve kusmuk kokusu vardı ve boğazını yakıyordu.

"Lanet olsun, lazımlıklar bile buradan daha az kokuyor." Ravezio elinin arkasını burnuna tuttu ve boğazını temizledi.

"Sessiz ol, yoksa kılıç çalışması yapmak ister misin?" Kazhimyr, kabinlerden birinde oturan kaptanı gözetleyerek, kırık camlar ve fıstık kabukları üzerinde botlarıyla gıcırdayarak tavernanın içinden geçti. Yaşlı kaptanın şişkin karnı, başını hafifçe eğmiş, göz kapaklarını kapatmış olarak oturduğu masa ile bank arasında zar zor sığıyordu. Kazhimyr, kaptanın birkaç içki içtiğini tahmin etti.

İki Letalisz onun karşısına oturdu ve yaşlı adamı uyandırdı.

Yerinde kıpırdadı, ama Kazhimyr'i tanıdığına, çürük ve bira kokan uzun bir nefes verdi. "Ne istiyorsunuz?"

Kazhimyr, herkesin kendi işine döndüğünü kontrol etmek için etrafına gizlice bir bakış attı. "Kan işareti." Bir kişinin sihir gücünün derecesini gösteren, kraliyet tarafından imzalanmış resmi mühürlü belgeler. Özellikle tüm büyücüler, Calyxar'a seyahat etmek için bunlardan bir tane edinmek zorundaydı.

"Sana yardım edemem. Yaşlı büyücü yaklaşık iki hafta önce tutuklandı." Kaptan, kendi kendini yetiştirmiş bir büyücüye güveniyordu. Bu büyücü, sahte ve taklit belgeler oluşturmada o kadar ustaydı ki, en katı liman muhafızlarını, yani liman köpeklerini bile kandırabiliyordu. Elbette, belgelerde anlatılan kan büyüsü gerçek olamazdı. Muhafızlar, Ravezio ve Kazhimyr'in sahip olduğu türden savunma büyüsüne pek sıcak bakmıyorlardı.

"Calyxar'a gitmeliyiz. Bu zorunlu."

"Korkarım ki kraliyet imzası alman gerekecek." "Bu mümkün değil."

"Bak," dedi kaptan, elini çenesine sürterek. "Keşke yardımcı olabilseydim. Paraya ihtiyacım var, ama o olmadan bu mümkün değil."

"Herhangi bir önerin var mı?"

"Adayla kan bağı olan bir Elvyniran tanıyorsanız, bazı muhafızlar sadece bu bilgiyle sizi geçirecektir. Ama bu mevsimde Qu'bryasian Körfezi'nde geçiş bulmak için bol şans. Su çok dalgalı. En tecrübeli kaptan bile bu riski almaz."

"Siktir." Kazhimyr iç çekerek bankın arkasına yaslandı. Aslında, ada ile kan bağı olan bir Elvyniran tanıyorlardı, hatta iki tane. Muhtemelen şu anda adaya yarı yolda olurlardı.

"Kendi adımı unutmadan buradan gitmem lazım." Kaptan ayağa kalktı, bir adım sendeledi, masanın kenarına tutunarak dengede kaldı, sonra altı sikke masaya attı. "İyi şanslar," dedi ve Ravezio'nun omzuna sertçe vurdu, sonra sendeleyerek uzaklaştı.

Ravezio inledi. "Şimdi ne olacak? Qu'bryisian'dan ayrılamazsak, Wyntertide'a gitmek zorunda kalacağız."

"*Tabii* Bloodmark sağlayacak birini bulabilirsek." "Sana geçiş izni alabilirim."

Kabinin diğer tarafından gelen bir ses Kazhimyr'in kaşlarını çatmasına neden oldu ve kenardan bakınca soluk tenli bir adamın bir kupa içki içtiğini gördü. Orta uzunlukta avcı yeşili saçlarından çıkan, üzerinde birden fazla halka piercingi olan sivri kulakları olan adamın bir Elvyniran olduğu belliydi, ancak Kazhimyr onun ırkını tam olarak belirleyemedi. Keskin zarafeti olan garip aksanı, Kazhimyr'e bu yabancıнын Valgathyan olabileceğini düşündürdü, ancak Kazhimyr, bu türün boynuzları olmadığını biliyordu.

Birinin onları dinlemiş olmasından rahatsız olan Kazhimyr, koltuğuna geri döndü ve Ravezio ile ihtiyatlı bir bakışlaştı. Kazhimyr boğazını temizledi ve başını sallayarak Ravezio'yu kabinden çıkmaya teşvik etti, ardından onu takip etti. İkili, yabancıнын dirseğini bükülmüş dizine dayayarak bankta uzanmış oturduğu kabinin yanında durdu. Dudaklarının sol tarafında da gümüş bir halka vardı ve adam dilini bu halkaya sürtüyordu.

Sanki onları bekliyormuş gibi masada iki bira bardağı duruyordu ve o onlara oturmaları için işaret etti. "Lütfen. İsrar ediyorum."

Tavernaya hızlıca bir göz attıktan sonra Kazhimyr, gözlerini bira bardaklarını onlara doğru iten yabancıdan ayırmadan ilk olarak bankın üzerine oturdu. "Kendi içkilerimi kendim sipariş ederim, teşekkürler."

"Elbette." Yabancı, iki Letalisz'den gözlerini ayırmadan elini salladı ve birkaç saniye sonra barmen kız yanlarına geldi. "Buradaki arkadaşlarım iki yeni kupa istiyor. Lütfen onlara hizmet eder misiniz?"

Kadın Kazhimyr'in gözünün ucunda bir gölgeden ibaretti, ama hoşnutsuz "Tabii ki" cevabı, bu isteğin onu rahatsız ettiğini gösteriyordu.

"Bunu bilmeliydim." Yabancı omuz silkti. "Özür dilerim."

"Özel konuşmaları dinlemeye alışkın mısınız?"

"İnan bana, bunu duymamış olmayı tercih ederdim." Diye iç geçirdi, kadehini geriye doğru eğip elinin tersiyle ağzını sildi. "Keskin işitme duyusu bir lanettir. İyi bir sahte kan izi bulmak zor olacak ve yakalanırsan, liman muhafızları önce ateş eder, sonra soru sorar. Neyse ki Calyxar'da ikamet iznim var ve şu anda eve dönüyor olacağım."

Barmen, Kazhimyr ve Ravezio'nun önüne iki kadeh koydu ve karşısındaki adama göz kırptıktan sonra uzaklaştı. Kazhimyr, kadının arkasından bakarken, orada bulunan az sayıdaki kadının dikkatinin yabancının üzerinde olduğunu fark etti.

"Susurria'da ne iş yapıyorsunuz?" diye sordu Ravezio.

"Sadece geçiyordum. Daha önce hiç bu kadar kuzeye gelmemiştim."

"Seyahat arkadaşı aramıyoruz." Kazhimyr bardağı kaldırdı, ekşi biranın kokusundan biraz geri çekildi ve bardağı masaya geri koydu.

"Nyxteros'ta Maelrik kadar inandırıcı sahtecilik yapabilen bir büyücü bulamazsınız. Kralın onu aramasının bir nedeni vardı."

Kazhimyr, yabancıyı dikkatle süzdü. "Buralı olmayan biri için oldukça iddialı bir görüş."

"Üç gecedir buradayım. Güneydeki fırtınalar beni burada mahsur bıraktı. Küçük bir köyde, her şey duyulur, özellikle de tutuklama haberleri." Yabancı, delikli, sivri kulaklarından birini çekiştirdi, bu hareket Kazhimyr'in dikkatinden kaçmadı.

İçgüdüsel olarak etrafına bakındı ve tavernadan sendeleyerek çıkan bir adam fark etti.

"Peki bizi nasıl geçireceksin?" Ravezio içkiyi kokladı, burnunu kırıştırdı ve omuz silkti, sonra bir yudum aldı. Hızla öne doğru eğildi ve içkiyi kadehe geri tükürdü.

Kazhimyr, kulak çekme hareketiyle meşgul olmasaydı, bu tepkiyi eğlenceli bulurdu.

"Bu alışkanlık meselesi," dedi yabancı, kendi kadehini kaldırıp bir yudum aldı. "Soruna cevap olarak, üç astımı kaydettirebilirim."

"Astlar," dedi Kazhimyr, tonlamasız bir sesle. "Sen yüksek kanlı mısın?"

Yabancı eğilip sesini alçaltarak konuştu. "O kadar paraya sahip olsaydım, seni Calyxar'a kaçırmak gibi çok riskli bir teklifte bulunmazdım."

"Ne kadar?" diye sordu

Kazhimyr. "Bin liro."

"Bizi Calyxar'a başarıyla sokacağın garantisini yokken bu çok fazla para."

Yabancı adam kaşlarını kaldırdı. "Başarılı giriş durumunda ödeme yapılır."

Ravezio arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Doğruyu söylediğinden nasıl emin olabiliriz? Orada ikamet ettiğinden?"

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü ve kırmızı mum mührü taşıyan bir parşömen çıkardı. "Çünkü siz ikinizin aksine, bunu kanıtlayacak bir kan damgası var bende. Risk alan varsa, o da benim. Oraya vardığınızda ödeme yapacağınızı nereden bileceğim?"

Kazhimyr, bu koşullar altında, kralın adamlarının onları avlayacağından emin olduğu için, onların tarafında çok daha az risk olduğunu inkar edemedi. Tabii gemi ve mürettebat köle tüccarı değilse. "Ulaşımı nasıl sağlayacaksın?"

"Wyntertide'da bir tüccar tanıyorum. Belgelerimde ikinci kaptan olduğum yazıyor. Sizler benim astlarım olacaksınız."

Ravezio buna alaycı bir şekilde güldü. "Ben güverteyi fırçalamam."

"Silecek olduğun güverte değil, dostum." Yabancı sırtıttı. "Tabii ki hepsi kağıt üzerinde."

"Belgelerini görelim."

Kan damgasını vermeden önce iki Letalisz'e bir an baktı ve Kazhimyr onu açarak adamın söylediklerini doğruladı. "Dravien Nokvayne. Monteszel Eyaleti'nden Elvyniran. Nexumis'in keskin bir işitme duyusu, navigasyon becerileri ve fırtınaları okuma yeteneği içeriyor."

Adam başını eğdi. "Artık benim hakkımda benim sizler hakkında bildiğimden daha fazlasını biliyorsunuz."

Kazhimyr ona geri verdi. "Ya hayır dersek? Bizi satarak epey para kazanabileceğini tahmin ediyorum."

Yabancı omuz silkti. "Ben bekçilerle takılmam. Kanundan kaçınmak için kendi nedenlerim var. Gitmeye karar verirsen? Kazanç yok, kayıp yok." Bardağını kaldırdı ve bir yudumda içti. "İyi akşamlar dilerim, benim için kimseyle konuşmadım."

Kazhimyr bir an bu olasılığı düşündü. İçgüdüleri ona gitmesini söylüyordu, ama bu durumda seçenekleri daha da azalacaktı. "Yolculuktan yorgunuz. Bu kararı bu gece vermek istemiyoruz. Sabah seni buluruz." Yabancıya itiraz etme şansı vermedi, çünkü Kazhimyr ve Ravezio veda sözlerini söyledikten sonra masadan kalktılar.

"Bir uyarı, dostum," dedi yabancı. "Bazıları senin Kral Sagaerin'in adamı olduğunu düşünüyor. Onların konuşmalarını duydum." Köşede oturan ve iki suikastçıya öfkeyle bakan bir grup köylüye başıyla işaret etti.

"Neden böyle düşünüyorlar ki?"

"Costelwick'teki ayaklanma, çevre köylerde biraz huzursuzluk ve şüphe uyandırdı. Halk, halkını aç bırakan bir kralı sevmez. Kralın adamları gibi görünmüyorsunuz, ama burada yabancısınız. Susurria dışında bir yer bulsanız iyi olur. Bir yer arıyorsanız, kasabanın hemen dışında eski bir han var."

"Orayı biliyorum."

"Elbette. Sabah haberinizi bekliyorum."

Kazhimyr, iri yarı adamları gözden kaçırmadan yanlarından geçip tavernadan çıktı. Birden fazla rakiple aynı anda dövüşmek, eğitilmiş suikastçılar için yeni bir şey değildi, ancak dikkatleri üzerlerine çekmek istemiyorlardı. Bunun yerine, sessizce tavernadan çıktılar ve atlarının kanlı bir yığın halinde, hala direklere bağlı olarak yattığını gördüler.

Boyunları kesilmişti.

Kazhimyr'in içinden yavaşça, kr edici bir öfke yükseldi, kan büyüsü serbest bırakılmak için can atıyordu. Hiç şüphesiz, fark ettiği o hareket, atlarını kaybetmelerinde rol oynamıştı.

"Bunu yapacağız, değil mi?" diye sordu Ravezio ve içini çekerek hanerlerinden birini kınından çıkardı. "Kimse benim atımı cezasız bırakamaz."

Kazhimyr kılıcını kınından çekip tavernanın kapısından dışarı ıktı. Duyuları keskinleşti, bıçağın havayı kesen keskin ışlığı duyuldu. Bir kılıç ona doğru savrulurken, başının bir kıl ucu kadar uzağında, eğilip Ravezio'yu da kendisiyle birlikte çekip aldı. Saldırgan, bir anlığına silahsız kalınca, bir sonraki bıçağa uzandı, ama Kazhimyr ona vurmadan önce. Düşmanın uyluğuna yaptığı hızlı bir kesik, uyluk damarını kopardı ve tavernanın zeminine bol miktarda kan döküldü. Adam uluyarak sendeledi ve yakındaki masalara çarptı.

Kazhimyr'in arkasında, çelikten gelen bir çınlama sesi, Ravezio'nun yüzü isle kaplı, sakallı bir madenciyle dvştğn haber verdi. Arkadaşı Letalisz'in kolundaki basilisk neredeyse parlıyordu, bir şeyi taşa çevirmek için yalvarıyordu.

Başka bir saldırıgan, daha uzun kılıcıyla Kazhimyr'e doğru ilerledi. Kazhimyr, homurdanarak saldırıyı engelledi ve onu arkasındaki masaya doğru itti. Kalbine hızlı bir yumruk, kavgayı başladığından daha çabuk sona erdirdi.

Kolunda bir sıcaklık hissetti ve dönüp baktığında başka bir köylünün pazısını kestiğini gördü. Kazhimyr botunu kaldırıp adamı geriye doğru tekmeledi, göğsüne çapraz bir çizgi çizdi, sonra karnına yatay bir darbe indirerek bağırsaklarını yere döktü.

Sağında, Ravezio, yerde kanlar içinde yatan iki ceset göz önüne alındığında, üçüncü saldırıganıyla savaşıyordu.

Yine, sırtında keskin bir bıçak hissetmeden sadece birkaç saniye önce duyuları alevlendi. Bir nefes daha alsa, bıçak kalbini delebilirdi. Bunun yerine, bıçağın ölümcül ucu düştü ve Kazhimyr dönüp Dravien'in saldırıganın kafatasından bıçağını çekip çıkardığını gördü.

Ceset sert bir sesle yere düştü ve Dravien dudaklarını inceltip i geçirdi, bıçağın geniş tarafını adamın tuniğine sürterek temizledi.

"Teşekkürler," dedi Kazhimyr, kılıcı kınına geri sokarken, yarım düzine adamın kanlar içinde yattığı bara doğru döndü.

"Atlara ihtiyacın olacak gibi görünüyor." Dravien öldürdüğü adama doğru başını salladı. "Öyle bir şey oldu ki, bu ahmağın çiftliğinin yerini biliyorum."

"Ama seni işe almayı kabul edersek söyleyeceksin, değil mi?"

"O zaman ben mantıksız bir pislik olurum." Kılıcının kabzasına parmağıyla vurarak durdu. "Ama evet. Kabul ederseniz, sizi oraya götürürüm."

Kazhimyr'in boğazından onaylamayan bir ses çıktı ve dönüp Ravezio'nun omuz silktiğini gördü. "Peki. Bizi Calyxar'a bin liroya götür."

"Korkarım atlar bedeli bin çeyreğe çıkaracak."

"Peki." Kazhimyr, Elvinyran'ın yüzüne yumruğunu indirdi ve bu darbe onu kıcının üstüne düşürdü. "Bu, boğazını kestiğin atlar için. Pislik."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

ZEVANDER

Geçmiş

Zevander, hücresinin kumlu zemininde çökmüş bir şekilde oturmuş, karanlığa bakarken, soğuk ve nemli duvar, morarmış sırtına baskı yapıyordu.

Yalnız.

Bu yerde tamamen yalnız.

Yıllardır babasını görmemiş olsa da, birkaç gün öncesine kadar, onun orada olduğunu bilmek ona her zaman rahatlık vermişti. Babasını tekrar görmek ona huzur ve umut vermişti — ama bu umut, yaşlı Rydainn'in boğazından annesinin adının acı dolu sesinin çıktığını duyduğu anda yok olmuştu.

Bileği bağlı ve kucağında dinlenirken, bu anıyı hatırlayarak yumruklarını sıktı ve öfke yeniden içini kapladı. Sonunda babasının eylemlerinin gerçeğini öğrenen Zevander, onun ölümünün acısını nefret ve kayıtsızlıkla gömmek için artık dayanamıyordu. Acı, yara kabuğu koparılmış gibi içini parçaladı ve dişlerini sıkarak, kırılna dürtüsünü geri yuttu.

Hücre kapısının rahatsız edici gıcirtısı, birinin ziyarete geldiğini haber verdi, ama başını kaldırıp bakma zahmetine girmede. Elbette, arkadaş olarak adlandırabileceği biri olamazdı, gardiyan "Akşam yemeğin geldi" dediğinde bu düşüncesi doğrulandı.

Önüne atılan teneke kasenin sesi düşüncelerini böldü ve Zevander dönüp yere sıçrayan siyah isleri gördü.

Ardından kötü niyetli bir kıkırdama geldi. "Onu uçuruma atacaktım, ama son bir saygı gösterisi yapmak isteyebileceğini düşündüm. Şimdi kim ateşten doğdu?" Bir başka alaycı kahkaha daha ve Zevander'ın vücudundaki her kas gerildi, muhtemelen babasının kömürleşmiş kalıntılarına bakarken.

Koridordan gelen ağır bot ve metal sesleri yaklaşınca kahkahaları kesildi ve Zevander başını kaldırıp General Loyce'un hücreğine girip, korkutucu varlığıyla odayı doldurduğunu gördü.

"Vay vay. Bonegrist'teki en korkulan orgoth'u öldüren güçlü canavar. Zemine zincirlenmiş halinle çok daha az tehditkar görünüyorsun, değil mi?" Yavaş ve tembel adımları, Zevander'ın hücreğine ulaşan ışık parçasını yutan bir fırtına bulutu gibi onun üzerinde durduğunda sona erdi. "Diz çök, evlat."

Dişlerini sıkarak, Zevander kıkırdamadı. Onun huzurunda korkaklık etmedi ya da itaatsizliğinin kaçınılmaz olarak getireceği sonuçlardan korkmadı.

"Hadi ama, *küllerinden doğ* ve diz çök," diye alay etti gardiyan onun yanında, ama generalin yüzündeki hoşnutsuz ifadeyi görünce kahkahası aniden kesildi.

Dudakları bükülerek, sanki gardiyanın görüntüsü onu tiksindirmiş gibi, Zevander'e döndü. "Bir daha söylemeyeceğim. Dizlerinin üzerine çök."

Yine de reddetti.

Parçalanmış ayak bileğine attığı hızlı tekme, bacağına ateş gibi bir acı sapladı ve Zevander dişlerini sıkarak acıyı bastırdı. Ne yaparlarsa yapsınlar, asla kimse için isteyerek diz çökmeyecekti.

"Peki," dedi kadın, sanki onun aklını okumuş gibi. Birkaç saniye sonra, bir orgoth ona doğru adım attı. Elleri hâlâ babasının kanıyla lekelenmiş olan orgoth.

Zevander, canavar onu kaldırmak için eğildiğinde hareketsizce oturdu ve orgoth yaklaştığı anda, dişlerini piçin sivri kulağına geçirdi.

Hücre duvarlarından bir kükreme yankılandı ve göğsüne gelen sert bir darbe Zevander'ı geriye savurdu, kuyruk kemiği taş zemine sertçe çarptı.

Zevander yüzünü buruşturdu ve orgoth geri çekilirken, can

Orgoth geri çekilirken, Zevander yüzünü buruşturup yana döndü. Orgoth kulağını avuçladığında, canavarın gözleri dehşetle büyüdü.

Zevander, içini kaplayan öfkeye rağmen zorla gülümsedi ve dişlerinin arasında kalan küçük et parçasını gösterdi, sonra onu orgoth'a tükürdü.

Canavar tekrar hırladı ve saldırıya geçti, ama General Loyce elini uzattı ve onu durdurdu.

"Onu ezmeden diz çöktürün."

Yine hırlayarak, orgoth çığnenmiş ve kanlı kulağını eliyle tutarken, diğer eliyle Zevander'ın ensesini kavradı ve onu hiç çaba harcamadan dizlerinin üzerine çöktürürken, acı şokları onu neredeyse felç etti.

"Ağzını aç."

Dudaklarını sıkıca kapatan Zevander, generalin niyetini zaten bildiği için yeni emre karşı geldi.

"Ağzını aç dedim!"

Orgoth'u ısırdığı için dilinde bakır tadı kalmıştı ve bunu General Loyce'a tükürdü.

Generalin uyarısı veya talimatı olmadan, orgoth yüzünü tuttu, kalın, nasırlı avucuyla çenesine bastırırken, diğer eliyle de başının üstünü sıkıca kavradı. Zevander'ın kafatasının arkasına keskin ışık parlamaları çarptı ve gözlerini sıkıca kapatan Zevander, orgoth'un acımasızca çenesini açmaya çalışmasına direndi.

Kuru, kömürleşmiş küller dilini kapladı, öfkeli homurtularının sesi hem gardiyan hem de orgoth'un kahkahalarıyla boğuldu.

"Şimdi, yut," dedi General Loyce dişlerini sıkarak, sesinde en ufak bir eğlence belirtisi yoktu.

Orgoth'un elinden kurtulduktan sonra Zevander öksürdü ve kül, gri bir toz bulutu olarak ağzından fırladı. Kusmak üzereydi ve ıslak isleri yere tükürdü.

General Loyce onun yanına çömelirken zırhının metali çınladı. "Ne kadar ateşli ve cesursun. Ah, seni ne kadar da kırmak istiyorum." Parmağını onun yanağına dokundurdu ve Zevander yüzünü buruşturarak onun dokunuşundan uzaklaştı. "Bu gece Luximos'a gidiyorum. Onu üç gün içinde bana gönderin. Tercihen yıkanmış olarak."

"Elbette, General."

Ayağa kalktı. "Ve bir daha dayak yok, yoksa seni de onun yanına zincirle bağlatırım."

"Anlaşıldı," diye homurdandı gardiyan, açıkça hayal kırıklığına uğramış bir şekilde.

Başka bir şey söylemeden, hızla hücreden çıktı ve Zevander, babasının küllerinin üzerine basılmış bot izlerine baktı. Yeni bir öfke dalgası içini kapladı.

"Neden sizin gibilerden nefret ettiğimi bilmek ister misin?" Gardiyan ona cevap verme fırsatı vermedi. "Zayıfsınız. Babana seni bir orgoth'la dövüştürdüğümü söylediğimde ağladı. Bir kadın gibi hıçkırarak ağladı. Ve sen... o hastalıklı yüzün ve o cehennem gibi gözlerinle." Dudaklarını sıkıştırdı ve kollarını kavuşturdu. "Jagron için üzuldüm ama. İyi bir sektör muhafızıydı. Kendi türünün sadakatine güveniyordu. Onlara kardeşlik diyordu. Sence burada kardeşliği umursayan var mı? Güç, sadakat ve saygı kazandırır. Ne kadar çok güç kullanırsan, o kadar çok saygı görürsün ve sen, dostum, tamamen güçsüzsün."

"İşe dönmeye hazırım," dedi Zevander, onu görmezden gelerek dişlerini sıkarak.

"Oh, madenlere geri dönmeyeceksin. Yani, yanlış anlama, burada orgoth arkadaşlarımdan birini alt etmeye çalışmanı izlemek isterdim, ama... General Loyce o kavgadan sonra sana ısınmış gibi görünüyor. Gildona'ya katılmanı istedi. Kafesli kuşlarından oluşan sürüsüne. Anladığım kadarıyla burası daha kötüymüş." Yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi, çürümüş kahverengi dişleri ortaya çıktı. "Ölümden daha kötü."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

MAEVYTH

Bir gürültü beni uykumdan uyandırdı ve birdenbire doğrulup, refleks olarak ayağımı bir şeye çarptım. Okuduğum kitap kucağımdan düşmüş ve kırık bir kuş gibi yere yayılmıştı.

Rüzgar ince camlara karşı uluyordu ve sallanan sandalyede dönerek, kulübenin çok sessiz olduğunu fark ettim.

"Zevander?" Onu çağırdım, ani uyanıştan sinirlerim gerilmişti.

Odaya göz gezdirdim ama ondan hiçbir iz yoktu. Kaşlarımı çatarak ayağa kalktım ve arka yatak odasına hızlıca baktım ama orada da ondan hiçbir iz yoktu. Aleysia'nın kapısına geldiğimde içeriye baktım, diğer tarafta sadece onun sessiz horlamasını duyuyordum.

Nerede bu adam?

Pencerenin önünden geçerken, verandada bir silüet gördüm ve kalbim güm güm atmaya başladı. Gözlerimi kısarak, ay ışığını engelleyen iri ve gölgeli silüeti inceledim.

Zevander?

Kulübeyi geçip kapıya koştum ve kapıyı açtım.

Bana sırtını dönmüş olan Zevander, benim varlığımdan etkilenmeden hareketsiz duruyordu. Yumruğunda bir şey sallandığını fark ettim. Beyaz bir tavşan, kanla kaplı olduğunu düşündüğüm bir şeyle, ancak karanlık olduğu için emin olamadım. Çılgınca tekmeleyen bacakları, hala hayatta olduğunu gösteriyordu.

Yavaşça Zevander'in etrafından dolaşarak yanına geldim. Ağzında ve çenesindeki koyu renkli parlaklık, yüzünde de kan lekesi olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Gözleri bahçenin uzak bir noktasındaki bir şeye sabitlenmişti, ama yavaşça dönüp baktığımda hiçbir şey görmedim.

"Zevander?"

Döndü ve sanki benim arkamdan bir şeye bakıyormuş gibi görünüyordu, gözleri odaklanmamış ve oniks kadar siyahtı. O böyle yaparken, kulübenin ışığı çenesinin üzerindeki parlak lekenin soluk kırmızı bir tonunu ortaya çıkardı. Kesinlikle kandı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, kaşlarımı çatarak. "Bekliyorum."

"Neyi bekliyorsun?" "Ölümü."

Titrek bir nefes verdim ve avluya döndüm. Onlarca parlayan göz bana bakıyordu. Nefes nefese, Zevander'ın koluna uzandım ve pazısını sıktım. "Gel, içeri girmeliyiz. Hemen."

"Te'igniret abysira."

"İçeri gir, Zevander. Hemen!"

Tarladaki gözler, sanki tek bir yaratığa aitmişçesine aynı anda kırıştı ve ben onun kolunu daha sertçe çektim.

"Zevander!"

Gözlerini kapattı, başı öne doğru eğildi, ama ayakta kalmaya devam etti.

"Lanet olsun, Zevander! Uyan!"

Kasları aniden kasıldı. Göz kapakları birden açıldı. Bana baktığında, siyah renk yerini tanıdık bir renge bırakmıştı. "Maevyth?"

Rahat bir nefes aldım, ama sadece kısa bir süreliğine, çünkü döndüğümde, düzinelerce soluk, beyaz yaratık uzun örümcek bacaklarıyla bahçeden bize doğru koşuyordu.

"İçeri girin. Hemen!"

O korkunç yaratıklara hızlıca bir bakış attı, sonra kolunu bana doladı ve beni kulübeye sürükleyerek kapıyı arkamızdan kapattı. "Bu da ne böyle?" Tavşanı kaldırdı ve

şöminenin ışığında, ısırıldığı yerde parlayan bir yara izi gördüm.

Gözlerim anında Zevander'ın yüzündeki pislığe kaydı. "Ne yaptın sen?"

"Bilmiyorum. Az önce avlanıyordum. Orada..." Hatırlamaya çalışır gibi kaşlarını çattı. "Bir geyik. Ormanda bir geyik. Onu bir süre takip ettim. Sonra sisin içinde bir şekilde onu kaybettim ve bu devasa, çürümüş ağaca rastladım. Bana çok garip bir his verdi."

"Ne tür bir his?"

Kaşlarındaki kırılganlık derinleşti. "Korku." Bir anlığına uzaklara baktı, sonra kolundaki bir seğirme düşüncelerini bozdu. Tavşanı tekrar kaldırdı, çevirdi ve yere bıraktı, tavşan tekmeliyor ve nefes nefese kalmıştı.

"Bu çok sık oluyor. Uyanıkken gördüğüm rüyalar... Korkarım ki gittikçe kötüleşiyorlar." Masadan bir bez aldım, leğene batırdım, fazla suyu sıktım ve arkamı döndüğümde, o tam orada duruyordu, beni masa ile kocaman vücudu arasında sıkıştırmıştı.

Gözlerini benimkilere dikerek, elimdeki bezi aldı ve yüzündeki kanı sildi. Ben dönüp uzaklaşmak için adım attığımda, kolumu tuttu. "Beni deli eden senin mesafen." Gözlerini sıkıca kapatıp başını salladı ve elimi göğsüne bastırdı. "Bunu suçlama olarak algılama." Elimi göğsünden karnına doğru kaydırды, kasları derimin altında seğiriyordu. "Kimsenin dokunmasını istemem, ama senin dokunmanı o kadar çok arzuluyorum ki, ahlakımı sorgulamaya başlıyorum."

"Zevander, mesafemi korumam senin yararına. Ne kadar yakın olursak, o kadar zorlaşır..." Söylemek istemediğim sözleri dudaklarımla bastırdım.

"Neyi? Söyle."

Gözlerim yaşlarla doldu ve başımı sallayarak gözyaşlarımı sildim. Bencil duygularıma kapılmayı reddettim. Vivicantem'i bulamazsak, sözüne rağmen Aethyria'ya geri dönmek zorunda kalacaktı. Mesafe koymak bunu kolaylaştıracaktı. "Vivicantem'i reddettiğin her gün, başına korkunç bir şey

olacağından korkuyorum. Senin kalmanın sebebi olmak istemiyorum. Burada çürümeni izlemek istemiyorum."

"Ve sensiz geri dönmeyi reddediyorum." Bana yaklaşarak vücudunu bana yasladı. "Yeter artık."

Duygularım bir anda patladı. "Tutamayacağını çok iyi bildiğin sözlerini yeter artık!" Onu itmeye çalıştım ama hareket ettiremedim, vücudu çelikten bir duvar gibiydi. "Krizlerin daha da kötüleşecek ve Moros'ta vivicantem yoksa? Seçeneğin kalmayacak. Geri dönmek zorunda kalacaksın."

"Taşlar nereden geldi?"

"Moros, Lyverian Dağları'ndan çıkardığını söyledi."

"O zaman Lyverian Dağları'na gideceğiz. Her halükarda, seni terk etmeyeceğim." Çenesini sıkarak, başka yere baktı. "Eğer öyle istersen, mesafenı koru, ama bunu benim için yapma."

Kafamın içinde çok fazla düşünce çarpışıyordu, sanki bir sürü kuduz köpek serbest bırakılmış gibi kafatasımı yumruklayan bir gürültü vardı - pençeleyip, hırlayıp, ısıyorlardı. Etrafımdaki hava değişiyor, çtırdamaya ve titremeye başlamıştı. Gök gürültüsü ile şimşek arasındaki hassas ritim. İçgüdüsel olarak hareket ettim, ayak parmaklarımla ucuna yükselip kollarımı boynuna doladım. Umutsuz bir ihtiyaç beni ele geçirdi ve ağzını yakaladım.

Hızlı eller beni masanın üzerine kaldırdı ve vücudu beni sırt üstü yatırdı. Parmakları saçlarıma gömüldü, nefesleri zorlanıyordu, elleri titriyordu, sanki her an yok olabileceğimi düşünürcesine bana sarılıyordu. Ağızlarımız birleşmişken, tek bir nefes için bile ayrılmak istemeden beni daha sert öptü.

Ağzına nefes nefese kaldım, ama yine de beni bırakmadı.

Dudakları beni çılgınca ve aç bir şekilde tüketti. "Senden uzak durmaya çalıştım," dedi boğuk bir sesle, sonra da sanki nereden başlayacağına ya da kendini nasıl durduracağına karar verememiş gibi yanağıma, çeneme, boğazıma doğru ilerledi. "Senin isteklerine saygı duymaya çalıştım." Ağzını köprücük kemiğime doğru sürükledi ve boynumun kıvrımını ısırdı.

Ben inleyerek ona doğru eğildim ve sert eller sırtımın kıvrımlarına bastırarak beni daha sıkı kendine çekti.

"Yapamıyorum. Buna ihtiyacım var. Ellerinin üzerimde olmasına." Tunikimin yakasını omzumu ortaya çıkaracak kadar çekip, omzumun uzunluğu boyunca öptü. "Seni istemenin acısı, göğsümde bıçaklar gibi." Onun

Kasıkları uyluklarıma bastırılmış, deri giysisine karşı gerginleşen kalın şişkinlik, sözlerinin doğru olduğunu kanıtlıyordu. Dikleşti ve tunikasını yırttı, kaslı göğsünü çıplak bıraktı. Bileklerimi çekerek beni kendine doğru çekti, karnına yasladı, ona dokunduğum anda karnı gerildi.

Ellerimi sırtına götürdüm ve göğsünü öptüm. "Ben de seni istedim," diye fısıldadım. Dilim meme ucunu okşarken, başını geriye attı ve bana bir hayvanı hatırlatan derin, boğuk bir ses çıkardı.

Kolunu tutup, elini tunikamın eteğinin altından göğsüme doğru ittim, onun dokunuşuna onun benimkine ihtiyaç duyduğu kadar ihtiyacım vardı. Nasırlı parmağı meme ucumu okşadı ve dudakları boğazıma yapıştı. Her gece birbirimizden kaçarak dans ettiğimiz zamanlar birer ceza gibi gelmişti. Parmaklarımı beline doladım, onu kendime doğru çektim, masaya yaslandım ve o da beni takip ederek dirseklerini başımın iki yanına dayadı.

Sadece bir an durakladıktan sonra, kulağımın hemen arkasını öptü, pantolonumu uyluklarıma kadar indirdi, bakışları bir rahip gibi saygıyla diz çökmüş bir adamın bakışları gibiydi. Dudaklarını yalayan düşüncelerle gözleri karardı ve bir kez daha üzerime eğildi, dilini vücudumdan göğüslerimin arasındaki çukura doğru sürdü.

Dudaklarım hevesli bir nefesle açıldı ve o karnımı öptüğünde, titrek bir nefesle saçlarını kavradım.

Burnunu çıplak tenime sürterek derin nefes aldı ve parmaklarını belime doladı. "Sana açım," dedi boğuk bir sesle, sonra bir sandalyeyi yaklaştırıp oturdu. "Ama acele etmeyeceğim, tadını çıkaracağım. Senin her damganı." Güçlü elleri dizlerimin arkasını kavradı ve beni masanın kenarına doğru çekti, bakışları hem aç hem de saygılıydı. Yüzünü bacaklarımin arasına gömdüğü ve dilini hassas tenim üzerinde tembelce gezdirdiği anda, sırtımı kavisledim ve ağzım işkence gibi bir inilti için açıldı. "Lanet olsun, bu sesten daha ilahi bir şey yok," dedi ve dilini daha derine gömdü, vücudum huzursuz ve kıvranıyordu, uyluklarım titriyordu, ıslak ipek gibi ona yapışıyordum.

Parmaklarım saçlarını tararken, ayaklarım kaslı bacaklarına yaslandı ve içimi kaplayan sıcak zevk dalgalarına kendimi hazırladım.

O, açlıktan kıvranan bir adamın olgun bir şeftalinin yumuşak ve şişkin kabuğunu ayırırken duyduğu minnettarlıkla inleyerek etimi emdi. Sanki bu anı çok uzun zamandır bekliyormuş gibi. Acele etmeden, telaşlanmadan, söz verdiği gibi tadını çıkararak. Dili, dudakları ve nefesi ile, kendini derime dikerken vücudumun hiçbir yerini dokunmadan bırakmadı.

Sessiz inlemeler, nefesimin her bir nefesi kesilmesini engelliyordu. Derimin altında bir sıcaklık dalgası yanıyordu, vücudum çaresiz, ihtiyaçla çılgına dönmüştü. Onun ustaca dilinin her hareketiyle çözülüyordu.

Tanrılar, lütfen durma.

Benim ham ve ağırlı olana kadar beni yemesini istedim.

Parmakları uyluklarımı kavradı, beni ayırırken başımı çevirdim ve tavşanın hala yerde seğirerek yattığını fark ettim.

Zavallı yaratık, o siyah, dipsiz gözleriyle bana bakarken, içimi rahatsız edici bir korku kapladı.

Sonra hareketsiz kaldı.

Kabin içinden yürek parçalayan bir çığlık yükseldi ve ben bakışlarımı Aleysia'nın odasına çevirdim. Zevander'a sadece bir bakış attıktan sonra masadan atladım, pantolonumu çekip kapıya doğru koştum. Çerçevenin üstüne saklanmış anahtara ulaşmadan Zevander kolumu tuttu.

"Önce ben gitmeliyim. O, senin hatırladığın kız kardeşin olmayabilir."

Kolumu onun elinden kurtardım. "Endişeni anlıyorum, ama o seni hayatında hiç görmedi. Ve sen de pek dostça görünmüyorsun. Eğer uyanıksa, önce beni görmesini istiyorum."

Dudaklarını sıkıca kapattı ve burnundan keskin bir nefes verdi. "Peki. Her ihtimale karşı burada kalacağım."

Kapıdan bir çığlık daha duyuldu ve ben parmak uçlarımda dönerek, çılgınca çerçevenin üstünü anahtar için yokladım.

Zevander onu önce kapıp bana uzattı, kaşları endişeyle çatılmıştı.

Korkunç çığlıklar kaslarımı titretti, titrek ellerimle anahtarı kilide sokup kapıyı açtım.

İçeride, kız kardeşim yatakta oturuyordu. Oda boyunca bakışlarını yavaşça gezdirirken, bilekleri hala her iki yanında sabitlenmiş halde, üzgün görünmüyordu.

Sonunda dikkatini bana verdiğinde, dudakları belirsiz bir gülümsemeye dönüştü. "Maevyth?"

Gözlerim yaşlarla doldu, onun görüntüsü bulanıklaştı. "Aleysia."

Beni inceliyormuş gibi gülümsemesi kayboldu. "Gözlerin... gümüş rengi." Bakışları kalktı ve hemen arkamdaki bir noktaya odaklandı — Zevander, sanırım — ve sanki irkilmiş gibi bağlarına karşı bir hamle yaptı.

"O bir arkadaş," diye onu sakinleştirdim, ona bakarak. Neyse ki yüzündeki kanı yıkamıştı, yoksa onu görünce kalbi dururdu herhalde.

Aleysia'nın gözleri büyüdü ve kendini başlığa doğru itti, sanki beni geçip arkamı görmek istercesine eğildi. "O da burada mı? Cadı Büyücü?"

Onun tepkisi, Elowen'ın onu kiler odasına attığında kötü niyetli olabileceğine dair şüphelerimi uyandırdı. "Hayır. O burada değil." Kalbim çarparken, her kasım ona koşmam için beni zorlasa da, yavaş ve dikkatli adımlarla odayı geçtim. Kollarımı ona dolamak ve kemikleri çatırdayana kadar sıkmak için. Boğazımda sıkışan sevinç çığlığını çıkarmak için, çünkü hayatımda o parlak mavi gözleri tekrar gördüğüm için hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Ama içimde kabaran, serbest kalmak için can atan coşku, ihtiyatımla dengeleniyordu.

Yine de, ilk bakışta onda bir sorun yok gibi görünüyordu. Aslında, bu durum göz önüne alındığında oldukça sakin görünüyordu.

Bağlarını çekerek, kaşlarını çatarak onlara baktı. "Bu ne?"

"Bir önlem." Ben hemen onun bağındaki düğümü çözmeye başladım, Zevander de diğerini çözdü.

Onu izlerken gözlerinde ihtiyatlılık vardı. Bağlar çözüldükten sonra, yatağın kenarına oturdum. "İyi misin? Kendini iyi hissediyor musun?"

Kaşlarını çattı. "Benim de o şeylerden biri olup olmadığımı mı soruyorsun?" Sesinde bir korku titremesi vardı.

Öyle olsaydı, bana söyleyecek zihinsel gücü olacağını sanmıyordum. "İyi misin, bir şeye ihtiyacın var mı diye soruyorum."

"Yiyecek. Açlıktan ölüyorum."

Başımı salladım, ilk şokun etkisi geçip gerçeklik içime işledikçe gözlerimden daha fazla yaşlar süzüldü. "O zaman iyisin." Aciliyet beni ele geçirdi ve duygularım beni yutarken titreyerek ona sarıldım. İlk başta bana sarılmadı, ama sonra kollarının beni sardığını hissettim.

"Nereye gittin?" diye fısıldadı.

Bu soru beni gülümsetti. "Sana söylersem bana inanmazsın." Ondan uzaklaştım ve elini tuttum. "Sonra konuşuruz, ama önce sana bir şeyler yiyelim."

"Etimiz var mı acaba?"

Kız kardeşimi son gördüğümünden beri dünya kesinlikle değişmişti, ancak Aleysia'nın ete hiç ilgi duymadığı düşünülürse, bu soru bana hala tuhaf geliyordu.

Kapıya geri dönen Zevander'ın arkasından, diğer odada yatan tavşanın bulunduğu yere doğru baktım. "Öyle oluyor." Düşüncelerimi toparlamak için çaresizce yataktan kalktım, kalbim göğsümden çıkacakmış gibi çarpıyordu. "Hemen dönerim." Gülümsedim ve Zevander'ın ardından odadan çıktım, ama onu içeri kapattığım anda gülümsemem kayboldu.

Zevander başını eğdi. "İyi misin?" diye alçak sesle sordu.

Başımı sallayarak, uzun bir nefes verdim ve küçük mutfağa geçtim, daha önce atıştırdığım havuç kavanozlarından birini aldım.

Buz gibi bir soğukluk göğsümden geçerek ciğerlerimi sıkıca kavrayan bir yumruk gibi hissettim. Yüzümde ve kollarımda karıncalanma hissettim. Dengem bozuldu ve camın kırılma sesi, düşürdüğüm kavanozu fark etmemi sağladı.

"Maevyth?"

Zevander'ın sesi, kulaklarımda çınlayan ve çitirdayan seslerin arasında uzak bir ses gibiydi. Ne olduğunu anlamadan, kollarım beni sardı, bana sıkıca sarıldı, sanki o anda tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi.

Bir eliyle ensemi kavradı, diğer eliyle beni kendine çekti. "Nefes al," diye fısıldadı.

Gözlerimi kapatıp başımı salladım ve burnumdan derin bir nefes aldım, nabzım kulaklarımda atıyordu. Saniyeler geçtikten sonra yavaş yavaş sakinleştim.

Geri adım attı ve başını eğerek gözlerimi kendininkilere yönlendirdi. "İyi misin?"

Yine başımı salladım, hâlâ devam eden titremelerle nefes alıyordum. "Nasıl anladın?"

"Yüzün hayalet gibi bembeyaz olmuştu. Bayılmak üzereymişsin gibi görünüyordun."

"Ama sen... Boynumun arkasını tutman gerektiğini biliyordun."

Zevander omuz silkti. "Bu sadece doğal bir tepki gibi geldi."

"Yıllardır nöbet geçirmemiştim. Muhtemelen Aleysia ve bunun anlamı hakkındaki tüm bu telaş yüzünden."

"Her bir endişeyi tek tek ele alalım." Elini saçlarımdan üzerinden gezdirip alnımı öptü. "Tavşanı ben hallederim." Hayvana doğru ilerlerken, düşüncelerimi dile getirmekten kendimi alamadım.

"Zevander, tavşanın öldüğü anda onun uyanması bir tesadüf mü sence?"

"Bir hafta önce sorsaydın, bunun zor olduğunu söyledim. Şimdi mi? Bilmiyorum." Hayvanı kaldırdı ve birkaç gün önce ahırdan getirdiği çuval bezlerinden birini aldı. O gün ağaçların arasından bir sincap yakalamıştı. Masadaki sandalyeye sırtını bana dönerek oturdu, muhtemelen nezaketen, çünkü ona izleyemeyeceğimi söylemiştim.

Kırık camları temizledim ve tencereye su, havuç ve baharatları koyarken, yırtılma ve çiğneme seslerini görmezden gelmeye çalıştım. Tencereyi ocağa koyduğumda, zavallı yaratığın derisini yüzmeyi bitirmişti ve onu havuç ve baharatların arasına attı.

Güveç kaynarken, Aleysia'nın odasına gizlice geri döndüm ve onu sırtını bana dönük olarak yatağın kenarında otururken buldum. "Onları dışarıda duyabiliyorum. O şeyleri." Vücudu titredi ve ben parmak uçlarımda yatağın etrafında dolaşarak yanına oturdum. "Korkunç yaratıklar." Oturduğu yerde ileri geri sallanıyordu ve gözlerinde boş bir korku

gözlerinde çiçek açarken sessizce inledi. "Ne yapabileceklerini gördün mü?"

"Evet. Felix amca bana saldırmaya çalıştı. O da onlardan biriydi."

Başını bana doğru çevirdi. "Felix amca?" Bir hareket dikkatimi çekti ve aşağı baktığımda, parmaklarını başparmağına dokundurduğunu gördüm. Sanki yeni edindiği bir sinir bozukluğu hareketiymiş gibi, bunu defalarca tekrarlıyordu. "Nasıl kaçtın?"

"Sana anlatacak çok şeyim var. Ama şu anda doğru zaman olduğunu sanmıyorum. Ama anlatacağım, söz veriyorum. Sana her şeyi anlatacağım."

"O kemerden geçip geri dönmediğinde... düşündüm ki..." Gözleri parıldıyordu ve başını geriye doğru eğdi. "O anda dünyada tamamen yalnız olduğumu anladım. İçimde bir yerlerde hissettim. Göğsüme yerleşen bu karanlık boşluğu." Sanki transa geçmiş gibi uzaklara baktı. "Moros olmasaydı, o ormandan canlı çıkabileceğimi sanmıyorum."

"Moros seni ormandan kurtardı." Düzgün ses tonum, onun sözlerine inanmadığımı yansıtıyordu. Moros'u son gördüğümde, Riftyn amcayı parçalayan ve kendisinin grotesk bir versiyonuna dönüşen aynı yaratık tarafından yutulmuştu. O gece kesinlikle hayal görmüş olmalıydı. Bu mümkündü. Travma yaşamış, hamileliğini kaybetmiş ve tek seferde korkunç ormana sürülmüştü. Ama merakım onu sorgulamaya devam etmemi sağladı. "Ve onunla kendini güvende hissettin?"

"Evet. Endişelenmememi söyledi. Seni bulup bana geri getireceğini söyledi." Bana döndü, gözleri garip bir şaşkınlıkla doluydu. "Ve şimdi buradasın."

"Bana ne olduğunu anlat."

Omuz silkti. "Aslında anlatacak pek bir şey yok. Beni ormandan çıkardıktan sonra kalabalık çoktan dağılmıştı. Garip ve huzurlu bir sessizlik vardı. Neredeyse öldüğümü düşündüm. Moros ve ben ikimiz de ölmüş ve ruhlarımız yan yana yürüyorduk sanki." O geceyi yeniden yaşıyormuş gibi uzaklara baktı ve benim zihnimde de o geceye ait görüntüler kalın, yağlı bir çamur gibi akıp gitti. "Agatha'nın kapısına vardığımız anda, beni içeri almayı reddettiğinde bunun doğru olmadığını anladım. Öbür dünya bu kadar acımasız olamazdı. Sonuçta işkence ve reddedilme, sadece yaşayanlara özgü şeylerdir." Diye iç geçirdi.

"Her neyse, beni kabul eden Moros'tu. O yaratıklar ormandan çıkıp geldiğinde bana barınak veren oydu."

Onun sözlerine inanmak, o gece gördüklerimin bir illüzyondan ibaret olduğunu hayal etmek istedim, ama yapamadım. Reddettim, çünkü Moros gözlerimin önünde korkunç bir canavara dönüşmemiş olsa bile, o yine de kötü bir adamdı. Kadınların bacaklarını birbirine dikip beni de grotesk denizkızlarından biri yapmaya tehdit eden kötü bir adam. "Bu olamaz. Aleysia, wrathavor'un Moros'u yediğini gördüm. O, Moros *oldu*."

"O gece ben de birçok şey gördüm. Ormanın kenarında Riftyn amcamın adımı seslendiğini gördüm. Moros bana bunun gerçek olmadığını, hepsinin kafamda uydurduğumu söyledi. O iğrenç ısırtıklar bir tür zehirli böcek ısırtığıymış. Onu hayal görmüşüm, hepsi bu. Artık bunu biliyorum."

Riftyn amcanın ölümünü gördüğüm kabus gibi anı açıklamaya gerek duymadım. "Seni bulduğumuzda, kilerde yerde yatıyordun. Sanki Elowen seni oraya koymuş gibi."

"Elowen mi?"

"Yaşlı Cadı."

"Evet. Beni oraya o koydu." Yüzü kötücül bir ifadeye büründü. "Kötü, yaşlı cadı beni öldürmeye çalıştı."

"Neden?"

"Emin değilim. Başlangıçta oldukça nazikti. Moros'tan ayrıldığımda..." "Moros'tan ayrıldın mı?"

"Evet. Aslında, teknik olarak o beni terk etti. Malikanesinin yatak odalarından birinde beni kapana kısırdı."

"Sana zarar vermeye çalıştı."

"Hayır. Aniden ayrıldı ve beni odaya kilitledi... O yaratıklar köye ulaştıkları sırada. Sanırım beni korumaya çalışıyordu. Ama geri dönmedi." Parmaklarını başparmağına vurmaya devam etti. "Sanırım o da onlardan biri oldu."

"Yani kaçmayı başardın."

"Evet." Kaşlarını çatarak şakaklarını ovuşturdu. "Böyle olduğuna eminim. Ve bir şekilde buraya geldim."

"Yaşlı Cadı'nın başlangıçta iyi biri olduğunu söyledin. Seni evine mi aldı?"

Burnunu havaya kaldırdı ve gözlerini kapattı, sanki kokuyu içine çekiyormuş gibi. "Bu koku tavşan mı?"

"Evet. Pişmesi için biraz daha zaman gerekiyor."

"Çok acıkmışım. Sorun olmazsa şimdi biraz alacağım."

"Henüz tam olarak pişmedi Aleysia. En son kazara çiğ et yediğinde ne olduğunu hatırlamıyor musun?"

Başını eğdi. "Hayır."

"Hastalanmıştın. Bütün gece kusmuştun. Ondan sonra neredeyse hiç et yemedin."

"Bu günlerde yemek konusunda seçici olamayız, değil mi?"

Dünya cehenneme döndükten sonra, sanırım bir tolerans geliştirdim."

"Yakında hazır olacak. Bu arada, başka şeyler de var."

Konserve elma. Biraz domates kompostosu."

Omuzları hayal kırıklığıyla çöktü. "Et yemek için can atıyorum. Birazcık yeter, Maevyth," diye sızlandı. "Çok açım. En son ne zaman yemek yediğimi bile hatırlamıyorum."

"Söz veriyorum, Aleysia. Sadece birkaç tane olacak..."

"Maevyth!" Gözlerindeki ani öfke, bakışlarını kapıya çevirdiğinde yavaşça yumuşadı. Zevander'ın orada durup izlediğinden emindim. "Bağırarak istemedim. Affet beni. Keyfim yok."

Başımı salladım ve kapıya doğru geri çekildim. "Biraz yiyecek alacağım." Aleysia'dan gözlerini ayırmayan Zevander'ın yanından geçerken, elimi koluna koydum. "Sorun yok."

Tavşan tamamen pembe değildi, yeterince pişmediğini biliyordum, ama yine de çorbadan bir kaseye koydum ve tamamen çiğ görünmeyen birkaç sert tavşan eti parçasını kopardım.

"Her şeyin yolunda olduğundan emin misin?" diye sordu Zevander, yatak odasına giderken yanından tekrar geçerken.

"Evet. Sadece çok aç, hepsi bu. Ve huysuz," diye ekledim, yoluma devam ederken.

Çorbayı dikkatlice ona verdikten sonra, karşısındaki sandalyeye oturdum ve çorbayı ağızına beceriksizce kaşıklayarak yemesini izledim. Çorba çenesinden aşağı akıyordu ve eti yemek için yüzünü neredeyse kaseye gömmüştü.

"Dikkatli ol Aleysia. Çok sıcak."

Kaseyi çekince, kaşları çatık, dudakları vahşi bir köpeği andıran bir şekilde kıvrılmış halde bana bakıyordu. Onu görünce ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Hemen kahkahaya boğuldu. "Aptalca davranıyordum. Hatırladın mı Bayan

Castor'un köpeği, kasenin önünden geçen her şeye havlayan köpek mi?

Bu anı yüzüme hafif bir gülümseme getirdi. "Evet, hatırlıyorum." Onun da hatırlamasına sevindim.

"O uyuz köpeği hep nefret etmişimdir."

"Onun sadece yanlış anlaşıldığını düşünmek istiyorum."

"Evet, peki. Köpeklerden bahsetmişken, beni arkadaşınla tanıştırmadın."

Bu hakarete kaşlarımı çattım. "Adı Zevander."

"Zevander mı? Bu ne biçim bir isim?"

"Vespyri," dedi Zevander arkadan, kapı çerçevesine yaslanarak. "Hızlı hareket etmek anlamına geliyor."

Kız başını kaldırdı ve yanaklarına yayılan kızarıklık, onun varlığından haberi olmadığını gösterdi. "Vespyri'yi hiç duymadım."

"Dediğim gibi... konuşacak çok şeyimiz var." Dikkatinin bana dönmesini bekledim. "Moros'tan kaçtıktan sonra Crone Cadısı'nın seni evine aldığını söylüyordun."

"Moros'tan kaçmadım, aptal. Onun evinden kaçtım." "Doğru.

Ve Elow... Crone Witch sana barınak verdi."

"Öyle yaptı. Ve benim anlayamadığım nedenlerden dolayı beni soğuk bir kiler odasına attı." Kaşığını kaseye dört kez vurdu. Bir süre durakladı, sonra dört kez daha vurdu. Bu tuhaf davranışını sorgulamaya fırsat bulamadan, "Biraz dinlenebilir miyim? Hâlâ biraz başım dönüyor ve kendimi iyi hissetmiyorum." dedi.

"Tabii ki. Evet. Konuşacak çok şeyimiz var." "Evet. Sen geri döndüğüne göre, bol bol vaktimiz var."

"Bana ihtiyacın olursa, diğer odada olacağım."

Bana kaseyi uzattı ve hafifçe gülümsedi. "İyi geceler." "İyi geceler."

Yatak odasından çıkıp kapıyı arkamdan kapattım ve kaseyi masanın üzerine bıraktıktan sonra, Zevander'in şöminenin önünde bıçaklarını bilediği sallanan sandalyeye doğru yürüdüm.

Soğuk, uyuşmuş bir his beni sardı.

Zevander gözlerini bana çevirdi. "Ne oldu?"

"Şey, hiç enfekte görünmüyor, ama tamamen kendisi gibi de görünmüyor."

"Nasıl yani?"

"Olan biten her şeye karşı oldukça kayıtsız görünüyor." "Sanırım çok şey yaşamış."

"Evet, elbette. Onun benim sonsuza dek gittiğimi düşünmesi, Moros'tan kaçmaya çalışması ve sonra onu kilerde hapsetmeye neden olan olaylar... Evet, oldukça travmatik bir durum. Ama o, Moros'un onu ormandan kurtardığına inanıyor. Onun kendisine *yardım ettiği*ne inanıyor." Kafamı salladım, düşüncelerim karışık bir bulut gibi uçup gidiyordu. "Bu mümkün değil. Onun o yaratık tarafından yutulduğunu gördüm. Bu bir halüsinasyon değildi." Bana anlattığı hikayeyi kafamda kurcalarken alt dudagımı ısırdım. "Aynı zamanda, neden onu öldürmediğini merak ediyorum. Çoğunlukla, kendisi gibi görünüyor."

"Bana ne soruyorsun, Maevyth?"

"Ya hepsini hayal ettiysem? O lanet olası wickensler tarafından ısırıldım. O sırada biraz başım dönüyordu ve kafam karışık."

"Öyleyse ne olmuş? Ne değişir ki?"

"Sadece daha mantıklı geliyor." Ellerim titriyordu, dudaklarımı daha sert ısırdım. "Moros malikanesine gitmeden önce biraz uyumalıyım." Onun korkunç malikanesinden bahsedilince yüzümdeki buruşukluğu gizleyemedim.

"Bilmem gereken bir şey mi var?" Hançerini geyik boynuzu gibi görünen şeyin üzerinde gezdirdi, kazıma sesi düşüncelerimi sadece biraz bozdu.

"Mahzende... bir tankı vardı." Çeliğin ritmik kazıma sesi, tankın dışındaki o aletin, kadınların yüzlerine taktıkları maskelere hava pompaladığı anının hatırasıyla bulanıklaştı. "Kaçırdığı iki Lyverian kadını orada tutuyordu. Bacaklarını birbirine dikmiş ve o zavallı kadınları *deniz kızlarına* dönüştürmüştü." Çıplak, soyulmuş derileri ve mahvolmuş vücutları gözümün önüne gelince yüzümü buruşturdum. "Onları geçici bir solunum cihazıyla hayatta tutuyordu."

"Ve bu senin nişanlın mıydı?"

"Evet." Onunla evlenmeye zorlanma düşüncesi beni titretti.
"Neyse ki, kader başka planlar yapmıştı."

"Onu orada bulursak, aynı derecede korkunç bir ölümle karşılaşmayacağını garanti edemem." Bir gözünü kapatarak bıçağın kenarını inceledi ve başparmağıyla bıçağın keskinliğini kontrol etti.

"Onu orada bulamayız. Aleysia kaçtığını söyledi. Ama o kadınları bulabiliriz."

"Peki ya bulursak?"

"Hayatta olmamalarını diliyorum. Bu acımasızca mı?"

"Hayır. Bazen ölüm, birine dilenebilecek en merhametli şeydir."

Ocağa bakarak, dünyanın geri kalanı çökerken o tankın içinde hapsolmuş böyle korkunç bir varoluşu hayal etmeye çalıştım. "O zaman, onları bulursak, sana merhametli olmanı rica ediyorum."

YİRMİNCİ BÖLÜM

ZEVANDER

Geçmiş ...

Elleri zincirlerle bağlanmış olan Zevander, kubbe şeklindeki tavanı ve kavisli duvarlarıyla bir gözlemevini andıran lüks bir odanın ortasında buldu kendini. Altın damarlı beyaz mermer zemin, dışarıdaki kavurucu sıcaklığı engellemeyen açık kemerli geçitlerden içeri giren güneş ışığını yansıtıyordu.

Etrafında, onunla yaklaşık aynı yaşta, peştamal giymiş bir düzine kadar genç erkek ve kadın yatıyordu. Soluk, zayıf vücutları, hiçbirinin madenlerde çalışmadığını gösteriyordu — en azından son zamanlarda. Meraklı ama kasvetli yüzlerine baktı, hepsi de ona bakıyordu. Kadınlar göğüslerini örtmek için hiçbir şey giymiyorlardı ve Zevander bakmamaya çalışsa da, kendini tutamıyordu. Madenlerde dolaşan ara sıra Bellatrix'ler dışında, neredeyse altı yıldır giyinik bir kadın bile görmemişti, çıplak bir kadın görmesi ise hiç söz konusu değildi. Neden buraya getirildiğini, etrafını incelerken hala bilmiyordu.

Ayak bileğinde ağrı hissetti ve yanında duran Müdür Vicarek'in bir adım önünde topallayarak yürüdü, ağrı kemiklerine yayıldığında bir inilti çıkardı. Ağrı geçince Zevander kendini düzeltti.

Odanın dört bir yanına yerleştirilmiş beyaz sütunların üzerinde altın yapraklar ve sarmaşıklarla süslenmiş, aralarında uzun beyaz perdeler bulunan dekorasyonu hayranlıkla seyrediyordu. Odanın ortasında, geniş, gömülü bir havuzlu dairesel bir çeşme yer alıyordu ve suda deniz tanrılarının altın heykellerinden fışkırıyordu. Beyaz ipek yastıklar ve uzun, buruşuk kumaşlar çeşmenin kenarlarında yığılmış, orada uzananların üzerine özenle serilmişti. Bakışları sütunlardan birinden dışarı çıkan bir kancaya takıldı ve onun amacını merak etmeden edemedi.

Odanın dört bir yanına, üç metre yüksekliğinde resimler asılmıştı. Bu resimlerde, Solassionlar ile çeşitli cinsel eylemlerde bulunan orgothlar, sarı saçları ve bronz tenleriyle kolayca tanınabilir şekilde resmedilmişti.

Zevander, madenlere ilk gönderildiğinde ergenlik çağındaki bir çocuktan başka bir şey değildi ve bu resimlerin inceliklerini anlayacak kadar bir kadınla birlikte olmamıştı, ancak babasıyla birlikte şehre gittiğinde genelevlerdeki kadınları gözetlemişti, bu yüzden sanat eserinin amacını anlayacak kadar bilgisi vardı.

"Her nesil Zephromyte'lerin daha fazla mancer olduğu söylenir." Bu sesin yankısı, zihnini keskin bir bıçak gibi parçaladı. Bu sesi susturma ihtiyacı, ellerini sıkı bir yumruk haline getirdi ve arkasına döndüğünde General Loyce'un arkasında durduğunu gördü.

"Ağzını aç... şimdi yut."

O sözlerin hatırası, öfke kaslarına yerleşirken içini parçaladı. O anda bile, dilinde külün tadını alabiliyor, babasını betona tükürdüğünde yanmış etinin kokusunu alabiliyordu. Uzuvarlarında titreyen sarsıntılar, şiddetli bir ritimle, serbest bırakılmak için çaresiz bir ihtiyaçla vuruyordu.

Zevander çenesini sıktı, kendini bastırdı ve sakın kalmaya zorladı.

Sakin ol.

Onun seni sinirlendirmesine izin verme.

Onu zırhsız gördüğü ilk seferdi ve yine de çenesini yukarı kaldırmış, sert ve katı bir duruşla ayakta duruyordu. Bol bir tunik ve pantolon giymişti, omuzları geniş ve kaslıydı, ancak kadınsı özelliklerinden de yoksun değildi. Her iki yanında, yarı büyücü, yarı orgoth olan iki erkek Zephromytes duruyordu.

. "Orgothlar canavar gibi görünebilirler, ama bu dünyadaki en zeki ve becerikli varlıklardan bazılarıdır."

Zevander, onunla konuşacak ne enerjisi ne de ilgisi vardı. Sadece neden bu kadar lüks bir yere gönderildiğini merak ediyordu.

Kadın havayı kokladı, burnunu kırıştırdı ve gözleri gardiyana takıldı. "Onu yıkamanızı söylediğime eminim."

"Özür dilerim, General. Ne yazık ki kokusunu iyileştirecek imkanlarımız yok."

Dikkatini tekrar Zevander'e çevirerek, merakla başını eğdi. "O orgoth'u yenmeni izledim. Onun savunma yöntemini ona karşı kullanmak ne kadar akıllıca." Başını yana eğdi ve parmağını vitaelis damarının bulunduğu yere götürdü. Tam kanlı bir orgoth'un ki kadar belirgin değildi, ama Zevander onun derisinin altında attığını görebiliyordu. "Dişleri olan orgoth'ların aksine, Zephromytes'ler değerli zayıflıklarını başka yollarla korumayı öğrenmek zorundadır."

Zevander'ın hapis hayatından öğrendiği bir şey varsa, o da her zaman onu esir alanların zayıflıklarını öğrenmeye özen göstermesiydi. Onun zayıflığı, onu etkili bir şekilde öldürmenin yolunu açıklamamak olduğu açıktı, bu yüzden Zevander, onun zayıf noktalarını nasıl koruduğunu sormaya tenezzül etmedi.

Kadın ona doğru yavaşça yürüdü ve yüz yüze geldiğinde bakışlarını onun yanağındaki yara izine indirdi. "Bu ne?" diye sordu ve gardiyana hızlıca bir bakış attı.

Müdür omuzlarını geriye attı ve ellerini önünde kavuşturdu. "Nedenini tam olarak belirleyemedik."

"Kanını mı bozdu?" Zevander kendi adına cevap veremiyormuş gibi, yine gardiyana yöneldi.

"Hayır. Aslında, bu sağlıklı piç madenlerdeki hastalıklara karşı dirençli görünüyor. Bildiğim kadarıyla bir kez bile hastalanmadı."

Gözleri yine Zevander'ı buldu, dudakları hafifçe gülümsedi. "Güçlü. Bunu sevdim. Onu örtmek için bir şey istiyorum. Onu görmek beni tiksindiriyor, ama onu tutacak kadar seviyorum." Zevander'ın pazısını sıktı — tıpkı onun madenlere geldiği ilk gün yaptığı gibi — ve çeşmeye doğru yavaşça uzaklaştı. "Gidebilirsiniz, Müdür."

"Elbette, General." Zevander'ın yanından geçerken alaycı bir şekilde gülümsedi. "İyi anslar," diye fısıldadı ve daha da yaklaştı. "Sana bir yıl bile vermiyorum."

Zevander dişlerini gıcırdatarak, odadan çıkarken çıplak kadınlara bakışlarını dikmiş olan müdürü izledi.

"Onu banyo için hazırlayın," diye emretti General Loyce, yanına dönerek onu pazardaki taze balık gibi inceleyerek. "Onu temizleyin ve düzgünce tımar edin. Her türlü kir izi silinmeli." Sert bir el omzunu kavradı. "*Sordesz vet signe da'servio,*" diye fısıldadı. "Kir, kölenin işaretidir, değil mi?"

"Bana neden..."

Zevander bu sözleri söylediği anda, kadın bıçağı çenesinin hemen altına dayadı ve derisini kesti. "Dilini kaybetmek istemiyorsan benden hiçbir şey talep etme." Zevander, kadının bir keresinde bir çocuğu kılıcıyla ikiye böldüğünü gördüğü için, bu boş bir tehdit değildi. Dikkatini tekrar askerlere eviren kadın, Zevander'e doğru başını salladı. "Onu soyun."

Askerler ilerledi ve Zevander geri adım attı, kelepçeli yumruklarını havaya kaldırarak, kendisine yaklaşan herkese vurmaya hazırdı. Yüzü yara izleriyle kaplı bir asker ilk hamleyi yaptı ve kollarını savurdu, ama Zevander onu yakalamaya çalıştığında yana kaçtı. İri asker dizlerinin üzerine çöktü ve dönünce Zevander ayağını piçin yüzüne vurdu ve Zephromyte'nin yanağını kırdı.

General Loyce gürültülü bir kakhaha attı. "Bu odadaki her askerle kelepçeli bilekleriyle mi savaşacaksın? Gerçekten cesursun."

Bir sonraki asker ileri atıldı ve Zevander yumruklarını Zephromyte'nin sağlam göğsüne indirdi. Üçüncüsü arkadan gelip onu yere indirirken etrafını sardı. Göğsüne uygulanan ezici baskı ciğerlerindeki havayı boşalttı ve Zevander ksrd. Ayaklarını kaldırarak, önündeki askerin göğsüne topuklarını vurdu ve bacağına şiddetli bir ağrı yayıldı.

Vücudu mermer zemine sertçe çarptı ve omurgasına acı veren bir şok dalgası sinüslerine kadar yayıldı. Oda genişleyip daraldı ve iki asker

yaklaşıp kollarından kaldırdılar. Kıpırdadı ve tekmeledi, ama nafile, tüm çırpınışlarına rağmen, boynuna metal bir kelepçe takmayı başardılar, bu kelepçe Zephromyte askerlerinin ellerinde tuttuğu iki uzun sırığa bağlıydı. Zevander ayağa kalkmaya çalıştığı anda, iki Zephromyte de direkleri aşağı doğru bastırdı ve boğazındaki kelepçe sıkılaşıarak nefes borusuna sertçe bastırdı. Ağzı açık kalmış halde, yüzündeki basınç artarken tek bir nefes almak için mücadele etti.

Birdenbire askerler direkleri bıraktılar, kelepçe tekrar gevşedi ve Zevander nefesini alırken öksürüp hırıltılı soluk alıp vererek yana döndü.

Muhafızlar, onun incelen giysilerini çekip yırtarak, genelinin önünde çıplak kalana kadar, sert hareketlerle vücudunu sarsmaya devam ettiler.

"Onu ayağa kaldırın," diye emretti.

Askerler, Zevander'ı ayağa kaldırmak için direklere çok az baskı uyguladılar. Askerler onu ayağa kaldırırken, Zevander boğazını sıkı kelepçeyi tırmalayıp çizdi. Ayağa kalktıktan sonra, askerler kelepçeyi tekrar gevşettiler ve Zevander, erkekliğini gizlemeden, onun onurunu korumaya tenezzül etmeyen diğerlerine bakarak sergilenmeye başladı.

Çıplak halde diğer mahkumların yanında olmaya alışmış olsa da, onu bu halde gören tek kadın, madenlere gelmeden yıllar önce kendi annesiydi.

Generalin yüzünde hayranlık belirdi, onun yırtıcı bakışları Zevander'in midesinde mide bulandırıcı bir utanç hissi uyandırdı. "İşte bu... bu vücut sikişmek için yaratılmış."

Aşağılanma yanaklarını yakarken, kollarını indirip vücudunu olabildiğince örtmeye çalıştı.

"Ne oldu? Hiç böyle ilgi odağı olmadın mı?" General onun etrafında dolaştı ve elini sırtının kıvrımları boyunca gezdirdi. Bir erkek olarak kadınlarla neredeyse hiç deneyimi olmaması alışılmadık bir durumdu, ama daha da garip olanı, bir kadının onu görmemiş ve dokunmamış olmasıydı. "Buna alış. Belki de vücudunu korumak için antrenman yapmanı isteyeceğim." Generalin gözlerinde memnuniyet parladı

, ellerinin vücudunu kapattığı yerlere özellikle dikkat ederek gözleri üzerinde dolaştı. "Onu suya koyun."

İki asker onun kollarını tuttu ve onu banyoya sürüklerken topukları taş zeminde sürtündü. Su, aşırı ısınmış cildini serinletti. Onu, su yüzeyi göğsüne degecek kadar derin bir suya batırılmış taş bir bankın üzerine oturttukten sonra, daha önce gördüğü kancaya doğru kollarını kaldırdılar. Onu bileklerinden zincirlerle bağladıklarında, bunun amacını hemen anladı.

General parmaklarını şıklattı ve çıplak göğüslerini örtmeye yetmeyen uzun sarı saçlı iki genç kadın öne çıktı. "Onu yıkayın."

Zevander'in kalbi bu emirle hızla çarpmaya başladı. Onlar banyonun kenarındaki sepetten deniz süngerlerini alıp onun yanına suya girdiklerinde nefes alış hızlandı. Süslü şişelerden döktükleri sabunla süngerleri ıslattıktan sonra, süngerleri onun cildine koyup vücudunda nazikçe gezdirdiler. Kasları titreyerek, meraktan ve utançtan yanan gözleriyle onların çıplak vücutlarına bakmamaya zorladı kendini.

"Vay vay. Görünüşe göre kadınların dokunuşunu seviyorsun. Bu iyi." General, banyo kenarında diz çöktü ve şüphesiz bacaklarının arasındaki sertleşmiş eti fark etti. Bu tepkiyi, düşüncelerini babasına yönelterek umutsuzca bastırmaya çalıştı.

Evet. Baba.

Gözlerini sıkıca kapattı ve babasının ölümünün acısının zihnini ele geçirmesine ve cildini okşayan yumuşak ellerden uzaklaşmasına izin verdi.

"Onu okşa." Generalin sesi bu karanlık düşünceleri kesti ve narin bir el şişmiş penisine dokunduğu anda, çenesini sıktı ve yüzünü bağlı koluna gömdü.

"Lütfen... yapma..." Kafasının içinde bir savaş başladı. Bir kadın tarafından dokunulmanın merakı, tamamen yabancı birinin onu bu şekilde okşaması utancından sadece küçük bir dikkat dağınıklığıydı.

"Dur," diye emretti General Loyce ve çılgınca okşamalar sona erdi, ancak vücudu zevk ve utanç karışımıyla kıvrılmış halde kaldı

ve aşığılanma arasında kıvrılmış halde kaldı. Kasları titreyerek derin nefesler aldı ve bu hissi uzaklaştırmaya çalıştı.

Uyluklarında keskin bir acı hissetti ve Zevander gözlerini açarak General Loyce'un bıçağı derisi üzerinde gezdirdiğini gördü. Ateşli acı ve suya kırmızı şeritler halinde sızan kan karşısında tısladı.

"Onu tekrar vur."

Bir kez daha, işkence edici his geri döndü ve zihni kendini o arenaya geri koymak için çabaladı. Kemikleri ve kasları hırpalanmış ve ağrıyordu. Gözleri babasının gözlerine kilitlendi.

"Gözlerini aç, yoksa kafatasından çıkarırım." Reddettiğinde, bıçağı tekrar uyluğuna dayadı ve etinde bir başka acı verici iz bıraktı. "Gözlerini aç, yoksa tanrılar adına, sıradaki onlar olacak."

Zevander gözlerini açtı ve babasının kafatasını parçalayan orgoth'a duyduğu nefretle ona bakarak karşılık verdi.

"Bana tohumunu vereceksin, yoksa seni hastaların yakıldığı yakma fırınına göndereceğim."

"Ölümü tercih ederim," diye meydan okudu.

Gözlerinde merak parladı. "Öyle mi?" Askerlere başını salladı ve kelepçe bir kez daha boğazına çarptı, başını su yüzeyinin altına zorladı. Zevander, onların tutuşundan kurtulmak için tekmeledi ve kıvrandı. Suyu batmadan önce içine çekmeyi başardığı az miktardaki hava, kaçmak için göğsüne çarptı. Zincirlerine karşı sallandı, kasları gergin ve yanıyordu, ciğerleri alev alev yanıyordu.

"Mücadele etmeyi bırak," tanıdığı bir ses konuştu. "Karanlığın karanlık seni alsın."

O sözlere kulak verdi.

Kenarlardan mürekkep gibi siyah bir karanlık süzülüyordu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

ZEVANDER

Caligorya

Zevander gözlerini açtığında, altında sisle kaplı bir yüzeyde titreyen tek bir mum gördü. Işığın halesinin ötesinde, göremediği tam bir karanlık vardı. Etrafına bakarak nerede olduğunu anlamaya çalışırken her şey sessizdi.

"Geri döndün." Uzun zamandır unutulmuş bir rüyadan belirsiz bir şekilde hatırladığı, bedensiz bir ses gölgelerin içinden konuştu.

"Kendini göster."

Mumun alevi titredi ve karanlıktan, yüzü siyah, kapüşonlu bir pelerinle gizlenmiş bir figür öne çıktı. "O zaman da seni davet etmiştim, şimdi de davet ediyorum."

"Sen." Zevander, yabancıyı gözlerini kısarak baktı. "Seni bir kez gördüm. Yıllar önce. Rüyamda bana geldin."

"Caligorya."

"Ölüyor
muyum?"

"Burada olman, henüz ölmediğini gösteriyor."

"Ama ben burada değilim, oradayım." Zevander, karanlığın içinde gözlerini gezdirdi, General Loyce'un bir yerlerde gizlendiğinden emindi.

"Bedenin orada. Zihnin burada. Ben senin yerini aldım. Bir bilinç değişimi, diyebiliriz. Senin istismarlarına tanık olacağım ve sen bundan korunacaksın."

Orada ne olduğunu bildiği için, karanlığa tekrar bakmaya cesaret edemedi. "Nasıl? Senin zihnin de burada değil mi?"

"Nasıl olduğu önemli değil."

"Kimsin sen? Adın ne?" diye sordu Zevander.

"Adım da önemsiz."

"O zaman, senin amacın da önemsiz." Zevander artık ilgilenmediğinden ona sırtını döndü.

"Peki. Bana Alastor diyebilirsin. Daha önce de söylediğim gibi, ben bir dostum."

"Ne istiyorsun? Neden buradayım?"

Ellerini arkasına koyarak, Zevander'in önünde volta atmaya başladı. "Sahip olduğun güç senin içinde uykuda. Bu güç uyandırılmalı ve sen onu kullanmayı öğrenmelisin."

"Bahsettiğin bu güce sahip olsam bile, onu kullanamam." Zevander kolunu kaldırarak derisine kazınmış siyah bandı gösterdi.

Yabancı da kollarını kaldırdı ve bileğinde de aynı şeridin kazınmış olduğunu gösterdi.

Şaşkın bir şekilde, Zevander karanlık izi inceledi. "Sen de bir mahkum musun?"

"Bir nevi."

Zevander'in bileklerine bir sıcaklık yayıldı ve tekrar aşağı baktığında, bant sanki hiç orada olmamış gibi solmuştu. "Ne yaptın?"

"Kısıtlamalar zihninin içinde mevcut değildir. Onlar gerçekliğin bir yapısıdır. Burada özgürsün." Alastor mumdan alevi kaparak avucunda tuttu, sonra yere vurdu. Bir ateş çemberi onları çevreledi.

"Bir rüyadan başka bir şey değil," dedi Zevander, etkilenmemiş bir şekilde. "Belki. Ama yine de gerekli."

"Nasıl yani?" Çenesini sıkarak, Zevander başını hafifçe çevirdi. "Uyandığımda hiçbir şey değişmeyecek."

Alastor ellerini havaya kaldırdı. "Yani, içinde bulunduğun durum için çözümün, acına katlanmak. Onun kemiklerine işlemesine ve seni içten içe çürümesine izin vermek."

"Yapılacak bir şey yok."

"O zaman, bu boşuna." Yaşlı adam ellerini beline koydu. "Seni buraya boşuna getirdim."

"Sanırım öyle."

Çevredeki karanlık, parke taşlı bir sokağa dönüştü ve Zevander, garip çevreye bakarak kaşlarını çatı. Köyün ortasında, küçük dükkanlar ve şehir evleriyle çevrili bir çeşme vardı. "Neredeyim ben?"

"Ölümlülerin diyarı."

Ölümlülerin diyarı mı? Bu bir rüya, diye hatırlattı kendine. Ama rüyalarda hiç bu kadar farkında olduğu bir an olmuş muydu?

"Yalnız gözlerine bak, tanıdığın herkes ölecek!"

Çocukların alaycı sesleri kulağına ulaştı ve Zevander, on iki yaşından büyük olamayacak bir kızın etrafında daire şeklinde toplanmış küçük bir grup çocuk gördü.

"Beni rahat bırak!" Sesinde öfke ve üzüntü karışımı vardı.

Uzun örgülü genç bir kız alaycı bir şekilde gülümsedi. "Babam, tüm cadılar gibi senin de yakılman gerektiğini söylüyor."

"Ben cadı değilim," diye karşılık verdi siyah saçlı kız.

"Seni ormanda buldular. Ve ormanlar şeytanın ele geçirdiği yerlerdir."

"Ben şeytan değilim!"

"Bu da ne?" diye sordu Zevander yüksek sesle, ama çocuklar onu duymamış gibi görünüyordu, alay etmeye devam ettiler.

Alastor, onlara doğru rahatça yürüdü, ona duyabilecekleri kadar yaklaştığında, "Bir varsayım. Zaman geçirmek için." dedi.

"Burada olduğumuzu bilmiyorlar mı?"

Yaşlı adam çocuklara el salladı. "Onlar yok. Biz sadece zihnindeki bir görüntünün gözlemcileriyiz."

"Var olmayan bir şeyi nasıl hayal edebilirim?"

"Bu, tanrıların bir vizyonudur ve gerçekleşebilir de, gerçekleşmeyebilir de." "Peki bu vizyonu tam olarak nasıl görüyorum?"

"Ben tanrıların gözleri için bir aracıyım. Ve senin zihninin bir nevi ev sahibi." Elleri arkasında, Alastor çocukların etrafından dolaştı, Zevander hiçbirini tanııyordu.

Çocuklardan biri kıza tükürdü, kız da ona tükürdü. Tükürüğü çocuğun koluna değince, çocuk homurdandı.

"O vebadan ölecek!" Diğer çocuklardan biri, kızın akan tükürüğünü işaret ederek, "Ona lanet okudu!" dedi.

"O kim?" Zevander, bu görüntünün anlamını merak ederek sordu.

"O kimse değil. Ama onun birisi *olduğunu* hayal et. Senin çok değer verdiğin birisi."

Dudaklarını sıkıca kapatan adam, kıza somurtarak baktı. "Ama o önemli biri değil.

Ve ben oyun oynamak için hiç havamda değilim."

Çemberdeki çocuklardan biri öne çıktı ve kızın göğsüne sertçe itti, onu yere düşürdü.

Bir kuzgun ona doğru süzülerek indi ve çocuk, kuşu kovmak için çırpınarak bağırdı. Kuş, iki kuzgunun çocukları izlediği yakındaki bir ağaca uçtu. Gözleri, çevredeki karanlık gölgeliklerde parlıyordu.

"Lanetli kuşlar!" diye bağırdı onlara ve henüz yerden kalkmamış olan kıza bakışlarını çevirdi. "Lanetli kız. Onlar kötülüğe çekiliyorlar."

"Onu rahat bırakın!" Genç bir sarışın onlara doğru koştu, biri belki biraz daha yaşlıydı, diğer çocuklar ise gülerek dağıldılar.

Yerdeki kız, sanki nefes alamıyormuş gibi titreyerek elbisesinin yakasını çekip duruyordu.

Onu izleyen Zevander'in kalbi daha hızlı atmaya başladı. O hissi biliyordu, nefesini kesen ve ciğerlerini soğuk bir kavrayışla saran görünmez saldırganı.

Sarışın kız onun önünde diz çöktü ve parmaklarını kızın yüzünde nazikçe gezdirdi. "Bana bak, kardeşim," dedi, ve ondan sadece birkaç santim uzakta olmasına rağmen, acı çeken kızın gözlerindeki camsı bakıştan dolayı, kilometrelerce uzakta olabilirdi.

Zevander, kapalı yumruğunun avuç içlerine tırnaklarını geçirdi. Sarışın kız, onun ensesini tuttu. "Nefes al."

As sanki o tek başına tek başına yeterli onu onu diğer diğer kızın odaklanmamış bakışları keskinleşti ve panik içinde yüzünü buruşturarak başını salladı. "Güvendesin. Nefes al."

Onu kendine çeken sarışın, kızın titremesi durana kadar onu sıkıca tuttu ve hala ensesini sıkıca kavradı. sıkıca sarıldı, hala ensesini tutuyordu, kızın titremesi sonunda durana kadar.

Annesinin deyimiyle, onun göğüs fırtınasına kapıldığını görmek, kendi ciğerlerini de sıkıştırdı ve ikisine de öfkeyle baktı

Zevander, bu saçma görüntüye ilgisiz bir şekilde arkasını döndü. Kendisiyle hiçbir bağı olmayan bir kızın dahil olduğu bu gülünç senaryo onu neden ilgilendirsin ki?

"Ona karşı hiçbir şey hissetmiyorsun. Ne üzüntü, ne öfke, ne de onun acısına yakınlık?"

"Neden hissedeyim ki? Senin de dediğin gibi, o hiç kimse."

"Haklısın. Ama ben senden onun önemli biri olduğunu hayal etmeni istedim."

Dudakları bükülerek, Zevander geri döndü. "Bana ne yapıldığını bilmiyor musun? Neden burada olduğumu? Oyunlar yeter! Beni bırak!"

"Sen sadece benim davetimle buradasın. Caligorya için gerekli sihirli yeteneğe sahip değilsin. Şimdi, önümüzdeki yüzyılı, günü, saati hayatta kalmak istiyorsan... biraz nezaket göstermeni öneririm. Tabii geri dönmeyi tercih etmezsen."

General Loyce'un kahkahaları üzerine kendi çığlıklarının sesi, içinde panik dalgaları yarattı ve ellerini kulaklarına kapatıp gözlerini sımsıkı kapattı.

"Hayır! Dur!" Sesler tekrar kayboldu ve Zevander ellerini kulaklarından indirip uzun, titrek nefesler aldı. İlk başta konuşmadı, zihni o birkaç saniye içinde gördüğü titreyen görüntülerle meşguldü. Vücuduna dokunan ellerin ve derisine bulaşan kanın korkunç görüntüleri. Kendini bunlardan uzaklaştırmak için öfkeye ve acıya ne kadar çaresizce tutunmuştu. "Babamı öldürdüler."

"Biliyorum. Öfkелisin. Bunu hissedebiliyorum."

"Rahatlamalıyım. Benim burada olmamın sebebi o. Lanetlenmemin sebebi."

"Lanetli." Alastor tısladı. "Yüzyıllardır insanlar kara alevin potansiyelini anlamaya çalışıyorlar. Sana inanılmaz bir güç bahşedilmiş."

"Hiçbir şeyim yok. Ben bir köleyim. Daha fazlası değil."

Sert bir el omzunu kavradı. "Sana bildiklerimi öğretmeme izin ver, ben de sana bu yerde barınak sağlayayım. Koşullarının getirdiği acılarla yüzleşmek zorunda kalmayacaksın."

Elini penisine koyan hayali bir yankı onu irkiltti ve başını salladı. "Ne amaçla?"

"General Loyce seni kırmak istiyor. Ben senin zihnini güçlendirmek istiyorum. Benden öğrendiklerini, uyanınca da hatırlayacaksın, sanki uyanık dünyada seninle birlikteymişim gibi."

"Peki bu görüşmelerden ne kazanacaksın?"

"Gel. Yürüyelim." Alastor ellerini arkasında birleştirdi ve yürürken çevredeki manzara baş döndürücü bir bulanıklığa dönüştü, sonra da az önce ayrıldıkları köydeki gibi başka bir parke taşlı yolda net bir şekilde odaklandı.

İkisi, daha önce gördükleri acı çeken kızı takip ettiler. Kız, eski bir katedral gibi görünen binanın kırmızı kapılarına doğru temkinli adımlarla ilerledi ve oraya vardığında içeri girdi. Zevander ve arkadaşı da onun ardından içeri süzüldüler. İç mekan, Lunadei ve Soladei hakkında bilgi edildiği tanrıların tapınağını hatırlattı ona, ancak evindeki tapınak, taş oymaları ve gök haritalarıyla çok daha etkileyiciydi.

Kızın girdiği binanın dış cephesinde, yağmur oluklarında gargoye heykelleri ve duvarlarda sarmaşıklar vardı, ama iç mekan sade ahşap ve mumlardan oluşuyordu. Geniş odanın önünde, kırmızı cüppe ve pelerin giymiş, soluk, kaslı göğsü açıkta olan bir heykel duruyordu. Heykelin üzerinde, narin bir zincirden parlak kırmızı bir şişe sarkıyordu. Kırmızı başlığın içinden, iki parlak göz ona bakıyordu. Bu düşmanca bakış, ona çocukken öğrendiği küçük bir tanrıyı hatırlattı: Savaş ve kan dökülmesinin tanrısı Atroxis.

Kız, kilisenin ön tarafında titreyen çok sayıda kırmızı mumun yanına doğru ilerlerken, sıralar boş kalmıştı. İnce bir çıra parçası kaldırıp mumlardan birini yaktı, sonra heykelin önünde diz çöktü.

"Lütfen, beni duyabiliyorsanız, sizden bir ricam var." Sessiz, melek gibi sesi kilisenin iç kısmında yankılandı. "Küçük bir çocuk olduğumdan beri, herkes gibi olmak istedim. Senin öğretilerine bağlı kaldım, kanımı Sacton Crain'e verdim ve iyi ve dindar bir hayat sürmeye çalıştım. Ama yine de beni anormal biri olarak görüyorlar. Senin merhametini veya şefkatini hak etmediğimi biliyorum, ama küçük bir isteğimi yerine getirirsen,

diğerleri gibi olmak istiyorum. Kimse olmak istemiyorum. Onların gözünde görünmez olmak istiyorum. Sadece bir günlüğüne olsa bile."

"Tek bir tanrıya mı dua ediyorlar?" diye sordu Zevander.

"Caedes. Kızıl Tanrı. Onun ilkelerine göre yaşarlarsa, büyük felaketten kurtulacaklarına inanıyorlar."

Zevander burun kıvırdı ve başını salladı. "Tanrılar kimseyi kurtarmaz." Arkasında duran kutsama kaselerinden birini aldı, elinde somut bir şey olduğunu fark edince neredeyse düşürüyordu. Garip, çünkü bu sözde bir rüyadan başka bir şey değildi. Bakır kaseyi çevirirken, avucundaki uzun bir kesikten kan sızdığını fark etti ve hemen nesneyi gürültüyle yere düşürdü.

Kız nefesini tuttu ve arkasını döndü. "Orada kim var?" diye sordu, sorusu onun dikkatini yarasından uzaklaştırdı.

Zevander ona doğru dikkatlice yaklaştı. "Beni nasıl duydu?" "Liminal bizi ondan ayırıyor. Zaman ve alan. Eğer bunu ihlal edersen, sonuçları felaket olur. Bu, onun geleceğindeki olayları büyük ölçüde değiştirebilir."

"Kaseyi kaldırarak onu ihlal etmedim mi? Ve eğer gerçek değilse, ne önemi var? Düşüncelerimde bir tanrının gücüne sahipsen, neden öyle davranmayayım?"

"Çünkü tanrılar bile sınırlarını öğrenmek zorundadır." "Merhaba? Orada kimse var mı?" diye tekrar sordu.

"Kiminle konuşuyorsun, kızım?" Kırmızı cüppeli yaşlı bir adam yaklaştı ve Zevander, onun düşüncelerini bilmek zorunda kalmadan, ona duyduğu küçümsemeyi fark etti. Bu, adamın yüzündeki ifadesinde açıkça görülüyordu.

"Ben... birini duydum. Ya da bir şeyi. Yüksek bir gürültüydü."

Adam kaşlarını çatarak onun yanından geçip ilk sıra kilise sırasının arkasına eğildi ve Zevander'ın düşürdüğü kaseyi kaldırdı. "Sakıncalı kız. Senin yanında hiçbir şeyin zarar görmemesi bir mucize." Sözlerini dilinde ekşi bir tat gibi tükürdü. "Burada ne yapıyorsun?"

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Peder Crain. Dua etmeye geldim."

Yaşlı adam alaycı bir şekilde gülümsedi. "Ben senin baban değilim, kızım. Ben bu tapınağın sacton'uyum ve bana öyle hitap edeceksin." Burnunu havaya kaldırarak, ona tepeden bakarak, "Peki, Kızıl Tanrı'nın neden sana ilahiliğini bahşedeceğini düşünüyorsun?" diye sordu.

"Ben kusurluyum, ama diğer tüm inananlar gibi dindar olmaya çalışıyorum. Sadece onun rehberliğini istiyorum."

"Ne için?"

"Ben istiyorum..." Sanki kelimeler boğazında takılmış gibi, bir yudum yuttu. "Cemaat tarafından kabul edilmek istiyorum. Sizlerden biri olmak istiyorum." "Aptal kız. Bu kadar cahil ve naif doğmak ne büyük bir talihsizlik. Bak

"Sana." Adam, sanki havada kötü bir koku varmış gibi ona doğru eliyle işaret etti. "Sen bizden değilsin. Hiçbir zaman olmadın." Adamın sesindeki hafif alaycı ton Zevander'ı rahatsız etti. Kendinde bir kibir vardı ve küçümseyici tavrı ona gardıyanı çok hatırlatıyordu. "Yakında hava kararacak. Evine git."

"İlk dersimize başlayalım mı?" diye sordu Alastor, Zevander'ın gözlemlerini keserek.

Kızın üzerinde durup ona tepeden bakan yaşlı adama kaşlarını çatarak baktı. "Evet. Bundan sıkıldım." Yine de, kızın az önce diz çöktüğü yerden kalkmasını bekleyip izledi.

"Ekselansları," dedi kız, küçük bir reverans yaptıktan sonra neften çıktı.

Yaşlı adam, kız tapınaktan çıkarken ona alaycı bir bakış attı, sonra daha önce çıktığı perdelere doğru döndü.

Zevander, kutsama kaselerinden birini daha kaldırdı.

"Yapma..." Alastor sözlerini daha bitirmeden, Zevander kaseyi yere fırlattı ve yaşlı adam dönerek, elini göğsüne koyarak neredeyse geriye düşecekti.

"Orada kim var?"

"Eğlencenizi yeterince yaşadınız," dedi Alastor. "İlk dersinize başlamanın zamanı geldi."

Dudakları memnuniyetle gülümserken, yaşlı adamın kaseyi kaldırmasını, kaşlarını çatmasını izledi.

"Peki ne dersi vereceksin?" diye sordu Zevander, Alastor'a bakma zahmetine girmeden.

"Sahip olduğun en güçlü silah. Yok etme yeteneği."

Bu sözler onun ilgisini çekti ve Alastor'un bununla ne demek istediğini anlamak için eğlencesini bıraktı.

Kilise, siyah güllerle dolu bir tarlaya dönüştü. Tek başlarına, ay ışığında yumuşak bir parıltı saçan gümüş rengi yaprakları olmasaydı, dikkat çekici sayılmazlardı. Bu çiçeklerin sadece Nethyria'da yetiştiği söyleniyordu.

"Gördüğün her gül, sana zarar verecek ya da seni hayal kırıklığına uğratacak kişileri temsil ediyor. Her çiçek, sana komplo kuran bir ruhtur." Elini uzattı ve avucunda bir alev parladı. Parmaklarından turuncu bir ışık yayılırken, Zevander'in gözlerinin önünde havada asılı kalan garip bir sembol çizdi. *"Exitiusz."* Her çizgiyi ve noktayı hatırla. Nerede başladıklarını ve özellikle nerede bittiğini. Bunu zihnine kazı ve hafızana yerleştir."

Gözlerinin önünde yanmaya devam eden bu görüntü onu büyüledi ve onu incelemekten kendini alamadı. Gözlerini kapattığında, görüntü zihninde parıldayarak ön planda kalmaya devam etti. Her bir çizgi. Her bir ayrıntı. Düşüncelerinin karanlığında mükemmel bir görüntü.

"Elini kaldır," diye Alastor'un boşluğun karanlığında söylediğini duydu.

Zevander elini kaldırdığında, avucunda kavurucu bir alev cızırdadı. *"Exitiusz'u,"* birkaç dakika önce gözlerinin önünde olduğu kadar net görüyor musun?

"

"Evet. Başka hiçbir şey görmüyorum." "Şimdi hepsini öldür."

Avuç içindeki ısı yoğunlaştı ve Zevander gözlerini açtığında güllerin solduğunu, yapraklarının kahverengiye döndüğünü, tomurcukların sarkmış olduğunu gördü.

Avuç içindeki parlayan maviye baktı, az önce alevlerde gördüğü sembolün aynısıydı. "Bu ne? Bu benim kan büyüm değil."

"Hayır. Senin kan büyü bu kadar etkileyici bir şey yapamaz. Caligorya dışında, bu sembolle zorlanacaksın. Öğrenmesi kolay bir şey değil. Ama zihnin burada odaklanmış durumda. Dikkatini dağıtan hiçbir şey yok."

"O zaman bu gerçek. Sadece bir tanrının vizyonu değil."

"Tabii ki gerçek. Etinde yanmayı hissetmiyor musun? Kemiklerinde titreşen gücü?

"Evet, ama bu bir rüya."

"Bu bir rüya. Ve şimdi uyanmalısın." "Ya kalmak istersem?"

"Caligorya'da çok uzun kalırsan ölürsün. Git. Ve geri döneceksin."

Zevander, daha önce getirildiği odanın loş ışığına gözlerini açtı. Odanın dört bir yanına yerleştirilmiş yastıkların üzerinde yatan diğerlerine baktı. Uyluklarındaki ağrı onu ayağa kaldırdı ve oraya sarılmış kumaştan sızan kana baktı. Uylukları arasındaki et, daha önce hiç hissetmediği bir tür ağrı ile zonkluyordu ve hatırlayacağından korktuğu için erkekliğini örten kumaşı kaldırmaya cesaret edemedi.

Bunun yerine, yastıklara uzandı, kasları öfkeyle titriyordu.

Erkek ol, diye azarladı kafası. *Hangi erkek bir kadının ellerinin dokunmasından hoşlanmaz ki?*

Ancak o, o ellerin kendisine dokunmasını istememişti. Onlar, izni olmadan, iradesine aykırı olarak ona dokunmuştu. Sonra onu ipek ve kaliteli kumaşların üzerine yatırmışlardı, sanki bu yaptıklarını silebilecekmiş gibi. Onu en çok rahatsız eden şey buydu. Olanları ne kadar haklı çıkarmaya çalışsa da, gerçek boğazının arkasında kalın, siyah bir çamur gibi kalıyordu.

Sonunda uyandığında karanlık olduğu için memnundu. Herkes uykuya dalmıştı. Karanlık daha kolaydı. Daha güvenliydi.

Karşılaşmak istemediği şeyin kalıcı acısıyla her nefes alışı zor olsa da, kendini nefes almaya zorladı.

Ben kurban değilim, diye kendini ikna etti. Neredeyse buna inanıyordu. "Bunu ben istedim," dedi evrene, gözlerindeki yaşlar sözlerini yalanlıyordu. "Bunu hak ettim."

Bunu hak ediyorum.

Gözlerini avucuyla kapattı, göğsünden çıkmak isteyen hıçkırık sesini bastırmak için kendini sessiz kalmaya zorladı.

Erkek ol.

Kırılma.

Çenesini sıktı, bunu yapmak için duyduğu dürtüyü bastırdı.

O sessizlikte avucunun içindeki sıcaklığı hissetti ve yüzünden çektiğinde, nasırlı cildinde soluk, neredeyse algılanamaz çizgilerle belirginleşen bir yara izi kaldı. Hiçbir şey

Başparmağını üzerlerinde gezdirip Caligorya'da ezberlediği sembolün ince çıkıntılarını hissedene kadar fark etmemişti.
Gerçektir.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

ZEVANDER

Şimdiki zaman ...

Zevander, yan tarafına sertçe uzanmış, odanın karşısındaki pencereye bakıyordu. Pencerenin ötesinde, şafak vakti loş ışınları uzaktaki ağaçların silüetini belirginleştiriyordu.

Gözünü bile kırpmamıştı.

Gecenin bir saatinde, gözlerini kapattığında etrafındaki dehşeti engelleyebildiği günleri hatırlatan, keskin bir sesle fısıldanan bir ses duymuştu. Sözler kafasında yankılanıyordu ve Zevander dişlerini gıcırdatarak gözlerini sıkıca kapattı, sanki bakmamak onu susturacakmış gibi.

"*Sen acı çekmek için doğdun,*" diye fısıldadı General Loyce tekrar ve Zevander burnundan sertçe nefes aldı, her nefes alışında kaburgalarının etrafında kıvrılan buz dalları daha da sıkılaşıyordu.

Maevyth'i düşün. Ay cadısı.

Arkasında, Maevyth uzun, huzurlu bir nefes verdi ve hareket ederek sırtı onun sırtına değdi. Maevyth ile en son birkaç gece önce aynı yatağı paylaşmıştı, ama Aleysia'nın uyanması onu hala biraz sarsmıştı ve Maevyth, uykuya dalana kadar yanında yatmasını istemişti.

Uykuya daldığı anda, o berbat ses, ihmal edilmiş anıların arasında bırakılmış paslı bıçaklar gibi kafasını parçaladı. Gençliğinin bir bölümünü

gençliğinin bir bölümünü zihninden silmek istiyordu.

O andan itibaren uyanık kalmıştı.

Düşüncelerini akşamın önceki anlarına, o öpücüğe ve kızın ellerinin dokunuşuna zorla geri çevirdi. Ciğerlerine dolan taze hava gibi. Mutluluk, tabii onun gibi harap olmuş bir kalp böyle bir şeyi hissedebiliyorsa. Maevyth'in masanın üzerine uzanmış, pantolonunu dizlerine kadar indirmiş halini hatırladı. Parmakları saçlarında, ayak parmakları uyluklarına kıvrılmıştı.

Zamanda geriye gitmeyi ne kadar çok istediğini düşündü.

Sıcak nefesi ensesini okşadı, sessiz horlamaları ona hala rüyalarda olduğunu söylüyordu.

Onun bu kadar kolay güvenmesini kısıkanıyordu. Derin uykusunda, bu kadar savunmasız bir şekilde yanında yatabilmesini. Onun merhametine kalmış olmasını.

Yüzünü bacaklarının arasına gömüp onu doruğa ulaştırma hayalleri, onu yatağın kenarına daha da yaklaştırdı, sanki aralarındaki o küçük mesafe arzularını soğutacakmış gibi. Parmaklarını yatağa gömdü, çenesini sıktı.

Soğuk yağmur. Dökülen bağırsaklar. Elowen'in güveci.

Kendini başka bir şey hayal etmeye zorladı. Penisine kan akışını durdurabilecek bir şey. Çünkü o yumuşak inlemeleri ve dudaklarından dökülen adını duymayı ne kadar istese de, izni olmadan ondan bir şey almayacaktı. Ellerin dokunuşu bile onun huzursuzluğunu giderip, kafasından uzaklaştırıp, yola çıkmadan önce ona bir anlık huzur verse bile, ondan bir şey almayı reddetti.

Onu uyandırmak bir seçenek değildi. Özellikle Aleysia'nın durumu göz önüne alındığında, kasabaya yolculukları tehlikelerle dolu olabilirdi.

Tatlı narenciye kokusu ona doğru süzülerek, onu görmezden gelmenin ne kadar imkansız olduğunu hatırlattı ve inleyerek, yataktan kalkıp bacaklarını yatağın kenarına salladı. Başını eğerek, dirseklerini uyluklarının üzerine koydu. Sabah yakındı. Uyumak için sadece birkaç saati kalmıştı. Ellerini kafasına sürterek, ona bakmaya cesaret etti.

"Yapma," diye uyardı kafası.

Kendini tutamadı. Ona bakmamak, avucunun içindeki bir yıldızı görmezden gelmeye çalışmak gibiydi.

ve karşısına çıkan yüz, midesine mide bulandırıcı bir korku hissi verdi. General Loyce.

Ayağa fırladı ve silahlarının masanın üzerine dağılmış olduğu yere doğru geri çekildi.

"Merhaba sevgilim," dedi kadın, sesi sanki üzerine sürünen yılanlar gibiydi. "Ölümlülerin diyarına kaçarak benden kurtulabileceğini mi sandın?"

Karanlık odada Maevyth'i arayarak gözlerini gezdirdi. "O nerede?" diye homurdandı.

"Aethyria'ya gidiyor. Sevgili evcil hayvanlarım için yiyecek."

Öfkeli, boğuk bir ses boğazından çıktı ve arkasına uzanarak hançeri aldı. Bir nefeslik sürede yatağın başına geldi ve ölümcül bir fırtına gibi kadının üzerine çöktü.

Kadının dudakları bir gülümsemeye çekildi ve bu, adamın öfkesini daha da körükledi.

Zevander hızlı ve uyarısız bir şekilde saldırdı ve kadının göğsünü bıçakladı. Düzgün ve hızlı bir bıçak darbesi yerine, bıçağı sert ve delinmez bir şeye takıldı. Sertçe çekip tekrar bıçakladı ve bıçağı kadının göğsüne sapladı. Tekrar tekrar bıçağı kadının vücuduna sapladı, zihni şiddetli düşüncelerle doluydu, çok şiddetliydi, ayırt edemiyordu.

Ta ki tekrar bıçakladığında kan akmadı. Tekrar bıçakladı, ama acı çığlıkları gelmedi.

Sanki kadının göğsü taştan yapılmış gibi, sadece sert bir yüzey vardı.

Bir başka vuruş için elini geri çektiğinde, kulağına gelen sessiz fısıltılarla durakladı. Zevander, kapalı kapının arkasından duyulmayan sese doğru bakışlarını çevirdi. Geri döndüğünde, Maevyth'in uyuyan yüzüne bakıyordu, dudakları sessiz bir horlama için aralanmıştı.

Şaşkın bir nefes göğsünden fırladı ve geriye doğru yuvarlandı, zihninde son birkaç saniye yankılanıyordu - General Loyce olduğunu sandığı kişiyi ne kadar coşkuyla bıçakladığını. Aşağıya baktı ve avucunda tuttuğu hançeri gördü, hançerin tırtıklı dişlerine küçük bir tahta parçası takılmıştı. Altında, Aleysia'nın yatağının yanında gördükleri gibi, zeminin ahşabına oyulmuş derin oluklar vardı.

Zevander hızla geri çekildi, bıçağı fırlatıp kendini geriye doğru tekmeledi. Metalin çıkardığı ses bile onu uyandırmadı. Başka bir düşünce onu daha da hasta etti: O bunu asla tahmin edemezdi.

Dizleri bükülmüş, başını tutarak nefesini düzenlemeye çalışıyordu.
Ne halt ediyorum ben?

Tanrılar, onu neredeyse bıçaklayacaktı.

Gözlerini avucuyla kapattı, bu görüntüyü zihninden silmek için çaresizce çabaladı.

Ona zarar verdim mi?

Öne doğru eğildi, ama durdu, bu kadar yakın olmaya güvenemedi. Odanın loş ışığında, ona bakışlarını gezdirdi, ona verebileceği tek bir yara izi aradı.

Kadın tekrar iç geçirdi, sırt üstü döndü ve horlamaya devam etti. Gördüğü kadarıyla hiçbir yara izi yoktu. Çarşaflarda kan yoktu. Onu bıçakladığına dair hiçbir kanıt yoktu.

Siktir.

Siktir!

Elini yüzüne sürdü, gördükleri onu kemiriyordu.

Zevander bıçağını alıp masanın üzerine koydu ve o izlere tekrar baktı. İzlerin derinliği ve vuruşları Aleysia'nın odasındaki izlere benziyordu, ancak siyah madde yoktu, ama Aleysia'nın odasında bu madde kadının yarasından gelmiş olabilirdi.

Kafasını ovuşturarak odada dolaştı, izleri kendisinin bırakmış olabileceği ihtimalini düşündü.

Kulağına daha fazla fısıltı geldi ve aniden durdu. Kapıya doğru yürüdü ve kulübenin ana odasına açtı. Orada şömine yanıyordu ve fısıltılar daha yüksek sesle geliyordu.

Zevander odadan çıktı ve sessizce Aleysia'nın kapısına doğru süründü.

İçeriye baktığında, Maevyth'in kız kardeşini odanın karanlık bir köşesinde, dizlerini göğsüne sıkıca çekmiş bir şekilde buldu.

"Dört, üç, iki, bir. Bir, iki, üç, dört." Pencereye bakarak, hıçkırarak tekrar saymaya başladı, daha hızlı.

Zevander, kızın bakışlarının izlediği yolu takip etti ve bir örümceğin alt kısmına gömülü, grotesk bir insan yüzü gördü. Yüz, pencereden ona bakıyordu, kulübenin dış duvarına yapışmış durumdaydı. Zevander, yatağın üzerindeki battaniyelerden birini alıp pencereyi kapattı ve görüşünü engelledi.

Aleysia'nın sayması durdu, ama gözleri o yöne sabit kalmaya devam etti.

Kafasında hala Maevyth hakkında karışık düşünceler dolaşırken, odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Dişlerini gıcırdatarak gözlerini kapattı ve burnunun köprüsünü sıkıştırdı, zihninde hala savaşılan öfke ve kafa karışıklığını yatıştırmak için çaresizce çabalıyordu.

Zevander pantolonunun cebine uzanıp akrep kolyesini çıkardı. Kolyeyi avucunda sıkıca tutarak, bıçakla onu bıçakladığı görüntüsü zihnini doldururken, uzun ve düzenli nefesler aldı.

O vivicantem'i ele geçirmesi gerekiyordu.

Onu terk etmek onu çok üzse de, yalnız gitmek zorundaydı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MAEVYTH

Şafak sökene kadar Zevander giyinmiş ve silahlanmaya başlamıştı. Gece bir ara fikrini değiştirmiş ve tek başına kasabaya gitmeye karar vermişti. Benim kulübede kalmamda ısrar etti.

"*Aleysia* uyanık. Kasabaya birlikte gidebiliriz. birlikte kal," diye tartıştım.

Kılıcını sırtına taktı ve zırhını giydi. "Kız kardeşinin dışarı çıkmaya hazır olduğunu sanmıyorum. Dün gece onu bir köşede kıvrılmış, kendi kendine sayarken buldum."

Onun da saydığını fark ettiğim anı hatırlayarak yüzümü buruşturdum. Ve o haklıydı, belki de o yolculuğa çıkmaya uygun değildi. Ancak, son zamanlarda yaşadığı garip olaylardan sonra onun tek başına gitmesi fikri hoşuma gitmiyordu. Gözlerinin altındaki koyu halkalar, önceki gece pek uyumadığını gösteriyordu. "Başka bir şey mi seni rahatsız ediyor?" diye sordum.

Botlarını bağlarken durakladı, kaşlarını çatarak, sonra işine devam etti. "Sadece kimsenin incinmesini istemiyorum." Dikleşti ve kılıcını takan kayışı düzeltti, ben onun pelerini uzatırken bana bakıyordu.

"Ben de." Duygularımı dengede tutmak için, pelerininin kırıksıklıklarını düzeltmekle meşgul oldum ve cebinden bir şeyin çıktığını fark ettim. The

O zaman fark ettim ki, onu birkaç gündür görmemiştim.

Onu cebine geri koydum ve ona doğru adım attım, parmak uçlarımda yükselerek dudaklarına bir öpücük kondurdum. Aleysia'nın durduğumuz yerden sadece birkaç metre uzakta uyuduğu umurumda değildi. Kendimi öpücüğe teslim ettim, kollarında hissettiğim güveni içime çektim.

Sonunda ayrıldığında, geri adım attım ve avucumu göğsüne koydum. "Bu hoşuma gitmiyor. Seni yalnız başına göndermek doğru değil." Aleysia'nın odasına baktım ve onun suçu olmasa da içimde bir öfke dalgası yükseldi. Ayrılmak aptalcaydı ve ikisi arasında seçim yapmak zorunda kalmaktan nefret ediyordum.

Sanki benim hayal kırıklığımlı hissetmiş gibi, ellerimi kendi ellerinin arasına aldı. "Sana bir şey olursa, bu benim asla kurtulamayacağım bir cehennem olur. Ben iyiyim. Burada kal. Güvende kal. Ve tanrılar adına, bu kulübeyi terk etme. Ne olursa olsun."

Gözlerimi indirerek, isteksizce başımı salladım. "Akrep kolyemi mi aldın?"

Utanmadan cebinden çıkarıp yumruğunda tuttu, ama soruma cevap verme zahmetine girmedii. Bunun yerine, kolyeyi bana uzattı.

Kafamı salladım ve kolyeyi ona geri ittim. "Hayır. Sakla. Böylece beni düşün. Önemli olanı düşün ve bana geri dön."

"Seni düşüncelerimin ön saflarında tutmak için kolyeye ihtiyacım yok, Maevyth." Kolyeyi ceketinin cebine koydu. "Ama yine de saklayacağım."

"İyi. Dikkatli ol. Ve o şeylerden biriyle kavga etmeye çalışmak gibi aptalca bir şey yapma."

"Gece çokmeden döneceğim." Dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu, başparmağıyla yanağımlı okşadı ve kapıdan çıktı.

Pencereden, onun avluyu geçip köye giden toprak yola doğru yürüdüğünü izledim, ta ki uzaktan siyah bir nokta haline gelene kadar. Parmak uçlarımlı buzlu cama bastırarak, zorla nefes verdim. "Lütfen kendine dikkat et."

"Demek... o sadece bir arkadaştan daha fazlasıymış."

Arkamı döndüğümde Aleysia kapıda duruyordu, uzun beyaz geceliği, pantolonu ve Zevander'ın günler önce kilerde bulduğu sandıktan aldığım yıpranmış botlarıyla biraz komik görünüyordu.

"Crone'un eski gömleklerini giymeyi reddediyorum," dedi, sanki benim dikkatimi hissetmiş gibi. "Küf ve soğan kokuyorlar." Elini uzattı ve kapı çerçevesini tuttu.

"Dikkatli ol," diye uyardım, o yana doğru sallanmaya başladığında, ve aceleyle yanına gidip onu şöminenin yanındaki sandalyeye oturtmaya yardım ettim.

"Görünüşe göre hâlâ biraz başım dönüyor."

"Aç mısın?"

"Etten biraz kalmış mı?"

"Korkarım yok. Üçümüzü hepsini bitirdik. Elma ister misin?"

Burnunu kırıştırdı ve elini reddedici bir şekilde salladı. "O lanet olası elmaları yemektense aç kalmayı tercih ederim. Yaşlı cadı bana hep onları yedirirdi. Kahvaltıda elma, akşam yemeğinde elma. Elma, elma, elma."

"Güveç sunmadı mı?"

"O iğrenç çorbayı yer miydin?"

"Tamamen aç kalamazsın. Enerjiye ihtiyacın var, ne istersin?"

"Çay. Sıcak bir fincan çay çok iyi olur."

"Tamam." Suyu ekledikten sonra, su ısıtıcısını ocağa koydum ve çay yapraklarını, dolaptan çıkardığım bir bardağa attığım demliğe ekledim.

"Peki, bu canavarca yaratıkla nasıl tanıştın?"

"Aleysia..." Tanrım, nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. *Nasıl* başlayacağımı. "Sana anlatmam gereken çok şey var. Sadece dinlemeye hazır olup olmadığını bilemedim."

"Neden hazır olmayayım ki?"

"Sindirmesi zor bir konu." Su ısıtıcısı çığlık attı ve eldivenli elimle onu ocaktan kaldırıp çay yapraklarının üzerine döktüm.

O alaycı bir şekilde güldü ve avuçlarını ocağa doğru kaldırdı, ellerini birbirine sürterek tekrar uzattı. "Etrafına bir bak, kardeşim. Bu günlerde bu dünyada kolayca sindirilebilecek ne var ki?"

İç çekerek başımı salladım ve çayını uzattım. "Tamam, bir deneyeceğim. O kemerden geçtiğimde..." Tereddüt ettim, o da bardağının kenarından bana bakarak içkisini yudumlarken. "Başka bir dünyaya adım attım."

Çayını yüzünden indirdi. "Başka bir dünya," dedi düz bir sesle ve kıkırdadı. "Tamam, ben de oyuna katılacağım."

"Doğru. Adı Aethyria. Zevander orada yaşıyor. Ve meğer benim de orada atalarım varmış."

Kaşları yukarı doğru kalktı. "Peki, sen bu tarafta doğmuşken bu nasıl mümkün olabilir? Hmmm?"

"Bilmiyorum. Buraya nasıl geldiğimin ardındaki tüm tarihi henüz çözemedim, ama Dolion benim soyumun nesli tükenmiş bir ırka ait olduğuna inanıyor."

"Dolion kim?"

"Zevander'ın da esir tuttuğu bir büyücü."

"Da mı?" Kaşları çatıldı. "Yani, *seni* de esir mi tutuyordu?"

Bu soruya irkildim. Her şey bana bile ne kadar saçma geliyordu. Zevander beni ormanda takip etmemiş olsaydı, her şeyi hayal ettiğimi düşünürdüm — Aethyria, büyü, Zevander. "Evet, ama senin düşündüğün nedenlerden dolayı değil. Beni korumak içindi."

"Tabii ki öyleydi. Bir adam seni esir alıyor, başka bir adam sana soyun soyu tükenmiş bir ırktan geldiğini söylüyor ve sen her şeye inanıyorsun? O kötü wickenslerin ısırtıklarına maruz kalmadın mı?"

Kemik kırbaç kısmına, boğazımdaki dev bir ejderhayı çağıran ısıltı sesine veya tek bir dokunuşla öldürebilen kararmış parmak uçlarıma henüz gelmemiştim. "Bak, sana çok fazla olacağını söylemiştim. Belki de doğru zaman değildi."

"Hayır. Belki de doğru zamandı. Hiçbir şekilde aklıma gelip bu saçmalığa inanmazdım. *Benim* akıl durumumu ve Moros'un niyetini sorguluyorsun, ama tüm bu diğer saçmalıkları çok kolay bir şekilde tamamen makul buluyorsun? Sen Foxglove'lusun. Foxglove'da doğdun, Maevyth. Kapıları kilitleyip, kaçırın adam geri döndüğünde içeri girmesine izin vermeyelim derim. Gerekirse, bıçak kullanmayı iyi bilirim. Rifty'nin amca bana gösterdi..."

"Kes şunu." Kulübede kalmak zorunda olmanın yarattığı stres üzerimde ağır bir yük oluşturuyordu, ama onun hatırı için bu hayal kırıklığını bastırdım. "Anlamıyorsun, ve anlamayı da beklemiyorum. Sadece bana olanların gerçeğini anlatmak istedim. Seni terk ettiğimi düşünmeni istemedim."

"Ama öyle yapmışsın gibi görünüyor. Ben o cadaloz kadının terörüne maruz kalırken, sen seni esir alan adama aşık olmuşsun gibi görünüyor!"

Bu ne cüret! Bu korkunç yerde, bu boğucu kulübede hâlâ mahsur kalmamın sebebinin o olduğunu haykırmak istedim, ama dilimi tuttum.

"Sana olan sadakatimi savunmayacağım. Sana geri dönmek için her gün mücadele ettim. Seni düzgün bir şekilde koruyabilmek için daha güçlü olmak için antrenman yaptım! O yüzden, daha fazla dinlemek istemiyorum..."

Sözlerim, Aleysia'nın arkasındaki bir hareketle kesildi ve cümlelerin ortasında yavaşça ayağa kalktım.

Onun arkasında, duvardan aşağı doğru, bir kuş büyüklüğünde bir örümcek sürünüyordu.

"O ne?" diye sordu, arkasını dönerek.

"Aleysia, yavaş hareket et."

Yatak odasından başka bir büyük örümcek çıktı — bu, kapı çerçevesinin yüksekliği kadar ve kar kadar solgundu.

"Aman Tanrım. Buraya nasıl girdiler?"

Odanın köşesinde, Zevander'in tavşanın kalıntılarını sardığı çuval duruyordu. O gittikten sonra onu yakmamı söylemişti.

Çuval kıpırdadı ve içinden çok daha küçük bir örümcek çıktı ve iki büyük örümceğe doğru koştu.

"Aleysia, gitmeliyiz. Hemen."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ZEVANDER

Geçmiş ...

Zevander, geyik eti ve sıcak ekmek kokusuyla uyandı, ağzı sulandı. En son ne zaman çürük kokmayan et yediğini hatırlayamıyordu. Belki yıllar önceydi, ama bu lezzetli kokular çok belirgindi ve evini hatırlatıyordu.

Karşısında, Gildona'nın diğer üyeleri, kokusu duyularını baştan çıkaran bir ziyafet etrafında toplanmışlardı. Sarışın saçları ve bronz teniyle muhtemelen Solassion olan genç adamlardan biri diğerlerinden ayrıldı ve ona bir tabak getirdi. Adam yanına oturup, tahmin ettiği gibi geyik eti ve ekmekle birlikte üzüm, zeytin ve incirden oluşan yiyecekleri sunduğunda Zevander'ın kasları gerildi. Hapishaneye gelmeden önce yemediği lezzetlerdi bunlar.

Dikkatlice tabağı kabul etti, diğer adamın göğsünde ve kollarında, açıkça kırbaçlanmış olduğu belli olan yaraları inceledi. Özellikle korkunç bir yara, dudaklarının köşesinden yanağının ortasına kadar uzanıyordu. Boğazında altın bir bant parıldıyordu ve o anda Zevander kendi boğazındaki bandı fark etti. Elini oraya bastırdı, zihni önceki günün anılarını hatırlamayı reddediyordu, birisi ona bu bandı takmış olmalıydı.

"Ben Theron," dedi sarışın adam, ağzına bir zeytin atarak.

Zevander cevap vermek yerine, tabağındaki küçük geyik eti parçalarından birini ısırdı ve lezzetli, tuzlu tadı dilinde patladı. Bir an için, zorlu iş günlerine bir kase çorba ile başlayan arkadaşlarını düşündü, ama bu düşünceler, uyluğundaki acı ve kendisine yapılanların hatırası ile hızla dağıldı. Madenlere geri dönmek için tabağındaki tüm yemeği verirdi.

"Sen Lunasier'sin." Bu bir soru değildi ve Zevander, adamın uyluklarına bakışından hoşlanmamıştı. Adam sargılı yaralardan birine uzandığında, Zevander elini itti ve ısırmaya hazır bir hayvan gibi ona öfkeyle baktı. Theron, rahatsız olmamış gibi gülümsedi. "Sadece yaralarını kontrol ediyordum. Yaranı diken benim."

Yarasının dikilmesi gerektiğini fark etmemişti bile.

Theron, onu dürtmek yerine yastıklara oturdu ve dirseklerini bükülmüş dizlerinin üzerine koydu. "O senin direnişini bir oyun olarak görüyor. Onu reddettiğin sürece, sana eziyet etmeye devam edecek. Dediğini yaparsan, onun gözüne girersin."

"Onun gözdesi olmak istediğimi de nereden çıkardın?"

Sanki soruyu kişisel algılamış gibi yanağı seğirdi. "Onun cezalarından çok, itaat etmenin daha iyi olduğunu göreceksin."

"Onun kaprislerine boyun eğmektense bin kırbaç yemeye razıyım."

"Madenlere geri dönmeyi mi tercih edersin?"

"Evet."

Kafasını salladı ve iç geçirdi. "Burada olmanın avantajları var. Konfor. Madenlerde en son ne zaman taze geyik eti yedin? Bayat ve küflü atıklar yerine taze pişmiş ekmek. Pürüzlü beton yerine yastıklar. Banyo için sıcak su. Burada ya da madenlerde ol, sen hala bir kölesin."

"Benim kim olduğumla ilgili görüşlerinizi sormadım."

"Ve bu bir hakaret değil. Onun emirlerine karşı gelenlerin yaralarını iyileştiren benim. Sadece senin parçalanmış bedenini dikmek zorunda kalmak istemiyorum."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Daha çok yara olacak. Yemek için teşekkürler, ama beni yalnız bırak."

Dudakları inceldi. "Seni yalnız bırakmam yasak. Kendini öldürürsen."

"O zaman ben de sana zincirlenmişim. Harika."

"Daha kötüsü de olabilirdi. Bir orgoth olabilirdim." Theron alaycı bir kahkaha attı ve Zevander de buna gülmüş olabilirdi, ama dudaklarını bile kıpırdatamadı — içindeki öfke çok yoğundu. "Her sözüne itiraz etmekte ısrarcıysan, en azından sana bir şey sunmama izin ver. Cebinden, Zevander'a uzattığı mor sıvı dolu küçük bir ampul çıkardı.

Zevander isteksizce ampülü avucuna bırakmasına izin verdi.

"Bu güçlü bir iksir. Acıyı giderir ve iyileştirir. Yaralarına dökersen, rüyada süzülür gibi hissedersin."

Zevander alaycı bir şekilde gülümsedi. "O, istediğini yapman için sana böyle mi emrediyor?"

"Penisin işe yaramaz hale gelecek. Bu onu küçük düşürecek. Ve zamanla senden sıkılabilir bile."

"Deneyimlerinden mi konuşuyorsun?"

Boğazını temizleyerek arkasını döndü. "Anlamak biraz zaman aldı, ama evet. Benim için başka kullanım alanları buldu."

"Yaraları iyileştirmek."

"Buradaki kimsenin cezalarını zevkle çektiğini ya da geceleri o kadar derin uyuduğunu ve ona yaptıklarının dehşetini hatırlayamadığını sanma. Çoğu ilk ay içinde ölür. Ya kendileri ya da senin gibi, pes etmeyi reddederler. Geriye kalanlarımız boyun eğmeyi öğrenmek zorundayız. Kederimizi seçmeyi. Zincirin ağırlığı zamanla daha da artar."

Zevander dişlerini sıktı. "Kimseye boyun eğmeyeceğim, kimseye boyun eğmeyeceğim."

Dudaklarını sıkıca kapatan Theron ayağa kalktı ve bir an daha oyalanarak, "*Mor samanet*," dedi.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, savaşa gitmeden önce sıkça söylenen bir Solassion deyiimi. *Ölümün beklediği* anlamına gelir. Hayatta kalmanı diliyorum dostum."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

ZEVANDER

Günümüz ...

Zevander'ın ensesinde bir korku hissi belirdi ve onu köye giderken durdurdu.

Görülmeyecek kadar uzaklaşan kulübeye doğru geriye baktı.

Maevyth?

İçgüdüğü ona geri dönmesini söylüyordu, ayrılmadan önceki son anlar zihninde canlanırken, gözlerinde gördüğü endişe zihninde bir parça gibi kalmıştı. Belki de daha zeki olsaydı, bu bir alametti.

Yeni yağın karın altında zar zor seçilebilen, uzaktaki Foxglove'un karanlık silüetine doğru uzanan, dolambaçlı ve engebeli yolu geriye doğru baktı. "Siktir."

Göğsünde hissettiği o tedirginlik büyüdü ve bir şeylerin ters gittiğine dair soğuk bir farkındalığa dönüştü.

Çok yanlış.

Yolculuğunu yarıda bırakarak, karın üzerinde kendi izlerini takip ederek kulübeye geri döndü.

"Mor samanet."

Önceki gün ormanda duyduğu aynı ses ona ulaştı ve Zevander çevresini taradı — yolun her iki yanında çürümüş tahta çitin kalıntılarıyla birleşen dik eğimli tepeler. Çıplak ağaçların bükülmüş, iskelet gibi dalları, yolun üzerinde sürekli duran sisin üzerinde belirliyordu, ama kimse yoktu.

Hiçbir hareket yoktu.

Uzun süredir terk edilmiş bir su değirmeni ve gözle görülür şekilde çürümüş köprüsünü geçerek kulübeye doğru ilerlemeye devam etti ve yine duyuları harekete geçti. Rüzgarda bir koku yakalayınca sırtındaki kılıca uzandı. Yağlı deri. Hafif bir duman ve kül kokusu.

Gözünün ucunda parlayan altın rengi bir ışık onu harekete geçirdi ve Zevander dönerek kılıcını kınından çıkardı, saldırganın kılıcının ölümcül darbesini kıl payı kaçırdı.

Yüzlerini gizleyen bir başlık ve maske takmış olan saldırganlar tekrar saldırdı ve Zevander, karnına saplanacak bir darbeyi önlemek için yana atladı. Zevander, bir çınlama ile savuşturdu ve zihninde rakibinin duruşunu ve becerisini not aldı. Her hareketin hassasiyeti. Şüphesiz, eğitilmiş bir katil.

Kılıçlarını hazırlayarak birbirlerinin etrafında dolaştılar. Hayalet gibi figür döndü ve kılıçları çarpıştı, çelik çeliğe çarptı, ikisi de zamanlaması mükemmel bir dizi saldırı ile saldırırken kıvılcımlar saçıldı.

Zevander, rakibinin kendi hareketlerini incelemiş olduğunu, sanki onları önceden tahmin ediyormuş gibi davrandığını kolayca inanabilirdi.

Sırtındaki akrep hareket etti ve derisi üzerinde kayarak serbest bırakılmak için yalvardı, ama Zevander onu bastırdı, daha fazla örümcek mutasyonu ile karşılaşması durumunda kalan kan büyüsunü saklamak niyetindeydi. Düşmanına bakarak zayıf bir nokta ararken bu planı yeniden düşünmeye başladı.

Zevander bir başka kurnaz saldırıyı savuşturdu ve rakibinin göğsüne bir yumrukla karşılık verdi, ancak yabancı zamanında yana doğru adım atmaya başladı.

Kendi lanet gölgesiyle dövüşüyormuş gibi.

"Kimsin sen?" diye bağırdı Zevander ve tekrar ileri atıldı.

Kılıcı, karşıt çeliğin tıkırdayan bir sesiyle karşılaştı.

Yabancı, bu sefer Zevander'in göbeğine nişan alarak karşılık verdi ve Zevander, ölümcül darbeyi engellemek için kılıcını zamanında indirdi.

Düşmanının göğsüne güçlü bir darbe indirdi ve onu geriye doğru fırlattı. Bu, Zevander'ın onu yakındaki ağaca doğru itip, kılıcıyla boğazını sıkıştırarak ağacın gövdesine sabitlemesi için yeterliydi.

"Sen sen sen Ne yüzünü yırttığında uzaklaştırdığında rakibinin maskesini maskesini yırttı, Zevander'ın nefesi kesildi, şoktan kılıcını tutan eli gevşedi.

Sarışın bukle l e r . Mavi gözler. Ağzının köşesindeki yara izi.

Theron mu?

Zevander'ın kafasında, aynı anda konuşan seslerin kakofonisiyle bir anı sandığı açıldı.

Hayır. Olamazdı. Uzun zamandır kilitli tuttuğu anılar kafasında dolaşıyordu. Tehdit karşısında düşünmeye cesaret edemediği anılar.

"Seni tekrar görmek güzel, eski dostum." Theron'un yüzündeki acımasız ve neşesiz gülümseme, Zevander'in hatırladığı genç adamın son görüntüsüyle uyuşmuyordu. "Yüzyıllar seni pek değiştirmede, değil mi? Belki de soylu kadınların sana yedirdiği tüm o üzümler ve şaraplar yüzündendir."

Kasları tekrar gerildi, çenesi sıkılaştı. "Solassios'tan çok uzaktasın," diye dişlerini gıcırdatarak konuştu. "Ne istiyorsun?"

"Benim istediğim değil. *Onun* istediği. Her zaman onun istediği olmuştur."

"Loyce mi?"

Dudakları, sanki onun adı da ona aynı derecede iğrenç geliyormuş gibi büküldü. "Başka kim beni lanet olası ölümlülerin diyarına gönderirdi ki?"

"Seni ölüme göndermiş olması ne yazık."

"Beni hafife alman ne yazık." Fısıltı gibi ortadan kayboldu ve Zevander'in kılıcı yaşlı ağacın kabuğuna saplandı.

Tüyler ürpertici bir soğukluk ensesini kapladı.

"Mor samanet," diye fısıldadı ses yine.

Zevander kılıcını savurdu, etrafında dönerek baktı ama hiçbir şey bulamadı.

YİRMİ ALTI.

ZEVANDER

Caligorya

"Bunun anlamı ne?" Zevander küçük kulübenin mutfağına göz gezdirdi ve lavabonun pompası ve ocak fırınıyla ne kadar garip bir şekilde ilkel görüldüğünü fark etti. Bu tür şeyler sadece Hovel'in en yoksul bölgelerinde bulunurdu.

İstismarları sırasında Caligorya'ya birkaç kez girmiş olduğu sırada kendisine gösterilen kız, Alastor'un ona empati duymasını sağlamaya kararlı olduğu kız, küçük bir taburede durmuş, dolapları karıştırarak çakmaktaşı arıyordu. Caligorya'ya her ziyaretinde kızın yaşı ilerliyor gibiydi ve Zevander onun yaklaşık on altı yaşında olduğunu tahmin ediyordu. Kendisinden sadece birkaç yaş küçüktü.

"Dikkatini ver," dedi Alastor yanındaki Zevander'a, kıza bakarak. "Onun parlak bir şey yapması mı bekleniyor?"

Alastor'un gözleri, Zevander'ı kaşlarını çatmaya iten, açıkça anlaşılır bir ifadeyle parladı. "Çok sevimli, değil mi?"

"Böyle şeyleri fark edecek yaşı çoktan geçtin."

"O da tüm ölümlüler gibi yaşlanacak ve toplanmayı bekleyen meyve gibi olgunlaşacak."

Zevander yüzünü buruşturdu. "Eğer niyetin buysa, artık bu derslerle ilgilenmiyorum."

Alastor ona onaylamayan bir bakış attı. "O yok. Beni ilgilendiren, ölümlülüğün sınırlı doğası."

Kız hayal kırıklığıyla homurdandı ve ani hareketleri dengesi bozuldu. Sanki geriye düşecekmiş gibi taburede sallandı.

Zevander onu yakalamak için öne atıldı, ama omzuna konan sert bir el onu durdurdu.

"Ona asla dokunmamalısın. Ne olursa olsun."

Neyse ki, kız kendini toparlamayı başardı ve tabureden indi.

"Neden?"

"Sana daha önce de söylediğim gibi, bu yasak. Caligorya'nın sınırını aşıp henüz doğmamış bir varlığa dokunmak felaketle sonuçlanır. Kaderin engellerini kaldırır ve tanrıların müdahale etmesine izin verir."

"Zaten müdahale ediyorlar, ne fark eder ki?"

Kız aramaya devam ederken, Alastor'un bakışları sanki onun sıradan işleri izlemeye değermiş gibi her hareketini takip ediyordu. "En güçlüler bile asla çiğneyemeyecekleri kanunlara bağlıdırlar. Tabii onlar için çiğnenmedikçe," dedi.

"Ama ben henüz yapılmamış bir kupa dokundum. Henüz fermente edilmemiş bir bal likörü tankardı."

"Tanrılar için cansız nesneler hiçbir sonuç doğurmaz."

"Tek bir dokunuş nasıl tanrılar için bir kapı açar?"

Alastor sonunda öfkeyle bakışlarını ondan ayırdı. "Sorumsuzca sormadan dediğimi yapacaksın." Cüppesinin cebinden bir çakmaktaşı çıkardı ve masanın üzerine koydu.

Kız dönünce, onu aldı ve ocağın önüne diz çöktü. Hızlı vuruşlar, ateşi yakmak için ihtiyaç duyduğu kıvılcımı çıkarmaya yetmedi ve kız denemeye devam ederken inledi.

"Sana gösterdiğim son sembolü hatırlıyor musun?"

Sonuncusu, uyanana kadar anlamayı başaramadığı karmaşık bir semboldü. O zaman bile, sembolün tüm ayrıntılarını hatırlamakta zorlanıyordu.

"Zar zor," diye yanıtladı, odak noktası sembolden kıza kaydı ve onun ölümlülüğünün gizeminden çok daha fazlasını fark etti. Uzun, koyu saçlarının ince omuzlarına dökülüştü ne kadar ilginçti.

Cildi, elbisesinin ve gerdanlığının koyu siyahı karşısında güzel bir alabaster gibiydi. Striker'ı narin, manikürlü elleriyle tutuyordu. Elleri, göründükleri kadar yumuşak olup olmadıklarını merak etmesine neden oluyordu.

General Loyce'un onu yakalamaya çalışan elleri bir anlığına aklından geçti ve Zevander yüzünde bir ifadeyle, utanç duygusu yanaklarına yükseldi.

"Dikkatini ver," dedi Alastor ve öncekiyle aynı turuncu alevle, ona en son gösterdiği eski sembolü havaya çizdi.

Yumuşak parıltısı, Zevander'ın onu son incelediğinde olduğu kadar büyüleyiciydi. Karmaşık semboller ve çizgilerden oluşan bir daire, bazıları dairenin dışındaki daha küçük sembollere işaret ediyordu — en az yarım düzine, kendi karmaşık şekilleriyle. "Bu çok fazla. Bunda çok fazla ayrıntı var."

"Odaklan!" diye bağırdı Alastor. "Bu, sahip olduğun en önemli güç!"

"Alev mi?"

"Evet. Şimdi, bu sembolü ezberle."

General Loyce'un dehşetinden uzaklaşmayı takdir etse de, Alastor'un derslerinden nefret ediyordu. Sahip olduğu tek gücün rüyalar olduğunu hatırlatmasından nefret ediyordu. Generalle geçirdiği her gün, kendi ölümüne doğru geri sayım gibi geliyordu. "Bunun bir anlamı yok! Caligorya dışında hiçbir işe yaramaz. Benim hiçbir gücüm yok. Seninle yaptığımız bu dersler boşuna."

"Öyle mi?"

Sahne değişti ve bir anda Zevander, tüm hayatı boyunca tanıdığı taş kalede duruyordu.

Ev.

Ağzından buzlu bir nefes çıktı ve karanlık antreye bakarken tüyleri diken diken oldu. Merakla, kalenin her ayrıntısını, her yıpranmış taşı ve çatlağı hatırlayarak hayranlıkla ilerledi. Gölgelelerin duvarlara vurduğu ve annesinin parfümlü yağlarının rahatlatıcı kokusunun havada asılı kaldığı yer.

Alastor'dan uzaklaşarak, yatak odalarına çıkan merdivenleri tırmandı ve annesini umutsuzca aradı. Onu, Rykaia ile birlikte yatağında kıvrılmış halde buldu.

Hapse gönderildiğinde henüz sekiz yaşında olan genç Rykaia, anneleriyle neredeyse aynı boyda bir genç kadın olmuştu. Yüzü, kalbini acıtacak kadar olgunlaşmıştı.

Sürekli titremeleri olmasaydı, onların öldüğünü düşünürdü. "Bu gerçek mi?" diye sordu Zevander ve annesine dokunmak için elini uzattığında, Alastor kolunu tuttu.

"Kurallar hala geçerli. Dokunmamalısın. Bunun gerçek olup olmadığı ise tanrıların iradesi, benim değil."

Zevander, uzun süredir sönmüş olan şömineye döndü ve ona doğru büyük adımlarla yürüdü. Diz çöküp gözlerini kapattı, Alastor'un daha önce ona gösterdiği, alevi çağırarak olan sembolü hatırlamak için çaresizce uğraştı. "Bir kez daha görmeme izin ver."

"Hayır. Odaklan."

Dişlerini gıcırdatarak, Zevander gözlerini tekrar kapattı. İlk dış sembolü, dairenin tepesindeki garip kıvrımları ve çizgileri olan küçük sembolü zihninde canlandırdı. Görüntü zihninde parladı ve dikkatini sağındaki ikinci görüntüye çevirdi. Her çizgi, daire ve eğri.

Rykaia arkasında titreyerek bir nefes aldı ve inleyerek onun konsantrasyonunu bozdu.

Hırladı ve ilk sembolü hatırlayarak yeniden baştan başladı. İkincisi. Düşüncelerinde yerini aldıktan sonra, üçüncü, dördüncü, beşinci ve altıncıya geçti. Sabırsızlıktan elleri titriyordu, ellerinin ortasındaki sembolü hatırlamaya zorluyordu kendini.

Hatırlayamadığı çizgiler vardı. Karmaşık incelikler. "Onlara sıcaklık vermezsen ölecekler."

"O zaman bana göster!" Zevander ona hırladı.

"Kendin hatırlamalısın. Öğrenmenin tek yolu bu." "Ve eğer bu gerçekse... eğer ölürlerse, seni öldürmenin bir yolunu bulacağım." Alastor güldü. "Kendine bu kadar az mı güveniyorsun, evlat?"

"Bu sembolde çok fazla ayrıntı var. Hepsini hatırlayamıyorum."

"Hatırlayabilirsin ve hatırlayacaksın. Gözlerini kapat."

Onu bu emri yerine getirmeye iten tek şey çaresizlikti. "Elini göğsüne koy ve parmağınla yara izini takip et."

parmağınla izle."

Zevander, hayatı boyunca lanetli yara izine asla dokunmaması gerektiği söylenmişti. Babası, dokunursa yara izinin içindeki kötülüğü uyandıracığına inanıyordu. Ama babası artık yoktu. Ölmüş ve annesi ile kız kardeşi de onu öbür dünyaya takip etmiş olabilirdi.

Zevander parmağını yara izine koydu ve oradaki tahrip olmuş dokunun şeklini izledi. Sanki zihninde bir resim çiziyormuş gibi, o anda onu görebiliyordu, dokunduğu şekil zihninde yanıyordu.

Garipti, bebekliğinden beri göğsünde bu sembol vardı.

Her bir sembolü izlerken, görüntüyü zihninde tuttu. Sıcaklık, avucunu beyaz-sıcak bir bıçak gibi kesti ve gözlerini açtığında, avucunun üzerinde titreyen siyah bir alev gördü. Zafer duygusu içini kapladı ve histerik bir ses çıkardı.

"Evet. Evet!" Alastor, hayranlıkla gözlerini kocaman açarak yanına diz çöktü. Ateşten biraz aldı ve dikkatlice şöminenin içindeki çıra üzerine koydu. Alevler sıçradı ve odayı mor bir ışıkla kaplayan yanan bir ısıya dönüştü.

Zevander döndüğünde, annesi ve kız kardeşinin titremesinin azaldığını, artık beyaz nefes buharı çıkarmadıklarını gördü, sanki ateş onları anında ısıtmış gibiydi. "Sen de ateşi çağırabilir misin?" diye sordu, ateşin odunlara ne kadar çabuk sıçradığına hayran kalarak.

"Onu istediğim gibi yönlendirebilirim, ama hayır. Onu çağırabilecek güç sadece sende var. Dünyada böyle bir şeyi başarabilen tek kişi sensin." Yaşlı büyücünün gözlerinde gurur dolu bir bakış parladı, bu bakış ona babasını hatırlattı. "Yüzyıllardır büyücüler böyle bir şeyin mümkün olup olmadığını merak etmişlerdir. Hapishaneden çıktığında - ki çıkacaksın - bana bu sembolü çağırmayı çalışacağına söz ver. Alevleri çağırmak kendi adını söylemek kadar doğal hale gelene kadar bunu öğreneceksin."

Zevander gülümsemeyi bastırarak başını salladı. "Söz veriyorum."

"Güzel. Bir sonraki dersin, alevi prodozja'nla birleştirmek olacak."

"Onları eşleştirmek mi? Bu mümkün mü?"

"Bu, sana örümcek hediye edilmesinin sebebidir. Şu anda, işe yaramaz bir gölge olarak var. Bir korkutma figürü. Ama yıkıcı olabileceğini hayal et?"

Zevander bu düşüncenin ne kadar korkutucu olduğunu kabul etmek istemiyordu. Kara alevli bir akrep kadar tehlikeli ve ölümcül bir güce sahip olabileceğini.

Neyse ki, bu güç Caligorya'da kalacaktı.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

MAEVYTH

Yarım saat önce...

Aleysia'yı arkamda iterek, ikimiz dikkatlice kapıya doğru süründük.

"Bir, iki, üç, dört, dört, üç, iki, bir..." diye fısıldadı arkamda, inleyerek.

"Her şey yoluna girecek. Ani hareketler yapma."

"Saldırmaya karar verirlerse ne yapmamı bekliyorsun? *Sakin bir şekilde*

uzaklaşayım mı?" Sesi titriyordu ve saymaya devam etti.

Uzun, örümcek bacaklı iki solgun yaratık daha yatak odamdan çıktı, vücutlarını kapı çerçevesinden geçebilmek için kıvrıyorlardı.

Böylece odadaki toplam sayı sekize çıktı ve hepsi çok yavaş bir şekilde bize doğru ilerliyordu.

Karşımda duran en büyüğü, arka ayakları üzerinde yükseldi ve siyah kabuğuna yapışmış, korkunç şekilde deforme olmuş bir insan yüzü ortaya çıktı. Ürkütücü ifadesi, ensemde bir ürperti yarattı.

"Hayır, hayır, hayır, hayır." Aleysia yine inledi ve ben geriye uzanarak onu sakinleştirmek için kolunu tuttum, avucum onun titreyen kaslarıyla neredeyse titriyordu. "Dört, üç, iki, bir, bir, iki, üç, dört..."

"Bundan kurtulacağız. Söylediklerimi aynen yap, anladın mı?"

Bu sözleri daha ağızından çıkar çıkmaz, örümceğın ağızından bir sıvı fışkırdı ve botumun yanındaki yere düşerek cızırdadı. Asit yüzeyi aşındırırken ahşap zemin kıvrıldı ve eğildi.

"Tanrım. Her gece hiç aksatmadan dua ettiğim acımasız piç kurusu, eğer şimdi beni terk edersen, Kırmızı Kitap'ın kınadığı her günahı işlerim!" Aleysia arkamda böyle dedi ve sözlerindeki eğlenceli tonu hoşuma gitse de, kalbim göğsümde davul gibi çarptığı için o anda tam olarak anlayamadım.

"Kapıya vardık mı?" diye sordum, gözlerimi yaratıklardan ayırmadan.

"Ben... Kapı koluna ulaşabiliyorum. Evet. Evet, kapının önündeyiz." "Kapı kolunu çok yavaş çevir."

"Ya onlar da dışarıdaysa?" Sesi panikle titredi.

"O zaman, dualarımızda gerçekten yaratıcı olmamız gerekecek. Ama şu anda, bu durumdan kurtulabilmemizin tek yolu bu.

Kapının gıcirtısı, onun kapıyı yavaşça açtığını fark etmemi sağladı ve insan örümcek bize doğru adım attığında, titrete elimi uzattım. Aeryz glifi, yarattığı geriye doğru duvara fırlattı ve tavandan toz ve kir yağmuruna neden oldu.

Başka bir örümcek bize doğru koştu ve ben onu da geriye doğru fırlattım.

"Dikkat et, Maevyth!" Aleysia'nın sesindeki panik, dikkatimi tavandan üzerimize inen ve ipeksi ağlarından kayan dört örümceğe çevirmemi sağladı.

İkimiz de eğildik ve onlardan kaçmak için ön kapıdan geriye doğru koştuk.

Daha büyük örümcekler arka ayakları üzerinde öne doğru sallandılar, ön ayaklarıyla duvarlara tutunarak bize doğru koştular.

Elimi uzattım ve bir hava patlaması onları kapıyı kapatmam için yeterli kadar geriye fırlattı. Aleysia'nın elini tutup onu kulübeden karların içinden geçirdim ve açık tarladan yolun karşısına koştum. Cesaretimi toplayıp arkama baktığımda, kulübeden arkamızdan her boyutta örümceklerin

boyutta örümceklerin peşimize düştüğünü gördüm ve boğazıma yükselen paniği geri yutmak zorunda kaldım.

Çok fazla!

"Maevyth! Onlar... bizi... yakalayacaklar!" Aleysia'nın sözleri hırıltılı nefeslerle kesildi, elimi tutan eli gevşedi.

"Devam et! Onlara bakma!"

Örümceklerden biri yanıma doğru fırladı ve ben Aeryz'e elimi uzattım ve onu uzaklaştırdım. Üzerimizden kocaman bir gölge geçti ve en büyüğü yolumuza atladığında ikimiz de kayarak durduk.

"Aman Tanrım. Maevyth!" Aleysia'nın eli benim elimde titriyordu ve etrafıma bakındığımda örümceklerin bizi çevreleyip kapana kısırdığını gördüm.

Kontrol edilemeyen bir korku içimi kapladı ve hepsi arka ayakları üzerinde dikilip dişleriyle garip bir cıvılda sesi çıkardıklarında bu korku daha da şiddetlendi. Titreyen elimi uzattım, tek başıma bunlarla baş edemeyeceğimi çok iyi biliyordum.

Ön kolumdaki bir sıcaklık hissi, dikkatimi yaramın içine gömülü gümüş rengi metale çekti.

Raivox.

Tanrılar, keşke Umbravale'nin bu tarafında beni duyabilseydi. Gözlerimi kapattım, o muhteşem sembolü hayal ettim ve ağzımı açarak havaya tiz bir ıslık sesi üfledim.

İlk başta, kulübede konuştuğum ilk geceki gibi alçak ve boğuk bir ses çıktı, ama kısa sürede Aleysia'nın ellerini kulaklarına kapatmasına neden olacak kadar keskin bir tona dönüştü.

Cıvıltı daha da yükseldi. Örümceklerden biri düzeni bozdu ve bize doğru koştu. Aeryz sembolünün güçlü bir itişiyi onu geriye doğru savurdum.

İki tane daha onu takip etti. Omurga sembolü zihnimde yanıp sönüyordu. Diğer elimi uzattım ve kırbaç avucumdan bir şaplak sesiyle fırladı, bize en yakın örümceği kopardı. Elimi geri çekmek yerine, başımın üzerinde döndürdüm ve kırbaçın ucu ikinci örümceği yolundan saptırdı.

"Maevyth!"

En büyüğüyle yüz yüze geldiğimde, kolumu geri çekip kırbaç avucuma geri çektim ve elimi tekrar uzattım. Sert bir vuruşla kabuğunun parçaları ve iki bacağı havaya uçtu.

Yaratık tiz bir çığlık attı ve sırtından iki yarasa kanadı ıktı.

Aleysia ılık attı ve yaratık havaya sıçrayarak üzerimize doğru geldi.

"Koş!" Aleysia'nın elini tuttum ve örümceklerin arasındaki geniş boşluktan geçerek yola doğru koştum. Soğuk ve korkudan boğazım kısılmış, vücudum uyuşmuştu. O lanet olası yaratıkların karın üzerinde peşimize düştüklerini duyunca gözyaşlarımı zorlukla tuttum.

Yaklaşıyorlar. Yaklaşıyorlar.

Burada lmeyeceğim. Böyle lmeyeceğim. Böyle lmeyeceğim!

Onlardan kaçmak boşunaydı. Bunun yerine, hızımı yavaşlattım ve bir kez daha onlara dönerek yüzleştim. Bütün sürü, bulunduğumuz yerden sadece birkaç metre ötede bir sıra oluşturdu.

"Ne yapıyorsun!" Aleysia'nın panik dolu sesi uzak bir düşünce gibiydi, ben ellerimi sıkıca yumruk haline getirirken.

O ses kafamın içinde nereden geliyordu?

Morsana! Yardım et!

Sessizlikten başka bir şey benim yakarışıma cevap vermedi.

Ltten!

Yaratıklar sendeledi ve düşüncelerim tekrar odaklandı.

Bir kez daha kemik kırbacını çağırdım, başımın etrafında savurdum ve vurabileceğim her hedefe saldırdım. Örümcekler yaklaşarak, tıpkı önceki gibi ikimizi sıkı bir çember içinde kuşattılar. Kırbacı fırlattım, kabukları, bacakları ve bağırsakları etrafa saçarak karın üzerine siyah lekeler bıraktım. Kaslarımın sertleşmesine rağmen kolumu hareket ettirmeye devam ettim ve aramızdaki güvenlik çemberini daraltarak korudum.

Böyle lmeyeceğim.

lmeyeceğim!

Omzumda bir ağrı hissettim, kemiklerin ağırlığı giderek artıyordu. Örümcekler yaklaşırken, üzerimize şşmelerini engellemek için çaresizce sallandım, ama daire gittikçe küçülürken ben de giderek yorgun düşüyordum. Bazıları öldü, ama yine de tek başıma savaşmak için çok fazlaydılar.

"Maevyth, yaklaşıyorlar!" Aleysia arkamda bağırdı, parmakları tunikama gömülürken kendini bana yasladı.

Morsana! Sana yalvarıyorum!

Uzaklardan gelen karga sesleri zihnimde pek yer etmedi, ta ki örümcekler geri çekilene ve başımın üstünde yüzlerce siyah kuşun uçtuğunu görene kadar.

Kuşlar bir araya geldikçe kalbim göğsümde atmaya başladı, gözlerimden yaşlar süzüldü ve onların arasından devasa bir Corvugon Aleysia ve benim üzerime süzüldü.

Aleysia bir çığlık attı ve yere düştü, ama ben Raivox'un aşağıya süzülüp yanımıza inişini hayranlıkla izledim. Titreyen bir gürültüyle yere indiğinde, havaya bir kar bulutu yükseldi. Devasa kanatlarıyla bizi koruyan Raivox, göğsümün içinde yankılanan ve ayaklarımın altındaki zemini sallayan bir kükreme attı.

Küçük örümcekler kaçışmaya başladı.

Büyük olanlar, sanki ona meydan okurcasına dikildiler.

Raivox, kaç tanesiyle savaşması gerektiğini hesaplar gibi etrafına bakındı, devasa kanatları baş döndürücü siyah bir fırtına gibi üzerimizde dalgalanıyordu. Tekrar çığlık attı ve göğsünden derin bir hırıltı yükseldi, gümüş bir alev havaya fırlayarak örümcekleri sıvı metal girdapları içinde yuttu.

Alevleri hızlı ve isabetli bir şekilde her örümceği kaçma şansı bulamadan yakaladığında, çenem neredeyse yerinden çıkacaktı.

Vücutları olduğu yerde dondu, kabuklarının içinde insan yüzleri olan birkaçının yüzünde acı çekmenin izleri kalıcı olarak kazınmıştı, sanki bir şey için çığlık atıyormuş gibi ağızları açık kalmıştı.

Bulunduğumuz yerden sadece birkaç metre uzaktaki bir örümceğe baktım, yüzünde bir gölge titredi ve ağzından duman gibi siyah bir kütle çıktı. Bu kütle, örümceğin gümüş rengi cesedi üzerinde yüzen, hayalet gibi bir yaratığa dönüştü. Örümceğin cesedi, cansız bir metal parçasına dönüşmüştü. Değişen şekilden parlayan gözler belirdi ve hareketlerimizi takip etti.

Raivox bir kez daha gümüş rengi bir patlama yaptı, ama garip yaratık onu kaçırdı, hareketleri sudaki mürekkep gibi akıcıydı. Havada bana doğru fırladı ve ben kaçmak için çaresizce Raivox'un kocaman bacağına tırmandım. Keskin pullar avuç içlerimi ısırdı, ellerim ve ayaklarım Corvugon'un derisinin yüzeyinde kayıyordu.

Hayalet yaklaşmadan, Raivox zıpladı ve onu gagasıyla yakaladı, şaşırtıcı bir çıtırtı ile ısırdı.

O anda Aleysia'nın tek kelime etmediğini fark ettim.

Dönüp baktığımda onu karların üzerinde, gözleri kapalı yatarken gördüm.

Neyse ki göğsü hareket etti. "Aleysia!"

Sessiz bir inilti çıkardı ve yavaşça gözlerini açtı. Keskin bir nefesle vücudu dikleşti ve bakışları yukarı doğru kayarken yüzündeki renk kayboldu. "M-M-Maevyth! Arkanda!"

Raivox ona dönerek şiddetli bir gök gürültüsü gibi bir kükreme attı. Kalbim boğazımda atıyordu ve Aleysia'yı korumak için onun önüne atladım ve Aleysia'nın vücudunun üzerine uzandım.

"Hayır! O benim kardeşim!"

Raivox derin, gırtlaktan gelen bir cıvıltı çıkardı ve sanki uyarıyor gibi kanatlarını çırpıttı. Onun heyecanı yatıştığında titrek bir nefes verdim.

Aleysia titredi ve kollarını kendine doladı. "Maevyth?" Sesinde dehşet vardı.

"Sorun yok. O benimle."

"Seninle mi? Nasıl?"

"Bir süre önce aldığım o aptal görünümlü yumurtayı hatırlıyor musun, yatak odamıza getirmememi söylemiştin?"

"Sen... sen bana, o şeyin yumurtanın içinde olduğunu mu söylüyorsun?" "Şey, daha küçük bir versiyonu, ama evet."

O titreyerek nefes aldı ve kollarını kendine doladı. "M-M-Maevyth... Çok üşüyorum."

Yıpranmış ve yıpranmış botlarıma baktım. Ayaklarım o kadar üşümüştü ki, ayak parmaklarımdan uçlarını zar zor hissedebiliyordum. "Hadi, sıcak bir yer bulmalıyız. Çabuk." Ayağa kalktım ve elimi uzattığımda, Raivox'un pulları gibi garip, parlak bir siyahlığın parmak uçlarımdan, elimin sırtından bileğime doğru yayıldığını fark ettim. Keskin metalik tırnaklar benim tırnaklarımdan üzerine çıkmıştı, pürüzsüz yüzeylerinde Raivox'unkilerle aynı görünen kıvrımlar ve semboller oyulmuştu.

"Bu ne? Ne oluyor?" Aleysia, elime bakarak sordu.

"Bilmiyorum." Kolumu sallayarak gevşetmeye çalıştım, ama sanki narin bir eldiven gibi cildime yapışmış gibi çıkmadı. Pulların içine, gliflere benzeyen minik gümüş semboller gömülüydü. Uzun ve ince, damar gibi lifler erimiş gümüşle doluydu

siyah pulların üzerine dokunmuş ve sanki eldiven bir şekilde canlıymış gibi elimde hafif bir titreşim hissi yaratıyordu. Panik içinde elimi tekrar salladım. "Çıkmıyor! Çıkaramıyorum!"

"Dur, ben deneyeyim." Aleysia parmaklarını damarlardan birine sokmaya çalıştı, ama hemen elini çekip bir çığlık attı. "Ah!" Parmağının ucundaki küçük bir kesikten kan damlıyordu.

"Maevyth!" Zevander'ın sesi uzaktan tarlaya kadar ulaştı ve başımı kaldırıp bize doğru yürüyen onu gördüm.

Raivox yine öfkeli bir kükreme attı ve zemin, onunla yüzleşmek için zıplarken sallandı. Kalın, pullu kuyruğu, arkasında salladığı yerde zeminde derin izler bıraktı ve boğazından çıkan o garip, hırıltılı ses, boğucu bir korkuyla ciğerlerimi sardı.

"Raivox, hayır!" Aleysia'ya yaptığım gibi, Zevander ile Corvugon'un arasına atladım ve elimi uzattım. "O da benimle birlikte!"

Raivox kanatlarını çırpı ve homurdandı, boynundaki tüyler dikleşti. Zevander'ın varlığından açıkça rahatsız olan Raivox, agresif bir şekilde ciyakladı ve hırladı. Sonra, Aleysia'ya yaptığı gibi geri çekildi, ama Zevander'a ölümcül bir tehdit gibi yapışan korkutucu bakışını ondan ayırmadı.

"Yedi cehennemde ne oluyor..." Zevander arkamdan seslendi ve ben de dönüp Raivox'a bakan Zevander'ı gördüm, yüzünde hayranlık dolu bir ifade vardı.

"Adı Raivox." "Senin kuşun mu?"

"Benim kuşum."

Aleysia yanıma geldi. "O bir kuş değil."

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

ZEVANDER

Geçmiş ...

Theron, Zevander'ın yarasına iyileştirici bir merhem sürdüğünde, Zevander tısladı. "Eğer seni iyi tanıımıyorsam, General kadar başkalarını işkence etmekten zevk aldığını düşünürdüm," diye mırıldandı, kırbaçla çok sert vurulduğu karnındaki yeni dikilmiş yaraya sıvının kabarcıklar oluşturduğunu izlerken.

"Sen de onun cezalarına katlanmaya devam ettiğine göre, tamamen mazoşist olmalısın." Ses tonunda kızgınlık vardı, kaşları çatılmıştı. "Sana verdiğim iksiri içmemişsin."

Zevander cevap verme zahmetine girmedii. Bu soruyu sormuş olması bile, Theron'un niyetleri hakkındaki şüphelerini daha da artırdı.

"Bana güvenmiyorsun," dedi Theron, sanki düşüncelerini okuyormuş gibi.

"Tanrılar adına, benim için dizlerimin üzerine çökmem için yalvaran bir adama neden güveneyim ki?"

"Sana ne işe yaradığını söyledim."

"Ve sana inanmam mı gerekiyor? Seni neredeyse hiç tanımiyorum. Bundan ne kazanacaksın? Dikiş atacak yaraların olmadan, onun için hiçbir değeri yok."

Dudaklarını sıkıca kapattı ve bakışlarını indirdi. "Senin acı çekmeni engellemeye çalışıyorum. Çok basit. Ona boyun eğersen,

gereksiz cezadan kurtulursun. Bu yerde itaat ödüllendirilir. İtaatsizlik ise ölüm cezasıdır."

Zevander, yanan yarayı daha da alevlendiren acı bir kahkaha attı. "Bir parça onur ve gururumu korumak için acı çekmeyi göze alırım. Onun beni mükemmel küçük kölesi haline getirmesine izin vermeyeceğim."

"Onur ve gurur mu?" Theron, Zevander'ın yaralarının üzerinde elini salladı. "Sırtının halini görmedin bile. Bol etli bir kuzu kaburgasında bile bu kadar kesik yoktur."

"Sence bedenimin durumu benim için önemli mi? Onun beni..."

"Kırılmaktansa boyun eğmek daha iyi değil mi?"

Zevander dişlerini o kadar sert gıcırdatmasına rağmen kırmamış olması bir mucizeydi. "Onun ait olduğumu kendime inandırmaya çalışmaktansa, toz haline gelip küle dönüşmek daha huzur verici olurdu. Bu lanet olası yere ait olduğumu."

"Hayatta kalmak için bazen silahlarını bırakman gerektiğini kimse sana öğretmedi mi?" Theron, uzun beyaz yara izlerinin kapladığı kollarını uzattı. "Sence ben savaşmayı denemedim mi? Bunlar onun vücuduma bıraktığı son yara izleri. Çoğu iyileşti."

"Bu hayatta kalmak değil. Teslim olmak. Peki bedeli ne? Zincirlenmiş yaşamaktansa savaşarak ölmek daha iyidir."

Sanki bu yorum onu incitmiş gibi, sanki Zevander onun hassas noktasını vurmuş gibi yüzünü buruşturdu. "Eğer kendini faydalı kılmanın bir yolunu bulabilirsen, zincirler geçicidir."

"O zaman, senin yaptığın gibi yaraları iyileştirmeyi öğret bana." Theron hızla başka yere bakınca, Zevander güldü. "Yerine başkasının geçip kendi zincirlerine geri dönme düşüncesine dayanamıyorsun, değil mi?"

"İksir... general yokken bu akşam kendi başına iç. Ne işe yaradığını kendin gör. En azından, derin bir uyku çekeceksin." Ayağa kalktı ve ona baktı. "Seni ikna etmekten yoruldum. Ona karşı geldiğin sürece yaraların daha da ağırlaşıyor. Bir gün, dostum, bunlar senin trajedin olacak."

* * *

Ay gökyüzünde yüksekte dururken, Zevander kemerli geçitlerden birine bakıyordu. Serin akşam esintisi, önceki boğucu sıcaktan sonra hoş bir değişiklikti. Altında, binlerce metre yüksekliğindeki sarp bir uçurumun üzerinde yer alan balkondan, tamamen erişilemez olan kilometrelerce uzanan Solassion toprakları uzanıyordu. Madenlerde uyuduğu mağaradan çok da farklı değildi, sadece çok daha az tehlikeliydi. Kaçmak için mümkün olan her yolu incelemişti, ama General Loyce, her zamanki titizliğiyle, çok etkili bir kafes yaratmıştı.

Kucağında Solassion tanrılarının kitabı duruyordu, erişmesine izin verilen çok sınırlı sayıda

Zevander, zihnini keskin tutmak, düşüncelerini bir şeye bağlamak ve maruz kaldığı çılgın korkulara kapılmamak için en iyisinin bu olduğuna karar vermişti, ama avucundaki ampulü izlerken, bunun ne tür bir kaçış yolu sunabileceğini merak etmeden edemedi.

Başparmağıyla ampulü itip durdu, öğrendiği tüm gliflerin küçük çıkıntıları ona bu yerin dışında daha fazlası olduğunu hatırlattı. Neyse ki, gliflerin bıraktığı izler sadece dokunarak fark edilebiliyordu, yoksa muhtemelen büyü kullandığı için asılmış olacaktı.

Sırtını ona dönmüş, uyuyor gibi görünen Theron'a baktı. Loyce'un Zevander'a açtığı taze yaralar, onu neredeyse bütün gece uyanık tutmuştu. Bu, ona, o istismarlar sırasında zihni kaybolsa bile, bedeninin acı çektiğini ve Caligorya'nın geçici olduğunu sürekli hatırlatıyordu. Tehlikeli.

Belki ampul daha güvenli bir kaçış yolu olurdu.

Kapağı açtığında köklerin ve yaprakların kokusu yayıldı, ayrıca tam olarak tanımlayamadığı başka bir koku daha vardı: boğazının arkasına çarpan yanık kokusu. Sıvıyı en son aldığı yaraya döktü. Yeni dikilmiş yara cızırdadı ve Zevander, buz gibi sıvı etine sızarken sessizce tısladı. Vücudunu hareket ettirdiğinde, hırpalanmış ve ağrıyan kaburgaları acı içinde çığlık attı.

Saniyeler içinde yara uyuşmaya başladı.

Birkaç saniye sonra, karın bölgesinden göğsüne kadar, dallanan buz kristalleri gibi yayılan bir karıncalanma hissi yayıldı.

Başını duvara yaslayarak, her ağrı ve acının soğuk, donuk bir mutluluğa dönüştüğünü görünce gülümsedi. Kalbi yavaşladı ve zihnini ağır bir sessizlik kapladı, önceki düşünce fırtınasını söndürdü.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

ZEVANDER

Caligorya

Sisli bir rüyada, Zevander'in ayaklarının altındaki zemin hareket etti ve hava ıslak yaprakların kokusuyla ferahladı. Gözlerini açtığıında, her iki yanında eğri büğrü çitlerin sıralandığı, birkaç adımda bir ağaçların bulunduğu, iyi aşınmış bir yolda yürüdüğünü gördü.

Önünde bir kız yürüyordu. O kız. Daha önce birçok kez gözlemlediği kız.

Ancak Alastor tarafından Caligorya'ya davet edilmemişti ve etrafına bakındığında, o anda orada mentorunun izini göremedi.

Sadece kız vardı.

Başını eğerek, bir elinde sepet, diğer elinde küçük bir yağ amforası gibi görünen bir şey taşıyan kızın peşinden gitti. Üç kuzgun başının üstünde uçarak, önündeki ağaç dallarına kondu, başlarını eğip tek gözleriyle onu takip ettiler ve o yaklaşıncaya bir sonraki ağaç dalına uçtular.

Zevander, daha önce de onların bir nedenden dolayı kıza çekilmiş gibi etrafında toplandıklarını görmüştü.

Melek gibi sesi ağaçların arasında yankılanırken, tanıdık olmayan bir şarkı mırıldanıyordu. Uzun, siyah saçları omuzlarında dans ederken, hafif bir rüzgar saçlarını okşuyordu. Etrafına bakınarak rahatça yürüyordu, siyah pelerini hayalet gibi bir gölge gibi onu takip ediyordu. Gerçek olmasa da çok güzeldi, ancak Zevander bu olasılığı kafasında düşünmeye başladı. Böyle

böyle çarpıcı bir yaratığın varlığını hayal etmek, ona garip bir rahatlık hissi veriyordu.

Görünmeyen bir şey yıpranmış botlarına takılmış gibi görünüyordu ve kadın nefesini tutarak öne doğru sendeledi. Sepetten meyveler yere düştü, incir ve kayısılar yolun eğimli kenarına doğru yuvarlandı.

"Lanet olsun!" dedi, dizlerinin üzerine çökerek meyveleri sepetine geri toplamaya çalıştı.

Bir hareket Zevander'in dikkatini çekti ve düşen incirlerden birine doğru koşan bir sincap gördü.

Dizlerinin üzerinde ona doğru koştu, ama sincap ganimeti ile birlikte komşu ağaçlara doğru kaçtı. "Oh, seni kötü küçük kötülük topu!" Yaratığa bir incir fırlattı, ama çok ıskaladı ve Zevander kıkırdadı.

Kız ona dönerek kaşlarını çatı. "Orada biri mi var?"

Merakla ona yaklaştı. Yanına diz çökerek boynuna üflledi ve derisinde tüylerin diken diken olduğunu gördü. Kız döndüğünde dudakları onunkilerden sadece birkaç santim uzaktaydı ve nefesindeki taze incir kokusu ağzını sulandırdı.

"Seni göremesem de orada olduğunu biliyorum." Yumuşak, kış gözleri onu delip geçiyordu, ama o, onun orada kendisini görebildiğini hayal etti. O gözlerin sıcaklığının kendisine yönelik olduğunu. "Sen bir melek misin?"

Zevander biraz geri çekilip cevap verdi: "Belki."

Kadın keskin bir nefes aldı, geriye doğru düştü ve kendinden uzaklaşmak için tekme attı. Gözleri fal taşı gibi açılmış, bakışlarını ileri geri gezdiriyordu, onu orada göremediği belliydi.

Elini kadının koluna koydu, ona dokunmamaya dikkat ederek, ve kadının cildinde daha fazla tüylerin diken diken olduğunu görünce gülümsedi.

Kadının göğsü nefes nefese inip kalkıyordu ve Zevander, kadının boğazına yapışan gerdanlığa odaklandı. Bir tür haçtı.

"Sen benimle konuşan bir melek misin? *Benimle mi?*"

"Neden seninle konuşmayayım ki?" Onun sesini duyabilmesi ne kadar da tuhaf bir durumdu. Onunla iletişim kurabilmesi ve onun onu bu kadar mükemmel anlayabilmesi.

O henüz var olmadığı için böyle bir şeyin nasıl mümkün olabileceğini hayal edemiyordu, ama yine de bundan zevk alıyordu.

"Şey... sadece... sen bir meleksin. Ve ben... *yalnızım*."

"Yalnız mısın?"

"Köylüler bana böyle diyor. Bana hep böyle derler. Bebekliğimden beri."

"Terk edilmiş
mi?" "Evet."

"Ailen yok mu?"

"Var. Ve onları çok seviyorum. Ama öz annemi tanımıyorum. Babamı da, bu arada." Bir iç çekişi vardı. "Lütfen bana senin gerçek olduğunu ve seninle gerçekten konuştuğumu söyle, çünkü eğer öyle değilse, aklımı kaçırdığımı düşünecekler ve ben hem terk edilmiş hem de aklını kaçırmış biri olmak istemiyorum."

Zevander'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Sen aklını kaybetmedin. Ben bir melekim ve sana, sadece sana bir mesaj getirdim."

"Benim için mi? Söyle bana. Lütfen." Dizlerinin üzerine çöktü ve avuçlarını birbirine bastırdı. "Bu mesajı kimseyle paylaşmam gerekir mi?"

Onun vahşi, koyu renkli saçlarına dokunmak için ne kadar da can atıyordu. "Hayır. Bu mesaj sadece senin kulakların için, başka hiç kimse için değil."

"Lütfen. Söyle bana. Tek kelime bile etmeyeceğime söz veriyorum."

"Seni seçtim, bu da seni tanrılar için son derece önemli kılıyor."

"Tanrılar mı?" Kaşlarını çattı. "Kızıl Tanrı'dan başka tanrılar da mı var?"

"Evet. Ve sana bir görevleri var."

"Elbette. Ben sizin alçakgönüllü hizmetkarınızım." Gözlerini yere indirdi, parmaklarını birbirine o kadar sıkı kıvırdı ki, eklemleri beyazladı. "Lütfen, yalvarırım. Benden ne isterseniz, yapmaya hazırım."

Onun yalvarışına karşılık bedeninin sertleşmesine neden olan tanrılar lanet olsun. Zevander hiç tanrı olmaya çalışmamıştı, ama onun coşkulu bağlılığının cazibesini inkar edemiyordu. "Kızıl Tanrıyı reddet. Kendin hakkında sana söylenen her şeyi reddet."

Sanki sözler onu sokmuş gibi geri çekildi. "Kızıl Tanrıyı reddetmek mi?" Yüzünde korku dolu bir ifade belirdi ve başını salladı. "Diğerleri beni bunun için kafir ilan ederler. Cadı. Böyle bir şey için beni sürgün ederler ya da kazıkta yakarlar."

Zevander daha önce öğrendiği sembolü hatırladı ve avucuna alev çağırdı. "Ateşten korkuyor musun?"

Gözleri büyülenmiş gibi, sanki görebiliyormuş gibi titreyen aleve baktı. "Evet."

"Neden?"

"Çocukken, kardeşim bir mumun üzerine eğildi ve saçı alev aldı. O kadar korkmuştum ki, alevlerin onu yaktığı kabuslar gördüm."

"Ama yanmadı. Neden?"

"Hemen söndürdüm."

"Onu canlı canlı yanmaktan kurtardın."

Kız acı çekerek başını salladı. "Sanırım."

Zevander avucunu kapattı ve içindeki ateşi söndürdü. Ona çok yaklaştı, o kadar yaklaştı ki, kızın boynunda nefesini hissedip hissetmediğini merak etti. "O zaman, ben alev olsaydım, beni titreten senin dokunuşun olurdu."

Gülümseme dudaklarında belirdi; ince bir gülümsemeydi, ama yüzünün tamamını aydınlatıyordu.

"Bugünden itibaren, artık *yalnız* değilsin. Sen değerlisin. Diğerlerinden üstünsün. Sen..." Onun güzelliğinden o kadar etkilenmişti ki, nefesi kesildi.

Gözlerinde yaşlar parladı ve hızla yanağını sildi. "Evet?"

"Mükemmelsin."

Gözyaşı yanağından süzülürken, Zevander onu parmağıyla silmek için can atıyordu.

"Ben mükemmel olmaktan çok uzağım, Angel."

"Sen banabanamelek melek Ama hayal ben bir başka başka bir şey olduğumu, cehennemin derinliklerinde acı çektiğimi hayal et."

Yüzü gerildi. "Bir iblis mi?" "Belki."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve ondan tekrar uzaklaştı. "Sen bu musun?" Zevander cevap cevap vermedi ama düşündü düşündü soruyu soruyu kendi kendine düşündü.

"Eğer sen bir iblisen, o zaman seninle konuştuğum için cezalandırılıyorum. Ama... senin sesinin yokluğuna üzülürüm."

"O zaman kimseye söylemesen iyi olur." "Bir sır mı?"

"Evet. Çok karanlık bir sır. Sır tutabilir misin?" "Oh, evet. Sır tutmakta çok iyiyim."

"Mükemmel." Yine elleri ona dokunmak için uzandı, avuç içleri onun cildinin yumuşaklığını hissetmek için kaşınıyordu. "Bana adını söyle."

"Herkes bana Lor diyor..."

"Herkesin sana ne dediğini biliyorum," diye sözünü kesti Zevander.

"Ve sana bunun artık senin adın olmadığını söyledim."

Gözlerindeki keskinlik yumuşadı. "Adım Mae..." "Kiminle konuşuyorsun, kızım?"

Zevander, hayranlığının etkisiyle, zırh giymiş bir askerin ona doğru yürüdüğünü fark etmemişti.

"Kimseyle, efendim. Ayaklarım kaydı ve meyvelerimi düşürdüm, hepsi bu." Yere dağılmış kalan incir ve kayısıları topladı. "Kötü bir sincap benden çaldı."

"Bana yalan söyleme, kızım," diye homurdandı.

"Yemin ederim, yalan söylemiyorum." Sepeti kaldırdı. "Yalan söylemem."

Asker sepete baktı ve tekrar kıza döndü. "Elbiseni çıkar."

Zevander'in damarlarında kalın, zehirli bir öfke dolaştı.

"Efendim, yalvarırım. Aldatmak gibi bir niyetim yok. Bir sincap incirlerimden birini çaldı ve ben sinirlendim. Hepsi bu."

"Çamaşırını çıkar." Asker kaşlarını kaldırdı, bekleyen bir ifadeyle başını eğdi. "Hemen."

"Sözlerimi dinlediysen, uzun yürüyüşlerimde sık sık Kızıl Tanrı'ya dua ettiğimi duymuşsundur," diye gevezelik etti, ama Zevander onun niyetini anlayabilirdi. O sadist parıltıyı çok iyi tanıyordu.

"Bana bir daha karşı gel, emrimi sıcak bir bıçakla bedenine kazıyacağım."

Zevander'ın içinde yavaşça kaynayan bir öfke vardı ve kendini zorlayarak onu bastırdı, yoksa onu cezalandırmak için Liminal'ı ihlal etme riski vardı.

Kız başını eğdi ve gözyaşlarını tutmaya çalışırken gözlerini sıkıca kapattı.

"Şimdi!"

Emir üzerine kasları seğirdi ve daha önce biriken öfke, Zevander'ın kanında bir yıldırım gibi çaktı. Pelerini çözdü, arkasına düşmesine izin verdi ve emri biliyor gibi, ayağa kalktı, ondan uzaklaştı ve elbisesinin yakasını açarak sırtını açığa çıkardı. Vücudunun geniş bir kısmını ortaya çıkardı. Elbisesini göğsüne tuttu, muhtemelen düşmesini önlemek için, ve gözlerini kapattı.

Muhafız, bir adım geri çekilirken alaycı bir şekilde gülümsedi ve belindeki kırbaçı çözdü. "Emrimi reddettiğin için beş kırbaç. Yüzüme yalan söylediğin için iki kırbaç daha."

Cezasına boyun eğmiş gibi, cevap olarak tek kelime etmedi.

Dudaklarını yaladı ve kırbaçı yere bıraktı.

Zevander bunu görünce kasları gerildi ve zihninde bir görüntü belirdi. *Kola bağlanmış kollar. Dilinde kan tadı. Soğuk ten.*

Nabızı hızlandı. Caligorya'da zihni kaybolmuşken çektiği bir ceza olabilecek görüntü, bir kabus gibi zihninde parladı. Başını çevirdi. "Hayır, hayır, hayır," diye fısıldadı kendi kendine. "Bunu yapma. Görmek istemiyorum."

Yüksek bir çatlak sesi zihninde yankılandı ve ardından gelen çığlık, bir diyapazon gibi sinirlerini titretti. Dişlerini sıktı, ellerini sıkıca yumruk yaptı, kasları gerginlikten titriyordu. Gözlerini açtığı anda, kızın dizlerinin üzerine çöktüğünü gördü, sırtında parlak kırmızı bir kan izi uzanıyordu.

Öfkeli bir hayvan göğsünün içinde pençeliyordu, öfke görüşünü bulanıklaştırıyordu. Kısa, düzensiz nefesler ağzından çıkarken, askerin zırhını yırtıp onu kanlı parçalara ayırma dürtüsünü bastırmak için mücadele ediyordu.

Asker tekrar geri çekildi ve şimşek çakması gibi, kırbaç sırtına bir başka kırmızı iz bırakarak indi.

Kız yine çığlık attı. "Lütfen... Ben... Özür dilerim!"

"Kiminle konuşuyordun?"

"Kimseyle. Yemin ederim."

Kırbaç bir kez daha çaktı ve kadın, vücudu yere yığılırken, havaya kalkan toz bulutunun üzerinde öne doğru eğildi. "Yalan... söylemiyorum."

Ona alaycı bir şekilde sırtarak, tekrar vurdu, acımasız kırbaç narin tenini ısırdı, bir öncekinden daha derin kırmızı bir iz bıraktı.

Çığılı Zevander'in etrafında yankılandı ve keskin bir bıçak gibi göğsünü kesti.

"Kiminle konuşuyordun!"

"Ona söyle," dedi Zevander dişlerini sıkarak. "Ona gerçeği söyle."

"Bir melek. Bir meleklerle konuşuyordum."

Asker güldü. "Bir melek. Demek yalan söyledin." Uyarı yapmadan, ona tekrar vurdu. Ve tekrar. "Melek şimdi nerede?"

Asker kırbacını tekrar sallamak için geri çekilirken, Zevander onunla kızın arasına girdi ve deri havayı keserken, avucunda alevler gibi yakaladı. Hırlayarak, kırbacı eline doladı ve askeri kendine doğru çekti. Daha yakın.

Kaşlarını çatarak, asker bakışlarını kırbaçtan, onu çeken görünmez varlığa çevirdi. Zevander kırbaç sapını sıkıca tutarken, asker sapı düşürdü ve bir adım geri attı.

Zevander gözlerini kapattı ve aklına gelen ilk sembol, en son öğrendiği semboldü.

Alev.

Alevli siyah ateşi avucuna aldı.

"Bu ne? Bu ne tür bir büyüçülük?" dedi muhafız, gözlerinde korku ve panik parıltıyordu.

Zevander elini öne doğru uzattı ve avucundan bir ateş huzmesi fırladı, muhafızın tuniği ve zırhına tutuştu. Daha önce zırhın alev aldığını hiç görmemişti ve merakla gözlerini kocaman açarak, metalin üzerinde dans eden mor alevin, sanki askeri ısırp yutmak istercesine yüzeyi kemirmesini izledi.

Askerin ığlığı ağağların arasında yankılandı ve yanan giysisini eliyle söndürmeye çalıştı. Elini çektiğinde, iki parmağı kül olmuştu ve rüzgârla uçup gitmişti. Ateş tutuşunca muhafız çığlık attı ve yere düşerek toprakta ileri geri yuvarlandı.

Zevander, adamın paniğini izlerken acı bir kahkaha attı, adam çılgınca alevi söndürmeye çalışıyordu. Başkalarının işkencesinden hiç zevk almamıştı, ama onun acısı, ıstırabı haklı geliyordu. Zevander adamın çırpınışlarını izlerken, göğsünde garip bir coşku uyandı. Tatmin. Kendi işkencecisine uygulayamadığı türden bir ceza.

Kızın yüzünde dehşet ifadesiyle bükülmüş olan kıza döndü.

Onun kışkırttığı dehşet.

Kız ayağa kalkıp muhafızın yanına koştu ve onun yanına düştü.
"Size yardım edeyim!"

Ona yardım etmek mi?

Kollarını sallayan gardiyan, kız elini uzattığında kendini sakinleştirmeye çalışmadı ve alevden kıl payı kurtuldu.

"Kıpırdama! Onu söndürmem lazım!"

Söndürmek, gardiyanın parmaklarını yaktığı gibi onun da etini yakacaktı.

Zevander avucunu uzattı ve alev askerin zırhından eline sıçradı.

Asker titrek kolunu göğsüne bastırdı. "Benden uzak dur, cadı! Bana dokunma! Sacton Crain bunu duyacak!"

"Hayır, lütfen. Sana yalvarıyorum!"

"Yiyen Orman'a sürülersin!" Ayakları üzerinde sendeleyerek ayağa kalktı, yana doğru sallandı, sonra ters yöndeki yola doğru ilerlemeye başladı.

"Lütfen! Ben öyle demek istemedim... Ben... Hayır, hayır, hayır." Yüzünü avuçlarıyla kapattı ve sessiz, hıçkırıklarla dolu ağlamaları Zevander'in göğsünü bıçak gibi deldi.

Hırlayarak kıızı orada bırakıp askerin peşinden gitti.

Ona dokunma, diye hatırlattı kendine. Ama onu nasıl durdurabilirdi ki?

Etrafına bakındı ve yolun kenarında keskin kenarlı bir taş gördü. Onu alıp askerin kafasının arkasına fırlattı. Kafatasına çarpan taş, ağır bir yaralanmaya neden oldu.

Asker yere yığıldı, vücudu bir an kaskatı kesildi, sonra gözleri kapandı ve hareketsiz kaldı. Öldüğünden emin olmak için Zevander yanına diz çöktü ve nefes alıp almadığını dinledi. Dudaklarından zayıf bir hırıltı çıktı ve Zevander daha da yaklaştı.

"Bugünü hiç hatırlamayacaksın," diye askerin kulağına fısıldadı. "Uyandığında, zihninde sadece kara bir boşluk olacak."

Geri dönüp, kızın gözyaşları içinde meyve sepetini topladığı yere doğru yürüdü ve ona doğru adımlarını hızlandırdı.

"İyi misin?" diye sordu.

Kız başını salladı, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Günün sonunda ormana sürülmüş olacağım. Seninle konuşamam."

"Öyle olmayacak. O hiçbir şey hatırlamayacak... tabii uyanırsa."

"Onu sen mi öldürdün, Angel?"

"Hayır. Ama öldürmek istedim. Öldürebilirdim. Bana adını söyle."

"Bir meleğin adımı bildiğini düşünürdüm. Tabii sen melek değilsen. Beni affet." Pelerini topladı ve titreyen ellerle boynuna bağladı. Kulübeye doğru yürürken tereddüt etti. "Sen her neysen... Sırlarını saklayacağıma söz veriyorum. Ama seninle bir daha konuşamam. Agatha dönüşümü bekliyor. Gitsem iyi olacak."

Zevander ona bakakaldı, nasırlı parmaklarını yüzünde gezdirme dürtüsü onu daha da yaklaştırdı.

Daha da yakına.

Bir dokunuş için sabırsızlanarak elini uzattı.

Bir el kolunu tuttu ve Zevander, Alastor'un kendisine öfkeyle baktığını görünce kasları gerildi.

"Onlara asla dokunmamalısın!"

Kız yolunda ilerlemeye devam etti, etraflarındaki manzara karanlığa gömüldü.

"Bu gerçek değil, unuttun mu?"

"Sen buraya nasıl geldin?"

"Bilmiyorum," diye yalan söyledi Zevander. "Buraya gelmeyi çok istedim ve geldim." "Asla Caligorya'ya gitmemelisin! Tehlikeli bir yer. Seni bulmasaydım, belki de asla geri dönmezdin."

"Neden geri dönmek isteyeyim ki? Uyandığımda beni ne bekliyor? Daha fazla acı mı? Daha fazla zulüm mü? Dikiş atılması gereken daha fazla yara mı? Neden burada kalmayayım ki?"

"Çünkü senin bir kaderin var ve o kader Caligorya'da değil."

Zevander'ın kahkahasında pek neşe yoktu. "Ne kaderi? Köle olarak ölmek mi? Aşağılanmak ve utanç duymak mı?"

"Tanrılar sana lütufta bulundular. Seni özgür kılacaklar."

"Tanrılar cehenneme gitsin!" diye homurdandı Zevander. "Tanrılar beni terk etti!"

"Seni terk etmediler, evlat. Sadece senin için hazır değiller. Sabırlı ol. Ben olmadan Caligorya'ya bir daha dönme."

OTUZUNCU BÖLÜM

KAZHIMYR

Şimdiki zaman...

İki at daha bulduktan sonra Kazhimyr ve Ravezio, Dravien'in peşinden, karla kaplı yolu takip ederek dağların eteklerindeki şehre doğru ilerlediler. Dört gün boyunca onunla birlikte seyahat ettiler, yol boyunca köç evlerinde ve kamplarda uyudular, ama Kazhimyr bu garip Elvyniran'a eskisinden daha fazla güvenmeye başlamamıştı.

O piç kurusu atlarının boğazlarını kesmişken ona çok güvenmeyi beklemiyordu. Bunu tatsız bir tesadüf olarak değerlendirmişti, ancak Kazhimyr'in şüpheleri, yabancının sanki burayı çok iyi tanıyormuş gibi yoluna devam etmesiyle daha da arttı. Susurria kadar kuzeye hiç gitmediğini ve sadece geçici olarak buradan geçtiğini iddia eden biri için bu çok fazla bir bilgiydi. Yine de, nedense, rastgele çukurları nereden kaçınacağını ve gece kamp kurmak için nereleri seçeceğini biliyor gibiydi.

Daha da sinir bozucu olan şey, Kazhimyr'in şüphelerini Ravezio ile paylaşamamasıydı, çünkü yol arkadaşlarının olağanüstü bir işitme yeteneği vardı.

Hayır, Kazhimyr bu adamın seyahat ettikleri bölgede oldukça bilgili olduğundan emindi, bu da onu bu iki yüzlü yılanın niyetini sorgulamaya itti.

Önlerinde, Calyxar'a geçişi garantilemek istedikleri geniş Wyntertide şehri duruyordu, ancak Kazhimyr, daha kötü bir şeye doğru yönlendirildikleri düşüncesini kafasından atamıyordu. Komşu köy ve kasabalarda tanınan raptorların, yolcularla dostluk kurup onlara geçiş veya iş vaat ederek onları kaçırdığını duymuştu. Bunun yerine, raptorlar onları, kurbanlarının kanını karanlık ritüellerde kullanmak için bekleyen arkadaşlarının bulunduğu yere çekiyorlardı.

Kazhimyr, Dravien'in planının onları öldürmek olduğunu ve yolculukları sırasında bunun için pek çok fırsatı olduğunu biliyordu, ancak her zaman içgüdülerini asla göz ardı etmemeye özen göstermişti. "Vardığımızda, Ravezio ve benim halletmemiz gereken bazı işler var," diye yalan söyledi.

"Peki," dedi Dravien omzunun üzerinden. "Sabah toplanabiliriz."

"Bu yolu sık sık kullandığın anlaşılıyor."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Bu bölgeyi iyi tanıyor gibisin."

"Sana söyledim, navigasyonda iyiyimdir. Değişiklikleri ve tehlikeyi hissedebilirim."

Onlara bunu söylemişti, ama yine de Kazhimyr'in içgüdüleri rahatlamıyordu. "O zaman seni bulduğumuz için ne kadar şanslıyız."

"Katılıyorum."

"Belki de orada kalabileceğimiz bir yer önerebilirsin." Kazhimyr'in göz ucuyla gördüğü Ravezio ona bir bakış attı, ama Zevander'in teyzesi Morwenna'ya ait olan geniş Wintergrave kalesini çok iyi bildiklerini yüksek sesle söylemeye tenezzül etmedi. Orada geceyi geçirmeyi planlıyorlardı.

"Kasabada bir simyacı dükkanının hemen yanında bir han var. İlk geldiğimde orada kalmıştım." Omuz silkti ve tekrar omzunun üzerinden baktı. "Ama daha iyi bir konaklama yeri biliyorsanız, lütfen çekinmeden söyleyin."

"Hostelrie yeterli."

"Harika."

* * *

Vespyri'nin en eski şehri olan Wyntertide, Aethyria'nın en güzel şehri olmalıydı. İki ayın en büyüğü olan doğu ayına en yakın konumda bulunan şehir, antik binaları kaplayan ruhani bir ışıltıyla parlıyordu. Kazhimyr, buz mavisi kar zambaklarının açık tarlalarını, sarmaşıklarla süslenmiş taş binaları ve küçük dükkanların arasından kıvrılan buzlu nehri içselleştirmek için can atsa da, tüm bunları gerçekten hayranlıkla izleyecek kadar meşgul değildi.

Dravien, ana yoldan hemen önce atını durdurdu ve eyerinde dönerek, "Bu akşam burada ayrılacağız. Belki daha sonra hanında görüşürüz," dedi.

"Belki," dedi Kazhimyr ve başını sallayarak Elvyniran, parke taşlı yolda yoluna devam etti.

Dravien'in duyamayacağı bir mesafeye geldiğinde, Ravezio'ya döndü. "İçgüdülerim başka bir yol bulmamız gerektiğini söylüyor."

"Ona
güvenmiyorsun."

"Sen güveniyor
musun?"

"Onu atabileceğim kadar güvenmiyorum."

"İyi. Öyleyse karar verilmiştir. Calyxar'a kendi başımıza bir yol bulacağız." Kazhimyr atın yanına hafifçe bir tekme attı ve Wintergrave yönünde kasabadan ayrıldı.

Çeşme meydanını çevreleyen küçük dükkanların önünden geçerken, Kazhimyr kalabalığın içinde tanıdık bir yüze sahip, uzun boylu, iri yapılı bir figür gördü. Hızlı adımlarla ilerleyen adamın taktığı koyu renkli başlığı, kafasına kadar uzanan kızıl saçlarını ve eşsiz mor gözlerini ortaya çıkarmak için yeterince geriye kaydı.

"Torryn?" Ravezio arkasında seslendi.

Kazhimyr, onun hızlı adımlarını inceledi, sonra Letalisz'i takip ederek binaların arasındaki bir sokağa doğru giden üç pelerinli adam fark etti. "Meydanı dolaşıp arkaya geçelim ve onu oradan alalım."

Kazhimyr atını döndürdü, geçtikleri son sokağa geri döndü ve Ravezio'nun peşinden koşarak dar sokağı diğer tarafa doğru dörtlüce koştu. Torryn'in gittiği sokağın sonuna vardıklarında, arkadaşlarının diğer ucunda, her biri kılıç sallayan pelerinli adamlar tarafından kuşatılmış olduğunu gördüler.

"Teslim et," diye birinin Torryn'e doğru atlamadan önce bağırdığını duydu.

Bu canavar muhtemelen üçünü birden alt edebilirdi, ama Kazhimyr avucunu yere doğru indirerek işi hızlandırmayı tercih etti.

Bir sis patlaması adamlara doğru koştu ve onlar, Kazhimyr'in az önce serdiği buzun üzerinde kayarak hızla dengesini kaybetti.

Torryn'in botları altından kaydı ve o geriye doğru düşerek kışının üstüne çöktü, inlemesi sokak boyunca yankılandı. Sis, beline sarılmış bir ip gibi etrafını sardı ve Kazhimyr sertçe çekerek onun iri vücudunu yüzeyde kayarak onlara doğru gönderdi.

Yeterince yaklaştığında, Kazhimyr sisi geri çekti ve Torryn buz üzerinde dönerek onlara doğru yüzünü çevirdi.

"Sizin olduğunuzu bilmeliydim, sizi iki pislik."

Kazhimyr buna güldü. "Böldüğüm için özür dilerim. Bitirmen için seni geri göndermemi ister misin?" Diğer pelerinli adamlara başıyla işaret etti, onlar da ellerinin ve dizlerinin üzerinde sürünerek onlara doğru ilerlediler.

"Özellikle değil," dedi Torryn, ayağa kalkarken. Dengesi bozulunca elleri havada sallandı, ama Ravezio, tekrar geriye düşmeden hemen önce uzanıp kolunu tuttu. Torryn, Ravezio'nun arkasına atladı ve üçü, kasaba meydanının dışındaki yola doğru aceleyle ilerleyip, ormanlık bir tepeye tırmandılar. "Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz ki?"

"Aynı soruyu ben de sana sorabilirim." Sonunda duyulmayacak bir mesafeye geldiklerinde Kazhimyr rahatça konuşmaya başladı. "Dolion'la mı birliktesin?"

"Evet. Rykaia, Allura, hepsi orada."

Allura'nın adının geçmesi, Kazhimyr'in onu tekrar görme isteğini uyandırdı. En son ne zaman bir kadına bu kadar ilgi duyduğunu hatırlayamıyordu. "Seni takip eden adamlar kimdi?"

"Üniversiteden akademisyenler. Bir tür gizli topluluk." "Nasıl oldu da akademisyenlerin şiddetine neden oldun?"

"Unvanlarına aldanma. O piçler acımasızdır. Eski kitapları korurlar."

"Peki... neden seni takip ediyorlardı?"

Torryn, pelerininin içinden, savaştan çıkmış gibi görünen, yıpranmış ve eskimiş kahverengi, deri ciltli bir kitap çıkardı.

Kazhimyr, kitabın başlığını okuyabilecek kadar başını eğdi. *Kan Soyu Kodeksi*. "Bir kan soyunu mu takip etmeye çalışıyorsun?"

"Dolion benden onu getirmemi istedi."

"Neden dördünüz hala buradasınız?" Kazhimyr, ağaçların üzerinde göz gezdirdi, bu alışkanlık ona işlemişti, herhangi bir rahatsızlık var mı diye bakıyordu — ürkek bir kuş ya da hayvan, olmaması gereken yerlerdeki gölgeler, kokuda bir değişiklik.

"İki gün önce Wyntertide'dan ayrılmamız gerekiyordu. Yola çıkmadan önceki akşam, Dolion tuhaf davranmaya başladı. Akşam yemeğinde çok sessizdi. Bir bardak iyi birayı seven bir adam için, o gece ona dokunmadı bile. Bunun yerine, erken yatmaya gitti. Sonra, gece yarısı, kontrolsüz bir şekilde titreyerek uyandı. Gözleri geriye devrildi."

Önlerindeki yol ikiye ayrıldı ve Torryn sağdaki çakıllı yolu işaret etti. Üçü ormanın en yoğun kısmına girerken çevredeki ağaçlar karardı ve Torryn hikâyesine devam etti. "Hepimiz uyuduğumuz için hiçbir fikrimiz yoktu, ta ki lanet Golvyn kaleyi çığlık atarak koşarak geçip gürültü yapana kadar. Dolion bütün gece o halinden çıkmadı. Sadece orada yatıp titriyordu. Sadece gözlerinin akı görünüyordu. Ertesi gece uyanıp, sanki bir şey tarafından ele geçirilmiş gibi çılgınca konuşmaya başlayana kadar." Torryn sıkıntılı bir nefes aldı. "Duvara tüm bu sembolleri çizmeye başladı, saçma sapan konuşuyordu. Saatlerce saçma sapan konuşup çizim yaptı. Kendini o odaya kilitledi ve bu sabaha kadar, o lanet kitabı ona getirmemi isteyene kadar dışarı çıkmadı."

O lanet kitap binlerce yıldır Wyntertide'da bulunuyordu. tüm soylar kayıtlıydı.

"Yani, üniversitenin güvenli kasasından eski bir kitabı çaldın mı?"

"Birkaç kişiyi alt etmek zorunda kaldım, ama evet."

Kazhimyr burnunu çekip başını salladı. "Hissettiğim gurur ölçülemez."

"Evet, peki, onu geri getirmek senin sorumluluğunda."

Ağaçlar, Kazhimyr'in tarih derslerinde okuduğu eski kaleye doğru açıldı. Rydainn'lar, yüzyıllar önce Vespysia kralına sadık olan soylulardı ve emrinde çok sayıda vasal vardı, ancak yüksek soylu soyları yıllar içinde zayıflamıştı. Morwenna ve kardeşi Severin, Leydi Rydainn'ın kardeşlerinden geriye kalan tek iki kişiydi. Kazhimyr, Morwenna'yla bir kez karşılaşmıştı, Costelwick'e giderken Eidolon'dan geçerken. Garip bir kadındı, ama her zaman misafirperver ve nazikti.

Kapıları geçtikten sonra atlar, kalenin girişine doğru koştular. Üçü attan indi ve Kazhimyr ile Ravezio, Torryn'i takip ederek malikanenin içine girdiler.

Geniş fuaye soğuk ve neredeyse boştu, çünkü Morwenna'nın bu günlerde pek parası yoktu. Normalde odanın duvarlarında asılı olması gereken duvar halıları yoktu, sadece birkaç aile portresi vardı, bunlardan biri de Zevander'in on yaşından küçük olduğu bir zamanda çekilmiş Rydainn ailesinin portresiydi.

Tabii ki Branimir yoktu.

Üç Letalisz merdivenlerden yukarı çıktılar, uzun, kavisli bir koridordan yatak odalarına doğru ilerlediler ve birçok oda kapısından birinin önünde durdular. Ahşaba semboller oyulmuştu ve Kazhimyr, çılgın bir öfkeyle aceleyle kazınmış gibi görünen bu sembolleri incelerken kaşlarını çatı.

Torryn kapının kolunu çevirdi, ama kapı açılmadı. "Kırmayı denedin mi?" diye sordu Ravezio.

"Bu adam eski bir büyücü lordu ve septomir için gerekli yedi taştan altısına sahip. İnan bana, denedim." Arkasını dönmeden, yumruğunu kapıya vurdu. "Dolion! Ben Torryn. İstedğin kitabı getirdim."

Hızlı ayak sesleri kalın ahşaptan sızdı ve birkaç saniye sonra kapı açıldı ve içlerine soğuk hava dalgası gelen geniş ve rüzgârlı bir odaya açıldı.

Dolion kapıda duruyordu, uzun gümüş rengi saçları dağınıktı, gözleri vahşi ama kırmızı halkalarla çevriliydi, sanki çok az uyuduğu için gözlerini çok fazla ovmuş gibi. Kitabı Torryn'in elinden aldı ve hızla uzaklaştı, arkasında kapıyı kapatacak kadar dikkatini toplayamıyor gibiydi.

Torryn, Dolion'un dikkatsizliğini fark etmiş gibi, Kazhimyr'e bir bakış attı ve içeri girdi, Kazhimyr ve Ravezio da onu takip etti.

Odanın karanlık taş duvarlarında, Kazhimyr'in anlamadığı semboller ve eski kelimelerle dolu tebeşirle yazılmış karalamalar vardı. Bunlar, içinde birçok sembol bulunan devasa bir görüntünün etrafında toplanmıştı. Matematik formülleri ve çizimler vardı, sanki Dolion günlerce başka bir şey yapmadan bunları aceleyle yazmış gibi.

"Yedi cehennemde neler oluyor?" diye sordu Kazhimyr.

Dolion, cüppesi ardında dalgalanırken kitabı karıştırdı, ileri geri koşuşturarak daha fazla not ve sembol yazdı. "Ben... neredeyse tüm kan bağı gücünü belirledim. Sahip olduğum her taşın tarihini. Her birinin sıralanış şekli inanılmaz derecede doğru!"

"Tam olarak neye göre sıralanıyor?" Kazhimyr, bir sembolden diğerine çizilen çizgileri inceledi, bazıları tanıdığı sembollerdi, bazıları ise tamamen yabancıydı.

"Bu..." Dolion geri adım attı ve duvardaki çok daha büyük ve ayrıntılı sembole baktı. "Bir vizyon gördüm. Tam da bu sembolü."

"Nedir o?"

"Tanrıların Sembolü. Uzun zamandır bilimsel bir efsaneden ibaret olduğuna inanılıyordu." Öne doğru eğildi ve çok daha büyük olan sembolün içindeki her bir sembolü işaret etti. "Nethyria'nın Gözü. Yılan dişi. Sablefyre. Parçalanmış kemik. Çürümüş ağaç. Ejderhanın pulları. Kan haçı." Elini çılgınca sembollerin üzerinde salladı. "Hepsi eski yıkıcı güçler."

Torryn'in kaşındaki kırılganlık derinleşti. "Ve bu bir glif mi?"

Dolion başını salladı. "Çok güçlü bir sembol. Septomir'e rakip olacak kadar güçlü."

"Nasıl?" Kazhimyr, septomir'in dünyadaki en güçlü silah olduğunu hep biliyordu.

Dolion parmağını havada hafifçe vurdu. "Sorduğuna sevindim. Bildiğin gibi, septomir, yaratılış tanrısı Magekae tarafından yaratılmış yedi kan bağına sahiptir. Bunların her biri, ona güç veren her kan taşına karşı bir karşı büyü görevi görür." Ravezio'yu işaret etti. "Örneğin Eremician büyü... Kanında çok güçlü bir zehir olduğu biliniyor."

Yılan dişi panzehirdir, ancak septomir durumunda bu bir zayıflıktır. Benim Elvyniran mirasım, büyüü manipüle etmek için Nexumis kullanır. Nethyria'nın Gözü, halkımı gliflere bağlayan ipi koparır."

Kazhimyr, Torryn ile şaşkın bir bakış alışverişinde bulundu.

"Bu glifin, Cadavros'un yüzyıllardır istediğı şey olduğuna inanıyorum. Şimdi mantıklı geliyor, onun gibi güce aç birinin neden taşlara veya septomir'e hiç ilgi göstermediğini. O daha güçlü, daha yıkıcı bir şey arıyordu."

"Ölmüş Büyücü Lordu'ndan mı bahsediyoruz?" Torryn, kafasının arkasını kaşıyarak sordu.

"O ölmedi." Kazhimyr kollarını göğsünde kavuşturdu ve Dolion'un açıklamasını anlamaya çalıştı. "Ölümlülerin diyarına sürgün edildi."

"Ölü topraklarında bir glifi bulma şansı çok az." Ravezio da kafası karışmış bir şekilde çenesini okşadı ve alındaki kırııklığa bakılırsa, duvara bakarak düşüncelere dalmıştı.

"Bu glifi uzun zamandır biliyor. Zevander ve Branimir'i kara alevin etkisine maruz bırakmasının sebebi bu olabilir."

"Hepsi tek bir glifte mi?" Torryn derin bir nefes aldı. "Bir kişi için çok fazla güç gibi görünüyor."

Dolion parmağını kitabının sayfası üzerinde gezdirdi ve duvara başka bir not yazdı. "Bu glifi kullanmak için sablefyre'yi çağırma yeteneğı gerekir. Ve tahminlerim doğruysa, Umbravale'yi yıkacak kadar güçlüdür."

"Umbravale yıkılırsa, ölü topraklarında yaşayan her şey serbestçe geçebilir." Ravezio'nun sesindeki endişe, Kazhimyr'in göğsünü sıkıştıran aynı korkuyla titriyordu.

"Evet."

"Peki ya uçurum?" diye sordu Torryn. "Ölüler diyarında yaşayanlar onu nasıl geçecek? Umbravale'nin iki dünyayı birbirine bağladığını sanıyordum."

Dolion'un yüzündeki çukurlar gölgelerle doldu ve sert bir peçe ifadesini kararttı. "Uçurum olmayacak. İki dünyayı ayıran hendek Umbravale'nin bir yapısıdır. Umbravale olmadan, onların geçişini engelleyecek bir bariyer kalmaz. İşte bu yüzden büyücüler, ben de dahil, kan taşlarını aradılar.

Bu bariyeri sağlam tutmak için. Ne yazık ki, Kral Sagaerin onu güçlendirmek için tek yol olan eski septomiri yok etti."

"Bu bana hiç mantıklı gelmedi." Torryn çenesini kaşdı, yüzünde hala şaşkınlık ifadesi vardı.

"Bana da hiç mantıklı gelmedi. Ama yüzyıllardır büyücülere, Umbravale'yi inşa etmek için kullanılan aracın onu yok edebileceği öğretili. Ancak yanılmışız. Çok güçlü ve koruyucu bir bariyer oluşturabilir. Peki ya bu sembol?" Dolion duvardaki sembolü işaret etti. "Onarılamaz hasara yol açar. Aethyrian ırkının tamamını yok edebilecek bir güç düşün." Dolion, kafasının arkasını kaşıyarak odada volta atmaya başladı. "Yüzyıllardır yetkin büyücüler sablefyre'yi kullanıyorlar, ama hiçbir büyücü bu glifi ustaca kullanamaz. Emberforge ritüelinden geçmeden bu mümkün değil."

"Hiç kimse denedi mi?" Torryn parmağını duvara kazınmış çiziklerin üzerinde gezdirdi ve kaşlarını çattı.

"Evet. Cadavros'un kendisi denedi. Böyle bir şeyden zarar görmeden kurtulan tek kişi kim? Zevander."

"Zevander, duvarların üzerine karaladığın tüm bu garip karşı büyüler içeren bu glifi mi sahip?" Kazhimyr gözlerini tekrar üzerlerine gezdirdi, gözbebekleri küçük harflerle yazılmış tüm detaylar arasında neredeyse zıplıyordu.

"Henüz sahip değil. Ve bunun için tanrılara şükredelim."

"Şu anda nerede?" diye sordu Kazhimyr.

"Cadavros'un başından beri istediği yerde. Ölümlülerin diyarında."

"Mükemmel." Kazhimyr başının arkasını ovuşturdu.

"Bu yıkıcı güçlerin özüyle aşılanmış Sablefyre, o bariyeri bir arada tutan hassas ipliklere büyük zarar verecektir."

"Bana göre bu durumda Zevander üstünlük sağlayacaktır." Torryn burnunu çekerek kollarını tekrar kavuşturdu. "Onun akreplerini *gördün mü?* Ateşi hissettin mi? O büyü yaparken o piçin yanında durmaktan bile hoşlanmıyorum."

"Cadavros aptal bir adam değil. Kendisini ve Prens Dorjan'ı kan bağıyla bağlayarak, sonuçsuz bir şekilde öldürülemeyeceğinden emin oldu."

Prens Dorjan'ı ölümcül bir vebaya bağladı. İki bin yıldan fazla süredir görülmemiş bir veba." Çürümüş bir ağaç sembolünü işaret etti. "Kara veba. Tanrı Pestilios tarafından getirildi."

Kazhimyr donakaldı. "Dorjan mı? Dorjan'ın Kral Jeret tarafından esir alındığını biliyor musun?"

Dolion gözlerini sıktı ve çılgınca hareketlerine güç veren tüm enerji sönmüş gibi görünüyordu, en yakınındaki sandalyeye çöktü. "Jeret prensi öldürürse, dedikleri gibi, gerçekten boku yemiş oluruz."

Kazhimyr'in gözleri bir kez daha duvardaki dağınık karalamalar ve resimlerin üzerinde dolaştı. Dolion, deli ve vizyonları konusunda biraz fanatik olarak biliniyordu, ancak Allura tarafından saygı görüyordu, bu da Kazhimyr'e göre ona biraz güvenilirlik katıyordu. "Bu tanrı, Pestilios, Umbravale'yi geçebilir mi?"

"Bilmiyorum. Pestilios daha düşük bir tanrıdır. Umbravale yeterince güçlü olabilir. Tabii Zevander'ı kendi davasına çekmezse."

Torryn başını salladı. "Bak, ben tanrıları hiç anlamadım. Her şeyi öldürürsen, hükmedecek hiçbir şeyin kalmaz."

Dolion alaycı bir şekilde güldü. "O hiçbir şeyi öldürmek niyetinde değil. Sonuçta ölüm merhametlidir. O bir ordu kurmak ve kendisine karşı çıkan herkesi köleleştirmek istiyor. Tarih kitapları Pestilios'u her zaman muazzam bir güce aç olarak tanımlamıştır. Ve bence Cadavros'u bedeni olarak seçti."

Torryn inledi ve kollarını kavuşturdu. "Basitçe anlat, ihtiyar."

"Tanrılar fiziksel bir forma bürünemezler. Bu yüzden bir araç seçerler. Ya da Cadavros'un durumunda olduğu gibi, araç onları seçer."

Kazhimyr, ellerini beline koyarak homurdandı. "Zevander bu sembolü ele geçirirse, Cadavros'un kan büyüsünü yok edebilir, değil mi? Onu öldürmek ve bir veba salmak zorunda kalmaz, sadece soyunu yok edebilir, değil mi?"

Dolion elindeki kitabı karıştırdı, parmağını sayfada gezdirdi ve durdu. "Hayır." Kitabı Kazhimyr'e doğru çevirdi ve sayfadaki bir ismi işaret etti.

Alastor Calzareth - spindling.

"Bu kim?"

"Cadavros'a doğumunda verilen isim. Biraz araştırmam gerekti. Büyücü, izini sürmeyi kesinlikle kolaylaştırmamıştı."

"Bir spindling mi?" Kazhimyr alaycı bir şekilde güldü. "Castero'nun haykırıışları, nasıl Magelord olmayı başardı?"

"Korkarım bu soruyu cevaplayamam."

Kazhimyr, kardeşler için ayrılmış bir sonraki satıra bakarak *Melisara Calzareth - bilinmiyor* adını gördü. Bu ismi tanıyordu. Nadir bir isim olduğu için, yıllar önce onu mortucrux'u bulması için tutan yüzü deforme olmuş kadın olup olmadığını merak etti. "Bu onun kız kardeşi mi?"

"Öyle görünüyor. Hayatta mı değil mi, o başka bir soru."

Kazhimyr dikkatini duvardaki devasa çizime çevirdi ve birinin tüm bu ayrıntıları nasıl bu kadar ustaca çizebildiğini merak etti. Zihin, bu karmaşıklığı asla kavrayamayacak gibi görünüyordu. "Bu kadar güçlü bir glif için epey bir vivicantem gerekli olmalı."

"Öyle olur." Dolion hesaplamalarına yöneldi, Kazhimyr'in çözemeyeceği düzensiz karalamalardan başka bir şey değildi. "Bu kaba bir hesaplama, ama Umbravale büyüklüğündeki bir koruma kalkanını ortadan kaldırmak için gereken enerji, bedenlerimizin üretebileceğinin ötesinde. Zevander alevin avantajına sahip, ama sıcaklık, kuvvet ve tüm katsayıları hesaba katsam bile sonuç aynı. Alması gereken vivicantem miktarı olağanüstü. Harcadığı enerjiyle hassas bir denge kurması gerekir. Fazla alırsa toksisiteye maruz kalır."

"Ve Carnifican mı olur?"

"Ya da daha kötüsü. Çok az olursa, o alevin gücü onu tamamen yok eder."

"Ölüm mü?"

"Yok oluş. Sanırım Mortasia'da ne kadar uzun kalırsa, vivicantem'i o kadar çok tüketiyor." Dolion iç geçirdi ve kitabı kapatıp yanındaki masanın üzerine koydu. "Belki kendi başına geri dönebilir, ama Maevyth olmadan gitmeyecektir. Rykaia'ya veya Allura'ya henüz bir şey söylemedim, ama sabah ölümlülerin diyarına doğru yola çıkacağım. Yanlış kararımdan dolayı kefaret ödemem gerektiğini hissediyorum."

"Ben de seninle geliyorum." Rykaia odaya girdi, gözlerinin altındaki koyu halkalar Dolion'un kiler kadar belirgin değildi.

"Saygıyla reddediyorum. Kardeşine seni koruyacağıma söz verdim. O glifi ele geçirirse, seni tehlikeye attığımı öğrenirse ilk kurbanı ben olacağımdan şüpheleniyorum."

"Umurumda değil. O benim kardeşim."

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye karşılık verdi Kazhimyr. "Dolion da öyle. İkiniz de planlandığı gibi Calyxar'a gideceksiniz. Ravezio ve ben Zevander'ın peşine düşeceğiz. Onun yüzünden buradayız ve Solassion madenlerinde çürüyoruz."

Dolion'un yüzünde çelişkili bir ifade belirdi. "Mortasia'nın durumu bilinmiyor. Yolculuk inanılmaz derecede tehlikeli olabilir."

Kazhimyr iç geçirdi. "Bu benim hayatımın her günü için geçerli."

"Ben zayıf değilim." Rykaia somurtarak, sesinde çelik gibi bir meydan okuma vardı. "Yardım edebilirim."

Torryn omuz silkti. "Ben de zayıf değilim, ama ölümlülerin diyarlarına adım atmam için bana ne kadar para verseniz de olmaz."

Dolion keskin bir şekilde başını salladı. "Pekala. Öyleyse karar verildi. İkiniz Mortasia'ya gideceksiniz. Torryn ve ben Rykaia ve Allura'ya Calyxar'a eşlik edeceğiz. Umarım Maevyth'i bulmuştur. O, tüm bu olayda çok önemli bir rol oynuyor."

"Nasıl yani?"

Bir an tereddüt etti, sonra şöyle dedi: "Onu deliliğe sürüklenmekten alıkoyabilecek tek kişinin o olduğunu düşünüyorum."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

MAEVYTH

Zevander kaldırıldı pelerinini pelerini sardı onu battaniye her benim ve Aleysia'nın omuzlarına sardım. "Kır evine geri dönmeliyiz."

"Geri dönemeyiz. O canavarlar orayı istila etti. Şu anda tek seçeneğimiz köy."

"Maevyth, ben asla başaramam," dedi Aleysia, yanımda titreyerek. "O kadar üşüyorum ki nefes alamıyorum."

Zevander ellerini ovuşturdu ve avuçlarını bize doğru uzattı. Üzerimize parlak bir ısı yayıldı, bana çimlerde geçirdiğim yazları hatırlatan türden bir ısıydı ve Aleysia sessizce inleyerek yana doğru sendeledi. "Şimdi gidersek, bu sizi köye götürür."

Sıcaklığa rağmen, başım tıkanmış gibi hissediyordum, kaslarım ağrıyordu, sanki soğuk alınlığı geçiriyormuşum gibi. "Çok çabuk döndün. Vivicantem'i buldun mu?"

"Hayır. Bir şeylerin ters gittiğini hissettim, o yüzden geri döndüm."

Çok garip, içimi kaplayan sıcaklık kemiklerime kadar işliyordu. Ayak parmaklarım bile hissetmeye başlamıştı. "Ateşi çağırmakta zorlandığınızı sanıyordum."

Elini kıvrıp esnetti. "Hâlâ güçsüzüm. Yediğimiz tavşan eti biraz enerji verdi ama yetmedi."

"Sanki bir yaz gününe girmişim gibi hissediyorum." Aleysia, itiraf etmek gerekirse biraz ısınmış olan pelerinini çıkardı ve köyün yönüne doğru adım attı. "Bu inanılmaz!"

Raivox, Zevander'a doğru birkaç sıçrayışla, sanki onu tehdit ediyormuş gibi, sonra havaya sıçradı, ama her zamanki gibi uçmak yerine, başımızın üzerinde daireler çizerek, bizi bekliyor gibi görünüyordu.

Başım döndü ve birkaç adım sendeledim, düşmeden önce kendimi tuttum. "Neden birdenbire kendimi iyi hissetmediğimi bilmiyorum."

"Gücünü kullandıysan, çok fazla enerji harcamışsındır. Çok fazla vivicantem gerektirmesen bile, kan büyüğü yorucudur," dedi Zevander ve ben cevap veremedim beni kollarına aldı ve karlı tarlada yürümeye başladı.

"Beni taşımak zorunda değilsin, Zevander. Yürümekte hiçbir sorunum yok."

"İki hafta içinde köye varmak istiyorum. Orada ne oldu?"

"Aleysia ve ben konuşuyorduk ve duvarda bir örümcek belirdi."

"Nereden geldiğini biliyor musun?" Omzunun üzerinden bakarak uzaktaki ağaçları tarayarak, sanki bir şeyi arıyormuş gibi.

"O tavşan kalıntılarından çıkıyor gibi görünüyordu.

Onları yediğimiz için enfekte olduğumuzu düşünüyor musun?"

"Eti haşladık. İçindeki her şeyi öldürmek için yeterli olmalıydı." Onun hakkında bir şeyler rahatsız ediciydi, sanki bize bir şeyin saldırmasını bekliyormuş gibi sürekli etrafına bakınıyordu.

"Orada, onlardan birinden tuhaf bir varlık ortaya çıktı. Daha önce böyle bir şey görmemiştim. Hayalet gibiydi."

"Nereye gitti?"

"Raivox onu yedi."

Sonunda dikkatini, bizi köye doğru takip eden Corvugon'a çevirdi. "Beni pek sevmiyor gibi görünüyor, değil mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, beni kurtarmaya gelen beyaz şövalye gibi görünmüyorsun. Sanırım senin ahlaki belirsizliğini hissediyor."

"Ahlaki açıdan belirsiz mi görünüyorum?" Yine omzunun üzerinden baktı.

"Çok. Seni rahatsız eden bir şey mi var?"

"Buraya dönerken saldırıya uğradım."

"Örümcekler mi saldırdı?"

"Hayır. General Loyce adına gönderilmiş bir Solassion

askeri." "Sadece bir tane mi?"

"Bilmiyorum. Başkaları da olabilir, ama ben sadece Theron'u gördüm."

"Onu tanıyor musun?"

Çenesi sertleşti ve dikkatimi yara izine çekti. Damarların gözüne ne kadar yakın uzandığını fark ettim — ince lifler gözünün köşesine doğru kıvrılıyordu. "Evet. Onu yıllardır görmedim. Arkadaşımdı."

"Seni öldürmek isteyen bir arkadaş mı?" "Beni aradığını sanmıyorum."

Anladım. "Benim için mi burada? Neden?"

Yüzündeki bir kas seğirdi, çenesindeki gerginlik öncekinden daha da arttı. "Loyce'un seninle ilgilenmesinin birçok nedeni olabilir. Hiçbiri iyi değil."

"Bu inanılmaz!" Aleysia çığlık attı ve avucuna bir avuç kar aldı, kar avucunda anında sıvıya dönüştü. "Kışın ortasında bu kadar az giyinmişken nasıl bu kadar sıcak olabilirim?"

Zevander onun sözlerine başını sallayarak onayladı. "Durumu iyi karşılıyor gibi görünüyor." "Biraz fazla iyi. Dürüst olmak gerekirse, bu beni tedirgin ediyor. Ben

Onun glifler hakkında hiç soru sormadığını göz ardı etmeden. Orada gördüğü her şey... Kemik kırbacını havada sallarken ya da Raivox'u çağırırken ne kadar tuhaf göründüğümü düşünerek başımı salladım. "Sanki bunu kabul etmeyi reddediyor gibi. Bunun ne anlama geldiğini henüz bilmiyorum. İnkâr mı ediyor, yoksa bunların hiçbiri ona gerçek gelmiyor mu?" Garip eldiveni giydiğim elimi kaldırdım. Oradaki işaretler, avucumun arkasında büyüyen bir ağaç kökünü hatırlattı, keskin, gümüş tırnaklar ise acı veren bir tehdit gibi görünüyordu.

"Bu nedir?"

"Raivox'un pullarından biriyle kendimi kestim. Bu, kesikten çıktı. Buna rağmen, Aleysia'nın vereceği tepkiyi beklediğim gibi tepki vermedi."

"Nasıl yani?"

Omuzlarımı kaldırdım. "Bilmiyorum. Histerik mi, belki? Gözlerimin gümüş rengine dönüşmesini sordu ve bir daha bu konuyu hiç sorgulamadı. Belki de her şeyi tam olarak anlamıyor diye endişeleniyorum." Aleysia'nın yaptığı gibi kenarını tutmamaya dikkat ederek eldivenin küçük damarlarından birini çektim. "Şunu söyleyeyim, bana olan bu garip olaylardan bıktım artık."

Elimi onun önüne uzattığımda, elimi inceliyor gibiydi. "Çıkmıyor mu?"

"Hayır." Elim ters çevirip avucumun tamamen açıkta kaldığını gördüm. Kasıtlı olarak öyle yapılmış gibi görünüyordu. "Denedim. Ne olduğunu bilmiyorum."

"Acıtmıyor mu?"

"Hiç. Aslında, garip bir sıcaklık var. Sıcak bir banyodan sonra kasların gevşemesi gibi, tuhaf bir şekilde rahatlatıcı bir his."

"Şu anda kulağa hoş geliyor."

Aleysia, bizi yakalamamız için yeterince yavaşladı, sonra yanımda yürümeye başladı ve parmaklarını saçlarımin üzerinde gezdirdi. "Demek doğruymuş, kardeşim. Sen gerçekten bir cadısin. Bunca zamandır köylüler haklıymış." Kıkırdayarak güldü, tekrar önümüze koştu, sarkan bir dala atladı ve dalı kaplayan kar üzerine döküldü, cildine değdiğinde buharlaşarak yok oldu.

"Yani, bu onun için alışılmadık bir davranış mı?" diye sordu Zevander.

"Heyecanlanma mı? Evet. Onun için anormal görünmesi gereken şeyleri kabul etmemesi mi? Hayır."

"Yaşadığı travma yüzünden olabilir. Çok derinlemesine bakmamaya çalıştığı bir şey."

"Bu konuda bilgiliymişsiniz gibi konuşuyorsunuz."

Gözleri yine ağaçların olduğu yere kaydı. "Sanırım hepimizin üzerinde durmak istemediğimiz şeyler vardır."

"Sanırım öyle," dedim, tunikasının boynundaki çözölmüş bağcıklarından biriyle oynayarak, sonra ağaçların olduğu yere doğru döndüm, onun büyüyen yara izinden dikkatimi başka yöne çevirdiği için minnettar olarak. "Peki, bu Theron? Sence şu anda bizi avlıyor mu?"

Zevander, Raivox'un havada süzölmeye devam ettiğı gökyüzüne baktı. "O canavarın başımızın üzerinde uçarken bu riski alacağını sanmıyorum. Ben almazdım."

"Kalkış yapmamış olması beni şaşırttı. Genelde uzun süre kalmaz."

"Belki de bir tehdit sezmiştir."

"Eğer öyle düşünüyorsa, senin konusunda kesinlikle yanılıyor. Gerçekten, beni yere bırakabilirsin. Köye vardığımızda yorgun düşeceksin."

"Senden daha ağır bal likörü fıçıları taşıdım. Tabii, tüm o gururunu bir kenara bıraktıktan sonra."

"Gurur mu?" Ben güldüm. "Sen bir katır kadar inatçısın."

Yanağında kurt gibi bir gülümseme belirdi. "Eğer bu, bacaklarını bana dolamanın zevkini yaşayacağım anlamına geliyorsa, bu hakareti memnuniyetle kabul ederim."

Dudaklarımı sıkıştırdım, kaçmak isteyen gülümsememi görmemesi için yüzümü çevirdim. "Her zaman esprili. Söylesene, erkeklerin tüm konuşmaları *buna* bağlaması bir gereklilik mi?"

Omuz silkti. "Tüm erkekler adına konuşmuyorum. Sadece, senin arasında yüzümden bahsettiğimde her seferinde kızardığını görmekten hoşlanıyorum..."

Avuç içimi onun ağzına bastırdım. "Bir ara vereceğiz. Ya da geri kalan yolu benim yürümeme izin vermeni ısrarla talep edeceğim."

Dudakları avucumun altında bir gülümsemeye dönüştü ve ben avucumu çekmeden önce oraya bir öpücük kondurdu. "Elimden geleni yapacağım. Ancak, kaldığımız yerden devam etmeyi sabırsızlıkla bekliyorum."

Sonunda köyün girişine ve üzerinde kalın, siyah harflerle *Foxglove Parish* yazan geniş taş kemere ulaştık. Seyahat ettiğimiz toprak yol, köyün merkezinden geçen, bir zamanlar hareketli olan parke taşlı yolla birleşiyordu. Yolun iki yanında, uzun dükkanlar ve evler uzanıyordu, dik çatıları taze karla kaplıydı. Gaz lambaları çatlamış ve kullanılmamış halde duruyordu ve kasabanın merkezinde, bir zamanlar heykellerinden su fışkıran donmuş çeşme sessiz ve hareketsiz kalmıştı.

Ürkütücüydü.

Solda, bazen morumberry yağı şişelerini bıraktığım köy eczanesini geçtik. Kırık penceresi ve içi boş iç kısmı bana boş bir göz çukurunu hatırlattı. Sağdaki genellikle kalabalık olan fırın, kırık camlar, dökülmüş baharat kavanozları ve etrafa saçılmış, çatlamış fırın taşları göz önüne alındığında, açıkça yağmalanmıştı. Ve uzaktan köyün üzerinde,

sürekli gözetleyen bir göz gibi, alçak bulutları delen sivri kuleleriyle karanlık bir silüet olan Kızıl Tapınak duruyordu.

Donmuş bir ceset gibi, köy sonsuz karanlıkta uykuya dalmıştı.

Zevander sonunda kararbeni yerine bana ayaklarımın
ayaklarımın ve ben tercihim,

"Hiç bu kadar sessiz olduğunu görmemiştim,"
diye fısıldadı. "Ürkütücü."

"Moros'u nerede bulabiliriz?" diye sordu Zevander arkadan.

Öne geçtim ve köyün hemen arkasındaki yola çıkan bir ara sokağa saptım. Ferforje çitler ve ölü wisteria asmalarıyla çevrili o yol boyunca ilerlerken, uğursuz görünümlü malikaneye rastladık. Karanlık ve harap. Hareketsiz.

Zevander yanımdan geçip, karla kaplı, bakımsız bahçeyi geçerek, menteşeleri yarı açık duran ön girişe doğru yol gösterdi.

Zevander'ın bize verdiği ısı, nihayet içeri girdiğimizde etkisini kaybetmeye başladı. Ya da belki de oraya son kez ayak bastığım zamanki anılarımdan kaynaklanan bir titremeydi.

Büyük fuaye karanlık ve sessizdi, soğuk kemiklerimi donduruyordu. Tepemde yumuşak bir ışık parladı ve dönüp baktığımda Zevander'ın avizeye bir alev attığını gördüm. Alev hızla zayıfladı ve avucundan kayboldu, ama avizenin mumları bir kez yakıldığında, yakındaki konsolda ekstra şamdanları görebilmem için yeterli ışığı sağladı.

"Burada kal." Zevander her birimiz için birer tane yaktı, sonra kendisi için bir tane aldı ve merdivenleri koşarak çıktı, gölgeli koridorlardan birinde kayboldu. Birkaç dakika sonra, merdivenlerden tekrar geçerek diğer tarafa geçti. Memnun görünüyordu, merdivenlerden aşağı indi. "Yukarıda bir şey yok," dedi ve kitap raflarıyla dolu, ofis gibi görünen bir odaya doğru yürüdü. Orada çekmeceleri ve dolapları karıştırmaya hiç tereddüt etmeden başladı.

Aleysia merdivenlere doğru yöneldi ve ben de, Zevander'ın temizliğine rağmen, canavarca örümceklerin izini aramaya devam ederek, hayal kırıklığıyla onu takip ettim. Moros'un beni hapsettiği yatak odasına doğru koştu ve mum, onun aceleci adımlarıyla sönmek üzere titriyordu.

Odanın içinde, gardıroba doğru koştı ve kapıları açarak bir dizi elbiseyi ortaya çıkardı.

"Bence o tüm bu elbiseleri senin için yaptırdı." O, askıdan birini çekip aldı ve hemen kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Isınmak için çaresizce çekmeceleri karıştırarak pantolon ve tunik aradım, ama çorap ve iç çamaşırlarından başka bir şey bulamadım.

Çekmeceden dantelli bir cammyck çıkardım ve kasık kısmının olmamasına kaşlarımı çattım. "Bu rahatsız edici."

"Ya da sadece rahat olmanı istedi. Zaten neden o lanet şeyleri giydiğini anlamıyorum. Onlar olmadan çok daha rahat."

"Çünkü bazı kadınlar iç çamaşırı giymeden dolaşmayı tercih etmezler. Benim zevkime göre biraz fazla havadar." Başka bir cammyck kaldırdım ve ilki gibi bu da kasık kısmı açıktı.

İnleyerek, yine de onu seçtim ve askıdan daha sıcak görünen siyah elbiselerden birini çekip, nemli pantolonumu ve gömleğimi hızla değiştirdim. Yeni çoraplar, botlar ve sıcak bir pelerin soğuğu hafifletiyordu, ama açık cammyck garip geliyordu ve Moros'un neden bu şekilde yaptırmış olabileceğini düşününce beni daha da tedirgin ediyordu.

"Botlar biraz büyük ama hiç yoktan iyidir," dedi Aleysia, giydiği siyah elbiseyi ve pelerini hayranlıkla inceleyerek. Kıkırdadı, "Tanrım, sana benziyorum. İyi ve kötünün vücut bulmuş hali gibiyiz."

"Hangisi iyi, hangisi kötü?"

Aleysia, bilmiş bir gülümsemeyle dönerek, "Sanırım bunu zaman gösterecek," dedi.

Odaya göz gezdirdim, gördüklerim daha önce hissettiğim o korku duygusunu yeniden uyandırdı. "Bir şeyi kontrol etmek istiyorum." Hızla odadan çıkıp, Aleysia'nın hemen arkamdan gelmesiyle merdivenlerden birinci kata indim.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu, peşimden gelerek.

"Bodruma."

Gözümün ucuyla, Zevander'ı ofisi aramaya devam ederken yanından geçerken onun kayarak durduğunu gördüm. "Mahzende ne var?"

"Orada ne sakladığını görmedin mi?" Aleysia başını salladı.

"Burada bir dakika bekle." Mutfağa koştum ve kafamda, brunch için geldiğim ve Lyverian garsonla tanıştığım gün, elbiseye içki döken garsonla olan konuşmamızın uzak bir hatırası yankılandı. Çekmeceleri ararken, Moros hakkında bilgi vermesi için ona baskı yapmamam için yalvaran sesini neredeyse duyabiliyordum. Moros'un ona nasıl korkunç bir şekilde kötü davrandığını. Çekmecelerden birini açtım ve içindeki bıçaklar gürültüyle yere düştü. En keskin iki bıçağı alıp Aleysia'ya koştum ve birini ona uzattım. "Önce öldür, sonra soru sor."

"Daha önce hiç kimseyi bıçaklamadım. Biraz gerginim." "Fazla düşünmemeye çalış." Daha fazla tartışmadan, bodrumun kapısını açtım ve taş merdivenlerden aşağı koştum, grotesk tuhafliklarla dolu duvarı geçtim ve köşeyi dönünce devasa tankın bulunduğu yere vardım.

Aleysia arkamdan bir çığlık attı.

Bir zamanlar berrak olan tank suyu yeşile dönmüştü ve iki ceset yüzleri hala solunum maskeleriyle kaplı halde yüzeyde yüzüstü duruyordu. Etrafa bakındım ve bariyeri kıracak kadar güçlü bir şey aradım. Köşedeki demir bahçe sandalyesi gözüme çarptı ve ağır mobilyayı tankın yanına sürükledim. Arkasına tutunarak derin bir nefes aldım ve sandalyeyi cama fırlattım. Çarpmanın etkisiyle tank parçalandı ve küçük cam parçaları ve kirli su yere döküldü. İçindeki deniz kızları, çürük ve küf gibi kokan tank suyunun dalgasıyla dışarıya düştüler. Yere düştüklerinde hareketsiz kaldılar, derileri soyulmuş ve vücutlarından bazı yerlerde sarkmıştı.

En yakınımıdaki kızın yanına diz çöktüm ve maskesini dikkatlice çektim. İlk başta direnç gösterdi, ama biraz daha sert çektim ve maske yüzünden ayrılırken küçük bir parça deri de beraberinde geldi. Kız kıpırdamadı. Maskenin bir noktada yanağına yapıştığı yerde açıkta kalan deri parçası görünse de, hiç irkilmedi. Parmağımı alnında gezdirdim ve saçını kulağının arkasına ittim.

Homurtu ve inleme sesleri dikkatimi Aleysia'nın ikinci kızın üzerinde oturduğu yere çekti.

Genç kadın yere yığıldı ve nefes nefese kaldı, nefes almakta zorlanıyormuş gibi vücudu kaskatı kesildi. Hayattaydı!

"Maskeyi çıkar!" Ben yere atlayıp ona doğru koşmadan, Aleysia bıçağını kadının boğazına dayadı. Donakaldım, uzuvlarım kilitlendi. "Aleysia, ne yapıyorsun?"

Bıçağı kadının boynuna dayadı ve taze kan Aleysia'nın yüzüne sıçradı.

Karanlık, rahatsız edici bir korku kaburgalarımı sardı, göğsümü sıkıştırdı. Kurtarmaya kararlı olduğum kendi kız kardeşime bıçağımı kaldırdım, elim titriyordu. Diğer kadının açık yarasına ve yere yayılan kirli suyla karışan kanı izlerken, soğuk bir şok kaslarımı sardı. Zihnim az önce olanları kavramaya çalıştı, kız kardeşimin böyle bir şeyi nasıl yapabildiğini anlamaya çalıştı.

Aleysia'ya baktım, gözleri vahşi bir parıltıyla parlıyordu, avucunu çevirip parmaklarındaki kanı siliyordu.

Birkaç saniye şiddetli kasılmalar ve öksürükler yaşadıktan sonra, genç kadın hareketsiz kaldı.

"Ne yaptın?" Boğazım düğümlenerek sesim kısıldı. "Neden böyle bir şey yaptın!" Elimde tuttuğum bıçak titriyordu.

"Böyle bir durumda nasıl bir hayat yaşayabilirdi ki? Ona merhamet gösterdim." Aleysia'nın sözleri, Zevander ile yaptığım konuşmayı aklıma getirdi. Kulübede konuşmamızı duymuş muydu? Bakışları uzattığım bıçağa kaydı ve geri döndü. "Ne yapacaksın? Onu sefil bir hayattan kurtardığım için *beni* öldürecek *misin*?"

Elimdeki bıçağı gördüğümde midemde mide bulandırıcı bir korku hissettim. "*Öldür onu,*" diye Morsana'nın sesi zihnimde yankılandı.

"*Yap şunu.*"

Başımı sallayarak bıçağı indirdim. Gözlerimi kız kardeşimden ayırmadan, onun öldürdüğü kadına dikkatlice yaklaştım.

"Lütfen bana öyle bakma," dedi göz yaşları içinde. "Benden nefret ediyormuşsun gibi."

Gözlerimi ondan ayırdım. "Onu öldürmek zorunda değildin. O şekilde değil."

"Peki daha iyi ne yapabilirdim, Maeve? En azından hızlı davrandım."

Onu görmezden gelerek, kızın yüzündeki saçları kenara çektim, gözlerimde yaşlar doldu ve iki küçük örümcek yerden bana doğru koştu. Bana ulaşmadan, Aleysia bıçağıyla ikisini de deldi.

Bıçağı kullanışındaki rahatlık ve yakınlık dişlerimi gıcırdatmaya başladı, artık tereddüt etmiyordu.

Çılgınca, etrafıma dönüp, daha fazla örümcek aramak için her yöne bakındım. Nemli duvarları sadece tozlu örümcek ağları ve gölgeler süslüyordu. Belki de sadece basit ev örümcekleriydi.

Gölgeli bir figür bize doğru yürüdü ve kız kardeşimin arkasından Zevander'ı gördüm, yaklaşırken kaşlarını çatmıştı.

"Onlar burada ölüme terk edildiler." Son kelimedede sesim kısıldı. Onlar hakkında beni bu kadar rahatsız eden şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Moros onları bana gösterdiğinden beri, aklımdan çıkmıyorlardı. Aleysia haklı olsa bile, genç kızın o durumda hayatta kalmak için mücadele edeceği kesin olsa bile, ona yaşamak ya da ölmek arasında seçim şansı verilmemiş olmasını nefret ediyordum. O kadar çok seçeneğinden mahrum bırakılmış olmasını nefret ediyordum.

Ve kız kardeşimin onun hayatını bu şekilde sonlandırmış olmasından nefret ediyordum.

Aleysia'ya sert bir bakış atmaktan kendimi alamadım. "Onları bu şekilde bırakamam bırakamam."

"Onları cenaze töreni yapıp gömmek için vaktimiz yok, Maevyth. Yaptığım şey için üzgünüm. Ama onu o dünyada, o yaratıklardan kaçmaya çalışırken hayal et. Ona ne yapabileceklerini hayal et. Ona merhamet gösterdim. Başka yerlerde gördüğünden çok daha fazlasını."

Gözlerim yaşlarla doldu ve Zevander'e döndüm. "Kan taşları ne olacak? Onları kolayca gömebilirim."

"Kan taşları mı?" diye sordu Aleysia, ama ben cevap verme zahmetine girmedim. Zevander başını salladı, elleri kasılmaya ve kıvrılmaya başladı. "Geri çekil."

Aleysia'yı geriye itmek için fırsatı kaçırmadım ve kızın yüzünde öfkeli bir ifadeyle arkasına düşmesi bana küçük bir zevk verdi.

Zevander ellerini açtı ve kızın vücudunun üzerinde tuttuğu zayıf bir siyah alev parladı. Alev avucundan fırlayarak kızın vücuduna tutundu ve saniyeler içinde onu yuttu, ardından hızla tek bir taşa dönüştü.

Aynı şeyi ikinci Lyverian kadını için de yaptı, ta ki küçük bir siyah kül yığnında sadece iki küçük kan taşı kalana kadar. Kendisine en yakın olanı yerden kaldırdı, kaşlarını çatarak yüzeyini inceledi.

İkincisini aldım ve taşı ışığa tuttum. Yüzeyindeki gümüş rengi parıltı, üzerinde uzanan garip, ince damarlara dikkatimi çekti.

"Gümüş. Tıpkı seninki gibi," dedi Zevander.

"Benimki gibi mi?"

"Aylar önce Mortasia'ya ilk geldiğimde, kemerde senin kanına rastladım. Onda da aynı gümüş rengi çizgiler vardı."

"Bu benzersiz bir özellik mi?"

"Evet. Bildiğim kadarıyla, bu bir Corvikae özelliği." "Ama onlar Lyverian'dı."

"Nasıl olduğunu tam olarak bilmiyorum. Sadece Dolion'un bana anlattıklarını biliyorum." Diğer taşı dikkatlice elime koydu. "Yakında yerleşmeyi planlamalıyız. Hava karanlık olacak."

"Vivicantem'i buldun mu?"

"Hayır. Hiçbir şey bulamadım." Kemerine sıkıştırdığı yerden rulo halindeki bir parşömeni çıkardı. "Dağların temel bir haritasını buldum, ama damarın tam olarak nerede olduğunu gösteren hiçbir ayrıntı yok." Boynunun arkasını ovuşturarak iç geçirdi. "Dağ silsilesinin büyüklüğü göz önüne alındığında, o damarı körü körüne bulmak haftalar sürer."

"Kızıl Adamlar kilise adına dağlara gönderilmişti." Aleysia bıçağın ucunu parmağının ucuna çevirerek oturdu ve ben parmaklarımı şıklatarak bıçağı aldım.

"O haklı," diye onayladım ve bıçağı ondan aldım. "Sık sık dağlara seyahat ediyorlardı. Ve dürüst olmak gerekirse, bu gece burada kalmak istemiyorum. Burası beni boğuyor. Tapınağı arayabilir ve belki de geceyi orada geçirebiliriz. Orası daha güvenli olur sanırım. Tapınak, kuşatma veya saldırı durumunda köylüleri korumak için tasarlanmıştı."

"Peki. Bu gece tapınağa gideceğiz. Ama hemen gidelim. Yakında hava kararacak."

Başımı sallayarak, kan taşlarını pelerinimin cebine koydum ve ayağa kalktım. Zevander ve Aleysia merdivenlere doğru ilerlerken, ben ters yönde ilerledim, çünkü grotesk bir şekilde deforme olmuş kaptanın hala duvara zincirli olup olmadığını görmek istiyordum.

Yerde, hala kelepçeli, kemirilmiş iki uzuvdan başka bir şey yoktu.

Kanlı et parçalarına bakarken ensemden bir ürperti geçti.

"Brunch'ta yanında oturan iyi kaptanı hatırlıyor musun?"

Anı zihnimden geçip giderken, gölgelerin içinden bana doğru koşan deforme olmuş adamın görüntüsü kanımı dondurdu.

"Ben bir canavar olabilirim, ama aynı zamanda sizi de koruyabilirim... Bayan Bronwick."

Adım, çok yakınımdan gelen bir fısıltı gibi geldi ve kalbim çarparken, gözlerim karanlıkta kaynağını aradı.

Gölgeli köşeden iki parlayan göz beni izliyor gibiydi ve hala bıçağımı tutarken, ondan uzaklaşmak için yavaşça geri çekildim ve Moros'un tıknaz vücudunun karanlıktan ortaya çıkmasını izledim.

"Bayan Bronwick," diye hayalet gibi bir sesle fısıldadı.

Bir şey beni arkadan yakaladı ve ben çığlık atarak döndüm, bıçağımı Zevander'ın göğsüne dayadım.

Gardını almış bir ifadeyle donakaldı. "Sakin ol, Cutthroat."

Az önce Moros'u gördüğüm yere doğru boynumu uzattım, ama sadece boş gölgeler gördüm. *Gerçek değildi.* Zorla nefes verip bıçağı indirdim, kaslarım gevşedi. "Üzgünüm. Burası sinirlerimi bozuyor."

"Bu Moros sana zarar verdi mi? Sana dokundu mu?"

Başımı salladım. "O bana zarar vermeden kaçtı. O gece ormana kaçmasaydım kaderimin ne olabileceğini düşünmek bile istemiyorum."

"Düşünme." Başparmağını şakağımdan aşağı doğru kaydırды ve Tanrım, onun varlığı, korktuğumda yanımda olması, ruhuma merhem gibi geldi. "Hadi. Gidelim."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

ZEVANDER

Geçmiş ...

Zevander, iki kadın hizmetçi vücuduna altın rengi kil sürerken, boğazına yükselen tiksintiyi geri yuttu. Hizmetçiler, Altın Bacchanal için hazırlık olarak, taze yaralarını metalik bir parlaklıkla kaplıyorlardı. Bu etkinlik hakkında tek bildiği, bir tür turnuva etrafında döndüğü ve çok sayıda asilzade ve üst düzey yetkilinin katıldığıydı. Odaya, onun gibi birkaç köle daha duruyordu. Hizmetçiler, çıplak vücutlarını altın rengi parıltıyla kaplıyorlardı.

Kollarını uzatmış ve kelepçelenmiş halde, gözlerini kapattı. Hizmetçinin elleriyle yaptığı sinir bozucu hareketler, onu kendi derisinden çıkıp gitmek istemesine neden oluyordu. Dokunma, ne kadar nazik olursa olsun, bir kirlenme, generalin tacizleriyle eşdeğer gördüğü istenmeyen bir his haline gelmişti. O anda midesini kemiren açlıktan daha fazla tüketen bir rahatsızlık.

"Vücudun benim dokunuşuma nasıl tepki verdiğiine bak." Generalin sözleri kafasında yankılandı ve Zevander yüzünü buruşturarak başka yöne döndü.

Yine de, o sözler, onun taleplerine uymayı reddettiğinde maruz kaldığı ısırmalar, çekiştirmeler, tırmalamalar ve yumrukların anıları ile birlikte aklında kalmaya devam etti.

Hizmetçilerden biri sırtına kil sürdü ve bu ona son kırbaçlanmasını çok fazla hatırlattı. Generalin yumuşak okşamalarının ardından her zaman dayanılmaz bir acı geliyordu, aksi takdirde nazik ellerinin bir aldatmacasıydı. Onun işaretlerini okuyarak ilk darbeyi tahmin etmede ustalaşmıştı. Kısa bir duraklama. Parmaklarının kıvrılması ve tutuşunun değişmesi. Nefesinin değişmesi ve sözlerinin alaycı tonu.

Her türlü dokunuşta aynı şeyi beklemek, onun zihnine kazınmıştı.

Hizmetçilerin elleri vücudunun her yerine aynı anda dokunurken, şiddet içeren düşünceler zihnini bulandırdı. Onlar devam ederken, gözlerini kapattı ve sekiz kollu General Loyce'un onu dokunarak ve okşayarak, yavaşça kalçalarından uyluklarına doğru aşağıya doğru ilerlediği görüntüsü zihnine geldi. Nabızı hızlandı, vücudu gerildi, nefesleri sığlaştı. Midesinde bir sıkışma hissetti, homurdandı ve sıkı yumruklarıyla avuç içlerine küçük hilaller kazdı. O anda ona dokunanların kötü niyetleri olmasa bile, yaşadığı kabus gibi anıları, bilinmeyen nedenlerle Caligorya'ya kaçmayı başaramadığı anları aklından çıkaramıyordu. Onun nefes nefese inlemelerini ve çıplak vücudunun kendisine bastırılmasını katlanmak zorunda kaldığı anları.

Gözlerini açarak generalin yüzünü zihninden silmeye çalıştı.

Vaelora olarak tanıdığı, uzun sarı saçları ve koyu sepya tonlu teni olan Solassionlu bir hizmetçi, göğsüne kil sürdü, ama o, kadının ona attığı birkaç bakışı yakaladı.

Zihni bu dikkat dağıtıcı şeye takıldı ve ona odaklandı, merakı kök saldı ve onu kaslarında çalkalanan paniğin etkisinden uzaklaştırdı. Bakışları her karşılaştığında, kadın hızla başka yere bakıyordu.

"Söyleyecek bir şeyin varsa, söyle," dedi sonunda.

Diğer üç hizmetçiye dönerek, onların bir şekilde kovulduklarını anladıkları bir baş sallama yaptı ve üçlü, Zevander'in büyük rahatlamasına, hemen ellerini onun uyluklarından ve sırtından çekip uzaklaştılar.

Onlar duyulmayacak kadar uzaklaştıklarında, kadın ona döndü. "Bu senin ilk Altın Bacchanal'ın."

"Öyle."

"Ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu kadın. "Sadece belli belirsiz. Beni aydınlat."

"Generalin rotunda odasına götürüleceksin. Eski zamanlarda tüm tanrılar ve tanrıçaların bu odada toplandığını söylüyorlar. Günümüzde general bu odayı soylu konuklarını ağırlamak için kullanıyor." Kız, onun karnındaki en korkunç yara izlerinden birine kil sürerken kaşlarını çatı. "Orada sana şarap ve güçlü iksirler katılmış yiyecekler sunacak başka hizmetçiler de olacak, ama onları tüketme. Uyanık kalman önemli."

"Neden?"

"Çünkü benim için bir mesaj iletmeni istiyorum."

"Neden bunu yapayım ki?" Midesinde derin bir açlık hissi vardı; o sabah erkenden beri bir şey yememişti ve porsiyonlar her zamanki bol miktardaki yemeklerden çok daha azdı.

Kadın durakladı ve bakışlarını kaldırdı. "Kardeşim Kael Vexmoor."

"Onu hiç duymadım." Etkilenmemiş bir şekilde, Zevander başka yere baktı ve Theron'un ikisini izlediğini fark etti, vücudunda altın kil yoktu.

Kael, on bin kişilik bir Kastellian paralı asker ordusuna komuta ediyor. Burada olduğumu bilseydi, beni almaya gelirdi."

"Peki, bunun benimle ne ilgisi var?" Bakışları, kapıda durup onlara bakmaktan başka bir amacı yokmuş gibi görünen Theron'a sabitlenmişti. "Söylediklerine dikkat et."

Gözlerini indirdi ve başını salladı. "Bellatryx'ten biri, Aradia, kardeşim eski bir arkadaşıdır." Sesini alçaltarak, eliyle kil kaseyi karıştırdı. "Birlikte savaşmışlardır. Sadakati General Loyce'a aittir, ama Kael'e olan sadakati çok daha güçlüdür."

"Yemin etmişken bu nasıl mümkün olabilir?"

"Kael yıllar önce onun hayatını kurtardı. Ona mesajı iletmesini iste, o da tereddüt etmeden iletir." Göğsünü ve kollarını ovmaya devam etti, her dokunuş bir öncekinden daha sinir bozucuydu. Lanet olsun, kadın yeterince nazikti, ama o istenmeyen dokunuşlara dayanamıyordu.

"Neden senin için hayatımı tehlikeye atayım?" diye dişlerini sıkarak söyledi.

Sanki onun mücadelesinin farkına varmış gibi, ona doğru bakıp ellerini geri çekti. "Özür dilerim. Sizi üzmemiştik."

Theron'a bir kez daha bakarak, Zevander dişlerini daha da sıkı sıkı. "Devam et."

Hafif okşamaların onu en çok rahatsız ettiğini biliyormuş gibi biraz daha baskı uygulayarak, onu altın rengiyle boyamaya devam etti. "Aradia burada olduğumu bilmiyor. Bilseydi, Kael'e çoktan söylerdi. Şüphesiz, o beni arıyor."

"Bu, *neden* uğraşmam gerektiği sorusuna cevap vermiyor."

"Çünkü beni özgür kılan adama yardım etmek isterim. Kael burada olduğumu öğrenirse, adamlarını Solassios'a gönderip General Loyce'u yakalayıp öldürecektir."

Zevander, kadının koyu ten rengiyle kontrast oluşturan kilin güzel parıltısını inceledi. Kral Jeret'in hükümdarlığına kadar, koyu ten rengi her zaman kraliyet soyunun bir işareti olmuştu. Günümüzde ise, kralın yok etmek istediği bir soydu. "Neden kaçırıldın?"

"Ben Kral Jeret'in gayri meşru kızıyım."

Zevander kaşlarını çatı ve vücudundaki birçok yara izini fark etti. "Kael de mi?"

"Evet, ama o bilmiyor. Ben de yakalanana kadar bilmiyordum. Annemiz biz çocukken öldürüldü. Eremicia'ya götürüldük."

Babasının anlattığı hikayeyi hatırlayınca kasları gergin bir şekilde kaskatı kesildi. Hapsedilmesinin sebebi şu anda gözlerinin içinde duruyor olabilir miydi? "Neden ben?"

"Çünkü generalin gözüne girmeye çalışmayan tek kişi sensin. Ben kendim yapardım ama katılmama izin verilmiyor."

"O halde, bu şenlikte neler olacağından nasıl bu kadar eminsin?"

Oda içinde gizlice etrafa bakındı. "Başka birinden öğrendim. Bu duvarların içinde, köleler arasında söylentiler dolaşıyor. Çok fazla iksir içenlerin yaralarını yıkamak ve onlara bakmak zorunda kaldım."

"Bu mesajı nasıl iletmemi öneriyorsun?"

"Maalesef, size ne tür fırsatlar sunulacağını bilmiyorum. Bazen Bellatrix kölelerle flört etmeyi sever. Belki

onun dikkatini çekebilirsin."

Zevander alaycı bir şekilde başını salladı. "Bana ihanet etmemi istiyorsun ama bunu gerçekleştirmem için net bir yol göstermiyorsun. Tüm Bellatrix'ler orada olacak mı?" Theron'un kapıda oyalanmaya devam etmesi Zevander'ı rahatsız etti. "İşine bak," diye tekrar uyardı.

"Evet." Hemen altın boynuzları aldı ve onun başına taktı.

Zevander isteksizce eğildi ve kadının boynuna takmasına izin verdi.

Kadın, zinciri adamın boğazındaki banda sabitledi, zincirler adamın yüzünün iki yanında sallanıyordu. "Bellatrix'ler General Loyce'un emriyle katılmak zorundalar."

"Peki, *onu* nasıl tanıyacağım?"

"Çok kolay," dedi, gözleri boynuzları ayarlamakla meşgulken. "Aradia çocukken genç bir ejderha tarafından saldırıya uğradı ve dudakları ile boğazında oldukça grotesk bir yara izi var."

"İksirlerden bahsettin. Bu çılgın partide neler olacağını anlat."

"İksirler duyularınızı köreltmek içindir, ama tekrar söylüyorum, onları içmeyin. Yemek yemeniz veya içmeniz gerekmez, ama çoğu kişi susuzluk ve açlıktan dolayı yer ve içer."

Zevander, akşam yemeğinin neden ertelendiğini merak etmişti.

"General, seni rotunda'nın zemininin altındaki mağarada serbest bırakacak." Yüzündeki endişeli ifade, mağarada korkunç bir şey olduğunu gösteriyordu. "Orada evcil hayvanlarını tutuyor. Diğer kölelerle dövüşmek zorunda kalacaksın, ama birbirinizi öldürmenize izin verilmeyecek. Sadece rakibini yaralayabilirsin. Kazanan mağaradan kurtarılacak. Diğeri ise evcil hayvanlarının yemi olarak bırakılacak. O zamana kadar Aradia'yı bulmalısın. Dövüşten önce mesajı iletmen çok önemli."

Zevander burnunu çekip başka yere baktı ve Theron'un artık orada olmadığını fark etti. "Tanrılar korusun, mesajın iletilmeden önce ben yok olursam ne olur?"

"Ölmeyeceksin. Bir orgoth'u yendin. Sana olan inancım çok güçlü. Ama her ihtimale karşı..." Bir ampulü kırdı ve kırmızı bir

maddeyi bileğine sürdü. "Dilini bir kez sürersen birkaç dakika içinde ölürsün."

"Buna neden ihtiyacım olsun ki? Onun bu evcil hayvanları da *ne*?"

"Charnelyth'ler." Boğazı yutkunarak titredi. "Tamamen yetişkin charnelyth'ler."

Zevander, büyüdüğü yerde bunların var olmadığını gördüğü için, bunların ne olduğu hakkında sadece belirsiz bir fikri vardı. Bu yaratıklar hakkında tek bildiği, yeraltında yaşayan ve mezarlıklardaki cesetleri yedikleri bilinen bir tür ejderha olduklarıydı.

"Sadece yaralıları mı yeniyor?"

"Evet. General Loyce zayıflığı nefret eder." Vaelora, altın telkari işlemeli beyaz bir yarım maske kaldırdı. Bu maske takıldığında sadece ağzını ve burnunu kapatıyordu. "Hayatta kal."

* * *

Zevander, General Loyce'un sarayındaki rotunda odasını hiç görmemişti, ama o ve diğer altın boyalı köleler oraya götürülmüştü. Oda, günlerinin çoğunu geçirdiği oda kadar gösterişliydi. Beyaz taştan yapılmış ateş çukurları odanın dört bir yanında duruyordu ve beyaz duvarlara ve onların narin altın detaylarına titreyen bir ışık yayıyordu. Kubbeli tavan, karanlık, mağara gibi bir çukurun hemen üzerinde yükseliyordu. Çelik bir ızgara ile kaplı olan bu çukur, ona Bonegrist'teki çukuru hatırlattı.

'da şarabı içen misafirler aşağıya bakarak kuşkusuz orada kafese kapatılmış canavarları görebilmeyi umarak.

Zevander, diğer boyalı kölelerle birlikte birçok misafirin önünde sergilenirken, cilalı altın kelepçeler bileklerini ısıırıyordu. İki orgoth, sıranın iki yanında durarak onları gözetlerken, meraklılar içkilerini yudumlarken kıkırdayarak yanlarından geçmeye cesaret ediyorlardı. En az dört düzine yüksek kanlı, akbaba gibi odaya dağılmış, ipekler ve mücevherler loş ışıkta parıldarken, fısıltıları ve bakışları açlık dolu. Aralarında hizmetkarlar ve Bellatryx'ler vardı, beyaz deri giysiler giymişlerdi, her zamanki zırhları yoktu ve kaslı vücutlarıyla kolayca tanınabiliyorlardı.

Zevander kalabalığın arasından, Theron ile rahatça konuşan birini gördü. Yüzünün alt yarısını kaplayan yara izi, Zevander'ın yüzündeki yara izini maskesinin arkasında saklı küçük bir leke gibi göstermişti.

Aradia, şüphesiz.

"Gecenin sonunda sadece birkaçımızın ayakta kalacağını duydum. Belki de ölümün tamamen bir kayıp olmadığı tek yarışma budur."

Zevander burnunu çekip yanındaki köleye döndü. Koyu yeşil saçları, altın rengi teniyle tuhaf bir kontrast oluşturuyordu. Onu daha önce hiç görmemişti, madenlerde bile. "Sen Loyce'un Gildona'larından mısın?"

"Aradia'nın. Adım Dravien Nockvayne."

Zevander, kelepçeleri olmadan serbestçe dolaşan Theron ile sohbet etmeye devam eden Bellatryx'e dikkatini geri çevirdi. "Aradia nasıl?"

"Bana eziyet eden kişinin halini mi soruyorsun? En azından bana ağızlık takmaya zorlamadı."

"Dikkatli ol. Seni zincirlerimle boğmak isteyebilirim."

"Ne şiirsel olurdu." Theron'a doğru başını salladı. "O generalin adamlarından biri mi?"

"Evet."

"En sevdiği adam. Ne harika. Dur tahmin edeyim... küçük bir penisi var, ama önemli bir yeteneği var."

Zevander'ın dudakları yarı gülümsemeye çekildi. "Penisinin boyutunu teyit edemem, ama evet. Yaraları iyileştirir."

"Ona dikkat et," diye uyardı Dravien. "O, ihanet etmeden bugünkü konumuna gelmedi. Yükselmenin tek yolu budur."

"Onu gözümün önünden ayırmadım. Kimseye güvenmiyorum." Zevander, köle arkadaşına baktı. "Bu arada, sana içtenlikle özür dilerim."

"Ne için özür diliyorsun?"

"Bu gece öleceğin için."

Dravien güldü. "Mizahın, güzellik eksikliğini kesinlikle telafi ediyor."

"Seninkinin telafi edememesi ne yazık."

Dravien başını sallayarak gülümsedi, ama Aradia odanın diğer ucundan onlara doğru yürürken yüzündeki eğlence yerini ekşime bıraktı. Omuzlarını geriye attı

omuzlarını geriye attı ve bakışlarını indirdi.

Ancak Dravien'e yaklaşmadı.

Zevander'ın kulağına eğilip fısıldadı: "Bana söyleyecek bir şeyin olduğunu anlıyorum. Çabuk ol."

Zevander kaşlarını çattı, bakışları yavaşça yukarı doğru kaydı ve odanın diğer ucundaki Theron'a takıldı. Boğazını temizledi ve ona döndü. "Bir mesajım var. Vaelora Vexmoor'dan."

Aradia geri çekildi ve Zevander, onun kendisine öfkeyle baktığını fark etti. "Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Hayatta olduğunu. General Loyce'un esiri olduğunu."

"Loyce." Bu ismi kötü bir tat gibi tükürdüğü için Zevander, kadını pek sevmediğini anladı. "Başka bir şey söyleme. Mesajı iletirim."

Zevander başını salladı ve Bellatrix kendini düzelterek deri kıyafetini elleriyle düzeltti.

Theron ona keskin bir şekilde başını salladı. Onu gönderen o muydu?

Odanın diğer ucundaki köleye bakarak, Zevander ona güvenip güvenemeyeceğini düşündü. Dravien'in dediği gibi, onun seviyesine ancak ihanetle ulaşılabilirdi.

Zevander'ın boğazı susuzluktan yanıyordu, arkasındaki ateş çukurundan yükselen alevlerin sıcaklığı vücudundaki her damla teri kurutuyordu. Boyalı kilin yerinde kalması bir mucizeydi.

Üzerinde sadece parlak altın boya olan bir kadın yaklaştı ve dişleriyle kapağını açtığı ince bir şişe getirdi. Sormadan çenesini tuttu ve sıvıyı ağzına döktü. Tazeleyici meyve aroması diline değdiği anda, yutma dürtüsüne karşı koyamadı, ama direndi. Kadın yanağına öpücük kondurdu, başparmağıyla açıkta kalan meme ucunu okşadı ve Zevander dişlerini sıktı, burnundan zorlukla nefes aldı. Kadın sonunda ondan uzaklaştı ve Zevander sıvıyı omzunun üzerinden tükürdü.

Giysileri olmayan başka bir kadın hızla geçti. Taşıdığı küçük etli kekler, lezzetli kokusuyla onun duyularını kışkırttı. Keklerden birini zorla ağzına soktu ve aynı şeyi Dravien'e de teklif etmeye devam etti. O, kadını gülümsetmiş gibi görünen bir şey fısıldadı ve kadın, köle sırasını geçmeden önce onu dudaklarından öptü.

Yine, karnındaki guruldama ve boşluk hissine karşı, yiyeceği arkasındaki ateş çukuruna tükürdü.

Gece ilerledikçe, hizmetçiler yanından geçerek daha fazla yiyecek ve içecek sundular, ama o her seferinde bunları geri çıkardı. Diğer köleler, Dravien de dahil olmak üzere, ayakları üzerinde sallanmaya başlamışlardı, hepsi de bu etkilerin kurbanı olmuştu.

"Solassion'un solgun olanına ne denir?" diye sordu Dravien yanındaki Zevander'a ve Zevander'ın soruyu sindirmesine zaman tanımadan, "Ceset" dedi.

Zevander güldü ve kendini diğerleri gibi ayakları üzerinde sallanmaya zorladı. Solunda, buzlu su dolu bir sürahi taşıyan bir hizmetçiyi gördü. Onu görünce ağzı sulandı, ama ona güvenmeye cesaret edemedi.

Beyaz boyalı, başının üstünde uzun altın boynuzları olan kıvrımlı bir kadın ona doğru yavaşça yürüdü. İki eliyle yüzünün iki yanını kavrıdı ve ağzından kalın siyah bir duman bulutu sızarken "*Mor samanet*" diye fısıldadı.

Zevander başını sallayarak kadının tutuşunu kırmaya çalıştı, ancak gözleri bu harekete yetişemedi. Çevresi genişleyip daraldı ve Zevander iki kez gözlerini kırıp başını salladı. Dizleri ve avuç içleri mermere çarptı ve yere düştü. Tavan, sanki nefes alıyormuş gibi şişip büzüldü, etrafındaki sesler yavaşlayarak derin bir yankıya dönüştü.

"Zevander?" diye bir ses duyuldu ve dönüp baktığında Theron'un yüzü gerilmiş ve çarpık bir şekilde ona bakıyordu.

Zevander beceriksizce ayağa kalktı ve sendeleyerek ilerledi, Theron onu yakalamadan önce ikinci kez yere düşmek üzereydi.

Theron, Zevander'ın yüzüne avucunu vurdu ve Theron anlaşılmas bir şeyler fısıldarken, otların kokusu burnuna doldu. Hızla onu bıraktı ve Zevander dizlerinin üzerine çöktü, avuçları yine yere değdi. Beyaz fayanslara kazınmış bulanık desenler bir an için titredi, sonra netleşti. O kadar netti ki, en küçük ayrıntıları ve çatlakları bile görebiliyordu. Etrafındaki gürültü netleşti, dikkati kalabalığın içindeki o korkunç sese odaklandı.

"Saygıdeğer konuklarım." Altın süslemeli beyaz bir cüppe giymiş General Loyce, odanın ortasına doğru yavaşça yürüdü ve devasa çukurun yanında durdu.

Kalabalık, ellerinde içkilerle onun etrafında toplandı ve seslerini fısıltıya indirdi.

"Buraya çok sevilen dövüşleri izlemek için geldiğinizi biliyorum ve söz veriyorum, bir dövüş olacak. Ama önce, maç öncesi eğlencesine biraz kapılalım diye düşündüm." Elini salladı ve kalabalık, Vaelora'yı çukura doğru yönlendiren iki muhafızın etrafında ikiye ayrıldı. Loyce'un bakışları kalabalığın üzerinde dolaştı ve Zevander'da durdu. Yine elini salladı ve iki muhafız daha ona doğru yürüdü.

Kollarından tutup onu kalabalığın ortasına, Vaelora'nın yanına sürüklediler.

Zevander, kızın titrediğini görmek için ona bakmasına gerek yoktu. Kızın korkusunun havayı kalınlaştırdığını neredeyse hissedebiliyordu.

Loyce, Zevander'a doğru yavaşça yürürken gülümsüyordu ve ellerini onun göğsüne koyduğunda, Zevander'ın dudakları tiksinti ile büküldü. "Onu buradaki herkesin önünde almanı istiyorum. Nazikçe ya da sevgiyle değil. Şiddetle," diye ekledi ve uzaklaşmaya başladı.

"Hayır." Çenesini sıkarak, etrafında toplanan kalabalığı süzdü.

Loyce adımını yarıda kesip arkasını döndü. "Bana ne dedin ?

Çenesini meydan okurcasına kaldırdı. "*Hayır* dedim. Yapmayacağım."

Kolunu bir elin kavradığını hissetti ve Zevander geri çekildi, zincirler tıkırdadı. Dönüp baktığında, Vaelora'nın kendisine bakmakta olduğunu gördü.

"Sorun yok." Gözlerinde gözyaşları parıltıyordu. "Bunu yapmanı istiyorum."

"Generalin isteği üzerine sana tecavüz etmeyeceğim." "Sana izin verirsem bu tecavüz olmaz."

Sert bir sesle, "Yapmaya niyetim olmayan bir şey için senin iznine ihtiyacım yok," dedi.

"Lütfen. Yap şunu." Gözleri yere çakıldı, yanaklarından gözyaşları süzüldü. "Yalvarıyorum sana."

O anda Zevander, cezalandırılacak olanın sadece kendisi değil, kız da olduğunu fark etti.

Dudaklarını sıkıca kapattı, öfkeyle nefesini verdi ve General Loyce'a döndü. "Peki. Yapacağım."

Loyce, şarap kadehinin kenarını parmağıyla okşadı, gözlerinde acımasız bir eğlence vardı. "Bundan sıkıldım. Onu ortadan kaldır."

"Hayır," diye fısıldadı Vaelora onun yanında, sesindeki panik neredeyse elle tutulur derecede belirgindi. "Lütfen! Sana yalvarıyorum!"

Elleri sıkıca yumruk haline gelen Zevander öne doğru eğildi. "Yapacağım dedim!"

İki muhafız Vaelora'yı yakalarken, General Loyce elini kaldırarak onları durdurdu. Bir kez daha, yavaşça ona doğru yürüdü. "Sen sadece onun iyiliği için benim istediğimi yapıyorsun. Ben emrettiğim için değil. Arada fark var, evlat, ve her durumda benim beklediğim şeyin ikincisi olduğunu öğreneceksin." Kalabalığa dönerek konuştu. "Bir ihanet planı olduğunu öğrendim ve bunu ele almazsam görevimi ihmal etmiş olurum."

Zevander'ın kanı dondu.

Kalabalığın içindeki kargaşadan Zevander, orgothların Aradia'yı odanın ortasına sürükleyip generalin önüne attıklarını gördü.

"Bu üçü bana karşı komplo kurdu. Ve bildiğiniz gibi, sadakatsizliği hoş görmem."

"Yemin ederim, General..."

"Bana hiçbir şey için yemin etme! Sözlerin rüzgarda uçan kül gibidir." Gözlerini astından ayırmadan Loyce elini uzattı ve askerlerinden biri uzun, ince bir kılıcın kabzasını eline verdi. "Kötü huylar kılıçla kesilip çıkarılmalıdır, yoksa iltihaplanıp yayılırlar."

"Lütfen... Benim niyetim..." Aradia cümlesini bitirmeye fırsat bulamadan General Loyce kılıcıyla hızlı bir darbe indirdi.

Saniyeler sonra, Aradia'nın başı vücudundan ayrıldı ve kanlı bir şekilde yere yuvarlandı, giydiği beyaz takım elbise kalın, kırmızı kanla kaplandı.

"Aradia!" Vaelora, Zevander'in yanında çığlık attı ve dizlerinin üzerine çökerek hıçkırarak ağlamaya başladı.

Loyce, kılıcını Aradia'nın başsız gövdesine sürerek üzerindeki kanı sildi ve ikisinin yanına doğru yürüdü. "Hiçbir şey benim dikkatimden kaçmaz, bunu bilin."

Zevander, kalabalığın içinde duran Theron'a ölümcül bir bakış attı, Theron ise stoik bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Ve merhamet yoktur." Çukuru işaret etti ve dört muhafız, ızgara kapıyı kaldırmak için koştu.

Vaelora ayağa kalktı ve başını sallayarak geri çekildi. "Hayır. Ne dersiniz yapacağım... Yemin ederim. Lütfen! Bunu yapmayın, General!"

Muhafızlar, daha önce olduğu gibi, kollarını tuttular, ancak bu sefer, o direndi, topuklarını yere vurarak, direnerek ve çığlık atarak.

"Hayır! Hayır! Ben kralın kızıyım!"

"Onun gayri meşru kızı." General güldü ve kılıcını yakındaki bir muhafızın eline verdi. "Doğduğunda bir yavru gibi öldürülmeliydin."

Zevander en yakınındaki muhafıza atıldı ve bir orgoth'un kalın parmaklarının boğazını sıkıtiğini hissetti, onu geriye doğru çekti. Ciğerlerindeki hava azaldı ve onu bırakmayan yakalayıcısına tırnaklarını geçirdi.

Zevander çaresiz bir öfkeyle Vaelora'nın çukurun kenarına sürüklenmesini izledi.

Odanın içinde vahşi bir korku çığığı yankılandı, gözleri daha önce hiç görmediğı türden bir korkuyla fal taşı gibi açılmıştı. "Boğazıma bir bıçak!" diye bağırdı. "Bir bıçakla ölmek istiyorum!"

O çukurda yaşayan şey, görünüşe göre ölümden daha kötüydü.

"Seçim şansın yok." Loyce arkadan sertçe itti ve Vaelora öne doğru düşerken yürek parçalayan bir çığılık attı.

Çılgınlık Zevander'ın kaslarını ele geçirdi ve hızlı bir hareketle dönerek parmaklarını orgoth'un vitaelis damarını kaplayan yumuşak ete sapladı. Sertçe kavradı ve zonklayan damarı kopardı, böylece kan elleri üzerine fışkırdı.

Serbest kaldığında, Zevander çukura doğru koştu ve ayakları önde atladı.

Derinliğini ölçmemişti bile, bu yüzden çakıl taşlı zemine sert bir çarpma sesiyle düştü ve dizleri büküldü.

On iki metre yukarıdan, Theron da dahil olmak üzere yüzler ona bakıyordu.

Zevander ayağa kalkarken bacaklarında ağrı hissetti.

Kızartma

Uzun bir sırık yukarıdan aşağıya doğru kaydı, ucunda yanan bir odun demeti vardı. Sırıgı tutan kişi duvardaki taş apliklerden birini yakarak loş mağarayı aydınlattı.

Zevander sıırıgı yakalamak için ileri atıldı, ancak sırık tutan kişi onu yüzeye geri kaldırmadan önce sıırıgı kaçırdı. Sessizce homurdandı ve dönerek Vaelora'nın paniklemiş ifadesini gördü.

"Burası evcil hayvanlarını tuttuğu yer," diye fısıldadı.

Mağaranın kumuna çizilmiş, her biri onun boyunun yarısı kadar genişliğinde olan devasa dalgalı çizgiler, onların büyüklüğü hakkında bir fikir veriyordu.

Mağaraya sığacak kadar küçüktüler, ama Zevander'in endişelenmesine yetecek kadar da büyüktüler.

"Onları bir kez izledim. Başka bir köleyi sürükleyip götürdüler. Ona ne yaptıklarını bilmiyorum..."

"Onu kullandı," diye Loyce yukarıdan sözünü kesti. "Charnelyth'ler çok pratik yaratıklardır. Sırf öldürmek için ya da yemek için öldürmezler. Hayır, onlar çok daha beceriklidirler." Botunu çukurun kenarına koydu ve şarabını yudumladı. "Dişlerini etine geçirdiklerinde, bir zehir salgırlar, böylece seni yuvalarına sürüklediklerinde, tamamen felç olmuş olursun. O noktada dişi, yumurtalarını senin içine bırakır. Erkek de tabii ki onları döllenir, her zamanki gibi. Ve iyi ebeveynler gibi, ikisi de bulabildikleri her şeyle seni iyi beslerler. Çürümüş insan eti. Fareler. Böcekler. Ve bebekler nihayet yumurtadan çıkmaya hazır olduklarında, yumurtalardan tırnaklarıyla çıkıp vücudunu parçalarlar ve ilk yemekleri olarak etini yerler."

Derin, boğuk bir hırıltı mağara duvarlarından yankılandı ve Vaelora hıçkırarak boğuldu. Elleri kayayı sıkıca tutarken titriyordu.

"Sana gelince, Zevander, seni yere yatırıp kafanı kesecekler. Vücudun kolonilerini besleyecek, ama kafanı

başını bir tür ganimet olarak saklayacaklar."

Başka bir hırıltı, bu sefer bir kükremeye dönüşerek, canavarın yaklaştığını haber verdi.

Zevander etrafta bir silah aradı, ama bulabildiği tek şey Vaelora'nın elindekinden biraz daha küçük bir taşıtı. Hâlâ kelepçeli bilekleriyle maskesini ve boynuzlarını yırttı ve dikkatini üç mağaraya verdi. Canavarların ortaya çıkmasını beklerken, Theron'un hain piçin boğazını parçalamak istemesine rağmen, duyularını geri kazandırmak için yaptığı her neyse ona minnettar olmaktan kendini alamadı.

"Bana bir söz ver..." Vaelora alçak sesle konuştu, sesi rüzgârlı bir koridordaki mum gibi titriyordu. "Eğer buradan ayrılırsan ve kardeşimle karşılaşırsan... ona onu sevdiğimi söyle."

"Yeter artık. Buradan çıkıyorsun."

İlk başta, tek ses onların nefes nefese kalışlarıydı, ama sonra yüksek, tiz bir *gıcırtı ve güm, gıcırtı ve güm sesi* onu kaynağını aramaya yönlendirdi. Herhangi bir mağaradan gelmiş olabilirdi.

Ya da hepsinden.

Vaelora'nın omzunu çekti ve o irkildi. "Arkamda dur
."

Vaelora, onu sıkıca tutarken tırnaklarını onun yan tarafına geçirdi. ona sarıldı.

İlk charnelyth öne doğru kaydı ve üstlerindeki kalabalık nefeslerini tutarak alkışladı. Yaratığın vücudu yılan gibiydi, dikenleri ve kalın pulları vardı, ama başı bir ejderha gibiydi, geniş ve köşeli, yılan gözlerinin üzerinde derin oluklar vardı ve tehditkar bir bakış atıyordu. Dilinin titremesi ona Eremician çöllerinde yaşayan, öğrendiği acımasız kobraları hatırlattı.

Adrenalin patlamasıyla Zevander, canavarın vücudunda herhangi bir zayıflık belirtisi aradı, ancak her santimetresi, kalın ve pürüzlü bir deri ile kaplıydı.

Delinmez.

Üst dudağından, dişleri yerine iki uzun diş çıkıntı yapıyordu, uçları keskin ve sivriydi. Eğer birini koparabilirse, orgoth'a yaptığı gibi onu bıçaklayabilirdi. Evet, onu yenmenin yolunun bu olduğuna emindi.

Yaratık bir kez daha kükredi ve ona doğru sürünerek yaklaştı. Saldırı için geri çekildiğinde, Zevander Vaelora'yı yere itti ve yana doğru atladı, toprağa saplanan uzun, tırtıklı dişleri kıl payı kaçırdı. Havaya bir toz bulutu yükseldi ve Vaelora çığlık attı, kıl payı kurtulduğu için tekme attı.

Charnelyth ayağa kalktığı anda, tüm çukur yüksek bir kükremeye sallandı, gözleri eskisinden daha tehditkar ve kötülükle parlıyordu.

Vaelora'ya kilitlendiler.

Zevander'ın zihni karışmıştı, gözleri bir şekilde onu yaralayacak bir yol arıyordu. Canavarın kuyruğu mağaranın duvarına çarptı ve kaya parçalarını kopardı. Zevander, hemen arkasında uzanan uzun, mızrak gibi bir parçayı gördü. Ona ulaşmak için Vaelora'yı bir an için terk etmesi gerekiyordu, ama bir şekilde yarattığı delebিলirse, onun dikkatini dağıtabilirdi.

Hatta belki de onu öldürebilirdi.

Silaha uzandı, ama charnelyth tıslayıp uzun, kırmızı dilini ona doğru savurunca durdu. Silah, kırbaç gibi koluna çarptı ve sıcak bir acı ile etini kesti.

"Lanet olsun!" Zevander omzunu kavradı ve geri çekildi. Titreyerek duran, yüzü sessiz bir ağlamaya bürünmüş Vaelora'ya döndü. "Sana işaret verdiğimde, arkasına koşmanı istiyorum!"

"Ne? Hayır!"

"Güven bana, Vaelora!" diye bağırdı Zevander. "Seni almasına izin vermeyeceğim!" "Söz ver. Beni onun yuvasında ölmeye bırakmayacağına söz ver."

"Söz veriyorum." Burnundan derin nefesler alan Zevander, mızrağa odaklandı. "Benim emrimle..." Omuzlarını geriye doğru çekti.

Hiçbir uyarı olmadan, canavar geri çekildi, dişleri parıldadı ve hızlıca saldırdı.

"Şimdi!"

Zevander yana doğru döndü ve mızrağı almak için öne atıldı. Mızrağı hızla yukarı kaldırdı. Canavar Vaelora'ya dönünce, Zevander mızrağın ucunu canavarın vücuduna sapladı ve sıcak bir bıçak gibi pullarını kesti.

Canavar kükredi, tısladı ve öfkeli bir şekilde çırpındı, ama Zevander silaha sıkıca tutundu ve onu yumuşak alt kısmı boyunca yukarı doğru çekti. Vaelora'nın çığlıkları etrafında yankılanıyordu, ama o canavarı öldürmeye kararlıydı ve ölümcül yarasının kenarlarını çekerek iç organlarını döküp ölümünü hızlandırdı.

Kan ve kokuşmuş iç organlar yere dökülerek ayaklarının etrafında birikmişti. Canavar sendeledi, bir kez daha kükredi ve sonra yere yığıldı. Gözleri şişerek titredi ve son bir kez şiddetli bir titremeye sonunda hareketsiz kaldı.

Adrenalin dalgası içini kapladı, zaferin coşkusu kaslarına soğuk bir heyecan dalgası gönderdi.

Zevander bakışlarını Vaelora'ya çevirdi ve omurgasından korku tırmanmaya başladı.

Alt vücudu başka bir devasa charnelyth'in ağzında gizliydi ve gözleri dehşetle parıldayan Vaelora, ona uzandı. "Bileğın!" diye bağırdı. "Zehir! Lütfen!"

Zevander ona doğru atıldı, ama boğazındaki yoğun baskı ayaklarını yerden kopturdu ve farkında olmadan boynuna bağlanmış bir ilmiği kavradı.

Vaelora yürek parçalayan bir çığlık attı ve bir sonraki nefeste, arkasındaki karanlık mağaraya çekildi.

Bir darbe Zevander'ı geriye doğru fırlattı ve omurgası kaya duvarına çarptığında ciğerlerindeki hava sıkıştı. Mağaralardan birinden, iki parlayan gözün onu izlediğini gördü. Zevander, nefes nefese ve hırıltılı bir şekilde bağlarını tırmaladı. Boynundan yukarı doğru çekilirken keskin taşlar sırtını çizdi. Baskı yoğunlaştı,ilmek nefes borusunu sıkıştırdı. Ağzını açtı, ama ne nefes alabiliyor ne de verebiliyordu.

Canavar, dişlerini şaklatarak ileri atıldı, Zevander'ın çırpınan bacaklarını kıl payı ıskaladı. Boğazını sıkın ipi tırmaladı ve bir başka sert çekişle daha da yukarı kaldırıldı.

Altındaki charnelyth dişlerini tekrar çıkardı, bu sefer uyluk kemiğini deldi.

Çığlık atamıyordu. Yaratık başını sallayarak kurtulmaya çalışırken, kanca gibi bacağını sallarken, Zevander tek bir ses bile çıkaramıyordu.

Acı Zevander'in kemiklerinde titreşti ve soğuk, uyuşuk bir his bacaklarından göğsüne kadar yayıldı, ciğerlerine yayıldı. Görüşü daraldı, kenarlardaki karanlık yaklaşıyordu.

Sonunda, kendini bırakmaya karar verdi.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ZEVANDER

Caligorya

Zevander kaşlarını çattı, sıkıca boğazını boğazını
boğazını bir hayalet bir ağı kalmıştı. Anılar
dikenli sarmaşıklar gibi zihninde kıvrılıyordu.

*Altın rengi ten. Karanlık bir çukur. Çıgıllıklar. Korkunç çıgıllıklar.
Devasa bir yılan. Vaelora'nın dehşete kapılmış gözleri.*

Gözlerini sıkıca kapattı, zihninde kalan son görüntüyü görmemek için mücadele ederken yüzünde gerginlik hissetti. Zevander, bu görüntüden kurtulmak için çaresizce başını salladı, ama görüntü zihninde kalmaya devam etti.

Eli ona uzanıyordu.

Yardım et.

Gözleri birden açıldı ve keskin bir nefes aldı. Dikkatini dağıtması gerekiyordu. Gözlerini çevresine çevirdi. Karanlık, neredeyse siyah, parke taşlı sokaklar, sadece birkaç köylüyle seyrek nüfuslu. Yağmur bulutları başının üzerinde asılı duruyordu. Yolun her iki yanında, kasaba meydanına ve taş çeşmeye uzanan küçük dükkanlar diziliyordu.

Caligorya olduğunu tahmin ediyordu, ama Alastor'dan hiçbir iz görmedi. Belki de davetsiz geldiği için ona bir iksir verilmişti.

Bir terzinin dükkânının önünde duran, tanıdığı kız, dirseğinin kıvrımında bir sepet tutuyordu, uzun, gece yarısı rengi saçları omuzlarının üzerinde dans ediyordu. Kendini, evinde okuduğu ay tanrıçalarını anımsatan mistik bir zarafetle taşıyordu, sanki

kutsal metinlerin sayfalarından çıkmış gibi. *Lunamiskza*.

Sık sık rüyalarında gördüğü güzel ay cadısı.

Onu rahatlatan o tanıdık kucaklamaya duyduğu özlemle, ona daha da yaklaştı. Zevander sadece gözlemlemek, bir süre orada kalmak niyetindeydi.

Gerçekliğini hayal etmeye
dayanamıyordu. Hayır, Caligorya daha
güvenliydi.

Onunla birlikte.

Beyaz bir bez, kolundan sarkan sepetin yarısını örtüyordu, diğer yarısı ise açık duruyordu ve o, geçenlere bakmaya tenezzül etmeden, içinde ne olabileceğine bakıyordu.

Merakla, Zevander arkadan yaklaştı, o kadar yakındı ki tatlı bir narenciye kokusu aldı. Caligorya'dan pek çok kokuyu hatırlayamıyordu, ama onunki farklıydı. Akılda kalıcıydı. Annesinin bazen pazardan eve getirdiği taze, olgun yıldız gölgesi meyvesi gibi. Tatlı vanilya ile yumuşatılmış, eskiden çok sevdiği güçlü bir narenciye kokusu.

Zevander, kadının omzunun üzerinden bakarak, sepetin içine sıkıştırılmış bir kitap gördü. Kadın, bir sonraki sayfaya geçmeden önce kitabın sayfalarını açık tutuyordu. Zevander, yaşlı bir kadına baktı. Kadın, kıvrımlı yüzünü buruşturarak kıza yaklaştı.

Yaşlı kadın, ondan kaçınmak için sokağa adım atarak geniş bir mesafe bıraktı.

Hafif bir esinti, kızın narin boynunu okşayan parlak saçlarının dağınık buklelerini havalandırdı. O kadar çok, parmaklarıyla saçlarını okşamak, saçlarının yumuşaklığını hissetmek istiyordu ki. Bunun yerine, gözlerini kapattı ve onu içine çekti, o lezzetli kokuyu şişeleylebilmeyi diledi. Dudakları, kızın boynuna sadece birkaç santim uzaklıkta, cesaretini toplayıp kulağına fısıldadı. Ona, gördüğü en muhteşem yaratık olduğunu söylemek için.

"Bakın, mezardan kim çıkmış."

Zevander, kendisiyle yaklaşık aynı yaşta görünen, açık kahverengi, neredeyse kum rengi saçları ve mavi gözleri olan genç bir kıza döndü. Benzer özelliklere sahip bir erkek çocuk onun yanında yürüyordu, görünüşüne bakılırsa küçük kardeşi.

"Yalnız," diye tükürdü kız.

Koyu saçlı kız gizlediği kitabı hızla kapattı ve onlara dönerek yüzünü ekşitti. "Bugün hiç havamda değilim, Lilleven." "Awww, bugün hiç havasında değil," dedi Lilleven, alaycı bir şekilde bakan kardeşine dönerek. "Lorn'un kötü bir günü var." Dükkana doğru bir bakış attı ve tekrar ona dönerek, onu değerlendirmesine gözleriyle süzdü. "Giymene izin verilen tek kıyafet, hayatın boyunca giydiğin aynı çirkin siyah elbiseyken, terziden ne isteyebilirsin ki?"

giydiğin çirkin, siyah elbise değil mi?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Seni ilgilendirmez ama kız kardeşimi bekliyorum."

"Ah, evet, köyün fahişesi."

Yumruklarını sıkarak, kız ona doğru adım attı. "Aleysia hakkında böyle konuşma."

"Yoksa ne olacak? Büyülerinden biriyle beni kurbağaya mı çevireceksin?"

"Neden bu kadar iğrençsin? Sana ne yaptım da bu kadar nefret dolu ilgini çekiyorum?"

"Var olman." Lilleven tısladı.

"Annem, onu ormanda bırakmalıydık diyor," yanındaki çocuk alaycı bir şekilde dedi ve elinde tuttuğu mavi lolipodu dilini sürerek yaladı. "Öyle yapsaydık daha iyi olurdu."

"Bence o yakılmalı," diye alaycı bir şekilde Lilleven.

"Senin hakkında ne düşündüğümü bilmek istemezsin, Lilleven."

"Söyle bana, sefil cadı. Aklını kurcalayan kötü düşünceleri söyle bana, böylece küçük kardeşim senin ne kadar korkunç olduğunu duyabilir. O kadar korkunç ki, kendi annen bile seni istemedi."

Kuzgun saçlı kızın çenesi, sanki o kötü sözleri çiğniyormuş gibi hareket etti. "Atlar tarafından ezilmeni istiyorum, seni korkunç canavar!" Kızın arkasını döndü, muhtemelen gözlerine dolan yaşları saklamak için.

Zevander bu tatmin edici manzaraya gülümsedi. Evet, o da bunu görmek istiyordu. Ne kadar çok hayal ederse, zihninde o kadar net bir görüntü oluşuyordu.

Lilleven'in boğazından vahşi bir hırıltı çıktı ve dişlerini göstererek kıza doğru atıldı. "Seni çirkin cadı!"

Zevander, Aeryz glifine avucunu uzattı ve çarpmanın etkisiyle kız geriye doğru, sokağa düştü. Bağırışlar ve çığlıklar,

dikkatini ona doğru hızla gelen bir arabaya çekti.

"Lilleven! Dikkat et!" diye bağırdı kardeşi.

Ezilen et ve kırılan kemiklerin sesi, kasaba halkının çığlıkları altında yürek parçalayan bir yankı oluşturdu.

İki devasa atın çektiği kaçak araba, kızı ezip geçti.
kızı ezdi.

Diğer kıza baktı, yüzü
hayalet gibi solgunlaşmış, gözleri ona Vaelora'nın gözlerinde gördüğü korkuyu hatırlattı.

"Ne yaptın sen, evlat?" Tanıdık sesle Zevander, Alastor'un baktığını görmek için arkasını döndü. "Ne yaptın sen!"

"Hiçbir şey. Ona elimi sürmedim."

"Hayır." Dudakları tiksinti ile büküldü. "Sen kendi iradesini dayattın.
Bir can aldın. Bir can verilmeli."

"Ne demek bir hayat verilmeli? Bu gerçek değil. Bu bir rüya."

"Bana olmadan buraya gelmemeni söylemiştim."

"Bunu kasten yapmadım. Bir şey beni buraya getirdi."

Alastor gökyüzüne baktı, dudakları tiksinti ile kıvrıldı. "Buradan
gideceksin. Hemen."

"Hayır. Ona ne olacak?"

"Hemen git!" Alastor avuçlarını açtı ve bir güç göğsüne çarptı, onu
kara bir boşluğa fırlattı.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ZEVANDER

Şimdiki zaman ...

Zevander, Maevyth ve Aleysia'yı köyün içinden geçirirken, parke taşlı yol tapınağa doğru uzanıyordu. Gözlerini sürekli sağa sola gezdirerek, yolun her iki yanındaki terk edilmiş dükkanlardan onlara saldırabilecek herhangi bir şey olup olmadığını dikkatle izliyordu. Her şey sessiz ve sakindi.

Fazla durgundu.

Gökyüzünden beyaz bir topak düştü. Zevander içgüdüsel olarak durdu ve yere düşmeden saniyeler önce belindeki hançeri çekmek için uzandı, topak onu kıl payı ıskaladı. Ne olduğunu anladığında, başının üzerinde dönen devasa kuş ejderhaya bakarak hırladı. Küfürler mırıldanarak hançeri bıraktı ve yoluna devam etti, o huysuz pisliği gökyüzünden aşağıya deşmek için ne kadar büyük bir ok gerekeceğini hayal ederek.

Aleysia, Maevyth'in koluna girerek omzunun üzerinden ona bir bakış attı. Eğer daha zeki olsaydı, bu bakışın sahiplenici bir bakış olduğunu düşünebilirdi. Somurtarak, dikkatini tekrar tehlikeye karşı uyanık olmaya verdi ve ne Maevyth'in kız kardeşi ne de kuş ejderhanın onu pek umursamadığına dair içinden gelen rahatsız edici içgüdüyü görmezden geldi.

Görüş alanının kenarında bir hareket onu tekrar durdurdu ve kulaklarını dikip, yakındaki mumcuya bakışlarını yöneltti.

Yine, garip bir his omurgasını ürperttiğinde eli kılıcının kabzasına kaydı ve karanlık ve kırık pencerelerden hareket olup olmadığını aramak için odaklandı.

"Ne oldu?" diye sordu Maevyth, durarak.

Gökyüzüne hızlıca baktığında Raivox'un hâlâ üzerlerinde daireler çizdiğini gördü. "Tapınağa devam et. Orada buluşuruz."

"Zevander..." Maevyth ona doğru adım attı, ama bir şeylerin ters gittiğini hemen fark etti, çünkü başını salladı ve geri çekildi. "Tamam."

İki kız, sivri kuleleri ve uçan payandaları olan eski bir katedrale doğru koşular. Corvugon da onların peşinden gidiyordu, bu da Zevander'ın bu canavardan hoşlanmamasına rağmen, ona biraz rahatlık verdi.

Çatırtı sesi dikkatini tekrar mumcuya çekti ve Zevander kılıcını çekip, hafif adımlarla oraya doğru ilerledi. Binanın kenarına yaslanarak, tekrar dinlemek için durdu.

Hiçbir şey yoktu.

Metal parlaması, kılıcın işlevsel ucu ona doğru uçmadan önceki tek uyarıydı ve Zevander, kafasının kesilmesini önlemek için tam zamanında eğildi.

Kılıç taşlı dış cepheye çarptı ve Zevander karşı saldırı olarak kılıcını yukarı doğru savurdu. Sanki bu hareketi önceden tahmin etmiş gibi, pelerinli figür geriye atlayarak saldırıyı kaçırdı.

Zevander toparlandı ve Theron'a doğru bir başka hamle yaptı, Theron da bunu atlattı. Yine ıskaladı, ama rakibi tekrar saldırdığında hızla döndü. "Kim sana kılıç dövüşünü öğretti? Yaşlı bir katır mı?"

Kişi alaycı bir şekilde gülümsedi ve kılıcını öne doğru savurdu, ancak Zevander'ın omzuna isabet edemedi. "Hatırladığım kadarıyla annen. Onu akılsızca becermeden hemen önce."

Zevander homurdandı ve Theron'un kılıcıyla çeliklerin çarpışmasıyla geniş bir vuruş yaptı. Düşmanı başka bir bıçak darbesi savuştururken, Zevander hızla engelledi ve göğsüne bir tekme atarak onu geriye, mumcu dükkanının lobisine savurdu.

"Hakaretlerin, karşılıkların kadar zayıf." Zevander hızlı bir dizi vuruşla ileri atıldı ve Theron'u arkasındaki tezgaha doğru itti, Theron da tezgahın diğer tarafına yuvarlandı. Zevander saldırı için geri döndüğünde, Theron tezgahın üzerine atladı ve kılıcını bir sonraki vuruş için hazırladı.

"Onu güvende tutamazsın. Onu senden alacağım."

"Ben öldüğümde. Ve ben nefes aldığım sürece, ona dokunamayacaksın." Zevander geniş ve hızlı bir vuruş yaptı ve Theron bacaklarının kesilmesini önlemek için havaya sıçradığı sırada baldırını sıyırdı.

"Oh, kol mesafesine kadar yaklaşmayı planlıyorum. Tam olarak, sikimin uzunluğu kadar." Karanlık bir kahkaha attı ve bu görüntü, Zevander'ın damarlarında yağlı, siyah bir öfke dalgası yarattı. "Onun bakire amını, yağmur varilinin üzerinde bir kelebeğin kıcı gibi gerip açacağım."

Zevander dişlerini o kadar sert bir şekilde sıktı ki, kafatasına keskin bir ışık çaktı. "Ona parmağını bile sürersen, seni ayak bileklerinden asıp, değerli bir geyik gibi bağırsaklarını deşerim." Atıldı ve bıçağını Theron'un uyluğuna sapladı, ama rakibi havaya sıçradı ve tezgahın karşı tarafına indi.

"Her zaman sözlerinle insanları etkileyebilirdin, değil mi? Hem ondan ne istiyorsun ki? Onu asla doğru düzgün sevedin. Dokunmasına bile tahammül edemiyorsun."

"Sus, yoksa ağzından dilini seve seve çıkarırım."

"Doğru. Her seferinde o nazik elini teninde gezdirdiğinde dişlerini sıkıp kılıcını özlemediğini söyle bana. O anormal derecede yumuşak ellerin hatırasını geri getirmiyor mu? Derinden çıkıp onu boğmak istemiyor musun?"

Tartışmaya girmek istemeyen Zevander cevap verme zahmetine girmede ve kılıcını ileri doğru savurdu, Theron'un kılıcıyla çarpıştığında hayal kırıklığına uğradı.

"Onun senin eşin olduğu için onu istediğine kendini inandırdın. Ama o gerçeği bilseydi, seni *iğrenç* bulurdu. Onun masum merakından tamamen tiksindiğini bilirdi. Yaptığın şeyden utandığını bilirdi."

"Yeter."

Theron kılıcını tekrar kaldırdı ve Zevander'e odanın ortasındaki devrilmiş arabayı dolaşmak için çok az zaman tanıdıktan sonra kılıcını ona doğru savurdu.

Zevander ölümcül darbeyi atlatmayı başardı, Theron'un kılıcının ucu karnını sıyrarak geçip gitti ve öfkeyle dişlerini sıktı.

"Vaelora'yı hatırlıyor musun? Tatlı Vaelora. Eğer itaat etseydin, onu ne kadar kolay kurtarabilirdin... O, senin sevgili ölümlü olabilirdi. Vahşi hayvanlar tarafından yakalanıp canlı canlı yenilebilirdi. Senin yüzünden. *Gururun* yüzünden."

Öfke dolu bir kükreme göğsünden yükseldi ve acımasız, hızlı bir saldırıyla karşılık verdi. Metal çınladı, nefesleri hızlı ve zorluydu, ikisi de zayıf bir nokta göstermiyordu.

Zevander, Theron'u dükkânın ön tarafına doğru itti ve rakibini kırık pencereye doğru itti. Güçlü bir tekmeyle Theron camdan geriye doğru uçtu ve çerçevenin üstünden sarkan cam parçaları parçalandı. Zevander, kolunda bir cam parçası tunikasını kesmiş olduğu için oluşan sıcak izi umursamadan onun peşinden koştu.

Gökyüzünden buz gibi yağmur yağıyordu, o kadar soğuktu ki, kaldırım taşlarına çarptığında buhar çıkıyordu. Zevander, tunik ve pelerininin kemiklerini donduran nemini neredeyse fark etmedi.

"Sana söylemiştim... başkaldırmak ölüm demektir." Theron, yere geriye doğru tekme atarak kılıcını Zevander'in saldırısını engellemek için kaldırdı ve kıkırdadı. "Söylesene, Loyce onu ele geçirdiğinde, generalin evcil hayvanlarından kurtulabileceğini düşünüyor musun?"

Durduramadan, akreplerinin hareketlendiğini, alevin ısısının cildini ısıttığını hissetti. Sırtındaki daha büyük akrep kaldırımı atladı ve Theron onu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Tekrar geriye doğru tekme attı ve ayağa kalkmak için sendeledi.

Akrep hızlıca saldırdı ve kuyruğunu eski dostunun göğsüne sapladı.

kılıç sıkıca sıkıca çınladı çınladı yere yere düştü
düşerken geriye doğru düştüğünde, burnundan zor nefes
alıyordu. Metal iğne geri çekildi,

Yorgun ve bitkin bir halde, Zevander Theron'un yanına diz çöktü.

"Loyce... seni almaya gelecek." Theron zayıf bir kahkaha attı ve ağzından akan bir kan damlasını boğazında yuttu. "Sen..."

ölümcül... ya da senin... *zorla* kurulan bağını hak etmiyorsun."

Sözleri Zevander'in vicdanını kemirdi ve o, zaten ölmek üzere olan piçin boğazını kılıcıyla kesmek istedi. Bir düşünce aklına geldi ve Aleysia ile Theron arasında bir bağ kurarak Umbravale'yi geçmesini sağlayabileceğini fark edince vicdan azabı duydu.

Elbette garanti yoktu, ama bu onlara tek bir seçenek sunardı.

"Siktir," diye mırıldandı ve ayağa kalktı.

Akrep sırtına tırmandı ve tekrar etine yerleşerek kıvrıldı.

"Ne israf," dedi, ona uzun uzun baktıktan sonra, Maevyth ve Aleysia'nın peşinden tapınağa doğru sendeleyerek yürüdü.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

KAZHIMYR

"Becoming Töreni'nden sonra nereye kaçtığınızı bana söylemek ister misiniz?" Torryn, Kazhimyr'in kadehine şarap döktü ve Morwenna onun arkasından geçerken, eliyle kafasının arkasına vurdu ve şarap kadehin kenarından dışarı sıçradı.

"Benim evimde ağzını bozma, tamam mı?"

Torryn omuzlarını geriye attı ve kaşlarını çatı. "Özür dilerim, Morwenna Teyze."

Kazhimyr, yaşlı, kıvrımlı vücutlu kadın akşam yemeğinin sonunu temizledikten sonra masanın ucuna oturup botlarını masanın üzerine attığında burnunu çektirdi. Kazhimyr, onun alçakgönüllü ve zarif biri olarak bilinmemesine rağmen, onun kaba tavırlarını her zaman takdir etmiş, hatta hayranlık duymuştu. Bu özellikleri ona, erkeklerin kemiklerini kaynatan huysuz bir yaşlı kadın olarak ün kazandırmıştı.

En azından söylentiler böyleydi.

Kocası Grendel'in şüpheli nedenlerle öldüğü söyleniyordu, Kazhimyr onun şiddet eğilimli doğasını bilmesaydı bu söylenti inandırıcı olabilirdi. Bir keresinde Zevander'ın, çok daha iri olan adamın ona vurmaya çalıştığı sırada önüne atladığını görmüştü. Yaşlı adam dört parmağı kırık ve egosu incinmiş bir şekilde oradan uzaklaşmıştı.

Torryn boğazını temizledi ve Kazhimyr dikkatini tekrar ona çevirdiğinde, kaşlarını bekleyişle kaldırdı. "Bana nerede olduğunu söylemek üzereydin."

nerede olduğunu söyleyecektin."

"Sen güzellik uykunu alırken, ben bir hücrede oturmuş, Yüzbaşı Zivant tarafından dövülüp kanlar içinde kalıyordum."

Torryn'in kaşları indi, bakışları Kazhimyr'in elmacık kemiğinde iyileşmekte olan morluğ  kaydı. "Bunu Zivant mı yaptı?"

"Evet. Dolion ve Zevander'ı arıyordu. Kralın oğlu kaybolduğ  için şimdi meşgul olduğ unu sanırım."

"Kayıp mı dedin?" Morwenna öne doğru eğildi ve piposunu yaktı. "Oh, bu kötü bir alamet. Ruhların kaynamasını önlemek için hepimiz biraz catallys pençesi alsak iyi olur." Son derece batıl inançlı olan yaşlı kadın, Nilivir'lerin kan büyüsü olmadan yapmak zorunda kaldıkları gibi, bazen büyü ve lanetlere güvenerek karanlık büyüyle uğraştığı biliniyordu.  oğ  büyücü gibi, o da eski geleneklerden uzak durmuyordu. Nilivir'lerden de uzak durmuyordu. "Hemen dönerim." Yemek odasından hızla çıkarken, Rykaia ve Allura'ya çarpmak üzereydi. Allura'yı gören Kazhimyr, neredeyse nefesini tutacaktı.

"İkiniz akşam yemeğini kaçırdınız," dedi Torryn, gözleri hep Rykaia'nın üzerindeydi.

"Ben a  değildim." Rykaia, Kazhimyr'den iki sandalye uzağ  oturdu ve Kazhimyr'in sevincine, Allura da onun yanına oturdu.

"Ben de," diye ekledi güzel Elvyniran. "Dolion'u kimse kontrol etti mi?"

"Daha  nce. Görünüşe göre yine bir vizyon görmüş." Kazhimyr içini çekip şarabından bir yudum aldı. "Görünüşe göre Mortasia'ya gideceğiz."

Allura'nın bakışları ona yöneldi, endişeli bir ifadeyle kaşlarını çattı. " l ml lerin diyarına mı?"

"Evet. Kardeşim yine başını belaya soktu. Ve Maevyth." Rykaia kendi kadehine şarabı ağızına kadar doldurdu. "İkiniz onsuz dönerseniz, sizi bizzat ben deşerim." Kadehine eğilip şarabı yudumladı.

Yüzündeki gülümsemeye rağmen, Ravezio başını salladı. "Neden bu kadar şiddetli olmak zorundasın?"

"       erkekler önemli ayrıntıları unutma eğilimindedirler. Mesela kılıçlarını nereye koyduklarını. Akşam yemeğinden sonra kaselerini nasıl düzgün bir şekilde temizleyeceklerini." Kazhimyr'in şaşkınlığına, şarap kadehini elinde gevşekçe tutarak

, Kazhimyr'in şaşkınlığına, bir damla bile dökmeden. "Bir kadının en hassas noktalarının nerede olduğu."

"Ah, bu çok alçakça. Ben tüm hassas noktaları biliyorum. Kendi başına ulaşamadığın noktaları bile, shaszha." Ravezio göz kırptı ve dilini dudaklarında gezdirdi.

Yanında duran Torryn omzuna sert bir yumruk attı ve Ravezio yüzünü buruşturarak vurulduğu yeri ovuşturdu.

"Sadece şaka yapıyordum."

"Pekala, kim catallys pençesi ister?" Morwenna teyze, masadaki herkesin önüne fincanları koyarken, söz konusu pençelerden birini dişlerinin arasında tutarak odaya bir tepsi getirdi.

"Çay içecek havamda değilim, teşekkürler." Torryn dudaklarını büzerek fincanı öne itti.

"Bu çay değil, canım. İçindekiler, çok içersen seni karın içinde kış üstü bırakır."

"Peki o zaman." Torryn fincanını kaldırdı ve bir dikişte içti. "Catallys pençesi olsun."

"Bir dakika, sen neden küfür edebiliyorsun da biz edemiyoruz?"

Morwenna, Ravezio'nun kafasına bir tokat attı. "Çünkü ben daha yaşlıyım ve bu ayrıcalığı hak ettim. Şimdi iç şunu."

Kazhimyr, bir yudum almak için bardağı kaldırırken, gözünün ucunda karanlık bir silüet belirdiğinde durakladı. O tarafa döndüğünde, silüet komşu odanın duvarına kayboldu. Deimosi. Ölümünden sonra geride kalan, gölge şeklinde bir korku.

Morwenna teyze yavaşça geri döndü, dudaklarının köşesi alaycı bir gülümsemeye çekildi. "Görünüşe göre Grendel amca bu gece aktif."

"Nasıl öldü?" diye sordu Ravezio.

"Kaza. Çok yazık," dedi Morwenna teyze ve kupasını geriye doğru eğerek bir yudum aldı.

"Öyle miydi gerçekten, sevgili teyze?" Rykaia, teyzesine bakarken sesinde eğlence dolu bir ton vardı. "Çünkü bunu yapanın bir ombrevor olduğunu duydum."

Morwenna Teyze'nin gözleri kısıldı. "Ne unuttum biliyor musun? Biraz çiçek kabuğu. Catallys pençesi çiçek kabuğu ile daha lezzetli olur.

İzinle, lütfen?" Masadan kalktı ve başka bir şey söylemeden mutfağa doğru sürünerek gitti.

Rykaia'nın yüzünde bilmiş bir gülümseme belirdi.

"Ombrevor mu? O da ne?" Ravezio çayı kokladı ve bir yudum aldı, ama iğrenç tadı yüzünü ekşitmesine neden oldu.

"Eskiden, biri sana zarar vermek istediğinde, bir kahine başvurarak, sana zarar veren kişinin gelecekteki ölüm ruhunu çağırabilirdin," diye açıkladı Rykaia. "Onların ombrevor'unu. Yani, Morwenna teyze, Grendel amcanın gelecekteki ölüm ruhunu çağırmış olabilir de, çağırmamış da olabilir."

Sanki bu noktayı vurgulamak istercesine, Deimosi başlarının üzerinden uçarak duvarların içinden girip çıktı.

"Bu mantıklı değil. Neden ölüm ruhu onu öldürmek istesin ki?"

Rykaia omuz silktili ve şarabının geri kalanını bitirdi. "Aptallığı için intikam. Kaderini değiştiremez ve anladığım kadarıyla, hepimiz öldüğümüzde biraz pişmanlık duyarız. Özellikle geride kalan huzursuz ruhlar."

"Yani, bu gelecekteki ruhu çağırıyorsun ve... ne oluyor?" Son yudumu içtiğinde açıkça hoşnutsuzluğunu belli etmesine rağmen, Ravezio bir yudum daha aldı.

"O seni yutar. Bana söylendiğine göre, bu en travmatik ve acı verici ölüm şekliymiş." Gözleri tavana doğru kaydı. "Ama Grendel Amca ona çok kötü davranıyordu. Bu yüzden, bana kalırsa, hak ettiğini buldu." Deimosi yan duvara kaydı ve bir daha ortaya çıkmaya tenezzül etmedi.

"Yalan söylemeyeceğim..." Herkes, kapıda duran ve bir kavanoz çiçek kabuğu tutan Morwenna'ya döndü. "Bazen burayı tek başıma çok yalnız buluyorum. Grendel huysuz bir ihtiyardı ve Aethyria'daki tüm parayı verseler bile onu geri almazdım. Ama bu evde seslerin eksikliğini hissediyorum. Bu kadar insanın olması çok güzel."

* * *

Kazhimyr odasındaki açık pencerenin pervazına oturmuş, avlunun karşısındaki balkonunda yıldızları hayranlıkla seyreden Allura'ya bakıyordu. Şahsen, gökyüzündeki yıldızlar

Onun güzelliği karşısında sönük kalıyorlardı. Ne yazık ki, akademisyenler çok daha yüksek bir sosyal sınıfa aitti ve soylu aileler tarafından saygı görüyorlardı. Onun dünyasından çok uzaktı, ama en azından manzarayı seviyordu.

Allura'nın bakışları ona indiğinde ve gülümsediğinde, Kazhimyr hızla başka yere baktı.

Bunu yaparken, Allura'nın odasının altındaki Dolion'un odasının penceresinden gizlenen karanlık bir silüet fark etti. Kazhimyr öne eğildi. Gözleri odaklandı. Gözünün ucuyla Allura'nın durduğu yerden hareket ettiğini gördü, ama gözlerini silüetten ayırmaya cesaret edemedi.

Cam kırılma sesini duyunca Kazhimyr kılıcını kaparak odasından çıkıp kavisli koridordan diğer tarafa koştu.

Kapıdan gürültü ve patırtı duyuldu ve o kolu salladı. Kilitliydi. "Dolion!"

"Bu saçmalık da ne?" Morwenna teyze, soluk ay desenli bir gecelik ve içine rastgele tıktırılmış kıvrıkcık saçları tutamayan bir gece şapkası giymiş olarak yaklaştı. "Hiç uyuyamıyorum!"

Bağırışlar ve daha fazla cam kırılma sesi Kazhimyr'in sinirlerini bozdu. Kazimyr kolu tekrar salladı ve kapıyı yumrukladı.

"O kapıyı yıkmak gerekebilir, canım." Morwenna teyze başını salladı. "Bu eski kilitler, tecrübeli kadınlar gibidir. Nazikçe sallanmak için yapılmamışlardır."

Diğer taraftan gelen kan donduran bir çığlık Kazhimyr'i çılgına çevirdi ve omzunu tahta panele çarptı. "Dolion, kapıyı aç!" Daha önce olduğundan daha sert bir şekilde tekrar çarptı, ama lanet olası şey yerinden kıpırdamadı.

"Ne oluyor yedi cehennemde?" Torryn, ikisine arkadan yaklaşarak sordu.

"Sen." Morwenna teyze onu işaret etti ve keskin bir şekilde başını salladı. "Biraz güç kullan. Gerekirse kır."

Daha iri olan Letalisz botunu kaldırdı ve kapıya vurdu. Bir kez. İki kez. Üçüncü vuruşta kapı açıldı ve ikisi de içeri girerken Kazhimyr odayı telaşla taradı.

Dolion duvara yaslanmış, gözleri sola sabitlenmiş, pelerinli bir figürün zeminde ona doğru sürünerek geldiğini izliyordu. Yabancıнын arkasında, çürümüş dallar ve

köklerden örölmüş bir figür dolaşıyordu, her biri yosunla kaplı çürümüş bir iskelet formunu sarmıştı. Her hareketinde ahşabın gıcırdaması duyuluyor, ardından uzuvlarının sürtünme ve çarpma sesleri geliyordu.

Gıcirtı, kazıma, çarpma. Gıcirtı, kazıma, çarpma.

Parlayan göz çukurları yabancıyı sabit bir şekilde takip ediyordu ve göğsünden yıldırımla parçalanmış ağaclar gibi bir kükreme geliyordu. Canavar pençeli elini salladı ve tek bir vuruşla yabancıнын pelerini paramparça etti, ardından onu geriye doğru çekti. Yakalanan yabancıнын etrafında, sanki kendini gizlemeye çalışıyormuş gibi dumanlar yükseldi, ancak dumanlar hızla dağıldı.

"Onu öldüremezsin, büyüün işe yaramaz!" Dolion uyardı. "Kurban kendi lanetini öldüremez."

"Bu benim lanetim değil!"

Ses tanıdıktı ve Kazhimyr öne doğru eğildi, konuşan adama bakışlarını dikti. Pelerinli figür arkasını döndüğünde, Kazhimyr'in kasları gerildi. "Dravien?"

Eski yol arkadaşı ona bakmaya tenezzül etmedi, kılıcı canavara doğrultmuştu. "Benden uzak dur!"

Dolion güldü. "Cehennemden, evet. O, şey... sen... muhtemelen Nethyria'nın en derin çukurlarından sürünerek çıkmışsındır."

"O nedir?" Torryn, Kazhimyr'in yanında sordu.

"O bir ombrevor. Çok güzel, değil mi?" Morwenna, yaratığa bakarken dudaklarını gülümsemeye uzattı. "Merak etme, bize zarar vermez. Sadece kendisine."

Dravien hançeriyle ombrevor'un kemikli omuzlarından ve boynunun arkasından çıkan dallardan birini kesti. O geriye doğru kaçarken, ombrevor bir kez daha kükredi ve dört ayak üzerinde ona doğru koştu.

"Dediğim gibi, bir kez harekete geçtiğinde, bu yaratığı öldüremezsin. Ne yaparsan yap, bir ombrevor'u durduramazsın."

Dravien yatağın üzerinden atladı, ombrevor onu kovaladı, komodin ve ateş lambasını devirdi.

"Bir şey yapmalı mıyız?" Kazhimyr, canavarın Dravien'in peşinden odayı parçalamasını izleyerek sordu.

"Neden yapayım?" Morwenna kollarını göğsünde kavuşturdu. "O piç kurusu evime zorla girdi. Onu önce ben bulmadığım için şanslı." Bir

Bir nesne havada uçtu ve Morwenna kenara çekilirken, bir şamdan ikisinin arasına düştü.

"Bunu durdurun!" Ombrevor bacağını yakalayıp onu kendine doğru çektiğinde Dravien çığlık attı. "*J'mil redrisz!*"

"Bundan emin misin?" Dolion sordu.

"Evet! Eminim!" Dravien kaçmak için boşuna bir girişimde bulunarak yere tırmandı.

"Senin işgal ettiğin odanın sahibi olarak, seni kovuyorum!" Dolion haykırarak canavara doğru adım attı ve sanki havada bir şey çiziyormuş gibi parmağını salladı. Garip bir sembol soluk mavi renkte parıldayarak onun önünde asılı kaldı.

Ombrevor dönerek Dolion'a parlayan gümüş gözleriyle baktı. Dravien'e bir kez daha hırladı ve duvara tırmanarak tavana kayboldu.

Hâlâ nefes nefese olan Dravien, titreyerek bıçağını uzatmış oturuyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Kazhimyr yaklaşarak, gerekirse hızlı bir hamle yapabilmek için elindeki bıçağı çevirdi.

Elvyniran bıçağını indirdi ve ayağa kalktı. "Buluşma yerini konuşmadığımız aklıma geldi." Siyah dumanın içinde kayboldu ve Kazhimyr onu aramak için etrafında döndü. Dravien yeniden ortaya çıktı, bıçağı Dolion'un çenesinin altında duruyordu. "Onun için buradayım. Kimsenin incinmesine gerek yok."

Arkasında, ombrevor pencerenin hemen dışında belirdi ve karanlık bir gölge gibi onlara bakıyordu.

"Tek yapmam gereken bir kelime söylemek, onu evime geri almaktır, o da seni parçalara ayırır, her santimini yutar ve yerde bir kan gölü dışında hiçbir şey bırakmaz," diye uyardı Morwenna. "Kaybolma numaran bile yeterince hızlı olmayacak. Güven bana, bu konuda biraz tecrübem var."

"Önce davet edilmesi gerekiyorsa, nasıl içeri girmiş olabilir?" diye sordu Torryn.

Kollarını kavuşturan Morwenna, "Girmek için izne ihtiyaçları yok. Sürgün edilmek için izne ihtiyaçları var, Dolion'un o kurnaz küçük pisliğe nezaketle sunduğu gibi."

"Onu bırak, yoksa gözlerinin arasına bıçak saplarım," Ravezio göğsündeki kılıftan iki bıçak çıkardı.

Dolion çenesinin altına dayanan bıçağa bakıp elini kaldırdı. "Beni öldüremez. Onun kültüründe, hayatını kurtaran adamı öldürmek veya ona zarar vermek yasaktır. *J'mil redrisz*, Elvyniran dilinde 'hayatımı sana teslim ediyorum' anlamına gelir."

"Halk inançlarına fazla güvenme, ihtiyar," dedi Dravien, gözlerini çevredeki Letalisz'lerden ayırmadan, sadece ombrevor'un nöbet tuttuğu pencereye hızlıca bir bakış attı.

"Öyleyse yap. Beni öldürmekte ısrarcıysan, o bıçağı boğazıma dayayıp kaydır."

Dravien alaycı bir şekilde güldü. "Öldürölmek için yalvarıyorsun." Alaycı gülümseme, kaşlarını çatmasıyla kayboldu ve sinirli bir homurtuyla büyücüyü bıraktı. "Lanet olsun!" Elini başının üzerinde ileri geri gezdirerek saçlarını karıştırdı.

"Elvyniran'ım paslanmamışsa, bana bir iyilik borçlusun."

"Bir iyilik mi?" Dravien acı bir kahkaha attı, başını sallayarak pencereye doğru baktı. "Çok komik."

"Arkadaşlarımı ölümlülerin diyarına götüreceksin."

"Dolion..." Kazhimyr, Dravien'e hızlıca bir bakış attıktan sonra büyücüye doğru bir adım attı. "Delirdin mi? Seni öldürmeye çalıştıktan sonra ona güvenecek misin?"

"O zararsız. Benim isteğimi yerine getirmesi gerekiyor. Bunu yapmazsa, büyük bir talihsizlikle karşılaşırız. Öyle değil mi?"

Dravien arkasını dönerek dudaklarını sıkıca kapattı.

"Arkadaşlarımı eşlik edecek ve orada kaybettiğimiz birini bulmalarına yardım edeceksin."

"Kim ölümlülerin diyarını ziyaret edecek kadar aptal olabilir ki?" diye mırıldandı Dravien.

"Adı Zevander Rydainn." Dravien'in yüzü soldu.

"Ne dedin?"

"Onu tanıyor musun?" Dolion kaşlarını çatarak sordu.

"Evet, tanıyorum." Uzaklara bakarak, yüzünde endişe dolu bir ifadeyle. "Bir keresinde onu öldürmeye çalıştım."

"Bu sefer onu öldürmeyeceksin. Onu ve arkadaşını sağ salim eve getireceksin. Bunu başardığında, bana olan borcun kapanmış olacak."

Dravien yaşlı büyücüye sert bir bakış attı. "Benden epey bir şey istiyorsun, ihtiyar."

"Sen benim canımı almaya çalıştın. Ben de aynı şekilde karşılık verdim."

"Başından beri niyetin buydu, değil mi?" Kazhimyr, elini hançerinin kabzasına koyarak homurdandı, o piçi bıçaklama dürtüsü avucunu karıncalandırıyordu. "Dolion'u bulmak için Ravezio ve benimle dost oldun. Sende bir terslik olduğunu biliyordum."

"Her zaman içgüdülerine güven." Alaycı sırtışı Kazhimyr'in dürtülerini daha da şiddetlendirdi.

"İçgüdülerim bana bu fikrin boktan olduğunu söylüyor. Ravezio ve ben Zevander'ı kendimiz bulabiliriz."

"Sana söz veriyorum, onunla seyahat etmek tamamen güvenli." Elleri arkasında, Dolion Dravien'e döndü. "Yemini bozarsan ne olacağını bana tekrar hatırlatır mısın?"

Elvyniran ilk başta cevap vermedi.

"Üzgünüm, seni duymadım."

O başka yere baktı. "Talihsiz bir trajedi başımıza geldi."

"Evet. Beni ihanet ederseniz, bu ne büyük bir utanç olur."

"Seni kim tuttu?" Torryn arkadan sordu.

Dravien omuz silkti, kayıtsızlığı Kazhimyr'i rahatsız etti. "Hatırlamıyorum."

"Belki o pencereyi açmak hafızanı canlandırır?" Cevap vermediğinde Kazhimyr pencereye doğru yürüdü.

"Loyce! Beni General Loyce tuttu."

Dolion, uzamış sakalını kaşıyarak inledi. "Maalesef mantıklı. Zevander ve Maevyth'i bulmak için bir neden daha. Eğer ilgisi septomir ise, generalin bir sonraki hedefi onun olacağına eminim."

"O zaman bu doğru." Dravien dikkatini tekrar Dolion'a çevirdi. "Yedi taştan altısına sahipsin."

"Sahip olup olmadığının artık senin için bir önemi yok. Yeni bir görevin var. Ne kadar harika!"

Yüzündeki nefret Kazhimyr'in yüzüne memnuniyet dolu bir gülümseme getirdi. "Peki bu lanetle ne yapacağım?" Dravien, ombrevor'un hala onu izlediği pencereyi işaret etti.

"Onu kim çağırmış olabilir, bir fikrin var mı?" Morwenna teyze sordu.

Dravien iç geçirdi. "Evet."

"Annen mi?" diye alay etti Ravezio.

"Hayır, pislik. Dün gece yattığım kadın."

"Ooh. O kadar mı kötü?" Morwenna teyze başını eğdi ve sempatik bir ifade takındı. "Sorun değil canım, hepimiz o konuda yetenekli olamayız."

Dravien gözlerini devirdi. "Vivicantem'in madalyonunu çaldım."

Dolion avucunu adama doğru uzattı ve parmaklarını şıklattı.

Dravien inleyerek cebine uzandı ve madalyonu çıkardı. Dışarıdaki canavar vahşi bir kükreme attı ve Dravien irkildi, madalyonu hızla Dolion'un avucuna bıraktı.

Yaşlı büyücü odayı geçerek pencereye doğru yürüdü ve pencereyi açtı. Kolyeyi yaratığın kemikli avucunun üzerine sallandırdı. "*Un'det complisz.*"

Hırlayarak, canavar pençelerini madalyonun etrafına kapattı ve hızla uzaklaştı. Dolion arkasını döndü. "Borcun ödendi."

"Tek istediği bu muydu? Kendim teslim edip, ruhumu size teslim etmeden borcumu ödeyebilirdim."

"Tam olarak değil. Her halükarda seni yiyip bitirirdi. Oysa ben bir kahinim, yani çağırmayı iptal etme gücüne sahibim."

Dravien elini yüzüne götürdü. "Peki, ölümlülerin diyarına ne zaman çıkacaksın?"

Kazhimyr, onunla birlikte seyahat etmek zorunda kalacağı için hala rahatsızdı. "Şafak vakti. Geç kalma."

OTUZ ALTI. BÖLÜM

ZEVANDER

Geçmiş ...

Zincirlerin sessiz çınlaması, Zevander'in hırpalanmış vücudunun kırık bir kukla gibi bağlarından sarkık bir şekilde asılı durduğu nemli hücrede yankılanıyordu. Kolları uyuşmuş, her bir sığ nefesin acısı, morarmış ve ağrıyan kaburgalarına dalgalar halinde yayılıyordu. Kelepçelerden dolayı bilekleri yaralıydı, ayağı her kayıp düştüğünde derisinin soyulmasının acı veren sızısını görmezden geliyordu, dehidrasyon ve açlıktan kasları zayıflamıştı.

General Loyce'un sevgili evcil hayvanlarından birini öldürdüğü için aldığı ceza. Onun öfkesine kaç gün dayandığını bilmiyordu, çünkü güneş ışığı hücresinin soğuk, gri taşlarına hiç değmiyordu. Sadece gölgeler ve kemiklerini saran bir tür soğukluk vardı. Nefretini sıcak Venetox çeliği ile onun etine kazımış, yaralarının kalıcı olmasını sağlamış, sonra onu yaralarından kan akarken orada asılı bırakmıştı.

Sessizlik ve ıstırap içinde. Karanlık ve acı içinde. Ve o çığlıklar.

Onu o çukurdan çıkarıp bilincini geri kazandırdıklarında, Loyce onu Vaelora'nın uzaktaki çığlıklarını dinlemeye zorlamıştı. Bu yürek parçalayan ses saatlerce sürmüştü.

Hâlâ da zihninde onu duyabiliyordu. Kardeşi için çığlık atan.

Zevander, taze bir panik dalgası onu yeniden sararken, titreyerek nefes verdi.

Yüzüne aldığı çok sayıda darbeden şişmiş gözleriyle, boğucu karanlığa bakıyordu ve nemli hücresinin köşesinden, uzun sarı saçlı belirsiz bir figürün ona doğru sürünerek geldiğini izliyordu. Hareketleri anormal derecede ani ve rahatsız ediciydi. Bir zamanlar soluk yeşil olan gözleri, Zevander'ın bakmaya cesaret edemediğı bir şeye dönüşmüştü.

"*Sen... onların beni almasına izin verdin.*" Vaelora'nın derin, kısık ses tonu, kızın normalde melodik tınısına uymayan kötücül bir keskinlik taşıyordu. "*Sen onların beni almasına izin verdin!*"

Onun suçlayıcı sözlerini kulaklarından silmek için çaresizce başını salladı, göğsünde soğuk bir ürperti hissetti.

Gerçek olamaz.

"*Bana bak!*" ılıkları daha da yükseldi, ruhunu delen sağır edici bir ses.

Başını taşlara vurdu ve şimşek gibi bir acı şakaklarına yayıldı.

Kafamdan çık. Kafamdan çık!

ılıklar azaldı, ama o bir kez daha boşluğa gözlerini açmaya cesaret edemedi. O boşluklu yalnızlık, çektiğı tüm işkencelerden daha kötüydü.

İlk birkaç gün, her güçlü darbeye, her kılıç darbesine, yılmaz bir dirençle karşılık vermişti, ancak zaman geçtikçe ve zihni Vaelora'nın çektiğı acıları düşünerek onu eziyet ettikçe, içi boşalmıştı. Kendi kabuğuna çekilmişti. Artık karanlığı hapsetmek için gücü kalmamıştı.

Karanlık, siyah bir fırtına gibi onu sardı ve o da kendini karanlığa teslim etmeye hazırды.

O kırılğan eşiğın hemen yanında dururken, sadece ölüm için fısıldaması yeterliydi.

"*Melek.*" Sessizlikten çok daha yumuşak bir ses çıktı.

Gözlerini açtı ve bu yerde tanımadığı bir sıcaklık göğsünde çiçek açtı, onu görmek acısını yuttu.

O.

Omuzlarından sıvı bir gölge gibi dökülen uzun, siyah saçlarını seyretti. Ayın öptüğü soluk, parlak teni. Ona evini hatırlatan kış grisi gözleri. Eterik bir ışıkla yıkanmış, tanrılardan bir özür gibi ona gülümsedi. Zihninde sıkıca tuttuğu bir hediye.

"*Neden acı çekiyorsun?*" O dayanılmaz derecede nazik ve yumuşak ses, onu neredeyse yıkıyordu.

Cevap vermek için ağzını açtı, boğazı susuzluktan çok kuru ve hassastı. O nasıl bu cehennemde olabilirdi?

"Sen... gerçek misin?" diye sordu, sesi gergin ve pürüzlüydü. Şişmiş gözleriyle etrafına baktı, ama daha önce gördüğü nemli taş duvarları gördü, Caligorya'ya geldiğine dair hiçbir işaret yoktu.

Kadın gülümsedi ve narin elini uzatarak onun yanağını okşadı. "*Buradayım.*"

Zevander bu sıcaklıktan neredeyse bayılacaktı ve elleri kelepçeli olmasaydı, onu orada tutup, bu sıcaklığın kemiklerinin derinliklerine işlemesine izin verecekti. "Seni... tekrar görmek için... bekledim." Ciğerlerinde, teneke bir kapta bozuk paraların çıkardığı ses gibi hırıltılı bir nefes vardı. "Son bir kez... senin için."

Gözlerinde hüznün parladı ve yaralı ve parçalanmış yüzünü eliyle okşadı. "*Vazgeçemezsin, Angel. Biraz daha savaşmalısın.*"

"Benim... savaşacak... gücüm kalmadı." Bu itiraf, onu utançla doldurdu.

"*Var. Acının altında sönmeyen bir alev yaşıyor. Kırılmayacak bir güç. Bu acı geçici, ama içinde yanan şey sonsuz.*"

Zevander başını eğdi, gözyaşlarını tutmak için çenesini sıktı. "Acı... tek var olan şey."

"*O zaman onu kucakla. Seni tüketmesine izin verme. Gerekirse eğil. Ve savaş. Nefesin dışında her şeyi alana kadar.*" Alnına hayalet gibi bir öpücük kondurdu ve dikkatini tekrar ona çekti, ama sönük bir yıldız gibi ortadan kayboldu.

Sıcaklık soğuğa dönüştü ve karanlık ışığı yuttu. Onun adını bile bilmiyordu. Onu sadece yalnız olarak tanıyordu. Bir rüyadan başka bir şey değildi.

Görüşünün kenarında bir gölge belirdi ve Zevander, Golvyn'in odanın diğer ucuna koşarak gölgelerin arasında saklandığı yere bakışlarını çevirdi.

"Biraz su getirir misin?" Zevander'ın sesi daha sert, daha boğuk hale gelmişti. Karnındaki açlığı, içemediği su kadar fark etmemişti. "Lütfen, Golvyn."

Küçük ellerini önünde birleştiren Golvyn, hücre dışındaki uzak bir meşalenin yaydığı titreyen ışık huzmesine adım attı. "Çoğu kişi bizi gördüklerinde öldürmek ister."

"Ben bir Golvyn ile büyüdüm. Sana karşı... hiçbir kötü niyetim yok."

Golvyn, hücrenin parmaklıklarına doğru döndü. Parmaklıkların dışında bir kova su duruyordu. Dört ayak üzerinde hücrenin içinden kayarak kovaya doğru gitti ve kenarına asılı kepçeyi kaldırdı. Golvynler boy olarak eksikliklerini güçleriyle telafi ediyorlardı ve o da kepçenin çukurunu kovaya daldırmayı başardı. Kepçeyi başının üzerine kaldırıp parmaklıkların arasından geçirdiğinde, su kepçenin kenarından sıçradı. Golvyn, Zevander'ın vücuduna tırmanıp kolunun ve omzunun kıvrımına konarken, minik pençeli tırnakları Zevander'ın cildinde koştu. Kepçeyi Zevander'ın ağzına doğru eğdi.

Zevander, çürük yumurta gibi kokmasına aldırmadan, sıcak sıvıyı hevesle yudumladı. Sıvı, kurumuş dudaklarının çatlaklarına nüfuz etti ve her damlasını içti.

Bitirdiğinde, Golvyn vücudundan aşağı indi. "Teşekkür ederim."

Sıçan benzeri figür başını salladı. "Yiyecek bulmak zor, yoksa paylaşırdım."

"Anlıyorum," dedi Zevander zayıf bir sesle. Vivicantem eksikliğinden kaynaklanan halüsinasyonlar görmeye başlamıştı bile. Vaelora'nın hayaletini görmüştü. İki gece önce, onu ölüme terk ettiği için babası onu azarlamıştı. Artık onları görmekten dayanamıyordu.

Başı öne düştü, ıslak ve keçeleşmiş saçları, parçalanmış yüzünü gıdıklıyordu. Daha ne kadar savaşılabildi? Vücudu daha ne kadar dayanabilirdi? Günler? Saatler? Dakikalar? Ne zaman sonunda pes edecekti?

Hücre kapısının gıcirtısı artık onda pek bir tepki uyandırmıyordu. Her ziyaretinde acı kaçınılmazdı. Başka bir şey beklemek, cesaret edemediği acımasız bir delilikti.

Zevander başını öne eğdi, kadının talep ettiği saygıyı göstermeye tenezzül etmedi. Kadın yaklaşırken siyah botları beton zemini sıyırdı, arkasında bir çift bot daha vardı, ikisi de Zevander'ın sallanan ayaklarının hemen önünde durdu.

"Merhamet dile. Ben de sana merhamet göstereyim." Aldatıcı derecede nazik sesi, zehirli yılanlar gibi derisinin altına işledi.

Göğsünden zayıf bir kahkaha çıktı, çenesindeki ağrı yeniden alevlendi. "Sana bu zevki vermektense, nefesimi boşa harcamayı tercih ederim... sana aynı şeyi emrederek."

"Ölümü arzuluyorsun. Öyle mi?"

"Senin lanet sesini duymak zorunda kalmayacağım herhangi bir yeri arzuluyorum."

"Kimse benden kaçamaz. Ölümde bile. Şimdi söyle bana, bu planı kim yaptı? Senin yapmadığını biliyorum, bu yüzden hala hayattasın."

"Beni bu kadar küçümsüyor musun?" Zevander alaycı bir şekilde sordu.

"Kollarını bağlayıp seni o çukura geri atabilirdim. Değerli evcil hayvanlarımdan seni parçalamasını izleyebilirdim. Ama bu çok çabuk olurdu. Çok kolay." Avucunu açarak, her iki ucunda altın boncuklar bulunan kavisli bir altın çubuk gösterdi. "Yıllar önce, Eremicia'nın uzak köşelerine seyahat ettim ve orada genç erkeklerin ölümcül denemelerden geçirildiği küçük bir köy buldum. Hayatta kaldıkları her deneme, penislerine piercing takılarak kutlanıyordu. Acı verici bir işlemdi, ama zaferlerini hatırlatıyordu. Erkekliklerini. Piercing sayısı ne kadar fazla olursa, zaferleri o kadar fazla, kazandıkları saygı da o kadar fazla oluyordu. Bunu çok ilginç buldum."

"Tabii ki yaptın."

"Bugün, hayatta kalma mücadelenin ilk zaferini kazanacaksın. Ve her on yılda bir, yeni bir piercing takılacak." Metal çubuğu arkasındaki kişiye uzattı. O kişi Zevander'a doğru yürüdü, vücudunu döndürdü ve yaralı kaburgalarını tuttu.

Zevander, adam onu parçalanmış ayakları üzerinde dik durmaya zorlarken bir homurtu çıkardı. "Senin hikayeni alay konusu haline getirmen şaşırtıcı değil."

"

"Ben buna ilham diyorum. Her piercing bir büyü ile birlikte gelecek. Öbür dünyaya taşıyacağın bir söz. Bu geceden sonra, acı olmadan zevki asla bilemeyeceksin. Acı çekmeden sevgiyi. Bana karşı gelmeye devam ediyorsun, ama bu sefer senden her şeyi alacağım."

Arkasındaki adam, Zevander'ın bacchanal'dan beri giydiği yırtık peştamalı aşığı çekti ve onu tamamen çıplak bıraktı.

Ve bir kez daha, acıya hazırlandı.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

ZEVANDER

Caligorya

"Seni geri davet ettim," dedi Alastor, Zevander gözlerini açtığında kendini en son bir kızın atlar tarafından ezildiğini gördüğü köyün ortasında buldu. "Sana eylemlerinin sonuçlarını göstermem gerekiyor."

Zevander, pelerinli akıl hocasını kırmızı kapılı devasa katedrale doğru takip ederken midesinde soğuk bir his hissetti. İçeri girdikten sonra, akıl hocası onu koridorlardan oluşan bir labirentin içinden, gölgelerin içine inen karanlık bir merdiven boşluğuna götürdü.

Merdivenlerin en altına vardıklarında, kızın çığlıklarını duyabildi.

Zevander'ın kasları gerildi, kalbi göğsünde çarpmaya başladı. Alastor, ortasında küçük bir demir kapak bulunan bir kapıya yaklaştılar ve Alastor kapıyı açtı.

Alastor eliyle işaret ederek içeri bakmasını söyledi ve Zevander kapıya doğru adım attı, tıpkı kendisinin kilitli kaldığı hücreye benzeyen küçük bir hücreye baktı. Köşede, kızın güzel profilini de dahil olmak üzere herkesin yüzünü aydınlatan bir mangal yanıyordu. Kız bir taburede oturmuş, elbisesinin önünü göğsüne tutuyordu. Uzun, simsiyah saçları yeni kesilmiş ve siyah kirler halindeydi, vücudu parlak yaralarla kaplıydı.

"Sacton Crain." Kırmızı giysili bir kadın, zayıf yüzlü, uzun boylu, ince bir adama işaret etti. "Bu Lord Eldric Holloway. Cadı avcılığı becerileriyle

Eğer kızın üzerinde şeytanın işareti varsa, o bunu bulacaktır."

"Mükemmel." Caligorya'ya ilk ziyaretinde tapınakta hatırladığı şişman adam, kıza karşı düşmanlığını ilk kez hissettiği anda, ona hiç empati göstermeden bakıyordu. "Bu konuyu kapatmayı sabırsızlıkla bekliyorum. Lilleven'in kardeşi, kızın kız kardeşinin ezilerek ölmesini dilediğini duyduğunu iddia ediyor. Bu yetmezmiş gibi, olay sırasında üç kuzgunun uçtuğu da görülmüş. Bana göre bundan daha büyük bir kanıt olamaz, ama köydeki bazıları ısrar ediyor. Bu nedenle, size tam güvenim var Lord Holloway."

"Teşekkür ederim, Ekselansları." Adamın sesi, bileme taşındaki metal gibi, Zevander'in sinirlerini bozuyordu. "Başlamak istiyorum."

"Elbette."

Yanındaki masada, bir dizi keskin aletin sergilendiği yerden, siyah demir saplı ve sapına oyulmuş sıra dışı semboller bulunan uzun, ince, iğneye benzer bir alet aldı. Garip adamın yavaş, kasıtlı hareketleri Zevander'in sinirlerini bozdu.

Sacton Crain adındaki adam, kızın önüne geçerek yumruğunu ona doğru uzattı ve yumruğunda, kızın boynunda taktığı sıra dışı haçla aynı olan bir zincir sallanıyordu. Haçın çapraz kısmı, vahşi bir yaratığın kemikli kanatlarına benziyordu. Adam, kız her bakışını başka yöne çevirdiğinde, aceleyle dua sözleri fısıldayarak haçı kızın yüzüne dayadı.

Kız oturduğu yerde titredi ve sessizce inledi, zayıf adam arkadan ona yaklaşırken. Elindeki aleti çevirdi, sonra onu kızın sırtına sapladı.

Bir çığlık duvarlardan yankılandı ve Zevander, kızın hıçkırarak ağlamasını izlerken, adrenalin patlamasıyla kasları seğirdi ve titredi. Hayatında birçok çığlık duymuştu, hapishaneye gönderildiği gün annesinin ağlama sesinden, madenlerde acı çeken yetişkin erkeklerin çığlıklarına ve hayatını aniden sonlandırdığı erkeklerin son nefeslerine kadar.

Ama onun çığlığı farklıydı. Göğsüne sivri bir bıçak gibi saplandı, onu derin ve acımasızca kesti. Adam aleti çekti ve başka bir yere tekrar sapladı, kadın yine çığlık attı, kan derisinden sızarak yere damladı.

Adam hızlıca arka arkaya üç kez bıçağı sapladı ve kadın elbisesine gözyaşları içinde titreyerek ağladı.

"Lütfen," diye ağladı.

Zevander'in damarlarında buz kristalleri dolaştı, vücudu kilitlendi, kadının çığlığı kendi çığlığıyla birleşti. "Bunu durdur." Zevander avuçlarını kapıya dayadı, kasları gergin ve gergin, gözleri saf öfkeyle yanıyordu.

"Caligorya'da bir can aldığında, denge yeniden sağlanmalıdır. Bunu sen yaptın. Ve o bunun için acı çekecek."

Dikenli aletle bir kez daha sertçe dürtüldüğünde, kız bir öncekinden daha yüksek bir sesle çığlık attı.

Zevander gözlerini sıkıca kapattı ve nefesini sabitlemek için burnundan nefes aldı.

Kız yine çığlık attı.

Yine.

Her çığlık, onun bedeninde yeni bir yara açıyor ve kendi bedenini kaplayan eski yaraları deşiyordu. Dayanılmaz acı bir kez daha alevleniyordu. Her yalvarış, onun kendi yalvarışlarının yankısıydı. "Yeter artık. Eğer ona bir ders vermek istiyorsan, amacına ulaştın."

"O kan kaybından ölene kadar durmayacaklar. Onun bir cadı olduğunu kanıtlayacaklar."

Başını başka bir yürek parçalayan çığlık doldurdu ve gözlerini açtığı anda, iki adamın kızın kollarını gergin bir şekilde tuttuğunu, elbisesinin düşerek çıplak göğüslerini ortaya çıkardığını, cadı avcısının ise kızın kollarından birine doğru ilerlediğini gördü.

Bıçaklıyo

r.

Bıçaklıyo

r.

Bıçaklıyo

r.

Zevander'ın vücudu titredi, zihni kendi istismar edildiği ve kendini çaresiz hissettiği anlara doğru sürüklendi. Zayıf. İçinde öfke kaynarken dişlerini gıcırdatıyordu. Onu kurtarabilirdi. Bu dünyada, eşsiz bir güce sahipti.

Bunu durdur.

"Yeter!" Zevander yumruğunu kapıya vurdu ve odadaki tüm gözler ona döndü.

"Angel?" Maevyth'in gözyaşları içinde sorduğunu duydu. "Sen misin, Angel?"

"Ona cevap verme. Sadece durumu daha da kötüleştirirsin," diye uyardı Alastor.

Ve Zevander durumu daha da kötüleştirmek istiyordu. Çok daha kötü, ama onun için değil. Onun acısı, onun acısıydı. Öfke ve kaos arzuluyordu, ona elini süren o odadaki her erkeğin derisini yüzmek istiyordu.

Kalbi kulaklarında güm güm atıyordu, elleri öfke ve şiddetle yanıyordu.

"Başka bir can alırsan, tanrılar seni cezalandıracak."

"Bırakın cezalandırsınlar," diye homurdandı. "Hepsini yakacağım. Her birini ateşe vereceğim!"

"Peki ya annen? Kız kardeşin? Onları da senin aptallığın yüzünden cezalandırmak mı istiyorsun?"

Zevander titrek bir nefes verdi ve alnını kapıya dayadı. "Bir insan nasıl bu kadar öfkeye sahip olabilir? Öfkeyle doluyum."

"Onu kullan. O öfkeyi gücüne dönüştür. Onu daha da güçlendir. Ona dişler tak. Ve sana söz veriyorum, bir gün intikamını alacaksın. Öfken sınır tanımayacak. Ve sana zarar vermiş her ruh acı çekecek."

"Devam et." Sacton Crain elini sallayarak cadı avcısına işkenceye devam etmesini işaret etti. "Bir yerlerinde bir işaret var. Onu bulmak istiyorum. Kız şeytanlarla konuşuyor ve onların melek olduklarını iddia ediyor!"

Zevander özellikle yüzüne odaklandı. Her ayrıntısını, her çizgisini ve kırıksıklığını hafızasına kazıdı. Tanrılar karar verirse ve gördüğü vizyonlar gerçekleşirse, Sacton Crain'i bulacaktı.

Ve o adamın, kızın çektiği acıları ödetirdi.

"Eğitimimize devam edelim mi?"

Alastor'un sesi, kafasında dans eden şiddetli rüyaların altında uzak bir sesden ibaretti. Zevander dişlerini gıcırdatıp elini kapıya koydu. Isı avucunu ısıtırken, şiddetli ateşini tehdit ederken, omzuna sıkıca tutunan bir el konsantrasyonunu bozdu.

"Kendi isteğiyle alevlere boğulan bir kapı, ona daha fazla zarar veremezdi. Unutma, bunların hiçbirisi henüz gerçekleşmedi. Onun nasıl acı çekeceğini tanrılar karar verecek."

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

MAEVYTH

Şimdiki zaman ...

Aleysia ve ben, elbiselerimizi ıslatan soğuk yağmurdan titreyerek, asmalarla kaplı galilee sundurmasından geçerken, tapınağın uğursuz kırmızı kapıları kısa bir mesafede duruyordu. Midemde bir korku hissettim. Tapınağa gitmek hiç hoş bir deneyim olmamıştı ve o kırmızı kapıları düşmanlıkla ilişkilendiriyordum.

Dışlanma. Reddedilme. Acı.

Ancak, bu kadar çaresizce barınağa ihtiyaç duyduğumuz bir anda bunu düşünemezdim.

Kapılara sertçe bastırmam kapıları açmaya yetmedi ve kaşlarımı çatarak daha sertçe salladım.

Aleysia inledi ve saçından bir iğne çıkardı, sonra kilidin hizasına diz çöktü.

Hayranlıkla, iğneyi içeri sokup, onu çevirirken uzaklara bakmasını izledim.

Somurarak, elini çekip geri çekti. "Seni inatçı şey!" "Tam olarak ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Neredeyse... oldu." Kilit klik sesi çıkardı ve o gülümsedi. "İşte oldu." Ağzım açık kalmış, kaşlarımı çattım. "Bunu nasıl öğrendin?"

"Riftyn amca gösterdi."

"Nedenini sormayacağım."

"Muhtemelen iyi bir fikir," dedi ve tapınağın geniş göbeğindeki kapıları iterek açtı. Altara doğru uzanan nef, karanlıkta Kızıl Tanrı'nın hayalet gibi silueti korkunç bir hayalet gibi belirliyordu. "Sinir bozucu, değil mi?"

"Kesinlikle benim rahatlık anlayışım değil, orası kesin." "Hadi, sen gir. Ben kesinlikle ilk girmeyeceğim."

"Tabii ki hayır." Gözlerimi devirerek onun önüne geçtim ve bir zamanlar bütün bir köyün bulunduğu karanlık, boş alana bakarken, kemiklerimde dans eden soğukluk daha da şiddetlendi. "Burayı taramalıyız, sonra da ateş yakmalıyız."

"Hiçbir şey göremiyorum. Nasıl arama yapmamızı bekliyorsun?"

Altarın dolabında, Sacton Crain'in ayinlerinde sık sık kullandığı birkaç yağ lambası olduğunu biliyordum. "Burada kal," diye fısıldadım ve koridorda parmak uçlarında yürüyerek, karanlık kilise sıralarını geçtim — saldırmak isteyen her şey için mükemmel küçük saklanma yerleri. Vücudumdaki her kas gerilmişti, nefesim kesik kesikti, karanlıkta ilerlerken, kilitli kapıların her şeyi dışarıda tuttuğunu, fareleri de dahil, sessizce dua ediyordum. O ana kadar, parlayan kırmızı bakışlarıyla Kızıl Tanrı'nın ne kadar korkutucu olduğunu fark etmemiştim, ta ki o bana bakarken, o tehditkar gözlerin beni izlediğini düşünerek başka yere bakana kadar.

Kilisede sıraları geçtikten sonra, taş sunak etrafında hızla dolaşarak diğer tarafındaki dolaplara ulaştım. Sadece ay ışığıyla, kırmızı yağ lambalarını aradım ve Sacton Crain'in her zaman, Kızıl Tanrı'nın eski veba salgını sırasında hayatta kalmasını sağlayan kutsal vespervine meyvesinden yapıldığını iddia ettiği yağla birlikte, uzun, ince zincirlerinden iki tanesini aldım.

Tüm o aptalca anekdotlar, artık anlamsız ve neredeyse unutulmuş. Geçmişin buharlaşmış sözlerinden başka bir şey değillerdi.

Kırmızı kapları yağla doldurduktan ve sunakta bırakılmış çakmaktaşıyla fitilleri yaktıktan sonra, iki lambayı da Aleysia'ya geri götürdüm, sadece bir an durup duvarlara birinin "*Yok oluş yaklaşıyor*" yazdığını gözlemledim.

Aleysia ve ben tüm sıraları, mihrabı ve kutsal eşya odasını aradık. Yaratıkların hiçbir izine rastlamadık. Dolambaçlı merdivenlerden yukarı çıkarak üst kattaki yatakhanelere ulaştık. İlk birkaç oda hiç de sade değildi, en kaliteli mobilyalar ve duvar halıları ile dekore edilmişti, ancak bir oda, aşırı ve grotesk derecede zengin dekoruyla özellikle dikkat çekiyordu. Bu oda, bir krala yakışır bir oda olduğunu düşündüm.

Odanın bir köşesinde, bana bir kazan hatırlatan dökme demir bir tencere bulunan bir şömine vardı. Muhtemelen önündeki siyah demir küvetin suyunu ısıtmak için kullanılıyordu, belki de gördüğüm en büyük küvet. Şüphesiz, Sacton Crain'in yatak odasını bulmuştum.

Ve köyün ondalık olarak çok az ödeme yaptığından bu kadar sık şikayet etmeseydi, bu kadar rahatsız olmazdım.

"Yoksullara yardım etmek buraya kadarmış," diye mırıldandım ve dört direkli yatağın altına bakmak için diz çöktüm. Orada hiçbir şey yoktu. Dolabı, şifonyeri, bana lüks bir kapalı tuvaleti hatırlatan küçük, kapalı tuvaleti aradım. Ne insan ne de örümcek izi vardı.

Dolabın diğer tarafındaki bir kapı dikkatimi çekti. Altın kapı kolunu yavaşça çevirdim ve kapı, tavandan kelepçelerin sarktığı ve duvarda iki örgülü kırbaçın asılı olduğu dar bir dolaba açıldı. Bunların ne işe yaradığını hayal edince kanım dondu ve kapıyı hızla kapattım, gözlerimi sıkıca kapatarak bu görüntüleri zihnimden silmeye çalıştım.

Odadaki bir varlığı hissettiğimde ensemdeki tüyler diken diken oldu. Dönüp lambayı kaldırdım ve kapıda tamamen sırlıklam olmuş Zevander'ı gördüm. Islak saçları gözlerini ve yüzünü kapatıyordu, kapı çerçevesine yaslanmış duruyordu.

"Zevander?"

Adını söylediğim anda, öne doğru sendeledi ve yakındaki bir sandalyeye tutunarak dengede kaldı.

Odayı koşarak geçip ona doğru gittim ve koltuğa oturmasına yardım ettim. Lambayı yere koyduktan sonra, sırlıklam olan pelerinini çıkardım ve kolunda ve karnındaki yaralardan kan aktığını fark ettim. "Ne oldu?"

Bana cevap vermedi, sessizliği beni yukarı bakmaya itti ve ıslak saçlarını yüzünden çekince nefesim kesildi. Yara izinden dallanan küçük

siyah damarlar, gözüne ve şakağına doğru genişleyerek saç çizgisinde kayboluyordu.

Yüzünü gölgelere doğru çevirerek benden sakladı.

"Tüm yatak odaları iyice süpürüldü ve aşırı örümcek izi yok," diye araya girdi Aleysia, sesi içimdeki endişeyi daha da artırıyordu.

"İyi. Kendine bir oda seç," diye cevap verdim, ilgisiz bir şekilde. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, her şey yolunda."

"Tamam. Mutfaktan biraz yiyecek bulmaya çalışacağım. Açlıktan ölüyorum."

"Harika." O uzaklaştıktan sonra, dikkatimi yüzünü gizlemeye devam eden Zevander'a çevirdim. "Kanamam var. Ne oldu?"

Sanki trans halinden çıkmış gibi, içini çekip sandalyeye geri oturdu. "Theron."

"Bizi takip mi ediyor?"

"Takip ediyordu. Artık şimdiki zamanda değil. Ancak bu konuda biraz hayal kırıklığına uğradım."

Onun normal ses tonuyla konuştuğunu duyunca rahatladım.

"Neden?"

"Çünkü en azından Aleysia için bir seçenek olabilirdi."

"Kan bağına atıfta mı bulunuyorsun?" "Evet."

Buna cevap verme zahmetine girmedim. Aleysia konusunda zihnim hâlâ karmakarışık, ama yaraları ve endişe verici siyah damarların yayılması kadar değil. "Yaranı bakabilir miyim?"

İç çekerek başını salladı ve parmaklarını tunikasının kenarına takarak ikimiz birlikte tunikasını başının üzerinden çıkardık. Karnındaki kesik daha yüzeysel görünse de, kolundaki yara beni biraz daha endişelendirdi. "Bunun temizlenmesi ve dikilmesi gerekecek."

"Yaraları dikme konusunda deneyimin var mı?"

"Yaralar değil, ama bir yıldan fazla dayanması gereken elbiseleri dikme deneyimim var. İğne kullanmayı biliyorum ve

iplik. Daha kalın kumaş, hepsi bu." Parmaklarımı kenarlara çok yaklaştırmamaya dikkat ederek, yarayı sıkıştırdım ve daha fazla kan sızdı. Bıraktığımda, kan temizlendikten sonra yarasının derinliğini fark ettim. "Ve çok kan." Son kelimedede sesim titredi ve boğazımda yükselen asidi yuttum.

"O zaman bunu senin için kolaylaştırayım." Zevander avucunu şömineye doğru uzattı ve ilk başta, sanki acı çekiyormuş gibi yüzü buruştu, kolunu uzattığı halde titriyordu. Kolunu indirdi, yavaşça nefes verdi ve avucunu tekrar kaldırdı. Avucundan dar bir siyah alev huzmesi fırladı ve şöminenin içinde istiflenmiş odunları vurdu, odunlar gürültülü bir alevle parladı. "Demiri al, onu ısıt."

Boğazım sıkıştı. "Yarayı yakmamı mı istiyorsun?" "Evet."

Yine açıkta duran yaraya bakarak, bademciklerimi tırmalayan mide bulantısını boğazımdan attım. "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Düşüncesi bile..."

"O zaman ben yaparım. Demirleri ısıtabilirsen sevinirim."

Titrek bir nefes vererek ayağa kalktım ve şöminenin yanındaki raftan ateş demirini aldım. Onu alevin içine koydum ve ucu parlak mor bir ışık yayarken kendimi daha da hasta hissettim. Isınırken, elimi yakmadan alevden çıkarmak için kullanabileceğim bir bez aramak için dolabın çekmecelerinden birini karıştırdım.

Yüksek bir cızırtı sesi dikkatimi şömineye çekti. Zevander, demiri karnına dayamış duruyordu. Çenesini sıkarak, metal etini yakarken garip bir şekilde acıdan çok zevk duyuyormuş gibi görünen bir homurtu ve inilti çıkardı.

"Aman Tanrım, neden bunu kendin yapmaya çalıştın?" Ona doğru dikkatlice adım attım, durmasını istiyordum ama aynı zamanda çok yaklaşmak da istemiyordum.

Metali karnından çekip omzuna koydu ve etinde bir başka çatırtı daha duyuldu. Gözleri benimkilere kilitlenmiş, dudakları alaycı bir gülümsemeye çekilmiş, yarasını yakıp demiri şömineye geri attı. "Temizlendi ve kapatıldı," dedi.

Zaten bir araya gelmiş, parıldayan, kızarık bir et şeridi haline gelmiş yaraları inceledim. "Bu kadar hızlı iyileştirmek bir büyücünün yeteneği mi?"

"

"Normalde çok daha hızlı iyileşirdim, ama vivicantem eksikliği her şeyi yavaşlatıyor. Zayıflatıyor."

Omzundaki yaraya bakmak için kolunu tuttum ve cildinin doğal olmayan soğukluğu kaşlarımı çatlattı. "Soğuksun."

"Kışın ortasında yağmurda yürüdüm."

"Tabii." Ama onu bir veya iki kez ormanda gömleksiz dururken görmüştüm ve cildi hiç de bu kadar soğuk değildi. "Sana banyo hazırlayayım. Kanla kaplısın."

"Nöbet tutmam gerekiyor."

İnleyerek odayı geçip pencereye doğru yürüdüm ve dışarı baktım. Raivox, yağmurdan korunmak için taş çıkıntısının altındaki yakındaki bir balkonda oturuyordu. "Şimdilik güvendesiniz galiba."

Zevander, sanki kendi gözleriyle görmek istiyormuş gibi yanıma geldi ve iç geçirdi. "Sanırım bir banyo fena olmaz. Uzun zamandır yapmadım."

Pencerede biraz daha kalarak, Raivox'un neden kalmayı seçtiğini merak ettim. Bir yandan onun yakınımda olmasının verdiği güvenliği seviyordum, ama diğer yandan onun içgüdüsel bir yaratık olduğunu biliyordum. Koruyucu.

Onun koruyucu davranışını tetikleyen Aleysia mıydı?

Zevander mı? Yoksa tamamen başka bir şey mi?

Pencereden sızan soğuk hava beni şömineye doğru çekti ve şöminenin yanındaki taş duvara sabitlenmiş kolu kaldırdım. Kol, taştan yapılmış musluktan su sızarken gürültüyle ve gıcırdayarak, sıcak bir cızırtı eşliğinde kazana akmaya başladı. Ben pompalamaya devam ederken, kazanın üstünden buhar kıvrımları yükseldi ve kazanı temiz suyla doldurdu.

Yataktan büyük battaniyeyi aldım ve şömineye doğru sürükleyerek yere serdim. "Su ısınırken şöminenin yanında otur ve ısın."

"Ben iyiyim. Göründüğüm kadar narin değilim." Yorumuyla yüzümde bir gülümseme belirdi.

"Hayır, değilsin. Ama bir kez olsun, kendimi yararlı hissetmeme izin verir misin?"

Kaşlarını kaldırdı ve dudaklarında son derece yakışıklı bir sırıtış belirdi. Daha fazla tartışmaya girmeden, battaniyenin üzerine uzandı ve dirseklerini bükülmüş dizlerinin üzerine koydu. "Mutlu musun?"

"Çok. Aleysia'nın odasında ateş yakacağım. Ve... benim odamda da."

Dudaklarını sıkıştırarak, hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle yavaşça başını salladı.

Duvardan taş şamdanlardan birini kaldırdım ve şöminenin önüne diz çöküp üstündeki küçük çıra parçasını yaktım, sonra onu bir meşale gibi odadan dışarı taşıdım. Kalbim göğsümde çarpıyordu, onunla yatma, onu sakinleştirme arzusu saçımı çekiyor, beni odasına geri çağırıyordu, ama ben devam ettim.

Aleysia henüz mutfaktan dönmemişti, ama uzaktan küfürler ve çekmeceleri karıştırma sesleri, tencere ve çatal bıçakların çınlama sesleri geliyordu.

Onun için koridorun karşısındaki odadaki şömineyi yaktım, sonra Zevander'ın odasının yanındaki odaya yöneldim. Kapıyı açmadan önce ayaklarımın üzerinde soğuk bir esinti dans etti ve içeri girdiğimde, sıcaklık neredeyse nefesimi kesiyordu. Pencere kırılmıştı, perdeler esintiyle dalgalanırken yağmur taşlı zemine vuruyordu. "Kesinlikle bu oda olmaz," diye mırıldandım kendi kendime.

Kapıyı kapattıktan sonra, koridordan ilerleyerek bir sonraki odaya gittim ve kapıyı açtığımda çok daha küçük ve sade bir oda ile karşılaştım. Belki de alt düzey rahiplerin odalarıydı, içinde basit bir karyola ve çok daha küçük bir şömine dışında hiçbir şey yoktu. "Bu gece için yeterli."

Küçük odayı geçip şömineye doğru ilerlerken, arkamdan gelen *hoo-hoo-hoo* sesiyle adımımı durdurdum. Yavaşça arkamı döndüğümde, kirişlerden bana bakan iki parlak göz gördüm. Nefesimi tuttum ve meşaleyi kaldırdım, başımın üstündeki ahşap kirişlerin üzerinde bir baykuşun tündüğünü gördüm. Pencere ve kapı kapalı olduğu için, içeri nasıl girdiğini bilmiyordum. Fazla düşünmek yerine, titrek bir nefes verdim ve parmak uçlarımda koridora doğru geri döndüm, arkamdaki kapıyı kapattım.

Aleysia ile aynı odayı paylaşmam gerekecekti. Zaten onun yatağı ikimize de rahatlıkla yeterdi.

Bu kararımın, koridorun ilerledikçe daha soğuk ve karanlık görünmesiyle hiçbir ilgisi olmadığını kendime söyledim.

Hızlıca Aleysia'nın odasına geri döndüm ve onu şöminenin önünde avuçlarını açmış otururken buldum.

Bana dönerek kaşlarını çatdı. "Tek bir parça yemek bile yok. Burası *tamamen* talan edilmiş olmalı. Ben yatmaya gidiyorum. Bu, karnımın sürekli guruldamasını unutmamın tek yolu."

"Seninle aynı odada kalmamın sakıncası var mı?"

Kaşları daha da çatıldı. "Siz ikiniz... " "Değiliz. Yani, öyleyiz, ama... Değiliz."

"Ah, tanrım, Maeve. Saçmalıyorsun. Onun yatağında yat gitsin."

"Seninle aynı odada kalmamı istemiyor musun?"

"Ya reddediyorsam?"

Omuzlarımı geriye doğru çektim. "Bu çok kaba olur."

O gülerek burnunu çektirdi. "O zaman, bu kadar ısrarcıysan benimle aynı odada kal. Tartışacak kadar açım."

"Teşekkürler." İçeri girdim ve yatağın ilk başta hayal ettiğimden biraz daha küçük olduğunu fark ettim, ama yeterince iyiydi. Daha önce çok daha küçük bir yatakta yan yana yatmıştık, ama Aleysia oldukça hareketli biriydi.

Sacton Crain'in odası gibi, Red Veil'in başının odası da güzel oyulmuş taş şömine ve küvetle övünüyordu. Ancak küçük dolapta sadece bornozlar ve gecelikler vardı.

Gecenin ortasında bir şey olursa diye elbiseyi değiştirmekte tereddüt etsem de, elbise hala sıırılsıklamdı. Dolabın yanından, demir bir rafı şömineye yaklaştırdım ve yapışkan giysilerimi çıkardım. Islak giysilerimi rafa asarken, çıplak tenime değen yanan sıcaklık için minnettar oldum.

Elimde hissettiğim karıncalanma hissi, orada bulunan garip, pullu eldiveni hatırlattı ve onu önümde tuttuğumda keskin metalik tırnakları ateşin ışığını yakaladı.

"Bu kesinlikle iğrenç," dedi Aleysia, ben ışıқта ince detayları incelemeye devam ederken.

"Keşke ne işe yaradığını bilseydim. Ya da herhangi bir şekilde zararlı olup olmadığını."

"Hayal bile edemiyorum."

İç çekerek, elimi indirdim ve soyunmaya devam ettim. Yağmur lanet olası kamuflaj elbisesini sıırılsıklam etmişti ve onu çıkarırken,

daha önce hissettiğim sinirimin yankısı, açık kasık kısmı hatırlatınca yeniden alevlendi. Hızla iç çamaşırlarından birini giydim, çok daha büyük olan giysi içinde yüzüyordum.

Aleysia, ben yatağa doğru geçerken tırnaklarını çiğneyerek oturuyordu.

"Onlar pek yemek olmazlar, biliyorsun." Yatağın üzerindeki kalın, kadife battaniyeyi kaldırdım ve küçük bir örümcek yatağın üzerinde koşturmaya başladı. Elimi ağızıma kapatarak sessiz bir çığlık attım ve dikkatlice uzanabileceğim mesafede duran dekoratif yastıklardan birine uzandım. Yastığı hızlıca örümceğe vurduğumda, örümcek kenardan aşağıya koşturarak kaçtı.

"Onlardan biri miydi?"

"Büyümüyor. Ya da peşimizden gelmiyor." Emin olmak için yatağın diğer tarafına geçtim ve hiçbir iz bulamayınca, daha fazlasını bulmak için battaniyeyi çekip attım. "Tek tane gibi görünüyor. Belki de sadece basit bir örümcek."

"Bunu duyduğuma bu kadar rahatlayacağımı hiç düşünmemiştim." O da elbisesini çıkarıp dolaptaki geceliklerden birini giydi, bu hareket gövdesindeki izi ortaya çıkardı.

İkimiz de yan yana yatağa tırmandık.

Ben tavana bakarak uzanırken, odayı sadece şöminenin çıtırtıları dolduruyordu. "Aleysia... vücudundaki siyah damarları fark etmedin mi?"

"Sevgilinin yüzündeki siyah damarları fark etmedin mi?" "O benim sevgilim değil."

"Onu seviyor musun?"

"Bilmiyorum," dedim, istemedenden biraz daha savunmacı bir tavırla.

"Onu sevip sevmediğini bilmiyor musun? Yoksa hiç aşık olmadığın için bilmiyor musun?"

"Onu pek tanımıyorum."

"Birini önemseydiğine karar vermek için onun hayatının her ayrıntısını bilmen gerekmez. Şu soruyu cevapla... Eğer o örümceklerden birinin kurbanı olsaydı ve onu kaybetseydin, nasıl hissederdin?"

Eğitim yaptığımız ve Zevander'ın bir örümceğin altında sıkışıp kaldığı günü hatırladım. Onun incinmesi düşüncesi beni ne kadar paniğe sevk etmişti. "Yıkılmış hissederdim."

"O zaman karar verilmiştir. Onu seviyorsun."

"Bu şartlar altında aşkın biraz pratik olmadığını düşünmüyor musun?"

"Bence aşk şimdi her zamankinden daha önemli. Aşk bizi ayakta tutan şeydir. Bize umut verir. Dünya yavaş yavaş parçalanırken bile aşkın sonsuz olduğunu hatırlatır. Ama ben ne bilirim ki? Ben her zaman pratik olmayan bir şekilde aşık olmuşumdur."

Son birkaç gün içinde, tanıdığım kız kardeşimin hâlâ onun içinde bir yerlerde olup olmadığını sorguladığım anlar olmuştu. Bu, bundan emin olduğum anlardan biriydi.

Yorganın altında, elini elimde tuttum ve bakışlarının bana döndüğünü hissettiğimde gülümsedim. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim. Belki de gidip ona bir bakmalısın? Çok sessiz."

"Orada gürültü yapması gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye şaka yaptım, ama aslında Zevander'ın sessizliği beni de endişelendirmeye başlamıştı. Genellikle en sessiz olduğu zamanlarda kafasına daldardı.

"Maeve, gidip ona bir bak."

İstiyordum. Çaresizce. Ama onun yanında kendime güvenmiyordum. Aleysia uyanmış ve Moros'ta vivicantem'i bulamamıştım, bu yüzden her zamankinden daha kararsızdım. Onun Aethyria'ya tek başına dönme olasılığı üzerimde bir yük gibi duruyordu. "Sadece yatağı kendine saklamak istiyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Gövdedeki siyah damarlar hakkında bana biraz bilgi ver," dedim, onun cevabını görmezden gelerek. "Nereden geldiler?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen o yaşlı cadının evinde bir şey kapmışımdır." Benden uzaklaşarak yorganı üzerine çekti. "Konuşacak kadar yorgunum. Ve bu gece sorularını sabırla dinleyecek kadar açım."

"Peki. Şimdilik." Kapalı kapıya dönerek, zihnim konuşmamıza geri döndü, odasından gelen sessizlik endişemi artırıyordu.

Git ona bir bak.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

MAEVYTH

Bir süre daha alt dudağımı ısırıktan sonra, yorganı geri attım ve parmak uçlarımda kapıya doğru yürüdüm. Koridor sessiz ve boştu, sadece arkamdaki şömine ışığıyla aydınlanıyordu ve Aleysia'nın kapısını kapattığım anda karanlıkta kaldı. Zevander'in odasına doğru sessizce yürüdüm, her adımım fısıltıdan daha hafifti ve kulağımı kalın ahşap kapıya dayadım.

Hiçbir ses gelmiyordu. Uyuyor
olabilirdi.

Yavaşça kapıyı
çaldım. Ses
yoktu.

Bu durum beni endişelendirdi. Onu trans halinde bulduğum anlar dışında, ne kadar sessiz olursa olsun, her zaman seslere duyarlıydı.

Kapıyı dikkatlice açtım ve içeriye baktığımda onu küvette otururken buldum, elleri küvetin iki yanını tutuyordu, vücudu titriyordu. Görünüşe göre yerden bulduğu mumları yere yerleştirmiş, yumuşak titreyen gölgeleri cildinde dans ediyordu.

"Zevander?" Onu korkutmak istemediğim için dikkatli adımlarla yavaşça yaklaştım ve sessizce yere çöktüm. Saçlarını geri çekerek gözlerine baktım, sanki görünmez bir dehşete kapılmış gibi gözleri kararmıştı.

Korku göğsümü sıkıştırdı ve kolunu tutup hafifçe salladım.

Keskin bir nefes aldı, sanki kendinden çıkmış gibi görünüyordu, ama beni fark etmek yerine, gözleri etrafta dolaşıyordu, bakışları vahşi ve çılgındı. Huzursuzdu.

"Ne oldu? Sorun ne?"

"Nefes alamıyorum. Göğsüm... sıkışıyor." Panik içinde bir şey arıyormuş gibi görüldüğü sırada, küvetin kenarından su sıçradı. Bana karşı olan tarafa eğilerek, sanırım attığı giysilerin olduğu yığıni karıştırdı. "Nerede? Nerede?" Sesindeki dehşet arttı, giysileri ararken hareketleri ani hale geldi.

"Ne arıyorsun? Yardımcı olabilirim."

"Burada. Burada olduğunu biliyorum." Sonunda küvette rahatlayarak, akrep kolyemi ve bir hançeri sıkıca tuttu.

Elindeki bıçağı görünce ayağa fırladım.

"Onunla ne yapıyorsun?" Onu suya batırmasını dehşetle izledim ve saniyeler sonra, kan şeritleri yüzeye çıktı.

Başını geriye attı, parmakları kolyeyi sıkıca kavradı. "Maevyth'i düşün," diye fısıldadı, bir şekilde benim hemen yanında durduğumun farkında değildi.

Aklım, kulübede geçirdiğimiz geceye, yatak odasında bana sırtını dönmüş halde onu gördüğüm ana geri döndü. Aynı şeyi fısıldıyordu. O zaman kendini tatmin ettiğinden emindim, ama belki de yanılmıştım.

"Buradayım." Öne doğru eğildim, sert kolunu uzatarak bıçağı uyluğuna bastırdığı yere uzandım. "Zevander, bana bak, buradayım." Hançeri dikkatlice kaçınarak, elimi onun elinin etrafına doladım.

Gözleri birden açıldı ve kasları seğirdi. Kolumu geriye doğru itti, bu ani hareket dengemi bozdu ve ben, bacaklarım havada sallanarak, ılık su bana doğru akarken, banyo küvetine geriye doğru tökezleyerek düştüm.

Hâlâ geceliğimi giyiyordum, ıslanmış ve bana yapışmış giysiyi çıkarmak için vücudumu çevirmeye çalıştım. Avucum, küvetin zemininde duran bıçağın sapına değdi

ve onun çılgınca onu aramaya başladığını görünce, onu alıp aramızdaki yüzeyin üzerine tuttum.

elik gibi bakışları silaha kilitlenmişti, ama bana doğru atıldığı anda onu fırlattım. Bıçak taş zemine çarptı ve hala beni fark edemediği trans halindeymiş gibi, bıçağı takip ederek küvetin kenarına doğru eğildi.

Koluna uzandım.

Bir yılanın saldırısı gibi, geriye doğru dönüp boğazımı kavradı, gözlerinde delilik parıldıyordu.

"Devam et," diye boğuk bir sesle söyledim, o ise beni daha da sıkı tuttu. "Eğer niyetin buysa, beni boğarak ldr."

Vahşi bakışları parıldayarak dalgalandı ve kısa bir duraklamadan sonra, yavaşça kafasından çıkıyormuş gibi göründü. Kaşlarını çatarak beni bıraktı ve kendini tekmeledi, dizlerini kendine doğru çekerek yüzünü avuçlarıyla kapattı. şakaklarına topuklarını vurarak, boğazından öfkeli, gırtlaktan gelen bir ses çıkardı ve bana içine kapandığını belli etti. "Ne yapıyorum ben? Ne halt ediyorum ben?"

"Az önce neredeysen... orası gerçek değildi. Onlar zihnindeki grntlerdi."

"Hayır." Kafasını sallayarak, bu noktayı vurguladı. "*Yanılıyorsun.* Onlar her zaman gerçekti. Düşüncelerimin köşelerinde saklanıyorlardı. Sesler. Eller. O... koku." Dudakları bir grimasa dönüştü, sözcükler sıkılmış dişlerinin arasından asit gibi sızıyordu. "Boğazımı tıkıyor. Nefes alamayacak kadar boğucu."

O seslerin ve ellerin kime ait olduğunu sormak istedim, ama bu konuyu uzatmanın onu tekrar o karanlığa geri göndereceğinden korktum. Vücudundaki her kas titriyordu ve ben onu dokunmak, onu rahatlatmak için can atıyordum.

"Sana yle davrandığım için beni affet." "Affedecek bir şey yok. Az önce kendinde değildin."

"Sana saldırdığım şekilde. Asla..." O yüzünü buruşturdu ve başını sallayarak uzaklaştı. "Seni incittim. Sürekli gördüğüm bu görüntüler, düşüncelerime o kadar derinlemesine yerleşmiş ki, ne yaptığımı bilmiyorum. Kim olduğumu bilmiyorum."

Başımı yana eğdim, gözlerini aradım. "Şu anda benimle olduğunu söyle. Burada olduğunu söyle. *Benimle*."

Gözlerini kaldırdığında, pişmanlıkla doluydu, onu görmek kalbimi parçaladı. Ama karanlık, tanıdık bordo ve turuncu renklere yerini bırakmıştı ve gözlerim yaşlarla dolarken, bu tanıdık renklere başımı salladım. "Tamam."

Yüzünü benden tekrar çevirdi, sanki bana bakmaya dayanamıyormuş gibi.

"Bu yükü tek başına taşımaya çalışma, Zevander."

"Sana bunu asla yaşatmak istemem. Sana yüklemek yerine, bu yükün altında kendimi ezmeyi tercih ederim. Ama eskisi gibi bunu bir kenara atamıyorum. Bu düşünceleri durduramıyorum. Aklımı kaçırmak üzereyim."

"Sadece burada kal. Benimle burada kal."

"Seninle burada olmak istiyorum. Çaresizce. Ama gitmen en iyisi. Tanrılar adına, sana zarar verirsem kendi kalbimi göğsümden söküp çıkarırım."

"Bana zarar veremezsin, Zevander. Vermeyeceksin. Ve ben hiçbir yere gitmiyorum." Sudan çıktım ve kollarımı ona doladım.

İlk başta beni kucaklamakta tereddütlü görünüyordu, ama sonra kolları vücudumu sımsıkı sardı, beni o kadar sıkı tuttu ki kasları titriyordu, nefes almakta zorlanıyordum.

Onun tutuşunu biraz gevşetmek için kıvrandım ve alnına öptüm. Yanağına. Ve sonunda dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım.

Belki benim açımdan çok aceleci bir hareketti, ama lanet olsun, onu o bıçakla gördüğüm görüntüden kaçamıyordum. Bu beni derinden sarsmıştı.

Bunu kes, diye kafamda bir savaş başladı, ama ben öpücüğe kendimi kaptırdım. O zihnini kontrol etmeye çalışırken, ona kendi ihtiyaçlarımı ve arzularımı dayatmak doğru değildi.

Parmakları saçlarımı okşadı ve öfkeli bir ateşin şiddetiyle, çaresiz ve yakıcı bir şekilde beni öptü. Açgözlüydü. Sanki etrafımızdaki dünya yokmuş gibi. Birkaç dakika önce hissettiğim suçluluk duygusu, onun sahiplenici kucaklamasında yok oldu ve pişmanlığının acı ve sert tadı, nefes nefese bir özür gibi dilimde yandı. Asla vermemiş olduğu acı için tövbe ediyordu.

Öpücüğü kesmek için başımı eğdim ve endişe verici miktarda kanın suyu kırmızıya boyadığını gördüm. Sanki yaralarını incelemek istediğimi hissetmiş gibi, kolumu tuttu.

"Ben iyiyim," dedi tonusuz bir sesle. "Bıçak ve ben eski dostuz."

"Uyluklarındaki yaralar. Onları kendine mi yaptın? Rahatlamak için mi?"

Gözlerimi kaçırdı. "Onsuz hiçbir şey hissetmiyorum. O *olmadan*

O olmadan ben bir hiçim."

Bir yanımda onun yorumuna itiraz etmek istiyordu, ama o düşünceleri çok iyi tanıyordum, değersiz ve istenmeyen hissetmenin o donuk acısını tanıyordum.

Vücudundaki her yara izi, acısının kalıcılığını gösteriyor, eti alevdeki demir gibi sertleştiriyordu. Dövülmüş ve kırılmış.

Kendi acısıyla dövülmüş çelik.

Piercinglerinin parıltısı, dikkatimi su yüzeyini neredeyse aşan ereksiyona çekti. Onu görünce, yaralarını yakıp, benim emin olduğum, zevk dolu bir ses çıkardığı an aklıma geldi. "Acıda tatmin buluyorsun."

Yine yüzünü buruşturdu ve arkasını döndü. "Git.

Lütfen." "Hayır. Hayır, gitmeyeceğim. Ne yapmamı istiyorsun?"

Gözlerini tekrar bana çevirdi, kaşlarını çatmıştı. "Ne yapmanı istiyorum?" Dudakları tiksinti ile bükülürken, başını salladı. "Senin bununla hiçbir ilgin yok."

"Ben bunun bir parçasıyım. Sen bende duygular uyandırdığın anda bunun bir parçası oldum."

"Ve ben bunu senden çalmayacağım."

"Neyimi elinden almak? Namusumu mu? Masumiyetimi mi?"

"Sen daha iyisini hak ediyorsun, Maevyth! Nazik eller ve içten sözler." "Ve sen bunu hak etmediğini mi düşünüyorsun? Bana nazik davranabileceğini

Bana nazik davranabileceğine inanmıyor musun?" Cevap vermediğinde devam ettim. "Bana zaten gösterdin, Zevander."

"Aklım başımdayken, evet. Bunu bastırmak için gücüm ve zihinsel dayanıklılığım vardı. Geçen her saat, beni *tüketiyor*. Zihnim..." Şakağını hafifçe vurdu. "Elimi sabit tutan şey... yavaş yavaş yok oluyor. Geriye sadece acı kaldı. Gerçekliğe bağlayan tek şeyim bu."

"Seni bağlayayım. Neye ihtiyacın olduğunu göster bana."

Gözlerini sıkıca kapatarak başka yere baktı. "Lütfen git. Bunu kendim halledeceğim."

"Ne zamandır kendin hallediyorsun? Erkeklerle ilgili deneyimim olmayabilir, sana neyin zevk verdiğini bilmiyorum. Ama acı ve ıstırapı biliyorum, ve olduğun gibi kabul edilmeye olan çaresiz ihtiyacı biliyorum. Kim olduğundan korkmuyorum." Çenesine hafifçe dokunarak dikkatini bana geri çekti. "Bundan bile korkmuyorum."

Yüzü bana dönük kalmasına rağmen, bakışları benimkinden kaçtı.

Sözlerimin doğru olduğunu kanıtlamaya kararlıyım, kanlı suya uzandım ve pullu olmayan elimle onu tuttum.

Kasları seğirdi ve etini saran elimi kavradı, ama beni itmedi.

"Bana her şeyi göster. Senin her parçanı görmek istiyorum. En karanlık olanını bile."

"Maevyth," dişlerini sıkarak dedi. "Sana bunu yapamam."

"Bana hiçbir şey yapmıyorsun. Şimdi, bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Yüzünde hüznü bir ifade belirdi ve başını salladı.

"Söyle bana!" Hayal kırıklığımla, istemeden de olsa, elimi daha da sıktım, ama dudaklarının açılması ve başının hafifçe geriye eğilmesi, bundan hoşlandığını gösteriyordu. "Hoşuna giden bu mu? Sert davranılmak mı?"

"Daha sert." Bu kelimeyi dilinde zehir gibi tükürdü.

Boğazımdaki yumruyu yutarak, onu daha sıkı kavradım.

Kasları gevşedi, gözleri kapandı. "Tırnaklarını kullan." Ama isteksizce parmaklarımı ona batırdığımda, başını salladı.

"Hayır. Diğerleri."

Onun ne demek istediğini anladığımda kanım dondu. "Ama bu sana *zarar* verecek."

Elini yüzüne sürerek tekrar başını salladı, kolunu indirme zahmetine bile girmede. "Sana bunu yapamam Lunamiszka. Yapmayacağım. Lütfen git."

Hayal kırıklığına uğrayarak, diğer elimle onu tuttum ve boğazından düşük, boşuk bir zevk sesi çıktı.

"Öyleyse istediğin bu mu?" O uğursuz metalik tırnaklarımı onun bitmeyen ereksiyonuna geçirdim ve gözyaşlarımın ardında, gözlerinin kapanışını, başının geriye eğilmesini izledim. Vahşi uçar onun etine battı.

ve dudaklarından dökülen acı dolu sesle kalbim burkuldu. İçimde bir çatışma vardı, bana güvenebileceğini kanıtlama ihtiyacı ile ona acı çektirme ıstırabı. Fiziksel olarak acı çektirme.

"Daha sert," diye hırıltılı bir sesle söyledi.

Tırnaklarım daha derine batarken gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü.

O inledi, vücudu titredi, küvetin kenarını kavrayan parmak eklemleri beyazladı.

Eli suyun altına kayd, avucuyla benim avucumu kapattı ve gerginliği iki katına çıkardı, çenesini o kadar sıkı kapattı ki boynundaki damarlar patladı.

Panik içimi kapladı. Bu çok fazlaydı.

Ona zarar veriyorsun! Dur!

"Zevander, lütfen," diye fısıldadım.

Dişlerini sıktı, kalçalarını benim altımda döndürdü ve boğazından acı dolu bir ses çıkardı. Kaslarının şiddetli titremesiyle su sıçradı, yüzü acı içinde buruştu.

"Zevander, bana bak."

Gözlerini kapalı tuttu ve o anda aklından kim ya da ne geçtiğini düşünmeye dayanamadım.

"Gözlerini aç," diye emrettim. "Gözlerini aç ve bana bak."

İşkenceye devam ederek, gözlerini daha da sıkı kapattı, kendi sessiz ıstırasında kayboldu ve boğazından bir homurtu çıkardı. Vücudunu sarsan titremeler bana da yansdı, acısının yankısı mezardan gelen fısıltılar gibi içimde yankılandı.

"Bana bak."

"Yapamıyorum."

"Lütfen bana bak." Hâlâ gözlerini açmayı reddediyordu, ben de elimi hâlâ ona dolamış halde, ona daha yakın eğildim ve başının arkasını kavradım, alnımı alnına bastırdım. "*Ben* buradayım, seninleyim. Sana zarar veren kişi değil. *Ben*."

Vücudu sarsıldı ve kasıldı. Aramızdaki sudan keskin bir beyaz, sıcak sıvı fişkırdı, o kadar güçlüydü ki, yüzeyi deldi.

Göğsünde derin bir gürültü yankılandı, sinirlerimi titreten, zevk ve ıstırap arasında eşit ağırlıkta olan ilkel bir ses. Vücudu seğirdi ve kasılmalar geçirdi, her şiddetli spazm güçlü bir dalgalanma yarattı.

Sıvı yukarı doğru fıskırırken, omzunu kavradığımda avucumun altında kasları dalgalandı.

Sonunda onu bıraktım ve aşağıya baktığımda, suyun taze kanla dolduğu yerin eskisinden daha da koyulaştığını gördüm. Göğsümde bir hıçkırık yükseldi, dışarı çıkmak için yalvarıyordu, ama onu geri tuttum, giydiğim beyaz pamuklu geceliğin içine kanının emilmesini izlerken titriyordum. Ona yaptığım şeyin kanıtı, bana yapışmıştı. Titrek bir nefes aldım, ağlama isteği boğazıma kadar yükseldi.

Kaşları, tam bir rahatlama ifadesiyle birleşti, ta ki başını öne eğip gözlerini bana açana kadar.

Yüzümdeki ifadenin dehşet ve şaşkınlık arasında bir karışım olduğunu hayal ettim, çünkü o bakışlarını indirdi ve elimi itti. "Beni affet," dedi soğuk bir sesle. Banyodan çıkmak için ayağa kalkarken, içimi öfke kapladı.

"Hayır." Kolunu tuttum ve sertçe çektim, ama bu onu pek etkilemedi. "Bana zarar verdikten sonra beni uzaklaştırmayacaksın."

Gözlerinde utanç yanıyordu ve elini yüzüne sürdü. "Senden bunu istememeliydim. Tanrılar ruhumu lanetlesin, ne yaptım ben?"

Kafamda az önce aramızda olanları anlamaya çalışırken zihnim kaos içinde dönüyordu. Bu güzel ya da sevgi dolu bir şey değildi, ne de nazik ya da kibardı. Aramıza acımasız bir karanlık sızmış ve onunla aramızdaki yakınlığı hayal etmeye cesaret ettiğim her şeyi yok etmişti. Kadınların bir mülk ya da evcil hayvan gibi görüldüğü bir yerden geldiğim için pek fazla hayal kurmamıştım.

Ve yine de, benim rahatsızlığım rağmen, tam olarak istediğim gibi davranmıştı. Bana tam olarak içinde ne olduğunu göstermişti. Damarlarında zehir gibi dolaşan şeyi. Onu derinden rahatsız eden şeyi, sadece

bıçağın keskinliği rahatlatabilirdi.

Kendimi bir canavar gibi hissetmem önemli değildi, uzun zaman önce ona zarar veren istismarcısından daha iyi değildim. Bana kemiklerinin derinliklerine kazınmış gerçeği göstermişti.

Onu bunun için yargılamak

bana ne düşerdi ki? "Sen

sormadın. Ben teklif ettim."

"Seni manipüle ettim. Masumiyetinden faydalandım."

"Yeter, Zevander!" Her şeyi tek başına üstlenmekte ısrar etmesi, o anda bile benim namusumu korumakta ısrar etmesi, zaten gergin olan sinirlerimi daha da gerdi. "Ben yetişkin bir kadıyım. Kendi kararlarımı kendim veririm. Sen beni zorlamadın, ben kendi isteğimle oraya koydum. Ve bu suçluluk duygusunu boynuna zincirlenmiş demir bir örs gibi taşımaya izin vermeyeceğim. Ama şimdi karşılığında bir şey istiyorum." İçimdeki duygular kaynar su gibi çığlık attığında, gözlerimde yanan yaşları lanetledim.

"Elbette." O ileri atıldı, vücudumu küvetin kenarına doğru itti ve dudakları boynumun kıvrımını buldu, eli ise sıırsıklam olan geceliğimin yapışkan eteğini yukarı kaydırarak uyluklarımın arasına girdi.

O aradığı yere ulaşmadan geri çekildim ve kolunu tuttum. "Bu değil. Senden istediğim bu değil."

Kafası karışmış bir ifadeyle geriye doğru oturdu, yaralı, iri vücudu aşılmaz bir acı duvarı gibiydi. "O zaman ne? Ne istiyorsun? Söyle, sana vereceğim."

Onun yaptığımız şeyi sevgi ya da yakınlıkla ilişkilendirmediğini açıkça anladım. Onun için bu, hizmetlerin karşılıklı değiş tokuşundan başka bir şey değildi. İyilikler. Acı karşılığında zevk.

Gözlerimi ona çevirdim, dizlerimin üzerine çöktüm ve karnına bastırarak *onu* tekrar suya batırdım. O tekrar suya daldığında, yeni kesiklerini kaçınarak kucağına tırmandım, kollarımı ona doladım ve yüzümü boynuna gömdüm. "Bu. İstediğim şey bu. Karşılığında tek istediğim bu. Sana yaptıklarımın kötü niyet veya nefretten kaynaklanmadığını bilmeni istiyorum."

Bir an için, kasları gergin ve sert bir şekilde donmuş, neredeyse nefes almadan oturdu. Sonra güçlü kollar vücudumu sardı ve onun etrafımda titrediğini hissettim. Ağlıyor muydu? Bunu doğrulayacak hiçbir ses çıkarmadı.

Onun sessizce, tek başına ağlamaya alışmış olduğunu fark edince gözlerim doldu. Ya da daha kötüsü: Yaşadığı travmayı kabul etme fırsatı pek verilmediğini, istismarcisine karşılık vermek zorunda bırakıldığını düşündüm. Bu düşünce gözlerimi daha da yaşarttı ve onu daha sıkı sarıldım.

"Eğer acı çekmeyi arzuluyorsan, sana bunu vereceğim," diye fısıldadım. "İlk deneyimlerin güzel ve nazik olmalı, Maevyth. Bunun gibi olmamalı."

"Peki ya seninki?" Ondan uzaklaşıp gözlerine baktım. "Seninki güzel ve nazik miydi?"

Kaşlarını çatması, içimde şiddetli bir öfke uyandırdı. Geçmiş parçalayıp, ondan bunu çalan sefil ruhu boğmak istedim.

Öfke göğsümde intikam ateşiyle yanıyordu ve gözyaşları içinde dişlerimi sıktım. "Bunu bana zorla yaptırmadın. Bana sormadan benden bir şey almadın. Ama sevdiğim insanları incitmek benim doğamda yok. Bu yüzden benim de teselli edilmeye ihtiyacım var. Beni istismarcı olarak görmediğine dair güvenceye ihtiyacım var."

"Lanet olsun, özür dilerim. Bir daha sormayacağım, yemin ederim." "Acı olmadan da aynı rahatlamayı hissediyor musun?"

Yüzünde sert bir ifade belirdi. "Hayır."

"Ama Elowen'ın evinde... sen ve ben... O gece çok mutlu görünüyordun."

Hafifçe yüzünü çevirdi ve önceki utanç duygusu yüzünde yeniden belirdi. "Ateşi çağırdım. Ellerimde. Ateşi çağırdığım için bitirdim ve metal..."

"Piercingler... Kendini yaktın. Yani, hep böyle mi kalacak?"

"Acı çekmeden denemek istesem bile. Piercingler kaldığı sürece, onsuz gerçek zevki asla bilemeyeceğim. Her zaman onu arzulayacağım."

"Onları çıkaramaz mısın?"

"Hayır. Büyülü."

"Ama bu şekilde rahatlama yaşayabilirsin. Ve acıya rağmen bundan zevk alıyorsun."

"Evet, ama senden istemeyeceğim..."

"Bana bir kez bile sormadın. Bir kez bile. Aslında, bunu çok iyi sakladın. Ama artık saklamana gerek yok. Tek bir şartla, bunu tekrar yapmayı teklif ediyorum." Parmağımı çenesinin altına takarak, gözlerini tekrar benimkilere çevirdim. "Bunu yaparak seni mahvetmediğime dair bana güvence vermen gerekiyor. Acının coşkusundan daha fazlasını hissedebildiğine, seni incitenin *ben* olduğumu ve seni incitenin o olmadığını bildiğine dair. Taşındığın bu karanlık düşünceleri dengelemek için, sana sevgi ve şefkatin ne olduğunu göstermeme izin verdiğine dair."

İlk başta, boş ve gözlerini kırpmadan suya doğru baktı, nefesleri yavaş ve ölçülüydü. Çenesindeki bir kas seğirdi, gözlerinin ardındaki sessiz savaşı ele veriyordu. Gözlerindeki sisli kalkan kırılmak üzereydi, ama dişlerini sıktı, onu geri yuttu ve bakışlarını bana çevirdi.

"Ne oldu? Sorun ne?" diye sordum, yanağını avuçlayarak. O başını sallayınca, parmaklarımı saçlarına geçirdim ve alnını öptüm. "Söyle bana."

"Seni aramak için bu dünyada çok uzun süre dolaştım." Kaşları çatıldı. "Yüzyıllar beni kemirdi, kemiklerime kadar boşalttı. Seni bulana kadar ne kadar aç olduğumu, neyi arzuladığımı bilmiyordum." İki eliyle kalçalarını kavrayarak beni kendine çekti ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. "Senin ışığına, kalbinin saflığına asla layık olamayacağım, ama ben çok bencilim, seni taşıdığım bu karanlıktan kurtaramam. Tanrım, seni varlığın sınırına, kara boşluğa kadar takip ederim."

Elimi yanağına koyup, vücudumu çıplak göğsüne uzattım. "Sen buna layıksın."

Kaşları çöktü, kasları gergin ve sertleşmişti, gözlerini kaçırdı. "Yine de, bir kölenin izlerini taşıyorum."

"Sen, daha zayıf adamları yok edecek türden acılarla bile kırılmayan bir savaşçının izlerini taşıyorsun." Boğazındaki pürüzlü bir çıkıntı, parmağımın izlediği yolda bıçağın şiddetli izini ortaya çıkardı. "Bu izlerin her biri benim için çok değerli. Paradan ya da taçtan daha değerli."

Parmakları boynumun kıvrımına dolandı, başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi, gözleri oraya odaklandı. "Sen, hayal etmeye cesaret edemediğim bir kadersiniz, ay cadısı. Asla ulaşamayacağım yıldızlar. Ama bu obur dünyanın sahipsiz olanları nasıl yediğini görünce, seni benim olarak ilan ediyorum." Beni, ağzımı ve göğsümün derinliklerini yakan bir öpücüğe sürükledi.

Soğuk hava tenimi okşadı, beni küvetten kaldırırken, beni odanın diğer tarafına taşıırken su taşlı zemine döküldü. Şöminenin ateşi soğuğu yok etti ve beni ayaklarımın altında şöminenin ısındığı taşların üzerine dikti. İki eliyle başımdan geceliği çıkardı ve bir kenara attı.

Tamamen çıplak halde, göğüslerimi kapattım, ama onun iri vücudu beni yere yığılmış battaniyelerin üzerine geri itti. Geriye uzandığımda yumuşak kadife tenime değdi, onun kaslı vücudunun altında beni hapsetmesine izin verdim, kolları benim iki yanımda uzanmıştı. Uyluklarımdan geçen bir dokunuş, aramızdaki boşluğa bakmamı sağladı. Sert vücudu uyluklarıma yaslanmıştı ve onu tuttuğum yerde tırnaklarımdan derin izleri vardı. Ona yaptığım şeyin acısı, omurgamı saran endişe sarmalları tarafından hızla bastırıldı. Onun büyüklüğünü fark edince midem sıkışıp düğüm oldu ve onun içime girmesini hayal ettim.

Parmağını çenemin altına koydu ve gözlerimi kendisinininkilere yönlendirdi. "Endişelenecek bir şey yok, Lunamiszka. İkimiz de senin içinde hissedeceğin duygulara hazır değiliz bence."

Rahatlayarak, bir yudum yuttum ve başımı salladım.

Kendini yanıma indirdi, vücudumu kendine yaklaştırdı, sırtımı göğsüne dayadı ve çıplak ve birbirimize açık bir şekilde uzanırken ateşin titremesini izledim. Savunmasızdık. Yine de, hayatımda hiç bu kadar güvende ve mutlu hissetmemiştim. Ereksiyonu sırtıma baskı yapmasına rağmen, onun tarafında herhangi bir niyet yoktu, ama yine de kafam endişeli düşüncelerle doluydu.

"Bu seni tedirgin ediyor mu?" diye sordu, sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi.

"Sana uygun davranamayacağımdan endişeleniyorum." Onun büyüklüğünü düşününce, bu acıyı hayal bile edemiyordum.

Karanlık kahkahası sırtımda yankılandı. "Şimdi bunu düşünme. Ve şunu bil ki, zamanı geldiğinde ve sen hazır olduğunda, sana zarar vermeyeceğim."

"Bu şekilde zevk alacak mısın?"

"Seninle ne hissedeceğimi tahmin bile edemiyorum. Bu, beni şaşırtacak olan, anlaşılması zor bir duygu."

"O zaman ikimiz için de yeni bir şey olacak."

"Evet." Dudakları omzuma bastırdı. "Bunu çok sabırsızlıkla bekliyorum," dedi, sözleri bir vaat gibiydi.

Tek bir akciğer gibi senkronize nefes alırken, ateşin ısısı hala cildime yapışmış olan su damlalarını emdi. Titrek ışık, şöminenin altındaki taş a oyulmuş melek yüzlerinin üzerinde dans ederken

ve düşüncelerim daldı. "Meleklerle inanır mısın?"

"Onların varlığını bilmeme en yakın kişi olduğundan eminim."

"Kimse bana kötü ve lanetli olduğumdan başka bir şey söylediği olmadı. Beni meleğe benzettiğin için sana küfürücü derlerdi. Artık onların yok olduğunu düşünmek garip geliyor. Görünüşe göre hepsi yok olmuş."

"O ruhsuz pisliklere hiç acımiyorum. Bu dünyada akılsız ve aç bir şekilde dolaşırlar. Vebanın taşıyıcılarından başka bir şey değiller."

"Bu çok iyi olabilir. Yine de, sözleri hala beni rahatsız ediyor."

"Keşke tanrılar bana senin intikamını verselerdi, o sesleri sustururdum."

"Keşke seni o zaman tanısaydım. Senin koruyucu meleğim olsaydın, çok daha az acı çekerdim. Muhafızlar kırbaçlarını sallamadan önce iki kez düşünürlerdi."

Kollarını bana sıkıca doladı, kasları gerginlikten tel gibi gerilmişti. "Şu anda karşımda duruyor olsalardı, etlerinin kemiklerinden yanıp kül olmasını izlerdim." Elini uzattı ve alevin bir kısmını avucuna çekti, onu önümde tuttu. "Kimse benim gazabımdan kurtulamaz." Elimi kolunun uzunluğu boyunca kaydurdum ve parmaklarımı alevin üzerinde gezdirdim, cildimin altında karıncalanan enerjinin uğultusuna gülümseyerek.

Avuç içini ters çevirdi ve ateşi kolumdan yukarı doğru sürükleyerek kemiklerime sıcak bir titreşim gönderdi.

Bu hisse kapılıp gözlerimi kapattım ve öne doğru eğildim, onun sıcak avucunun sırtımda dolaşmasına izin verdim.

Vücudumun kıvrımları ve çukurları üzerinde heyecan verici bir ısı çizgisi çizdi ve arkamdaki etli yanaklarıma ulaştığında, sessiz bir inilti çıkardım. "Kendim ve çok az sayıda büyücü dışında, ateşe dokunup parçalanmayan kimseyi tanımıyorum."

Gülümsedim. "Bu garip karıncalanma nedir?"

"Sablefyre enerjisi. Güçlü bir titreşim yayıyor. Hoşuna gitti mi

"

"Evet."

Elini kalçamdan uyluklarımın tepesine kaydırđı ve parmakları daha ileri gitmeden bileğini tuttum.

"Zevander, bunu yapmamalıyız."

"Yine de, elimi itmiyorsun."

Dudaklarımı ısıldım, avucunu pelvik kemiğimin üzerine koydu, titreyen sıcaklık içimde derinlere yayıldı.

"Söyle yeter, bu gece sana dokunmayacağım. Ama tanrılar aşkına Maevyth, sana dokunmak için can atıyorum, acı içinde yanıyorum."

Onun dokunuşunu istemediğimi söylemek yalan olurdu. "Bizi duyacak."

"Tek endişen bu mu?" "Evet."

"Emin misin?"

Benim başımı sallamamla, diğer eli altımdan çıktı ve avucunu ağzımın üzerine kaydırđı, vücudu beni neredeyse karnımın üstüne yatacak şekilde ileri itti, yüzüm buruşuk kadifeye yarı gizlenmiş haldeydi. Dizi uyluklarımın arkasına dokundu, bacaklarımı daha da ayırdı ve aralarına uzandığında nefesim kesildi. Sıcak titreşim hassas tenime o kadar yoğun bir şekilde çarptı ki, temasla birlikte öne doğru sıçradım.

Yavaş ve kontrollü bir şekilde, parmağını ıslak dikişimin üzerinde yukarı aşağı gezdirerek, heyecanımı körükledi.

Parmaklarımı battaniyeye kıvırdım ve uzun, uğultulu bir iniltiyle, avucuyla boğulmuş bir şekilde, ona karşı kıvrandım. Dayanılmaz zevk ve sıcaklık dalgaları vücudumda yayıldı, her kasım kasılmaya başladı. Parmağını içime soktu ve alnını sırtıma dayadı.

"Yedi cehennem, Lunamiszka. Çıkardığın sesler içimde şiddetli bir ihtiyaç uyandırıyor." Dilini omurgam boyunca yukarı doğru sürükledi ve omzumu öptü, piercinglerinin çeliğı uyluklarımın arkasına sıcak bir şekilde değdi, sanki içindeki alev de harekete geçmiş gibi.

O sarhoş edici titreme içimi derinden sardı, kemiklerimi salladı. Çaresiz ve çılgınca, kalçalarımı döndürdüm, o parmağını içime sokup çıkardı, her kayış bir öncekinden daha ıslaktı. Uyluklarımdan aşağı damladığını hissedebiliyordum, içimde uyandırdığı çılgın acıyı çok fazla hissediyordum. Çok fazla. Burnumdan nefes alıp verirken

yüzümü daha da gömdüm, kıvranıp homurdandım, vücudum her saniye daha da sertleşiyordu. Eskisinden çok daha hassas olan göğüslerim, altımdaki yumuşak kumaşı okşadı, bu da acıyı daha da artırdı. Isı içimde kıvrımlar çizdi. Artıyor. Geriliyor. Tırmanıyor. Bu hissi onunla daha önce de yaşamıştım, beni neyin beklediğini biliyordum.

Gözlerim geriye devrildi, salyam ağzımı ve yanağımı ıslattı, onun eli arkamda sıkışmış halde.

"Hissediyor musun? Tam olarak belirleyemediğin o yakıcı arzuyu? Kaslarında yükselen basıncı ve ısıyı?" Sanki bu his onu kızdırıyormuş gibi, dişlerini sıkarak konuştu. "Sana her baktığımda hissediyorum. Bu çılgınlık verici arzu beni tüketiyor." Bir parmak daha ilkine katıldı ve titreşim yoğunlaşıp alev daha da kızıştığında inledim. "Ateş, benim kadar senin içinde olmak istiyor." Sesi, kötücül, siyah bir duman gibi kulağımda kıvrıldı ve göğsümün derinliklerinde sıcak bir titreme olarak yerleşti.

Yumuşak ve nefes nefese, saf bir coşku sesi içimden titredi ve o açgözlü parmaklar daha fazlasını, daha hızlı bir şekilde yağmaladı. Uyluklarım titredi, lezzetli titremeler daha fazla tahrik uyandırdı, parmaklarını kayganlaştırdı ve parmakları içime kolaylıkla girip çıktı. Her yumuşak kayma beni görünmez zirveye, tırmandığım sınıra yaklaştırdı. Her iniltiyi ve iniltiyi yakalayan parmakları kavrayıp çekerek, dişlerimi batırdım. Karnım kıvrıldı, ayak parmaklarım kıvrıldı.

O, kılıcı ustaca kullandığı gibi benim zevkimi de ustaca kullanıyordu. Sırtım gergin ve ona doğru kavisli bir şekilde, kendimi ona teslim ettim.

Ona.

Gözlerimin arkasında şimşek çaktı ve ben mutluluk dolu bir çığlık attım,

Çığlıklarım onun avucunun arkasında boğuk bir sesle çıktı, her kasım gerginleşti. O benim son orgazmımı uzatırken ben kıvrandım ve kıvrandım, uyluklarım sonrasından titriyordu.

Lezzetli bir coşku içimi kapladı ve yarı sarhoş, kemiklerim yumuşak ve işe yaramaz bir halde uzandım.

Elini ıslak ağzımdan çekti ve vücudum, o benim üzerimde aşağı doğru ilerlerken sarsıldı. Avuç içlerini uyluklarıma koyarak beni daha da açtı ve ben boynumu uzatarak, o büyük vücudunu öne doğru eğdiğinde, geniş omuzlarının arasına sıkışmış halini görmek için baktım.

"Ne yapıyorsun..."

Uzun, ıslak bir dil hareketi beni yüzüstü battaniyenin üzerine çığlık atarak düşürdü. Dudakları şişmiş ve hassas etime yapışıp emdi ve sanki bu işten büyük zevk alıyormuş gibi inledi. Vücudum tekrar ihtiyaçla gerilmeye başladığında, durdu ve tekrar yanıma uzandı. "O tatlılığın bir damlasını bile boşa harcamamalıydım," dedi ve kollarını tekrar bana doladı.

Onun uyandırdığı yeni acı devam ediyordu, ama ben onu yatıştırmak için bacaklarımı birbirine bastırdım. Ateşe bakarak uzanırken, seçim şansım olsaydı sonsuza kadar onunla böyle kalacağıma emindim.

Kolunu belime dolayarak beni kendine çekti ve yüzünü enseme gömdü. "Senden ayrı kaldığım bu geceler benim için işkence oldu."

"Ben de senin yokluğundan acı çektim. Aleysia ile Umbravale'yi geçmenin bir yolunu bulmayı sabırsızlıkla bekliyorum, böylece senin yanında huzur içinde uyuyabileceğim." Bu görüntü daha fazla düşünceyi tetikledi. "Küçük bir güç kazanmana yardımcı olanın tavşan olduğunu söylemiştin. Nasıl?"

"Kandaki demir. Vivicantem gibi çalışıyor, ama çok daha zayıf." Saçlarımı yukarı doğru itti ve boynumun arkasını öptü.

"Peki ya insan kanı?"

"Evet. İnsan kanı da işe yarar." Dişlerini boğazımın kıvrımına sürterken sesinde eğlence vardı.

"Ya benim kanımı içersen?"

Ardından gelen aşırı uzun sessizlik, sorduğum soruyu pişman etmeme neden oldu.

"Bu, bağ kurmak için kan değiş tokuşu yapılan çok kutsal bir ritüeldir."

"Nasıl?"

"Tüketim sırasında kan tüketilir."

"Ama bu seni deliryuma girmeni engelliyorsa, neden denemiyorsun?"

"Bağlanma sonsuzdur, Maevyth. Bu koşullar altında, bu sadece işleri daha da karmaşık hale getirir. İnan bana, seni sonsuza kadar benim yapmaktan daha çok istediğim bir şey yok. Ama beni delirmekten kurtarmak için değil."

"Anlıyorum."

"Bu konuyu daha fazla uzatmayalım. Yarın, o damarı bulmak için haritayı arayacağım."

Haritayı ya da damarı bulamazsak ne olacağını hayal etmeye cesaret edemedim. Dünyam ne kadar karanlık bir hale gelirdi. Ne kadar korkunç olurdu. Başımı salladım. "Ve Zevander... teşekkür ederim. Bana güvendiğin için."

"Bütün bunları gördükten sonra hala burada olman beni en çok endişelendiren şey."

"Sadist olduğumu mu ima ediyorsun?"

"Hiç de değil." Sesi daha ciddi bir tona büründü, bu da beni ona dönmem için kıpırdatmaya itti. Yüzündeki kasvetli ifade şüphelerimi doğruladı.

Elimi yanağına koydum. "Ne oldu?"

"Daha önce düşüncelerimden kaçmak için çok güçlü bir zehire başvurdum. Kafamdan çıkmak için tek çarem oydu. Senin alternatifim olabileceğinden korkuyorum. Benim kişisel zehrim." Kaşlarını çatarak parmağını omzumun üzerinde gezdirdi ve orayı öptü. "Şu anda beni ayakta tutan tek şey."

"Sana bana dönmeni istedim. Kendine zarar vermemen için."

"Benim endişem, artık senden uzak duramayacağım, ay cadısı. Senin her parçana, bedenine, zihnine ve nefesine özlem duyuyorum. Beni tüketiyorsun ve tanrılar sana yardım etsin, kaçış yok. Sen benim kanımdasın." Kaşlarını çatarak yanağımı okşadı. "Merhamet canı cehenneme, senin ellerinle oyulmuş bu acımasız acıyı beslemek için dünyayı paramparça edeceğim."

KONUŞMA

ZEVANDER

Geçmiş...

Titreme ve yorgunluktan zayıflamış kasları ile Zevander, kelepçelerden sarkarken başını zorlukla kaldırılabiliyordu ve ayaklarında kramp girerken, bileklerindeki baskıyı azaltmak için dik durmaya çalışıyordu. Kasıklarındaki ağrı, onu gölgede bırakan diğer ağrılara çoktan yenik düşmüştü ve karanlık, ufukta belirmeye başlamıştı. Düşüşü başlamıştı. Pes etmesi sadece an meselesiydi.

Cildinde hissettiği hareketin gıdıklanması, taze incir kokusu duyularını uyandırdı ve gözlerini açtığı anda, yiyeceği dudaklarına dayayan Golvyn'in keskin bakışlarıyla karşılaştı.

"Ye," diye emretti.

Zevander'ın kurumuş ve çatlamış dudakları, meyve ağzına itildiğinde açıldı. Tatlılık dilinde patladı, günlerdir yediği ilk tatlıydı. Son su yudumundan bu yana kaç gün geçtiğini bilmiyordu, çiğnenmiş inciri çok kuru boğazından aşağı itmek için zorla yutkundu.

"Korkarım... yemeğin... benim için boşa gidiyor, dostum."

"Sen iyi değilsin. Ama nefes alıyorsun." Golvyn vücudundan aşağıya koştu ve hücrenin dışındaki suya doğru fırladı.

Kepçeyi kovaya daldırdıktan sonra, onu Zevander'e geri taşıdı, yıpranmış vücuduna dikkatlice tırmandı ve sıvıyı ağzına dökmeden önce neredeyse hiç dökmedi.

Zevander öksürdü ve tükürdü, ama suyu tuttu ve suyun dudaklarının ve dilinin derin çatlaklarına sızmasına izin verdi. "Teşekkür ederim," dedi boğuk bir sesle.

"Senin gibilerden çok gördüm. Sen hepsinden daha uzun yaşadın."

"Bunun bir lütuf mu yoksa lanet mi olduğundan emin değilim." Zevander zayıf bir şekilde güldü.

"Bazen biriyle konuştuğunu duyuyorum."

Zevander, odanın gölgeli köşesine baktı, orada babasının ve Vaelora'nın kendisi için sürünerek çıktığını gördüğü halüsinasyonları görmüştü. "Pişmanlığımdan dolayı acı çekiyorum."

"Bakmayı reddettiğin kişiler değil, diğerleri. Gözlerini onlardan ayıramadığın kişiler."

Yalnız olan. Uzaklardan gelen güzel tanrıça. Tanrılara dua ettiği tek zamanlar, Caligorya'da ona geri dönmek için çaresizce yalvardığı zamanlardı. O, onun sırrıydı. Sefil varoluşunda korumak ve kendine saklamak istediği değerli bir hazineydi.

Ona yardım eden Golvyn'e yalan söylemek istemeyen Zevander, yüzünü çevirdi ve ifadesini sakladı.

"Bana açıklama yapmak zorunda değilsin. Bu konuda tek kelime bile etmeyeceğim. Ama seni çağıran Ölüm ise, ne kadar cazip olursa olsun, belki de onun davetini reddedebilirsin."

Uzaklardan yaklaşan ayak sesleri Zevander'ı daha fazla cehenneme hazırladı, ancak vücudunu tepki vermeye zorlayamadı. Ondaki geriye hiçbir şey kalmamıştı, dövülmemiş, yakılmamış veya parçalanmamış tek bir santim bile yoktu. Tek yapabileceği, onlar işlerini bitirene kadar nefes almaya devam etmeyi ummaktı.

"Bu yerden sağ çıkacaksın dostum." Bu veda sözleriyle Golvyn gölgelerin arasına geri döndü ve Zevander'ı işkencecileriyle baş başa bıraktı.

Hücre kapısı uzun bir gıcırtyla açıldı ve Zevander başını kaldırdığında, kapıda sadece Theron'un durduğunu görünce rahatlamış bir şekilde kasları gevşedi.

Zevander'ın hayal kırıklığına uğradığı üzere, Theron'un elinde tek bir parça yiyecek bile yoktu.

"Tanrım, o ne yaptı?" Yaklaşarak, Theron'u baştan aşağı süzen gözlerle onu değerlendirdi.

Zevander'ın kaslarında öfke titriyordu, günlerdir hissettiği ilk yaşam belirtisiydi. "Cezayı o verdi, ama bu senin yaptığın bir şey."

"*Benim* suçum mu?" Theron kaşlarını çatarak geri çekildi. "Nasıl yani?"

Zevander, onun suçlamayı reddedeceğini zaten tahmin etmişti ve konuşmaya devam etmek istemedi. "Bana iksiri ver," diye homurdandı, sorusunu görmezden gelerek. "İyileştiren iksiri."

"Durumuna bakılırsa bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum. Açıkça görülüyor ki bir şey yememişsin ve bu..."

"Bana lanet iksiri ver! En azından bunu yapabilirsin."

"Ya uyanamazsan?"

"Beni bırak. Bu hücrede çürümeyi tercih ederim, tanrılarla yemek yemeyi tercih ederim."

Theron nefesini verip saçlarını parmaklarıyla taradı ve odada volta atmaya başladı. "Seni burada tutmayacak. Senin hayatta kalmanın ne kadar güçlü olduğunu övündüğünü duydum. Sana hayran."

Zevander acı bir kahkaha attı. "Ne büyük onur. Onun hayranlığı için ölümün eşiğinde durmak. Eminim bu, öbür dünyada gururla taşıyacağın bir nişan olacaktır."

Adımını yarıda kesip yüzünü buruşturdu. "Seni aldattığımı düşünüyorsun. Aradia ile olan konuşmanı ona sızdırdığımı."

"Keşke ben de senin konuşmanı duysaydım, seni benimle birlikte asılmak için uğraşırdım."

"Seni bilinçli ve uyanık tuttum," dedi omurgasız köpek, kollarını göğsünde kavuşturarak, sanki bu tek iyilik ona af kazandırması gerekiyormuş gibi. "Aradia'yı sana gönderdim."

"Vaelora ve beni gözetleyerek onu aradığımı ancak o zaman öğrenebilirdin."

beni gözetleyerek öğrenebilirdin."

"Bu planı kim hazırladı sence? Vaelora mı? Hayatını kurtarmak için hayatını kurtarmak için sana şiddetle sahip olmanı yalvaran kız mı? O generalden çok korkuyordu. Onu Loyce'a karşı gelmeye ikna etmek aylar sürdü."

Zevander buna hiç inanmadı. Gözleri çaresizlikle dolu bir şekilde ondan yardım isteyen Theron'un, efendisine itaat etmekten bu kadar memnun olduğu bir durumda buna inanması mümkün değildi. "O zaman neden Aradia ile kendin konuşmadın? O gece onun dikkatini çekmiştin. Neden beni bu işe karıştırdın?"

"Çünkü biliyordum ki, Aradia aldatmayı seçerse, üçümüzden generalin öldürmeyeceği tek kişi sensin. Seni o çukurdan çıkardı çünkü en asi tutsağını kaybetme düşüncesine dayanamıyordu. Şifa verme becerim, onun cezasını çekmemi engelliyor, ama o bana karşı hiçbir sevgi beslemiyor. Hayranlık da duymuyor." Dudakları seğirdi ve gözlerini kaçırdı, acınası öz nefretinin Zevander'dan sadece başka bir boş kahkaha koparması.

"Beni o kadar takdir ediyor ki, beni yavaş yavaş öldürmek istiyor."

"O senin sınırlarını test ediyor. Seni kırılana kadar ne kadar zorlayabileceğini görmek istiyor. Anladığım kadarıyla, her seferinde onun merhametini reddediyorsun."

"Merhamet..." Zevander bu kelimeyi dilinde bokmuş gibi tükürdü. "Bana iksiri ver."

"Yaraların çok ağır. Sana bir faydası olmaz. Ve ben senin ölümünü teslim etmeyeceğim." Zevander'ın içini burkan bir kez daha acıma dolu bir bakış attı ve hücre kapısına yöneldi.

Zevander sendeledi, zincirleri ani hareketle çınladı. "Theron!" diye homurdandı. "Geri dönmeliyim..." Deliryum zihnini bulanıklaştırdığı için kendini durdurdu, ama çok geçti. Sözler kendiliğinden dökülmüştü.

Theron, mide bulandırıcı bir merakla döndü. "Geri dönmek mi?"

Zevander başını salladı. "Söylediklerimi unut."

"Söyle, sana iksiri vereyim."

Zevander, meraklı piçe şartlarını kendi ikiyüzlü kışına sokmasını söyleme lüksüne sahip olmayı diledi, ama yapamadı. Bu fırsatı bu kadar kolayca kaçıramazdı. Kızın kaderini öğrenmek için çok fazla gününü karanlık ve sessizlik içinde geçirmişti. Bunun yerine başını eğdi. "Bu, Caligorya'ya girmemi sağlıyor."

"Karanlık uzay. Bu iksir sana oraya geçiş imkânı mı veriyor?" "Evet. Bazen onun istismarları sırasında oraya gidiyorum."

Yaklaştı. "Nasıl? Caligorya, ölümden önce bilgi arayanlara aittir. Tanrıların bir armağandır." Ne yazık ki, Zevander bu bilgiye sahip değildi.

"Nasıl olduğunu bilmiyorum, sadece oluyor."

Theron başını salladı. "Hayır. İksir olsun ya da olmasın, Caligorya'ya girip çıkabilmek için sihir gerekir." Bileğini kaldırarak etine kazınmış bandı gösterdi. "Şu anda sahip olmadığımız bir güç. Tabii ki..."

"Yoksa ne?"

"Tanrılar tarafından seçildin." Zorla nefes verdi ve gülümsedi. "Bu senin için ne büyük bir şans. Bir tanrının aracı. Saygı göreceksin. Kralın kendisi bile..."

"Böyle bir şey için beni öldürür. Bundan tek kelime bile bahsetme, yoksa tanrılar adına, hayatta kalırsam dilini keserim."

"Senin yanında kalmama izin vermen karşılığında sana bu iksiri vereceğim. Uyanamazsan seni geri getirmek için."

"Hayır."

"Bu benim şartım. Öldüğünü seyirci kalmayacağım."

Zevander, kıza geri dönmek için çok çaresizdi. Onun kaderini öğrenmek için. Başını salladı. "Öyle olsun."

Sadece bir an durakladıktan sonra, Theron cebinden ampulü çıkardı. Onu kırdı ve ona baktı. "Tanrılar sana lütufta bulunursa, bu iyiliği unutma." Ampulu Zevander'in omzundaki yaraya döktü.

KONU 41

ZEVANDER

Caligorya

Zevander, etrafındaki sisin dağılmasıyla, sadece titreyen apliklerle aydınlatılmış karanlık bir koridora bakındı. Sessiz fısıltılar kulağına ulaştı ve Zevander onlara doğru yürüdü, koridorun her iki yanını çevreleyen birçok hücreden birinin önünden geçti; hücrede, yaşlı bir kadın tavana bakıyordu. Kadının hayatta mı yoksa ölü mü olduğunu anlamak zordu, ama kollarını kaplayan izler onun acı çektiğini gösteriyordu. Diğer hücrelerde daha genç kadınlar ve bazı çocuklar vardı, hepsi de ihmal veya istismar izleri taşıyordu.

Işık gittikçe azalıyordu, o ilerledikçe, aplikler aralıklarla yerleştirilmişti.

daha da uzaklaşıyordu. Son hücreye ulaşana kadar, kapının demir kapısından sadece bir ışık huzmesi kızı buluyordu ve onu köşede kıvrılmış halde gösteriyordu. Zevander, hücre kapısından sanki orada değilmiş gibi geçip kızın yanına diz çöktüğünde, kızın sessiz hıçkırıkları onun içini kemirdi. Kızın, iğnelenip dürtüldüğü gün giydiği elbise, morarmış ve yaralı cildine yapışmış, paramparça bir haldeydi. Kesilmiş uzun saçları yeniden uzamaya başlamıştı, bu da onun bir süredir hapiste olduğunu gösteriyordu.

Tıpkı kendisi gibi karanlıkta tutulmuştu.

Etrafındaki nemli taş duvarlar, belki de tapınağın dışındaki şiddetli yağmurdan dolayı, su damlalarıyla ıslanmıştı. Başını bükülmüş dizlerinin üzerine koyduğu kollarının arasına gömmüş oturuyordu ve vücudu titriyordu. Sessizce dua ediyordu, ama duaları dudaklarından çıkan

beyaz bir sis haline dönüşen dualar mırıldanıyordu. Yanında, ısınmak için parçalanmış bir kumaş parçası dışında hiçbir şey yoktu. Yatak yoktu. Yastık yoktu. Soğuk taş zeminden başka hiçbir şey yoktu.

Zevander, onu görmezden gelen tanrılara sessizce lanet okudu ve avucuna alev çağırdı. Ona dokunmamaya dikkat ederek, elini kolunun üzerinde gezdirdi ve alevle yavaşça omzuna doğru yukarı doğru ilerledi.

Isıdan teni karıncalandı ve başını kaldırarak kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu gördü. "Melek?" diye sordu, çılgınca etrafına bakınarak. "Orada mısınız?"

Ona cevap vermek için can atıyordu.

"Lütfen. Karanlıkta yalnız kalmak istemiyorum."

"Neden?" Bu soru, onu geri çekemeden ağzından çıkıverdi. "Karanlıktan neden korkuyorsun?"

"Göremiyorum. Soğuk. Ve korkunç."

Yine, ona bir sıcaklık dalgası gönderdi, mor ışık, cildini kaplayan kesik ve çürüklerin üzerinde dans ediyordu. Onları görmek, kendi yanıklarını hatırlattı ve onun bu şekilde acı çektiğini düşününce yüzünü buruşturdu. "Görmemek en iyisi," dedi, daha çok kendisi için. O izlerin ardındaki kötülüğü, cehaleti ve zulmü bilmek, kalbinde öfke uyandırdı. "Işık, karanlığın bizden gizlediği dehşeti aydınlatır."

"Ama sen bir meleksin. Karanlıktan çok ışığı tercih etmez misin?" O, odaklanmamış bir bakışla uzaklara baktı. "Sacton Crain, sadece en kötü yaratıkların karanlıkta rahat bulduğunu söyler."

O zaman belki de o kötüydü. Cevap verme zahmetine girmedi, bunun yerine koridordan gelen ışık parçasının sisli gri gözlerinde parıldamasını sessizce hayranlıkla izledi.

"Yüzünü görmek istiyorum," diye fısıldadı. "Neden?"

Gözlerinde yaşlar parladı. "Yaptıklarım için cehennemde yanacağım. O kadarı yaşamadan önce bir meleğin yüzünü görmek istiyorum."

Onların onu yakacakları düşüncesi bile onu öfkeliyordu. "Buna izin vermeyeceğim." Eğer onun cezalandırılmasının sebebi kendisiyse, kaderinizi değiştirebilirdi. Onların ona el sürmekten korkmalarının sebebi kendisi olabilirdi. Bu düşünce zihninde kök saldı.

"Korkuyorum, Angel. Benden önce yakılan kadınların ılıklarını duydum. Neredeyse onların acısını hissedebiliyordum."

"Sen kurtulacaksın. Onların ateşı sana karşı işe yaramayacak. Ve sana zarar vermeye cesaret eden herkes kendisi yanacak."

"Ben lanetliyim. Beni bağışlamayacaklar."

"Evet, lanetlisin. Ama onların tanrısı tarafından değil."

Soğuşa rağmen gözleri sıcaklıkla parıldayarak ona baktı, yanak kemiklerinin üzerindeki morluk gözlerinin ışıltısını gölgeliyordu.

"Ben senin yıkımınım. Işığı yutan gölge. Ruhunu lanetleyen lanet." Saçının bir tutamı, omzunun narin kıvrımının üzerine dökülerek onu alay ediyordu. Nasırlı parmak uçları arasında ne kadar ipeksi ve yumuşak hissedilirdi acaba? "Henüz doğmadığını duydum. Tanrılar senin kaderini seçecekler. Ama ben senin yanmana izin vermeyeceğim. Seni onların ateşinden koruyacağım."

Sanki onun varlığını hissedebiliyormuş gibi omzunun üzerinden baktı. "Ama sen bir meleksin. Elbette tanrıların iradesine güveniyorsundur?"

Adam ona daha da yaklaştı, dudakları neredeyse kızın yanağına değecekti. "Eğer onların iradesi senin ölümünse, o zaman tanrılara *karşı gelirim*," diye fısıldadı.

Ona dönerek, dudakları tehlikeli bir şekilde yaklaştı.

Sanki ayın kendisi dünyaya doğru eğilmiş gibi, o da ona doğru düştü ve geçmemesi gerektiği konusunda uyarıldığı o yasak sınırı aştı. Omzunu kavradı ve görünmez bir güç tarafından çekilircesine dudaklarını onun dudaklarına bastırdı.

Onun bedeninin soğukluğu, içinden geçen sıcaklıkla dağıldı. Ağırılıksız hissetti, yıldızların parladığı gecenin karanlığına doğru süzüldü. Etrafında fısıltılar yankılandı, tatlı kadınsı sesler hep bir ağızdan konuşuyordu, ama sözleri anlayamıyordu.

Sadece saygısı tarafından dizginlenen, dizginlenemeyen bir açlık belinde uyandı. Ondak uzaklaştı ve gelgitlerin özlemi gibi, içinde bir değişim hissetti.

Onu diğer dünyaya bağlayan eski ve kırılgan iplikler koptu.

Geniş, gri gözler ona bakıyordu ve kadın parmağını dudaklarına bastırdı. Göz bebeklerinden, irislerine yayılan şaşırtıcı bir gümüş rengi çiçek açtı.

irislerine yayıldı.

Zevander geriye doğru sendeledi.

Tanrılar, ne yaptım ben?

Hatasını düşünürken bin yıl sadece birkaç saniye içinde geçti, ama yine de, ardından geleceğini bildiği pişmanlığı hissedemedi.

Dokunduğu omzundan yumuşak, gümüşü bir parıltı yayılıyordu ve Zevander, geride kalan izi görebilmek için başını hafifçe eğdi. Ters çevrilmiş bir kuşun gözlerini ya da tırpanları andıran garip bir sembol.

"Ölümün işareti mi?" diye fısıldadı kendi kendine.

"Cadının işareti." Arkadan gelen ses onu dönmeye teşvik etti ve arkasında kırmızı cüppeli bir kadın onları izliyordu.

Onu daha önce fark etmemişti, öpücüğe o kadar dalmıştı ki kadının yaklaştığını hissetmemişti.

"Lütfen," diye yalvardı kız, sırtındaki parıltı hızla sönüyordu. "Beni de yanına al, Angel. Beni buradan götür."

"Hemen Sacton Crain'e haber vermeliyim!" Cüppeli kadın hücreden uzaklaşırken kırmızı pelerini arkasında dalgalandı.

Acil durumun etkisiyle Zevander ayağa fırladı ve kadının peşinden koştu.

Buz gibi soğuk su, kalbine yumruk atılmış gibi göğsüne sıçradı ve o nefes nefese kaldı.

Gözlerini açtığında, Theron ona bakıyordu, hücresinin dışında duran kova ellerindeydi. "Hayır. Hayır, beni geri gönder! Geri dönmeliyim!"

Theron'un gözlerinde bir parıltı belirdi. "Öldüğünü sandım. Nefes almıyordun."

Zevander öne doğru atıldı, zincirler onun ani hareketiyle tıkırdadı. "Geri dönmeliyim! Beni geri gönderin!"

Theron yavaşça başını salladı. "Seni bir daha oraya asla göndermeyeceğim. Asla."

KONU 42

ZEVANDER

Şimdiki zaman ...

Maevyth'in solgun teninde ateş ışığı dans ediyordu, ısı yumuşak pembe bir renk katıyordu. Zevander, Maevyth derin uykudayken onun arkasında yatıyordu. Göğsünde bir ağrı zonkluyordu, ona asla tamamen teslim olamayacağını hatırlatan o tanıdık suçluluk duygusu. O, sadece zihninde yaşayan grotesk korkuları bir anlık görmüştü. Ona her şeyi, geçmişinin ondan talep ettiği her şeyi göstermek, onu kesinlikle korkutup kaçırırdı.

Lanet olsun ona. Cildinin altında çürüyen şeyi ona gösterdiği için lanet olsun ona.

lanet olsun.

Yüzyıllar boyunca, o çarpık arzuları yalnız kaldığı sessiz anlarda gömmüştü. O tür bir acıyı beslemesi için bir kadına ihtiyaç duymamış, ona güvenmemişti.

O düzeyde bir işkenceyi, kendi başına başarmıştı.

Onun inatçı ısrarı onu çok kolay yıpratmıştı — bu düşünce saatlerce vicdanını kemirmişti. Onu bu kadar çok ihtiyaç duyduğu için kendinden nefret ediyordu.

Onu bu kadar çok arzuladığı için, onun emriyle cehennemi serbest bırakacaktı.

Ayakları yerden kesiliyordu. Vivicantem'den mahrum kaldığı her gün akıl sağlığının giderek zayıfladığını hissedebiliyordu. Ne kadar süre sonra

delilik içinden taşıp çıkacak, ruhunu çıplak ve kırık bırakacak, kuduz bir köpek gibi hırlayan ve korkutucu hale getirecek?

Zevander artık hiçbir şeyden korkmuyordu, dünyadaki en vahşi yaratıklardan bile. Ama o günden korkuyordu. Maevyth'in ona keskin, acıyarak bakan gözlerle bakacağı günden. Boşuna olduğunu kabullenmiş gözlerle. Artık umuda kapılmayacak gözlerle.

Dudaklarını omzunun kıvrımına bastırdı ve başparmağının ucu sırtında bir şeye takıldı. Dikkatini oraya verdi ve fark etmediği kabarık bir yara izini parmağıyla okşadı. Parmak uçlarının izlediği gümüş rengi bir parıltı, Dolion'un ölüm sembolü olarak adlandırdığı, kadının boynunun arkasına kazınmış olanla aynı sembolü ortaya çıkardı. Kan bağı sembolünün vücudunun başka bir yerinde görünmesi olağandışı bir şey değildi, ama bu sembolün bir yanı farklıydı.

Parmak uçlarının altında garip bir titreşim hissetti, kemiklerinde uğultu gibi. Tanıdığı bir his değildi, yakıcı bir sıcaklık ya da keskin bir soğukluk gibi. Kadim ve uyanık bir his, gizemli bir büyüün uykuda olan kalıntıları gibi. Dayanıklı. Güçlü.

Zevander'ın kasları gerildi, ama eli o noktadan kıpırdamadı, sanki çok daha büyük bir güç tarafından orada tutuluyormuş gibi, ve gücünün azaldığını, akreplerinin korkudan değil, saygıdan sinip kaldığını hissedebiliyordu. İçindeki alev harekete geçince kanı ısındı ve görüşü zihninde parıldayan görüntülere daraldı.

Nemli bir hücre. Soluk, parçalanmış et. Yalvaran gözler. Soğuk, mavi dudaklar.

Yıldızlar. Sesler.

Zevander keskin bir nefesle elini geri çekti. Bu görüntüler göğsüne çok fazla baskı yapıyordu, çok fazla samimiydi. Tanıdık. Ofisinde onu ilk kez öptüğünde hissettiği aynı tanıdık his.

Eli titriyordu, kafası ona tekrar dokunması için cesaret veriyordu.

Avuç içini mührün üzerine bastırdı ve zihninde daha fazla görüntü belirdi, o kadar hızlıydı ki, onları durduramadı.

*Siyah alev. Sıcaklık. Bir gülümseme. Tatlı tatlı,
narenciye koku yıldız gölgesinin.*

Toprağı çiğneyen toynaklar. Çığlıklar. Acı dolu çığlıklar.

Boğulduktan sonra alınan ilk nefes gibi, Zevander nefes nefese kaldı ve ondan uzaklaştı. Kasları titriyordu, gözleri parıldayan mühürde sabitlenmişti.

Bir cadı iğneleme aleti. Kan damlaları.

Başını salladı ve şakaklarını yumrukladı, onu derinden etkileyen görüntüleri kafasından silmek için çaresizce çabaladı, bunların gerçek olduğundan emindi.

Fırtınayla kabaran bir anı nehri zihninden akıyordu, selde gömülü cesetler gibi derinliklerden fışkıran acı hatıralar.

Bileklerini sıkan kelepçeler. Vücudundaki morluklar ve kesikler. Güzel bir yüz. Gri gözler. Soluk ten. Siyah saçlar. Elini onun omzuna koydu. Gümüş rengi bir parıltı.

"Beni de yanına al, Angel. Beni buradan götür."

"Maevyth," diye fısıldadı, zihninde onun yüzünü görerek.

Onu görmek, onu sessiz bir sıcaklıkla doldurdu, bedenine yayılan ezici bir rahatlama ve kırılgan bir huzur hissi. Kaslarındaki gerginlik azaldı, kemiklerindeki ağrı kayboldu.

Oradaydı, yine o zincirlere asılıydı, kalbi onu çağırıyordu.

O. Kız. En karanlık, en acı verici işkenceleri sırasında onunla konuşan kız. O zincirlere asılıyken, dua eder gibi sesine tutunduğu kız.

Sırtındaki izi izlerken kafası karışmıştı. Neredeyse iki yüzyıl önce oraya koyduğu iz. Onları bir araya getiren kader değildi; tanrılara karşı gelmiş, kutsal sınırı aşmış ve onu bir öpücükle eş olarak sahiplenmişti.

Nefesi titreyerek ona doğru süründü ve izlerin kenarlarını parmağıyla okşayarak, bir şekilde unutmuş olduğu her şeyi hatırladı. Bunca zaman gözden kaçırdığı gerçeği görmesini sağlayan, zihninin kayması mıydı?

Aylardır ona kaç kez bakmıştı, ama o aniden dişlerini gösteren, acımasız bir suçluluk duygusuyla içine işleyen anılarından hiçbir iz yoktu. Sanki hepsini yeniden yaşıyormuş gibi, zihnini bu kadar net bir şekilde dolduruyordu. Onu nasıl bu kadar kolay untabilmişti?

Onun için her şey anlamına gelen, yıllar önce onu ölümün pençesinden kurtaran yüz, nasıl rüzgarda kül gibi solup gitmişti?

KONU 43

ZEVANDER

Geçmiş ...

Zincirler, onlara asılı duran zayıf ve solmuş bir adamın bedenini tutarken gıcırıyor ve inliyordu. Zevander'ı çevreleyen koku, göğsündeki inatçı organın acımasızca hayat atımlarını sürdürmesine rağmen, kendi çürümesinden geliyordu. Kuru dudakları, karanlıkta yumuşak bir şekilde mırıldanırken hareket ediyordu, fısıltıları hücresinin her yerine yayılıyordu.

"Tanrılara karşı geliyorum. Onlara karşı geliyorum. Ve onlar alıyor. Canavar. Vücudumda uykuda. Hissediyorum. Akrep kemiklerimin üzerinde sürünüyor."

"Ne zamandır böyle?" General Loyce'un sesi, düşüncelerini kesen uzak bir ses gibiydi.

"Günlerdir." Cevap veren sesi, kendisine yapılan kötü muamelelerden tanıdı.

Zihninde sadece silüetler olarak kalan ikisi, sanki bir rüyanın eşiğindeymiş gibi, varlıkları ayırt edilemez bir şekilde önünde duruyorlardı.

"Onu buradan çıkarın. Yıkayın. Besleyin." Tiksinti dolu bir ton, emrinin keskinliğini köreltti.

"Yemek yemiyor, General. Reddediyor."

"Zorla." Sözler hücrede yankılandı ve kadının gölgesi gözden kaybolurken, Zevander başını bir kez daha eğdi.

"Tanrılara karşı geliyorum. Onlara karşı geliyorum. Ve onlar alıyor. Canavar. Vücudumda uyuyor. Hissediyorum. Akrep kemiklerimin üzerinde sürünüyor. İntikam. Başka hiçbir şeyle beslenmiyor."

Bileklerindeki yanıklar şiddetlendi ve Zevander, un çuvalı gibi yere yığıldı. Yanak kemiğinden geçen acı, keskin bir bıçak gibi şakaklarına saplandı. Taş zeminin soğuğu cildine sızdı, kesik ve çürüklerine hafif bir merhem gibi geldi. Sert eller onu ayağa kaldırdı ve koridordan sürükledi, acımasız kumlar derisini parçaladı. Kafasını kaldıracak kadar güçsüz olan Zevander, bir kuş gibi koridordan uçarken zeminin altından geçtiğini izledi.

Ölüm böyle mi hissediliyordu? Son bir hayali uçuş mu?

"Canavar. Vücudumda uyuyor. Hissediyorum. Akrep kemiklerimin üzerinde sürünüyor. İntikam. Başka hiçbir şeyle beslenmiyor. Gel, beni al. Bırak uyuyayım."

"Yakın zamanda uyuyamayacaksın," dedi gardiyan, onu alçak bir duvarın kenarından kaldırarak.

Buz gibi su ona doğru yükseldi ve Zevander yüzeyin altına battı, göğsünde nefes alamadığı için hava çarpıyordu.

Yüzeye çık! zihni çığlık attı, ama o kadar uzun süre zincirlerde asılı kalmıştı ki, uzuvları artık onun emirlerine uymuyordu. Daha da aşağıya sürüklendi ve gözlerini açtığında, başının üstünde titreyen bir ışığın bir yüzü aydınlattığı bulanık bir gri gördü.

Bir halüsinasyon mu?

Belki. Ama hoş bir halüsinasyon.

Oydu. Gece yarısı rengi saçları ve fırtınalı gözleriyle ona bakan kız, o kadar sıcak bakıyordu ki, uzuvlarını uyuşturan soğuğu umursamadı.

Kolunu sertçe çekerek onu yukarı doğru sürükledi ve Zevander nefes nefese su yüzeyine çıktı. Muhafız onu çıkıntılı bir çıkıntıya dik oturttu ve Zevander başını çevirerek derin, taş bir küvete konulduğunu gördü.

Sert eller onu itip kakarken, eller onu yıkarken burnunu tıkayan bitki kokusu geliyordu. Zevander'ın yüzü sürekli buruşuk kalırken, nasırlı avuç içleri açık yaralarından birini kazıyordu.

Dakikalarca tırnaklarıyla etini kazıyıp ovduktan sonra, tekrar suya daldırıldı, sonra tekrar yıkamak için çıkarıldı. Tekrar suya daldırıldı. Tekrar yıkandı.

Kan suyu kırmızıya boyadı, vücudu şoktan titrerken yaraları acı içinde çığlık attı. Yaralarının açılmasını engelleyen buz gibi suya minnettardı.

Son bir daldırmadan sonra, yaralı omurgası taşların üzerinde sürtünerek banyodan çıkarıldı ve zayıflamış bacakları üzerinde ayakta durmaya zorlandı. Zevander, gardiyan başının üzerinden bir tunik çekip çıkarırken, dizleri titreyerek sallandı.

Kendine bakarak, beyaz pamuğa sızan kanı izledi. Bir zephromyte askeri omzunu kavrayıp onu odadan dışarı çıkarmak için zorlarken, ağrı dalgaları bacaklarını ve dizlerini deldi. Adımları dengesiz, bacakları güçsüz bir şekilde koridorda sendeledi. Sert bir itmeyle başka bir hücreye sokuldu, orada yere yuvarlandı ve ciğerlerindeki hava dışarı çıktı. Ensesinden kaldırılan vücudu havada uçtu ve sert bir yüzeye çarptı. Zevander gözlerini açtığı anda kendini tahta bir sandalyede buldu, gardiyanlar kollarını deri kayışlarla bağlıyorlardı. Zephromyte yakınında duruyordu, varlığı Zevander'in zaten gergin sinirlerini daha da bozuyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Zevander, ama gardiyan cevap verme zahmetine girmede.

Bunun yerine, ağzına garip bir alet taktı, alt çenesine ağırlık yapan ve ağzını açık tutan kil bir huniye bağlıydı.

Zevander'in itirazları, mırıldanarak çıkardığı inlemelerden ibaretti. Başka bir gardiyan bir kaseyle geldi, içindeki çamurlu sıvı, ilk gardiyana uzatırken kenarlarından döküldü ve gardiyan bu sıvının bir kısmını huniye döktü.

Saniyeler içinde, yapışkan sıvılar Zevander'in boğazının arkasına çarptı. Öksürdü ve öğürdü, sıvı durmaksızın akarken, boğulurcasına nefes almaya çalıştı. Vücudu titredi ve kalan tüm gücüyle bağlarından kurtulmak için çırpındı ve kıvrıldı.

Boğazı gevşedi ve sıvı yulaf aşağı kaydı. Huni temizlendiğinde, burnundan derin bir nefes aldı ve kuru boğazına yapışan parçaları çıkarmak için başarısız bir girişimde tekrar öksürdü.

Muhafız, huninin kenarındaki kaseyi tekrar doldurdu.

Zevander panik içindeydi, kasları kaskatı kesilmişti ve bağlarına karşı sallanıyordu.

"Onu sabit tutun," diye homurdandı gardiyan ve zephromyte köşeden çıkıp omuzlarını geriye doğru bastırdı.

Zevander, yulaf tekrar boğazının arkasına çarpmadan ve karanlık çökmeden önce son bir kez kükreyerek yalvardı.

KONUŞMA

ZEVANDER

Caligorya

Fısıltı sesleri Zevander'in kulağına ulaştı ve o, etrafındaki beyaz sisin dağılmasını izleyerek, daha önce bir kez ziyaret ettiği nefin köşesinde birbirine sarılmış iki figürün ortaya çıktığını gördü.

"Öğlen yakılacak. Korkarım yapabileceğim başka bir şey yok."

"Lütfen." Konuşan adam yaşlıydı, başındaki düz kenarlı şapkayı çıkararak göğsüne bastırdı ve beyaz saçları göründü. "O benim torunum. Size temin ederim ki, o iyi bir kız."

"Kan bağıyla değil." Uzun, kırmızı bir cüppe giyen adam yaklaşarak sesini alçalttı. "Aleysia olsaydı belki. Ama diğeri bir cadının işaretini taşıyor. Birdenbire ortaya çıktı. Sacton Crain onun cezasını uygulamaya karar verdi." Yaşlı adamın omzuna elini koydu. "Sürülmektense yakılmak daha iyidir."

"Sacton Crain ile konuşmama izin verin. Onun fikrini değiştirebileceğime eminim."

"O akşam için emekli oldu. Belki sabah geri dönmelisin. Ama seni uyarmalıyım, bu konuda direnç gösterilmesi hoş karşılanmadı."

"O çok genç. Bu cezayı çekmek için çok genç!"

"Katılıyorum, ama bu Kızıl Tanrı'nın isteği. Ona güven."

Yaşlı adamın dudakları tiksinti ile kıvrıldı. "Genç ve masum kızları kazıkta yakacak bir tanrıya asla güvenmem."

Cüppeli adamın gözleri kısıldı. "Uzun süredir devam eden dostluğumuz adına, hayal kırıklığına uğradığını ve acı çektiğini bildiğim için sözlerini görmezden geleceğim. Ama bir daha bunları söyleme, yoksa onunla birlikte yakılmak istersin." Kapıya doğru eliyle işaret etti. "Şimdi git. Biri seni burada bulursa, *sadakatini* sorgulayabilir."

"Bırakın sorgulasınlar." Bunun üzerine yaşlı adam kapıya doğru büyük adımlarla yürüdü ve tapınaktan çıktı.

Zevander, ters yönde ilerleyen cüppeli adamı takip etti. Adam, bir koridordan geçerek kutsal eşya odasını geçip bir merdivene ulaştı ve cüppesi bir yılanın kuyruğu gibi arkasında sürüklenirken merdivenleri aceleyle çıktı. Merdivenlerin tepesine vardıklarında, uzun ve karanlık bir koridora açılan bir kapı ile karşılaştılar. Cüppeli adam kapının önünde durdu, bir an dinledi, sonra başını salladı ve yoluna devam ederek gölgeli koridorda kayboldu.

Zevander, diğerinin ilgisini çeken kapının yanında kaldı ve kapıyı açtığında, zengin duvar halıları ve kaliteli kumaşlarıyla bir krala layık, zarif bir şekilde döşenmiş bir oda ile karşılaştı. Bu oda, kızın soğuk, nemli hücrelerini ve onu zeminden korumak için verilen tek bir yırtık battaniyeyi hatırlattı.

Zevander odayı geçerek yatağa doğru yürüdü ve orada Sacton Crain'i genç bir kızın yanında yatarken buldu. Kızın çıplak sırtında, kısa süre önce aldığı kırbaç darbeleriyle oluşan kırmızı izler vardı. Onu gören Zevander'ın kasları kör edici bir öfkeyle doldu, öfkesi göğsünün içinde pençeleyen canlı, kıvranan bir canavar gibiydi.

Daha önce öğrendiği gliflerden biri olan *exitiusz* için avucunu uzattı ve adamın etli boynuna kelepçe takılmış gibi sıkıştırarak ciğerlerindeki havayı boşalttı. Daha sert. Daha sert.

Yaşlı adam nefes nefese kaldı, gözleri fal taşı gibi açıldı ve parmakları, ona göre boynunu boğan görünmez bir gücü kazımaya başladı.

Zevander'ın kolları titriyordu, gözleri öfkeyle yanıyordu. Bir şeyi yok etmek için can atıyordu. Onun elinde ölmesini izlemek için. Öne eğildi, dudaklarını yaşlı adamın kulağına yaklaştırdı ve fısıldadı: "Onu yakmak en büyük hatan olacak. Yarın sabah, merhametinden onu serbest bırakacaksın. Yoksa en mutlu olduğun anda gelip, sevincinin dehşete dönüşmesini izlemekten zevk alacağım,

Kemiklerini etinden ayırırken, sevincinin dehşete dönüşmesini izlemekten zevk alacağım. Söylediklerimi anlıyor musun?"

Sacton Crain çılgınca başını salladı, yüzü yavaşça morarmaya başladı.

"Yüzünü hafızama kazıyacağım. Ve yollarımız tekrar kesişirse, ölümün seni beklediğini bileceksin. *Mor samanet*," diye fısıldadı.

Zevander'ın hayal edebileceğinden çok daha fazla güç gerektiren bir çabayla yaşlı adamı bıraktı. Geri çekildi ve onun titremesini, nefes nefese kalmasını ve karanlıkta neredeyse hayatını sonlandıran yarattığı aramasını izledi.

Zevander, yaşadığı sürece o yüzü unutmayacaktı. Tekrar karşılaşırlarsa, onu diri diri yakacak ve adamın çığlıklarından zevk alacaktı.

Gözlerini kapattı ve kemiklerini titreten şiddetten dikkatini başka yöne çevirdi. O anda ona gidip onu teselli etmek ve güvence vermek istese de, aciliyet onu gerçeği öğrenmeye zorluyordu. Bir şey onu Caligorya'dan koparmadan önce bunu bilmesi gerekiyordu. "Onu bana göster. Bana bir görüntü göster. Onun hayatta olduğunu görmek istiyorum."

Etrafındaki karanlık yatak odası mide bulandırıcı bir bulanıklıkla değişti ve Zevander gözlerini tekrar kapattı, ayakları üzerinde sallanarak. Garip baş dönmesi geçti ve gözlerini açtığı anda, lezzetli narenciye, kurutulmuş otlar ve çiçekler kokan çok daha sade bir yatak odası gördü. Şakağına hafif bir dokunuşla dönüp baktığında, tavandan sarkan bir tür kese gördü. Odanın her yerinde birçok kese asılıydı.

Odanın iki ucunda iki dar yatak vardı. Üzerlerinde battaniye yığınlarının altında gömülü olan şişkin şekiller, altında uyuyan bedenlerin varlığını ima ediyordu. Baharatlı otlar ve çiçeklerin kokusunu içine çekmek için durakladığında, soğuk bir hava akımı yanından geçti. Karanlık bir silüet odaya girdi ve Zevander dönüp, pelerinli figürün yatağa doğru ilerlediğini gördü.

Kaşlarını çatarak, yavaşça yaklaştı ve silüetin yatağın altından bir şey aldığını izledi. Silüet, siyah, pullu bir yumurtayı ortaya çıkarmak için onu kaldırdı.

Zevander daha da yaklaştı.

Yabancı, avucunu yumurtaya koydu ve parlak mor bir ışık, içindeki yarattığın kıvranıp çırpınmasını aydınlattı.

Hayat dolu bir şekilde kıvrılan ve kıvranan yarattığı aydınlattı. Yumurtayı hızla yere geri koydu ve dikkatini yataktaki battaniye yığınınına çevirdi.

Zevander daha da yaklaştı, figürün etrafını dolaşarak maskeli yabancıyla yüz yüze geldi.

Nefesi kesildi ve geriye doğru yuvarlandı, yatağın kenarına tutunarak kendini tuttu. Maskeli olmasına rağmen, ona bakan yüzü tanıdı. O gözleri çok iyi tanıyordu. Maskenin dışına çıkan siyah bir damarın dallanması.

Odasındaki yabancı, kendisiydi. Yaşlanmış, ama yüz hatları kesinlikle aynıydı. Maskenin gizlemediği her çizgiyi ve yara izini ayrıntılı olarak inceledi. Böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi?

Kopyası, Zevander'ın yanındaki battaniye yığınınına elini uzattı ve avucunda parlayan sembol, Zevander'ı paniğe sevk etti. Hedefinin önüne atladı ve siyah alev Zevander'ın cildine çarptığında, Zevander'ı bir sıcaklık dalgası vurdu.

Sanki rahatsız olmuş gibi, arkasındaki hareket, o battanienelerin altında bir şeyin, ya da birinin olduğunu doğruladı.

Diğer benliği alevleri geri çekti ve yumuşak bir inilti kulaklarına ulaştı. Sarmalanmış beden hareket ederken o da döndü ve battanieneleri çekerek kadının yüzünü ortaya çıkardı.

Nefesi kesildi, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, kadına sesleneceğinden korktu. Rahatlama, titrek bir iç çekişle içinden döküldü — parçalanmış vicdanının yıkıntıları arasında bir dayanak noktası olan bir nefes.

Kız, tapınaktaki o nemli hücrelerden sağ kurtulduğunu anlayacak kadar yaşlanmıştı. Kurtulduğunu biliyordu. Melek gibi yüzü uykuda huzurluydu ve o, kızın o karanlık günleri değil de başka şeyler hayal etmesini diledi. Yatağın yanına diz çöktü, ona dokunmak için can atıyordu. Onu asla terk etmediğini söylemek için.

Döndüğünde, diğer benliğinin de ona hayranlıkla baktığını gördü. Gördüğünün gerçek olduğunu doğrulamak için elini ona doğru uzattı, ama tereddüt etti ve kıza tekrar baktı. Yollarının kesiştiği an ne zamandı?

Hayır. Tanrıların müdahale etmesine, bu kaderi değiştirmesine izin veremezdi.

kaderini değiştirmesine izin vermeye cesaret edemezdi.

Ancak, kafasında uzlaştıramadığı nedenlerden dolayı, bu manzara kendisi kıskanç bir öfke uyandırdı. Zevander dirseğini salladı ve onu

kasıklarına vurarak yaşlı olanı homurdandı ve deri pantolonunu düzeltti.

Pelerinli versiyonu tekrar elini kaldırdı ve ona doğru bir alev patlaması daha gönderdi. Tıpkı önceki gibi, Zevander, onun güzel yüzüne bakarken, sırtına gelen ateşin şiddetini üstüne alarak sendeledi.

Kadın tekrar hareket etti, kolunu başının üzerine kaldırarak orada bulunan, metalik vurgularla süslenmiş tüy benzeri bir işareti gösterdi. Alevler dinince, Zevander dişlerini gıcırdatarak doppelganger'a dönerek

"Yeter artık." Akrebi avucuna çağırdı. Uyarı yapmadan, elini yumruk haline getirip akrebi ezdi ve bir dizi keskin iğne, ellerinden bacaklarına kadar vücudunu deldi. Diğer benliği, Zevander'e de iğneleri hissettiğini gösteren bir şekilde homurdandı ve sarsıldı.

O zaman bu doğruydu.

O, dönüştüğü şeye bakıyordu. Sert ve öfkeli bir canavara. Ruhsuz, uyuyan bir kızın hayatını bu kadar kolayca alabiliyorsa.

Onu bu şekilde aramaya iten ne olabilirdi? Ne değişmişti?

Diğeri tekrar elini uzattı ve Zevander alevle savuşturarak onu geri gönderdi.

Yeterince konsantre olursa, diğerinin kanında dolaşan o hayal kırıklığı parıltısını hissedebiliyordu. Sabırsızlığı hissedebiliyordu. Onursuzluğu.

Zevander, onu öldürmeye kararlı olmasına rağmen, ona çekildiğini gösteren tavırlarını izledi.

Neden?

"Onu hatırlamıyor musun? Ona dokunmak için ne kadar can attığını?"

Sanki sorusunu hissetmiş gibi, diğer benliği avucunu kapattı ve kıza uzandı.

Tek bir dokunuş. Zevander, yaşlı benliğindeki özlemi, kanında yanan merakı hissedebiliyordu. Eli bir an daha havada kaldı, düşüncelere daldı. Çenesini sıkarak, bunun yerine belindeki kılıca uzandı.

Zevander saldırısını engellemek için atılırken, bir güç onu geriye fırlattı ve yatak odasının duvarı omurgasına çarptı.

"Seni cahil aptal!" Alastor odanın köşesinde durdu ve ona doğru büyük adımlarla yürüdü, gözleri daha önce hiç görmediği bir öfkeyle parlıyordu.

Zevander ayağa kalkmaya çalıştı, ama bir güç onu duvara yapıştırdı. Maskeli doppelganger bıçağı kadının boğazına dayadığında dehşetle izledi.

"Hayır!" diye bağırdı, vücudunun görünmez tutuşuna karşı boşuna kıvrınarak.

Kızın gözleri açıldı. İkisi, sonsuzluk gibi gelen bir süre birbirlerine baktılar. Öfkeli bakışlarında onu tanıdığının en ufak bir işareti yoktu.

Pelerinli figür siyah bir duman bulutu içinde kayboldu ve kız yatakta dikleşti, etrafına bakındı.

Zevander tuttuğu nefesini bıraktı, göğsündeki baskı hafifledi. "Kolundaki işaret ne?"

Alastor odayı geçip pencereden dışarı baktı. "Onun kaderini değiştirdin. O bir zamanlar sıradan bir ölümlüydü. Zararsız ve geçici. Artık o ölüme ait."

"Yine de yaşıyor," dedi Zevander dişlerini sıkarak.

Yaşlı adam dönerek gözlerini kısarak baktı. "Tanrılar adına, evlat. Ne yaptın sen?"

"Senin yapmaktan korktuğun şeyi yaptım," diye karşılık verdi. "Senin adım atmaktan korktuğun yere adım attım."

Alastor'un dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. "Öyle mi düşünüyorsun? Tanrılardan korktuğumu mu?"

"Başka neden başkalarının acılarını boş boş izleyesin ki?"

"Acı, dünyaları aşan kırılgan bir ipliktir. Binlerce yüzü vardır ve sıkı dokunmuş bir halı gibi varlığımızın ayrılmaz bir parçasıdır. Hepimiz acı çekmeliyiz. Ve seninkisi, eylemlerinin sonucu olacak. Kadere karşı gelmek, karşılığında bir bedel ödemeye hazır olmak demektir."

"Ben hiçbir şey almadım. O benim eşim."

"O bir varsayımdı. Tanrıların bir hevesinden başka bir şey değildi."

Zevander ayağa kalktı, elleri sıkıca yumruklanmış bir şekilde yanlarında duruyordu. "Gördüm. Hissettim. O, o benim. O benim."

"Sen bir eşyadan başka bir şey değilsin. Kendini köle olarak adlandırdığın gibi. Hiçbir şeyin yok! Sen bir *hiçsin*!"

Her sert kelime, keskin bir bıçak gibi gururunu delip geçiyordu. "Hayır. İçimde bir tanrı yaşadığını söyledin. Kadim güç." Zevander, az önce yaşlı halinin durduğu yeri işaret etti. "Gördün mü

Gördün mü? Ben generalin acımasız merhametine kalmaya mahkum değilim. Özgür olacağım ve güçlerim geri gelecek."

"Sen böyle bir güce layık değilsin. Sonsuza kadar cahil ve aşağılık bir çocuğun içinde hapsolmak. Ne büyük bir sefalet!"

"Haklısın. Benim toprağım yok. Adım yok. Malım mülküm yok. Kralın gözünde ben bir hiçim. Ama sana temin ederim ki o benim. Ruhlarımız birbirine bağlı."

Alastor acı bir kahkaha attı. "Onun adını bile bilmiyorsun."

"Söyle bana. Bir kez söyle, onu sonsuza kadar hatırlayacağım."

"Bundan emin misin, evlat?"

Etrafındaki oda, ötesini göremeyeceği bir karanlığa büründü. "Evet, eminim..."

"Şu anda bile yüzünü hatırlayabiliyor musun?" Mentorunun sesinde eğlence vardı.

Zevander, birkaç dakika önce onun yattığı yere baktı, ama orada boş bir karanlıktan başka bir şey bulamadı. Hatırladığı yüze odaklandı, ama yüz bir şekilde zihninde bulanıklaşmıştı. "Evet... o... o orada..."

"Onun gözlerinin rengini çoktan unutmuşsun. Saçlarını. Kokusunu. O melek gibi sesi, artık tam olarak yerini belirleyemediğin uzak bir ses haline gelmiş."

Zevander, aklına gelebilecek en ufak bir anıyı bile tutunmak için çabaladı, ama bu doğrudu. Artık onun gözlerini hatırlayamıyordu. Kokusu da silinmişti. Ve saçları, lanet olsun, saçlarının rengi neydi?

"Lütfen bunu yapma, yalvarırım." Gözleri yaşlarla dolarken, yaklaşan karanlıkla, yavaşça kaybolan kızın görüntüsüyle mücadele ediyordu.

"Zamanla ortadan kaybolacak. Ta ki hiçbir şey hatırlayamayana kadar. Ve sonra, bir zamanlar meleğin sesi gibi dediği sesin, diğer seslerin arasına karışacak."

Zevander başını salladı. "Hayır. Unutmak istemiyorum. Unutmama izin verme." Elleriyle kafasını ovuşturdu. "Ben zincirlerimle akbabalar için leş gibi asılı dururken, o benimle konuştu. Bana yaşama isteği verdi. Bunu benden alma!"

"Bu akşam burada değildin. Senin zihninde, o kazıkta yandı. Şimdi uyu, Zevander. Uyu."

KONU 45

ZEVANDER

Şimdiki zaman ...

Zevander gözlerini kapatmışken, odanın karşısındaki kapıdan sessiz ayak sesleri geldi. Bakışlarını o yöne çevirdi ve perdelerden sızan zayıf gün ışığıyla zar zor fark edilebilen kapı aralığındaki ışık değişimini izledi. Saatlerce uyanık kalmış, eşinin uyumasını izlemiş, Caligorya'ya yaptığı her ziyareti hatırlamış, hafızasında her ayrıntıyı canlandırmıştı.

Gözlerinin kenarları yanarken, o kapıya odaklanarak
Bir hareket, bir ses. Her şey sessiz ve durgun görünüyordu, ama içgüdüleri ona aksini söylüyordu.

Orada biri vardı. Onları göremese de, varlıklarını hissedebiliyordu.

Belki Aleysia. Günün bu saatinde, daha fazla yiyecek bulmak için kalkmış olabilirdi. Ancak, bir yabancıнын etrafta dolaştığı düşüncesi kadar onu rahatlatmıyordu.

Yavaş ve dikkatli hareketlerle, ses çıkarmamaya ve Maevyth'i uyandırmamaya özen göstererek yerden kalktı ve gözlerini kapı kolunda tutarak hızla giyindi.

Maevyth'e bir kez daha baktı ve göğsünün uzun, düzenli bir şekilde inip kalktığını gördü, sonra kapıya doğru sessizce ilerledi.

"Merhamet dileyin." General Loyce'un sesi onu durdurdu ve odada onu aramak için hızla döndü.

Hiçbir hareket yoktu. Odanın hiçbir yerinde bir değişiklik yoktu.

Burnunun köprüsünü sıkıştırdı, Loyce'un son kez kendisiyle konuştuğunu ve Maevyth'e çok yakın bir yerde zemine kazdığı çentikleri hatırladı.

Gerçek değil. Bu gerçek değil.

"Belki de onu evcil hayvanlarımla tanıştıtırırım."

O sefer, ses kapının diğer tarafından geliyor gibiydi — koridorda bir yankı.

Orada değil.

Zevander kapıyı araladı ve dışarıdan gelen ışığın ulaşamadığı karanlık koridorda bir hareketin gölgesini yakaladı. Odadan çıktı, kapıyı arkasından kapattı ve önündeki köşeyi dönen belirsiz figürü takip etti. Kovaladığı kişinin erkek mi kadın mı olduğunu bile anlayacak kadar iyi bakamamıştı.

Gözlerini, kimliğini gizleyen karanlık peleriniyle kaçan hedefinin geçici görüntülerinden ayırmadan, yanından geçen odalara hiç dikkat etmedi.

"Beni mutlaka öldür." General Loyce'un sesi, zihninde keskin bıçaklar gibi yankılandı. *"Çünkü onu acımasızca takip edeceğim. Evcil hayvanlarım onu yakaladığında, ondan geriye sadece kan ve kemikler kalacak."*

Zevander bu tehdide alaycı bir şekilde güldü. Hayatta yapamazdı.

Bunun olmasını engellemek için cehennemin kokuşmuş bağırsaklarını parçalayacaktı. Ve onu ele geçirdiğinde tanrılar ona yardım etsin. Maevyth'i kendine ait yapmak için lanet olası tanrılara karşı gelmişti ve onu tekrar kaybetmeden önce kendi ruhunu lanetleyecekti.

Tapınakta sonsuz bir takip, onu tanıdık bir koridora bakmaya yönlendirdi. Gri taş duvarları, tuhaf aralıklı aplikleri ve bir cesedi bile dondurmaya yetecek kadar soğuk esintisi, onu hemen tanınabilir kılıyordu, ancak daha önce nerede gördüğü konusunda biraz belirsizdi.

Uzak bir rüya.

Ya da kabus.

Fısıldanan dualar. Soğuk. Çılgınlık. Kan.

Kaşlarını çatarak, duvarlardaki apliklerin aydınlattığı, karanlığa dönüşen uzun bir koridora döndü. Her iki tarafta, demir parmaklıklı kemerler, taş duvarlara doğru kıvrılan derin oyukları çerçevesiyordu. Hapishane hücreleri. Yanındaki hücreye döndü, içinde kadın ve çocukların hayalet görüntüleri düşüncelerinden hızla geçip gitti.

Fısıldanan dualar. Çılgınlık.

"Gel." General Loyce'un sesi o yönden yankılandı.

"Kendini göster," diye emretti.

"Sen tanrılar tarafından seçildin, ama o seçilmedi."

Kulağının yanından hayalet gibi bir soğukluk geçti ve içgüdüsel olarak hançerini çekip, gözlerini gölgelere dikti. "Korkaklık etmene gerek yok." Zevander sakinliğini koruyarak saldırmaya hazırdı, o sesi susturmanın heyecanı soğuk bir dalga gibi içini kapladı. "Yüzünü göster."

Koridorun karşı ucundaki karanlıktan pelerinli bir figür ortaya çıktı ve duvarlardaki lambaların titrek ışığına adım attı.

Theron başını kaldırdı ve ona gülümsedi. "Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun? Bir korkaktan başka bir şey değil miyim?"

Zevander kaşlarını çatı. "Seni öldürdüm."

"Ve iyileştim. Meğer benim soyum oldukça kullanışlıymış." Sırtındaki kınından kılıcını çıkardı. "Kaldığımız yerden devam edelim mi?"

Zevander avucunu kaldırdı, uzattı ve alevi çağırdı. Alev, her zamankinden daha zayıf bir şekilde titriyordu, ama yine de bir tehdit oluşturuyordu. Theron'un gözleri yoğunlaşarak alevi inceledi. "Sablefyre'nin ne kadar çabuk iyileştiğini görelim."

Yine Zevander'a gülümsedi. "Hey, ben bizim arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

"Öyle mi düşünüyordun?"

Yüzündeki gülümseme soldu. "Yaptığım şey için beni affetmedin."

"Beni aldattın." Bu sözler ağzından döküldü, ama gerçekte, o kadar uzun zaman geçmişti ki, Zevander sadece belirsiz bir şekilde hatırlayabiliyordu. Theron

kin hala devam ediyordu. "Senin yüzünden bir asır boyunca onun tutsağı olarak kaldım."

Pişmanlık, taş gibi yüzündeki çatlaklardan sızıyordu. "En büyük pişmanlığım, senin sırrını ifşa etmektir."

"Benimki ise senin sırrını korumaktır." Zevander'ın kafasına keskin, bıçak gibi bir acı saplandı ve başını tutarak dizlerinin üzerine çöküp inledi.

KONU 46

ZEVANDER

Geçmiş

"Bu iltihaplanmadığı için şanslısın." Theron başını salladı ve Zevander'ın bileziğinin eti kemirdiği bileğindeki yaraya yeni bir pamuk şeridi sardı. "Bu tamamen önlenebilirdi."

"Bu tartışma çok uzadı, artık bıktım." Birkaç gün yemek ve su içmekle gücünü geri kazanmıştı ve hücrelerinde zincirlerle asılı kalmak yerine gözlemevinin mermer zemininde uyuyabildiği için minnettardı.

"Sana itiraf ettiklerim hakkında tek kelime bile etmedin," dedi, General Loyce'u ihanet etmekle suçlandığını itiraf etmesini kastederek. "En ağır cezaya çarptırılma ihtimalin varken bile."

"Ben buna bir an bile inanmadım."

Theron gülümsedi ve pamuğun uçlarını bağladı. "Yine de, acılarına son vermek için herhangi birini suçlayabilirdin. Ama yapmadın." Kaşlarını çatı. "Neden?"

"Bana sürekli sızlandığın o aynı asi mizaç."

Karşılarındaki kapı çerçevesinden, General Loyce'un sağlam vücudu odaya girdi ve bakışları Zevander'a takıldı. Dudaklarının köşesindeki sırıtiş, onun tiksintisini yeniden uyandırdı.

"Onun önünde diz çökmektense ölmeyi tercih ederim," diye ekledi, Theron'un arkasına yaklaşan kadına öfkeyle bakarak.

Kölelik arkadaşı omzunun üzerinden bakarak, dikkatini hızla Zevander'ın diz kapağının üzerindeki çentiğe çevirdi. "Bir uyarı nazikçe olurdu."

"Bunun neresi eğlenceli?"

Bu sözleri daha ağzından çıkar çıkmaz, general Theron'un arkasına doğru yavaşça yürüdü ve Zevander'ın bandajlarını inceledi.

"Hızlı iyileşiyorsun galiba." Avcı gibi dilini dudaklarında gezdirince, Zevander yüzündeki acı ifadesini gizlemek için başka yere baktı. "Vücudun ne kadar dayanıklı olabileceği inanılmaz."

Zevander dişlerini gıcırdatarak kadının yorumlarını görmezden geldi.

"Hiç bu kadar inatçı bir adam görmemiştim. Bu kadar... demir kalpli. Aklıma Deimos'un hikâyeleri geliyor, o vahşi ve acımasız yıkım tanrısı. Söylesene, ne için yaşamaya devam ediyorsun?"

Zevander, onu hayatta tutan tek şeyin intikam vaadi olduğunu ona asla söylemezdi. Rüyaları aksini söylese de, annesini ve kardeşlerini bir daha asla göremeyeceğini kabullenmişti. General onu asla serbest bırakmayacaktı.

Elleri arkada, Theron'un arkasında dolaşıyordu. Theron başını eğmiş, gözleri Zevander'ın yaralarını temizleyip tedavi etmeye odaklanmıştı. "İtiraf etmeliyim ki, çok etkilendim. Tatlı Vaelora'nın içinde bu kadar acımasız bir taraf olduğunu hiç tahmin etmemiştim. Kendi gölgesinden bile korkan, o kadar küçük ve narin bir yaratık. Yine de, skandal bir ihanet planlamayı başardı." Adımlarını durdurdu, içini çekti ve başını salladı. "Sonunda, korkuları onu yenmiş."

Zevander'ı öfke kapladı. "Belki de sen de o yaratıklardan biriyle yüzleşip, nasıl başa çıkacağını görebilirsin."

"Dikkatli ol." Keskin gözleri, yılanın dilinin kırbacı gibi ona dikildi. "Theron'un dikmesi için bir ya da iki yara izi daha eklemekten memnuniyet duyarım." Yürümeye devam etti, botlarının çıkardığı ses Zevander'ın sinirlerini bozdu. "Planı kimin yaptığını söyle, seni madenlere geri göndereyim."

Theron, uylukundaki bir yarayı dikerken durakladı, normalde sabit olan eli titriyordu.

Zevander ona bakarak, kadının ceza olarak ne yapmayı seçeceğini hayal etti. Belki de Vaelora'ya yaptığı gibi onu yılan çukuruna atardı. Belki de onu bir hücreye kilitler, Zevander'a yaptığı gibi işkence ve taciz ederken aç bırakırdı. Kadının seçtiği ceza ne olursa olsun, Theron'un hayatta kalamayacağından emindi.

Zevander içinden iç geçirdi. Bir zamanlar madenlere geri dönmek için cinayet bile işleyebilirdi. Hiç düşünmeden, hiç umursamadan köle arkadaşını feda edebilirdi. Ancak, çektiği acılardan sonra arkadaşlarının karşısına çıkmanın rahatsız edici görüntüsü, başına gelenlerin utancı ve aşağılanması onu hasta ederdi. Uyumadan önce sık sık yaptıkları gibi, bir şeyleri sikme arzularını haykırarak sızlanmalarını duymak onu mide bulandırırdı.

Madenlere geri dönemezdi. Olduğu halinden sonra olmazdı.

Zevander, normalmiş gibi davranarak, gördüğü kötü muamele ve işkence hiç olmamış gibi davranmaktansa, onun kölesi olarak ölmeyi tercih ederdi.

"Dravien Nockvayne," dedi.

Theron'un omuzları rahatlamış bir şekilde çöktü ve dikişine devam etti.

General yine durdu ve başını eğdi. "Dravien Nockvayne," diye tekrarladı. "Aradia'nın kölesi. İlginç. Günlerce işkence çektin, ama onun adını bir kez bile anmadın."

"Bir kez bile madenlere geri dönmemi teklif etmedin."

Kadın nefes nefese bir kahkaha attı. "Yine de, alaycı mizahın her zamanki gibi yerinde." Yürümeye devam etti. "Sen ve ben birbirimize bağlıyız."

"Seninle hiçbir bağım yok," diye ısrar etti Zevander.

"Oh, ama biliyorsun." Hançerini belinden çekip çıkardı ve onu gören adam, o bıçağı defalarca onun vücudunda gezdirdiği anıları hatırlayarak, içinden rahatsız edici bir his uyandı. "Babam benden önce generaldi. Adil ve görevine sadık bir adamdı. Ben onun öz çocuğu değildim, annemi hamile bırakan adamı hiç tanımadım, ama onu çok seven ve beni kendi çocuğu gibi yetiştiren adama minnettardım." Bıçağın ucunu parmağına bastırınca bir damla kan çıktı. "Kralın gayri meşru çocuklarını bulup teslim edemediği için idam edildi... Senin babanın yıllar önce sakladığı çocukları."

Theron yine dikişini durdurdu ve ona şaşkın bir bakış attı, sonra tekrar işine döndü.

"Babanın burada ölmesi kaderin bir cilvesiydi," diye ekledi.

"Düşmanlığın kralına yönelmesi gerekmez mi?" Zevander dişlerini sıkarak konuştu.

"Babam görevini yerine getiremedi. Ölürken bana kendisi söyledi. Kral Jeret'in yerinde olsaydı aynı şeyi yapardı."

Zevander buna alaycı bir şekilde güldü. "O zaman o bir aptal. Görevine o kadar bağlıydı ki, bu görevin acımasızlığını göremedi. Masum çocukları öldürmek onurlu bir şey değildir."

Theron başını salladı, yüzünü buruşturdu, bu hali Zevander'ın gülme isteğini uyandırdı.

"Masum, evet. Ama bu çocuklar büyüdülerinde, arkalarında on bin Kastellian katiliyle paralı askerler haline geldiklerinde ne olacak?" Yürürken elini yumruk haline getirip adımlarını sıkı bir gerginlikle atması, Zevander'e onu tedirgin ettiğini gösterdi. "Senin varlığından nefret etmem gerekirdi, ama itiraf etmeliyim ki, sana karşı giderek daha fazla ilgi duyuyorum, Rydainn."

"En büyük hatan, benim umursadığımı sanman."

Theron elini yüzüne götürdü, şüphesiz Zevander'ı kendi elleriyle boğmaya hazırdı.

Ondan ne tür bir misilleme bekliyor olursa olsun, kadın gülümsedi. "Şu anda bile, ölümün eşiğinden sürünerek çıkarken, hala ateş ve cesaretle dolusun. Seni öldürmek mi, yoksa sikmek mi istediğimi hiç bilemiyorum. Bu tam bir delilik."

"Öldürülmeyi daha çok tercih ederim."

Soğuk, duygusuz gözleri Zevander'a kilitli kalmıştı. "Yeter, Theron. Lütfen bizi yalnız bırak."

"Bir yara daha dikmem gerekiyor."

"Şimdi," dedi kadın kararlı bir sesle ve adam kısa bir baş sallamayla ayağa kalktı. "Özür dilerim." Selam verdi ve odadan hızla çıktı.

İlk başta, kadın tek kelime etmedi, bakışları sabit kaldı. Derin bir nefes aldı, sonra ellerini arkasına koydu ve tekrar volta atmaya başladı.

"Özgürlüğünü istiyorsun. Bunu hak edebilirsin, biliyorsun."

"Madenlere dönmek tam olarak özgürlük sayılmaz."

"Madenlere dönmekten bahsetmiyorum. Dünyadan bahsediyorum." Adamın yanına diz çökerek, yüzünün yaralı tarafına bakarak, "Güvenimi kazan, bu duvarların dışındaki hayatı göreceksin," dedi.

Onun sözleri, pelerinli ve maskeli, bir yatağın yanında duran kendisinin belirsiz bir görüntüsünü canlandırdı. Bu düşünce kanını ısıttı, çok tanıdık ama uzak bir düşünceydi. Bir rüya ya da bir zamanlar aklından geçen geçici bir fikir gibi.

"Nasıl?" diye sordu ihtiyatlı bir sesle.

"Sırlara ihtiyacım var. Stratejiye. Benim konumumdaki bir kadın, düşmanlarına karşı bir avantaja ihtiyaç duyar."

"Bu *nasıl olacağını* açıklamıyor."

"Gildona'mın bir parçası olarak, senin görevin bilgi karşılığında misafirlerimi eğlendirmektir. Altın bacchanal'daki rolün buydu. Ama tüm rakiplerim masamda oturmaktan bu kadar rahat değiller." Ona o kadar yaklaştı ki, boynuna gelen nefesinin sıcaklığı onu ondan uzaklaşmaya zorladı. "Bazen onları aramak zorunda kalabilirsin."

"Buradan ayrılmama güvenecek misin?" dedi, hala ondan uzak durarak.

"Başlangıçta hayır." O, onun rahatlamasına neden olacak şekilde tekrar ayağa kalktı. O, Gildona'dan ayrılma olasılığından, ona özgürlük verme olasılığından bahsederken bile, belindeki kılıcı çekip onun kanını akıtma isteği onu ağır bir şekilde etkiliyordu. "Dediğim gibi, bu düzeyde bir güven kazanılmalıdır. Bunu ince bir umut ışığı olarak düşün. Nefes almanı sağlayan her neyse, ona giden bir yol olarak düşün."

"Özgürlüğümü kazandıktan sonra sana geri döneceğimi nasıl garanti edeceksin?" diye meydan okudu, bakışları onun üzerinde sabit kalarak.

"Benim acımasız doğamı çok iyi tanıyorsun, ama henüz tanışmadığın şey benim nezaketim."

Acı bir kahkaha attı. "İyiliğin beni kollarına geri kaçmamı sağlayacağını mı sanıyorsun?"

"Evet. Bir kez sana bağlandığımda. Özgürlüğünün koşulu budur."

Bu düşünce, kıvranan solucanlar dolu bir çuval gibi midesine çöktü. "Bağlanmak kutsaldır. Bağlayıcıdır."

"Büyücüler için evet. Ama ben sadece yarıyım. Orgothların eşleri yoktur. Ve sana taktığım piercing, başka biriyle asla zevk, tatmin ve doyumunu tatmayacağını garanti eder."

Piercing'den bahsetmek, aralarındaki bir sır gibi, öfkesini kışkırttı. Onun acı çekmesini izlerken orgazma ulaştığı sırada, onun düşük, nefes nefese kalmış nefeslerini hâlâ duyabiliyordu.

"Ne kadar şanslısın, her şeyi düşünmüşsün." Çenesinin sıkı bir şekilde kenetlenmesi, aksi takdirde dikkatsiz olan ses tonunu ele veriyordu.

Kadının dudaklarında bilmiş bir gülümseme belirdi. "Sen, düşündüğüm tek kişisin."

"Sadece bilgi toplamak için bir bağ."

"Bu, bilgi almak için bir aristokratla yatmaktan daha fazlası. Onların daha sonra yaşamasına izin veremezsin." O, pes etmiş bir nefes verdi ve başka yere baktı. "Anneni ve kız kardeşini görmene izin veririm. Tabii bana geri dönüp topladığın bilgileri paylaşırsan. Onları buraya getirerek başlayabiliriz. Güvenimi kazandığında, bağ ve özgürlüğün hakkında konuşuruz."

"Bu arada madenlere geri dönmem mi gerekiyor?"

Dikkatini tekrar ona çevirdi, gözleri acımasız bir eğlenceyle parlıyordu. "Yalanları ödüllendirmem."

"Neden yalan söylediğimi düşünüyorsun?"

"Dravien Nockvayne beni senin ihanetinden haberdar etti. Onun çok keskin bir işitme duyusu var. Bu yüzden onu Aradia için seçtim. Sadece, sadakatinin kötü muamele yerine ödül ile daha da sınanıp sınanmayacağını bilmek istedim."

"O zaman seni kimin ihanet ettiğini merak etmiyor musun?" Zevander, Theron'un odanın diğer ucundan onları izlediğini, şüphesiz vücut dilini incelediğini görebiliyordu.

"Elbette merak ediyorum. Ama sen bana söylemeyeceksin. Senin sadakatin, bu gizli görevleri yerine getirmek için seni seçmemin tam da nedeni."

"Belki de senin sandığın kadar sadık değilimdir." "O zaman bana beni kimin ihanet ettiğini söyle."

Zevander'ın bakışları Theron'a kaydı ve geri döndü, ama açıklayamadığı bir nedenden dolayı sessiz kaldı.

Kadının yüzünde bir gülümseme belirdi ve yavaşça uzaklaştı.

KONU 47

ZEVANDER

Şimdiki zaman ...

"Berbat görünüyorsun." Kılıcı hâlâ ona doğrultulmuş halde, Theron gözlerini onun üzerinde gezdirdi. "Ölüyorsun. Ölmek üzere olan biriyle dövüşmem." Kılıcını sırtındaki kınına geri soktu.

"Ölmüyorum, seni kibirli pislik. Vivicantemim azaldı." Başı hala zonklarken, Zevander ayağa kalktı ve bir adım geriye sendeledi.

"Et ya da kan tüketmezsen, tam bir deliryuma gireceksin. Bildiğin gibi, mancer en güçlüsüdür, ama insan kanı, kaybolmaman için yeterli olacaktır."

Kıtlık zamanlarında, vivicantem kaynakları azaldığında, eskiler bazen diğer köy ve şehirleri basar, hayatta kalmak için en güçlü erkekleri kaçırap kanlarını içerlerdi. Bunlar, açgözlülüklerinden dolayı çok fazla kan içen Carnificanlar'ın hikayeleriyle birlikte anlatılan korku hikayeleri, ibretlik öykülerdi.

Zevander başını sallayıp düşmanına odaklanırken, Theron'un ikisi tek bir forma küçüldü. "İnsan eti tüketmekle ilgilenmiyorum."

"Ona zarar vereceksin. Değerli eşin senin elinde ölecek."

Sözlerindeki gerçek Zevander'in kalbini parçaladı, ama onun adının geçmesiyle dişlerini gıcırdatarak "Sana ne? Onu, onun acısından zevk alacak bir kadına teslim etmek istiyorsun." dedi.

Bir anlığına ona baktı. "Sen ve ben hiç iyi rakipler olmadık. Ya ben sana yardım etsem? Beni General Loyce'un elinden kurtarır mısın?" Kaşlarını çatı. "Beni affeder misin?"

"Böyle bir affetme için güven gerekir."

"O zaman güveni tesis edelim." Başını salladı. "Gel." Zevander ona doğru hareket etmediğinde iç geçirdi. "Onun için."

Zevander, isteksizce düşmanı Theron'u takip etti. Theron onu karanlık koridorlardan oluşan labirentte gezdirirken, Zevander bu kadar kolay etkilenmiş olduğu için kendini azarladı.

Sonunda bir hücreye vardılar.

İçeride, iskelet gibi sırtı üzerinde zar zor duran yırtık pırtık kırmızı bir cüppe giymiş yaşlı bir adam yatıyordu. Adam sırtını ona dönmüş olduğu için, Zevander, yaşlı adam omzunun üzerinden bakana kadar, uzun, gri sakalını, çalılar gibi karışmış olduğunu hemen fark etmedi. Korkuyla gözleri fal taşı gibi açılmış, nefesini tutarak duvara döndü ve kendi kendine fısıldadı.

Beyaz tebeşirle yazılmış kelimeler, mahkumun etrafındaki duvarları süslüyordu. Su izleriyle kaplı bir bölüm dışında, neredeyse her santimetre karesi, sanki yıllardır bu hücrede yaşamış gibi, karalamalarla kaplıydı.

"Bu hücrede ölmeye mahkum," dedi Theron yanındaki adam. "Suçu ne?"

"Ne önemi var?"

Altındaki zeminde, taşta iki isim kazınmıştı: Maevyth ve Aleysia. Zevander çömeldi, parmaklarını parmaklıkların arasından uzatarak isimlerin üzerinde gezdirdi. "O kim?"

"Dediğim gibi, önemi yok. Senin için o bir besin kaynağı. Hayatta kalmak için." Zevander'ın kaşları seğirdi, vicdanı ona haykırıyordu.

"Hadi, öldür onu. Gücünü korumak için etini ye," diye alay etti Theron.

"Bana çiğ insan eti yememi mi öneriyorsun? Delirdin mi sen?"

"Hayır, ama çekincelerini bir kenara bırakıp yemezsen, delireceksin."

Zevander'ın bükülmüş dizinin altında, hücredeki duvara dayalı tahta sandalyeden düşmüş olması gereken paslı bir çivi yatıyordu.

"Bunu fazla düşünme." Theron onu teşvik etmeye devam etti, ona karşı ani endişesi Zevander'ın şüphelerini ortadan kaldırdı.

Paslı çiviye yerden alan Zevander, Theron kılıcına uzanamadan ayağa fırladı ve kılıcını kınından çıkardı. Kılıcı Theron'un boğazına dayadı ve çiviye düşmanının karnına sapladı. "Pas," dedi. "Duyuları köreltiyor." Bu, Theron'un sihrini kullanmasını engelleyecekti — ortadan kaybolmasını ya da iyileştirmesini. Sadece geçici olarak, ama Zevander planını gerçekleştirmek için fazla zamana ihtiyaç duymuyordu.

Theron homurdandı ve kükredi. "Sana yardım etmeye çalışıyorum!" "Beni enfekte etmeye çalışıyorsun."

"Bu pek güven uyandırmaz, değil mi?"

"Yürü," diye emretti Zevander, onu adamın hücrelerinden uzaklaştırarak koridorun derinliklerine doğru itti. Theron'un omzunu yakaladı ve onu öne doğru çekti, bıçak narin boğazına bir kıl kadar yakındı.

"Söyle," diye ısrar etti Theron. "Aklını meşgul eden şeyi söyle."

Ağır ve boğucu bir görüntü zihninde belirdi. Üzerine karmaşık oymalar işlenmiş taş bir kutu. Zevander başını sallayarak görüntüyü kafasından silmeye çalıştı. "Sessiz ol, yoksa ben seve seve bunu yaparım."

"En iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım. Senin için yaptım."

Fısıltı gibi büyüler kulaklarından geçip gitti ve Zevander yüzünü buruşturdu. "Yeter."

"Asla güvenini boşa çıkarmak istemedim. Sadece senin arkadaşın olmak istedim."

Öfke Zevander'ın gözlerini bulandırdı, ama o öfkesini bastırdı.

Duvardaki aplikler birbirinden uzak duruyordu ve kararmış uca doğru ilerledikçe giderek azalan bir ışık veriyordu, ta ki diğerlerinden ayrı duran çok daha küçük bir hücreye varana kadar.

O hücreye baktı, göğsünü keskin bir acı deldi. Parmaklıkları hücrelerin aksine, Maevyth'in eski hücresi kalın, ahşap bir kapıyla çevriliydi ve içini görmek için küçük bir demir kapaktan başka bir şey sunmuyordu.

Theron'u aynı hücreye atmak şiirsel olurdu, ama Zevander başını çevirdi ve sevincine, daha iyi bir şey buldu. Theron'u ileri itti ve onu bitişik koridorda kısa bir mesafe ilerlemeye teşvik etti, burada kapısı aralık bırakılmış devasa bir demir kasa önünde durdular.

Zevander Theron'u karanlığa ittiğinde, Theron tökezleyerek düştü, ancak düşmeden önce kendini tutmayı başardı.

Theron geriye baktı ve tekrar döndüğünde gözleri dehşetle açılmıştı.

Beyaz, bulanık gözler. Ağzı açık. Kan.

"Özür dilerim. Yaptığım şey için özür dilerim!" Theron öne doğru sendelediğinde, Zevander kılıcını fırlatarak ucunu düşmanın göğsüne sapladı. "Karanlığa dayanamadığımı biliyorsun."

Hala bir eliyle kılıcını uzatmış halde, avucunun içini şakağındaki zonklayan ağrıya bastırdı. Hırlayarak, kasayı kapattı ve ağır demir kolu kilitlemek için kancaladı.

"Hayır! Hayır! Lütfen!" Theron'un çığlıkları, uzun zamandır terk edilmiş bir mezarda hapsolmuş hayaletler gibi anıları canlandırırken, diğer taraftan gelen zayıf vuruşlar kalın metali zorlukla geçebiliyordu.

Ağır bir taş kutu. Eski siyah kayaya kazınmış büyüler. Parmakları sembollerin üzerinde geziyordu.

"Nedir o?" Zevander, kutunun dışındaki kilidi açmaya cesaret edemedi sordu.

"Bir keder sandığı," dedi Dolion yanından. "Keder ve suçlulukla lanetlenmiş bir hediye. İçinde ne varsa, acı verici bir keşif olacak. O kadarını biliyorum."

Kral Sagaerin, kaşlarını çatarak öne çıktı. "Bunu açmana gerek yok."

Bir çığlık onu düşüncelerinden kopardı ve Zevander gözlerini açarak önündeki kasa kapısına baktı. Avucundaki ağırlık dikkatini elinde tuttuğu kılıca çekti. Orada ne kadar süre durmuştu ki elinde bu kadar ağrı hissediyordu?

Bir başka çığlık, bu sefer çok tanıdık gelen bir çığlık, onu karanlıkta dönüp bakmaya zorladı. "Maevyth?" Sesin geldiği yöne, uzaktaki titreyen ışığa doğru sendeleyerek yürüdü ve kolundaki ağrıyı ovuşturdu

Tanrının kanı, o kılıcı bir iki saat boyunca sıkıca tutmuş olmalıydı.

Önünde açık bir kapı vardı ve Zevander, yaşlı adamın tutulduğu hücreye yaklaşırken kaşlarını çatı. Duvardaki karalamalar, bunu hayal etmediğini gösteriyordu.

Yaşlı adam ortalarda görünmüyordu.

Maevyth ve Aleysia'nın isimlerinin yere kazınmış olduğunu görünce, sanki kızgın bir demir çubukla uyandırılmış gibi, damarlarında acil bir sıcaklık hissetti. Çığlıkların geldiğini sandığı yere doğru hızını artırdı ve körü körüne taşlı tünellerde yolunu bulmaya çalıştı.

Dakikalar geçti, ama başka ses gelmedi ve Zevander, bunu hayal mi gördüğünü merak etmeye başladı. Belki de hepsini hayal etmişti. Lanet olsun, bir an önce bir vivicantem bulması gerekiyordu. Gerçeklik ile kafasındaki düşünceler arasındaki sınır o kadar bulanıklaşmıştı ki, ikisini birbirinden ayırt edemiyordu.

Sonunda başka bir açık kapıya rastladı, eşikte azalan bir kül yığını vardı. Diz çöküp parmağıyla külü okşarken kaşlarını çatı ve içeri baktığında yiyeceklerle dolu bir kiler gördü. Kırık kavanozlar etrafa dağılmış, içleri kanla karışık olarak yere dökülmüştü. Et mi? Gözlerini kavanozların dizili olduğu rafa çevirdi, içlerinde bulunan kırmızı kan açlığını kabarttı. Dili sulandı ve ayağa fırlayarak kavanozlardan birini aldı. Kalın mantarı çıkardı, koku içinde ne olduğunu doğruladı ve bir kısmı onu tüketme düşüncesinden tiksindirirken, midesi pes etmedi. Çiğ et parçalarını çıkardı, hızlıca çiğnedi ve dilinde kalan iğrenç tadı görmezden geldi. Hepsini tükettikten sonra, kan kavanozunu içti ve boğazını yaktığı için yüzünü buruşturdu.

Çenesinden damlayan kanı silerken, yüzünü buruşturdu ve bir şişe likörü gözüne kestirdi, boş kavanozu atarak onu aldı. Mantarı açtıktan sonra, içeriğin yarısını içti ve tatlı likörün boğazının arkasında tıkalı olan o lanet hayvan tadı yakıp yok etmesine izin verdi.

Çığlıklar yine kulaklarına ulaştı ve Zevander döndü. Kaşlarını çatı. İçki şişesini attı ve sesin geldiği yere doğru yürüdü.

KONUŞMA

MAEVYTH

Bir saat önce...

Gürültülü bir çatlak beni uyandırdı ve ben yerden kalkarak battaniyeyi göğsüme sıkıca sarıldım. Perdelerin aralıklarından zayıf ışık huzmeleri sızıyordu. Gün ışığı mı? Ne kadar uyumuştum?

Zevander'ın gece erken saatlerde yattığı yer boştu. Soğuktu. Giysileri artık küvetin yanında yığılmış değildi. Gözlerimi odanın içinde gezdirdim ama ondan hiçbir iz yoktu.

Ayağa kalktım ve pencereden dışarı baktım, Raivox'un üstümde uçtuğunu gördüm. Onun arkasındaki güneşin konumu, kalın bulutların arkasında gizlenmiş, bana öğlen olduğunu söyledi.

Şöminenin yanında, giydiğim kanlı gecelik biraz kurumuştur, ama rüzgarlı tapınakta giymek için yeterli değildi. Sessizce kendime küfrederek, battaniyeyi üzerime sararak odanın diğer ucuna koştum ve kapıyı açtım.

Aleysia karanlık koridorun ortasında duruyordu. Hayalet gibi görünen beyaz geceliğiyle, onu görmek tüylerimi diken diken etti.

"Aleysia?" diye ona yumuşak bir sesle seslendim.

Adını duyduğunda kıpırdamadı, en ufak bir hareket bile yapmadı.

"Aleysia!" Bu sefer sesim sertçeydi ve o yavaşça bana döndü. Bakışlarının ardındaki boşluk içimdeki sıcaklığı emdi ve sinirlerimi gerdi.

"Onu bulmam gerek."

"Zevander'ı mı?" Battaniyeyi üzerimde tutmaya çalışırken, koridorun karşısındaki odaya baktım, elbiselerimiz şöminenin yanındaki askıda asılı duruyordu. "Beni bekle. Seninle geleceğim."

Oysa o, yoluna geri döndü ve yürümeye devam etti.

"Aleysia!" Hayal kırıklığıyla homurdanarak diğer odaya koştum ve parmaklarım kumaşı karıştırarak, neredeyse kurumuş elbiseyi başımdan geçirdim, sonra çorapsız botları ayağıma giydim. Elbisesinin yanından geçerken bir saniye durup, onu da alıp onun peşinden gittim.

Işık olmadan, koridorlarda tökezleyerek ilerledim, karanlıkta onun hayalet gibi beyaz elbisesini ararken el yordamıyla ilerledim. Alt kata indiğimde, onun uğursuz kapıya doğru gittiğini fark ettim. Sacton Crain'in cemaatçilerin girmesini her zaman yasakladığı kapı.

Yıllar önce beni tutsak ettikleri hücrelere açılan kapı.

"Aleysia!" diye bağırdım, ama o beni umursamadı ve kalın ahşap kapıdan geçip gitti, kapının gıcırdaması tapınakta yankılandı.

Belki de Zevander'ın o yöne gittiğini görmüştü.

Kırmızı Tanrı'nın beni izliyor gibi görüldüğü tapınağın boş, ağzı açık nefine bir bakış attım ve omurgamdan soğuk bir titreme geçti. Onu takip etmek, orada tek başına durmaktan kesinlikle daha iyiydi.

Dikkatli adımlarla, metal üzerinde yaralar gibi pas izleri bırakan ağır demir menteşeli, yıpranmış kapıya doğru ilerledim. Bana eskisine göre daha küçük göründü.

Gözlerimi kapattım, kolumdan sürüklenip tırnakların etime batması görüntülerini görmemek için. Gözlerimi tekrar açtığımda oda sallanıyordu ve hızla atan kalbimi sakinleştirmek için derin nefesler aldım.

Aleysia'nın sığıdığı açıklığı genişletirken, yaşlı ahşap gıcırdadı. Karanlık merdiven boşluğuna adım attığımda, aşağıda koridoru aydınlatan uzak bir ışık titrediğini görünce kaşlarımı çattım.

uzaktan gelen bir ışığın koridoru aydınlattığını görünce kaşlarımı çattım.

Kollarımı her iki yanımdaki dar taş duvara uzattım, Aleysia'nın elbisesi dirseğimin üzerine sarkarken, körü körüne merdivenlerden aşağı indim. Taze hava, unutulmuş bir fısıltı gibi tenimi okşadı, ne kadar derine inersem o kadar beni yuttu. Parmak uçlarımda hissettiğim hayali bir batma hissi, hücreme indirilirken tırnaklarımda taşları çizdiğini hatırlattı. Zamanla kaybolmayan çığlıkların yankısı.

Merdivenlerin altında, yumuşak bir alevin titremesi duvarlar boyunca dans ediyordu; koridor boyunca uzanan aplikler önümüzdeki yolu aydınlatıyordu. Onları kimin yaktığını düşünmeye fırsat bulamadan, bir hücreye bakarak duran Aleysia'yı gördüm.

"Aleysia?" diye seslendim ona. Hızlı adımlarla yanına yaklaştığımda, bana dönüp baktığında yüzündeki soğuk ifadeyi görebilecek kadar yakındım. "Ne oldu?"

Yavaş ve temkinli adımlarla mesafeyi kapattım, ta ki onun yanında durana kadar, ve hücre kapısının diğer tarafındaki manzara nefesimi kesti.

Üç düzine ya da daha fazla çocuk yere dağılmış yatıyordu, solgun, zayıflamış vücutları açlıktan bitkin düşmüş, üzerlerini örten paçavraların altından kemikleri çıkıntı yapıyordu. İdrar ve dışkı kokusu burnumu yakıyordu ve cansız bedenlerine bakarken gözlerim yaşlarla doldu. Hücre dışındaki taş zemin ve duvarlara kan gibi görünen bir sıvıyla haçlar çizilmişti ve bu haçların yanında, onların neden hapsedildiklerine dair şüphelerimi doğrulayan bir cümle yazıyordu.

Masumların ruhları bizi ölümden korusun.

Onlar kurban edilmişti.

Açlıktan ölmeye terk edilmişti.

Aleysia'nın elbisesi elimden düştü, soğuk bir titreme tenimi kapladı.

Bir kolun seğirmesi dikkatimi çekti ve yanımda yatan daha büyük bedeninin yanında hareket eden, belki beş yaşından büyük olmayan küçük bir kıza baktım.

Demir kilide doğru atıldım ve açılıp açılmadığını görmek için çektim. "Bunu açabilir misin?"

"Kapıyı açabilirim, evet. Ama bu tür kilitleri açamam."

"Kilit kilittir, Aleysia."

"Belli ki kilitlerden anlamıyorsun. Zincir kilitler, pimli kilitler vardır. Bu ise korumalı bir kilit. Anahtar gerektirir."

"Anahtar aramak için vaktim yok." İki büyük adım geri atarak Aleysia'nın yanına geldim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Çekil yolumdan." Avucumu yukarı kaldırdım ve kemik kırbacını çağırdım. Derimde iz bırakan semboller canlandı, soluk mavi bir ışık yaydı ve omurga yere düştü. Parmaklarımı kemiğe sıkıca doladım ve kilidi vurdum, kilit çınladı ama yerinden kıpırdamadı. Geri çekildim ve tekrar vurdum. Sadece bir çukur oluştu. Tekrar vurdum. Etkileyici bir çatlak oluştu ama genel olarak sağlamdı. Dördüncü vuruşta kilit açıldı ve hücre parmaklıklarına asılı kaldı. Elimi geri çekip kırbacı avucuma geri çektim ve kilidi bir kenara atarak kapıya doğru koştum.

Hücreye girdikten sonra, onları rahatsız etmemek için küçük, zayıf bedenlerin üzerinden dikkatlice geçtim ve küçük kızın yanına diz çöktüm. Kar kadar solgun olan yanakları sadece ateşli bir kızarıklıkla renklenmişti. Kollarında, kir ve pislikle kaplı yırtık pırtık bir oyuncak ayı sıkıca tutuyordu. Nemli, kirli saçları diğerlerinden daha koyuydu ve ben onun Foxglove Parish'ten mi yoksa başka bir yerden mi geldiğini merak ettim.

Onun karşı tarafındaki küçük, ani hareketler dikkatimi, parmağını kemiren bir sıçana çekti. Bu manzara öfkemi uyandırdı ve onu kovmak için elimi salladım. "Kış! Git buradan!"

Sıçan, kanlı bir yara bırakarak kaçtı.

Diğer çocuklara baktım ve onların vücutlarında da küçük kesikler olduğunu fark ettim.

Kız zayıf bir inilti çıkardı ve ben elimi başının altına kaydırarak, başını uyluklarıma yaslayacak kadar kaldırdım. Gözlerinden ve burnundan kan akıyordu. "Anne?"

Onu kucağımda tutarken, saçlarını okşarken gözlerim doldu. saçını okşarken gözlerimden yaşlar süz

"Nalapox," dedi Aleysia, onun yanında diz çökerek. "Hepsi bundan muzdarip olmalı.

bunu yaşamış olmalı. O da

ölecek." "Hayır, o iyi olacak."

Aleysia kızı uzandı, ama ben onun kolunu tuttum. "Ölüm merhametli olur," diye ısrar etti.

"Ona dokunma."

Sanki ona hakaret etmişim gibi kaşları seğirdi ve etrafına bakındı. "Yüzlerine bak, Maevyth. Acı içinde öldüler."

İsteksizce, hücreyi gözden geçirdim ve her çocuğun yüzünün acıdan buruşmuş olduğunu görünce kalbim parçalandı. Gözyaşlarımın bulanıklığı arasından, kollarımdaki küçük kıza döndüm. "Acını dindirebilirim," diye fısıldadım. "Rüya görmek ister misin?"

Küçük kız başını salladı, maviye çalan dudakları titriyordu. "Soğuk..."

Boğazım düğümlendi ve ağlama isteğimi zorlukla bastırdım. "Yakında sıcaklık hissedeceksin." Siyahlaşmış parmaklarımı onun teninden uzak tutarak saçlarını okşarken gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. "Gözlerini kapat ve annenin kollarının seni sardığını hayal et. Onun sıcaklığını hissedebiliyor musun?"

Kız zayıf bir şekilde başını salladı. "Sana şarkı söylüyor mu?"

Kız yine başını salladı, hareketi neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifti. *Vayr mu dahlje'nin* ilk notasıyla sesim titredi.

"Maeve..." Aleysia arkasını döndü, ama ben küçük kıza şarkı söylerken, nazikçe saçlarını okşarken gözlerindeki yaşları gördüm.

"Annenin yanında kal. Onun kollarında." Elimi göğsüne koydum ve gözlerimi kapatarak ölüm sembolünü zihnime çağırdım.

"Anne," diye fısıldadı kız ve vücudu yavaşça toza dönüştü, yanında yatan oyuncak ayıyı geride bırakarak. Ben veda etmek için fısıldayamadan, o çoktan gitmişti.

Göğsümde bir titreme hissettim, sanki bir şey parçalanmadan hemen önce büyüyen bir çatlak gibi. Sessiz gözyaşları yanaklarımdan süzüldü ve acı beni parçalarken yüzümü avuçlarımla kapattım. Nedense dünya eskisinden daha ağır geliyordu. Yalnız ve ölmek üzere olan küçük bir kız, içimdeki bir şeyi kırmıştı.

Ve ağladım.

Onun için. Açlıktan ölmeye terk edilmiş tüm çocuklar için.

Tıpkı benim gibi, anneleri ve babaları tarafından terk edilmiş çocuklar için.

* * *

"Gel, Maevyth. Burada kalmamalıyız." Aleysia kolumu çekti ve ben ayağa kalkarken gözyaşlarımı sildim. "Ellerin... hayat alıyor." İlk kez benim kullandığım güçleri kabul etmişti.

"Evet." Göğsümde hüznü bir acı kalmıştı. "Yaşlı Cadı'yı bu şekilde öldürdüm."

O içini çekti, kolunu dikkatlice dirseğimin kıvrımına sokarak beni küçük bedenlerin üzerinden geçirdi. "Korkarım o sefil kadın bunu hak etmişti."

Onun yorumunu görmezden gelerek, "Zevander'ı gördün mü? Seni buraya getiren bu mu?" diye sordum.

Aleysia kaşlarını çatı. "Hayır. Düşündüm de, buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum. Sanırım... babamı rüyamda görmüş olabilirim. Yemin ederim sesini duydum."

"Sesini hatırlıyor musun?" diye sordum, hücrelerin dışında dururken.

Bir an düşünceli bir ifadeyle baktı. "Aslında hayır. Tuhaf bir şey, Büyükbaba Bronwick'in sesini çan gibi net duyabiliyorum, ama o babamdan çok daha uzun süredir aramızda değil."

Babam, Umbravale'den Aethyria'ya geçmeden iki ay kadar önce ortadan kaybolmuştu. Aleysia'nın Eating Woods'a sürülmesinden sadece birkaç hafta önce öldüğü varsayılmıştı. Ama onu son gördüğümüzden bu yana çok daha uzun zaman geçmişti.

"Gel," dedi, kolunu tekrar koluma takarak beni koridorun daha derinlerine doğru yönlendirdi. "Yiyecek bir şeyler bulabilir miyiz bakalım."

"Zevander'ı bulmam lazım."

"Kendine bakabilecek kadar yetenekli görünüyor." "Dün gece onun için endişelenen sen değil miydin?"

Aleysia güldü. "Sana söyledim, sadece yatağı kendime istemiştim." Kaşlarını kaldırdı. "Onunla yattın mı?"

Onun kabalığına ağızım açık kaldı. "Seni ilgilendirmez ama..."

Koridordan bir öksürük sesi yankılandı ve ben donakaldım, gözlerindeki o meraklı ışıltıyı izledim.

"Hayır, başka bir can almam. Almayacağım."

"Sevgilin olabilir." Kolumdan kurtuldu ve benim büyük hayal kırıklığıma, o öksürüğün geldiği yönde koridorda koşmaya başladı.

"O benim sevgilim değil..." Inleyerek, yere düşen elbisesini aldım ve onu takip ettim. "Aleysia! Yavaşla!"

Hızını kesmek ya da düz gitmek yerine, başka bir koridora saptı.

Onu yakalamak için aceleyle peşinden koştum ve ona bağlayacak bir ip ya da tasma bulacağıma yemin ettim. Ya da onu odasına kilitleyecektim.

Öksürük taşlı koridorda tekrar yankılandı ve onun geçtiği her hücreye bakmasını izledim.

Karanlık boşluğu görünce kanım dondu, bir zamanlar bu hücrelerin, benim de dahil olduğum, kafir ve cadı olarak görülenlerle dolu olduğunu hayal ettim. Kollarımı kendime doladım, gözlerimi ileriye dikip baktım.

Sonunda kayarak durdu ve bir hücreye bakarak ağzı açık, elleri titreyerek durdu. "Baba!"

Bulduğu şeyden şüphelenerek, yaklaşırken yüzümü ifadesiz bir hale getirdim ve gözlerinin yaşlarla dolmasını izledim. Sonunda bakışlarımı ondan ayırdığımda, uzun, dağınık beyaz saçları ve uzamış sakalı arkasında tanımadığım yaşlı bir adam gördüm. O adam Bronwick dedeme çok benzemeseydi, onun aklını kaçırdığını düşünürdüm.

Kendi gözlerime inanamadan yaklaştım. *Mektup...* kafam karışmıştı. *Kralın kendisi imzalamıştı.* Onun ölümünü doğruluyordu.

Yalan. Hepsi yalan.

Gözleri. Kendi kızına baktığı gibi bana da hiç farklı bakmayan sıcak, mavi gözleri ikimizi merakla izliyordu. Kaşları çatıldı ve o anda gözlerimdeki gümüş rengi hatırladım ve ondan uzaklaştım.

"Bu sadece bir durum, baba. Ben iyiyim." "Bakışlarım için... özür dilerim."

Gözyaşlarımla sisinden, hücresinin duvarlarına kazınmış karalamaları gördüm. Hatırladığım kadarıyla, Kırmızı Kitap'tan alıntılar vardı. "Baba?" Dikkatim tekrar ona yöneldi ve gözleri, uzun zaman önce terk etmiş olduğu umutla parlıyordu.

İfadesi bozuldu, ağzının köşeleri aşağı doğru çekilerek üzüntü ve suçluluk dolu bir ifadeye dönüştü. Dudakları titreyerek, ne söyleyeceğine karar vermeye çalışır gibi ağzını açıp kapattı. "Kızlarım," dedi boğuk bir sesle.

Baba!

Onu görünce içimde bir şey çiçek açtı. Sanki hayatımın bir başka kırık parçası yerine oturmuş gibi hissettim. Evren onu bize geri vermişti.

"Kilidi kır, Maeve." Aleysia'nın sesindeki aciliyet benimkini yansıtıyordu. Elim yumruk yapıp babama baktım.

"Bunu görünce muhtemelen kızacaktır."

"Bu lanet olası hücreden çıkmak istiyorsa, anlamak zorunda kalacak."

Başımı sallayarak gözlerimi kapattım, kemik kırbacı gözümün önüne getirdim ve omurga yere çarptığında avucumda bir ağırlık hissettim.

Babamın gözleri büyüdü ve sırtı duvara değene kadar yatağa doğru geriye doğru tekmeledi. "Bu... bu... bu da ne?"

"Onu kesmeyin, baba. Bu konuda pek yetkin değil."

Kız kardeşime sert bir bakış attım ve dudaklarından çıkan beyaz buharı fark ederek elbisesini ona uzattım. "Denemek ister misin?"

Aleysia güldü. "Tabii ki hayır, aptal. Sadece şoku hafifletmeye çalışıyordum, hepsi bu." Bana eliyle işaret etti. "Devam et."

"Hey!" Arkadan bir ses duyuldu. "Onu açtığında, belki de bunu da denemelisin."

Aleysia omzunun üzerinden baktı ve bana dönüp "Onu boş ver" diye fısıldadığında yüzü asıldı.

"Kimi?" diye sordum ve dönüp bakmak için başımı çevirdiğimde, beni durdurmak için yanağımı avuçladı.

"Babam. Babama odaklan."

"Merhaba?" diye sordu arkamdaki yabancı.

Merak etmeme rağmen, dönmeye zahmet etmedim, ama kırbacı geri çekti.

İlk vuruş kilidin ön yüzünü eğdi.

İkinci vuruş için avucumu uzattım ve hücre parmaklıklarında bir çentik açtım.

Üçüncü vuruş kilidi kırdı ve Aleysia, ben kırbacı geri çekerken, ileri atılarak kilidi açtı. İkimiz de hücreye girdiğimizde, vücut kokusu ve dışkı kokusunun korkunç kokusu neredeyse beni boğacaktı.

Babam, bacakları açıkça zayıf ve kırılğan bir şekilde, dengesiz ayakları üzerinde zorlukla ayağa kalktı. "Cennetteki Kızıl Tanrı, ikinizi bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim!" İkimize uzandı, ama Aleysia avucunu göğsüne bastırdı.

"Belki banyodan sonra."

Kollarını indirdi ve yırtık pırtık cüppesini tuttu. "Kesinlikle dağınık görünüyor olmalıyım."

"Bu hafif bir ifade," diye mırıldandı ve ben ona onaylamayan bir bakış attım. Aleysia babamıza karşı hiç sevgi dolu davranmamış olsa da, bu kadar kaba davranması için hiçbir neden yoktu.

Onun soğuk ve buruşuk elini tuttum, gülümseyerek sıktım ve o da elini kaldırıp parmaklarımı öptü, sonra da nazikçe okşayarak indirdi.

Odaya göz gezdirirken, yatağın yanındaki küçük kovayı, atılmış fare derilerini ve kalıntılarından tanımlayamadığım daha büyük bir hayvanın derisini gördüm. Bu zamana kadar nasıl hayatta kaldığını hayal etmeye çalışarak, zorlukla yutkundum.

"Sana yiyecek ve su veren oldu mu?" diye sordum.

O da kovaya doğru baktı. "Başlangıçta, evet. Bana yulaf lapası ve su veriliyordu. Bir süre sonra yemekler seyrekleşmeye başladı. Yağmur yağdığında hücreme damlayan suyu toplamak zorunda kalıyordum."

Aleysia elini ağzına götürdü. "İdrar kovaşına mı?" "Aleysia," diye fısıldadım. "Nazik ol."

"Böyle önlemlere başvurmak zorunda kalması iğrenç bir şey."

Kafamı sallayarak dikkatimi tekrar babama çevirdim. "Ne zaman hapsedildin? Ve kim tarafından?"

"Lyveria'dan döndüğümde, Sacton Crain'i Lyveria halkını rahat bırakmaları konusunda ikna etmeye çalıştım." Başını eğip, başını salladı. "Orada tanıştığım bir rahibenin bana verdiği vizyonu paylaşarak büyük bir hata yaptım. Dünyanın sonu."

"Yok oluş." Nef'te yazan sözleri hatırladım.

"Evet. Kutsal şeye küfür ettiğim için sürgüne gönderileceğimi düşünmüştüm. Kafir ilan edilecektim. Bunun yerine, beni bu hücreye atıp çürümeye terk ettiler ve o günden beri buradayım."

"Kaçarken seni aç bırakmış olabileceklerini sanıyorum."

"Şey... izin verirsiniz... araya girmek istiyorum." Salonun diğer ucundan gelen ses, dikkatimi göbekli ve çenesi yumuşak, tıknaz bir adama çekti. Uzun, siyah, cüppeye benzeyen, yırtık pırtık, geniş etekli, biraz elbiseye benzeyen giysisine rağmen, onu köyden tanıdım.

"Corwin?" Soğuk bir el kolumu tuttu ve dönüp baktığımda Aleysia'nın bana sarıldığını gördüm.

"Corwin Grinsgaith'i kafesten çıkarmayacağını söyle. O oraya ait."

"Sırf sen öyle dedin diye onu dışarı çıkarıyorum." Kolumu kurtardım.

"Maevyth... Ailesi Cruxmere'den. *Korsan Limanı* mı?" Cruxmere'nin kıyı tarafı, söylentilere göre bira içen haydutlar ve hırsızlardan oluşan bir balıkçı topluluğuydu. Sacton Crain bir keresinde burayı kötülük ve günah şehri olarak nitelendirmişti.

"Bunun benim için geçerli bir argüman olduğunu düşünüyorsan, açıkça kiminle konuştuğunu unutmuşsun." Babamın hücrelerinden çıkıp koridora çıktım.

"Haklısın, ama bu da beslenecek bir ağız daha demek."

"Ben... Aslında yiyeceklerin bol olduğu bir yer biliyorum." Corwin parmaklarını hücresinin parmaklıklarına doladı. "Bütün bir kiler. Tapınağa ilk geldiğimde tesadüfen buldum."

"Ama seni dışarı çıkarmadan söylemeyeceksin," dedim düz bir ses tonuyla. "Şey, bu... Evet. Hayır."

"Gördün mü? Zahmete değmez," diye Aleysia arkadan seslendi. "Ayrıca, tehlikeli olabilir."

"Söz veriyorum, zahmete değerim. Gerçekten, bir hafta boyunca yemek yiyebilirsin." Gülümsemesi acı dolu bir ifadeye dönüştü ve elini karnına koydu. "Ve ben tehlikeli derecede açım. Günlerdir yemek yemedim. Kemirgenleri yiyebilecek duruma gelmedim ama yaklaştım. Kabul ediyorum." Kaşlarını çatı. "Tuhaf... Gözlerin çok gümüş rengi. Yanlış anlama, çok güzeller ama tuhaf."

"Fark ettiğin için teşekkürler." Hücresinin kilidini çekti, ama diğerleri gibi bu da açılmadı. "Bu kiler nerede, söyle bize, sana yiyecek getirelim."

"Hayır."

"Kendi başımıza bulabiliriz," diye itiraz etti Aleysia.

"Bulmadan önce diğerleri tarafından fark edilirsiniz."

"Diğerleri mi?" Kaşlarını çatı. "Başkaları mı var?"

"Neredeyse tüm köy. Ya da... Sacton Crain'in kurtarmaya değer bulduğu kişiler."

"Etrafta dolaşan bir adam gördün mü? Uzun boylu, muhtemelen siyah bir pelerin giyen?"

"Yüzünde korkunç bir yara izi olan?" Aleysia sessiz adımlarla yanıma geldi ve ben onun koluna dirsek attım. "Kolayca tanınabilir, tek söylediğim bu." Vurduğum yeri ovuşturdu.

"Muhtemelen uyuyordum." Corwin iç geçirdi. "Bu günlerde tek yaptığım şey uyumak. Yemek rüyaları görmek."

"Senin tarif ettiğin gibi bir adam gördüm." Babamın boğuk ve kısık sesi arkadan geldi. "Sonunda ölümün geldiğini sandım."

Sonunda bir ipucu. "Nereye gittiğini gördün mü?"

Yüzünü buruşturdu ve bakışlarını indirdi. "Ona bakmamaya çalıştım. Beni tüketmek istediğini söylediğini duydum."

Buna irkildim. "Seni tüketmek mi? Emin misin?"

"Tanrı aşkına," diye alay etti Aleysia. "Bu, o adamdan olabildiğince uzak durmak için yeterli bir sebep."

Kız kardeşime sinirli bir bakış attım.

Kız kardeşim kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yamyamlık mı, Maeve? Dişlerine insan derisi parçaları yapışmış bir adamı öpmeyi düşünebilir misin?"

"Yeter. O yamyam değil." Dikkatimi tekrar babama çevirdim. "Nereye gittiğini görmediğinden emin misin?"

Başını salladı. "Orada olduğunu görmezden gelirsem daha az acı çekeceğimi düşündüm. Sonunda cesaretimi toplayıp arkama döndüğümde, gitmişti."

"Onu aramana yardım edebilirim." Corwin parmaklıklara daha da yaklaştı. "Beni dışarı çıkarırsan."

"Neden hapsedildin ki?" Aleysia'nın böyle bir şey sorması garipti, çünkü nedeni oldukça açıktı. Grinsgaithler köyde hoş karşılanan bira üreticileri olsalar da, yine de şüpheyile bakılıyorlardı.

Corwin acı bir kahkaha attı. "Sacton Crain'in insanları hapsedmek için makul bir açıklaması varmış gibi soruyorsun."

Aleysia onu baştan aşağı süzdü. "Durumlara bakılırsa, seni pek yararlı bulmamış olmalı."

Corwin kaşlarını çattı. "Aslında benim çok önemli bir becerim var."

"Annen bira reticisiydi," diye itiraz etti, ses tonunda sıkıntı vardı. "Sen de barmenlik yapıyordun."

"Uygun bir içki olmadan dünyanın sonu ne olur? Sefil olur, işte o kadar."

"Bunun için vaktimiz yok." Aleysia elini reddedercesine salladı. "Yiyecek varsa, onu bulup yolculuğumuz için yanımıza almalıyız."

"Yolculuk mu?" Corwin bu kelimeyi, sanki düşünülemez bir şeymiş gibi gülerek tekrarladı. "Oradaki... şeylerle mi seyahat edeceksin?"

"Evet," Aleysia ve ben aynı anda cevap verdik. O omuz silkti. "Ben de gelebilir miyim?"

"Hayır," Aleysia benden önce cevap verdi.

"Lütfen. Beni burada öldürürler. Sacton Crain, benim bir *zehirci* olduğuma inanıyor." Sinirli bir kahkaha attı ve beni baştan aşağı süzdü. "Alınma. O, tüm köyü, onlarca yıldır içtikleri biranın bir şekilde zihin değiştirici olduğuna ikna etti." Derin bir nefes aldı ve cüppesini kaldırdı. "Ayrıca beni yas kıyafeti içinde görmekten de hoşlanmadı."

"Tanrı aşkına, yas kıyafeti nedir?" Aleysia kollarını kavuşturdu ve başını eğdi.

"Cruxmere'de, ölenlerimizin yasını tutarken yas kıyafeti giyeriz. O yaratıklar ortaya çıkana kadar sevgili annemin yasını huzur içinde tutuyordum. Köyde uzun bacaklı bir örümcek beni kovalarken giyinmek için pek vaktim olmadı. Her neyse, zehirci olmanın yanı sıra, *uygun* pantolon giymediğim için buraya atıldım."

"Altında da cammyck giyiyor musun?"

"Aleysia." İç çekerek başımı salladım ve onun arkasını gözetleyerek hücrede silah izi aradım, ama babamınki gibi bir kova dışında hiçbir şey bulamadım. "Seni serbest bırakacağım, ama çabuk ol. Arkadaşımı bulmam gerek ... Şey, o benim arkadaşım."

"O, onun sevgilisi. Korkunç bir yara izi var," diye fısıldadı ve ben yine dirseğimle koluna vurdum.

"Her neyse, lütfen beni pişman etme."

Çılgınca başını salladı. "Söz veriyorum, yapmayacağım. Cruxmere'in Korsan Limanı olarak bilindiğini biliyorum ve buradaki bazıları için bu doğru olabilir, ama ben onlardan hiç de farklı değilim. Aslında, annemle Foxglove'a taşınmamızın sebebi benim. Babam beni biraz zayıf buluyordu. Sanırım bana 'kadınsı' diyordu." Gözlerini indirdiğinde kaşları çatıldı. "Beni tek bildiğim evden zorla çıkardı." Gözlerinde yaşlar parladı. "Annem beni seçti," dedi, dudakları hüznü bir gülümsemeye çekildi. "Böylece ikimiz de kaçtık."

"Geri çekil," diye uyardım ve önceki gibi gözlerimi kapatıp sembolü çağırdım. Tek vuruşla kilidi kırdım ve Corwin'in gözleri parladı.

"Demek doğruymuş," dedi, sesinde hayranlık vardı. "Sen gerçekten bir cadıydın."

"Cesaretin var." Aleysia kilidi işaret etti. "Onu tekrar kilitle, Maeve, ve yolumuza devam edelim."

"Hayır!" Corwin hücre kapısına doğru atıldı. "Hakaret etmek istemedim." Hüccresinin parmaklıklarına tutunarak, sanki biri onu duyacakmış gibi etrafına bakındı. "Dürüst olmak gerekirse, cadıları hep hayranlıkla izlemiştir. Ama Sacton Crain'e bunu söylediğimi sakın söyleme. Beni kesinlikle sürgüne gönderir."

Gözlerimi devirerek öne çıktım ve kapının kilidini açarak serbestçe açılmasını sağladım. "Ben cadı değilim. Bunun ne olduğunu ya da neden bana olduğunu bilmiyorum."

"Rahibe bilir," dedi babam arkadan. "O her şeyi bilir."

"Evet, tabii, onun görüntülerini görmüyorsan, o burada değil. Yemekten bahsettin, Corwin?" Aleysia onu hücreden çıkardı ve ileriye doğru itti. "Bize göster."

"Zevander'ı bulmam lazım. Yemek aramak için vaktim yok."

Aleysia'nın omuzları çöktü. "Tanrı aşkına, Maeve. Zevander'ı bulduğunda bir şeyler yemek istemeyeceğini mi düşünüyorsun? Lütfen, yemek yeme fırsatını kaçıramam. Babamın bir şeyler yemesi gerekiyor," dedi ve ona el sallayarak cevap verdi.

"Ben hayatta kalırım..."

"Sus, baba, şu anda bile zayıflıyorsun."

İnledim. "Peki. Ama acele etmeliyiz. Onu bulmam lazım. O..." Kendimi durdurdum, ama Aleysia'nın gözlerindeki merak, yeterince konuştuğumu gösteriyordu.

"O ne değil?"

"Söylediklerimi unut." Onun sorularını yanıtlamayı reddederek yanından geçtim. "Hadi, Corwin."

"Evet, tabii ki." Hızla yanıma geldi ve koridorda ilerlerken, cüppesinin eteğini tuttuğunu gördüm. "Hayatın için koşarken bunlar çok rahatsız edici oluyor."

"Bana mı söylüyorsun."

* * *

"Neredeyse... Evet, buldum!" Önlerinde duran kapının kilidi tıkırdadı ve Aleysia kapıyı açtığında, içinde birkaç düzine rafın yiyecek kavanozlarıyla dolu olduğu bir kiler buldular. Haftalardır gördüğümde daha fazla yiyecek vardı.

"Tanrım. Beni gerçekten önemsiyorsun." Aleysia ayağa kalkarak eteğini düzeltti. "Kim tahmin edebilirdi ki?"

"Diline dikkat et, Aleysia," dedi babam, içeri girerken. "Kızıl Tanrı bize yardım etti."

Kaşlarımı çatarak, onun yanından geçip bir kavanoz şeftali aldım. "Kızıl Tanrı bizi açlıktan ölene kadar izlerdi." Babamın sert bakışlarının beni yakıp kavurduğunu hissedebiliyordum.

"İnancını kaybetmişsin."

"O hiç inanmadı, Peder. Ben de, eğer şimdi günahlarımızı itiraf ediyorsak." Aleysia raftan bir kavanoz et çıkardı ve ben onun mantarlı kapağını açmasını izlerken kaşlarımı daha da çattım.

Ona doğru atıldım ve kolunu tuttum. "Ne yapıyorsun? O et çiğ. Hastalanacaksın."

Aleysia güldü. "Yine mi bu konu. Bütün dünya hasta, Maeve. Benden örümcekler çıkmadığı sürece ne önemi var? Bırak artık." Kolunu çekip serbest bıraktı ve kavanozu açmaya devam etti. Ben dehşetle izlerken, içindeki çiğ eti yedi, kırmızı sıvılar çenesinden aşağı akıyordu. Sanki hayatında tattığı en lezzetli şey gibi, inleyerek başını geriye attı.

Corwin yanımda duruyordu. "Tam olarak ne kadar zamandır, şey... yemiyor?"

"Bunun için yeterince uzun bir süre değil." Elimde tuttuğum kavanozu açtım ve şeftalilerden birini çıkardım. Tatlı lezzet dilime değdiği anda gözlerimi kapattım ve kısa bir süreliğine büyükbabamın taze şeftali ve sıcak ballı ekmek paylaştığı günlere geri döndüm.

Ama ben orada değildim.

Zevander kayıpken, ben tapınağın ürkütücü zindanlarında, yiyeceklerle dolu bir kilerde duruyordum. Rafları tarayarak, et, havuç ve elma kavanozlarını aldım. "Birkaç kavanoz al, ama çok fazla alma."

Onlar kavanozları toplamak için telaşla koştururken, ensemden rahatsız edici bir soğukluk hissettim. "Bekleyin." Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Gitmeliyiz. Hemen."

Kapıya doğru koştuk. İki Vonkovyan askeri yolumuzu kesmiş, silahlarını bize doğrultmuştu. İçlerinden biri Aleysia'ya atladı, kolunu yakaladı ve onu kilerden dışarı çekti.

Aleysia ıgılık attı ve kavanozları yere düşürdü. "Bırak beni!" Ona yumruk attı ve tırmaladı.

Diğeri silahını bana doğrulttu ve gözlerim Aleysia'ya kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Onu bırak," diye uyardım.

Gözümün ucuyla Corwin'in yere yığıldığını gördüm ve aşağıya attığım hızlı bir bakışla bayıldığını anladım.

Asker dikkatini ona çevirdi.

Keskin bir nefes aldı ve ben kendimi durduramadan ölümcül parmaklarımla boğazını sıktım. Asker toza dönüştü.

Gözleri fal taşı gibi açılan ikinci muhafız, Aleysia'yı bizimle birlikte kiler odasına itti ve kapıyı çarparak kapattı, ışığı söndürdü.

"Hayır!" Öne doğru atıldım ve kilit klik diye kapandı. Kapının bizim tarafında kol bile yoktu. "Hayır, hayır!" Avucumun içiyle sert ahşaba vurdum. "Bizi buradan çıkarın! Bizi çıkarın!"

"Maevyth," dedi babam arkamdan, ama ben cevap vermedim, kapıyı açmak için çılgınca uğraşıyordum. "Maevyth!" Sesinde çocukluğumdan hatırladığım sert ton vardı ve ben durdum. "Az önce ne oldu?"

"Babacığım, bizim kilerde kilitli olduğumuzu görmüyor musun?" Aleysia, ben cevap veremedenden keskin bir sesle konuştu. "Tanrı aşkına, hücrede geçirdiğin birkaç ay mazeret olamaz."

"Ses tonuna dikkat et, kızım. Ben hala senin babanım." "Bizi terk eden baban," diye karşılık verdi.

"Hapse atıldım!"

"Bizi çok daha önceden terk ettin!"

"Sakin olun." Alnımı kapı paneline dayadım ve uzun bir nefes verdim. "Olanlara gelince, baba, hikaye anlatmak için çok uzun ve ben çok yorgunum. Şunu bilin ki, ben her zaman olduğum kişiyim."

"Evet, sadece biraz daha ölümcül," diye ekledi Aleysia. "Ve bana sorarsan, biraz daha solgun."

"Corwin'i kimse kontrol etti mi?" Karanlık, onun nereye düştüğünü göstermiyordu.

"Ben iyiyim. Başım biraz ağrıyor ve sanırım camdan kesildim... Deliryumda çiğ et yemiş olabilirim ama yaşayacağım. Sanırım. Sadece... kimse bana dokunmasın."

Kapı tıkırdadı ve ben kaşlarımı çatarak geri adım attım.

Kapı açıldığında, Sacton Crain ve yarım düzine adam yolu kapatıyordu. Dudakları tiksinti dolu bir ifadeye büründü. "Ve cadı geri döndü."

KONU 49

KAZHIMYR

Kazhimyr, Dravien'in başının üzerindeki bulutlu mutfak penceresinden dışarı bakarken, geminin sallanmasıyla dalgalanan mavi suları izlerken midesinde bir mide bulantısı hissetti. Tuzlu su ve yanmış et kokusu burnuna ve boğazına yapışmış, içini boşaltılmış balıkların keskin kokusunu yok edememişti. Yorgun ve yıpranmış ahşap gıcırdıyordu, ticaret gemisi onları Wyntertide'den güney sahili boyunca, ertesi günün akşamı Veneficarys'e varmayı umdukları yere götürüyordu. Kazhimyr'e göre bu daha hızlı bir rotaydı, ama kesinlikle seyahat etmek için en kolay yol değildi. Dravien, kaptanın uzun süredir arkadaşı olduğunu söyleyerek onlara gemide yer ayarlamıştı, ama Kazhimyr, onu tavernada ilk gördükleri geceden beri ona ya da arkadaşlarına güvenmiyordu.

Bir dalga geminin yan tarafına çarptığında gemi sallandı, tencere ve tavalar

tencere ve tavaları sarsarak arkasında çınlamasına neden oldu. Bir kanca üzerinde sallanan bir yağ lambası, düzensiz gölgeler oluşturarak midesini bulandırdı ve son yediği yemek boğazına kadar yükseldi. Daha önce de denizlerde seyahat etmişti, ama hiçbirisi, sanki geminin omurgasını parçalayacakmış gibi çırpınan ve hırlayan bir deniz değildi.

"Sen pek denizci sayılmazsın, değil mi?" Dravien karşısına oturup bir yudum bira içti ve gülümsedi. "Biraz solgun görünüyorsun."

"Denizi hiç sevmedim."

Onun yanında, Ravezio, geminin sürekli sallanmasından hiç rahatsız olmadan sandalyesinde rahatça oturmuş, birasını yudumluyordu.

"Calyxar'dan Vespyria'ya ilk kez seyahat ettiğim günü hatırlıyorum. Wyntertide'ye giderken Maleviarys'ı geçtik. Gemiye avını parçalayan bir canavar gibi sallayan korkunç bir fırtına vardı. Yarım düzine adam buz gibi denize düştü." Arkasında bulunan porthole penceresine vurdu. "Mutfaktan Syrenians'ın onları çevreleyip yediğini izledim. Dişleri keskin bıçak gibiydi. Avlarını alay etmekten hoşlanırlar, her seferinde küçük kesikler atarlar. Sudaki kan kokusu onları çılgına çevirir." Sanki hayal alemine dalmış gibi, bakışları uzaklara kayarken dudaklarındaki sırıtış hiç kaybolmadı. "Ama köpekbalıkları gibi değil. Köpekbalıkları dürüst bir şekilde öldürür. Amacına odaklanır. Yemek için, başka bir şey için değil. Syrenians ise spor için öldürür. Yutarlar çünkü böyle bir şeyin, canavarların midelerinde parçalanarak yaşamak düşüncesinin bizi korkuttuğunu bilirler."

Bu hikaye Kazhimyr'in midesindeki rahatsızlığı kesinlikle azaltmadı.

"Eh, bu, onların güzel ve çekici olduklarına dair sahip olabileceğim tüm hayalleri yok etti." Ravezio güldü ve içkisini bir yudum daha içtikten sonra şişeye uzandı.

"Dünyadaki en vahşi canavarlar güzeldir." Dravien, Ravezio'dan şişeyi aldı ve önce kendi bardağını doldurdu.

"Vahşi canavarlardan bahsetmişken, patronun olan iyi general Dolion'u öldürmeyi mi planlıyordu?" Kazhimyr, geminin her dalgalanma ve alçalışında midesinin bulantısını görmezden gelerek sordu.

Dravien burnundan soludu. "Artık önemi yok sanırım. Söylersem de söylemesem de ben öldüm. Her ne pahasına olursa olsun kan taşlarını geri getirmeliydim."

"Bu kişisel bir istek miydi, yoksa kralın emri mi?"

Dudakları tekrar kıvrıldı, gözleri Kazhimyr'e dikildi. "Bir iyilik." Yüzünü bardağına gömdü ve yutkunurken yüzünü buruşturdu. "Kaptan Zivant için."

Kazhimyr kaşlarını indirdi. "Seni Kaptan Zivant'a iyilik olarak mı tuttu?"

"Görünüşe göre kralının güvendiği kişilerde zerre kadar sadakat yok."

Kazhimyr elini yüzüne sürdü. Zivant'ın bir hain olduğunu öğrenmek onu şaşırtmadı. Onu endişelendiren tek şey, Dorjan'ı bulma arayışının daha stratejik bir amacı olabileceğiydi. "O halde Solassionlar taşları istiyor. Her şeyin sebebi bu. General sadece septomir ile ilgileniyor."

"General Loyce septomir'i umursamıyor. Onları bulmayı kabul etmesinin tek bir nedeni var."

"Zevander."

Dravien'in yanağı, adının sesi bile onu rahatsız etmiş gibi seğirdi. "Onun takıntısının sınırı yok," dedi, çenesini sıkarak.

"Onun ona olan sevgisini kıskanıyor musun?"

"Onun sevgisinin ona sağladığı korumayı kıskanıyorum. O benim yerimde olsaydı? Onun emirlerine bu şekilde karşı gelmiş olsaydı, en fazla sert sözler ve zararsız bir ceza ile kurtulurdu."

"Onun cezalarının zararsız olmaktan uzak olduğunu duydum," diye itiraz etti Kazhimyr.

"Doğru duymuşsun. Rydainn onun elinde acı çekti, ama onun en acımasız işkencesine hiç tanık olmadı. Benim kaderimde olan türden bir işkenceye."

"Tüm işkenceler acımasızdır," dedi Ravezio, sesi daha ciddi bir tona dönüştü.

"Zulümün çeşitli düzeyleri vardır. Şimdiye kadar gördüğüm en kötüsü, yıllar önce kölesi Theron'a yaptığı zulümdü." Yüzündeki her zamanki sırtış, Dravien gibi bir adam için fazla savunmasız görünen bir ifadeye dönüştü. Kendini çekici, kurnaz ve tamamen okunması imkansız biri olarak yetiştirmiş olduğu şüphe götürmez bir adamdı. Yüzünü buruşturan ifade, korkudan başka bir şeyle karıştırılamayacak kadar netti. "Erkeklerin korkunç şekillerde acı çekip öldüklerini gördüm. Seçme şansları olsaydı, nefes almaya devam etme hakları için yine de savaşırlardı. Ama o gece onu asarken, bir erkeğin bu kadar çaresizce ölmek için çılgılık attığını hiç duymamıştım. İşkence vardır. Ve sonra, işkencenin ötesine geçen şeyler vardır." Dravien hızla kadehini kaldırıp bir yudum daha aldı ve Kazhimyr elinin titremesini fark etti.

"Biz madenlerde tutsaklardık," dedi Kazhimyr. "Onun acımasızlığı hakkında söylentiler duydum."

Gözlerini indiren Dravien gülümsedi. "Duyduğun hikayeler sadece gölge. Arkadaşın onun gözdesi olabilir, ama şüphesiz, taktığı normal görünüş maskesi kabusları gizliyor. Sesler. Her an, en beklemediği anda onu bulabileceği belirsizliği. Şüphesiz onu ölümlülerin diyarında aramıştır. Kıtık ve hastalık tehdidi bile onu kendisine olan borcundan alıkoyamaz."

"Seni para karşılığında mı tuttu?"

Alaycı bir şekilde gülümsedi ve bardağındaki içkiyi karıştırdı. "Bir köle para karşılığında kiralanamaz. Onlar emredileni yaparlar."

Kazhimyr, bu piç kurusu için bu kadar kolay üzülmüş olmasına şaşırdı.

"Tuvalete gidiyorum." Ravezio bardağını kenara itip ayağa kalktı.

"Rüzgârın estiği yöne doğru yönel. Bu gece dalgalar çok sert, kendini dengelemek için sikinden fazlasını tutman gerekebilir."

Kazhimyr buna gülerek, mide bulantısı içkisini yudumlayacak kadar yatıştı. "Sanırım ben de işemem gerek."

Dravien başını salladı, gözleri hâlâ dalgın olduğunu gösteriyordu.

Kazhimyr ayağa kalkarken iki şeyden emindi: gemide geçirdikleri zaman ona deniz bacakları kazandırmamıştı ve içtiği içki, umduğu gibi midesindeki gurultuyu dindirmede. Geminin sallanmasıyla sendeleyerek, gıcırdayan merdivenlerden üst güverteye çıktı. Rüzgârın esintileri pruvaya ulaşmasını daha da zorlaştırıyordu, ama azalan alacakaranlıkta karanlıkta gözlerini kısarak Ravezio'yu aradı.

Arkadaşını aramak için etrafına bakındı ve ensesindeki tüyleri diken diken eden bir çığlık duydu. Dengesiz adımlarını umursamadan Kazhimyr, geminin kenarına doğru sendeledi ve aşağıdaki karanlık suyu aramak için aşağıya baktı.

Çırpınan eller su yüzeyini deldi. "Yardım edin!" diye bağırdı Ravezio ve Kazhimyr hiç tereddüt etmeden sırtındaki kınını çıkardı ve başı önde suya daldı.

Karadeniz buz gibi soğuk olabilirdi, ancak kan sıcaklığı hızla uyum sağlayan Kazhimyr için sadece ılık bir su gibiydi —

büyük bir yetenek. Sert dalgaları yararak, başını suyun üstünde tutamayan arkadaşına doğru yüzdü.

Bacağına bir şey çarptı, ama Kazhimyr bunu görmezden geldi ve Ravezio'ya doğru ilerlemeye devam etti. Sonunda ona ulaştığında, diğer Letalisz tekrar suya batmıştı ve Kazhimyr onun için suya daldı. Yumuşak bir ışık altlarındaki suyu aydınlattı ve Kazhimyr, bir şey yanından kayarken dönüp baktı. Bir diğeri de diğer taraftan kayıp geçti.

Köpekbalıkları mı?

Suda çok hızlı ve akıcı hareket ettikleri için bunu anlayamadı. Ravezio'nun kolunu kavrayarak onu yukarı çekti ve ikisi de nefes almak için su yüzüne çıktılar.

Ravezio öksürdü ve su tükürdü, Kazhimyr ise gözlerini altlarındaki harekete dikti. "Onlar... beni güverteden... çekip aldılar."

"Onlar ne?"

"Sanırım Syrenians... Dravien bahsetmişti... beni ısırmaaya çalıştılar, ama... sanırım benim kanımı pek sevmediler." Kazhimyr'in omzunu tutarak su üstünde kalmaya çalışırken, hırıltılı bir kahkaha attı. "Lanet olası balık harpiller."

Gemi, ulaşamayacakları bir yerde bir fener gibi duruyordu ve Kazhimyr dişlerini gıcırdatıyordu. Sıcak bir acı dalgası bacağının arkasını kesti ve o öne doğru sıçradı. "Lanet olsun!"

"Bizimle oyun oynuyorlar."

"Buzda ne kadar iyi yüzdüklerini görelim." Dişlerini gıcırdatarak elini suya uzattı ve yüzeye beyaz bir sis yayıldı. Dalgalar donarak kristal devler gibi üzerlerine çöktü. Buz etraflarını sararken, vücutları azalan bir su halesinde sallanıyordu. Kazhimyr, Ravezio'yu düz bir alana çekip tek bir hamlede yukarı kaldırdı.

Ravezio buzda tutunmak için pençelerini geçirdi, ama suya geri kayarak sıçradı. "Çok kaygan!"

"Önce ben gideyim." Kazhimyr ellerini yumruk haline getirdi ve derisinde küçük dikenler belirdi. Buzun kenarından düz yüzeye tırmandı ve nefes almak için sadece bir an durdu.

"Acele eder misin? O şeyler bacağıma sürtünüp duruyor."

"Buzun altında yüzmüş olmalılar." Kazhimyr kenara uzandı, kolunu uzattı ve dikenli avucunu yere dayayarak arkadaşını buzun üzerine çekti.

Sudan çıktıktan sonra Ravezio başını yüzeye dayadı ve titremeye başladı. "Sanırım yine işemem gerek."

"Henüz sikini çekme." Kazhimyr karanlıkta karaya dair herhangi bir işaret aradı, ama hiçbir şey yoktu. Loş ay ışığının altında açık denizden başka hiçbir şey yoktu. Uzakta gemiyi hala görebiliyordu, ama daha da uzaktaydı ve aşağıda gizlenen şeyden asla kaçamayacaklardı. "Siktir!"

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Ravezio.

"Bekleyip, sivri kulaklı moruğun fark etmesini umarız."

Ravezio başını salladı. "Nefesini tutma."

Altlarında duyulan sert bir gümbürtü Kazhimyr'i dizlerinin üzerine çöktürdü. "Bu da neydi böyle?" Bir başka sert gümbürtü daha duyuldu ve ardından gelen çıtırtı sesi dikkatini arkasına çekti; buzun üzerinde derin çatlaklar oluşmuştu. Üçüncü bir gümbürtü buzları kırdı ve ikisi, vücutlarının uzunluğundan fazla olmayan küçük bir buz parçası üzerinde suyun ortasına doğru sürüklendi.

"Durum gittikçe daha da iyiye gidiyor." Ravezio dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini destek olarak kullandı. "O küçük sürtükler yeterince yavaşlasa, onları dekoratif çapalara dönüştürürdüm."

"Maalesef, bunun için fazla akıllılar."

Buz, önce yavaşça, sonra hafif bir sallantıyla sallanmaya başladı. Bir uyarı.

"Kendini hazırla," diye uyardı Kazhimyr, sallanma hızlanırken, Ravezio parmaklarını geçirebileceği bir şey arıyordu. "Kolumu tut!" Sanki o acımasız balık cadıları her iki tarafı da aşağıdan çekiyormuş gibi, sallanma şiddetlendi, her yukarı doğru dalga onları buzdağından neredeyse atıyordu. "Dayan!" Kazhimyr sivri avuçlarını daha derine sapladı, kaslarını gererek buzlu yüzeye tutunmaya çalıştı. Yine yukarı doğru eğildiler ve Ravezio tutunamayıp vücudunun uzunluğu boyunca kayarak bacağını tuttu.

Kazhimyr'in elleri kayarken, buz tekrar kaydı ve onları diğer tarafa doğru kaydırıldı. Avucunu tekrar yere vurarak sabitlendi ve bir başka sert sarsıntıya hazırlandı.

Bunun yerine, yüzen buz parçası sakın bir şekilde tekrar düzleşti ve ikisi kaşlarını çatarak birbirlerine baktılar.

Her şey sessizdi. Aşağıdan bir damla su sesi bile gelmiyordu.

Kazhimyr kenardan bakmaya cesaret etti ve buzdan dışarıya doğru yayılan inci beyazı bir madde gördü. "Bu da ne böyle?"

Ravezio yanına kayarak kenardan aşağıya baktı. "Bütün bunlara rağmen kendini heyecanlandırabiliyorsen, hayran kaldım."

Yüksek tiz bir çığlık Kazhimyr'in kafasını sarsarken, ikisi de ellerini kulaklarına kapattı.

"Castero'nun hayaları!" Ravezio dişlerini sıktı. "Sanırım kafam patlayacak!"

Kulaklarını kapatan ellerini yırtan gürültülü bir çatlak sesi duyuldu ve soğuk, ıslak bir nesne Kazhimyr'in yüzüne çarptı. Gözlerini açtığı anda, buzun üzerine düşen parlak pembe bir topak gördü ve dik oturdu. Daha fazla topak ve parça buzun üzerine düştü, gökyüzünden yağmur gibi yağıyordu.

İkisi, kolların, kulakların ve yüzgeçlerin yüzeye dağılmış olduğu etraflarına çılgınca baktılar. Altlarındaki suda, Kazhimyr'in Syrenian'ın vücut parçaları olduğuna emin olduğu yüzen parçalar vardı. Buzdağı, daha önce ayrıldığı düz, buzlu yüzeye doğru sallandı ve ikisi temiz buz parçasına tırmandılar. Suya baktıklarında, onlara doğru yükselen gölgeli bir figür gördüler.

Elini uzatarak ona doğru bir buz patlaması göndermek için hazır olan Kazhimyr bekledi... Ta ki sonunda avcı yeşili saçlar yüzeye çıkıncaya kadar.

Kolunu indirdi. "Dravien?"

"Beni sudan çıkarmaya yardım eder misin? Köpekbalıkları her an gelebilir." Elini uzattı ve Kazhimyr onu tutup buzlu çıkıntıya çekti. Omurgasından çıkan uzun, siyah sivri uçlar giysilerinin altına kayarak kayboldu.

"Onları çeken et değil, senin devasa testislerinin gücü." Ravezio gülerek diğer kolunu tuttu ve onun alt yarısını buzdağının üzerine kaldırdı.

"Bunu sen mi yaptın?" Kazhimyr, bir Syrenian'ın alt yarısını, pullu gümüş rengi yüzgeci, bir köpekbalığının ısırılmış olduğu yerde suda seğirirken gördü.

"Bazen yararlı olabiliyorum. Hatta kahramanca bile."

"Tanrım, ne yaptın?" Ravezio suya baktı.

"Sırtımdaki dikenler bir toksin salgılar. Suda hızla yayılır ve solungaçlarına girer. Vücutlarında su birikir ve patlayana kadar orada kalır."

Ravezio burun kıvrarak kenardan uzaklaştı. "Biz olmadan kaçacağından emindim."

"İnan bana, bunu çok istedim."

"Böyle buzlu denize dalmaya razıysan, bu bir lanet olmalı. Ya da en büyük, en cömert kalbe sahipsin." Ravezio elini göğsüne koydu ve gülümsedi.

Dravien gözlerini devirdi ve gemiye doğru baktı. "Kaptan demir attı, ama buza yaklaşmıyor. Bir yol gösterebilirsen, çoğunu yürüyerek geçebiliriz."

"Sanırım bunu halledebilirim." Kazhimyr ayağa kalktı ve çevresi değişti. Kafasını salladı ve elini uzattı, dışarıya bir sis patlaması göndererek, durdukları yerin yüzeyini genişletti. Uzakta duran gemi sallandı ve bulanıklaştı, görüş alanı genişledi ve daraldı. Gittikçe küçülerek.

"Siktir. Isırılmış." Dravien'in söylediği son sözler bunlardı, sonra karanlık onu yuttu.

BÖLÜM ELLİ

MAEVYTH

Kilisenin altında bizi götürdükleri oda, yüksek, kemerli taş duvarlarla çevriliydi. Raivox tapınağa girmeye karar verse, içine sığabilecek kadar yüksekti. Foxglove'da yaşadığım süre boyunca hiç bilmediğim bir tür yeraltı sığınağı gibiydi, ama eski taş işçiliği ve etkileyici oyma sütunlar, buranın yüzyıllardır ayakta olduğunu gösteriyordu.

Geniş mekanın bir ucunda haçlar ve mumlarla süslenmiş bir sunak duruyordu. Diğer üç duvara ise yüzlerce oyuk, taş barınak oyulmuştu ve bu oyuklar saman, battaniye ve titreyen mumlarla doluydu. Görünüşe göre uyku alanlarıydı.

Bizi çevreleyen, hepsi bir tür silah taşıyan köylü kalabalığına huzurlu bir fon oluşturuyordu.

"Burası neresi?" diye fısıldadım, en az yüz ya da daha fazla kişiden oluşan kalabalığın ortasında, hiçbiri bana bir saniyeden fazla doğrudan bakmıyordu.

"Bir mezar," diye cevapladı babam. "Eski rahiplerin gömüldüğü yer. Cesetleri buradan çıkarmış olmalılar."

"Cesetlerin çürüdüğü yerde mi uyuyorlardı?" Aleysia burnunu kırıştırdı. "İğrenç."

"Senin bir kavanoz çiğ ciğeri yediğini izlemekten daha iğrenç değil," dedim, bakışlarımı barikatın üzerinde bir boşluk ya da gedik arayarak gezdirerek.

Kalabalık dağıldı ve Sacton Crain, bizim durduğumuz halonun içine adım attı, esasının tıkırtıları sinirlerimi bozdu. "Bu çemberin içinde, bizim iyi cemaatimizin çürümüş, iltihaplı tohumu var!" Konuşurken dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı, ama sesindeki titreme onu ele verdi. "Elimizde cadı, kafir, ensest yapan fahişe ve veba yayan deniz yılanı var!"

"Deniz yılanı mı?" Corwin arkadan alçak sesle konuştu. "Denizi sevmem bile. Midemi bulandırıyor."

"Fahişe." Aleysia acı bir kahkaha attı. "Peki sana ne diyeceğiz, Sacton Crain? Fahişelerin zevklerinden hoşlanan bir adam mı?"

"Kafir şeytan! Ağzından çıkan her kelime şeytanın zehiridir."

"Sen de bir ikiyüzlüsün," diye devam etti Aleysia. "Bütün bir cemaatin zihnine zehir saçıyorsun. Söylesene, uygun pantolonun nerede, hmmm?" Uzun, kırmızı cüppesini işaret etti. "Bahse girerim altında hiçbir şey giymiyorsundur."

Köylülerin arasından bir ağızla birdenbire bir çığlık yükseldi.

Sacton Crain dudaklarını kıvrarak hırladı. "Sizi ormana sürgün etmek yerine yakmalıydım. İkinizi de!" Cüppesi arkasında sürüklenirken bana doğru koştu. "Ve bunu unutma! Ellerinden düşen kemikler. Zavallı Lilleven'i ezmek için arabayı kasten devirdi. Ve şimdi, elini süsleyen o canavarlık, askerlerimizden birini toza çevirdi!"

Corwin iç geçirdi. "Bayıldıktan sonra bunu kaçırmış olmalıyım."

"Bir dokunuş ve puf!" Sacton Crain, ellerini sallayarak her kelimeyi dramatik bir şekilde ifade etti. "Onun yüzünden hepimiz Kızıl Tanrı'nın lanetine uğradık! O doğduğu günden beri, Tanrı bizi cezalandırmak istiyor. Gözlerine bakın! Şeytanın gözleri gibi gümüş rengi. Ve ben diyorum ki, Tanrı'nın sürüsündeki kötülüğü bir kez ve sonsuza kadar ortadan kaldırmanın zamanı geldi!"

Kalabalık, coşkulu ve korkulu bir şekilde mırıldandı ve ileriye doğru bastırarak bizi arkamızdaki sunağa doğru geri itti.

"Kızıl Tanrı, tövbe etmediğimiz günahlarımızın cezası olarak Decimation'dan bahsetti! Sevgili halkım, kendimizi arındıralım. En günahkâr dört kişiyi tek bir kurban olarak sunalım."

Kalabalık onaylayarak bağırdı, yargılarının sesi etrafımızda yankılandı.

"Sanırım, sana her zaman hayran olduğumu itiraf etmek için gerçekten çok kötü bir zaman," diye fısıldadı Corwin kulağıma. "Siyah kıyafetler biraz tekrarlayıcıydı, ama sürekli yas tutuyormuş gibi görünmene rağmen çok güzelsin."

"Şimdi olmaz, Corwin," dedim, dikkatimi kalabalığa vererek. Onların kana susamış gözleri, onların empati duygusuna hitap etmenin imkânsız olduğunu gösteriyordu.

"Tabii ki. Hepimiz öleceğimiz için sana söylemem gerektiğini düşündüm. Ve ne romantik bir jest, gerçekten, bu şekilde birlikte yanmak. Pek çok erkek senin için yanacağını söyleyemez."

"Yeter, Corwin!" diye bağırdı Aleysia.

"Özür dilerim. Konuşkan olduğumda gergin olurum... yani, gergin olduğumda konuşkan olurum. Ayrıca gazlı da olurum. Tanrım... metan yanıcı mıdır?"

Aleysia inleyerek saçlarını elleriyle taradı. "Tanrı aşkına, biri beni yakın şimdiden."

Dahası, kalabalık bize doğru itti, silahları dikenler ve sivri uçlu bir duvar gibi öne doğru uzanıyordu ve bizi yavaş yavaş geriye doğru itiyordu. Kaçmak için döndüm, ama tek çıkış yolu mezarın karşı tarafında, kalabalığın ötesindeydi.

Botlarımın altında zemin çıtırdadı ve aşağıya baktığımda, kötü niyetle özenle yerleştirilmiş dallar, saman ve yağlı bezler gördüm. Yakacak odun. Demir bir yüzeyin üzerinde sıkı bir halka şeklinde toplanmışlardı ve metalin üzerine ayak izleri kazınmıştı.

Rahiplerin giydiği cüppelerle giyinmiş bir adam, Sacton Crain'e meşaleye dönüştürülmüş bir odun demeti uzattı. Sacton Crain, daireyi geçerek sunak köşesindeki yanan mangala doğru yürüdü ve meşaleyi daldırdığında, odun demetinin üzerine sürülen zift hızla alev aldı. O arkasını döndüğünde odunlar tıslayarak çıtırdadı.

Zevander'ın siyah alevine - elementten çok evcil hayvan gibi - alışmıştım, ama bu ateş farklıydı. O cehennem gibi parıltının masum kadınları ve erkekleri yuttuğunu izlemiştim, sablefyre gibi hızlı değil. Hayır, benim tanıdığım ateş yavaş ve acı vericiydi. Kendi hızında yiyor, eti tadını çıkarıyordu.

"Canlı canlı yanacaklar. Onların acı çığlıkları bizim sonumuzu getirecek!" Sacton Crain'in sesi, tiz sözleriyle titriyordu.

Daha fazla onay.

"Kızıl Tanrı bu belayı ortadan kaldıracak! Bizi bağışlayacak!"

Onların coşkulu tezahüratları sinirlerimi bozdu. Bütün bir köyün dört masum insanın yakılmasını izlerken bu kadar sevinçli olması, hiç kimsenin ona karşı çıkmaması, Sacton Crain'in zihinleri üzerinde sahip olduğu gücü gösteriyordu. Farklı koşullar altında pazar meydanında bana gülümseyen cemaat üyeleri. Onların parlak ifadelerinin altında çürümüş olduklarını hayal edebiliyordum.

Corwin arkamda inledi. "Her zaman diri diri yakılmaktan korkmuşumdur. Bundan daha acı verici bir şey düşünemiyorum."

"Onları bırakın!" Tanıdık ses gürültünün üstüne çıktı ve Vali Grimsby koltuk altının altına bir koltuk değneği sıkıştırarak öne doğru topallayarak ilerledi. Yüzü solgun ve sıska olan vali, cemaat arkadaşlarına bakındı ve onun bu hali beni rahatlatmıştı. "Tanrı aşkına, yeterince acı çekmedik mi, yeterince fedakarlık yapmadık mı? Yorgunum. Kızıl Tanrı'nın sürekli taleplerinden bıktım." Elini bize doğru uzattı. "Onlar, bu duvarların dışında korktuğumuz yaratıklardan daha korkutucu değiller. Onları bırakın gitsinler! Barış içinde yaşayabiliriz. Artık cinayet yok. Artık yakma yok. Zaten çok fazla şey kaybettik. Tanrı aşkına, *çocukları* aç bıraktık ve ne için? Hiçbir şey değişmedi! Durumumuz daha iyi değil."

"Hain aptal," diye tükürdü Sacton Crain. "Seni hiç sevmedim, sana hiç güvenmedim."

"Sen hiçbir zaman farklı bakış açılarını hoş karşılamadın. Bu cemaati demir yumrukla yönettin ve ben artık susmayacağım."

Bu sözleri daha ağzından çıkar çıkmaz, boynunun yan tarafı bir bıçakla kesildi.

Nefesim kesildi, yüzünde saf kötülük ifadesiyle onu şişlemiş iri yarı adamı izlerken. Boynundaki siyah yılan dövmesi, onun Vali Grimsby'nin Sawbones'larından biri olduğunu gösteriyordu — borçları tahsil eden ve ödenmeyenler için ceza dağıtan alt tabaka insanları. Vali dizlerinin üzerine çöküp, kan öksürerek nefes nefese kalırken, şokun buz gibi parmakları

boynumun arkasını sardı, kalabalık ona doğru atılınca ve mızraklarını vücuduna saplayınca bu his daha da arttı.

"Durun!" diye bağırdım, ama onlar devam ettiler, genişleyen kan gölünün üzerinde silahlarını ona saplamaya devam ettiler.

Sacton Crain'e bakıp, yüzündeki soğuk ve ilgisiz eğlenceyi incelerken, panik içinde nefes nefese kaldım. Adam çenesini kaldırdı, gözleri otoriteyle parlıyordu. Dokunulmazdı. Ona karşı çıkmaya cesaret edemezdim.

Onun cemaatin önünde durup, cadı olarak damgaladığı kadınları dürttüğü günleri hatırladım. Ona karşı konuşacak kadar cesur olabilecek sesleri susturuyordu. Onun müritlerinin, zaten yaralı bir adama saldırırken, bu işi yaparken alaycı bir şekilde güldüklerini dehşetle izledim.

"Tanrısız kafirler sürümüzün arasında yerleri yoktur," dedi iğrenç bir sakinlikle.

"Bu, Tanrı'nın iradesine aykırı bir iğrençlik," dedi Peder arkadan, sesi titreyerek. "Kızıl Tanrı seni olduğun yerde yere serip öldürsün!"

"Gerçek bir kafir gibi konuşuyorsun." Sacton Crain, babama kendini beğenmiş bir gülümseme attı. "Belki de bir sonraki kurbanın *sen* olmalısın."

Aleysia'nın kahkahası, kalabalığın azalan heyecanının giderek artan sessizliğini deldi. "Lyveria'dan döndüğünde babamı öldürmedin. Neden? Neden onu hayatta bıraktın? Onun gördüğü vizyonlara aptalca inanmadığın için mi? Yoksa onun haklı olabileceğinden korktuğun için mi? Belki de sen de aynı vizyonu gördün?"

Sacton Crain'in yüzü soldu.

"Evet, biri sana da gösterdi," diye alay etmeye devam etti. "Kimdi o? Sana Decimation'dan kim bahsetti?"

Şaşkın bir şekilde Aleysia'ya baktım ve geri döndüm, benim görmediğim veya duymadığım bir şey görmüş müydü merak ediyordum.

Sacton Crain'in gözlerinde, düşüncelerinin boşluğuna bakıyormuş gibi, ham ve açık bir korku belirdi. Meşaleyi çıra yığınınına attı ve meşale hızla alev alınca kalbim gırtlığıma kadar çıktı, bizi küçülen bir alev çemberinin içine hapsetti.

Çılgınca etrafımda dönerek kaçış yolu aradım. Ateş çıra yaktıkça cildim ısındı ve alevlerin

bariyerin dışında, köylüler etrafımızda toplanarak bize doğrultulmuş mızraklarla bir duvar oluşturdular.

"Lütfen yardım edin!" Corwin arkadan bağıarak, henüz yanmamış bir bölüme doğru koştu. Oradan geçmeden ateş hızla yandı ve diğer tarafta bulunan köylülerin acımasızca saplamalarıyla geri çekildi.

Kollarım bana sarıldı ve dönüp baktığımda babamın bana sıkıca sarıldığını gördüm. "Elbiseleriniz alevlere tutuşmasın!"

Cemaat, geçmişteki yakma ve sürgünlerden iyi bildiğim bir şarkı olan *The Sinner's Dirge*'yi söylerken, mezarlık ürkütücü bir şarkıyla doldu.

Yükselen ateşin ısısı nefesimi keserken, yağın beslediği tehditkar bir parıltı yayılıyordu.

"Zemin ısınmaya başladı." Corwin çıplak ayaklarıyla yer değiştirirken sesinde panik vardı.

Aleysia ve Peder de ayakkabısız ayakta duruyorlardı.

"Tanrım, daha da ısınıyor! Ayakta duramıyorum!" Corwin'in hareketleri zıplamaya dönüştü, ayakları metalin üzerinde dans ediyordu.

Soğuk bir el benim elime girdi ve dönüp baktığımda Aleysia'nın bana baktığını gördüm, ama sürgün edildiği gece hatırladığım dehşet yerine, gözleri bilmiş bir sırıtişla parlıyordu. "Sana cadı diyorlar, Maevyth. En kötü korkularını gerçeğe dönüştür."

Adrenalin dalgası kanımı dondurdu, dindar kalabalığa bakarken artık korkak bir çocuk olmadığımı ve gücümünden korkmam için hiçbir neden olmadığını hatırladım. Kolumu kaldırdım, avucumu Sacton Crain'e doğru uzattım. "Bize barış içinde geçmemiz için bir fırsat vereceğim."

Etrafımızdaki ateş büyüdükçe, yüzünde gördüğüm korku yerini acımasız bir eğlenceye bıraktı. "Kötü güçlere boyun eğmeyiz, kızım. Onları yakarız."

Onu arkasındaki cemaatçilerin üzerine fırlatan bir Aeryz patlaması gönderdim, şiddetli rüzgâr çıraları karıştırdı ve yanan çemberde bir boşluk açtı. Dördümüz alev çemberinden, sıcak metalden kaçarken, kalabalık kaçışımızı engellemek için çemberin içine doldu ve bizi çemberin hemen dışında tuttu. Tehlikeli bir şekilde yakındık.

"Cadıyı yok etmeliyiz!" Sacton Crain, yere yatmış nefes almaya çalışırken elini göğsüne bastırdı. "O hepimizi öldürecek!"

Köylüler silahlarını doğrultmuş, gözleri donuk ve boş bakışlarla bize yaklaştılar. İnsanlıklarından geriye kalan her ne varsa, o acımasız bakışların gölgesinde kalmıştı.

"Cadı, cadı, cadı!" diye hep birlikte bağırdılar.

Gözlerimi kapattım ve sinirlerim bozulmuş olmasına rağmen, kemik kırbacını avucuma çağırdım. Yere düştü, avucumdan çıkarken şingirdadı, içinden geçtiği alevden etkilenmedi.

Birkaç kişi yolumdan çekilirken, sloganlar dehşet dolu çığlıklara dönüştü.

"Lütfen bana bunu yaptırmayın. Kimseye zarar vermek istemiyorum!" Kırbacın bir vuruşu, Primsley'lerin canavarca bedenlerini parçaladığı gibi, onların bedenlerini de parçalayacaktı.

"O kırbacı bana ver, Maevyth, birini incitmekten çok mutlu olurum!" Aleysia onu kaldırmak için eğildi, ama kolayca kalkmayınca zorlandı. "Şeytanın dişleri, bu şey bir ton ağırlığında olmalı! Sen bunu nasıl kaldırıyorsun?"

Kaşlarımı çatarak, kırbacı kolaylıkla geri çektim ve arkaya doğru salladığımda, cemaatçilerden birinin üzerine çarptı. Bay Morvenne'nin uzvu vücudundan koparak yere sert bir gürültüyle düştüğünde, korku çığlıkları yükseldi.

Aleysia bir çığlık attı, sonra kıkırdamaya başladı. Ona kaşlarını çatarak baktığımda, şişmiş göz bebeklerinin gözlerini mürekkep gibi karanlık hale getirdiğini fark ettim.

Kalabalık birkaç adım geri çekildi, mesafelerini koruyarak, ama gardlarını da düşürmeden.

"Onları bir daha kaçırmayın!" Sacton Crain, beton zemine asasını vurarak ısrarla söyledi. "Bu vebayı sona erdirmek ve bu lanet mezardan çıkmak için anahtar onlar!"

Korkunç bir gürültü duvarlardan yankılandı ve kalabalık sessizleşti. Sessizlik hakim oldu.

Bir başka gürültü daha duyuldu, sanki gök gürültüsü gibi, ve tüm gözler odanın karşı ucundaki devasa demir kapılara çevrildi.

"Enfekte olanlar!" Sacton Crain اساسını bana doğrulttu. "Onları bize o getirdi!"

Demir kapı menteşelerinden fırladı ve mezarı sarsan, kulakları sağır eden bir gürültüyle yere düştü.

Çığlıklar, çılgına dönmüş bedenlerin gürültüsünün üstüne çıktı.

Kapıda, Zevander ve devasa akrebi duruyordu. Akrep, girişten geçebilecek kadar küçüldü, sonra her zamanki devasa boyutuna geri döndü.

"Tanrı aşkına o da kim?" diye sordu Corwin, sesi titriyordu.

"Seninle ilgilenmemesinin nedeni," diye cevapladı Aleysia.

BÖLÜM ELLİ BİR

ZEVANDER

Zevander'ın bakışları, duvarları çevreleyen küçük oyuklara saklanan dağınık kalabalığın üzerinden geçti ve önlerindeki sunak önünde duran birkaç kişiye yol açtı. Arkalarında kırık bir alev yayılıyordu. Gözleri Maevyth'e odaklandı ve uzaktan yaralanma belirtisi olup olmadığını kontrol etti. Durdukları platformu inceledi ve hafif bir koku olarak kalan yanık et kokusunu aldı. Niyet açıktı ve bakışları, özenle süslenmiş bir piskopos asasını sıkıca tutan cüppeli adama kaydı. Dikkatini orada tuttu, adamın yüz hatları bulanık bir anıyı canlandırdı.

O yüz.

O yüzü tanıyordu.

Kızın önünde haçı tutuyordu. Çığlıklar. Yere damlayan kan.

Zevander'ın göğsünde, uykudan uyanan yılanlar gibi keskin ve kıvrımlı bir his yayıldı. Öfke, bunu ifade etmek için çok basit bir kelimeydi. Çok duygusal. Kanında dolaşan şey soğuk ve yırtıcıydı. Açtı. Nabızı hızlanmadı. Adamı gördüğünde, öfkeyle dolu bakışlarıyla ona odaklanırken, nabızı hızlandı.

Adam da bunu fark edince soğukkanlılığını kaybetti. Bir adım geri attı. Sonra bir adım daha.

Zevander'ın akrebi, mezarı parçalayan şiddetli bir fırtına gibi, kararlı adımlarla ilerlerken derisinin içine geri çekildi. Eli zaten kılıcının kabzasına uzanmışken, zihni bu hareketi algılamadan önce harekete geçti ve kılıcı kınından çıkardı.

Yaşlı adamın az önce sergilediği kibirli inatçılık, korku dolu bir bakışa dönüştü ve etrafına bakındı, şüphesiz saklanacak bir yer arıyordu.

Ama çok geçti.

Kaçmaya fırsat bulamadan, Zevander avucunu uzattı ve yaşlı adamı arkasındaki duvara çarptı. Vücudu yere düşmeden önce, Zevander'ın avucu boğazına dayandı ve gözlerindeki öfke acı verici bir ölüm vaat ediyordu.

"Lütfen." Yaşlı adam, Zevander'ın elinde titreyerek, şakaklarından ter damlaları süzülüyordu. "Kim olduğumu bilmiyorum, ama..."

"Kim olduğumu biliyorsun," diye homurdandı Zevander. "Ve ben de seni tanıyorum, *Sacton Crain. Benim* olanı almaya çalıştın."

Adamın kaşları çatıldı ve yüzünü inceledi, belki de uzak bir rüyadan sesini hatırladı.

"Seni çok iyi hatırlıyorum," diye devam etti Zevander. "Onu nasıl işkence ettiğin. Saçlarını kesip onu bir hayvan gibi hücreye kilitledin. Onu terk edilmiş bir şey gibi '*kayıp*' olarak adlandırdın. Oh, her anı, seni olduğun yerde titretmesi gereken bir netlikle hatırlıyorum."

Sacton Crain, kelimeleri bulmaya çalışırken ağzı balık gibi açık kaldı. "Şeytan... ben... uyurken!"

Zevander karanlık bir kahkaha attı. "Hayır. Bir iblis, bir iyilik karşılığında ruhunu alır. Ben sadece yaptıkların için acı içinde çığlık atmanı istiyorum. Onun derisini delmek. Kanamasını izlemek."

"Bunu... bunu nereden biliyorsun?" Konuşan Maevyth'ti ve sesindeki narin titreme, gerilmiş bir kelebek kanadı gibi, dikkatini ondan uzaklaştırdı, tam da onun yanında durduğunu ve gözlerinin yaşlarla dolduğunu görecektik kadar.

Onu kollarına alıp hemen o anda sarılmak ne kadar da istiyordu, ama öfkesi kaslarını çelik gibi sertleştirdi ve adamın boğazını daha da sıktı, derisinin kızarmasından zevk aldı.

"Oradaydım," dedi Zevander, Sacton Crain'den gözlerini ayırmadan, tonlamasız bir sesle.

"O olay yıllar önce oldu. Birbirimizin varlığından bile haberdar değildik," diye tartıştı kız.

"Çocukluğumdan beri senin varlığından haberdarım."

Kadın gergin bir kahkaha attı. "Sen çocukken ben yoktum."

Yeniden yaşlı adamdan dikkatini ayırdı ve boğazındaki gerginliğe rağmen yumuşak bir sesle konuştu. "Bana Angel demiştin."

Maevyth geri adım attı, yüzünde ihtiyatlı bir ifadeyle yavaşça başını salladı. "Sen... Sen... Bu mümkün değil."

"Karanlıkta görüntüler gördüm. Bana Angel demiştin. Beni seni götürmem için yalvarmıştın."

O gece onu öptüğünde yaptığı gibi parmaklarını dudaklarına dokundurdu, gözleri onun söylediklerini kabul etmekte tereddütlü bir reddetmeyle doluydu. "Hastaydım. Sesler duyuyordum."

"*Benim* sesimi duydun. Seni asla yakmalarına izin vermeyeceğimi söyleyen sesimi. Dudaklarım dudaklarına değmişti."

Gözünden bir damla yaş süzüldü ve daha önce olduğundan daha çılgınca başını salladı. "Hayır. Hayır, ben..." Vücudu titredi, dudaklarını sıkıca bastırarak yüzünde patlayan şiddetli duygu fırtınasını engelliyordu. "Hezeyan geçirdim. Kafamda sesler duyuyordum ve..."

"Sana bu yalanları söylediler. Ama seni temin ederim ki, ben de seninle birlikteydim.

Onlar seni soğukta titreyerek bıraktıklarında, ben seni ateşimle ısıttım."

"Annenle birlikte ölmeliydin," diye hırladı Sacton Crain. "Gümüş gözlü şeytan."

Zevander ona döndüğünde, adam dudaklarını sıkarak yüzünü buruşturdu. Suikastçı öfkesini keskinleştirmeyi, onu kaynatıp beklenmedik bir anda saldırmayı öğrenmişti. Gece bitmeden acıyı tadacaktı, ama henüz değil, çünkü yaşlı adam soru sormaya başlamıştı.

"Annem hakkında ne biliyorsun?" Maevyth yanında sordu ve Zevander, parmaklarını adamın etli boynuna kıvrarak ona sessiz kalması için meydan okudu.

Gözleri başka yere kaydı ve geri döndü. "Beni bırak, ne bilmek istiyorsan söyleyeceğim."

Zevander sırttı ve bıçağını adamın çenesinin altına kaydırarak istediği gibi onu serbest bıraktı. Maevyth kolunu nazikçe tutmasaydı, elini hızlıca çekerek onu kazara susturabilirdi.

"Hayır. Konuşmasına izin ver," dedi ve Zevander isteksizce bıçağını indirdi.

Mezara bakarken, Zevander, küçük oyuklarında saklanarak izleyen köylülerin korku dolu bakışlarıyla karşılaştı. Hiçbiri ortaya çıkmaya cesaret edemiyordu.

Zavallı ölümlüler.

"Annem, onu tanıyor muydun?" Maevyth'in sesi, dikkatini tekrar Sacton Crain'e çevirdi.

Sacton Crain, boynunu ovuştururken Zevander'a sert bir bakış attı. "Tanıyordum. Çok yakından. Çok sessiz ama itaatkar bir kızdı, ta ki küfürlü hikayelerini anlatmaya başlayana kadar. Her anlamda bir kafirdi."

"Ve beni Yiyen Orman'da bırakan oydu." "Hayır.

Bir rahip yardımcısı seni orada bıraktı ve bir daha geri dönmedi."

Maevyth bir an düşünceli bir şekilde durdu. "O zaman beni terk etmemiş." Kaşlarını çatarak Sacton Crain'e baktı. "Sen yaptın. Acolyte'a beni ormana sürgün etmesini sen emrettin."

Sacton Crain'in gözleri, kılıcının keskin kenarında başparmağını tırmalayan Zevander'e kaydı, ama soruyu cevaplamaya tenezzül etmedi. Sessizliği onun adına konuşuyordu.

"Annem Vonkovyan mıydı?"

"Lyverian." Bu kelimeyi ağzında kötü bir tat varmış gibi tükürdü. "Bir köleden başka bir şey değildi."

Zevander'ın elleri, onun kanının fışkırmasını, ölümün yaklaşmasıyla gözlerinin donuklaşmasını görmek için yanıyordu.

"Köle mi?" Maevyth'in sesindeki hüznün, Zevander'ın içindeki çelik gibi nefretin duvarını aşabilen tek sesiydi.

"Değersiz," diye ekledi Sacton Crain, sanki Zevander onun hayatı için yalvarmasını duymak istemiyormuş gibi rahat bir şekilde.

Dişlerini gıcırdatarak, suikastçı ona doğru eğildi ve yanağındaki ince tüylerin dikleştiğini izledi. "Yıllar önce sana söylediğim şeyi hatırlıyor musun? Uyurken kulağına fısıldadığım şeyi?"

Sacton Crain'in dudakları titredi.

"*Mor samanet.* Ölüm seni bekliyor. Kader sana pek de iyi davranmadı, ihtiyar." Onu diri diri yakabilir ya da boğazını kesebilirdi, ama her iki seçenek de çok hızlı olurdu. Çok merhametli. Zevander geri adım attı ve avucunu kaldırdı; avucunda bir akrep ortaya çıktı.

Onun zehre yenik düşmesini izlemek, çok daha yavaş bir ölüm, çok daha tatmin edici olacaktı.

Sacton Crain'in gözleri şişti, nefesi düzensizleşti. Yaşlı adamın yıllardır şişirilmiş egosu, tek bir iniltiyle küçüldü. Kendini küçük ve güçsüz hissetmenin nasıl bir şey olduğunu anladı. Dehşete kapıldı.

"Hayır. Onu bırak," dedi Maevyth, Zevander'ın hayal kırıklığına uğrayarak, ve o da ona kaşlarını çatarak baktı. "O beni bağışladı. Korkudan mı, merhametten mi, artık önemi yok. Artık bunların hiçbirinin önemi yok." Gözlerini çevredeki mezarlara kaydırды. "Bu cemaatle işim bitti. Hepsiyle."

Zevander dikkatini tekrar Sacton Crain'e çevirdi ve dilini dişlerinin kenarında gezdirdi. "Sen sadece onun merhametiyle yaşıyorsun. Seçme şansım olsaydı, organlarını yakıp eritirdim ve sen acı içinde çığlık atarken gülerdim. Bunu unutma. Eziyet ettiğin kızın hayatını bağışladığını unutma." Zevander kılıcının ucuyla adamın yanağını hızlıca kesti ve adam irkildi, titrek elini yeni açılan yaradan sızan kanın üzerine koydu. Zevander sırtıttı ve Maevyth'in ardından sessiz mezara girdi, çıkışa doğru ilerlerken onları izleyen korkak gözleri hissetti, Aleysia ve diğer ikisi de arkalarından geliyordu.

"En azından annenin cesareti vardı!" Sacton Crain'in kahkahasında acımasızlık ve delilik vardı.

Zevander gülmekten kendini alamadı. Bu adam, onu ölümün eşiğinden kurtaran nazik eli alay ederek, kesinlikle aklını kaçırmış olmalıydı.

Birkaç adım önde, Maevyth durdu ve arkasını döndü.

"Ben boğazını bıçakla kesip kanını akıtana kadar savaştı. Sen ise uysal ve yaşlı bir parşömen kadar düzsün."

Aleysia başını salladı. "Oh, Maeve, eğer sen..."

"Sus, Aleysia." Maevyth başını eğerek Sacton Crain'e yaklaştı. "Annemi sen mi öldürdün?"

"Başka seçeneğim yoktu. Sana bir bakışta, onda kötü bir şeylerin olduğunu anladım."

Maevyth yaşlı adama doğru geri döndü ve Zevander onu takip etmek için dönünce, elini onun göğsüne koydu. "Hayır."

Bir kez daha, tasmalı bir saldırı köpeği gibi durdu. Normalde onun emrini görmezden gelip onu öldürme yeminini yerine getirmeye meyilli olurdu, ama adamın kendi elleriyle acı çekmesini izlemeyi ne kadar istese de, bunun Maevyth'in intikamı olduğunu kabul etti. Onun işkencecisi. Onun acısı. Onu ondan almaya hakkı yoktu.

İlk başta, yaşlı adamın sözlerini sindirir gibi sessizce durdu. "Sessiz kalabilirdin, ben de bir şekilde onu bağışladığını düşünürdüm. Ne kadar acımasızca olursa olsun, merhametini övürdüm. Ama sen benim bilmemi istedin. Acımasızlığını ve nefretini bilmemi istedin, değil mi?"

Kendini beğenmiş bir ifade dudaklarını kıvırdı ve sanki ona cevap vermek ona yakışmazmış gibi sadece çenesini kaldırdı.

"Merhamet gösterdiğim için bana uysal mı diyorsun? Affetmeyi zayıflıkla mı eşleştiriyorsun?" Güzel gümüş rengi gözleri parıldıyordu ve Zevander'in kalbini çağıran sesindeki sarsılmaz gücü ele veriyordu.

Caligorya'ya ilk ziyaretinden beri, adamın ona bu kadar küçümseyici bir şekilde konuştuğunu duyduğunda, Zevander onun içindeki isyan kıvılcımını özlemişti.

"Neden beni yıllar önce yakmadın?"

Yine gözleri Zevander'e kaydı ve geri döndü, ama titrek dudağına rağmen hırladı. "Yapmalıydım. Keşke yapsaydım. Hayatlarımız ne kadar daha iyi olurdu."

Kadının bakışlarındaki sertlik azaldı. "İyi olmaya çalıştım. Hayatım boyunca tek istediğim, senin tarafından kabul edildiğimi hissetmektir. Cemaat tarafından. Özel ya da olağanüstü bir şey değil. Sizinle birlikte olabildiğim sürece görünmez olabilirdim.

diğerlerinin yanında durabilsem. Senin nezaketinden başka bir şey istemedim, ama sen bana sadece hoşgörü gösterebildin," dedi dişlerini sıkarak, gözyaşları yanaklarından süzülürken.

Zevander onun acısını çalmak istedi, ama hareketsiz kaldı, gerçek gücünün gözlerinin önünde açığa çıkmasını izledi. Artık uysal ve nazik bir yağmur değil, şiddetli bir fırtına.

Etten kemikten bir tanrıça.

Kınından çekilmiş bir kılıç gibi yumuşak ve hesaplı adımlarla ona doğru ilerledi, her adım ölümcül bir vaat gibiydi. "Sessiz kalabilirdin, ben de seni rahat bıraktırdım. Ama sen ölümü seçtin."

Kolları tuttuğu yerde eti küle dönüştü ve Sacton Crain'in gözleri, görünmez bir uçurum bedenini yutarken iri iri açıldı. Her uzvu ve şişkin gövdesi boyunca. Geriye, diğerlerinin yandığı metal platformda bir küle yığını kalana kadar.

BÖLÜM ELLİ İKİ

MAEVYTH

Kafam düşüncelere dalmışken, elbisenin eteğini tutarak elbisenin içine doldurduğum kavanozlara pek dikkat etmedim. Gözümün ucunda, Zevander de pelerinine kavanozları topluyordu, ikimiz de sessizdik. Mezarlığı sorunsuz bir şekilde terk etmiştik, köylüler muhtemelen beşimize yaklaşmaya korkuyorlardı. Aleysia, Corwin ve babamı tapınağın üst katına götürerek ikisini odalarına yerleştirmişti. Babamla sohbet etmek için onlara katılmak isterdim, ama henüz ona odaklanamıyordum. Kafamda düşünceler dolaşıp dururken ve Sacton Crain'in ölümü parmaklarımı karıncalandırırken bunu yapamazdım.

Tapınakta bir gece daha kalmayı planladık ve ben uykuya dalma fırsatı için minnettardım. Tabii uyku gelirse, tabii.

"O senin baban," dedi Zevander sonunda, beni düşüncelerimden kopararak.

"Onun öldüğünü sanıyordum. Aylar önce öldüğü söylenmişti." Elma kavanozuna uzandım, elim titredi ve kavanoz elimden kaydı.

Zevander düşerken onu yakaladı ve pelerinine soktu. "Peki ya diğeri?"

"Sadece tanıdığım biri." Kaşlarını çatarak, titreyen elime baktım, söylemek istediğim sözler kafamda karışmıştı. "Sen de tanıdığım birisiydin."

"Evet."

Zihnimi beni soğuk ve karanlıkta mahsur kaldığım o sonsuz günlere ve gecelere geri götürdü ve ben irkildim. Uzun zamandır sakladığım görüntüler hala çok netti. "Bunu başından beri biliyor muydun? En başından beri mi?"

"Hayır. O anıları bir şekilde kaybetmiştim." O, pelerinine bir kavanoz daha koyarak iç geçirdi. "Senin yanında bir tanıdıklık, bir rahatlık hissettim. Ama nedenini tam olarak anlayamadım."

"Yolda, askerin beni cezalandırdığı gün." O kırbacın her vuruşunu görünmez bir şekilde izlediğini hayal edince, utançtan yanaklarım kızardı. "Sen de oradaydın."

"Evet."

"O zamanlar da hep benimle miydin?"

"Her zaman değil, hayır. Hayatının bazı anlarını gördüm. Caligorya'ya girdiğim anları."

"Seni Caligorya'ya kaydıran neydi?"

Kaşlarını çatarak, pelerininin içindeki kavanozlara baktı. "Bu seyahatimiz için yeterli olmalı," dedi ve kavanozlarımdan birkaçını aldı. "Geri dönelim. Sanırım hepimizin biraz dinlenmeye ihtiyacı var."

İkimiz de kilerden çıktık ve acele etmeden üst kata doğru yürümeye başladık, ama benim sorumu kaçındığını fark etmemiştim.

"Bana söylemene gerek yok," dedim, elbisemin eteğine sıkıştırdığım küçük paketi tutarken, camların yumuşak tıkırtıları arasında. Ölü çocukların bulunduğu hücreyi geçtik ve orada olduğunu bildiğim oyuncak ayıyı bakmaya cesaret edemedim.

"Seni görmek, beni ayakta tutan tek şeydi." Sesi düz ve tonusuzdu, çenesinin sıkı bir şekilde kenetlenmesinden okuduğum duyguyu yansıtmıyordu. "Seni gözden kaybettiğimde, seni artık hatırlayamadığımda, kendimi de kaybettim."

O duyguyu bu kadar yakından bilmem garipti. Onun sesini duyamadığımda cezam ne kadar daha karanlık ve soğuk gelmişti.

Kızıl Tanrı'nın beni terk ettiğinden emindim. Günahlarımın cezasını çekmem için beni terk etmişti. "Lilleven'e olanlar yüzünden beni yakmak istediler."

Durdu ve taşıdığım bohçaya uzanarak kalan kavanozlarımı pelerinine doldurdu.

"Sorun değil, ben de birazını taşıyabilirim."

"Eğer yol boyunca konuşmaya devam edeceksen, elinde cam dolu bir çuval olmamasını tercih ederim."

"Beni kızdıracak bir şey mi var?"

İlk başta cevap vermedi, doğal olarak öfkeli yüzü değişmedi. "Olanlar senin suçun değildi. Onun ölümünü isteyen bendim. O sözleri söylediğin anda, ben de onun ezilmesini istedim."

"Ne?"

Beni dinlemek yerine, çok daha ağır olan çuvalı omzuna yükledi, ben ise zihnimde onun itirafını çığniyordum.

"Lilleven'i *sen mi* öldürdün?"

"Senin için bunların hiçbirini istemedim. Ben sadece bir gözlemciydim ve sen sadece varsayımsal bir varlık olacaktın. Ama seni izledikçe, sana karşı daha fazla şey hissettim. Onların sana dışlanmış gibi davranmasını görmek beni öfkeliendirdi."

Düşünmeden ona baktım, gözlerinde açlıklar aradım. Ama onun yerine, sadece kararlı bir irade gördüm ve o beni merdivenlere doğru ittiğinde, hareket etmeyi reddettim. Soruma cevap vermeden olmazdı.

"Lilleven'in cinayeti benimle hiçbir ilgisi yok mu?" Onun cevabını duymam gerekiyordu. Kalbim ve vicdanım, onun ölümünden sorumlu olmadığını bilmek istiyordu.

"Hayır. Çok kutsal bir kuralı çiğnedim ve müdahale ettim."

Nefesim kesildi ve bir an sessizce durdum. Rahatlamış mıydım? İçimi kaplayan duyguyu tam olarak tanımlayamıyordum.

Uyuşmuş bir halde birkaç basamak çıktım. Durdum. Üç basamak daha çıktım ve yine durdum. "Nasıl?"

"Sınırı aştım. Kaderini değiştirdim." Bir an sessiz kaldı, ben de omzumun üzerinden baktım ve onun

uzaklara bakıyordu, yüzündeki ifade daha da endişeli görünüyordu, eğer bu mümkünse. "Sen benim eşimsin."

Bu sözler zihnimde yankılandı ve dizlerim titredi, ama sendelemeden önce kendimi toparladım. Titrek bir nefes verdim, onun bu sözleri söylemedeki rahatlığı kalbimi sertleştirdi. "Ben ölümlü biriyim, bu nasıl mümkün olabilir?"

"O hücrede seni öptüğüm gece. O sınırı aştığım anda, tanrılar tarafından seçildin. Ölüm tarafından işaretlendin." Bakışları, haftalar önce banyo yaparken gördüğüm parlayan izi olan omzuma kaydı.

Onun sözleri, keskin olmayan bir bıçak gibi derime saplandı. "O zaman bizi bir araya getiren kader değildi. Aldatmacaydı."

Kaşları çatıldı. "Seni yakmalarına izin veremezdim. Ben... *gerekliydi* — tanrılar senin benim olduğunu bilsinler diye.

İçimdeki öfke duygularımı bastırdı, kalbimi sıkıca kapattı. "Senin işlediğin bir suç için beni yakmak istediler," diye tersledim.

"Ve bu, tüm bu olayda tek pişmanlığım." Bir adım öne çıktı, ben de öyle, ama geriye doğru, aramızda biraz mesafe bırakarak.

"Gördüğün görüntüler henüz gerçekleşmemişti. Bu da demek oluyor ki... onları görmemiş olsaydın, annem hala hayatta olabilirdi."

Kafasını salladı. "Doğru, gerçekleşmemiş görüntüler gördüm, ama annen onlarda yoktu. Hala evlatlık ailenle yaşıyordun. Köylüler hala seni şimdi olduğu gibi dışlıyorlardı. Yaptığım şeyin önceki olaylarla hiçbir ilgisi yoktu."

"Nereden biliyorsun! Yaptığın şey *her şeyi* değiştirebilirdi." Ona bakarken gözlerim yaşlarla doldu. "Tanrıların acımasız olduğunu söylüyorsun. Belki de tüm bunlar bir cezadır. Belki başka bir hayatta annem esir alınmayacaktı. Köleleştirilmeyecekti. Belki de benim kaderim *yalnızlık* değildi!"

"Keşke sana müdahale ettiğim için üzgün olduğumu söyleyebilseydim. Yüzünü hatırlasaydım, mesafemi koruyup seni huzur içinde yaşamana izin verirdim. Ama yapamıyorum," dedi dişlerini sıkarak. "Senin benim için ne ifade ettiğini, ne *olduğunu* bilmek beni öldürürdü. Artık bunu biliyorum. Senden ayrı kaldığım onca yıl boyunca bencil doğam hiç değişmedi." Dudaklarını sıkıca kapattı

başını salladı. "Tanrılar karar verdi. Kader yolu binlerce kez değiştirebilir, ama sonunda her zaman sen ve ben olacağız. Sen benim eşimisin."

"Bunu söylemeyi bırak."

"Öylesin. Benim eşim. Her zaman benim oldun." Bana uzandı, ama ben onun elini ittim.

Dokunulmak istemiyordum. Onun sevgisine ihtiyacım yoktu. Düşüncelerimi toparlamak için alana, sessiz bir karanlığa ihtiyacım vardı. Onun bakışlarının ağırlığı olmadan tüm bunların ne anlama geldiğini anlamak için. Nefes almam gerekiyordu. "Ben kimsenin değilim."

Stoik yüzüne rağmen kaslarındaki gerginlik, titremeleri, hassas bir noktaya dokunduğumu gösteriyordu. Gözlerinde sessiz bir öfke dönüyordu, ama onu bastırdı. "Kızgın olmaya hakkın var."

"Kızgınlım!"

Bakışları sabit kalarak, yiyecek torbasını dikkatlice basamağa koydu ve tekrar bana doğru ilerledi. Geri adım atamadan, kolumu yakaladı. "Bana öfkeni çıkar."

Kaşlarımı çatarak başımı salladım. "Aklını mı kaçırdın?" "Vur bana. Kes beni. Ne yapman gerekiyorsa yap."

Gözlerime daha fazla yaş doldu ve kolumu kurtarmak için kıvrandım, ama o tutuşunu daha da sıkılaştırdı. "Sadece yalnız kalmak istiyorum."

"Öfkeli halde burayı dolaşmana izin vermeyeceğim."

"Eğer kaçırdıysan, babamı yeni buldum. Onun adına araya girmeni istemiyorum."

Bir adım daha yaklaşarak uzun boylu vücuduyla beni gölgeledi ve kolumu göğsüne bastırdı.

"Bırak beni," diye uyardım. Hareket etmediğinde, hırıldadım ve onun tutuşunu tırmaladım. "Beni hemen bırak!"

"Öfkeni bana ver. Ben bunu hak ediyorum."

Göz yaşlarım yanaklarımdan süzüldü ve tekrar kıvrandım. Onu ittim ama hareket etmedi. Çelik gibi vücudu hiç esnemedi. "Seçmeme izin vermeliydin."

"Neyi seçmeliydim? Seni bir şey için yakmak için bir neden bulurlardı. Senin kalbini anlamaya hiç zahmet etmediler." Kalçasından bir hançer çekti ve sivri ucunu kendi kalbinin üzerine tuttu.

"Yap şunu. Göğsüme sapla." Elimi kılıcın kabzasına zorla bastırdı. "Gözlerindeki nefreti görmektense bu kılıcın acısını çekmeyi tercih ederim."

Yanaklarımdan daha fazla gözyaşı süzüldü ve başımı sallayarak elimi bıçaktan kurtardım. "Hayır." Reddettim çünkü, olabileceklerin görüntüleri beni ne kadar rahatsız etse de, onun yaptığı bir şey için cezalandırıldığımı bilmek beni ne kadar kızdırsa da, ruhumun derinliklerinde onu hala önemsiyordum.

İtirafı tüm dünyamı alt üst etmiş olsa da, yine de ona bunun için zarar veremezdim.

O bıçağı kınına koyarken, ben merdivenlere doğru dönmek için başımı çevirdim, ama o yine kolumu tuttu.

"Bırak beni."

"Hayır. Seni asla bırakmayacağım. Seni kendime ait ilan ettiğim için pişman değilim. Bunun için asla özür dilemeyeceğim. Ama bunun sonucunda çektiğin acılar için üzgünüm." Yüzünde ilk kez acı bir ifade belirdi ve onun doğruyu söylediğini anladım. "Senin acı çekmeni hiç istemedim." Bana bakmaya cesaret edememesinden pişmanlığı belliydi. "Beni affetmek zorunda değilsin. Ama şunu bil ki, seni ölümden kurtarmak için tanrılarla savaşır ve onların öfkesine tekrar maruz kalırım."

"Kafam karıştı, Zevander. Ne hissedeceğimi bilmiyorum. Düşüncelerimi toparlamam lazım."

Bir anlığına çenesini sıkarak bana baktı. "Peki. Düşüncelerini toparla." Tekrar uzaklaşmak istesem de, avucunu ensemin üzerine koyup dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdığında bunun pek bir şansı yoktu. Diğer kolunu sırtıma dolarken, parmaklarını saçlarımda etrafında sıkıca yumruk haline getirdi ve beni kendine doğru çekti — sessiz bir sahiplenme ve ihtiyaç beyanıydı bu. Öpücüğü ne tatlı ne de nazikti. Sert ve ateşliydi, bana istediğim halde ondan uzaklaşamayacağımı hatırlattı. Onun itirafına ne kadar öfkelenmiş olsam da, o bana karşı değil, benim *için* hareket etmişti.

Onu itmek istedim. O anda hissettiğim acıyı ona da yaşatmak istedim, ama ellerim içgüdüsel olarak hareket etti, tunikasının önünü kavradı ve onu kendime doğru çekti. Islak ve aç dudaklarımla, etrafımdaki dünya kaybolana ve nefes alamayana kadar ona karşılık verdim. Ancak o zaman onu ittim.

Avuç içimi ağzıma sürterek, ona meydan okurcasına baktım.

O tekrar eğildi ve ben avucumu uzatıp göğsüne bastırdım.

Avını kaçıran bir yırtıcı hayvan gibi, dilini dudaklarının üzerinde gezdirerek yüzümden sadece birkaç santim uzaklıkta durdu. "Şu anda beni senden uzak tutacak hiçbir yerin, hiçbir sözün olmadığını bil, ay cadısı. *Her şeyi* hatırlıyorum ve seni bir daha kaybetmeyeceğim."

Yiyecek torbasını alıp yanımdan geçerek merdivenlere doğru yürüdü.

* * *

Yağmur, vitray pencerelere vururken, ben tapınağın ön sırasındaki bankta kambur oturmuş, karanlığı yararak geçen soluk ay ışığını izliyordum. Bir anı zihnime takıldı ve beni Lilleven'in ölümünden dolayı yakılacağım gecenin öncesine geri götürdü. Hücreme ulaşan uzak bir meşalenin ışığını izlediğimi, onun titreyen gölgesine büyülenmiş olduğumu hatırladım. Bir varlığın varlığını gösteren yanlış bir hareket olup olmadığını izliyordum. Dudakları ateşli kükürt gibi benim dudaklarımı yakan meleği bir an gördüm. Bu cennetin öpücüğü değil, tatlı bir mahvoluşun öpücüğüydü. İçimi yakıp, günahlarımı temizleyen ve beni o soğuk, ıslak hücreden kurtaran kaynar kutsal su gibi erimiş bir öpücük.

Vücudum açgözlü alevler ve küçümseyen bakışlar tarafından parçalanmadan önce

utanç verici bir şekilde yok edilmeden önce bir anlık saygı.

Saatin yaklaşmasıyla birlikte, duymayı çaresizce arzuladığım şeyin onun derin, yatıştırıcı sesi olduğunu hatırladım. Kendimi, onun beni korumak için gönderilmiş bir meleğe ait olduğuna ikna ettiğim ses. Sacton Crain'in korktuğu tek ses.

Zevander'ın sesi.

Onu nefret etmem gereken nedenleri düşünerek oturduğum bir saat geçti. Bunun yerine, kendimi son birkaç ayı anımsarken buldum. Birlikte çektiğimiz tüm acıları ve hayatımın ne kadar

Değişti. Dünya cehenneme dönmüştü, ama o anları, olabileceklerin bir anlık görüntüsüyle bile takas etmezdim.

Kanatlı bir böceğin vızıltısı kulağımın yanından geçti ve ben onu kovmak için elimi salladım, ama sinirlenerek bir sinek bankın kenarına konmuş olduğunu gördüm. Daha fazla sinek onun yanına kondu, hepsi kendilerine kıvrılmış, seğiriyorlardı. Aniden yanımda hareketsiz kaldılar, tıpkı evimin pencere pervazında ara sıra ölen sinekler gibi. Dudaklarımdan beyaz bir sis çıktı ve o anda içimi korkunç bir soğukluk kapladı.

"Bu yer hiç ısınmaz." Yumuşak kadın sesi odada duman gibi yayıldı ve vücudum dondu.

Arkamı döndüğümde, kilise sırasının ucunda oturan bir kadın gördüm. Onu gerçeklikten ayıran, ruhani bir ışıkla yıkanmıştı. Işık, kadının derisine acımasızca kazınmış birçok haçı ve boğazındaki açık yarayı aydınlatıyordu. Uzun, siyah saçları omuzlarına yapışmış, giydiği yırtık pırtık elbise vücuduna sarkmıştı. Bana doğru döndüğünde, kalbim gırtlığıma kadar çıktı. Yüz hatları o kadar belirgindi ki, gördüklerime inanamadım.

"Kimsin sen?" Sesim titriyordu, boğazım düğümlenmişti, çünkü cevabı çok iyi biliyordum.

Dudakları hüznü bir gülümsemeye çekildi. "Soruyorsun, ama zaten biliyorsun."

"Anne?" Boğazımdaki yumruyu yuttum, gözlerim kuruydu ve gözyaşları dolmak üzereydi. "Rüya mı görüyorum?"

"Emin olamıyorum. Ama eğer öyleyse, sanırım sadece birkaç dakikamız var."

Gözlerimdeki yaşları silerek, onun şiddetli ölümünü anlatan boğazına bakmamaya çalıştım. "Acı çekiyor musun?"

"Artık değil. Sen acı çekiyor musun?"

İçimde duygular kabardı ve başımı salladım. Ölümler yaşayanları tanıyor muydu? İkisini ayıran sınırı biliyorlar mıydı?

"Seni kurtarmaya çalıştım." Islak, sulu gözler bana bakıyordu. Kir ve morlukların altında, o çok güzeldi. Tam da hayal ettiğim gibi. "O, seni benimle kalmana asla izin vermeyecekti. Hamile olduğumu öğrendiği anda, seni yok edeceğine söz verdi."

Dikkatlice ona yaklaştım, kaybolmadan önce ona dokunmak istedim.

"Seni görmek beni mutlu ediyor, kızım. Güvende ve sevildiğini bilmek."

Sevgiyi görebiliyor muydu? Ölümde netlik var mıydı? Yaşayanların kaçırdığı bir zeka mı?

"Belki beni tekrar ziyaret edersin?"

"Hmmm." O, gözlerinin köşesinde hüznölü bir gülümsemeyle yüzünü çevirdi. "Yorgunum. Çok uzun zamandır dolaşıyorum ve dinlenmeye ihtiyacım var. Seni görmek, huzur içinde uyumamı sağlayacak."

Gözlerim yaşlarla dolarak başımı salladım. "Tanrılar lanetliyorum. Seni benden aldıkları için onları lanetliyorum."

Ölümünde bile, bana döndüğünde gözleri sıcaklık doluydu. "Tanrılar seni seçtikleri kader için suçlama. Ve asla gerçekleşmeyecek olan şeylerin yasını tutma."

"Peki ya olsaydı? Ya bir şey ya da *biri* bunu değıştirseydi?"

Gülümsedi ve başını salladı. "Ölümün bana gösterdiği bir şey varsa, o da hayat hakkında ne kadar az şey bildiğimizdir. Kader, uçup giden bir ip değil, zamanla daha da sıkılaşan bir düğümdür. Kolayca çözülemeyen kıvrımlar ve ilmeklerle bağlanmıştır. Bahsettiğin değışiklik kaderde vardı. Tanrılar yolunu saptırdı, evet, ama seni her zaman olman gereken yere geri döndürdü. Zihnindeki bu hayalet görüntünün yasını tutmanın bir anlamı yok. Bunun, şu anki ve haline geldiğin güzelliği çalmasına izin verme."

"Bu mu? Seni tanımalıydım anne. Hayatımın bir parçası olmalıydın."

"Ben hayatının bir parçasıyım, çocuğum. Kalbin benimdir, Ölüm'ün soğuk elleri ve kışın nefesi tarafından şekillendirilmiştir."

"Yaşlandıkça daha da soğuyan ve sertleşen bir kalp." Huzursuz ellerimi, kararmış parmak uçları ve sapkınlığımı hatırlatan o iğrenç eldiveni görmek için çevirdim. Artık benim gibi görünmeyen bu ellerle hayatı çok kolayca almıştım. "Ben ne iyi ne de dindar biriyim anne. Beni yumuşatacak nazik sözlerini özlüyorum."

"Benim değerli kızım. Sen narin bir çiçek olmak için yaratılmadın, asmayı solduran don olmak için yaratıldın. Kadınlarda sıcaklık ve kırılganlık arayan bir dünyada senin gücün budur. Kemiklerini sertleştir ve

Onların iradesine boyun eğmeyin, boyun eğmeyin. Olduğunuz şeyi ve olacağınız şeyi kabul edin."

"Ne olacağım?" "Haklı çıkacaksın."

Elimi uzatıp yüzüne dokundum ve dallanmış bir soğukluk kollarımdan göğsüme kadar yayıldı. Ciğerlerim sıkıştı, içlerindeki hava azaldı ve karanlığa gömüldüm.

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

MAEVYTH

Sert bir çarpma sesi boşluğu yırttı ve beni nefes nefese uyanmaya zorladı. Karanlık beni sarmıştı ve ahşap bankta oturdum, sert ahşap yüzeyden çenemde bir ağrı ve yanaklarıma yapışan nem vardı. Kolumla onu sildim ve akşamın erken saatlerinde uykuya daldığımı hatırladım.

Başımın üstünde duyduğum bir başka ağır gürültü, vücudumda şaşırtıcı bir sarsıntıya neden oldu ve tapınağın yüksek, kemerli tavanına doğru yukarı doğru bir bakış attıktan sonra, karanlıkta hızla koşarak merdivenlerden koridora çıktım ve Zevander'in kapısının önünde babam ve Aleysia'yı görünce adımlarımı yavaşlattım.

"Oh, işte burada," dedi Aleysia, sesindeki rahatlama keskin bir nefesle eşlik ediyordu. "Tanrıya şükür. Seni odanın öbür ucuna fırlattığını sandım."

Başımı salladım ve aramızdaki mesafeyi kapattım. "Ben iyiyim. Her şey yolunda. Uyumaya devam et."

"Orada ne yapıyor?" diye fısıldadı babam. "O...

bazen uykusunda nöbet geçirir."

"Uykusunda yürüyor mu?"

"Evet," dedim yalan söyleyerek, bunun sadece uyurgezerlikten çok daha karmaşık olduğunu bilerek.

Babam iç geçirdi. "Ben de bir iki kez aynı şeyi yaşadım." Akşam saatlerinde banyo yapmış olmalıydı, cildi eskisine göre çok daha temizdi ve temiz bir tunik ve pantolon bulmuştu.

Gülümser gibi yapıp elimi koluna koydum. "Umarım tekrar görüşme fırsatımız olur, baba. Ama lütfen, ikiniz de yataklarınıza dönün. Ben ona bakarım."

Onlar geri çekilirken, endişelerimin sıkı tutuşu çözüldü.

Zevander'ın çığlıkları kapıdan sızıyordu ve nefesimi tutarak kapıyı dikkatlice açtım.

Mobilyalar yan yatmış, odaya adımımı attığımda kırık cam parçaları botlarımın altında çıtırdadı.

"Ona hiçbir şey söylemeyeceksin, yoksa tanrılar adına, dilini çıplak ellerimle koparırım!" Zevander, elinde bir hançer tutarak odanın karşısındaki dolabın kapısını açtı. "Çık ortaya."

"Zevander?" Onu korkutmamak için yumuşak bir sesle seslendim, ama cevap vermedi. Bana dönüp selam vermedi, odanın diğer ucundaki yatağa doğru koştu.

Kalın ahşap mobilyayı sanki ağırlığı yokmuş gibi kaldırdı, altında hiçbir şey olmadığını gördü ve odada yankılanan ağır bir gürültüyle mobilyayı yere bıraktı. Pencerenin dışında, kocaman bir göz içeriye bakıyordu — Raivox onu izliyordu. Ya da onu takip ediyordu, gözleri kısılmış, Zevander'ın her hareketini takip ediyordu.

Zevander, kendi kendine mırıldanarak odada dolaştı ve hançerini uzatarak döndü. "Neredesin? Fısıltılarını duyabiliyorum, seni sefil kaltak!"

Kalbim boğazımda atarken, odanın derinliklerine doğru yavaşça ilerledim. "Zevander, her şey yolunda mı?"

Hâlâ cevap vermedi, ama odada onu alay eden görünmez şeyi aramaya devam etti.

Pencerenin dışında, Raivox'un boğazından gırtlaktan gelen bir hırıltı çıktı ve beyaz bir sis pencereye çarptı.

"Sakin ol, Raivox," diye fısıldadım ve onu sakinleştirmek için elimi kaldırdım.

Derin kükreme ve hırıltı, Zevander'ı gözleriyle takip ederken durmadı, belki de benim hissedemediğim bir şeyi hissediyordu.

Zevander'ı, üzerindeki büyüü bozmam gerekiyordu, yoksa Raivox'un örümceklerden yaptığı gümüş heykeller gibi olacaktı.

"Zevander!" diye bağırdım, sesimin sert tonuna yüzümü buruşturarak, ve sonunda o da dönüp bana baktı.

Göz bebekleri parşömen üzerindeki mürekkep lekeleri gibi genişledi ve irislerini yuttu.

Raivox'un hırlaması uyarıcı bir homurtuya dönüştü, pençelerinin taşa sürtünmesi, zırhın kayması ve benim gergin sinirlerimin gıcırdaması gibiydi.

Sadece başımı sallamak için bakışlarımı Corvugon'a çevirdim. *Lütfen*, diye sessizce dudaklarımı oynattım, umarım anlar. Raivox tısladı ve penceresine gagasını vurdu, Zevander'ı benden uzaklaştırmak için alay etti.

Boşluk gibi gözlerle Zevander, arkasındaki tehdidi görmezden geldi ve bana doğru yürüdü.

Elindeki bıçak korkumu daha da artırdı ve ben yavaşça geri çekildim. "Zevander, lütfen. Raivox her adımını izliyor." Dikkatim ikisi arasında gidip geldi ve pencere camından havaya çarpan gümüş alevin bir parçasını yakaladım.

"Sana isteyerek tohumumu vermedim." Zevander kuduz bir hayvan gibi dişlerini gösterdi. "Benden aldın. Benden her şeyi aldın!" Bana doğru hücum etti ve avucuyla boğazımı kavradı, aynı anda duvar omurgama çarptı.

Acı sinüslerime yayılırken yüzümü buruşturdum.

Kulakları sağır eden bir gürültü odanın karşısındaki pencereyi parçaladı, ama Zevander bu gürültüye hiç aldırmış etmedi. Keskin bir rüzgâr şöminenin ateşini söndürdüğünde bile, Raivox dev pençesini odaya uzattığında bile, ikimize ulaşamayacak kadar uzaktaydı. Boğazımdaki baskı arttı ve yıldızların patlamasıyla, Raivox içeri girmek için mücadele ederken duvardan taşların kopup gittiğini gördüm.

Zevander'ın yüzündeki siyah damarlar koyulaşmış, dallar gözünün köşesine sürünerek oradaki sklerayı yutmuştu. Boğazımı bıraktı ve elini hızla bıçakla değiştirdi.

Gümüş rengi bir ışık pencereden içeri süzüldü, Zevander'e ulaşacak kadar uzun sürmedi, ama ben gerçeği biliyordum. Corvugon isterse, o alevin hedefi vuracağını biliyordum.

"Raivox, hayır!" Öksürük boğazımı keserken bağırmaı başardım. "Hayır!"

Sanki benim aciliyetimi hissetmiş gibi, Corvugon tısladı ve pencerenin dışında bulduğu bir yere kondu. İzliyordu. Bekliyordu.

Zevander bıçağı kaldırdı, çenemi yukarı kaldırdı ve yine Raivox'un duvarların arasından gelen düşük gürültüsünü duyabiliyordum.

Tanımadığım bir yüze bakarken gözlerim doldu.

Keder ve öfke, tanıdığım adamı gizleyen sıkı dokunmuş bir maskenin içinde savaşıyordu. Zevander neye bakıyorsa, o ben değildim. Hayır, o benim ötesine, düşüncelerini pençeleyen şeytanlara bakıyordu.

"Zevander," diye fısıldadım ve yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü. "Koruyucum."

Göz bebekleri küçüldü ve büyüdü, beni duvara sıkıştırırken kasları vahşi bir öfkeyle titriyordu.

"Ben Maevyth. Sana zarar veren kişi değilim." Titreyen elimi kaldırmaya cesaret ettim ve avucumu yanağına bastırdım.

Gözlerinde bir anlık bir açıklık belirdi ve yüzünü buruşturarak elini titretti. Bıçağın kenarı hareketle cildimi sıyırdı ve ben nefesimi tutarak kendimi sakinleştirdim. Boğazıma yükselen duyguları geri yuttum. "Orada değilsin. Güvendesin. Benimle birlikte. Bana geri dön."

Gözleri parlıyordu ve dişlerini sıktı. "Yalan söylüyorsun. Sen bir *yalancısın*. Bu da senin numaralarından biri."

"Ben yalancı değilim. Seni seven benim." Ölümün ince çizgisinde yürümeseydim, bu sözlerin dilimden bu kadar kolay çıkmasına şaşıırırdım. Elim hala titriyordu, başparmağımla yanağını okşadım. "Seni seviyorum. Bana geri dön."

Göz bebekleri tekrar küçüldü ve yavaşça tanıdık gözleri ortaya çıktı. Bir an daha baktı, sonra onu tutan yüzeyi kırdı ve keskin bir nefes aldı.

Geriye doğru sendeledi. Yüzündeki kan çekildi, sanki onu bıçaklamışım gibi inanamayan bir ifadeyle gevşedi. Hançeri yere düşürdü.

"Zevander, bekle." Ona uzandım, ama o benim tutuşumdan kaçmak için daha da geri çekildi.

Yüzü gerildi, ifadesi parçalandı, şok ve kanımı donduran bir şey tarafından parçalandı. Birkaç dakika önce gördüğüm öfkeden daha korkutucu bir bakış. Aramızda yerde yatan bıçağa baktım ve o dizlerinin üzerine çökünce, o ulaşamadan bıçağı aldım.

Bunun için benimle kavga etmek yerine, kafatasının iki yanını kavradı ve o kadar acı verici ve acı dolu bir çığlık attı ki, gözlerim yine yaşlarla doldu. Vücudundaki her kas titriyordu, nefes nefese kalmıştı, ikiye katlanmıştı.

Kapıya vurulan yumruklar aramızdaki sessizliği bozdu ve dikkatimi çekti. "Maeve! Orada iyi misin?" diye seslendi Aleysia. "Cam kırılma sesi duydum."

"Merak etme, sen yataktan kalkıp bakmaya geldiğinde ben çoktan ölmüş olacağım, ama ben iyiyim!" İçimde hiç mizah duygusu olmasa da, onun hatırı için cevabımı hafif tutmuştum. Başka bir cevap gelmeyince, kıvrılmış halde olduğu yerden kıpırdamayan Zevander'a döndüm.

Onun zihnine geri dönüp dönmediğinden emin olamadan dikkatlice önünde diz çöktüm. Bana doğru eğilmediğinde, yaralı bir hayvana yaklaşır gibi dikkatlice elimi uzattım. Parmak uçlarım omzuna değdiği anda, yine benden uzaklaşarak geriye doğru sıçradı.

"Bunu yapma."

Sonunda bakışları benimkilerle buluştu ve onu yutan yıkım ve utancı hissetmek için onun derisinin altına girmeye gerek kalmadı. Acımasız bir nefretle ona saldırıyordu. "Seni neredeyse öldürüyordu." Sesinde tehlikeli bir titreme, yavaşça gevşeyen bir kısıtlama vardı. "Neredeyse boğazına bıçak dayayıp hayatını sonlandırıyordum," diye homurdandı. Gözlerindeki öfke, sanki o görüntüler gözlerinin arkasında canlanmış gibi, tekrar acıya dönüştü. "Gördüğüm şey..."

"Gerçek değildi. Zihnin başka bir şeye kapılmıştı."

"Evet. Aklım kaybolmuştu ve bu yüzden seni neredeyse yok ediyordum."

"Bir dakika önce neysen, bu anki halin değilsin. Şu anda."

"Ben buyum!" diye bağırdı, elini başının üstüne koyarak. "Sen benim içimde yaşayan şeyi *cömertçe* görüyorsun. Varlığımı asla serbest bırakmamaya adadığım şeyi. Yıllar boyunca bunu kontrol etmeyi öğrenmek zorunda kaldım ve şimdi kontrolü kaybediyorum!"

"Ve gördüklerime rağmen, seni hala seviyorum."

"İçimde, kafamın içinde neyin kıvrandığını bilseydin." Elinin topuğuyla şakağına vurdu.

"*Yine* de seni severdim."

"Yapma. Bir daha bunu söyleme."

"Seni seviyorum, Zevander. Yaptıkların, çektiğin acılar. Bunlar benim hislerimi değiştirmiyor. Hiçbiri sana olan hislerimi değiştirmiyor. Koşulsuz sevginin güzelliği de budur. Karşılığında hiçbir şey beklemes." Aramızdaki mesafeyi kapatmak ve onu sakinleştirmek için elimi uzattım, ama o sanki tek bir dokunuş onu taşa çevirecekmiş gibi geri çekildi.

"Sen daha fazlasını hak ediyorsun."

"Sen hak etmiyor musun?"

Gözlerini kaçırması ve cevap vermemesi her şeyi anlatıyordu — kendi değersizliğini sessizce itiraf ediyordu.

"Krizlerin geçici. O taşları bulduğumuzda, iyi olacaksın."

"Sadece *vivicantem* değil. O sadece katalizördü. Bu mu? Bu, yıllarca süren karanlık, tarif edilemez zulümle dolu, uzun zamandır su altında kalmış cesetler gibi yüzeye çıkan bir şey. Bu iskeletleri çeşitli kılıklar altında gizledim. Kardeş. Kralın suikastçısı. Lanetli iblis. Ama içimde, onlar çürüyor ve kokuşuyor. Ve şiddet dolu, güzel bir şeyi mahvetmek için çaresizler."

"Cesetlere oldukça alıştım ve seninki beni korkutmuyor. *Yine* de seni seçiyorum."

"Sana karşılığında *hiçbir* şey vermiyorum. Acı ve ölüm tehdidinden başka hiçbir şey. Ben bedenimde acı çekiyorum."

"Acıya da, ölüm tehdidine de yabancı değilim. Bana verdiğin şey bundan çok daha fazlası. Seni seviyorum. Ve senin de

aynı şeyi hissetmene ihtiyacım yok."

"Boğazına bıçak dayadığım halde bu sözleri söylemek yalan olur. Az önce seni ne kadar kolayca kesebilirdim. Seni ikiye bölüp kanamanı izleyebilirdim."

"Ama yapmadın."

"Ama yapabilirdim! Peki sonra ne olacaktı? Ondan sonra nasıl yaşayabilirdim? Yaşayamazdım." Elleriyle saçlarını taradı ve avucunun içini şakağına vurdu. "Sayamayacağım kadar çok kez ölümün eşiğine geldim, her türlü acıyı çektim, ama seni kaybetmekten daha fazla acı veren bir şey yok." Dudakları aşağı doğru kıvrıldı, başını salladı. "Ben senin koruyucun değilim. Ben senin düşmanımın. Bir tehlike."

"Sen benim ilk ve tek aşkımsın."

"Yeter! O sözleri, aksini gösteren eylemlerle lekelemeyeceğim."

"Ama şu anda elinde bıçak yok."

Gerginlik yüzünü buruştururken, gözlerinde hüznün parladı. "Sana zarar vereceğim, Maevyth. İçimde yaşayan bu öfke sevgiye muktedir değil. Derimin altında saklanıyor, yok edebileceği günü bekliyor. Seni mahvedebileceği günü."

"Beni yok edebilecek tek şey, beni kendinden uzaklaştırman. Boğazımı kesen bıçak bile, şu anda yaptığından daha fazla acı veremez." Ona dokunmak için çaresizce cesaretimi toplayıp yaklaştım. Sıkı yumruklarında tuttuğu acıyı ve ıstıرابı dindirmek için.

"Seni uzaklaştırmıyorum. Seni korumaya çalışıyorum."

"Neden? Bu krizlere girdiğinde kimi görüyorsun?" Cevap vermedi ve ben de sinirlenerek daha da yaklaştım. "O kim?"

Hâlâ cevap vermedi, ben de elini tutup avucunu kalbime bastırdım.

"O burada değil. Ben buradayım. Bu kalp senin için atıyor. Ben seninim, Zevander."

"Sen kimsenin malı değilsin." Acı ve keskin bir ses tonuyla, daha önce ona söylediğim sözleri yüzüme karşı tükürdü ve elini çekmeye çalıştı, ama ben daha da sıkı tuttum.

"Yalan söyledim. Ben sana aitim."

Gözleri dudaklarıma indi ve başparmağıyla dudaklarımı okşadı. "Benim," dedi boş bir ses tonuyla, sanki içkiyi yudumlayıp tükürür gibi.

"Evet," dedim kararlı bir sesle. "Beni sahiplen ya da sahiplenme, bu gerçek."

Üzerime eğildi, yüzünü boynuma gömdü, göğsü çaresiz, düzensiz nefeslerle inip kalkarken elini belime kaydırdı. "Sen benimsin." Sesinde hayranlık ve ıstırapın çalkantılı bir karışımı vardı ve kalçama sahip çıkarcasına kıvrılan parmak uçları, iddiasını vurguluyordu.

"Ben her zaman senin oldum."

Yavaş ve emin adımlarla burnunu boğazıma sürterek beni içine çekti. "Daha güçlü bir adam sana gitmeni söylerdi," diye fısıldadı, kasları onu bağlayan görünmez zincirlere karşı titriyordu.

"Sen tanıdığım en güçlü adamsın ve denesen bile beni zorla uzaklaştıramazsın."

Dudakları benimkileri açgözlü, iz bırakan bir öpücükle ezdi — vahşi ve aç, nefesi düzensiz ve acil, elini dizimin altına kilitleyip beni geriye doğru itti. Duvar omurgama çarptı, dudakları çılgınca, elleri elbiseyi kavrayıp yırtıyordu. Korse belime kadar buruştu, göğüslerimi ortaya çıkardı ve kalçalarını bana sürterken büyük avucuyla birini yuttu. Meme uçlarım, onun nasırlı elinin sert dokunuşuyla sertleşti ve dudaklarımı ayırmak için yeterince sıkıştırdı, karnımı açlık çılgınlığına sürükledi. İhtiyaç.

Sırtımı duvara yaslayarak, ağzına sessiz bir inilti bıraktım. Bu, onu heyecanlandırmış gibi görünüyordu, çünkü kolları etrafımda gerildi. Keskin dişleri alt dudağıma sıyırdı, dili sıcak ve ıslaktı, benim dilimi süpürdü. Ellerim titriyordu ve sabırsızdı, hissetmekten başka bir amaç gütmekten avlanıyordu.

Sadece ocağa bir alev seli göndermek için ara verdi, daha önce söndürülmüş olan ateşi yakıp, sonra başını eğdi ve dudakları göğsümü bulduğu anda, bir avuç saçını kavradım, dudaklarım dişlerimin arasında kıvrılırken, o deli gibi etimi emiyordu. Beni kaldırdı, bacaklarımı beline doladı ve bana baktı, gözlerindeki saygı dolu parıltı midemi kıpır kıpır etti.

Parmağımı alnında gezdirdim. "Seni seviyorum," diye fısıldadım. Elleri saçlarını okşarken, beni ateşli, çaresizce öptü. Sanki dünya her an ikiye bölünecek ve bizi yutacakmış gibi. "Bu sonsuz gece yaklaşırken beni tutan kırılğan ip sensin," dedi dudaklarına karşı boğuk bir sesle. "Aklımın çılgın bir uçurumda tek dayanağı sensin." Yüzümü güçlü elleriyle nazikçe tutarken, kaşlarını çatarak bana baktı. "Adını bile bilmeden önce seni sevmiştim."

Gülümsedim ve kollarımı boynuna doladım. "Bana tekrar söyle."

"Seni seviyorum. Seni çok seviyorum." Yine dudakları benim dudaklarına çarptı ve vücudu beni duvara bastırırken, eli elbisenin eteğinin altından açılmış cammyck'e kaydı.

Alnı omzuma yaslanmış, parmağı çıplak tenime dokunduğunda vücudu titredi. "Tanrım. Sana dokunmak başlı başına bir işkence."

Parmağını ıslak dikişimin üzerinde nazikçe yukarı aşağı gezdirirken, sözleri kafamın içinde yankılandı.

Vücudum gerildi, tırnaklarım sırtına battı ve o zevk dolu bir ses çıkardı, kasları etrafımda gerildi. Eldivenli elimi kaldırdım ve metalik uçlarda kan izleri olduğunu fark ettim.

Acı. Onun zevk aldığı şey acıydı.

Onu yeni, farklı bir şeye odaklayabilirsem, belki de acı çekmesine gerek kalmazdı. Onunla yakınlık kurmak istiyordum, ama az önce olanlardan sonra ona zarar vermeyi ve onu tekrar kafasının içine hapsetme riskini göze alamazdım.

"Zevander," diye fısıldadım, düşüncelerim onun ustaca parmak hareketleri tarafından parçalanmıştı. "Belki... deneyebiliriz."

Vücudu olduğu yerde dondu ve başını kaldırdığında kaşları çatılmıştı, yüzündeki ifade, ona tapınağın çatısından baş aşağı atlamasını isteseydim bekleyebileceğim bir ifadeye dönüşmüştü. "Denemek mi?"

"Denemek... şey..." Yanaklarım kızardı, sözler dilimde öldü.

Kafasını salladı ve duvarın kenarından aşağı kayarak ayağa kalkmama izin verdi. "Hayır. Kesinlikle olmaz." Ellerini duvarın her iki yanına düz bir şekilde koydu

, bakışları yere sabitlenmişti. "Bana bak."

Gözlerini sıkıca kapatarak başını salladı. "Bunu yapmayacağım. Seninle yapmayacağım."

Onun sözleri yüzüme bir tokat gibi çarpmamalıydı ve ben sessizce, kendimi sorgulamama neden olan güvensizliği azarladım. "Eğer sen... Anlıyorum, eğer ben değilse..."

Elini nazikçe çeneme koydu ve yüzümü kendininkine doğru çevirdi. "Daha fazla istediğim bir şey yok. Ama senin zararına olmaz."

"Bana kasıtlı olarak incitmeyeceğini söyledin ve sana inanıyorum."

"Seni kasten incitmem, ama cinsel perhiz dışında, senin acı hissetmeyeceğin bir senaryo yok."

Derisi giysisinin şişkinliğine baktım ve yutkundum. "O zaman belki de hepsi değil."

Dudaklarını alnıma bastırdı. "Belki de hiç değil."

"Eğer bu *senin* isteğinse, elbette saygı duyarım. Ama bunun benim isteğim olmadığını bil."

"Neden birdenbire fikrini değiştirdin?"

Ona nedenlerimi söylemeye cesaret edemedim, çünkü onun kendini kapatıp yakınlığı tamamen terk edeceğinden korkuyordum, ama onu incitmek istememenin yanı sıra, bencilce ondan daha fazlasını arzuluyordum. Benim dünyamda seks güzel ve tutkulu olmak için var değildi. Amacı çocuk yapmak ve başka bir şey değildi. Evlilikler ayarlanmış, planlanmış ve mutsuzdu. Yasak olanı istiyordum. Kuralları çiğnemekle gelen tutkuyu. Nefes nefese kalmayı, ellerimizi birbirine kenetlemeyi, terimizin birbirimizin cildinde akmasını ve onun ağırlığını üzerimde hissetmeyi istiyordum. Karanlık zevklerin fısıltıları ve ecstasy'nin vaadi. "Nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum." Yanaklarımın kızarmasına rağmen, ifademi sertleştirdim, ona bakarak, "Beni elde etmek için tanrılara karşı geldin. Sen benim eşim, değil mi?" dedim.

Elini yüzüne sürerek pes etmiş bir şekilde nefes verdi. "Sen hiç pes etmiyorsun."

"Aşırı inatçı olduğunu unuttun."

"Ve tehlikeli derecede karşı konulmaz." Başparmağını şakağımdan aşağı doğru kaydırды. "Senin için deneyeceğim. Ama çok zorlaşırsa, bana söyle."

Ben başımı salladım ve o çenemi kaldırdı, bakışları eskisinden çok daha sertleşmişti. "Bana durmamı söyleyeceğine söz ver."

"Söz veriyorum."

Başını sallayarak yana baktı, kaşlarını çatması beni Raivox'un hala bize bakmaya devam ettiği yere, gözleri Zevander'a sabitlenmiş olduğu yere bakmaya itti.

Boğazımı temizledim, göğüslerimi örtmek için elbisenin üst kısmını kaldırdım ve odanın diğer tarafına geçtim, yerdeki cam parçalarının etrafından dikkatlice adım attım. Pencerede, soğuğa göğüs gererek, bir boşluktan uzandım ve Raivox'un gagasını okşadım. "Sorun yok. Yuvana dönebilirsin." Ağır perdeleri çekerek kapattım, kalın kadife kış rüzgârını dışarıda bıraktı. Küçük bir aralıktan baktığımda, onun hareket etmediğini, bakışlarının hâlâ pencereye sabitlendiğini gördüm.

İç geçirdim ve arkamı döndüğümde Zevander'ı şöminenin yanında dururken gördüm. Omzumun üzerinden bir kez daha baktıktan sonra, dikkatlice parmak uçlarında ona doğru yürüdüm.

Endişe verici bir belirsizlik ifadesini ele geçirmişti, yavaşça pantolonunu çözdü, kaslı bacaklarından aşağı itti, ta ki yere değene kadar.

Onun çıplak vücuduna bakarken, kulaklarımda çınlayan nabzım tek sesliydi. Piercingleri şüphelerimi uyandırdı, ama bir yudum yutkunarak elbisesini yere attım, tekmeledim ve altındaki kamiketi çıkardım.

Gözleri beni içlerine çekerek büyüleyici bir şekilde parıldıyordu, göğsü hızlanan nefesleriyle inip kalkıyordu. Aramızdaki mesafeyi kapattı, eliyle vücudumu kavrarken aynı anda üzerime eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Bu sefer öpücüğü nazikti, dilini dudaklarımin üzerinde gezdirirken tembel ve yumuşaktı. Avuç içleri kalçalarımı kavradı, beni tekrar havaya kaldırdı, ağzı benim ağzımdan hiç ayrılmadı. Bir an için beni orada tuttu, öpücüklerle boğdu. "Seni buna hazırlamam lazım, Lunamiszka," dedi öpücükler arasında. "İslanman lazım."

Yatağa ve geriye baktım. "Uzanmam mı gerekiyor?" "Seni işkencecinin yatağında almayacağım."

Başımı sallayarak alt dudağımı ısırdım, kalbim deli gibi çarpıyordu.

"Bundan emin misin?"

"Seni rahatsız eden ne?"

"Kaçınılmaz acı dışında mı? Kendimi kaybedeceğim." Sanki böyle bir şeyi zaten hayal etmiş gibi yüzünü buruşturdu. "Senin sesini duyamayacağım ve emrettiğinde durmayacağım."

Emretmek. Bu kelime bana tuhaf ve dengesiz geldi, sanki tek bir dalga gelgitleri emrediyormuş gibi. Bir kıvılcım alevi emrediyormuş gibi. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, hançeri ulaşabileceğim bir yerde tutacağım."

Gözlerinde parlayan merak, midemi bulandırdı, ama beni ayağa kaldırdığında, onu düşürdüğüm yere koştum ve şöminenin yanındaki yere koydum.

O bana yaklaştı, keskin hatlı karın kaslarından geniş omuzlarına kadar uzanan vücudunu izlerken, onun büyüklüğü bana daha da belirgin geldi. Elini sırtıma koyarak beni vücuduna sıkıca bastırdı ve yere yatırdı, koluyla beni hala buruşuk duran battaniyenin üzerine yatırdı. Ona ve yakışıklı, harap yüzüne bakarken titrek bir gerginlik içimi kapladı.

"Tüm içgüdülerim sana bağlı, Lunamiszka." Parmak uçları yanağımı okşadı. "Başka bir erkek sana dokunursa, onu çılgılık atarak yok olmaya sürüklerim."

Belki de tüm erkekler yakınlaşmadan önce bu sözleri söylerdi, ama ben çok iyi biliyordum ki onun sözleri boş vaatler değildi. "Başka birini istemiyorum. Seni istiyorum."

Elini şakağıma koydu, gözleri nazik ama endişeliydi. Parmak eklemleri tenimi okşayarak, uyluklarımı ayırdı, gözleri hep beni izliyordu. Parmaklarıyla uzun, çılgın bir okşama yaptı ve yavaşça, arayarak içime girdi.

Dudaklarım nefes nefese bir iniltiyle açıldı ve o parmağını içime sokup çıkarırken çenemin kenarını öptü.

İlk parmağa bir parmak daha eklendi, her vuruşunda benim heyecanım artıyordu. Üçüncü parmağını da soktu, her yeni ihlal içimde şişiyor, inatçı bedenimi zorluyordu.

O benim içimi hiç denemediğim bir şekilde gererken, ben onun sırtına sarıldım. Parmakları içeri girip çıkarken, onları çıkardığında yüzünü boynumun kıvrımına gömdü. "Tanrılar adına, çok fazla geliyorsa bana söyle."

"Söylerim," diye fısıldadım.

Dudakları benim dudaklarımın üzerine eğildi ve girişime ilk dokunuşunda nefesim onun ağzında takıldı. "Yavaş olacağım, *A'miszhla*," diye fısıldadı dudaklarımın üzerinde.

"*A'miszhla*," diye tekrarladım, aksanım onunki kadar akıcı değildi. "Bu ne anlama geliyor?"

"Primyrianca. *Aşkım* anlamına geliyor." Sözler aramızda kayboldu, öpücüğüyle mühürlenene bir söz ve bu sevgi dolu sözcükler midemi kıpır kıpır etti.

Omuzlarını kavradım, gergin kasları avuçlarım için çok büyüktü. Kalbim deli gibi çarpıyordu, zihnimde kendimi acıya hazırladım, ama o yavaşça içime girdi. O kadar sinir bozucu bir yavaşlıkla ki, beklentiyi neredeyse dayanamıyordum. Keskin bir acı onun girişini haber verdi ve ben dişlerimi omzunun demir gibi sert kıvrımına geçirdim, bu istilayı nefes alarak atlattım. O biraz daha ilerledi ve acıya rağmen vücudum onu kaygan, ıslak bir kayma ile karşıladı.

Vücudu benim etrafımda titriyordu, gergin ve kasılmıştı, sanki beni tahrip etmek isteyen bir orduyu zapt ediyordu. "Tanrılar lanet olsun," diye hırıltılı bir sesle konuştu. "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Seni çok fazla istiyorum."

"Şu anda kalbim çok hızlı atıyor," diye fısıldadım ve yanağına öptüm. "Ama sana güveniyorum."

Kaslarındaki gerginlik, avuç içlerime karşı seğirmemeleri için yeterli derecede gevşedi. Kalçaları, bıçak sırtı bir kontrole öne doğru kaydı. Sıcak, kesik kesik nefesler boğazıma düşüyordu, yüzünü boynuma gömmüştü ve güçlü parmakları benimkilerle kenetlenmiş, kolumu yere sabitleyerek daha derine giriyordu.

Tavan, ikimizin zihinsel görüntüsüne bulanıklaştı — beni kolayca ezebilecek bir vücudu destekleyen güçlü kollar ve ölçülü itişlerle benimkilerin üzerinde esneyen güçlü uyluklar. Onun dikkatli kısıtlaması ve odaklanması.

Onun delici aletinin kavisli kenarları girişimi deldiğinde, duvarlarım boyunca bir sıcaklık yayıldı.

Sırtım kamburlaşmış, ağzım açık, bir inilti çıkardım. Piercing içimde titreyerek, tarif edemediğim bir acıyı çekerek, uyluklarım titredi. Karnımı tırmalayan açgözlü, aç bir canavar. Adını koyamadığım bir şey için çaresizce kalçalarımı kaldırdım.

"İyi misin?" Kulağıma gelen derin, zengin sesi içimi kaynayan bir sıcaklıkla doldurdu.

"Ne... oluyor?"

"Büyü. Sana zevk vermek için tasarlandı." Elimi sıktı ve biraz daha içeri girdi.

Bacaklarımı sırtına doladım, kendimi bir şeye tutunmak için çaresizce, uyluklarımda küçük, karıncalanma hissi uyandıran sarsıntılar hissediyordum. Boğazımdan uzun, uğultulu bir inilti çıktı, sanki savaşıma gücü tükenmiş vahşi bir hayvanınki gibi.

Dişleri boynumu buldu. Kasları benim kollarımda gerildi.

"Çıkardığın sesler." Düşük ve boğuk bir sesle, daha fazlasını isteyen bir ateşle öne doğru atıldı. "Bu, içimdeki şiddetli bir şeyi uyandırıyor, ay cadısı."

"Bana zarar vermeyeceksin."

"Zorlamayacağım." Sözleri, sanki tutunduğu bir söz gibi, çaresiz bir kontrol yemini gibi ağzından döküldü.

Küçük itmeler onu gittikçe daha derine itti. İkinci çubuk da içeri girdi ve ben parmaklarımı sırtına geçirdim, o ise içimde şişerek beni gerdi. Her bir lezzetli itme, o metal çatal uçları sıkı duvarlarımdan üzerinde sürükledi, titreşimler her saniye daha da güçlendi.

"Daha fazla ilerlemeyeceğim," dedi, sesi beni rahatlatırken, içimde hareketsiz kaldı. "Bununla bir sorunun var mı?"

"Evet," diye nefes aldım. "İki piercing mi?"

"Zar zor. Acımasız işkencelere maruz kaldım, ama hepsini birden aldığın günü hayal etmekten daha acımasız bir şey yok."

"Kaç tane... piercing var?"

"On tane. Her biriyle büyü güçleniyor."

"Aman Tanrım." On tanesini birden alabileceğim günü, *hatta* alabileceğimden bile emin olamıyordum. Fiziksel olarak mümkün görünmüyordu. İkincisini taktığı anda vücudumdaki her hücre gerildi, baskı o kadar yoğun ki beni ortadan ikiye bölecek mi diye merak ettim.

"Bununla bir sorunun yok," diye onu temin ettim.

Yüzünde belirsizlik izleri olmasına rağmen, başını salladı ve bir kez daha kalçalarını bana doğru itti. Yüzünü benden çevirmiş haldeydi, ama boynundaki damarların şiştiğini, ter damlacıklarının

derisinin üzerinde. Şiddetli bir denizin nazik gelgitleri gibi, o kutsal sınırın ötesine geçmeden bana doğru sallandı — kırılğan bir omurgaya karşı engin bir okyanusun kısıtlaması gibi. Etrafımdaki dünya uzun bir kalp atışında yavaşladı. Eldivenli elimi göğsüne bastırdım, garip kök benzeri damarların nabzını ve titremesini izledim, ısı kolumdan yukarı sıçrayıp göğsüme yerleşti.

Zevander başını geriye eğdi, gerginlik boğazındaki damarları patlatıyordu.

İçimde yanan o kısıtlamayı hissetmek için çaresizce başımı kaldırdım, dilimi damarlarının üzerinde gezdirdim.

Boynunda, dilimde titreyen işkence dolu bir inilti yankılandı, vücudu sertleşmiş ve titriyordu.

Şimdi anlıyorum.

Bedenlerin birleşmesi. Aramızda sadece sığ nefesler ve huzursuz kalp atışlarımız vardı. Ve aşk. O kadar çok aşk vardı ki, gözlerim yaşlarla doldu. Dünya yanıp kül olabilirdi, krallıklar yıkılabilirdi, ama nedense bu sonsuz ve ebedi gibi geliyordu. Her şeyi aşan ruhların birleşmesi.

Metal bir ses düşüncelerimi böldü.

Döndüğümde bıçağın başımın yanında durduğunu gördüm. Zevander'in bileğinden kan akıyordu, kolu titriyordu, avucunu yukarı çevirip yüzeyinde derin bir kesik olduğunu gösterdi.

Dikkatimi tekrar ona verdim ve gözlerim içimi kaplayan üzüntüyü yansıtmış olmalıydı, çünkü başını eğdi, sanki bana bakmaya dayanamıyormuş gibi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Çok özür dilerim."

"Sen yapamazsın..." O anda, onun on yıllardır süren istismar ve işkenceden dikkatini dağıtabileceğimi düşünmenin ne kadar aptalca bir fikir olduğunu anladım. Ölümcül acılar çekmiş bir adamın, tek bir samimi anla iyileşebileceğini düşünmek ne kadar saçma.

Cehaletimi nefret ettim. Naifliğimi.

Kaşlarını çatarak, ıslak bir kayma ile içimden çıktı ve sanki gitmek istermiş gibi kendini uzaklaştırdı, ama ben kolunu yakaladım.

"Sana söyledim. Eğer acı istiyorsan, sana vereceğim." "Hayır."

"Evet, Zevander. Ve bana bakacaksın. Bana bakacaksın ve benim olduğumu anlayacaksın. Biz olduğumuzu."

"Sana bunu bir daha yapamam."

"Yapacaksın." Eğildim ve pençeli elimle sertleşmiş organını kavradım. Elimdeki organ, taze kanla dolup taşarak şişti. "Sana ihtiyacın olanı vereceğim." Yerden kalkarak onu sırt üstü yatırdım. Bacaklarım onun iri vücudunu zar zor kavrayarak, onu hala kavrayarak uyluklarının üzerine oturdum.

Dudakları aralandı, gözlerinde endişeli bir gerginlikle beni izledi.

Ne yaptığımı hiç bilmiyordum. Bu kadar deneyimsiz birinin ona ne verebileceğini hayal edemiyordum. Ama bunun bir önemi yoktu. İkimiz de birbirimize karşı üstünlük sağlamamıştık.

Vücudunu yukarı doğru kaydırđım ve çıplak cinsel organım piercinglerin üzerinden geçerken, her bir pürüzsüz çelik boncuk hassas tenimi okşarken, o yukarı doğru kıvrıldı ve içimde yeni bir şey uyandıran erkeksi bir memnuniyet sesi çıkardı. Merakla, kendimi onun penisinin altına indirdim ve kalçalarımı daireler çizerek hareket ettirdim. Düşük titreşim, içimdeki sinir uçlarına yayıldı ve beni bir iniltiyle öne doğru itti. Henüz içime girmeden, o lezzetli titreşim hassas tenimde yankılandı.

Parmak eklemlerimdeki zonklama, dikkatimi eldivenin damarlarına çekti; damarlar eskisi gibi atıyordu. Elimini onun kalbine bastırdım, tırnaklarımı göğsüne geçirdim ve Zevander yukarı doğru sıçradı, sırtı kavislenirken zevk ve acı dolu bir ses çıkardı.

Panik içimi kapladı ve elimi geri çektim, ama o elimi yakaladı. "Hayır," diye hırıltılı bir sesle söyledi ve elimi aynı yere geri koydu. "Lütfen."

Gözlerimi kapatıp parmaklarımı tekrar ona batırdım ve kalçalarımı onun delikli uzunluğu boyunca yukarı aşağı sürükleyerek, uyarılmamı onun cildine yansıttım.

"Lanet olsun!" Titredi ve avuç içleri popomu kavradı, her vuruşta etime uzanan o kötü küçük çivilere beni bastırdı.

O acı verici açlık karnımın derinliklerinde kıvrılırken, doldurulmaya ihtiyaç duyarken, düşüncesizce tırnaklarımı ona batırdım. Titreşim içime işledi

beni sarstı, o benim altımda kalçalarını döndürürken uyluklarım titredi.

Midem kasıldı, kaslarım gerildi.

İçimden bir inilti sızdı, onun ereksiyonunun her çekişinde uyarılmam çeliğe yayılıyordu. "Zevander, oh, tanrılar." Isı ve basınç içimde kaynayan bir su ısıtıcısı gibi şişti, içimdeki görünmez bir ipi çekip çekiyordu. Parmakları kalçalarımı o kadar sıkı kavradı ki, kemiklerimi kıracak sandım. Ama acı yoktu. Sadece içimdeki zevk genişleyip kaslarıma baskı yaparken, donuk ve uyuşuk bir ağrı vardı. Titreme arttı ve parmaklarımı göğsüne doğru kaydurdım, kaslarım o kadar sıkı kilitlenmişti ki her an kopabilirlerdi.

Gözlerimin arkasında ışık patladı ve karıncalanma hissi veren bir sıcaklık uzuvlarıma, karnıma ve göğsüme yayıldı. Bağırdım, sırtımı kavisleyerek göğüslerimi dışarı doğru çıkardım ve bu dalga beni bir tsunami gibi sardı.

Parmakları kalçalarımaya gömüldü ve o küfretti, pürüzlü ve sert bir ses, sakın bir bulutun içinden şiddetli bir fırtına koparır gibi içinden çıktı.

Onun sıcak boşalmasının tenimi boyadığını hissettim ve aramızdaki boşluğa baktım, kalçalarımı ona doğru çevirirken vücudumuzun her yerine yayıldığını izledim. Onun zevkinin fiziksel, dağınık kanıtı. Ona verdiğim zevk. Gözlerimi kapatarak, o son anları tekrar hatırladım, onun küfürünün yankısına gülümsedim, kendini teslim etmeden önceki saniyelere.

Gözlerimi açtığımda, bana hayranlıkla bakan gözlerini gördüm.

"Sen çok muhteşemsin," diye boğuk bir sesle söyledi ve beni dudaklarına çekerek

Nefes nefese, kaynaşmış dudaklarımızı ayırmak için onu ittim ve gördüğüm manzara nefesimi tekrar kesmişti.

Göğsündeki beş kesik, midemin derinliklerine korku saldı. Yaraladığım yaralardan kan sızıyordu ve elimi kaldırıp metal parmak uçlarına bulaşan kan izlerini inceledim.

"Yapma." Zevander bileğimi kavradı ve kaburgalarımı kemiren soğuk şoku kırdı. "Bunu istedim. Her saniyesini istedim

"

"Ama ben..." Ona yaptıklarımı yüksek sesle söyleyemedim. Onu nasıl bu kadar acımasızca yaraladığımı ve coşkımdan dolayı farkına bile varmadığımı. Gözlerim yaşlarla doldu, yaptıklarımın utancı kalbimi parçalarken, kurtulmak için kıvrandım, ama o tutuşunu sıklaştırdı ve göğüslerim o acımasız yaralara değene kadar beni öne doğru çekti.

"İhtiyacım olan şey bu. Sen sordun. Sana söylüyorum. Buna ihtiyacım var. Sana verdiğim zevkte boğulmanı izlemem gerekiyor."

"Seni parçalarken mi? O sana bunu yapmadı mı? Sen böyle acı çekmedin mi?"

"Yanılıyorsun. İlk kez acıdan daha fazlasını hissettim. Yüzünün kızardığını gördüm," dedi, parmak eklemleriyle yanağımı okşayarak. "Nefes almak için dudaklarını araladın." Başparmağı alt dudağımı okşadı. "Hayatımda hiç bu kadar güzel bir şey görmedim. Ufukta güneşin doğuşu gibi. Bu bir coşkuydu."

"Vücuduna izler bıraktım, Zevander. Bu izlere bakıp sana verdiğim acıyı hatırlamak zorunda kalacağım."

"Onları asla acı bir anı olarak görmeyeceğim. O yaralar, kalbimin ilk kez daha fazlası için attığı anı simgeliyor. İlk kez *isteyerek* verdiğim anı."

Göz yaşlarım yanaklarımdan süzüldü ve o parmağıyla onları sildi.

"Kendini cezalandırma, Lunamiszka. Bu, hayatımın en güzel anımdı."

Nasıl ve neden olduğunu hayal bile edemiyordum, ama onu bunun için yargılamak bana düşmezdi. Vicdanımı rahatlatmak için yalan söylemiş olabilirdi, ama yüzündeki memnuniyet aksini gösteriyordu. Alnındaki genellikle derin olan gerginlik çizgileri biraz yumuşamıştı ve kendim de emin olmak için eldiven giymediğim başparmağımı alnına sürdüm.

"Sana zarar versem, kendimle asla yaşayamazdım."

"Artık acımı biliyorsun. Bu dünyada korktuğum tek şey." Alnıma bir öpücük kondurdu, avucuyla başımın arkasını kavradı. "Bazen seni özgür bırakma düşüncesiyle kendime işkence ediyorum. Seni bu acımasız acı arzusu

Her köyü ve içindeki herkesi yakabilirim, bu mum söndürmek kadar kolay olurdu. Ama seni bırakacak güce sahip değilim."

"Bana o aptalca düşünceden vazgeçeceğine söz ver."

Avuç içi nazıkçe boğazımı kavradı. "Benden asla kaçmaya çalışmayacağına söz ver." Dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

"İstesem bile, ki istemiyorum, artık benim için çok geç. Kancaların içime sıkıca saplanmış durumda." Gözlerimi sıkıca kapattım. "Ve tanrı şahidimdir ki, bunu cinsel bir şeye dönüştürürsen, çığlık atarım."

Zevander güldü ve beni tekrar öptü. "Vazgeçeceğim. Bu seferlik. Sadece kancalarımın her an seni o dindar düşüncelerinden kurtarmaya hazır ve istekli olduğunu bil."

"Yaralarını temizlemeliyiz bence." Sanki içimde yeniden filizlenen tedirginliği hissetmiş gibi, yüzümü avuçladı.

"Takıntımın sınırı yok, ay cadısı. Senin için gökleri parçalar, kendi ruhumu feda ederim."

İsteksizce gülümsedim, o acımasız yaralardan gözlerimi ayıramıyordum. "Senden benim için ruhunu feda etmeni asla istemezdim."

"Sormana gerek yok. Kader senin adını üzerine kazıdığında, o anda senin oldu." Elimi onun yaralı cildine bastırdı ve ben yaralarının derinliği karşısında irkildim. "Bu beden geçicidir, ama sen benim içimde uyandırdığın şey sonsuzdur."

* * *

Sırtımı Zevander'ın göğsüne yaslayarak uzandım, o avucunu kolumun üzerinde gezdirirken banyonun sıcaklığı ağrıyan kaslarımı yatıştırıyordu. Dışarıda alacakaranlık olmalıydı, ama perdeleri çekilmiş odanın karanlığı, saatin çok daha geç olduğunu hissettiriyordu. Küvetin yanındaki yerden, kilerden çaldığı içki şişelerinden birini kaldırdı ve uzun bir yudum aldı.

Şişeyi yere geri koyarken, kolunu tuttum ve parmaklarımı sallayarak bir yudum istedim.

"Bu morumberry şarabı değil."

"Tükettiğim her şeyin tatlı olması gerekmez."

"Eğer zaten yatıyor olmasaydın, bu seni yere sererdi." Bana şişeyi uzattı ve ben de küçük bir yudum almak için başımı geriye eğdim.

Keskin, topraksı likör boğazımdan aşağı kayarken yakıcı bir his verdi ve ben yüzümü buruşturup başımı salladım. "Bu ne?"

"Berbat bir viski."

Sinüslerimdeki yanmayı bastırarak, daha uzun bir yudum almak için şişeyi tekrar eğdim.

"Sakin ol, ıslak dil," dedi Zevander ve ben şişeyi indirdim, likör ağzımı yakarken öksürdüm.

Öksürüğüm kahkahaya dönüştü ve şişeyi ona geri verdim. "Islak dil nedir?"

"The Hovel'da sendeleyeni sarhoşlara verdiğimiz isim. Her zaman yanlarında bir şişe taşırlardı. Ağızlarının kurummasını asla istemezlerdi." Bir yudum daha aldı ve dirseğini küvete dayayarak şişeyi tuttu. Diğer eliyle göğüslerime ılık su döktü. "Çok üşümelerini istemeyiz."

Gülümseyerek, metalik tırnaklarımı su yüzeyinin altında onun uyluğuna nazıkçe sürttüm ve bacağı seğirdi. "En son birlikte yattığımızda, ortadan kayboldun."

"Bir davetsiz misafiri takip ettim," dedi, parmaklarını eldiven giymemiş elimle iç içe geçirerek.

"Kim?"

"Theron."

Başımı yana çevirdim. "Burada mı? Tapınakta mı? Onu öldürdüğünü sanıyordum."

"İyileşti. Kan büyüğü sayesinde."

"Peki, bu sefer ona ne yaptın?" Dik durdum, hareketle oda sallandı ve kolları beni sardı, beni kendine doğru çekti.

"Onu aşağıdaki mahzene kilitledim."

"Onu tutmak için yeterince güvenli mi? Bir suikastçının yakınında uyumaktan pek rahat hissetmiyorum... tabii ki sen hariç."

"Güvenli." İçini çekerek beni daha sıkı sarıldı. "Damar ya da vivicantem'i bulamazsak diye bir olasılık olsun istedim."

Aleysia. O planı daha önce bahsetmişti, ama ben görmezden
O gelmeyi tercih etmişim.

"Bana bağların sonsuz olduğunu söylemiştin."

"Öyleler," dedi ve dudaklarını başımın üstüne bastırdıktan sonra
"Öyledir," dedi, bir yudum daha almak için şişeyi kaldırmadan önce.

"Öyleyse neden kız kardeşimi bizi öldürmek isteyen bir adama
bağlamak isteyeyim ki?"

"Eşleşme bağları koparsa çok acı vericidir. Bağlanırlarsa, onun
sadakati Aleysia'ya olur. Seni öldürerek ona asla zarar vermez,
çünkü onun acısı onun acısı olur." Parmak eklemleriyle omzumu
okşadı ve oraya öptü. "Endişelerin olduğunu biliyorum, ama
Theron'un bunu düşüneceğini söyleyebilirim."

"Neden?" diye sordum, kaşlarımı çatarak.

"Benimle barışmak istedi." "Ama ona
güvenmiyorsun."

"Hiç güvenmedim."

Aleysia'nın yerinde olduğumu hayal etmeye çalışarak derin bir
nefes aldım. Sonuçta bu basit bir nişan olmayacaktı. "O zaman
geldiğinde, Aleysia kendi başına karar verecek."

"Ve bunu yaparken, senin için de bir seçim yapacak."

"Artık babası var," diye karşılık verdim. "Yalnız değil."

"Ve sen onu, yeni bir araya geldiğin babasıyla birlikte bırakıp,
onlarsız Aethyria'ya geri dönecek misin?"

"İkisinin de güvende olduğunu bilseydim, evet. Başından
beri tek istediğim buydu."

"Ya burada onlar için güvenlik yoksa? Ya Mortasia'nın tamamı
canavarlara dönüşmüşse?"

Benim için seçim çok açıktı. Her zaman hayatta kalmayı her
şeyden daha çok önemsemişimdir. Aleysia ise çoğu zaman
duygularının yönlendirmesine izin verirdi. "O zaman, senin kurnaz
planını yeniden gözden geçirelim." Elinden içki şişesini aldım ve bir
yudum daha içtim, burnuma gelen yanma hissiyle kaşlarımı çattım.
"Ama şimdilik bunu düşünmeyelim. Damarı bulalım, bulacağız.
Babam oraya gitmiş. Lyverian dağlarına seyahat etmiş. Bize yardım
edebilir." Şişeyi geri verdim.

ona uzattı ve bir yudum daha aldıktan sonra, onu küvetin yanındaki yere geri koydu.

Yanaklarım ısındı, uzuvlarım ağırlaştı, ama kafam hafiflemişti. Daha önce sarhoş olduğum için, içkinin kanımda dolaştığını biliyordum, ama büyükbabamın şarabından daha hızlıydı.

Bir avuç sıcak su alıp kolumun uzunluğu boyunca döktü. "Baban seyahat etmeye uygun görünmüyor."

Buna itiraz edemezdim. Zayıf kemikleri onu koridorda taşımaya bile zorlanıyordu, Vonkovya'nın uçsuz bucaksız topraklarında seyahat etmesini beklemek imkansızdı. "Bir şekilde bir at bulabilirsek."

"Buraya geldiğimizden beri hiç görmedim. Hayatta kalmayı başaran çok fazla at olmadığını söyleyebilirim."

"Eğer seyahat edemeyecek durumda ise, Aleysia da kalmak isteyebilir." Onu orada bırakabilir miydim? Sacton Crain olmadan tapınak daha güvenli olur muydu?

Sanki endişemi hissetmiş gibi, Zevander yine başımın üstüne öpücük kondurdu. "Bunu sabah konuşuruz. Dağlara gideceksek uyumamız lazım."

Bir günün bu kadar çabuk geçmesi garipti.

Beni öne doğru itti ve küvetten çıktı, vücudundan su damlayan kaslı sırtını bana cömertçe gösterdi. Dönerek, kolunu bacaklarımın altına ve sırtıma geçirip beni küvetten kolayca kaldırmadan önce, zarif bir V çizgisiyle sivrilen, yontulmuş karın kaslarını bir anlığına görebildim.

"Yatağa kadar yürüyebilecek gücüm var." Beni oraya taşıırken kollarımı boynuna doladım.

"Eminim vardır. Şimdilik."

Buna gülümsedim. "Bu, oraya vardığımda olacakların bir tehdidi mi?"

"Bunu çok isterdim, ama yarın yürüyerek seyahat edebilmeni sağlamak zorundayım, bu yüzden bu cazibeye direneceğim." Beni yatağa yatırdığında yumuşak yastıklar sırtıma değdi. "Ama ne olur ne olmaz, belki de yerde uyumalıyım."

"Yerde yatmanın popoya çok kötü geldiğini duydum, ama senin popon çok güzel şekillendirilmiş." Hıçkırarak kendime güldüm. "Benimle yatakta yatmanı ısrarla istiyorum."

yatakta yatman için ısrar ediyorum."

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Ah, pekala, ağırlı, şekilsiz bir popuyla yolculuk yapmak istemezdim." Eğildi ve dudaklarını benimkilere bastırdı. "Peki ya gece bir şeyler aklım gelirse?"

"Genelde uykunda fikirlerin olur mu?"

Kaşları yukarı kalktı. "Ne ya da kimi rüyamda gördüğüme bağlı."

Kaşlarını çattım. "Başkalarını hayal edip fikirlerin oldu mu?"

"Evet. Senin tüm kişiliklerini. En sevdiğim öfke. Rüyalarda çok sevimli." Tekrar beni öpmek için eğildiğinde, yüzümü başka yöne çevirdim.

"Fikrimi değiştirdim. Yerdeki farelerle kucaklaşabilirsin."

O gülümsedi. "Ve kıskançlığını mı körükleyeyim? Ben daha iyi bilirim."

"Kıskanmıyorum. Tabii, gece yarısından sonra seni saatlerce memnun etmekten başka bir şey istemeyen güzel prenseslere dönüşmedikleri sürece."

Gözleri benimkilere sabitlenmiş, dudakları gülümsemeye çekilmişti. "Bu ne kadar cazip olsa da, yine de seni seçerdim."

"Neden?"

Saçımı yastığın üzerine geri itti. "Sen güzellikten daha fazlasısın."

Yine hıçkırdım ve gülerek ağzımı elimle kapattım. "Bence biraz sarhoş olmalısın, eğer beni prenseslere dönüşen sihirli farelerden daha güzel buluyorsan."

Yüzündeki gülümseme yerini daha ciddi bir ifadeye bıraktı. "Güzel, senin için çok sıradan bir kelime."

"*Sıradan mı?*" Gülerek nefes aldım. "Güçlü suikastçı, bana güzel değil de ne diyecek?"

Parmağının ucuyla şakağımı okşadı. "Seni, zifiri karanlık bir dünyada ay ışığının yumuşak parıltısı olarak tanımlardım. Hiç sesli olarak dile getirmediğim bir dua, ama nedense tanrılar yine de cevap verdi. Gözümü kırpmadan bakmaya cesaret ettiğim şimşek çakması." Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirirken kaşları seğirdi. "Nefes almamın sebebi."

Ona baktım, hayatımda hiç kimsenin bana onun şu anda baktığı gibi saygıyla bakmadığından emindim. "Belki de sarhoş olan benim."

Eğilip beni tekrar öptü. "Biraz uyu, yoksa seni Lyverian Dağları'na kadar taşımak zorunda kalacağım."

BÖLÜM ELLİ DÖRT

ZEVANDER

Geçmiş ...

Havada asılı kalan keskin koku, Zevander'ın boğazını tıkayarak kusma isteği uyandırdı. General Loyce'un etrafına sarılmış çarşaflara emilmiş kan ve sıvıların nemine dayanamıyordu. Uyluklarının arasında, her on yıllık ıstırabını simgeleyen piercingleriyle, ölümsüz ve haince duran şey, ay döngüsü sayesinde sert ve katı kalıyordu — Loyce ne kadar uğraşsa da dindiremediği, acı verici bir ağrı. Zevander'a karşı çok kıskanç ve sahiplenici hale gelmişti, başkalarının onun acısını dindirmek için ihtiyaç duyduğu rahatlamayı sağlamasına izin vermiyordu, bu da onun kendi başına halletmesi gerektiği anlamına geliyordu. Ancak daha sonra, yalnız kaldığında. Generalin elleri onu yönlendirmeden, bıçağı tenine sürtebileceği ve bu sefil yerden uzak bir yerde, belki de kendi eşinin yüzünü hayal edebileceği zaman.

Yatağının ayak ucuna oturdu, başparmağıyla avucundaki ince, beyaz yara izlerini okşadı. Asla kullanamayacağı bir güce bağlı, işe yaramaz yara izleri.

Arkasında, General Loyce çıplak ve uykuya dalacak kadar tatmin olmuş bir şekilde yatakta uzanıyordu. Daha önce onunla paylaşmaya çalıştığı peynir ve et dilimlerinin yanında masanın üzerinde bırakılmış hançeri gözleriyle takip etti.

masanın üzerinde, daha önce onunla paylaşmaya çalıştığı peynir ve et dilimlerinin yanında duran hançere baktı. Onun ötesinde, bir zephromyte muhafızı odanın gölgeli köşesinde durmuş onu izliyordu. Ona meydan okuyordu.

Her zaman oradaydı, sevişirken bile.

Zevander artık umursamıyordu. Bu eylem hiçbir anlam ifade etmiyordu. Onlarca yıl sonra, hiçbir şey hissetmiyordu. Utanç bile. Onun adına kaç kişiyle yatmış ve kaç kişiyi öldürmüştü? Binlerce, belki. Her biri becerilerini geliştiriyordu. Zihni ve kalbi o kadar hissizleşmişti ki, ikisinin de algılama ve hissetme yeteneği olup olmadığını merak ediyordu.

Onun boğazını keserse, yüzüne sıçrayacak kanın tadını neredeyse alabiliyordu. Tek sorun, kalbine bir bıçak darbesi ile öldürülemeyecek olan zephromyte idi, ama tanrı aşkına, bunu düşündü. O bıçağı ona saplayıp, ihanetin şokunun gözlerinden kaybolmasını izlemenin coşkusunu neredeyse hissedebiliyordu.

Bir kapı çalması düşüncelerini böldü. Zevander, gardiyan odanın diğer ucuna doğru yürüdüğünde kendini örtmeye zahmet etmedi ve gardiyan kapıyı Solassion askerine açtığı anda, Zevander tekrar hançere baktı, ona ve kadına olan uzaklığını hesapladı.

"General Loyce'a bir mesajım var."

Kadın sırtında kıvrılan bir yılan gibi kıpırdadı. Arkadan sert eller uzandı, avuç içleri çıplak göğsünde kaydı ve Zevander şiddetli düşünceleri kafasından uzaklaştırdı. "Mesajınız nedir?" Kadın boynuna bir öpücük kondururken, sıcak ve nemli nefesi bataklık sisi gibi üzerine yayıldı.

Asker öne çıktı, bakışları yere çevrilmiş, Zevander'ın çıplak vücudunu görmekten açıkça rahatsızdı. "Belki sizinle yalnız konuşabilirim, General."

"Belki de boğazını kesmemi emretmeden önce, buraya gelme sebebini açıklayabilirsin."

Boğazını temizledi, zephromyte'ye bakıp geri döndü.

Islak bir dil Zevander'ın kulağının kabuğunu okşadı ve o, geriye uzanıp onu boğazlayacağından korkarak ellerini yatağa dayadı.

"Solassion zırhlı paralı askerler Eidolon kalesine gönderildi."

Zevander donakaldı, kanı buz gibi soğuduğundan vücudu artık kadının dokunuşunu hissetmiyordu.

"Bunu kim emretti?" diye sordu Loyce.

Gözleri hala aşağıya doğru bakarken, başını salladı.

"Söyleyemem."

"Peki, eğer sikini vücuduna bağlı tutmak istiyorsan, söylemeyi denemenizi öneririm." Tehditini dile getirirken, Zevander'ı okşamaya devam ederek onun sabırsızlığını ve sinirini daha da körükledi.

"Bu bilgi bana verilmedi, General."

Zevander'ın onun sıkıntısından kaynaklandığını bildiği bir sesle inledi. "Peki, o zaman bunu sana kim söyledi?"

"Kral Jeret'in danışmanı. Onlardan biri hayatta." Asker cevaplarını kısa ve tonlamasız tuttu.

"Kimlerden biri?" diye araya girdi Zevander. "Kim hayatta?"

Askerin gözleri Zevander'ı süzdü ve geri döndü, yüzündeki acıma dolu bakış, birinin başıboş bir köpeğe bakacağı gibi bir bakıştı. Sorusunu görmezden gelerek çenesini kaldırdığında, Zevander sendeledi, ancak General Loyce'un kucaklamasıyla geri çekildi.

"Kim hayatta?" diye tekrarladı kadın.

"Paralı askerlerden biri. Kaçmayı başardı."

"Kaçmak mı?" Parmağının ucuyla onun meme ucunu daireler çizdi ve tanrılar adına, onu tokatlama dürtüsünü bastırmak zorunda kaldı.

"Görünüşe göre bir karşı saldırı olmuş."

"Kimden?" O sorgulamaya devam ederken, Zevander askerin ağzından çıkan her kelimeyi dikkatle dinliyordu, ailesinin adına kimin saldırmış olabileceğini öğrenmek için çaresizce.

"Paralı asker örümceklerden bahsetti. Yüzlerce örümcek."

Örümcekler. Branimir'in örümcekleri. Zevander ve kız kardeşine saldırmakla tehdit etmekten öteye gitmemiş olsalar da, fırsat bulurlarsa kardeşinin prodozja'larının son derece acımasız olabileceğini düşündü.

"Peki ya Rydainn'lar?" General Loyce, sanki onun yararına sormuş gibi, onun zihnini meşgul eden soruları soruyordu.

Asker Zevander'e baktı ve tekrar geri döndü. "Korkarım söyleyemem."

"Bildiklerini söyle." Zevander askere saldırdı, ama general onu tekrar sıkıca tuttu.

"Sakin ol, aşkım," diye emretti ve boğazını tuttu. Bir uyarı. "Soruları ben soracağım," diye kulağına fısıldadı ve

dikkatini tekrar askere çevirdi. "Kaç tane paralı asker gönderildi?"

"Bir düzine mi? Emin değilim." "Bu esir şu anda nerede?"

"Madenlerde, General. Anladığım kadarıyla müdür ona iyilik yapmış."

"Öyle mi?" Zevander'ın vücudundan kollarını çekti. "Saldırımı kimin emrettiğini öğrenene kadar, sanırım müdürün gözetiminde kalacak. Gidebilirsin."

Asker başını salladı ve odadan çıktı.

Zevander başını yana doğru çevirdi. "Onu bana ver," diye homurdandı. "Onu ben öldüreyim."

Kadın kıkırdadı ve yataktan kalkarak kenarında buruşmuş bir bornozu aldı. "Bu senin özgürlüğün için bir yalvarış değil, intikam için bir savaş çılgılığı."

"Bana asla vermeyeceğin bir şey için yalvarmaya niyetim yok. Senin intikamını sadakatle yerine getirdim ve karşılığında hiçbir şey beklemedim. Onu bana teslim etmeni istiyorum. Bana bu tek iyiliği yap." "Eğer ailenin infazını emreden kral olsaydı, bu iyilik bana kafamı mal olabilirdi.

"Kralın emriyle mi idam edildi?"

"Kralın emirlerini yerine getirdiği için madenlere gönderilmiş olabilir mi?" diye sordu Zevander meydan okurcasına.

"Hayır." Et ve peynirin bulunduğu masaya doğru yavaşça yürüdü ve kendine bir kadeh şarap doldurdu. "Emre uymadığı için buraya gönderilirdi. Bana bu örümceklerden bahset." Şarabı yudumlarken, kadehin kenarından ona baktı.

"Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Eğitim aldığı gibi yüzünü ifadesiz tuttu.

Bardağı indirdi, onu inceledi, şüphesiz onu hala okuyup okuyamayacağını ölçüyordu. "O zaman, korkarım size yardımcı olamam. Gildona'ya dönün. Bu akşam sizi arayacağım." Bariz bir blöftü, ama Zevander onun oyunlarına zaman ayıramazdı ve onun bunu ne kadar süre devam ettirebileceğini çok iyi biliyordu.

"Onlar kardeşimin prodosja'larıydı."

Kadın kaşlarını kaldırdı. "Bir kardeşin olduğunu bilmiyordum. Ne ilginç."

"O çok hasta. Zayıf ve güçsüz." Kardeşi için söylediği bir başka yalan. "Yine de, prodozja'sı bir düzine paralı askere saldırmayı başardı

sadece bir tanesinin kaçmasına izin verdi."

"Zayıf olanlar bile ailelerini savunurken güç toplayabilirler." Dudakları bir gülümsemeye dönüştü ve şarabından bir yudum daha aldı.

"Evet, sanırım haklısın. Tutkuyla hareket edildiğinde etkileyici güç gösterileri gördüm." Yavaşça ona doğru yürüdü ve bacaklarının arasına çöktü. "Bana tohumunu ver. Benimle bağ kur. Ben de intikamını altın tepside sunayım."

Yıllardır ona bunu yalvarıyordu ve Zevander'ın öğrendiği kadarıyla, bu onun üzerinde sahip olduğu tek kontrolüydü. Onun elleriyle kirletilmeyen tek parçası. Vücudu onun istismarlarına boşalarak tepki verse de, bu eşler arasındaki bağlayıcı özle aynı şey değildi. Eşinin vücuduna girdiğinde, var olan en üstün zevk olarak bilinen gümüş rengi opalimsi bir sıvı. Bu, çok kutsal bir ritüel ve kan değiş tokuşu gerektiriyordu.

Bu düşünce midesini bulandırdı, ama son nefesini verirken, ailesine yapılan saldırının intikamının alınmasını sağlayacaktı. "Yapacağım."

* * *

"Beni küçük düşürmek istiyorsun. Öyle mi?" General Loyce, Zevander'ın önünde volta atıyordu. Zevander, bilekleri ve ayak bilekleri bağlı halde yatıyordu, altındaki taştan yatak omurgasına baskı yapıyordu. Etrafındaki hava, onun öfkesiyle çınılıyordu ve Zevander, onu hiç bu kadar kızgın görmüş müydü diye merak etti. Günlerce onu serbest bırakmak için sömürdü, başını döndürecek kadar kanını aldı ve saatlerce onu kendisiyle sevişmeye zorladı. Hatta bağı başlatmak için başka kadın hizmetçileri de getirdi.

Vücudu reddediyordu.

Tanrılara dua ettiği, onun eş olabileceğine kendini inandırıdığı kadar, bağlayıcı özle birleşmeye kendini ikna edemedi. Kadın şiddetli cezaya başvurduğunda bile.

Daha önce ayarlanmış başlardan haberdardı, başka biriyle eşleşmedikçe iki kişinin başarılı bir şekilde baş kurabileceğini biliyordu. Vücudunun buna neden bu kadar karşı çıktığı bir muammaydı.

Gözlerinde öfke parladı ve belindeki hançerin kabzasına sıkıca tutundu. "Başka biriyle baş kurmuşsun. Öyle olmalı!" Elinin avuç içi hızla onun yanağına çarptı.

Yüzüne atılan tokatlar artık onu rahatsız etmiyordu ve bakışlarını ondan ayırmıyordu. "Çocukluğumdan beri bu madenlerin tutsağıyım. Bir eş bulmak için çok küçüktüm."

Endişe çizgileri yüzünü buruştururken, uzun sarı saçlarını eliyle düzeltti. "Büyücülerin konseyine danıştım. Bir bağın oluşmasını engelleyecek tek durum, başka bir eşin olmasıdır. Her lanet köleyi ve tutsağı öldürmek zorunda kalsam bile, kiminle bağlandığını öğreneceğim!" diye bağırdı.

"Vücudumun her santimini biliyorsun, bu yüzden başka bir büyücünün izini taşımadığımı da biliyorsun."

"Hayır, yine de vücudun beni reddediyor." Onun üzerinde durdu, elleri vücudunun iki yanında, gözleri dizginlenemeyen bir öfkeyle bulanıklaşmıştı. "Sen *benimsin*. Cesedinden tohum almak zorunda kalsam bile, seni alacağım." Çenesi titriyordu, yüzünde duyguların savaşı vardı ve Zevander, intikamını almak için bu kadar çaresiz olmasaydı, tüm bu aşağılanmaya gülerdi. Öfkesinin çatlaklarından rahatsız edici bir sükunet yayıldı ve onu tokatladığı yanağını okşadı. "Yine de, kontrol edemediğin şeyler için seni suçlamayacağım." Elini odadaki diğer muhafızlara salladı ve onlar onun emriyle hızla odadan çıktılar.

Birkaç saniye sonra, yüzünde dayak izleri olan sarışın bir adamla geri döndü.

Kadın onu diz çökmeye zorladı ve adam çok az direnç göstererek yere çöktü. "Bu, ailenizin evinden kaçan paralı asker."

Zevander'ın kasları gerildi, gözleri kuduz bir hayvanın öfkesiyle adama sabitlendi. "Beni başlardan kurtarın," diye homurdandı.

"Önce ona birkaç sorum var." Kadın, tutsağın etrafında rahatça dolaşarak parmaklarını göğsünde gezdirdi ve eli adamın yanağına değdiğinde adam irkildi. "Bize Leydi

Rydainn'e ne olduğunu tekrar anlat." Dudaklarının titremesinden, onu daha önce sorguya çektiği belliydi.

"O..." Adam bir yudum yuttu. "Ona tecavüz edildi."

"Bir kişi tarafından mı? İki kişi tarafından mı? Üç kişi tarafından mı?" diye sordu general ve Zevander'ın kanı sıcaklık ve adrenalinle doldu, avuçlarında bir şeyi fiziksel olarak yok etme ihtiyacı uyandı.

Mahkum cevap vermediğinde, yüzüne bir yumruk attı ve kafasını yana doğru savurdu, bir dişi yerinden çıkardı.

Bu, Zevander'ı tatmin edecek bir ceza değildi.

"Hepimiz." Yere kan tükürdü ve inledi. "Hepimiz!"

"Peki ya genç kız?"

Dudakları titredi ve bakışlarını hücrenin boş yarısına çevirdi. "Sonra onun peşine düştüler."

Zevander'ın kasları titredi, kelepçelerin sıkıca tuttuğu bileklerinde acı hissetti. Tanrılar merhametli olup kelepçelerini kırsalardı, bu adam bir kan ve kemik yığınınına dönüşmüş olacaktı.

"Onlar mı?" diye sordu Loyce.

"Ben... işlemek için dışarı çıkmıştım ki... ilk kez çığlıkları duydum."

"Kimin çığlıkları?" Loyce, Zevander'a doğru yavaşça yürüdü ve elini onun koluna koydu, kolu o kadar sertti ki, dokunuşu neredeyse hissetmedi. Elini sıkıca sıktı ve avucunu sıkıca kavradığı karnına doğru kaydırıldı.

Mahkum ilk başta tereddüt etti ve "Kızın çığlıkları. Annesi öldürülmüştü."

Söyledikleri ilk başta anlaşılmadı, o kadar kayıtsız bir şekilde söylenmişti ki, sanki başının üzerinden bir kuş uçmuş gibi sıradan bir gözlem gibiydi. Annesi. Tecavüze uğramış ve öldürülmüştü.

Ölmüş.

Nedense, sanki çelik bir perdenin arkasında hapsolmuş gibi, sözler ona dokunamadı. Sadece kan kırmızısı bir sis düşüncelerine nüfuz etti. Kemiklerden deriyi, gövdeden uzuvları koparmak için bir özlem. Boğuk çığlıklar ve acı istiyordu, vücudu şiddete o kadar açtı ki, onu felce uğrattı.

"Ve sonra kız kardeşine sahip olmaya karar verdin?" Soruları, sanki su altında söylenmiş gibi, zihninde uzak bir ses gibiydi.

"Ona dokunmadım."

Zevander'ın görüşü öfkeyle bulanıklaştı, oda etrafında genişleyip daralıyordu.

Loyce güldü, sesi kafatasından yankılandı. "Peki bu ani vicdan azabı nereden geldi?"

"Biz... *Onlar* saldırıya uğradı. Örümcekler vardı. Birdenbire ortaya çıktılar. Devasa bir ağ örmeye başladılar ve onları içine hapsettiler."

Zevander, Branimir'i yeraltı hücrelerinden uyandırmak için ne kadar öfke gerektiği hayal etti — Zevander'ın onu tanıdığı yıllar boyunca hiç çıkmadığı bir yer.

"Peki sen neredeydin?"

"Pencereden içeriye baktım. Örümceklerin onları sinekler gibi sardığını izledim. Onları o uzun dişleriyle ve derilerini yakan tükürükleriyle yediler. Balkondan atladım. Ölürsem de umurumda değildi. Bir dizi çitin üzerine düştüm."

"Senin dışında hayatta kalan var mıydı?" Zevander'ın karnına eğildi, oraya bir öpücük kondururken aynı anda tırnaklarını onun uyluğuna geçirdi.

"Hayır. Hayatta kalan kimse olamazdı. Onların saldırıya uğradığı şekilde olmazdı."

"Küçük kız bile mi?"

Kafasını salladı. "Bilmiyorum. Örümcekler gelmeden önce onu öldürdüler mi bilmiyorum."

"Beni serbest bırak," diye homurdandı Zevander, sessizce, öldürdüğü herkesten daha korkunç bir şekilde öleceğine yemin ettiği adamdan gözlerini ayırmadan.

Kadın Zevander'ın vücudunu dolaştı, eli onun teninde kaydı. "Önünde bağlı duran adam onun kardeşi. Benim kölem."

Zevander, onu köle olarak adlandırmasına bile aldırış etmedi. Tutsağın boğazını elleriyle sıkma şansı için bu hakareti seve seve kabul ederdi.

"Söylesene, bu katliamı kim emretti?"

O cevap veremeden, kadın kılıcını o kadar hızlı çekti ki, kınından çıkan sesi neredeyse duyamadı ve kafasını kesip kopardı.

"Hayır!" Zevander'ın öfkesi hücre içinde yankılandı. Zincirleri çekerek, titreyerek ve dişlerini gıcırdatarak kaslarında ateş yanıyordu.

Kadın Zevander'ın yanına yavaşça yürüdü ve tırnaklarını göğsünde gezdirdi. "İstediğin şeyin elinden alınması ne kadar hayal kırıcı bir duygu olmalı."

Zincirleri tıkırdadı, kanında ham, kaynayan bir şiddet dolaşıyordu. "Seninle asla bağ kurmayacağım."

Kız kıkırdadı ve kolunu onun vücudunun uzunluğu boyunca uzatarak, gevşek penisini avuçladı. "Senin özünü almamış olsam da şunu unutma: *Bana yine de tohumunu verdin*," diye alay etti, onun uylukları arasındaki yumuşak eti sıkarken yanağına bir öpücük kondurdu. "Bu gece tekrar deneyeceğiz, aşkım. Başarılı olabileceğini düşündüğüm bir büyü öğrendim."

* * *

Zevander, üzerindeki gölgeli tavana bakıyordu. Son bir saat içinde kalbi atmış olsa bile, bunu fark etmezdi. Hiçbir şey hissetmiyordu. Ciğerlerinin genişlemesini hissetmiyordu. Sıkılı yumruklarıyla avuç içlerine açtığı yaraları hissetmiyordu. Artık öfkeyi bile hissetmiyordu.

O o nefes nefes bir Bir iğrenç yaşam hayat. Boş.

Boş.

İçinde ölü.

Ne tür bir canavar bu kadar büyük bir kaybın karşısında duygulanmaz?

Acının onu saracağı, öfkenin sakinleşeceği ve gerçekliğin ağırlığının taze bilenmiş bir bıçak gibi içini keseceği anı korkuyla bekliyordu. Babasını kaybetmiş biri olarak, bunun hemen gerçekleşmeyeceğini biliyordu. Belki de yıllar boyunca o kadar çok acıya katlanmıştı ki, acısı ne kadar şiddetli olursa olsun, artık kalbi etkilenmiyordu. Acının bir sınırı var mıydı? Bir insanın artık hiçbir şey hissedemediği bir nokta?

Golvyn'in bir kepçe suyla vücuduna tırmandığını, ancak yüzü görüş alanına girdiğinde fark etti. Zevander, suyu ağzına dökmeye çalıştığında yüzünü çevirdi.

"Bir şeyler içmelisin. Enerjiye ihtiyacın var."

"Ne için?" diye sordu Zevander boğuk bir sesle. "Onun zevk almasını izlemek için mi?"

"O acımasız, ama senin ölümüne neden olmayacak."

Zevander alaycı bir şekilde güldü. "Öyle olsa ne fark ederdi ki?"

Kepçeyi hala elinde tutan Golvyn başını eğdi ve iç geçirdi. "Ailen için üzgünüm. En çok sevdiğimiz şeyi bizden alan, kindar bir tanrıdır."

"Golvynların tanrılara inandığını bilmiyordum."

"İnanmıyoruz. Ama sen inanıyorsun."

Zevander bir kez daha kendini başının üzerindeki karanlık tavana boş boş bakarken buldu. "Artık değil. Artık hiçbir şeye inanmıyorum, hiçbir şey hissetmiyorum."

"Vazgeçtin mi?"

"Sanırım öyle."

Golvyn inledi ve kepçeyi yere attı, metalin taşa çarpması Zevander'ın sıkılmış bakışlarını çekmekten başka bir işe yaramadı. "Golvyn'lerin tanrılara neden inanmadığını biliyor musun?" İlgisiz bir yanıt beklemek için zahmet etmedi. "İnanmak için *görmemiz* gerekir. Ama sen... Sen sözlerden başka hiçbir şeye inanmıyorsun."

Zevander sessiz kaldı, bu gerçeği tartışmaya tenezzül etmedi. Bunu ilk elden gören adamın sözlerine güvenmekten başka neye güvenebilirdi ki?

"Ailenin öldüğünü söylüyorlar. Ya yanılıyorlarsa?"

Duvarların arkasından haber mi duymuştu? Zevander'ın haberi olmadığı bir itiraf mı? "Ne demek istediğini söyle, Golvyn. Bilmece çözme havasında değilim."

"Bilmece yok. Sadece kendi gözlerinle görmeni öneriyorum."

O anda hissettiği küçük umut ışığı, hayal kırıklığıyla çabucak söndü. "Bu cehennemden kurtulmadan önce çürümüş bir ceset olacağım."

"Yani, boşuna kendinizi yıpratıyorsunuz." Küçük avucunu açtı. İçinde, Theron'un daha önce ona verdiği gibi küçük kırmızı bir ampul vardı. "Uyurken bazı şeyler görüyorsunuz. Belki ailenizi görebilirsiniz?"

Meraklanan Zevander başını kaldırdı. "Onu nereden buldun?"

"Arkadaşının malzemelerinden. Onları duvarın içindeki küçük bir kutuda saklıyor.

Bu duvarlar benim evim."

En azından, intikamını elinden alan onun sürekli anısı ve kararlı, acımasız ve tahrik olmuş bir şekilde tekrar vücuduna tırmanmasının iğrençliğinden onu uzaklaştırırdı. Tanrının kanı, sadece bu görüntü bile onu hasta ediyordu. O öfkelenirken onun zevk alması düşüncesine dayanamıyordu. "Ver onu bana."

Açlıktan ölen bir yavru kuşun coşkusuyla başını geriye attı, Golvyn ampulü kırdı ve onun ağzına dökmesine izin verdi.

BÖLÜM ELLİ BEŞ

ZEVANDER

Caligorya

Zevander, tanıdık olmayan çevresine bakarken, eğri büğrü ağaçlar yukarıdan aşağıya doğru bakıyordu. Bir ormandı, ama tanıdığı bir orman değildi. Dikkatlice ilerledi, ama botunun altında bir çıtırtı duyunca durdu.

Yoğun sisin içinden, yüzlerce kemik gibi görünen şeyler orman zeminine dağılmış ve kırılmış halde yatıyordu. Bir insan kafatasının boş göz çukurları ona bakıyordu.

Onları görmezden gelerek, annesini ve kız kardeşini aramak için zorlukla ilerledi.

Neredeyse bir furlong ileride, gölgeli bir canavar kamburlaşmış duruyordu. Omurgasının çarpık eğriliği ve bükülmüş boynuzları, ona ne tür bir hayvan ya da canavarla karşılaştığını merak ettirdi. Zevander, onun kabuk gibi dokusunu inceleyerek dikkatlice ona doğru ilerlerken, kardeşinin mahvolmuş cildi aklına geldi.

Yüzü bir leşin kırık göğüs kafesine gömülmüş, dişleriyle eti parçalıyordu, ama yine de bir insan gibi tutuyor ve çiğniyordu.

Botunun altında bir başka çıtırtı duyunca, Zevander adımını durdurdu, ama yaratık o anda birdenbire doğruldu. Dönüp baktığında, ağzından kanlı sinirler sarkıyordu ve bir adamın harap olmuş yüzü ortaya çıktı.

"Beni burada nasıl buldun?" diye sordu yaratık adam, yavaşça ayağa kalkarak. Sesindeki tanıdık ses tonu, Zevander'ı

kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Alastor?"

Hırladı ve öne doğru atıldı, yerde yatan cesedin üst yarısını ortaya çıkardı; vücudu, parlak doku ve yağdan başka hiçbir şey kalmamış şekilde derisi yüzülmüştü.

"Bu da ne?" diye sordu Zevander, onun görünüşünden şaşkın bir şekilde. "Kafamın içine nasıl girdin?" Sesinde sarsılmış bir dehşet vardı. "Beni burada nasıl buldun?"

"Seni kasıtlı olarak aramadım."

"Çağırıldığında gelmedin. Yıllardır seni Caligorya'ya çağırmaya çalıştım, ama sen beni görmezden geldin," dedi, sanki Zevander bunu kasten yapmış gibi.

"Beni çağırdığını bilmiyordum. Artık geri dönme isteği duymuyordum."

Canavarca yüzü buruştu. "O zaman seni buraya ne getirdi?"

"Ailem. Onları görmem şart." "Neden?"

"Paralı askerler geldi ve..." Sözcükler boğazında, ne tükürebileceği ne de yutabileceği yapışkan bir zehir gibi takıldı. "Onları görmem gerekiyor."

Alastor, korkutucu gümüş rengi gözleriyle bir anlığına ona baktı ve etraflarındaki manzara bulanık bir şekilde değişti. Çevredeki ağaçlar kayboldu ve yerini Eidolon'un fuayesi aldı. Karanlık ve soğuk, yaşamdan yoksun.

Zevander önündeki merdivene doğru koştu.

"Bekle," diye uyardı Alastor arkadan. "Ne görürsen gör, bunun seni yok etmesine izin verme."

Zevander ona bir saniye daha zaman ayırmadı, iki basamak birden atlayarak merdivenlerin en üstüne çıktı, ancak orada bir örümcek ağı duvarı yolunu kesiyordu. Yapışkan iplikleri tırmalayarak, kalın örgülerin içine kendini dolandırdı. İpek gibi iplikler vücuduna yapışırken, çürüme kokusu burnunu yakıyordu.

Yoğun lif kümeleri onun yırtma ve tırmalama çabalarına direndi ve Zevander kendini özgürlük için çaresizce çabalayan, kapana kısılmış bir sinek gibi hissetti. Binlerce gözün aç ve uyanık bir şekilde onu izlediğini, beklediğini hissedebiliyordu.

Sonunda annesinin odasının kapısına geldiğinde, diğer tarafta örümcek ağlarının o kadar kalın olmadığını fark etti. İçeride, sadece birkaç tane odanın etrafına gerilmiş, perdelerden sızan az miktarda ışıktı parıldıyordu.

Vücudundaki ağ kalıntıları kopardı ve gözleri altın zırh parçalarının etrafındaki kan birikintilerini ve ona hayvan yağı hatırlatan sarı toprakları gördüğünde donakaldı. Kemikler bir yığın halinde duruyordu, pembe et kalıntıları onların yeni soyulduğunu gösteriyordu. Annesinin yatağında, bir bedeni koza gibi saran bir yığın battaniye yatıyordu. Ondak dökülen gümüş rengi saçlar, gri renkli matlaşmış buklelerle karışık, onun annesi olduğunu neredeyse kesinleştiriyordu.

Zevander yatağın etrafından dolaştı ve görüşünün kenarında belirsiz bir şekil dikkatini Rykaia'nın kıvrılmış yattığı yere çekti. Branimir, yüzünü onun saçlarına gömmüş, ona sokulmuştu.

Zevander yaklaşırken gözleri yaşlarla doldu, çaresizce herhangi bir yaralanma belirtisi aradı. Üzerinde morluklar ve kesikler, ona uygulanan şiddetin açık belirtileri vardı, ama nefes alıyordu.

"Hayatta," diye mırıldandı ve dizlerinin üzerine çöktü.

Branimir başını kaldırdı, gözleri odayı taradı ve Zevander, örümceklerinin gölgelerin içinde bir yerlerde kıpırdadığını hissedebiliyordu.

"Senin burada olduğunu hissediyor," dedi Alastor kapıdan. "Görmek gerekeni gördün. Şimdi geri dönelim. Çabuk."

Zevander, gözyaşlarının ardında kardeşlerine baktı. Onları son gördüğünden beri ne kadar değişmişlerdi. Onları bir daha görebilecek miydi acaba? Rykaia'nın kollarının onu sardığını hissedebilecek miydi, onun için takındığı tatlı gülümsemeyi bir daha görebilecek miydi? "Bu gerçek mi?"

"Bu bir olasılık."

"Bu gerçek mi?" diye bağırarak ayağa fırladı.

"Bir şekilde düşüncelerime girmeyi başardın," dedi Alastor tonlamasız bir sesle. "Burada olanlardan haberdar olmadığım için bunun gerçek olduğunu sanıyorum."

"Bu nasıl mümkün olabilir? Ben senin düşüncelerine girmiş olabilir miyim?"

Alastor ona bakarak boynuzlu başını eğdi. "Sen ve ben birbirimize bağlıyız."

"Ne şekilde bağlıyız?"

Odaya bakındı. "Gel. Görmek istediğın şeyi sana gösterdim. Seni çağırđıđımda geri döneceksin."

"Hayır, yapmayacağım. Neden birbirimize bağlıyız? Sen kimsin ve neden acıların benim kardeşininkine benziyor?"

Kuduz bir hayvan gibi, tavırları birdenbire acımasız bir hal aldı. "Senin tecavüze uğradığını izleyen benim. İşkence gördüğünü. Dövüldüğünü ve yakıldığını. Sen kendin bakmaya dayanamadığın için ellerine onları dokunmasını emreden benim! Seni bu tür manzaralardan kurtarmak için buraya getirdim!"

"Ne amaçla? Neden kendini mecbur hissettin..." Zevander'ın midesinde derin, kramp gibi bir ağrı yayıldı ve o da avucunu midesine bastırdı. İkiye katlanarak, titreyerek nefes verdi. "Neden sen..." Ağrı, midesini yırtan bir bıçak ucu gibi keskinleşti ve Zevander, içini parçalayan ağrıya yüzünü buruşturarak bir inilti çıkardı. "Kontrol etmek..."

Karşısında, Alastor da midesini tuttu ve ikisi aynı anda yere düşerken inledi.

Zevander boğazını tırmaladı, derisinin altındaki yakıcı yanık göğsüne doğru yayılıyordu.

"Ne yaptın sen, evlat?" Alastor, karşısındaki çocuğa dişlerini sıkarak sordu.

karşısında.

Göğsündeki baskı kaburgalarının arkasında genişledi ve hırıltılı nefes aldı.

Sanki o da bunu hissetmiş gibi, Alastor göğsünü tuttu, nefes nefese ve hırıltılı soluyordu. "Ben... hiçbir şey... yapmadım." Taş zemin yanağına çarptı,

Zevander öne doğru yığıldı, ciğerlerini dolduramayan nefesleri çaresizce yutmaya çalışıyordu.

Karşısında uzanan Alastor, pürüzlü, mozaik gibi ellerini uzattı. "Sen ölürsen... ben de ölürüm," diye hırıltılı bir sesle konuştu.

O anda, korkunç bir gerçeklik onu sardı ve ebeveynlerinin ona anlattığı hikayeleri hatırladı. Yıllar önce onu lanetleyen büyücünün hikayeleri ve Zevander'ı bebekken o alevlerin içine attığı için çektiği acılar. Karşısındaki canavarca adama bakarken, Zevander dişlerini gıcırdatarak, bu aldatmacaya öfkelen-di. Alastor'un, derisinin altında çürüyen ruhunu gizlemek için söylediği yalanlar.

"Cadavros!" diye bağırdı Zevander, karanlığa çekilmeden önce.

* * *

Zevander, nefes nefese gözlerini açtı.

Theron, onun üzerinde dururken yüzünde panik ifadesiyle, sesi Zevander'ın kulağında çınlayan kanın gürültüsüne uzak bir yankı gibi geliyordu. Sadece ara sıra bir kelime duyulabiliyordu.

"Nasıl... zehirledin... General Loyce için... kim verdi... sen yapmamalıydın... sen ölmüştün. Ölmüştün!"

Son kelimeye odaklanarak, gözlerinin yaşlarıyla bulanıklaşan karanlık tavana baktı. Zihninin sessizliğinde, kalbinin yumuşak atışlarını duydu. Daha önce yumruklarını sıkığı avuç içlerinin acısını hissetti. Midesinde kalan ölümün hayali acısı. Boğazında tüketmemesi gereken zehirin yakıcı acısı.

Görüntü parçaları düşüncelerini kesiyordu: Cadavros, arkadaş olduğunu iddia eden sahtekar, ölürken yatan, kız kardeşi kardeşine sarılmış, annesinin cansız bedeni huzurlu ve daha fazla dehşetten korunmuş bir şekilde sarılmış... Ve ilk kez *her şeyi* hissetti. Hayatın kırılğan kucaklamasında sıkışıp kalmışken gözyaşları şakaklarından akmaya başladı.

Ölümü her zaman en acı deneyim olarak hayal etmişti, ama öyle değildi.

Yaşamak, ölmekten çok daha acı vericiydi.

BÖLÜM ELLİ ALTI

ZEVANDER

Şimdiki zaman...

Yatağın karşısındaki sandalyede oturan Zevander, uyuyan ay cadısını izliyordu. Daha önce perdeleri aralamış, karanlıkta kadının yüzünü aydınlatacak kadar gümüş rengi ay ışığı girmesine izin vermişti.

Eşi.

Avuç içini göğsündeki yeni kapanmış yaralara bastırdı ve onun zevke kapıldığını, başını geriye atarak, saçları dağınık ve nemli bir şekilde, pençelerini onun tenine geçirirken, dua eder gibi adını fısıldadığını izlediği anıların içine daldı. Dünyayı dolaşmış, ölen adamların son nefeslerinde, vahşi hayvanların kükremelerinde ve kadınların nefes nefese inlemelerinde lanetli adını duymuştu, ama hiçbiri zihninde ve bedeninde onun kadar iz bırakmamış, onun ağzından çıktığı kadar değerli olmamıştı.

Yaraları yeniden açmak, o ham, yakıcı coşkuyu yeniden tatmak için can atıyordu. Ruhunu teslim ettiği o anı kendine hatırlatmak için.

Onun başka bir kadını hayal ettiğini düşünmesi bile gülünçtü. Kimse onun aç, harap kalbini onun yaptığı gibi besleyemezdi. Acımasız eller tarafından bir kadını

ve karşılığında hiçbir şey beklememek için eğitilmişti. Onunla birlikte olmak, Zevander'ın acı içinde zevk aldığını ilk kez fark ettiği andı. İlk kez biri ondan hiçbir şey almadan ona bir şey vermişti.

Maevyth. Adı, sadece onun dokunabileceği, kalbindeki boşucu bir odacık olan göğsünün boşluğuna kazınmıştı.

Onu seviyordu.

Tanrılar, onu seviyordu.

Hayatının yarısını zincirlerle geçiren bir adam olarak, başka hiçbir kadının kendisini bu kadar özgür hissettirmediğini kesin olarak söyleyebilirdi.

Bu kadar canlı.

Ve bu tek başına onu tehlikeli, onu ondan almaya çalışan herkes için bir tehdit haline getiriyordu.

Vücudu yeniden sertleşti, penisi deri giysisine baskı yapmaya başladı, elleri sıkı yumruklar haline geldi. Sıkıp gevşetiyordu. Ona dokunma ihtiyacı şiddete varacak kadar büyüktü, ama o coşkulu duruma geri dönmek, o anı tekrar tekrar yaşamak istese de, kendini zorlayarak bu düşünceleri bir kenara itti.

Akşamın yarısını, dağlara tek başına gitmesi gerekip gerekmediğini düşünerek geçirmişti. Tapınakta güvende olacaktı, ölümlülerin yaşadığı topraklarda gördüğü küçük kulübeler ve terk edilmiş evlere kıyasla bir kale gibiydi ve yol boyunca neyle karşılaşacaklarını kim bilebilirdi? Sinir bozucu gökyüzü faresini ne kadar sevmese de, Raivox onu koruyacaktı.

Ve gerçek şu ki, kız kendini koruyabilirdi. Güçlüydü. Kendine güvendiğinde güçlüydü.

Zevander, kız uyanmadan ayrılmaya karar vermiş, giyinmişti, ama yine de bu düşünceye dayanamıyordu. Vivicantem olmadan kız için giderek daha büyük bir tehdit haline gelme ihtimali olsa bile.

Kız uykusunda hareket etti, çarşaflar vücudunun pürüzsüz kıvrımlarının üzerinden kaydı. "Zevander." Adı, rüyasında mırıldandığı bir fısıltı gibi dudaklarından çıktı ve göğsü sıkıştı.

Onu rüyasında görüyordu.

Ayağa kalktı, odayı geçti ve yatağın yanında diz çöktü. Saçları yastığın üzerine ipeksi bir gölge gibi yayılmıştı ve yüzüne düşen birkaç tutamı geriye doğru itti. Dudakları

göğsünü nazik bir dalga gibi inip kalkan hafif nefesler için açıldı ve Zevander onları yakalama, nefes nefese bir öpücükle onu yutma dürtüsüyle mücadele etti.

Tanrılar adına, kız acı verecek kadar güzeldi.

Hayatında, güneşin doğuşu ya da batışı, yıldız yağmuru ya da gündönümü gibi, ona bakarken hissettiği aynı hayranlığı uyandıran tek bir görüntü bile hatırlayamıyordu. O, damarlarında akan vahşi bir nabızdı. Zihnindeki sabit bir çapa. Direnmek için ne gücü ne de isteği olan, tanrısal olmayan bir takıntı.

Yumuşak bir karıncalanma ensesini okşadı ve Zevander, kapı kolu sallanıp hareket ederken kapıya doğru döndü. Ayağa fırladı ve bir duman bulutu çağırdı, yabancı içeri girerken karanlık odada kayboldu.

Bir bıçak öncülük ederken, davetsiz misafir sessizce odanın içinden parmak uçlarında yürüdü, gözleri Maevyth'e dikilmişti.

Gözlerini sıkıca kapatan Zevander, avucunun içini şakağına bastırdı ve Maevyth uyurken birinin onu almaya geldiğini düşündüğü son anı hatırladı.

Gerçek değil. O gerçek değil.

Ancak, dışarıdan gelen düşük bir hırıltı, Raivox'un farkına vardığını, ancak henüz kendini göstermediğini haber verdi.

Zevander düşüncelerinden sıyrıldı ve yatağa yaklaşan ölümlüyü takip etmeye devam etti.

Yolun yarısından biraz fazlasını kat ettikten sonra, adam durdu ve odanın etrafına bakındı, ne kadar boku yediğinin farkında değildi.

Devasa bir siluet pencerenin görüş alanına girdi ve davetsiz misafirin omurgası dikleşti, bakışları yavaşça onu takip eden öfkeli gümüş gözlere doğru kaydı.

Kılıcını çoktan çekmiş olan Zevander, adamın ağzını eliyle kapattı ve nefesini boğdu. Adam çığlık atamadan ya da bir kelime bile söylemeden onu uyandırmadan, bıçağı yabancıнын boğazına dayadı. "Şu anda en az endişeleneceğin kişi o," diye fısıldadı Zevander kulağına, sonra onu odadan dışarı sürükleyerek koridora çıkardı.

Tapınağın ilk katına ulaştılar ve kulaklarının duyabileceği mesafeden uzaklaştıklarında Zevander onu bıraktı.

Adam dizlerinin üzerine çöktü, ellerini birleştirdi, sanki dualarının onu kurtaracak gücü varmış gibi. "Lütfen. Diğerleri... beni gönüllü olarak gönderdiler."

Zevander başını eğdi ve onu sessizce izledi. İnsanlar ne kadar acınası olabiliyorlardı — güçsüz, ama aynı zamanda çok cesur. Avucunun içine bir akrep çağırdı ve adamın gözlerinin büyüdüğünü ve çenesinin titrediğini izledi. Yabancı, bıçakla odasına gizlice girmiş olmasaydı, aşırı büyümüş bir çocuk gibi sızlanan bu ağlayan yaratığa gülerdi belki.

"Lütfen. Ona... zarar vermeyecektim. Yemin ederim." Ellerini kaldırarak, adam ayağa kalktı ve yavaşça geri çekildi, ama niyeti ne olursa olsun fark etmezdi.

Zevander'ın zihninde, Maevyth'i uykusunda öldürmek niyetindeydi. O odaya adım attığı anda kendi ölümünü mühürlemişti.

Hızlı refleksleriyle Zevander, adam kaçamadan onu yakaladı ve avucunu yine yabancının yüzüne bastırarak akrebin ağzına girmesine izin verdi. Akrep adamın boğazından aşağı inerken, adamın boynundaki yılan dövmesi neredeyse kıvrılıyor gibiydi. Akrep organlarını parçalayıp onları sıvılaştıran zehiriyle onu sokarken, adamın boğuk çığlıkları Zevander'in avucunda titreşti. Ağzından şiddetli bir şekilde kan fışkırdı ve yere sıçradı.

Zevander onu hızla omzuna attı ve merdivenlerden aşağı, mahzene doğru taşırken adamın boğulma ve öğürme seslerini dinledi. Koridorun ortasında ıslak bir sıçrama sesi duydu ve arkasına döndüğünde taşların üzerinde kan ve organ izleri gördü.

Kıvrımlı yolu takip etmeye devam etti, mezarı ve hevesli köylülerin tuttuğu meşalelerin titremesini görebilene kadar. Köylüler, seçtikleri suikastçının görevini başarıyla yerine getirip getirmediğini öğrenmek için sabırsızlanıyorlardı.

Yaklaşan Zevander, daha önce menteşelerinden kopardığı kapıya doğru büyük adımlarla yürüdü ve köylüler geri çekilince dudaklarında bir sırıtış belirdi. Zevander, aralarındaki mesafeyi aşarak cesedi fırlattı

ve ceset mezarın hemen içinde durduğunda, koridorda çığlıklar yankılandı.

Kadınlardan biri ileri atıldı ve kadın onu atlatmaya çalıştığında, Zevander keskin ve soğuk bir hareketle elini uzattı. Aeryz kadını mezara doğru fırlattı ve kadın yere düşerek bayıldı. İçeri girdikten sonra, Zevander kendisinden korkarak saklanan yüzleri taradı. Aralarında tek bir çocuk bile yoktu. Olsaydı, Zevander onları olacıklardan kurtarabilirdi.

"Bu geceden itibaren, ona bir daha asla zarar vermeyeceksiniz." Sırtındaki büyük akrep kıpırdadı ve bedeninden çıkarak canlı bir yaratığa dönüştü. Onları duvarın oyuklarına kaçırarak devasa bir canavar. Zevander iki avucunu kaldırdı ve siyah dumanın içinden yüzlerce akrep belirdi, onları kovalayarak zeminde koşturmaya başladı.

Ağır demir kapılardan birini kaldırıp menteşesine geri yerleştirirken, etrafında korkunç acı çığlıkları yankılandı. Büyük akrep kaçmaya çalışanları uzaklaştırırken, küçük akrepler onun cinayetlerini gerçekleştiriyordu. Zevander menteşelerin üzerine alev göndererek onları kapıya lehimledi. Acı ve ıstırap dolu çığlıklar mezarı doldurdu, o ise diğer kapıyı da rahatça kaldırıp mezarın dışına çıktı ve merhamet çığlıklarını diğer tarafta bıraktı. Kapıyı kapattıktan sonra, evcil hayvanlarını avucuna geri çağırdı ve siyah kıvrımlı bir duman, kurduğu bariyerin altındaki küçük çatlaktan sızmaya başladı. Duman, kolunun uzunluğu boyunca yukarı tırmandı ve derisinin altına girdi.

Üst kata doğru ilerledi, ancak hapisane hücrelerinin bulunduğu koridora ulaştığında durdu. Korku parmakları omurgasını gıdıkladı ve bitişik geçidin sonundaki kasaya doğru yürüdü. Kulağını devasa demir kapıya dayadı ve herhangi bir ses dinledi.

Her şey sessizdi.

Zevander kapıyı çaldı ve çınlayan yankı, kapının diğer tarafındaki çılginca vurma sesleri tarafından bastırıldı.

"Çıkarın beni! Lütfen! Zevander! Oradaysan, çıkar beni!"

Theron'un mahzenden gelen çığlıkları, zihninde ölülerin hayaletleri gibi gelip giden istenmeyen görüntüler uyandırdı.

Ağır bir taş kutu. Eski, siyah kayaya kazınmış büyüler. Parmakları sembollerin üzerinde geziyordu.

"Mor samanet."

Zevander geriye doğru sendeleyerek nefesini verdi ve zihnini görüntülerden arındırdı. Uzaklaşarak düşüncelerini Maevyth'e geri döndürdü.

Maevyth.

O bıçağı tutan davetsiz misafirin hatırası, onunla ne yapmış olabileceğine dair görüntüler uyandırdı. O uyurken boğazını kesen görüntüsü zihnini kemiriyordu. Gözlerini sıkıca kapatan Zevander, onları kırmızı bir kan bulutuyla boğdu ve kendi organlarıyla boğulan adamın ksrklerini hatırladı. Onu tekrar öldürmek istedi.

Sıkılı yumrukları daha fazla kan, daha fazla öfke, daha fazla çığlık istiyordu.

Ellerini titreyerek cebine uzandı, akrep kolyesini çıkardı ve onu karanlık bir uurumdaki ip gibi sımsıkı tuttu. Ona ihtiyacı vardı. Damarlarında ve kanında. Lanetli ateşini uyandıran acımasız iştahını yatıştırmak için onun sakinliğine ihtiyacı vardı. Bir kılıç arzuladığında onu sakinleştiren o yumuşak sözlere.

Merdivenlerden tapınağın st katına çıktı ve odaya girdiğinde Maevyth'in hala huzur içinde uyuduğunu gördü. Raivox pencereden onu izliyordu ve Zevander odanın diğer ucuna doğru ilerlerken, ilk kez corvugonun bakışlarında bir tehdit hissetmedi. Sanki Zevander'in yaptığını anlamış gibiydi.

Suikastçı kısa bir baş sallama yaptı ve botlarını çıkarırken Raivox arkasını döndü ve kendine yaptığı yuvaya geri döndü. Gözlerini ondan ayırmadan gömleğini çıkardı ve deri giysilerini yere attı, tekmeledi.

O, battaniyenin altına girip onu kendine çekerek, onun tenini hissetmek, o tatlı narenciye kokusunu içine çekmek için çaresizce çabalarken, kız neredeyse hiç kıpırdamadı. Elleri kanlı halde, onu vücuduna sıkıca sarıp omzuna bir öpücük kondurdu.

Özverili bir adam, kaleden gizlice çıkıp dağlara tek başına yolculuk yapar, kadını hala karşı karşıya olduğu en karanlık günlerden kurtarırdı. Ne yazık ki , Zevander en bencil piç kurusuydu.

BÖLÜM ELLİ YEDİ

ZEVANDER

Geçmiş

Zevander, yorgunluğun sınırlarını zorlayarak vücudunu zorlarken, şakaklarında ter damlaları oluşmuştu. Kollarını yukarı doğru iterek kendini yerden kaldırırken titriyordu ve kendini indirirken homurdanıyordu.

"Bir orgoth ile kafa kafaya gelmeyi mi planlıyorsun?" diye sordu Theron, sesinin şaşırtıcı tınısı Zevander'ın kollarını biraz titretti.

Zevander alaycı bir şekilde güldü. "Bir orgoth ile yüzleşmek için çok fazla güç gerekmez," dedi boğuk bir sesle ve üç bininci kez tekrar yukarı doğru itti. "En önemli şey hızdır."

"Bunu öğleden sonra onlardan biriyle dövüşen Nyxterosi piçine söyle." Theron kollarını kavuşturdu ve yanındaki duvara yaslandı. "Elleri bağlı halde."

Zevander buna burun kıvırdı. "Bu hangi fantastik dünyada oldu?"

"Madenlerde. Yüzündeki dişlerini söküp boğazını bıçakladı."

"Kulağa tanıdık geliyor." Zevander etkilenmemiş bir şekilde sınav çekmeye devam etti.

"Kafasını kopardı."

Zevander kaşlarını çatarak şınavın ortasında durdu. "Bu canavarca Nyxterosi kim?"

"Torryn adıyla biliniyor."

"Torryn? Neye benziyor?" Zevander dizlerinin üzerine çöktü ve alnındaki teri kolunun arkasıyla sildi.

"Oldukça iri. Senden daha iri, kesin. Kafası kazınmış kızıl saçlı."

Zevander başını salladı ve yanındaki masadan bir yudum su içti. "O. Onunla birlikte büyüdüm. Babalarımız birlikte avlanırdı. Madenlerde ne işi var?"

"Diğerlerinin, birkaç Solassion muhafızını öldürdüğünü söylediğini duydum. Anlaşılan birkaç yıldır buradaymış."

Odanın diğer ucunda, bir orgoth gözlemesine girdi ve Zevander'e bakarak ikisine doğru yürüdü. "General Loyce odasına gelmenizi istiyor," dedi sert bir sesle. "Hemen."

Zevander inledi ve elini yüzüne götürdü. Kahretsin, sekizinci piercingini yaptırdığı günden beri, ona bir gece bile huzur vermedi.

"Sana başka bir suikast görevi verirse, lütfen önce kurbanında silah olup olmadığını kontrol et." Theron, Zevander'ın uyluğuna sarılmış bandajlara doğru başını salladı. "O bıçak darbeler biraz zordu."

"Onun seni çağırmasının amacının bu olduğunu sanmıyorum."

Orgoth Theron'u işaret etti. "Sen de. Onun da dikilmesi gereken bir yarası var."

Zevander ve Theron kaşlarını çatarak ayağa kalktılar ve orgoth'u takip ederek dolambaçlı koridorlardan Loyce'un yatak odasına doğru ilerlediler.

Camın tahtaya çarpmasıyla çıkan şiddetli bir ses kapıdan sızdı ve Zevander adımlarını yavaşlattı. Çığlıklar, onu en son gördüğü önceki günden daha iyi bir ruh hali içinde olabileceği umudunu yok etti. Kapının diğer tarafındaki o acımasız çığlıklar bir göstergeyse, ruh halinin daha da kötüleştiğini söylemeye cesaret edebilirdi.

Zevander kapıyı açtığı anda, bir nesne doğrudan kafasına doğru uçtu. İçgüdüsel olarak eğildi ve arkasındaki duvara çarparak parçalanmış şarap kadehini kıl payı kaçırdı.

O , genellikle titiz olan bu kadını hiç bu kadar dağınık görmemişti.

Dönüp onu görünce, olduğu yerde donakaldı.

Gözlerinin etrafında, hiç uyumamış gibi koyu halkalar vardı ve nefes nefese duruyordu. "Kral Jeret... seni çağırıyor."

Zevander, onun sözlerini ilk başta anlayamadı ve boş boş ona bakakaldı. "Kral mı?" Sesinde inanamama havası vardı. "Şaka mı yapıyorsun?"

Kadının yüzü ekşidi. "Espri yapar gibi mi görünüyorum? Kral bu öğleden sonra seni görmek istiyor."

"Ne için?"

"Özgürlüğün." Sözler bıçak gibi ağzından fırladı. "Hain kralın, Jeret Kralı'ndan senin serbest bırakılmanı istedi. Oh, senin için oldukça cazip bir teklifte bulundu. Jeret kendini tutamadı." Yatağın yanındaki masadan bir şamdan aldı ve odanın diğer ucuna fırlattı, orgoth'un kafasının yanından geçerek onu ürküttü. Çenesini sıkarak, kış rüzgarı gibi Zevander'e doğru fırladı, cüppesi arkasında sürükleniyordu. "Jeret'e seni Gildona'ya geri göndermesi için ısrar etmelisin." O geri çekilemeden, kolunu sıkıca tuttu. "Bunu yapacağına söz ver, ben de tüm ihtiyaçlarını karşılayayım. Bana bu iyiliği yap."

Söylediği sözler, yalvaran sesi, hepsi ona yabancıydı. Generalin acımasız ve talepkar olmaktan başka bir yönü olduğunu hiç bilmiyordu. O ana kadar gözlerinde korku görmemişti. Zevander dişlerini gösterdi ve yüzünü tiksinti ile buruşturarak kolunu kurtardı. "Sana hiçbir şey borçlu değilim."

Dudaklarının titremesi ve gözlerinin seğirmesi, içindeki sıkı sıkıya sarılmış öfkenin dışarı sızdığını gösteriyordu. "Seni yok edebilirdim."

"Zaten yok ettin." Duygusuz bir sesle, ona bakarak, öfkesinin bir su ısıtıcısı gibi kaynamasını izledi.

"Hayır. Çektiğin acı hafif kalır. Sana çok fazla zarar vermemeye özen gösterdim. Benim *gerçekte* neler yapabileceğimi bilmiyorsun." Avucuyla boğazını kavradı ve onu uyarmak için sıktı, ama bu onun ilgisizliğini ortadan kaldırmaya yetmedi. "Buradan çıkıp kralın teklifini kabul etmeye niyetlenirsen, ben..."

"Ne yapacaksın?" Zevander meydan okurcasına sordu, yüzünde yenilgi ifadesinin kaybolduğunu izleyerek. "Beni dövecek misin? Beni sana zevk vermek için zorlayacak mısın? Hadi, yap o zaman. Tadını çıkar. Bana son kez elini sürmüş olacaksın." İçinde kıvrılmış bir öfke yavaşça çözülmeye başladı, sessizliği çığlık atıyor, tırmalıyor, ona uzanıp onu boğazlaması için yalvarıyordu, ama kendini sertleştirdi. Çünkü ona yapabileceği hiçbir şey, onun özgürlüğü yüzünden soğukkanlılığını kaybetmesini izlemekten daha tatmin edici olamazdı. Onun onu zincirlerinden kurtarmak zorunda kalmasını izlemek.

Dişlerini göstererek yana doğru atıldı ve şarap kadehinin yanındaki masadan bıçağı kaptı. Çelik parıltısı kalbine doğru kıvrıldı, ama bir yılanın saldırısı gibi, Zevander bıçağı kaburgalarına saplamadan bileğini yakaladı. Hançer aralarında kalırken eli titriyordu.

"Seninle işim bitti." Acıyan bir bakışla onu bıraktı ve başka bir şey söylemeden odadan çıktı.

Bir şarap kadehi yanından vızıldayarak geçti ve önündeki duvara çarparak parçalandı. Zevander bunu görmezden geldi ve kapıdan çıkmaya devam etti, kadının çığlıkları ve deli saçması sözleri peşinden geliyordu.

* * *

Zevander, Loyce'un hizmetçilerinden biri tarafından kendisine bırakılan tunik ve pantolonla yıkanıp giyinmişti. Kendine bakarak, en son ne zaman bu kadar şık ve temiz bir şey giydiğini hatırlamaya çalıştı. İpek tunik boynuna yapışmış, yumuşak kumaş yara izli, pürüzlü cildine takılmıştı. Kendisini köle olarak tanımlayan şeyleri çıkarmaktan çok hoşlansa da, yeni kıyafetleri başka bir şekilde boğucu geliyordu.

"Çok temizlenmişsin." Theron'un sesi düşüncelerini böldü ve Zevander dönüp diğer kölenin gözlemesine girdiğini gördü. "Özgürlüğün için tebrikler."

Dudaklarını sıkıca kapatan Zevander başını salladı. "Henüz bunun arkasındaki nedeni öğrenemedim."

"Endişeli görünüyorsun." Theron başını eğdi ve Zevander'ı inceledi. Zevander omuz silkti ve boğucu tunikasını biraz daha düzeltti.

"Endişelenmek için bir neden yok. Bir kralın bir kölenin eşlik etmesini istediği her gün olmaz."

"Sen temkinlisin."

"Benim yerimde olsanız da temkinli davranmaz mıydınız?"

"Belki. Ama seni endişelendiren ne?"

Zevander, bunun doğru olabileceğinden korktuğu için sesli olarak söylemeye cesaret edemedi ve başını salladı. "Önemli değil."

"Bir insanın özgürlüğe olan heyecanını engelleyen her şey, bana sorarsan oldukça önemli görünüyor. Bu cehennem çukurundan ayrılma vaadi kesinlikle moralini düzeltir."

"Emin değilim..." Zevander, ellerini oynatarak gülümsedi. Belki de tereddütünde fazla temkinli davranıyordu.

"Artık özgür bir adam olduğun için artık arkadaş değil miyiz?" Theron gözlerini kısarak duvardan uzaklaştı.

"Henüz özgür değilim. Kraldan af gelmedi."

"Senin de dediğin gibi, bir kral bir kölenin arkadaşlığını boşuna istemez."

"Ben öyle dememiştim, ama sanırım buna yakın bir şey."

"O zaman söyle bana." Bu sefer bakışlarını indiren Theron'du. "Özgürlüğe en yakın olduğum an bu. Bir adamın zincirleri kırılmadan önce zihnini neyin rahatsız ettiğini merak ediyorum." Sesinde bir hüzün vardı. Zevander'ın on yıllar sonra bile anlamaya çalıştığı türden bir kabullenme.

"Neden?" diye itiraf etti. "Neden ben? Neden şimdi?"

"Bu, sakladığın büyük sır mıydı?" Theron gülerek başını salladı. "Biraz daha... makul bir şey bekliyordum."

"Generali duydun. Kral Sagaerin benim serbest bırakılmam için oldukça cazip bir teklifte bulundu."

"Ve sen sevinmedin mi?"

Söyle, diye başı onu teşvik etti. Sonuçta, korktuğu sözleri evrene salmak belki de daha iyiydi. "Temkinliyim. O annemi seviyordu. Onun ölümünden babamı ve beni sorumlu tuttuğunu sanıyorum."

Theron'un yüzündeki mizah, daha ciddi bir ifadeye dönüştü. "Seni öldürmek istediğini mi düşünüyorsun?"

Zevander, gözlemevinin açık alanına doğru büyük adımlarla yürüdü ve duvarların ötesindeki dünyayı hayal etmeye çalıştı. Çocukluğundan beri görmediği uçsuz bucaksız bir manzara. Ama hayal edemedi. "Bir kral, bir köleyi cezalandırmak için değilse neden onunla uğraşsın ki? Beni serbest bırakması için hiçbir neden göremiyorum. Ben, ihanet ve hainlikle suçlanan bir adamın oğluyum."

"Bu endişelerini Kral Jeret'le paylaşmayı mı düşünüyorsun?" Theron arkadan yaklaşarak sordu. "Yoksa General Loyce'un tavsiyesi gibi teklifi reddetmeyi mi? Sana rahat bir hayat vaat etti."

Acı bir gülümseme, Zevander'in dudaklarını bir gülümseme ile tiksinti arasında bir ifadeye dönüştürdü. "Onun vaatleri yalan. Sagaerin beni öldürmeyi seçse bile, ölüm onun kölesi olarak kalmaktan daha iyidir." Sözleri Theron'u rahatsız etmiş gibi görünüyordu, kaşlarını çatı ve başka yere baktı.

"Zevander Rydainn," diye tanıdık olmayan bir ses kapıdan geldi ve dönüp baktığında orada bir Solassion askeri duruyordu. "Benimle gel."

Zevander başını salladı ve Theron'a baktı.

"Tanrılar merhametli ve şefkatli olsun," dedi Theron hızlıca, sonra tekrar manzaraya döndü.

* * *

Zevander, ellerinin titremesini önlemek için yanlarında sıkıca yumruklarını sıktı ve saygı göstergesi olarak başını eğdi. Sinirlerinin bozulmasına lanet olsun.

Baştan aşağı beyaz ipek giysiler giymiş, altın süslemeli, asil bir görünüşe sahip Kral Jeret, mücevherlerle süslü parmağıyla tahtının koluna vurdu. "Görünüşe göre kralınız oldukça ısrarcı. Bu, sizin serbest bırakılmanızı istediği üçüncü sefer. Elbette, önceki teklifleri reddettim. Onları aşağılayıcı buldum."

Zevander, Kral Sagaerin'in bu sefer onu ikna etmek için ne teklif ettiğini hayal bile edemiyordu.

"Majesteleri, izin verirsiniz..." Loyce'un sözleri, Kral Jeret'in tiksinti dolu bakışları altında sessizliğe gömüldü.

"Olmaz. O kızı öldürmek bizi zayıflattı. Artık takas edecek hiçbir şeyim yok!" Yumruğunu tahtın koluna vurdu. "Kardeşi, şu anda yanında duran yirmi bin katil ve eğitimli razorwolf'larla Kastellias'a hak iddia etti."

Şüphesiz Vaelora ve kardeşi Kael'den bahsediyorlardı. Kralın gayri meşru çocukları.

Zevander'ın ormandaki en büyük kurt türü olan razorwolves hakkında tek bildiği, onlar hakkında anlatılan efsanelerdi. İnsanlar gibi hassas ve kurnazca avlandıkları ve bazen avlarıyla oynadıkları söyleniyordu. Bazıları onların bir zamanlar insan *olduklarına*, ormanda kaybolan ve canavara dönüştürülen avcılar olduklarına inanıyordu. Onları eğitebilecek herhangi bir ordu, çok güçlü olmalıydı.

"Bir kralın, şöhretli *korsanlardan* oluşan bir çeteyi bile savuşturamaması utanç verici."

"Majesteleri, tüm saygımla, onun paralı askerleri eski askerlerdir.

Eğitimli eğitim mageduell Bu garip garip
bunu görmek onun bu kadar itaatkar, bu
kadar acınası görmek garipti, çünkü o, acımasızlık dağıtmaktan zevk alan biriydi.

Kralın dudakları küçümsemeye seğırdi. "Evet. Ve adamlarımız işe yaramaz. Onlara karşı koyacak hiçbir şeyim yok."

"Belki *de* önemli bir şeyin vardır." Zevander'e döndüğünde gözlerindeki acımasız eğlence, keskin tırnaklarıyla onun sinirlerini tırmaladı.

"Bu ne olabilir ki?" diye sordu kral sıkılmış bir sesle.

Gözlerini Zevander'dan ayırmadan sıırttı, bu görüntüsü Zevander'ın dişlerini gıcırdatmasına neden oldu. "Bana söylendiğine göre bu adam Caligorya'ya sızmış."

Zevander'ın kanı dondu, kasları gerildi. Stoik ve duygusuz kalmak için dişlerini sıktı, zihni bir açıklama bulmak için çabalıyordu.

Theron. Theron olmalıydı. Zevander'ın bunu anlattığı tek kişi oydu.

Kralın arkasındaki büyücü, kaşlarını çatarak öne çıktı. "Bağlayıcı bandı takmıyor mu?"

"Takıyor. Yine de, zaman zaman kendinden geçiyor."

"İmkânsız!" büyücü, sanki onun suçlamasından hakaret görmüş gibi itiraz etti. "Onu buraya getirin."

Onu taht odasına götüren Solassion askeri kolunu tuttu ve onu kürsünün basamaklarına doğru itti. Büyücü dikkatlice yaklaştı ve cüppesinin içinden inci beyazı sıvı dolu küçük bir şişe çıkardı.

Vivicantem.

Muhafızlara başını salladı, muhafızlar Zevander'ın elini tutup kapalı yumruğunu açtılar. Algılanamaz izler, yıllar boyunca derisine oluşan nasır ve diğer izlerle karışmıştı. Dokunulduğunda bile artık neredeyse fark edilmiyordu.

Büyücü vivicantem'i avucuna döktü ve cildinde gezdirdi. Elinde hafif bir karıncalanma hissetti ve orada oluşan mavi parıltı, Zevander'ın midesine bir korku dalgası gönderdi, çünkü Caligorya'da öğrendiği tüm semboller avucunda parlıyordu.

"İmkansız," diye fısıldadı büyücü tekrar.

"Evet. Bu kesinlikle imkansız." Elleri arkasında, Loyce yanlarına geldi. "Bu bantlar, her türlü kan büyüsünü engellemek için tasarlanmıştır. Bu da onun tanrılar tarafından çağrıldığını kanıtlar."

"Hapsedilmeden önce bunları kazanmış olmalı."

Zevander'a el salladı. "O buraya bir çocuk olarak geldi. Kan büyüsüne yükselmek için bile yaşı yetersizdi, glifleri *ustalıkla kullanmak* ise hiç söz konusu olamazdı."

"Bu doğru mu?" Kral dikkatini tekrar Zevander'e çevirdi. "Caligorya'da rüya görüyor musun?"

"On yıllardır Caligory'ye girmedim," diye dürüstçe cevap verdi.

"Ama o girdi ve yine girebilir," diye tartıştı Loyce, ağzından çıkan her kelime

Zevander'ı özgürlük umudundan daha da uzaklaştırıyordu. "Bence bir şey saklıyor. Caligorya'da gösterilmiş olabilecek bir şey. Belki de paralı askerlere karşı avantaj sağlayacak, tanrıların eşsiz bir gücü. Sagaerin'in onun serbest bırakılmasında ısrar etmesinin nedeni bu olabilir."

"Tanrıların gücüne sahip olmak tehlikeli olur." Büyücünün sert bakışları, gölgelendiren kalın beyaz kaşlarının altında daha da sertleşti. "Bana sorarsan, onu yok etmek için bir neden olur."

"Ya da sahip olmak." Kral Jeret'in sesindeki entrika, Zevander'e özgürlüğü için şansı çoktan yitirdiğini gösterdi.

Sinirlerini sağlamlaştırdı. "O haklı. Beni yok etmelisin. Beni köle eden kral için savaşmaktansa ölmeyi tercih ederim."

"Kimse ölümden bahsetmedi, evlat." Büyücünün dudakları küçümsemeye kıvrıldı. "Bir adamı yok etmenin, bu kadar kesin olmayan birçok yolu var."

Kral bir an düşünceli göründü ve yanında duran büyücü kulağına fısıldamak için eğildi. Parmaklarını ovuşturarak Zevander'e bakmaya devam etti. "Onun Caligorya'ya girdiğini gördünüz mü, General?" diye sordu. "Kendi gözlerinizle mi?"

"Başka bir mahkumdan öğrendim. Zevander'in yaralarını tedavi eden bir şifacı."

"O hain bir pislik!" diye bağırdı Zevander, öne doğru atıldı. Üç muhafız ona doğru ilerledi, silahlarını ona doğrulttu.

"Benim huzurumda saygı gösterin, yoksa sizi asıp ve kanlı bir hamur haline getiririm." Kral ayağa kalktı, elleri arkasında bağlıydı. "Sana gelince, General Loyce, bu konuyu araştırmanı isteyeceğim. Eğer bir şey saklıyorsa, bunu bilmek istiyorum. Bu arada, Kral Sagaerin'in isteğini reddedeceğim."

Nyxteros'a döndüğünde idam edilebileceği umurunda değildi, Zevander kralın sözlerinin ağırlığını hissediyordu, özgürlüğün imkansızlığı boğazında düğümlenmişti. Sanki sırtından bıçaklanmış gibi dizlerinin üzerine çöktü. Loyce'a bakmaya cesaret edemedi. Gözlerindeki coşkuyu görmeye dayanamadı.

"Teşekkür ederim, Ekselansları." Yüzünde şüphesizki kendini beğenmiş bir gülümseme varken, sesindeki memnuniyet acı çekeceğini vaat ediyordu. Onun isyanının intikamı.

Ve artık bunun ne önemi vardı ki? Onun özgürlüğünün parmaklarının arasından kum gibi kayıp gitmesini izlemekten daha yıkıcı bir şey yapamazdı.

"Bir zamanlar Aradia'nın sana ihanet etmesini planlayanların kim olduğunu öğrenmek istemiştin," dedi Zevander, kral ve büyücüsünün taht odasından çıkmasını izlerken. "Sana söylemeyi reddettim, meydan okumak için değil, onun senden asla kurtulamayacağını bildiğim için. O zayıftı. Senden korkuyordu. Ve fırsat bulursa seni tekrar ihanet ederdi. Aslında, kralın sana yeni kazandığı güvenini de ihanet edebilir." Zevander bunu umuyordu.

Onu kendi elleriyle öldürmemiş olmanın hatasını telafi etmek zorunda kalacağı günü ipe çekiyordu. "Theron'du. Sana komplo kuran oydu."

"Farkındayım," dedi, ama gözünün seğirmesi güvenini ele verdi. "Ve o zamandan beri kendini on kat telafi etti. Normal şartlar altında, o benim evcil hayvanlarımın yemi olurdu, ama kralın özgürlüğünü reddetmesinden sorumlu olan zeki zihni nasıl cezalandırabilirim? Sagaerin, paralı askerleri yenmek için *on bin* Nyxterosi adamı yardım teklif etti. Ve Jeret *reddetti*. Bunun ne kadar büyük bir başarı olduğunu anlıyor musun? Seni sonsuza kadar kaybettiğimi sandım." Dudakları kötücül bir gülümsemeye gerildi. "Theron, Caligorya'ya sızabileceğini, karanlık alemde glifler elde edebileceğini kanıtlamama yardım edecek. Ya başarısız olursa? Ölecek." Etrafında dolaşarak, tırnağını ipek tuniğinin üzerinde gezdirdi. "Şimdi, aşkım, bu süslü kıyafetleri çıkarıp, statüye daha uygun bir şeyler giyelim."

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

KAZHIMYR

Kazhimyr, kalın ağaç köklerinin üzerinden geçerken çürümüş bitkilerin kokusu boğazını tıkadı. Her iki yanındaki kabukla kaplı duvarlar, tavanı oluşturan iç içe geçmiş köklerin ince damarlarına kadar yaklaşık on beş metre yükseklikte uzanıyordu. Ayaklarının altındaki kökler, önündeki ahşap merdivene doğru attığı her adımda tıslayarak toprağın içine çekiliyordu.

Sanki biri onu takip ediyormuş gibi, ensesindeki tüyleri diken diken oldu.

Omzunun üzerinden arkasına baktı.

Arkasındaki tek şey karanlıktı.

Çıkış olduğunu umduğu yere doğru ilerlemeye devam etti, ayak bileklerine uzanan kökleri hemen fark etmedi, ta ki baldırında bir gıdıklanma hissedene kadar, neredeyse cildini okşayan bir his. Aşağıya baktığı anda, bacakları altından kaydı. Yere çene çaprazına çarptı, dişleri takırdadı ve gözlerinin önünde yıldızlar uçuşurken, inleyerek yuvarlandı.

Kabuk dalları bacaklarına dolanarak onları sıkıca sardı. O, kemiklerini delen ve onu yerde tutan acı veren kökleri tırmalayarak ileri atıldı.

Kökler daha yükseğe tırmandı. Daha yükseğe.

Kazhimyr elini kaldırdı ve buz glifini çağırdı. Çarpık dallar avucunun etrafına ve koluna dolandı. Sert bir çekişle onu yere geri attılar, omurgası sert toprağa çarptı. Kolları yanlarına sabitlenmiş halde, boşuna kıvranıp debelenirken saldırıyı savuşturmak için pek bir şey yapamadı. Daha ince kökler alnına dolanarak onu yerinde tuttu ve Kazhimyr, küçük dikenler derisini deldiğinde çığlık attı, kemiklerine saplanırken yüzünü buruşturdu.

Panik onu sardığında dişlerini sıktı, burnundan nefes alıp verirken gözleri açıldı ve ona doğru süzülen karanlık bir figür gördü. Soluk beyaz kafatası yüzü ve çökmüş göz çukurları, örümcek silüetini oluşturan iskelet bacakları dışında ayırt edilebilen tek özellikleriydi.

Korku Kazhimyr'in kaslarını sardı, garip yaratık yaklaşırken onu titretti ve midesinde mide bulantısı hissi uyandırdı. Uzun, ipeksi siyah saçlar kulaklarının hemen üstünden sarkıyordu ve kafatasının üst kısmı kel kalmıştı. Saçlar, sanki havayı hissederek bir şey arıyormuş gibi kafasının etrafında hareket ediyor gibiydi. Göz çukurlarından, bulaşmış sürme gibi siyah bir madde sızıyordu ve yaratık yaklaşırken Kazhimyr, kabuğunun mozaik gibi ve ağaç kabuğu gibi olduğunu görebildi.

Yaratık, siyah uçlu tırnaklı ince parmağını uzattı ve Kazhimyr, kasları kaskatı kesilip vücudu o kadar şiddetli titremeye başlayınca, nefes almakta zorlanarak homurdandı. Baş köklerle bağlandığı için göremiyordu, ama tırnak bacağına bastırdı ve keskin ucu derisini deldiğinde bir tıslama sesi çıktı.

Kazhimyr'in boğazından acı dolu bir çığlık çıktı, bacağına yakıcı bir yanık hissi yayıldı. Bu dayanılmaz acının altında, binlerce böceğin kırılğan bacakları derisinin altında koşuşturuyormuş gibi, sinir bozucu bir gıdıklanma kaslarını sardı. Bu his baldırında yoğunlaştı ve Kazhimyr, bu korkunç his vücudunu sararken ve göğsüne doğru yükselirken çığlık attı.

Dur! Lütfen!

Çığlık atmak için ağzını açtı, ama ses çıkmadı.

* * *

Kazhimyr burnundan keskin bir nefes aldı, yumruklarını kumaşa sıkıca tuttu ve gözleri, sert yeşil bakışlarla ona bakan birine doğru açıldı, ağzı sert bir el tarafından kapatılmıştı.

Dravien.

Elvyniran, onu susturmak için parmağını kendi dudaklarına bastırdı.

Burnundan nefes alıp veren Kazhimyr, garip çevresine bakındı: başının üstündeki kalın kirişler, köşesinde tek bir tahta sandalye ve küçük bir masa bulunan küçük bir oda. Büyük kökler ya da ağaç kabuğu yaratıkları yoktu. Tek pencereyi yıpranmış perdeler kaplıyordu, Ravezio pencerenin yanında dışarıya bakıyordu.

Dravien elini çektiği anda, odun dumanı ve bayat bira kokusu burnunu tıkadı ve Kazhimyr titrek bir nefes verdi, kabusu düşüncelerine yapışıp kalmıştı. Ancak o zaman, son birkaç saniyeyi hatırlatan bacağındaki sürekli bir batma hissini fark etti. Battaniyeyi geri attı ve bacağının alt kısmının beyaz bir bezle sarıldığını gördü.

Sadece bir kabus.

"Kızıl saçlı olduğunu söyledi." Ravezio pencereden bir şeye bakarken alçak sesle konuştu.

"Kızıl saçlı kimseyi tanımıyorum," dedi Dravien, elini çenesine sürterek.

"Neler oluyor?" Kazhimyr yine etrafına bakındı, tanıdık bir şey arıyordu. Son hatırladığı şey, Syrenians'ın saldırısından sonra uçsuz bucaksız buzları seyretmesiydi. "Neredeyiz biz?"

"Veneficarys'teki bir tavernada. Isırıldın." Ravezio, Dravien'e doğru başını salladı. "Bu adam senin nefes almanı sağladı. Hayatta kalabileceğini düşünmemiştik."

Kazhimyr inledi. Bu pislik herif iki kez hayatını kurtarmıştı, bu da ne kadar nefret etse de Kazhimyr'in ona minnettar olmaktan başka seçeneği olmadığı anlamına geliyordu. Elvyniran'ın çabalarını takdir etmek isterdi, ama Dravien'in bakışları pencereye sabitlenmişti.

"Hâlâ dışarıda mı?" diye sordu Dravien, kaşlarını çatarak çenesini kaşıyarak.

"Kim?" Kazhimyr şaşkınlıkla oturur pozisyona geçti ve kuru bir öksürükle odada su arayarak etrafına bakındı.

"Solassion askerleri," diye cevapladı Ravezio ve sanki aklını okumuş gibi, diğer tarafındaki masadan bir sürahi su ve bir bardak alıp ona uzattı.

Kazhimyr bir bardak su doldurdu ve titrek bir eliyle, yanan boğazından aşağı kayan serin sıvıya minnettar olarak bir dikişte içti. "Solassion askerleri burada mı?"

"Evet. General Loyce ve yaklaşık yarım düzine asker, bayrakları ve armaları olmadan. Dikkat çekmemeye çalışıyorlar. İşe de yaradı, çünkü o bir şey söyleyene kadar fark etmemiştim bile." Ravezio, yüzünü kaşıyarak tırnaklarını derisine batıran Dravien'e doğru başını salladı.

"Nerede kalıyorlar?" Kazhimyr'in midesinden gelen sessiz gurultu, en son ne zaman yemek yediğini merak etmesine neden oldu. Açlığın onu pençelediği halinden anlaşıldığı kadarıyla, bir hafta olmuştu.

Dravien uzaklara bakmaya devam etti. Muhtemelen, ona elini sürerse, ona yapacağı tüm korkunç şeyleri hayal ediyordu.

"Tavernada bir odası var, ama onu ne gelirken ne de giderken gördük. Onunla birlikte başka bir Bellatrix daha var."

Kazhimyr, karnındaki kıpırdanmayı bastırmak için avucunun içini karnına bastırdı. "Kral Jeret prensi kaçırdığına göre, onunla birlikte seyahat etmemesi biraz tuhaf değil mi?"

"Orada kalmış olabileceğini tahmin etmiştim," diye cevapladı Dravien sonunda, sesi düz ve kafasında dönen düşüncelerle ağırlaşmıştı. "Kral Sagaerin'e karşı bir karşı saldırı düzenlemiş olabilir. Belki çevredeki kasabalardan birini ele geçirmiştir, ama yerlilerin kaçan birini aradıklarını duyduğumu hatırlıyorum."

Elini belindeki hançerin kabzasına dayayan Ravezio, kıkırdadı. "Dravien'in kıcı bir anlığına büzüldü. Onun için geldiğini sandı."

"Senin peşinde değil mi?"

Dravien omuz silkti. "Belki de peşinde, ama benim buraya geleceğimi nereden bilebilirdi ki? Dolion'dan sonra bana güneye gitmemi emretti." Dravien çenesini daha sert bir şekilde kaşıdı ve orada kızgın bir kırmızı iz bıraktı.

"Yerel halk Melantha adında bir kızıl saçlıdan bahsetti. Kaçırılmaya tanık olmuş olabilir. Ya da belki bir şeyler biliyordur."

Melantha? Bu isim Kazhimyr'e tanıdık gelmedi. "Peki, plan ne?"

"O yarayla yürüyerek seyahat edebilmen için birkaç gün daha geçmesi gerekecek." Dravien bacaklarına doğru başını salladı. "Burada kalacağız. Eğer bir saldırı düzenlemek için buradalarsa, Kral Sagaerin'e karşı fazla destek bulamayacaklarını düşünüyorum, bu yüzden uzun süre kalmayacaklarını tahmin ediyorum."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

Dravien gözlerini Ravezio'ya çevirdi. "Söylesene, Veneficarys hakkında fark ettiğin bir şey var mı?"

Ravezio omuz silkti ve kehribar rengi bir sıvıdan yudumladı — şüphesiz biraydı. "Sokaklar temiz."

"Tek bir cılız çocuk bile yok. Sence bunun nedeni ne?"

"Kral Sagaerin'in şehre vivicantem sağladığını mı ima ediyorsun?" Kazhimyr, açlığını bastırmak umuduyla kendine bir bardak su daha doldurdu.

"Neden yapmasın ki?" Ravezio alaycı bir şekilde gülümsedi. "Kendi halkını aç bırakıp müttefiklerini besliyor."

Dravien ayağa kalktı ve sessizce pencereye doğru yürüdü, kendini duvara yaslayarak. "Köylüler, Solassionlar geldikleri andan itibaren onlara karşı dikkatli ve temkinli davrandılar. Şu anda dikkati dağılmış gibi görünseler de, bize karşı da temkinliler. Generalin bu kadını bulması için birkaç gün ver. Bacağın iyileşecek ve Hagsmist'e gideceğiz. O zamana kadar Solassios'a dönmüş olmalılar."

"Ne kadar uzun beklersek, Zevander Dolion'un bahsettiği sembolü o kadar çabuk bulabilir," diye itiraz etti Kazhimyr.

"Ne sembolü?" Dravien dikkatini pencereden ayırdı, kaşlarını çatarak.

Kazhimyr ilk başta ona söylemekten çekindi, ama belki de bunu yapmak Elvyniran'ın kışına ateş yakarak yola devam etmesini sağlayabilirdi. "Senin gibi ahlaki değerleri olmayan bir adam için önemi yok sanırım, ama bu Umbravale'yi yıkacak kadar güçlü olduğu anlaşılan esrarengiz bir sembol."

"Yani, Zevander'ı öldürmek için ölümlülerin diyarına gidiyoruz."

Kazhimyr bir yudum daha almak için kadehini kaldırdı, ama yarıda durdu ve Dravien'e somurtkan bir bakış attı. "Hayır. Zevander bir tehdit değil. O, tüm bu olayların içinde bir piyon."

"Kimin için?"

"Tamamen güvenmediğim birine çok fazla soru soruyorsun."

"O zaman neden cevap veriyorsun?"

Kazhimyr yudum almak yerine, bardağı ve sürahiyi yatağın yanındaki küçük masaya koydu. "Çünkü Umbravale'yi geçmenin ne kadar önemli olduğunu anlamanı istiyorum. Ve burada tavuklar gibi oturup yumurtaların çatlamasını beklemek beni deli ediyor."

"Seyahat edecek durumda değilsin." Ravezio bir yudum daha bira içti ve yüzünü buruşturdu. "Lanet olsun, tadı ılık sidik gibi."

"Ben iyiyim." Kazhimyr yataktan kalkmak için yatağı itti ve sanki bir arı sürüsü derisinin altına girmiş gibi, bacağı şiddetli bir ağrı ve şişkinlikle doldu. Dişlerini sıkarak, titrek bacağını tutarak yatağa geri düştü.

"Dediğim gibi, birkaç gün daha." Dravien deri çantasını karıştırdı ve bezle sarılmış bir paketi çıkardı. Paketten iki parça kurutulmuş et çıkardı ve Kazhimyr'e uzattı, ama Kazhimyr onu elinden kaptı. "İnan bana, o acıyı çok iyi bilirim."

"Daha önce ısırıldın mı?" Kazhimyr dişleriyle etten bir parça kopardı, lezzetli tadı dilini kapladığında gözleri neredeyse geriye yuvarlandı.

"Birçok kez. Bazıları için bir ısırık ölümcül olabilirmiş. Bazıları kalıcı olarak felç olabilir, hatta bazıları önseziler yaşayabilirmiş."

Kazhimyr buna kaşlarını çattı. "Önseziler mi?"

"Rüyalar. Bazen rüyalar gerçek olur." "Sen de hiç bu önsezilerden muzdarip oldun mu?"

"Evet." Elvyniran'ın kaşları birleşti. "Bir gün altın zırhlı bir kadın tarafından yakalanıp köle yapılacağımı gördüm rüyamda."

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

MAEVYTH

Tapınak kütüphanesinin taş duvarlarını kitap rafları kaplıyordu. Bu odaya daha önce hiç girmeme izin verilmemişti. Okumanın kadınlar ve genç kızlar için uygun olmadığını savunan rahipler tarafından biriktirilmiş çok sayıda kitap vardı. Sacton Crain artık onlara hükmetmediği için, hayatta kalanlar yasaları değiştirecek mi diye merak ettim. Yoksa inançlarında sonsuza kadar değişmeden kalacaklar mı?

Zevander, babamın yanındaki masanın başında dururken, babamın diğer yanında Corwin siyah yas giysisini sade beyaz bir tunik ve pantolonla değiştirmişti. Üçü de Mortasian haritasını inceliyorlardı. Anladığım kadarıyla, dağlara yolculuk beş ila yedi gün sürecek ve arazi, iyi bir günde bile tehlikeli olacaktı.

"Sawtooth Dağları'nda tam olarak ne arıyorsunuz?" diye sordu babam.

Zevander ve ben hızlıca birbirimize baktık. "Orada bulunan bir element. Bay Moros'un bir süre önce keşfettiği bir element," diye cevapladım.

"Beyaz taşlar mı?" Babamın sesindeki ihtiyatlı ton, o taşlar hakkında ne bildiğini merak etmeme neden oldu ve onları bulabileceğimize dair artan şüphelerimin arasına kırılğan bir umut ışığı sızdı.

"Taşları gördün mü?"

"Lyverianlar onları oldukça şiddetle koruyorlar." Babam Zevander'ı baştan aşağı süzdü. "Onlarla ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

Zevander cevap vermedi, ama babama, sanki onun boğazını bıçakla kesmek üzereymiş gibi, korkutucu derecede stoik bir bakış attı. "Sadece küçük bir parçasına ihtiyacımız var," diye araya girdim. "Gördüğün

Gördüğün akrep..."

"Gördüğüm iğrenç şey. Gözlerin oynadığı bir illüzyon."

"Oh, yine başlıyoruz," diye inledi Aleysia, küçük bir şöminenin önündeki iki kadife koltuktan birine çökerek. "Hepimizin akrebini gördüğümüzü boş verin. Görünüşe göre hepimiz hayal görüyoruz. Bakmakta olduğun harita da gerçek olmayabilir. Bunu düşündün mü, Peder? Belki de *bir illüzyondur*."

Babası Aleysia'ya sert bir bakış attı. "Alaycı tavrını hiç beğenmedim, genç bayan. Birçok kişi aynı anda bir illüzyonu görebilir."

Onu bir sapkın olarak damgalayan ve bir hücreye atılmasına ve neredeyse kazıkta yakılmasına neden olan bir doktrini savunmaya devam etmesi beni rahatsız ediyordu. "Bu kan büyüsü. Ve bu gerçek, baba. Seni buna ikna etmek için zaman kaybetmeyeceğim. Yardım etmek niyetinde değilsen, söyle."

Sözlerimi, ağzında tatsız bir parça kıkırdakmış gibi çiğniyor gibiydi. "Kuzeydeki manzara Foxglove'a benzemiyor. Bu bölgelerde hiç görmediğimiz türden yaratıklarla dolu. Tehlikeli yaratıklar. Burada, nehir boyunca kalırsak, bu bizi dağların eteklerine götürecektir. Lyverianlar çok koruyucu bir halktır, ama tehdit oluşturmadığınız sürece gereksiz yere düşmanca davranmazlar." Zevander'a hızlıca bir bakış attı ve boğazını temizledi. "Buradaki tüm bu alana dağılmış durumdalar," dedi ve yol boyunca çevredeki ormanı işaret etti. "Vonkovyan askerlerine pusu kurmak için avantajlı bir rota."

"Dünya cehenneme döndüğünden beri ne kadar koruyucu hale geldiklerini kim bilebilir?" Zevander çenesini ovuşturdu, kaşlarını çatarak haritanın başka bir noktasını işaret etti. "Peki ya bu bölge? Görünüşe göre buradan onları atlatabiliriz."

Babam omuzlarını geriye attı, dikleşti ve endişeli bir ifadeyle kaşlarını çatı. Her zaman güçlü ve otoriter olarak gördüğüm adamın

Zevander'ın yanında bu kadar küçük ve kırılgan görünmesi garipti. "Bu... iyi bir fikir değil."

"Geçilmez mi?" diye sordu Zevander. "Ölümler tarafından lanetlenmiş."

Bu öneri göğsümü sıkıştırdı. Ölümleri görmenin şokunu atlatmış olsam da, ara sıra yaptıkları ziyaretler hala rahatsız ediciydi ve gördüğüm kadarıyla her zaman hoş değildi. Odadaki herkes benim endişemi paylaşıyor gibiydi, hepsi endişeli ifadeler takınıyordu — tabii ki haritayı incelemeye devam eden ve tamamen kayıtsız olan Zevander hariç.

"Yüzyılın başlarında, o topraklar bütün bir köy tarafından işgal edilmişti," diye devam etti babam. "Foxglove Parish üyelerinin bir kısmı, bizim doktrinlerimizin çok gevşek olduğunu düşünüyorlardı. Onlar, yüksek sactonlarını takip ederek kuzey topraklarına göç ettiler ve oraya yerleştiler." Duvarda asılı, beyaz saçlı ve gür gri kaşlı bir adamın portresini gösterdi. Adam, Sacton Crain'den bile daha sert bakıyordu. "Sacton Gansley'in morumberry şarabını aşırı derecede tükettiği ve bunun onu çılgına çevirdiği söyleniyordu. Yıllıklarda, onun hezeyanlar yaşadığı, sesler duyduğu, olmayan şeyler gördüğü yazıyor. Ayaklarının altında, toprağın altında şeytanlar olduğunu iddia ediyordu. Bir gün, Foxglove'dan bir tüccar ormandaki küçük köylerine gitti ve orada hiçbir şey bulamadı. İnsanların, hayvanlarının, kiliselerinin izi bile yoktu. Bazıları sacton'un onları yaktığına inanıyordu. Diğerleri ise kötü bir varlığın onları cehennemin derinliklerine yuttuğunu söylüyordu. Her halükarda, bütün köy ortadan kayboldu ve o yoldan geçen hiç kimse geri dönmedi."

"Hiçbir şey bulamayan tüccar hariç," diye itiraz etti Zevander, sesinde sıkıntı dolu bir tonla. "Hayaletlerinizin beni korkutacağını sanıyorsanız, yanılıyorsunuz."

"Lyverian dili biliyorum. Diğer yoldan barışçıl bir şekilde geçmeyi deneyebilirim, ama..."

Zevander homurdandı. "Ama..."

Babam bakışlarını indirdi. "Onların rahibesıyla pek iyi şartlarda ayrılmadığım için."

Zevander düşük bir inilti çıkardı ve omuzlarını geriye attı. "Bu da onları her zamankinden daha düşmanca hale getirebilir."

"Eminim, açıklamak için bir fırsat verilirse, ben..."

"Ne oluyor... tanrım!" Corwin odanın diğer ucuna doğru pencereye doğru yürüdü ve titrek parmağıyla işaret etti. "Az önce pencerenin önünden bir şeyin uçtuğunu gördünüz mü?" Bize dönerek gözlerini kocaman açtı. "Yemin ederim ki... bu şimdiye kadar gördüğüm en büyük şeydi." Raivox, Corwin'in arkasındaki pencereden içeriye bakarken, Corwin bunun farkında olmadan dururken, arkasında devasa bir gölge belirdi.

"Tanrı aşkına, bu da ne!" Babam masadan geriye doğru sendeledi, bir sandalyeye takıldı ve sandalye onun peşinden devrildi.

Hâlâ kaskatı olan Corwin yavaşça başını çevirdi ve ben öne çıktım. "Corwin! Bekle." I held out my hand, shifting my attention

onunla ve arkasındaki Corvugon arasında. "Hızlı hareketler onu ürkütebilir. Bakmadan önce, onun sana zarar vermeyeceğini bil. Kasıtlı olarak."

"Ben öyle demezdim," dedi Aleysia, sandalyesinin yanındaki masadan kütüphaneye getirdiği fırçayı eline alarak. "O vahşi bir hayvan ve gözünü Corwin'e dikmiş gibi görünüyor. Neyse ki o pencereden geçemiyor, yoksa senin için lezzetli, sulu bir solucan olacağını söyleyebilirdim."

"Aleysia," diye inledim, kız kardeşime onaylamayan bir bakış attım. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"O mu?" Corwin, bakmak istercesine başını yana çevirdi, ama tereddüt etti. "*Onun erkek* olduğunu mu biliyoruz? *Onun* ne olduğunu biliyor muyuz?"

Ağzımı açarak babama ve sonra tekrar ona baktım. "O bir ejderha. Bir tür. Bir kuş ejderhası."

Corwin zorla gülümsedi ve başını salladı, açıkça sinirleri bozulmuştu. "Ah. Anlıyorum." Sonunda arkasını döndüğünde, tıpkı babası gibi nefesini tuttu ve geriye doğru sendeledi, ancak yakındaki bir sandalyeye düştü. "Oh... Oh, tanrım. O... O oldukça iri, değil mi?" Sinirli bir kahkaha attı ve koltuktan yavaşça kayarak, dikkatini Raivox'a vererek hepimizin durduğu yere geri çekildi. "Peki, kuşlar gibi mi yer? Solucanlar? Tohumlar? O tür şeyler mi?"

"Çoğunlukla hayvanlar."

"Tabii ki. O vücudu doldurmak için bir tahıl ambarı dolusu tohum yemesi gerekir herhalde." Elini göğsüne koyan Corwin, gözlerini kapattı ve uzun bir nefes verdi.

"İyi misin?" diye sordum.

"Evet, evet. Devam edin." Bize el salladı. "Kalbim ağzımdan fırlamadan önce biraz sakinleşeyim. Harita çizmeye devam edin."

Raivox, onu bir yemek olarak değerlendirip değerlendirmedini merak etmeme neden olacak kadar meraklı bir şekilde ona bakmaya devam etti.

Babam haritaya geri döndü, muhtemelen ejderhayı hayal ürünü olarak görmezden geliyordu, bu konuda oldukça sakindi. "Dağlara giden en güvenli yolu tartışıyorduk."

"Biz diğer yolu kullanacağız." Zevander'ın keskin ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. "Tabii kiliseleri ve insanları yiyen hayaletlerden başka şeyler de yoksa?"

"Hayalet yaratıkların ve büyücülük heveslerinle, doğaüstü olayları kınamaya pek uygun değilsin."

"Hayalet." Zevander alaycı bir şekilde güldü. "Ve sen seyahat etmeye pek uygun görünmüyorsun, bu yüzden geride kalmanı tavsiye ediyorum."

Babam, kendinden çok daha iri olan adama karşı omuzlarını dikleştirdi. "İki kızımı tek başına o dağlara göndermeye izin vereceğimi sanıyorsan, çok yanılıyorsun."

"Burası güvenli. Yeterli yiyecek var. Sen bizi yavaşlatırsın." Sözlerinde bir parça doğruluk payı olsa da, acı verici derecede soğuk üslubu beni rahatsız etti. "Aleysia seninle kalabilir."

Aleysia, saçını tararken oturduğu yerden alaycı bir şekilde güldü. "Neredeyse kazıkta yakılacağım bu tapınakta kalmayacağım."

Zevander, avuçlarını masaya dayayarak başını eğdi ve sabırsızlığı açıkça belli oluyordu. "Grubumuz ne kadar büyük olursa, oraya varmamız o kadar uzun sürer."

Aleysia fırçasını indirdi ve kollarını kavuşturdu. "Maevyth de geliyor mu?"

Zevander başka bir şey söyleme fırsatı bulamadan, "Evet," dedim.

"O zaman ben de gidiyorum."

Zevander inleyerek elini yüzüne götürdü.

"Atların nerede olduğunu biliyorum," diye ekledi Corwin sessizce. "En az bir düzine kadar. En azından, son bildiğim kadarıyla. Beslenmelerinden ben sorumluydum."

onları bir kerede."

"Nerede?" Zevander gözlerini ona dikti.

"Aşağıda. İki yüzyıldan biraz fazla bir süre önce Scallym vebasından sonra inşa edilmiş bir ahır var. İki düzineye kadar hayvan barındırabilir. Sacton Crain domuzları ve keçileri et için kestirdi, bu yüzden sadece atlar kaldı. Hızlı bir şekilde kaçmamız gerekirse diye onları hayatta tutmanın zorunlu olduğunu düşünüyordu."

"Bütün bir köy ve sadece bir düzine at mı?" Zevander kaşlarını kaldırdı ve benim de aklımdan geçen soruyu seslendirdi. "Herkesin kaçışını planlamış gibi görünmüyor."

Corwin omuz silkti. "Sanırım öyle."

"Bana bu ahır göster." Zevander'ın ses tonunda yoğun bir şüphe vardı, ama bana hızlıca bir bakış attığında, suikastçının ani merakından şüphelenen ben oldum.

"Sizinle geliyorum." Sanki kaçmaya çalışacaklarmış gibi onlara doğru adım attım. Bir atla kaçıp dağlara doğru yola çıkması ne kadar kolay olurdu.

Zevander'ın gözleri o anda bana çevrilmişti, direnen bakışlarında argümanı çoktan şekillenmişti. "Yolculuğumuz için erzak lazım. Battaniyeler. Bulabileceğin her türlü silah."

"Babam ve Aleysia'nın bunu halledebileceğinden eminim," diye karşılık verdim. "Senin olmadan gideceğimden endişeleniyorsun."

"Öyle değil mi?"

"Ve yine de aptalca peşimden geleceğin riskini mi alayım? Hayır. Kendimi bu baş ağrısından kurtarmayı tercih ederim." Yavaş, içten içe yanan bir özgüvenle ve gözlerinde eğlenceli bir bakışla odayı geçerek bana doğru yavaşça yürüdü. "Senin entrikalarını körükleyecek havada değilim."

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "En azından ne kadar aptalca bir şekilde karşı koyabileceğimi anlamaya başlıyorsun."

"Gerçekten." Bana doğru eğildi ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Meydan okuman beni büyüledi."

Corwin boğazını temizledi. "Peki... devam edelim mi?"

Zevander gözlerini benden ayırmadı, ama gözünün altındaki seğirme, Corwin'in peşinden odadan çıkmadan önce sinirini belli etti.

Aleysia kollarını kavuşturdu ve başını eğdi. "Bilemiyorum. Sanırım üçünüzün bir ilişkide çok iyi anlaşacağınızı düşünüyorum."

"Aleysia Bronwick. Bu tür konuşmalar yapmayacağız," diye uyardı babam.

"O konuşma mı?" Aleysia burun kıvrırdı. "Baba, keşke bilseydin. Ormana sürgün edilmemin sebebi..."

"Joseph Marowe'yi öptüğün için. Evet, biliyoruz." Dudaklarımı sıkıca kapatıp, başımı hafifçe salladım. Babamın, Riftyn amcanın çocuğuna hamile olduğunu itiraf ettiği için onu cezalandıracağını çok iyi biliyordum.

"Joseph Marowe mı?" Babam yüzünü kaşıdı. "Albert'in oğlu mu?"

Aleysia bir an düşünür gibi göründü, sonra babama dönüp gülümsedi. "Evet, baba. Joseph Marowe. Albert'in oğlu. Muhtemelen çoktan ölmüştür."

"Sacton Crain *ensestten* neyi kastetti?" diye sordu.

"Onun suçlamalarda bulunmayı ne kadar sevdiğini bilirsin. Seni kafir olarak nitelendirdi, oysa sen tanıdığım en dindar insansın. Hatta aşırı derecede."

Babam kaşlarını çatı ve başını salladı. "Doğru. O berbat bir Sacton'du."

Bir an suçluluk duygusu içimi sardı, ama Zevander'ın eğitim sırasında her zaman empati kurmamız gerekmediğini söylediği sözleri aklıma geldi. Ne de olsa Sacton Crain annemi öldürmüştü. En azından onun ölümü, annemin ölümünün kefareti olmuştu. Başımı salladım. "Hadi, gidip birkaç şey toplayalım."

Üçümüz kütüphaneden çıkıp tapınağın ana şapeline giden kısa bir koridora girdik.

"Bundan emin misin, Maevyth?" Babam tapınağı geçerken sordu. "Senin... arkadaşın. Sanki bir şeyler saklıyormuş gibi hissediyorum."

"Bütün bir akşamı onunla geçirdikten sonra mı bunu anladın, baba?" Aleysia güldü. "Onu savunmuyorum, yanlış anlama. Dün yaptığı inanılmaz girişi takdir ediyorum, ama bana sorarsan zamanlaması biraz yanlış. Ve ilk başta kaçmasaydı, Sacton Crain tarafından yakalanmazdık."

Adımlarımı yavaşlattım ve ona kaşlarımı çatarak baktım. "O mahzende olmamızın sebebi sensin."

"Evet, ama bu iyi bir şey," diye omzunun üzerinden tükürdü.
"Babam orada açlıktan ölecekti ve biz bunu asla bilemeyecektik."
"Burada aynı şeyi tekrar tekrar tartışıyoruz."
"Tartışan sensin. Ben sadece açıklığa kavuşturuyorum."
Hayal kırıklığıyla homurdandım. "Soruna cevap vermek gerekirse,
evet, babacığım. Ona güveniyorum."
"Öyle umarım. Bu yolculuk uzun ve tehlikelerle dolu olacak."

ALTINCI BÖLÜM

ZEVANDER

Gözleri önündeki tıknaz adama sabitlenmiş olan Zevander, elinde bir meşale tutarak Corwin'i takip etti ve merdivenlerden inerek tapınağın alt katına indi. Zaman zaman, ölümlü adam utangaç bir gülümsemeyle omzunun üzerinden bakıyordu, ama bunu yaparken, beceriksiz ayakları neredeyse dengesini kaybetmesine neden oluyordu. Merdivenlerin altına vardıklarında, Corwin, Zevander'ın önceki gece, akrepleriyle tüm köyü mezara hapsettiği yöne döndü.

Corwin, farkında olmadan loş koridordan ilerledi ta ki botunun altında bir şey çamurlu bir ses çıkarana kadar ve durana kadar. "Tanrım, bu da ne..."

Zevander, Corwin'in sıvılaşmış organların izlerini incelemesini izlerken dudaklarının köşelerinde bir gülümseme belirdi.

Corwin parmağını kan izlerinin üzerinde gezdirdi ve meşale ışığına doğru kaldırdı. "Görünüşe göre bir şey... yaralanmış." İlk başta fark etmediği izlerin merdivenden önlerindeki uzun, karanlık yola kadar uzandığını fark ederek, şüphesiz, arkasını döndü. "Bir şey..."

"Evet?" Zevander, diğer adamın yüzünde beliren farkındalığa eğlenerek sordu.

"Emin değilim." Boğazını temizledi ve aceleyle pantolonundaki kanı sildi. "Devam edelim mi?" Topuklarını döndürerek, geçidin derinliklerine doğru ilerledi, ara sıra Zevander'a bakarak, gergin gülümsemesi endişeli bir ifadeye dönüşmüştü.

Güzel.

"Maeve'yi uzun zamandır tanıyor musun?" diye sordu, sesinde hafif bir titreme vardı.

Zevander, küçültücü hitap karşısında sinirlendi. "Bir süredir."

"Yıllardır arkadaşız." Yalan söylediğini anlamak için fazla sezgiye gerek yoktu. "O her zaman çok tatlıydı. Hoş, tatlı bir kızdı."

Zevander havadaki gerginliği hissedebiliyordu ve kötü niyeti olmasa da, bu onda avcı içgüdülerini uyandırdı.

Corwin, mezara yaklaşırken, kan izlerinin hala belirgin olduğu yere doğru bakışlarını tekrar indirdi. "Vay canına, her neyse, epey kan kaybetmiş." Yine, omzunun üzerinden hızlıca bir bakış attıktan sonra, önündeki demir kapılara doğru döndü.

Adımları yavaşladı, başı hafifçe eğildi.

Kapının hemen önünde durdu ve parmağını lehimli ek yeri üzerinde gezdirdi. "Bu... senin işin miydi?"

Zevander onun yanına yaklaştı ve diğer adam irkildi. "Çok açık konuşayım. Bu konuyu kimseye açarsan, seni içten içe yakıp kül ederim."

Corwin bir yudum yuttu ve elini kapıdan uzaklaştırdı. "Zaten onları hiç umursamadım. Çocukları aç bırakan bağnazlarla dolu bir köy." Başka bir şey söylemeden, yan koridora doğru yürüdü.

Kapının diğer tarafında bir hareket hisseden Zevander, meşalesini zemine yakın bir çatlağın üzerine tuttu ve altında bir gölge titredi. Hafif bir tıkırtı, köylülerden birinin hala hayatta olduğunu gösteriyordu. Zevander bunu görmezden gelerek Corwin'in peşinden gitti.

Koridorun sonu, Corwin'in iterek açtığı bir dizi ahşap kapıyla genişledi ve geniş bir odaya açıldı. Mezarın iki katı büyüklüğündeki oda, tezgahlarla doluydu. Corwin'i takip ederek içeri giren Zevander'ın burnunu, hafif bir amonyak kokusunun altında, saman ve talaşın ezici kokusu yaktı.

Corwin'in ağzından beyaz buharlar çıkıyordu ve titriyordu. "Tapınağın kuzey tarafında her zaman çok soğuk olur." Zevander'a gülümsedi. "Tabii bu sadece senin için geçerli değilse." Zevander'ın ilgisizliği karşısında yüzündeki gülümseme kayboldu ve geri döndü.

Atlar, sanki gerginmişçesine, adımlarını hızlandırdı, kişnedi ve burun deliklerini genişletti.

"Sadece dört tane kaldı. Tanrım, diğerlerini et için kesmiş olmalılar." Corwin ikisini sakinleştirmek için acele ederken, Zevander diğer ahırlara doğru yürüdü ve diğerlerinden daha az adım atan siyah bir kısrağı gözledi. Ona evindeki Obsidyen'i hatırlatan bir at. Yaklaştıkça, Zevander kemiklerin birbirine sürtünmesi gibi bir ses duydu ve atın dişlerini gıcırdattığını, kulaklarını geriye yatırdığını fark etti.

Zevander elini uzattı ve at kişnedi, elinden kaçmak için yana doğru adım attı.

"Oh, bu Vane. Kısrağın arasında kendini aygır sanan kısrağ. Isırmayı seven, huysuz bir hayvan. Her zaman içinde küçük bir şeytan olduğunu düşünmüşümdür."

"Hey, şimdi, şşşşş." Zevander tekrar elini uzattı, atın elini koklamasına izin verdi, ama inatçı hayvan yine geri çekildi. Hayvan arkasını döndüğünde, Zevander avucunu atın boynuna nazıkçe sürdü, sonra durakladı ve sıcak bir titreşim yaydı.

Çenesindeki gıcırta durdu, kulakları dikildi ve Zevander sıırttı. "İşte böyle."

"Tabii ki senden hoşlanıyor. Öyleyse, karar verildi. Vane senin. Onları hazırlayalım." Ahırın karşı ucundaki bir kapıyı işaret etti. "Bu, tapınaktan dışarı çıkan bir tünel. Foxglove'u çevreleyen duvarın altından geçiyor, bu yüzden kapıyla uğraşmaya gerek yok. Kuşatma durumunda rahipler için bir kaçış yolu olması gerekiyordu."

"Sen gereksiz bilgilerle dolusun, değil mi?"

Zevander elini alnından burnuna doğru kaydırırken Vane hafifçe kişnedi.

"Aslında ben bunu çok ilginç buluyorum." "Tabii ki bulursun."

Corwin, ahırın dışına asılı olan bir ağdan biraz saman çıkardı ve okşadığı ata yedirdi. "Dışarıdaki ejderha kuşu.

Güvenli mi? Yoksa medeniyet yeniden inşa olana kadar burada kalıp ölme ihtimalinden kaçınmalı mıyız?"

"Gitmek zorunda değilsin. Aslında, kalmanı tavsiye ederim."

"Grubu takip etmeyi tercih ederim. Grubun, yüksek güvenlikli tapınağı terk etmek istemeyebileceğini düşündüm."

"Yüksek güvenlikli mi?" Zevander buna burun kıvırdı. "İki genç kadın fazla zorlanmadan içeri girmeyi başardı."

"Anlıyorum." Corwin kaşlarını çattı. "Kapıları havaya uçurduğunuzu sanmıştım. Tamam, öyleyse. Devam edelim."

ALTINCI BÖLÜM

MAEVYTH

Zevander kolunu belime sıkıca doladı, diğer eli dizginlerde gevşek duruyordu, bindiğimiz at sisli yolda koşuyordu. Havada kış soğuğu olmasına rağmen, pelerinim çok sıcak olmuştu, vücudunun ısısı sırtımdaki kumaştan sızıyordu. Yukarıda, Raivox bulutların içinde kayboldu, sadece zayıf bir silueti görünüyordu, başımızın üstünde süzülüyordu.

Foxglove'un duvarlarının ötesine son seyahatimden bu yana yıllar geçmişti. Büyükbabam Bronwick ara sıra bizi komşu köylere götürür, şarabını satardı, ama bu birkaç küçük gezinin dışında, büyüdüğüm köyü hiç terk etmemiştim.

Sisli Hadrona Nehri, yanımızda salyangoz hızıyla akıyordu, kötü şöhretli siyah kıyıları boyunca dağılmış buhar cepleri, yere çöken ve yolun diğer tarafını kaplayan donu eriten beyaz bulutlar yayıyordu. Çamurda toynakları şapırdayan atlar, nehir her korkunç kükürt kokusunu yaydığı anda çıkan tıslama sesinden rahatsız görünmüyordu.

"Hadrona'nın suyunu içmenin deliliğe yol açtığına inanılıyor," dedi Corwin arkadan, kendi atını sürerken, arkasında daha gergin olan atlardan birini yönlendiriyordu. "Görünüşe göre, beyni enfekte ettiği bilinen bir parazit var içinde."

"Parazit mi?" Aleysia, babasına sarılırken sordu. Babası, tapınaktan kırmızı cüppelerden birini kapmayı başarmıştı. Cüppe, karanlık ağaçlar ve çamur arasında kırmızı bir leke gibi göze çarpıyordu.

"Evet, beyni enfekte eden küçük bir solucan. Oldukça ilginç. Kitabı kütüphaneden getirdim," dedi, eyere asılı çantayı okşayarak. "Eğer ilgilenirsen, sana okumaktan memnuniyet duyarım."

"Kendim okuyabilirim, teşekkürler," diye bıçak gibi keskin bir sesle karşılık verdi.

Babası kaşlarını çatarak omzunun üzerinden baktı. "Nasıl?"

"Büyükbabam. Kadınların okumasına izin verilmemesini saçma buluyordu."

Babam iç geçirdi ve tekrar önüne döndü. "Muhtemelen haklıydı. Bugünlerde pek önemi yok gibi görünüyor."

Yol, ağaçların oluşturduğu bir tünelden geçiyordu. Üstteki ağaçların gölgesinde, nehirden gelen sis birkaç metre ötesini görmeyi imkansız kılan bir sis perdesi oluştuyordu.

"İmdat!" diye birisi uzaktan bağırdı. "Bekleyin!" Belirsiz bir silüet ağaçların arasından bize doğru koştu ve Zevander'ın arkamda gerginleştiğini hissettim, eli vücudumdan kılıcının kabzasına kaydı.

Onun bileğini tuttum. "Bekle."

Sis, Vonkovyan askerlerinin giydiği tipik cüppeyi giyen bir adamın bize doğru topallayarak yaklaşmasıyla dağıldı. Her iki elini de havaya kaldırarak silah taşımadığını gösterdi. En azından bizim görebildiğimiz kadarıyla. "Lütfen! Size yalvarıyorum. Saldırıya uğradık. Benim... Arkadaşım yaralandı. Sanırım ısırılmış olabilir." Dikkatini Corwin'e çevirdi. "Fazladan atınızı bize verebilir misiniz?"

"Hayır," dedi Zevander tonlamasız bir sesle. Atımızın yan tarafına hafifçe tekme attı ve onu tekrar harekete geçirdi.

"Lütfen, lütfen!" Adam önümüze atladı ve bizi bir kez daha durdurdu. "En azından... yiyecek bir şeyiniz var mı? Günlerdir hiçbir şey yemedik."

"Hayır," diye cevap verdi Zevander, ben cevap veremedim, ve Vane'e bir kez daha hafifçe vurdu.

Kaşlarımı çatarak, yenilgiye uğramış bir şekilde omuzları çökmüş halde bize bakan adama bir göz attım. "Atı durdur, Zevander."

"Neden bunu yapayım?"

"Çünkü ona bir şey vermezsek muhtemelen açlıktan ölecek."

"Arkadaşını geride bırakmayı reddederse, zaten ölmeye mahkum."

Soğuk sözleri ağzından bu kadar kolayca dökülünce, yüzümü buruşturdum.

"Ya yaralı olan ben olsaydım? Beni de bu kadar çabuk terk eder miydin?"

"Hayır. Seni güvenli bir yere taşırdım."

"Herkes 2 metrelik boyunda, kan büyüsü yapan bir büyücü değildir. Belki biraz merhamet gösterebilirsin."

Yabancı, elinde bir hançerle tekrar yanımdan geçti. Tıpkı önceki gibi, Zevander arkamda gerildi. "Korkarım, bana atı ve biraz yiyecek vermenizi ısrarla talep etmeliyim."

"Hançerle kılıçla savaşmayı mı düşünüyorsun?" Zevander'ın sesinden acımasız ve alaycı bir eğlence zehir gibi damlıyordu.

"Bu hançer zehirli." Yabancı, sanki beni yakalamaya çalışacakmış gibi, serbest elini bacağıma doğru uzatarak yaklaşmaya başladı, ama sonra tereddüt etti. "Bu, damarları eritip iç organlarda..."

Arkamda hızlı bir hareket oldu ve gözümün ucunda siyah bir ışık parladı.

Zevander'ın kılıcı, yılan gibi bir hamle ile askerin boynuna saplandı.

Arkadan toplu bir çığlık yankılandı.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı babam, haç işareti yaparak.

Soğuk bir ürperti kaburgalarımın üzerinden geçerek ciğerlerimi doldurdu.

Gözleri fal taşı gibi açılmış olan asker, boğuk sesler çıkararak öksürdü ve Zevander kılıcı çektiğinde, elini boğazına götürerek dizlerinin üzerine çöktü, boynundan akan kanı durduramadı.

"Ne yaptın sen!" dedim, beni durduramadan attan indim.

"Zehirli bir hançerle damarlarını kesmekle tehdit etti." Sakin bir sesle konuşması, omurgamdan bir ürperti geçirdi.

"Hepimizi tehdit etti!"

"Her tehdit sana yönelik bir tehdittir ve ben de ona göre tepki veririm."

Asker yana doğru sendeledi, öksürdü ve boğuldu, sonunda ağzından son bir nefes aldı ve hareketsiz kaldı.

Babam bize doğru büyük adımlarla yürüdü, duruşu gergin ve düşmanca idi. "Yardım isteyen bir adamı bıçakladın mı?"

Garip bir içgüdüyle ayağa fırladım ve avucumu uzattım. Ona karşı bir sembol çağırmak için değil, farkında olmadan kendini tehlikeye attığı için onu uyarmak için. Sadece Zevander'den değil, Raivox'un gölgesi yerden geçerken. "Geri çekil, baba."

"O açlıktan ölüyordu! Açlığın bir insanı ne kadar çaresiz hale getirebileceğini bilmiyor musun?"

"O öldü," dedi Zevander soğuk bir sesle, gözlerini benden ayırmadan. "Artık yapabileceğim bir şey yok. Gece çökmeden oraya varmak istiyorsak gitmeliyiz."

"Onları bırakamazsın." Gözlerimi kalın, sisli ormana diktim. "Arkadaşı ormanda yaralı ve bu adamın gömülmesi gerekiyor."

"Öldürülen her cesedi gömemezsin."

"Sen kılıcını boğazına saplamadan önce o öldürülmemiştii!" diye karşılık verdim.

"Sana söylediğim gibi. O bir tehditti." Hâlâ Vane'in üzerinde duran Zevander kaşlarını kaldırdı ve öne eğilerek bükülmüş kolunu uyluğuna dayadı. "Senin için herkes, aksi ispatlanana kadar lanet bir tehdittir."

Ellerimi belime koydum ve ona göre daha küçük olsam da tartışmada pes etmeyi reddettim. "Ve senin planın önce öldürmek, sonra soru sormak mı?"

"Evet. Bu topraklarda güvenliğini sağlamak için gerekliyse, hepsini öldürürüm. Ben buyum. Yaptığım şey bu."

"Sen kötü adamları öldürürsün. Masumları değil."

Gözleri karanlık ve kötü bir neşeyle parıltıyordu, bu da ensemde rahatsız edici bir ürperti yarattı. "Öyle mi düşünüyorsun? Benim, bir kanunsuz gibi, ahlaksız oldukları için onları infaz ettiğimi mi? Ben para için öldürürüm. Kim oldukları ya da ne oldukları benim için önemli değil."

"Ben senin için önemli miyim?"

Vane'in eyeri üzerinden atladı ve bir fırtına gibi üzerime doğru adım attı. "Benim için önemli olan *tek* şey sensin."

"Eğer bu doğruysa, o zaman benim adıma masum insanların canını almamanı istiyorum. Eğer benim sözlerime ve düşüncelerime değer veriyorsan, o bıçağı boğaza dayamadan önce bir kez durup düşün." Yaklaştım ve sesimi alçaltım. "Ve eğer aklın seni yanıltırsa ve kararsız kalırsan, seni kendine geri döndürmem için bana güveneceksin. Bana güvenebilir misin?"

Gözü seğirdi. "Güvenebilirim."

"Güzel. O zaman, onun cesedini ne yapacağımıza karar vermeliyiz. Onu kan taşına dönüştürebilir misin?"

"Elimdeki az miktardaki kan büyüsunü onu kan taşına dönüştürmek için harcamayacağım." Başını ona doğru salladı, dudakları tiksinti ile bükülmüştü. "Hayvanlar onu yiyecek."

"Burada hayvan yok. Hepsi o yaratıklar tarafından öldürüldü!"

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz Raivox aşağıya süzülerek yere indi ve yeri sarsan bir gürültüyle yere çarptı.

Corwin tiz bir çığlık attı ve atlar arka ayakları üzerinde yükselip kişnedi. Kendi atını kontrol etmeye çalışırken Corwin diğerini serbest bıraktı ve o da dörtnala uzaklaştı.

Aleysia geriye kayarken, babam kendi atının dizginlerini tuttu ve Aleysia eyerde kalmak için çabalarken ona sarıldı.

Bir kuşun kabuğundan tohumları topladığı gibi, Raivox zırhlı askeri yakaladı ve yukarı doğru uçtu, ceset ağzından sarkıyordu. Onun askeri havaya fırlatıp tek bir yudumda yutmasını izlerken, şok dalgaları enseme sardı.

"Gökteki Kızıl Tanrı!" Babam elini göğsüne koydu ve atından düşecekmiş gibi görünüyordu.

"Peki," Aleysia hafifçe güldü. "O zaman karar verildi. Gidelim mi?"

"Hayır," diye bağırdım, ona sert bir bakış attım. "Arkadaşını bulup ona yiyecek vereceğiz. En azından bunu yapabiliriz."

Zevander inledi ve atın dizginlerini bana doğru itti. "Ben giderim. Sen Vane'le kal."

"Hayır. Ben de seninle geliyorum."

O, onaylamadığını belirten bir homurtu çıkardı ve dizginleri babama uzattı.

Askerin bize doğru koştuğu yere geri dönerken, ona öfkeyle baktım. Zevander başını yere eğik tuttu, ayak izleri yumuşak çamurun üzerinde, orman zemininin bitki örtüsünde artık görünmez hale gelene kadar izlerini sürdü. Ormanın içinden birkaç metre daha düz bir yolda ilerledik ve yavaş yavaş sönmekte olan bir ateşin, bir su kesesinin, başka bir kırmızı ceketin bulunduğu geçici bir kamp ile karşılaştık, ancak yaralı arkadaşımızın izi yoktu.

Zevander torbayı kaldırdı ve içindeki siyah sıvıyı döktü. "Tahminimce, suyu içti ve ondan enfekte oldu. Aklını kaybetti." Boş su torbasını attı ve biraz uzaktaki karla kaplı küçük bir toprak yığınınına işaret etti. Bir mezar.

"Sen de bir iki kez bilincini kaybettin," dedim. "Bunun bir can almaya neden olacağını sanmıyorum."

Bu sözleri söylediğim anda, beni en çok rahatsız eden şeyin ne olduğunu tam olarak anladım. Düşmanca tavırlarına rağmen, Zevander'da, kendinde olmadığı anlarda bir kırılganlık görmüştüm. Sanki içindeki bir şey sessizce yardım istiyordu ve o anda birinin ona zarar verdiğini düşünmek beni çok üzüyordu.

"İşte bu konuda anlaşıyoruz. Dostça davranmaya devam etseydi, onu bağışlardım. Ama öyle yapmadı. Bizi tehdit etti. *Seni tehdit etti.*" Bana doğru büyük adımlarla yaklaştı ve başparmağıyla yanağımı nazikçe okşadı. "Ve eğer bir daha sana hançerimi ya da elimdeki silahı doğrultursam, ruh halim ne olursa olsun, senin de aynı şekilde tepki vermeni beklerim." Sözleri beni, kılıcı askerin boğazına sapladığı ana geri götürdü.

Bu düşünce, gözlerimin kenarlarında gözyaşlarının tehdidiyle karıncalanmaya başladı.

"Geri dönelim. Önümüzde uzun bir yolculuk var." Alnıma bir öpücük kondurdu ve geldiğimiz yoldan geri döndü.

* * *

"Hayır," dedi babam, attan inmeyi reddederek. "Bence devam edelim. Gece boyunca."

Nehirdeki aksilik bizi biraz geciktirmişti ve son bir saat boyunca atları dörtnala koşturmamıza rağmen, gece çökmeden yeterince yol alamamıştık.

"Orada uyumayacağım." Birkaç metre önümüzde, ormanla çevrili, karla kaplı küçük bir tepenin üzerinde duran, yıkık bir kilisenin kalıntılarına doğru başını salladı.

"Bu, hayaletler tarafından yutulduğu söylenen kilise mi?" diye sordum. Babam kendi kendine homurdandı, yüzü somurtkan bir ifadeye büründü.

"Haritanıza göre, yarım gün daha at sürerek gidebileceğimiz başka bir köy yok. Ayrıca, yüksek bir yerde olmak daha iyidir." Zevander, sağlam kalmış gibi görünen kilisenin üst katını işaret etti. "Orası nöbet tutmak için mükemmel bir yer olur."

"Peki ya o canavarca şey ne olacak?" Babam, kısa bir mesafede tüylerini düzelteren Raivox'u işaret etti. "Eminim her türlü tehdidi uzak tutmada iyi bir iş çıkarır." Zevander'ı baştan aşağı süzdü. "Tabii sen hariç."

"Gece atları yiyebilir. Onların bir tür barınağı olmasını tercih ederim," diye tartıştı Corwin.

"O barınak şüphesiz hayaletler ve kötü ruhlarla doludur. Onların arasında rahatça uyuyabilir misin?"

Aleysia inledi. "Tanrı aşkına, baba. Orası hayaletli değil!" "Öyle! Sana söylüyorum, burada kalmak kötü bir alamettir."

Prensip olarak babamı savunmak istesem de, günün erken saatlerinde olanlardan sonra, yolculuktan çok yorgundum ve geceyi burada geçirmeyi düşünemiyordum. Popom ağrıyordu ve lanet olası attan inmek istiyordum.

"Bu günlerde kaldığımız her yer kötü bir alamet. Burada gerçek bir tehlike olduğunu söylemezsen, hayaletler en son endişeleneceğim şey." Zevander, Vane'in yan tarafına hafifçe vurdu ve kiliseye doğru yöneldi.

"Hayaletler gerçek bir tehdit!" Babam arkasından bağırdı. "Kötülüğün bir göstergesi!"

Harap bir kilise lüks bir uyku vaat etmese de, Zevander'ın bu konuda kararlı davranması beni rahatlattı.

Çürümüş barınağa yaklaşırken, çatlamış toprağın üzerinde garip çatlaklar olduğunu fark ettim, bunların çoğu ormanın bitki örtüsüyle kaplıydı. Çevredeki ormanda, devrilmiş ve çürümüş ağaçlar dağınık bir şekilde duruyordu

çürümüş ağaçlar vardı, sanki bir şey tarafından devrilip çürümeye bırakılmış gibi. Kaşlarımı çatarak, kökünden sökülmiş olağanüstü büyük bir meşe ağacına baktım.

"Sence bunu ne yapmıştır?" diye sordum, ağacın yanından geçerken.

"Şiddetli bir fırtına olabilir. Senin dünyanı tam olarak bilmediğim için kesin bir şey söyleyemem."

"Ara sıra kasırgalar olduğu bilinir, ama bu kökler çok... aşırı derecede bozulmuş."

Zevander, kilisenin hemen dışında atı durdurdu ve eyere kayd. "Burada kal. Bir bakıp yapının sağlam olup olmadığını kontrol edeceğim."

"Ya içerideyken üstüne çökerse?" Yapının ön cephesine bakarak, kulenin tepesine kadar yüksekliğinin yaklaşık otuz metre olduğunu tahmin ettim.

"Sanırım ormanda olanlar için kefareтини ödeyeceksin."

"Ölmeni istemiyorum. Sadece inanılmaz derecede pişman olmanı istiyorum."

"Yaptığım şey için pişmanlık duymaktansa, çürümüş bir kilisenin kalıntıları altında ezilmeyi tercih ederim." Göğsünü ve bacağını okşayarak, her zamanki gibi silahlarını kontrol etti ve dikkatimi vücuduna bağladığı silahların sayısına çekti: göğsünde üç hançer, kalçasında bir hançer ve tabii ki sırtında o iğrenç kılıç.

"Bir de bana inatçı diyorsun."

"Ben buna, *sahip* olduklarımı inatla korumak diyorum."

Onun yaptıklarından dolayı hayal kırıklığına uğramış olmamın bir önemi yoktu, o lanet kelime hala midemde bir heyecan yaratıyordu. Bir zamanlar bir kapı olabileceği taş kemerin altından kayboldu, tam da babam, Corwin ve Aleysia atlarıyla koşarak geldikleri sırada.

"Bu aptalca. Kesinlikle aptalca!" dedi babam, eyerinde rahatsız bir şekilde kıpırdanarak.

"Neden hayaletlerden bu kadar korkuyorsun, baba?" Sorum alaycı değil, meraklıydı.

"Lyverian rahibesiyle geçirdiğim zamanlarda bazı şeyler gördüm. Ölüler. Dirildiler."

Ensem karıncalandı. Acaba benim gördüklerimi o da görmüş olabilir miydi? Ölülerin o korkunç şekilde parçalanmış hallerini?

"Rahibe sana bunun görüntülerini mi gösterdi?"

"Onlar ölüme tapıyorlar. Özellikle Morsana adında bir tanrıçaya."

Ölümlülerin diyarında onun adını duymak garipti, hele de kendi tanrısından başka hiçbir tanrıya inanmayan babamın ağzından çıkması daha da garipti. "Peki ya o?"

"Onlara rehberlik ediyor. Ve o iyiliksever bir tanrıça değil. Bazen acımasız olabiliyor."

Bana anlat.

"Yani, ölülerin hala bu yerin topraklarında dolaştığına inanıyorsun?" Merakımı gidermeye devam ettim.

"Bundan eminim. Onlar öfkeli ve düşmanca davranıyorlar. Kızıl Adamlar'dan birçok arkadaşım Lyveria'ya giderken kayboldu."

"İşte, cevabın burada," diye Aleysia beklendiği gibi araya girdi. "Onları öldüren bir sacton'du, tabii ki rahiplere kızgınlar. O lanet olası kırmızı cüppeyi giymek pek akıllıca değildi, Peder. Muhtemelen hepimizi mahvettin."

Zevander kiliseden çıktı ve kılıcını sırtındaki kınına soktu. "Durum stabil görünüyor. Hayalet izi yok."

Yüzüme bir gülümseme yayılırken, babamın yüzünde en ufak bir eğlence belirtisi yoktu.

"Henüz erken. Biraz sonra harekete geçecekler ve benden şüphe ettiğin için pişman olacaksın pişman olacaksın."

"O zamana kadar, daha rahat bir şeye oturmayı düşünüyorum. "Bu lanet eyerden daha iyi," dedim ve bacağımı atın üzerinden geçirerek indim.

Zevander ellerini belime koyarak beni attan indirdi, dizginleri tuttu ve Vane'i, kırık ve parçalanmış kilise sıralarının etrafında taş sütunların durduğu alt kata yönlendirdi. İçeride, zeminden bitkiler büyümüş, sunak olması gereken yerde küçük bir fidan kök salmış, uzun dalları soğuktan çıplak ve kurumuştı.

Çevresindeki terk edilmişlikle bir şekilde uyumluydu. Ciddi ve ürkütücü bir sessizlikle yüklüdü.

Corwin diğer atları odanın köşesindeki çimlerin olduğu yere bıraktı, atlar başlarını eğip otlamaya başladılar.

Zevander'ı takip ederek dar, taş merdivenlerden bir zamanlar galeri olan üst kata çıktım. Çatı çökmüştü ve başımızın üstünde alacakaranlık gökyüzü görünüyordu, karşıımızdaki duvarın bir kısmı

ökmüş, ötesindeki manzara beni kendine çekiyordu. Orman, uzaktaki dağların silüetine doğru kilometrelerce uzanıyordu.

"Garip, değil mi?" dedi Zevander ve ben dönüp onun bana baktığını gördüm. "Bu kadar harap ve çirkin bir şeyin gözünden güzelliğı görmek."

Gülümseyerek manzaraya geri döndüm. "Kendinden bahsediyorsan, çirkin olarak nitelendirilemezsin."

"Beni gururlandırırıyorsun."

"Şimdilik. Ama hala kızgınlım, o yüzden dikkatli davran."

Gülümseyerek, botunu taş duvarın çökmüş kenarına koydu ve kolunu bükülmüş dizine dayadı. "Haklısın. Ama şunu bil ki, öfken seni korumak için ne kadar çabuk öldüreceğimi etkilemez." Elini uzattı, yanağımı nazikçe okşadı ve gözümün ucuyla köşede duran bir silueti gördüm.

Kaşlarımı çatarak, Zevander'in bileğini tuttum ve daha iyi görebilmek için yanından geçtim.

Altı yaşından büyük olmayan küçük bir kız bize bakıyordu, yırtık pırtık beyaz elbisesi ve solgun teni galerinin gölgeli köşesinde adeta parlıyordu.

"Merhaba?" Ona doğru adım attım.

"Kiminle konuşuyorsun?" diye sordu Zevander arkamdan.

Onun da aynı yöne baktığını fark ettim ve ona döndüm. "Orada durduğunu görmüyor musun?"

"Hayır."

İç çekerek tekrar ona döndüm. "O zaman belki de babam ölümler konusunda haklıydı."

"Onları şimdi görüyor musun?"

"Evet. Şey, birini. Küçük bir kız."

"Şaşırtıcı değil, sanırım." Bakışları biraz daha orada kaldı. "Corvi'ler ölüm tanrıçasını tapıyorlardı. Senin vizyonlar görmem mantıklı."

"Lyverianlar gibi. Umbravale dünyalarımızı ne kadar zamandır ayırıyor?"

"Yüzyıllardır."

"Büyücüler karşı tarafa geçmiş olabilir mi?"

Kaşlarını kaldırdı ve derin bir nefes verdi. "Birkaç ay önce, bunun pek olası olmadığını söyledim. Buradaki damarı öğrendiğimden beri, bunun bir olasılık olduğunu düşünüyorum."

"İlginç."

"Oh! Oh, bu muhteşem." Aleysia merdivenleri koşarak çıktı, taşıdığı bohçanın içindeki kavanozların çıkardığı sesler duyuluyordu. "Bir de sen yerde yatmak istiyordun baba. Saçma!"

"Yerleşelim," dedi Zevander. "Yarın uzun bir yolculuğumuz var. İlk nöbeti ben alırım." Raivox'a doğru dönerek, sanki yiyecek arıyormuş gibi etrafı koklayan Raivox'a baktı. Corvugon, neredeyse düzensiz bir şekilde ileri geri koşturuyor, durup toprağı pençeliyordu.

"Atları içeri almak iyi bir fikirmiş," dedim. "Etrafı koklayışına bakılırsa çok aç görünüyor."

"Başka bir şey aramıyorsa tabii. O noktaya oldukça odaklanmış görünüyor."

"Keşke uçup bir şeyler yese. Tabii, yediği insan onu yeterince doyurmadıysa." Sadece birkaç ay önce, bu devasa yaratığın avladığı sıçandan daha küçük olduğunu anlamak benim için zordu.

Arkamızda, babam, Corwin ve Aleysia aşağıdan topladıkları çıra ile küçük bir kamp ateşi yakmışlardı. Hâlâ Zevander'ın yanında dururken, "Gözlerin yine karardı. Onu bıçakladığın zaman." dedim.

"Keşke duymak istediğin şeyi söyleyebilseydim.

"

"Öyle değildin?" Hızlıca etrafa baktığımda, diğerlerinin bizim konuşmamızdan habersizmiş gibi görünüp, yiyecek kavanozlarıyla meşgul olduklarını gördüm.

"Hayır. O zaman, delilikten değil, içgüdülerimle hareket ettim. Ve gerekirse yine aynısını yaparım."

"Kendi hayatın pahasına bile mi? Bu sefer o ölümlü senin için kolay bir avdı, ama öyle olmadığında ne olacak?"

Dudaklarının köşesi hafifçe yukarı kıvrıldı. "Bu yüzden mi kaşların çatık ve gergin?"

"Sen dediğin gibi para için öldürüyorsun. Benim için öldürmek zorunda değilsin. Hayatın pahasına değilse tabii."

Alaycı bir şekilde gülümsedi ve uçsuz bucaksız ağaçların ötesine bakarak, "Dünya benden her şeyi aldı. Ahlakımı. Bedenimi. Lanet ruhumu. Sahip olduğum tek şey sensin, ay cadısı. Bana değer katan tek şey sensin ve seni korumak için hayatımı vermem gerekiyorsa, bunu seve seve yaparım. Senin için."

Tanrılar, birini çok fazla sevmek mümkün müydü? Onu kaybetme düşüncesi bile kalpte paniğe yol açacak kadar çok mu? Göğsünü boğan bir yumruk gibi mi hissettiriyordu?

Koluna uzandım ve kasları benim tutuşumda gerildi. Kolayca seven bir adam olmadığını hatırlattı bana. Ya da kolayca güvenen.

Onu bıraktığımda, hızla bileğimi yakaladı, beni kendine çekti ve dudaklarını benim dudaklarıma eğdi, sanki bir özür gibi hissettiren bir öpücük verdi. Kaşlarını çattı ve bakışlarını indirdi, alınlarımız birbirine değdi. "Yalan söylemeyeceğim, ruh halim bazen tahmin edilemez hale geliyor ve çoğu zaman gerçek olanla olmayanı ayırt edemiyorum. Bu yolculuğa bu kadar ilerlememiş olsaydık, senin geride kalmanı ısrarla isterdim."

"Ve ben de senin kendi endişelenmeni ısrarla tavsiye ederim." Boynunun arkasını kavradım ve yanağına öptüm. "Kayma durumuna gelince, sınırlar bulanıklaşmaya başladığında seni gerçeğe geri çekeceğimi söylemiştim. Ben de bunu yapıyorum."

Çenesindeki bir kas seğirdi ve yüzünü çevirip ağaçlara bakmaya başladı. "Bu yorucu valsten bıkmadın mı?" Ne kadar soğuk ve mesafeli olursa olsun, nadiren görülen o kırılganlık, her seferinde kalbimi sızlatıyordu.

"Neredeyse vardık. Vivicantem'i bulacağız."

"Evet, bu beni güçlü kılacak. Etrafımdakileri aldatacak kadar güçlü. Ama bu karanlık düşünceler vivicantem'den daha güçlü hale geldiğinde ne olacak?"

"Bir düşmanı nasıl yenersin? Onlarla savaşırısın." "Peki ya sevdiklerim için bir tehlike haline gelirse?"

"O zaman, onunla da savaşırız." Elimi eline kaydırdım ve parmak eklemlerinin arkasını öptüm.

Parmakları benimkine dolandı ve kolumu göğsüne çekerek, kaçmaya çalışacakmışım gibi bana sarıldı. "Her seferinde merhametli olup seni bırakabileceğimi, tüm bunlardan kurtarabileceğimi düşündüğümde, bunun asla olmayacağını bana hatırlatıyorsun."

Gülümseyerek, parmak uçlarımda yükselip onu öptüm. "Sana daha önce de söylediğim gibi. O aptalca düşünceleri bir kenara bırakmalısın."

ALTINCI BÖLÜM

KAZHIMYR

Kazhimyr, iki gün önce bira kokulu tavernada uyandığından beri ilk kez ayağa kalktı. Yürüyüşünde hala hafif bir zayıflık hissediyordu, ama en azından kışının üstüne düşmeden ayakta durabiliyordu.

"Ağrın yok mu?" diye sordu Ravezio, baldırında ısırıldığı yeri bastırarak, arkasında ise Dravien her hareketini inceliyordu. Ravezio, Kazhimyr'in bacağını pencereden giren ay ışığına doğru çevirdi.

"Hiçbir şey."

"İyi. Bu gece ayrılıyoruz. Bu cehennem çukurunda bir dakika daha kalamam." Dravien odanın diğer ucundaki kapıya doğru yürüdü. İki gün boyunca, kafese kapatılmış bir hayvan gibi odada dolaşmış, yemek yemeyi bile umursamamış, General Loyce'un bir şekilde onu bulacağına inanmıştı. Kazhimyr'in yürüyecek kadar güçlenmesini saniye saniye saymış gibi görünüyordu. "Siz ikiniz muhafızların dikkatini dağıtacaksınız. Ben de iki atlarını çalacağım ve kararlaştırdığımız yerde buluşacağız."

Plan, kasabanın hemen dışında, Costelwick'e giden yol boyunca uzanan küçük bir ormanlık alanda buluşmaktı. Loyce'un Zevander'ın peşine düşmesi ihtimaline karşı, bu şekilde ondan yarım gün önde olacaktı. Ve elbette, özellikle Dravien için, gecenin karanlığında yola çıkmak daha güvenliydi.

Dravien, Ravezio'ya başını salladı. "Muhafızları tekrar kontrol et. Atları sadece iki kişi gözetlediğinden emin ol."

Ravezio pencereye doğru yürüdü, sırtını duvara dayayarak aşağıya baktı. "İki. Üç piç kurusunu ve Bellatryx'i genelevine doğru giderken gördüm. Aşağıdaki barmen, bu gece orada birinin öldürüldüğünü söyledi."

"Kim olduğunu söyledi mi?" diye sordu Kazhimyr, bıçaklarını göğsüne bağlarken.

"Sexsell. Flammapul."

"The Hovel'dakiler gibi." Daha zengin kasaba ve köylerde flammellianlar hakkında bir şeyler duymak alışılmadık bir durumdu.

"Sence peşinde oldukları kadın onları öldüren kişi olabilir mi?" Ravezio da aynı şeyi düşünüyor gibiydi.

"Garip bir tesadüf gibi görünüyor. Solassionlar onu buldu mu?"

"Duymadım." Ravezio kılıcını sırtındaki kınına soktu.

Elini kapı koluna koyan Dravien, uzun bir nefes verdi ve yatak odasının kapısını araladı, başını eğerek aşağıdaki tavernayı inceliyormuş gibi yaptı. "Tüm kasaba halkı ana katta." Başını diğer tarafa, koridorun sonunda bulunan General Loyce'un yatak odasına doğru çevirdi. "Kapısı her zamanki gibi kapalı. Hadi gidelim."

Dravien pelerininin başlığını kaldırdı ve odadan ilk çıkan kişi oldu, merdivenlerden hızla aşağı inerek birinci kata ulaştı. Ravezio onun peşinden gitti, Kazhimyr ise arkada topallayarak yürüdü.

Dışarı çıktıklarında, Dravien sağa dönerek kasabanın merkezine doğru ilerlerken, Ravezio ve Kazhimyr sol tarafa, muhafızlara ve atlara doğru yöneldiler.

İkisi de kel ve göbekli olan muhafızlardan biri uyukluyor, diğeri ise hançeriyle oynuyordu, ikisi de pek uyanık değildi.

Kazhimyr omzunun üzerinden baktığında, Dravien'in tavernanın yanındaki bir sokağa girerek, atları almak için geri dönme planını uyguladığını gördü. İki Letalisz muhafızlara yaklaşırken, Kazhimyr Ravezio'nun birkaç adım önüne geçmesine izin verdi, sonra bağırdı: "Hey! Nereye gittiğini sanıyorsun, pislik herif! Benden çaldığın şeyi geri istiyorum!"

Ravezio, elini hançerinin kabzasına koyarak döndü. "Ben hiçbir şey çalmadım, yalancı pislik herif."

"İkiniz de yolunuza devam edin." Muhafız elini sallayarak onları ahırdan uzaklaştırmaya çalıştı.

"Bu hırsız pislik, kadını çaldığı için bana borcunu ödeyene kadar hiçbir yere gitmiyorum!" Kazhimyr parmağını havaya kaldırdı.

Ravezio, gülmek için dudaklarını sıkıştırdı. "Sana hiçbir şey borçlu değilim."

"Ne demek borcum yok! Bir at, diyebilirim. Ve botların!" Muhafız kaşlarını çattı. "Bir kadın için bir at mı?"

"En azından atla birkaç güzel gezinti yapardım." Kazhimyr bile gülme isteğini zorla bastırmak zorunda kaldı.

Muhafız burnunu çekip başını salladı. "Resmi bir belge yoksa, korkarım size yardımcı olamam." Onlara tekrar eliyle ilerlemelerini işaret etti.

Onu görmezden gelen Ravezio, sahte tartışmaya devam etti. "İnan bana, o kadın daha sonra çıktığım kızarıklığa değmezdi. O kızarıklığı ona ilk sen verdin."

Muhafız güldü. "Siz Micianslar bu tür hastalıklarla ünlü değil misiniz? Senin gibi beceriksiz bir sıçan emicinin, düzgün bir büyücüyü baştan çıkardığını sanmıyorum."

Kazhimyr, Ravezio'nun bu hakarete öfkelenildiğini görmek için ona bakmasına gerek yoktu. Arkadaşının gerginliğini hissedebiliyordu.

Kazhimyr, askerin arkasındaki atları gördü, ikisi diğerlerinden uzaklaşıyordu, ve dikkatini tekrar muhafızlara verdi. "Doğru. Hastalıklarla dolu piç kurusu, Solassion kadar yetenekli bir aşık."

Muhafızın yüzündeki gülümseme ekşidi ve arkadaşının koluna vurarak onu uyandırdı. "Duydun mu Grimbald? Bu liverpus az önce bize hakaret etti."

Ravezio Kazhimyr'e endişeli bir bakış attı, ama öfke çoktan Kazhimyr'in kemiklerine işlemişti.

Ravezio gergin bir şekilde güldü. "Seni hakaret etmedi. Ben usta bir sevgilim. Tanrı gibi sevişirim, değil mi dostum?"

Kazhimyr gözlerini gardiyandan ayırmadı, ona meydan okurcasına baktı.

"Ne var?" diye sordu gardiyan, ona doğru adım atarak. "Bu bir hakaret miydi?"

Dişlerini gıcırdatarak, Kazhimyr içinden yükselen adrenalin dalgasını bastırdı ve öfkesinden kurtuldu. "Onun beni terk etmesinin bir nedeni vardır herhalde." Ravezio'nun rahatlamış olduğunu neredeyse hissedebiliyordu.

Muhafız bir an daha ona baktı. Gözleri gülümsemeyle kırıştı, sonra içten bir kahkaha attı ve arkadaşının koluna vurdu. "Duydun mu? Biz tanrılar gibi sevişiyoruz!" Kazhimyr'e döndü. "Tabii ki öyle, seni pislik herif!" Bunu iğrenç bir kahkaha izledi ve Kazhimyr daha gizli bir çıkış yolu aramıyor olsaydı, muhafızın kendini beğenmiş sırıtışından birkaç dişini dökerdi. "Şimdi, ikiniz de defolun buradan."

Hâlâ sarsılmış olan Kazhimyr, Ravezio'nun peşinden sokakta topallayarak yürüdü, gardiyanın görüş alanından çıkana kadar.

Ravezio durdu ve Kazhimyr'in yetişmesini bekledi. "Az kalsın bizi kavgaya karıştırıyordun."

"Sana öyle konuşmamalıydı." "Herkes benimle öyle konuşur."

Kazhimyr aniden durdu. "Kendilerini üstün görüyorlar. Seçilmişler. *Güneş tanrıları*. Yıllarca sana işkence etmelerini izledim ve hiçbir şey yapmadım. O zamanlar ben bir hiçtim! Artık gücüm var. *Onların* sana, bize çektirdikleri kadar acı çektirme gücüm var."

Ravezio iç çekerek başını salladı. "Onların neden olduğu acıyı silmek yıllarımı aldı. Ama ne yaptığımızı unutma, Kaz. O muhafız at ahırının önünde durup kışını kaşıyarak bok kokarken, biz Aethyria'yı Dolion'un duvarlara çizdiği yedi cehennemden kurtarmak üzereyiz. Bana göre bu, çoktan unuttuğum önemsiz bir hakareten çok daha önemli."

Kazhimyr dudaklarını sıkıştırarak önündeki ormana doğru yoluna devam etti. "Umarım sikini dondurur."

Ravezio gülerek onunla aynı hızda yürümeye devam etti. "Bunu hayal ediyordun, değil mi? Sessizleştğinde?"

"Ondan daha kötüsünü hayal ediyordum."

İkisi sonunda ormana ulaştılar ve iki atı bir ağaca bağlı buldular, ama Dravien'den hiçbir iz yoktu.

Ağacın dibindeki bir bitki Kazhimyr'in dikkatini çekti, daha doğrusu, yapraklarından damlayan, kana çok benzeyen koyu renkli bir madde. Parmağını üzerine sürdü ve kırmızı bir sıvı aldı. Kesinlikle kandı.

Acı dolu bir çığlık ormanda yankılandı ve Kazhimyr Ravezio'ya kaşlarını çattı. Ravezio sesin geldiği yöne doğru adım attığında, Kazhimyr onun kolunu tuttu.

"Bekle."

Ravezio kaşlarını çattı. "Onun peşinden gidiyorum."

"İki atımız var. Solassionlar kim olduğumuzu umursamıyor. Şimdi gidersek yarın akşama Umbravale'ye varabiliriz."

Kolunu kurtaran Ravezio başını salladı. "O senin hayatını kurtardı. Hem de birkaç kez. Yarandan zehri emdi. Şahsen ben senin kıllı bacağına dudaklarımı bile yaklaştırmazdım, ama o yaptı ve hayatını kurtardı. Ona borçlusun dostum. *Hepimiz* ona borçluyuz."

Kazhimyr inledi ve ensesini ovuşturdu. "Siktir. Bunu yaparsak, peşimizde sadece Kaptan Zivant olmayacak. Bütün Solassion ordusu olacak."

"Biz çok aranan adamlarız. Yeni olan ne var ki?" Ravezio haykırışların geldiği yöne doğru büyük adımlarla yürüdü ve Kazhimyr başını sallayarak isteksizce onu takip etti.

* * *

Çalıların arkasına çömelmiş Kazhimyr, birkaç metre ötedeki üç muhafızı gözlemledi. Muhafızlar, General Loyce'a sırtlarını dönmüş, çevredeki ağaçları izliyorlardı. General ve kaslı yapısı yarı Zephromyte olduğunu düşündüren başka bir Bellatrix, dikenli bağlarla bir ağaca bağlanmış Dravien'e bakıyordu. Gömleği çıkarılmıştı ve vücudundaki taze kesikler görünüyordu.

Sırtında bir hançer tutan General Loyce, onun önünde volta atıyordu. "Seni burada bulduğuma ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsin. Taşlarım nerede?"

"Dolion... öldü. Beni... bir hayaletin peşine... yolladın."

Dravien'in yalanı Kazhimyr'i şaşırttı. Ona birçok bahane sunabilirdi: taşlar ondan çalınmıştı, büyücü taşlarla onu alt etmişti. Bunun yerine, onun muhtemelen inanmayacağı kesin bir cevap verdi.

Kazhimyr, "Yalan söylüyorsun," dediğinde, bu kesinleşti.

Kılıcını omzundan pazısına kadar sürükledi ve Dravien dişlerini sıkarak sadece bir homurtu çıkardı. "Burada ne yapıyorsun? Cevap vermeden önce şunu düşün: Nilmirth'i uygularken, cevabın farklı olursa, uygun şekilde cezalandırılacaksın. Ön sevişme falan yok."

Dravien'in boynuna derin bir iz bırakmış gibi görünüyordu, çünkü yüzünü buruşturdu ve başını hafifçe çevirdi. "Daha iyi bir şey buldum. Senin o lanet taşlardan daha çok istediğin bir şey."

"O taşlardan daha çok istediğimi mi düşünüyorsun?"

"Zevander Rydainn."

Kazhimyr'in kasları gerildi. "Onu bırakalım," diye Ravezio'ya fısıldadı.

"Hayır. O onu öldürecek."

"Artık umurumda değil." Kazhimyr ayrılmak için döndüğünde, Ravezio kolunu tuttu ve arkadaşında hiç görmediği kadar sert bir bakışla ona baktı.

"Bekle."

"Peki Zevander nerede, hmmm?" General Loyce alaycı tavrını sürdürdü.

"O gönderilmiş gönderildi... Zivant'ı Zivant'ı...
Emriyle Sagaerin Kralı'nın emriyle Kral Sagaerin'in emriyle."

Başka bir yalan. Yalanlar ağzından ne kadar kolay dökülüyordu.

"Çok garip." Parmağını çenesine dokundurdu. "Sana inanmak isterdim, ama ölümlülerin diyarına kaçtığını iddia eden bir Magestrolü çırağını yakaladık."

"Ve ailesini terk mi etti? Sadece bir aptal... ölümlülerin diyarına... cesaret edebilir."

Kılıcının ucunu Dravien'in açıkta kalan meme ucuna sürttü. "Peki bu bilgiyi tam olarak nereden edindin?"

"Seyahatlerim sırasında... iki tane daha Letalisz ile karşılaştım."

"Elbette. Ve size bu inanılmaz derecede yararlı bilgiyi tesadüfen mi verdiler?"

Kazhimyr'in sabrı sonunda taşıtı. "Yeter artık. Zaman kaybediyoruz. Beni izle." Elini çalılıklara soktu, avucunu muhafızlara doğru uzattı ve askerin botlarına soğuk bir rüzgar estirdi.

Muhafız, Kazhimyr'in ayağını buz bloklarına dönüştürmesi nedeniyle muhtemelen uyuşmuş olan ayağını kaldırmaya çalışırken sarsıldı.

Sanki muhafızın durumunu anlarmış gibi, Dravien bakışlarını muhafızdan, arkasında olan bitenin farkında olmayan General Loyce'a çevirdi.

"Hayır. Sadece bilgiyi vermediler," dedi Dravien. "Bunu senin hayatın karşılığında söylediler."

Donmuş muhafız sonunda çığlık attı, ama diğer muhafız tepki veremedi. Kazhimyr ona da patlama gönderdi. İkisi de donmuş ayaklarını kaldırmaya çalışırken çığlık attılar.

General omzunun üzerinden arkasına baktı, sonra yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme olan Dravien'e döndü.

Kazhimyr ve Ravezio saklandıkları yerden fırladılar ve Kazhimyr diğer muhafıza soğuk bir sis gönderirken, Ravezio kendi üzerine devrilmiş olan ikinci muhafızın kafasını kesti.

Loyce diğer Bellatrix'i onlara doğru itti. "Öldürün onları!" diye emretti ve kılıcını Dravien'in boğazına dayadıktan sonra ağacın diğer tarafına geçti.

Kazhimyr, Bellatrix kılıcını salladığında eğildi, sonra ayakları donmuş olan muhafızın alçak kesmesini kaçırmak için geriye atladı. Üzerine bir buz dalgası fırlattı, kılıcını savuşturmak için kaldırırken vücudu parıldayan bir heykel gibiydi, ama bunu tamamlama şansı hiç olmadı.

Bellatrix göğsüne güçlü bir darbe indirdi, çarpmanın etkisiyle Kazhimyr'in ciğerlerindeki hava boşaldı ve vücudu geriye doğru uçtu, ardından yakındaki bir ağacın gövdesine çarptı. Yere düştüğünde homurdandı ve Bellatrix ona doğru atılırken, Kazhimyr onu Aeryz'in patlamasıyla geriye doğru uçurdu.

Bellatrix homurdandı ve ayağa kalkmaya çalıştı, ama Kazhimyr ondan önce atladı.

O karşı saldırıya geçmeden, Kazhimyr ona bir sis bulutu gönderdi ve diğerleri gibi onu da olduğu yerde dondurdu.

"Beni serbest bırak! Hemen!" diye bağırdı, kaslarını hareket ettirmek için başını sallayarak.

Lising glifini zihninde canlandırdı ve kan hücrelerinin ilk patlaması avucunda çitirdağında dudakları bir gülümsemeye kıvrıldı.

Gözleri büyüdü, alt dudağı titredi. Saniyeler sonra, vücudundaki hücreler parçalanırken gözlerinden, burnundan ve ağzından kan sızmaya başladı. Öksürdü ve hırıltılı nefes aldı, ama akciğerleri şüphesiz iflas etmeye başlamıştı, iç organları yırtılıyor, kanamaya başlamıştı.

Kazhimyr, Dravien'in boğazına kılıcını dayayan General Loyce'un yanına doğru yürüdü. Karşılarında, Ravezio gözlerini ondan ayırmıyordu, ama o ona bakmaya tenezzül etmedi, sanki bakarsa taş dönuşeceğini biliyormuş gibi.

Zaten iyi bir fikir değildi, çünkü bu, kılıcın Elvyniran'ın boğazına kalıcı olarak dayandırılmasıyla sonuçlanacaktı.

"Onu serbest bırak, yoksa organlarını sıvıya çeviririm." Kazhimyr avucunu ona doğru kaldırdı ve elindeki sembol, bu dürtüyle titredi.

"Beni öldürürsen, Aethyria'nın en büyük ordusu tarafından avlanacaksın."

"Zaten avlanacağız."

Kılıcı kaldırarak Dravien'in çenesini yukarı doğru kaldırdı, dikenler boğazına saplandı. "Senin beni öldürmek istediğini iddia ediyor, ama ben senin yüzünü hiç hatırlamıyorum. Tanışıyor muyuz? Sana ne kötölük yaptım?"

"Zalimlik yaptığın kişi ben değilim. Ama yüzümü dikkatlice incele. Bu, göreceğin son yüz olacak."

Ona bakarken, dudaklarının köşeleri gülümsemeye başladı. Bıçağı Dravien'in boğazına dayadı, ama havada ona doğru fırlatılan ve boynunun yan tarafına saplanan bir hançer sayesinde bunu gerçekleştiremedi.

Kılıç elinden düştü ve Kazhimyr onu öldürmek niyetiyle ona doğru büyük adımlarla yürüdü. Fışkıran kan,

Ravezio'nun vitaelis damarını kestiğini gösteriyordu ve bu, kadının nefes almakta zorlanmasıyla da doğrulandı.

Kazhimyr burnunu çekti. "İyi vuruştun," dedi Ravezio'ya başını sallayarak, ikisi ağacın dallarından kancaları çözüp Dravien'in boynundan dikkatlice çıkardılar.

"Pratik yapmak mükemmelleştirir, değil mi?"

Dravien'in boğazındaki yara kanlıydı, ama herhangi bir şeyi kesip koparacak kadar derin değildi. Hızlı bir ölüm onu kesinlikle hayal kırıklığına uğrattı. "İşte, ben de... siz kaltaklar benim olmadan kaçtınız sanmıştım."

Loyce'a bir kez daha baktığında, dizlerinin üzerinde, boynunun yanına bastırıldığı elini kan kaplamış halde gördü. Ağız, çığlık atmak istiyor ama atamıyormuş gibi açık kalmıştı. Yan tarafa yığıldı, yüzü hayalet gibi bembeyaz olmuştu.

Hareketsiz kaldı.

"İstemiştim. Ama bacak emme becerilerinizi duyunca etkilendim."

Dravien zayıf bir kahkaha attı. "Bir daha... bunu teklif edeceğimi... sanma."

"İyi. Dudaklarının bana yaklaşmasını istemiyorum." Dravien'in kolunu boynuna dolayan Kazhimyr, onun ağaçtan uzaklaşmasına yardım etti ve üç adam ormanda sendeleyerek atların yanına doğru yürüdü.

ALTINCI BÖLÜM

MAEVYTH

Elimin arkasında karıncalanma hissettim ve gözlerimi açtığımda eldivenin parladığını ve titreştiğini gördüm, tırnaklarımda garip bir titreşim vardı. Düşük ve tehditkar hırıltı ve tıslama sesleri dikkatimi duvarın çökmüş kısmına çekti, Zevander orada çömelmiş, altımızda bir şeyi inceliyordu. Arkamda, babam, Aleysia ve Corwin ateşin etrafında kediler gibi kıvrılmış yatıyorlardı, ağızları açık, horluyorlardı.

Dikkatlice ayağa kalktım ve sessizce parmak uçlarımda yürüyerek ayağa kalktım.

Zevander'in yanında, onun dikkatinin odağının ne olduğu netleşti.

Altımızda Raivox zıplıyor, kanatlarını çırpıyor ve yere tıslıyordu.

"Bir süredir bunu yapıyor." Zevander, Corvugon'dan gözlerini ayırmadan alçak sesle konuştu. "Bir şey hissediyor."

Zayıf ve yükselen nabızlaryayıyor benim el
yoğunlaştı garip garip bir desen oluşturdu, sanki iletişim
kurmaya çalışıyormuş gibi.

"Gitmeli miyiz?" diye fısıldadım.

"Son bir saattir bu soruyu düşünüyordum. Bu gece dinlenmezsek, gün ağardığında herkes yorgun düşecek ve zaman kaybedeceğiz. Ama onun davranışları beni endişelendiriyor."

"Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Neredeyse korkmuş gibi görünüyor."

"Yine de gitmek istemiyor. Belki de seni bir şeyden korumaya çalışıyordur."

Bu düşünce beni rahatsız etti.

"*Geliyorlar*," dedi arkamdan sessiz bir ses ve dönüp baktığımda, az önce gördüğüm küçük kız köşede duruyordu. "Açlıktan ölüyorlar."

"Kim?" diye sordum ve gözümün ucunda Zevander dönerek bana baktı.

beni izledi.

Durduğu yerden bile beni duymuş gibi

"*Vyrmish*." "Onlar ne?"

"Et yiyiciler. Sacton onların geleceğini söylemişti. Topraktaki iblisler. Ve geldiler. Toprak sallandı. Ve canavarlar yerin altından çıktılar."

Döndü ve sırtının olması gereken yerde, çiğ, parçalanmış etten oluşan korkunç bir yara açılmıştı. Omurgası, sadece kafatasının tabanına bağlı olarak sarkıyordu. Onu parçalayan her neyse, kemiklerinde çok az et bırakmıştı.

Onun korkunç yaralarına bakarken, soğuk titremeler beni sardı, kalbim korku dolu bir ritimle çarpıyordu. "Zevander." Sesim çok kısık çıkıyordu, boğazım düğümlenmişti. "Gitmeliyiz. Hemen." Arkanı döndüm. "Herkes uyan!" diye bağırdım. "Gitmeliyiz! Hemen!"

Üçü de irkildi, aceleci hareketleriyle havaya bir duman bulutu yükseldi.

"*Çok geç. Artık kokunuzu aldılar*," dedi kız arkadan.

Sarsıcı bir uğultu havada yankılandı ve Raivox'un altındaki zemin yarılnca, kilisenin kırılğan temellerini sarsan bir titreme meydana geldi.

Raivox kükredi ve yukarı fırlayarak üzerimizde gökyüzünde süzölmeye başladı.

Yaklaşık seksen metre ötede, zemin kaydı ve toprak ve bitki örtüsü çöküyormuş gibi bir gıcırta sesi duyuldu. Kar tabakası, en az kırk metre genişliğinde mükemmel bir daire şeklinde eridi.

"Ne oldu!" Aleysia arkadan seslendi. "Ne oluyor?"

Eğimli tepeye baktım, zayıf ay ışığıyla ancak görülebilen zemine. "Bilmiyorum!"

Patlayan gürültünün altında, aşağıdan çılginca kişneme ve ciyaklama sesleri yükseldi.

"Atlar! Onları serbest bırakmalıyım!" Corwin ayağa fırladı. ayağa kalktı.

"Corwin, bekle!" diye bağırdım, ama o çoktan merdivenlere doğru koşmaya başlamıştı. merdivenlere doğru koşmaya başlamıştı bile.

Geriye dönünce, yeraltından devasa bir şey yukarı doğru ittiği için bitki örtüsü ve toprak parçalarının koparıldığını gördü. Toprak ve orman kalıntıları, zeminde açılan devasa bir çukura dökülmüştü. Oradan, kiliseyi yutacak kadar geniş, keskin dişlerle dolu bir ağız ortaya çıktı, sanki zemin kendisi bir canavarın vücuduymuş gibi. Uzun, pençeli parmaklar yüzeyi kırdı ve bir figür kendini yukarı doğru çekti, ta ki çukurun kenarında garip, kaslı bir yaratık çömelene kadar. Şekli bana uzun kolları olan tüysüz bir maymunu hatırlattı.

"O nedir?" Aleysia titrek bir sesle fısıldadı. "Vymish."

Bu kelime ağızımdan titreyerek çıktı.

Raivox bir kez daha kükredi. Onun içinden gümüş bir akıntı fışkırdı, ancak yaratığa isabet edemedi, çünkü yaratık hızla karlı zemine atladı ve derisinin rengi, kirle karışmış benekli kahverengiden, karda neredeyse ayırt edilemeyen grimsi beyaza dönüştü.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, iki tanesi daha aşağıdan çıkıp deliğin kenarında çömeldi, yüzleri sanki kokluyorlarmış gibi geriye doğru eğilmişti.

Raivox'un gagasından düzensiz patlamalarla metalik gümüş rengi bir sel, kiliseye çok yakın bir yay çizerek araziye sıçradı. Eğildik ve Aleysia dehşet dolu bir çığlık attı. Patlama üstümüzdeki havayı yırttı ve galerinin taşlarına çarpan metal parçalarından kaçmak için koştuk.

Raivox daha yükseğe uçtu.

Kalbim boğazıma kadar çıktı.

Sonra, sanki dünya kendini hazırlamış gibi, manzara sessizliğe büründü.

Ama sadece bir anlığına, sonra yer sarsıldı.

Onlarca yaratık çılginca delikten fırlayarak birbirlerinin üzerine körü körüne tırmanırken, toprak ve bitkiler havaya uçtu. Kaslı canavarlar sürüsü, toplu homurtuları ensemdeki tüyleri diken diken etti.

Vücudum felç edici bir şok haline girdi ve hareket edemedim. Onların dört ayak üzerinde kiliseye doğru koşuşturmalarını izlemek, kanımda soğuk bir panik dalgası yarattı.

Raivox bir kez daha gümüş rengi bir nefes üfledi ve birkaçını vurarak onları metal heykeller gibi oldukları yerde dondurdu, ama bir anda üzerimize hücum edenlerin sayısı çok fazlaydı, hırlayarak ve dişlerini gıcırdatarak.

"Onları göremiyor," dedi yanımdaki Zevander ve ben Corvugon'a doğru yukarı baktım. "Yukarıdan, onları topraktan ayırt edemiyor." Kolunu uzattı ve beni arkasına çekmeye çalıştı. "Geri çekil! Duvara tırmanıyorlar!"

Pençeler taşa çarptı, çaresizlik ve açlığın korkunç sesi. Bize doğru tırmanıyorlardı. Küçük kızın daha önce uyardığı gibi, bizi yutmak için. Aklıma gelen tek şey, onun parçalanmış sırtıydı.

"Ne yapacağız!" diye bağırdım.

Zevander kılıcını kınından çekip beni bir adım geri itti, iki boynuz çökmekte olan taşların üzerinden göründü. Keskin dişlerle dolu devasa bir ağız havayı ısırды, yüzünde gözler ya da burun yoktu.

Başının her iki yanında, anten gibi hareket eden iki ince uzantı çıkıntı yapıyordu.

Zevander, canavarın ağzının hemen dışındaki etine bıçağını sapladı. Derisinin sert dokusu bıçağın yapışmasına neden oldu, bu yüzden Zevander canavarı tekmeledi ve onu uzaklaştırdı. Yaratık, Zevander'in ayağının gücüyle geriye doğru kayarken bir çığlık attı. Galerinin zeminine atladığında, boyu iki metre veya daha fazlaydı. Pençeli elleri ve ayakları, dolaştığı taşların üzerinde sürtündü, antenleri havayı yokladı.

"Maevyth!" Aleysia arkadan bağırdı, iki tane daha galerinin karşı ucundan atladı.

Onu arkama alarak, Corwin'in az önce koştuğu merdivenlere doğru geri çekildik.

Zevander ilkin e siyah bir alev patlaması attı ve canavar, sertleşmiş ve deforme olmuş siyah bir kütleye dönüşürken inleyen bir ses çıkardı.

Bir rahatlama dalgası beni sardı — onlar öldürülebilirdi. Onları yok edebilecek bir şey vardı.

Arkamızdaki diğer ikisi bize doğru hücum etti ve Zevander onların yönüne bir alev patlaması ateşledi. Üç tanesi daha duvarın kenarından atladı, ayakları taşlara hafifçe değdi ve bize doğru yaklaşarak çenelerini şaklatmaya başladılar. Onların ardından dört tanesi daha kenardan atladı, galerinin zemini altımızda sallanıp gıcırdıyordu.

"Birinci kata ulaşmalıyız. Burası çökmek üzere!" Zevander kolumu yakaladı ve beni peşinden sürükledi, kılıcıyla taş merdivenlere doğru yol gösterdi. Durup Aleysia ve babamın önce geçmesine izin verdi ve peşimizden gelen yaratıklara alev püskürttü. Yanan et yığınınan, yaratıklardan biri kollarıyla sürünerek ilerledi, vücudunun alt yarısı yanmıştı.

Zevander kılıcını yaratığın kafasına sapladı ve yaratık titreyip kaskatı kesildi.

Yarım düzine kadar kişi daha kenardan atlayarak gıcırdayan galeriye ulaştı. "Git! Hemen!" Zevander sırtımı itti ve ikimiz merdiven boşluğundan birinci kata doğru koştuk.

Aşağıya vardığımızda, kulakları sağır eden bir gürültü yeri salladı ve biz de eğildik. Babam ve Aleysia, hemen altımızdaki merdiven boşluğunun alt girişinde çömelmişlerdi ve ben onların üzerinden bakarak, balkonun kilise sıralarına çarpmasıyla etrafa saçılan toz bulutunu ve parçalanan tahta parçalarını gördüm. Üzerimize yağın tozun titremeleri dışında, galeriden ayrı olan merdiven boşluğu sağlam kalmış ve bizi yıkımdan korumuştı.

Yüksek tiz bir çınlama eşliğinde kan kulaklarımda zonkluyordu, gözlerimi kısıarak başımı salladım. Dördümüz de öksürdük, etrafımızdaki toz havada yoğunlaşmıştı.

Zevander yanımdan geçip merdiven boşluğunun girişine doğru ilerledi, babam ve Aleysia'nın etrafından dolaştı.

Raivox'a benzeyen uzak bir çığlık kilisede yankılandı ve Zevander merdivenlerin etrafına bakındı, hızla duvara yapıştı ve parmağını dudaklarına bastırdı. Alçak bir çömelme pozisyonuna geçti ve ben sessizce, sırtlarını merdiven duvarına dayamış oturan babam ve Aleysia'nın yanından parmak uçlarında geçtim. Aşağıya indim ve Zevander'in çömeldiği yerin arkasında durdum. Odun ve taş parçaları yığılmış ve ufalanmıştı, üzerinden geçmek için yeterince alçaktı ama arkasına saklanmak için yeterince yüksekti.

Galeri, orta koridorun üzerine ve kilisenin sağ tarafındaki sıraların yarısının üzerine çökmüştü. Sol tarafta da biraz hasar vardı, ama o kadar büyük değildi. Ahşap ve taşların altında, yaratıkların ezildiği yerde kan ve kan parçalarıyla kaplı uzuvlar ve et parçaları gördüm.

Bu sefer daha yüksek olan çığlık sesi, dikkatimi kilisenin ön tarafına çekti. Orada düzinelerce yaratık yığılmıştı, bazıları arka ayakları üzerinde duruyor, vahşi dişleriyle havayı ısıyorlardı, bu hareket bana birinin koklama hareketini hatırlattı. Yaratıklardan biri son sıraya atladı ve bir sıradan diğerine zıplayarak ilerledi, yarı yolda durdu. Sıranın arkasında dik durarak, pençeleri yuvarlak ahşabı bir kuş gibi kavrayarak tekrar kokladı.

Hemen altındaki hareket dikkatimi Corwin'in üzerine çekti, o gizlenmiş ve titriyordu.

Keskin bir nefes verdim ve bakışlarımı tekrar yaratığa çevirdim. Kafasının yanlarındaki uzantılar, parmakları yoklar gibi yavaşça havayı tarıyordu.

Bizi göremiyorlar.

Bu mantıklıydı. Gözleri ve burunları yoktu, bu da hareketleri nasıl algıladıklarını merak etmeme neden oldu.

Corwin bana doğru döndü ve o mesafeden bile gözlerinde beliren korkuyu görebiliyordum.

Yavaşça elimi uzattım ve "*Kıpırdama*" diye fısıldadım.

Ezilmiş canavarın enkazdan dışarı çıkan uzuvlarından biri seğirdi ve titredi, altındaki yığılmış taşlara çarptı.

Corwin'in üzerinde duran canavar, kilise sıralarının üzerinden ona doğru atladı ve dişlerini geçirerek kemiklerinden eti kolayca kopardı.

İki tanesi daha enkaza doğru koştu ve kendi türlerinin leşleri için kavga ederken kulakları delen çığlıklar kilisede yankılandı.

Saklandığımız yere çok yakındılar.

Zevander elini elime kaydırdı ve yavaş, dikkatli adımlarla beni Corwin'in çömeldiği yerden sadece birkaç sıra ötedeki kilise sıralarının diğer tarafına yönlendirdi.

Peder ve Aleysia arkamızdan geldi ve vurmishler dikkatlerini onlara çevirdi.

Ellerimi uzattım ve ikisi de aniden durdu. Yaratıklar ayağa kalktı ve tekrar havayı ısırmaya başladı.

"Titreşimler," diye fısıldadı Zevander yanımda. "Yerdeki ve havadaki hareketleri hissediyorlar."

Sanki bizi duymuşlar gibi, babam ve Aleysia vurmish'lerin geri dönmesini beklediler, sonra sessizce sıralara doğru yürüdüler ve arkamızda çömeldi.

Zevander ayağa kalktı ve dikkatlice arkamızdaki pencereden dışarı baktı.

Vurmishler dikkatlerini tekrar bize çevirdiler ve o tekrar eğildi.

"Etrafımız onlarla çevrili," diye fısıldadı. "Onlarla savaşmak zorundayız."

Sessiz bir korku ciğerlerimi tıkadı. "Kaç tane?"

"Bu tarafta en az bir düzine. O tarafta kaç tane olduklarını kim bilir."

O yöne döndüğümde, Raivox'un karşıımızdaki pencerenin önünden uçarken hala yere gümüş alevler yağdırdığını gördüm.

Vurmishlerden biri kilise sırasına atladı, Peder ve Aleysia'nın üzerinde uçarken, Aleysia'nın yavaşça ellerini ağzına götürdüğünü görünce kaslarım titredi.

Zevander ayağa kalktı ve akrep sırtından indi. Tek bir acımasız vuruşla, çok yakınındaki vurmish'in vücuduna iğnesini sapladı ve akrep iğnesini tekrar tekrar batırırken yaratık kıvrandı

İkinci bir canavar, pencereye tırmandı ve pencereye tırmandı,
pencereye tırmandı, pencereye tırmandı, pencereye tırmandı,
pencereye tırmandı, pencereye

Diğer vurmishler başlarını onun yönüne çevirdi ve o, kilisenin önündeki vurmish grubuna doğru diğer yöne doğru ilerleyip kılıcını kilise sıralarının arkasına vurunca midem altüst oldu.

"Kilisenin arkasına geçin!" diye bağırdı Zevander, akrebi peşlerinden gelen canavarlardan birine saldırdı.

“Git!” Kılıcını savurarak, üzerine atlayan başka bir canavarın kafasını kopardı ve ben, diğerlerinin onu çevreleyip, şüphesiz gürültüden çekilerek girişten içeri akın etmelerini dehşetle izledim. Akrep, savaştığı canavara metalik iğnesini batırırken, başka bir vyrmish ona doğru atıldı ve onu geriye doğru duvara çarptı. Zevander, vücuduna bir alev gönderdi ve canavarı saniyeler içinde kuruttu.

Corwin, sıralar ile duvar arasındaki dar boşluktan bana doğru koştu. Elinde, savunma için bulmuş olduğu, ucu keskin bir tahta parçası vardı. Aşırı büyümüş bitkiler ayaklarının altında kırılıyordu ve vurmışlardan biri ona doğru döndü, Zevander'in savaşmaya devam ettiği diğerlerinden uzaklaşarak.

Ayağa fırladım, vücudumdaki her hücre korkudan titriyordu. "Lütfen beni hayal kırıklığına uğratma," diye mırıldandım kendi kendime, uzun bir nefes vererek kemik kırbacını avucuma çağırdım.

Bu yaratıkların harekete ve gürültüye çekildiği dar bir alanda kullanmak için çok beceriksiz bir silahtı. Ama bu benim en acımasız silahımdı ve bu lanet şeylerin vurulduğunda öleceklerini bilmem gerekiyordu.

Kırbaç avucumdan düşerek, zeminde yuvarlanarak, babam ve Aleysia'nın yanından geçti, kemikler açılırken çınladı. "Kilisenin arkasına geçin!" diye bağırdım onlara.

"Bu kendimizi tuzağa düşürmek olmaz mı?" diye bağırdı Aleysia.

"Duvarda bir delik var!" Babam deliği işaret etti. "Gerekirse kaçabiliriz."

Onlar o yöne doğru ilerlerken, ben Corwin'e döndüm. Corwin, virmiş'lerden biri arkasında duran kilise sırasının üzerinde durmuş, havayı kokluyordu.

"Eğil, Corwin!" dedim ve o eğilir eğilmez kırbacımı salladım.

Kemikler deriye benzeyen etine çarptı ve ağır kırbaç yan tarafında bir yara açarken, siyah yağlı madde havaya sıçradı.

Omzunun üzerinden hızlıca bir bakış attıktan sonra Corwin bana doğru koştu. "Ölmedi. Ölmedi!"

Vyrmish, yarasına rağmen ileriye doğru hücum etti.

Oh, hayır.

Korku kaslarımı titretti ve Corwin yanımdan geçerken, elimi Aeryz glifine uzattım ve canavarı kırık kilise sıralarının enkazına geri ittim. Taşların arasından çıkan keskin bir tahta parçası virmiş'in sırtını deldi ve göğsünden fırlayarak yarattığı enkaza sabitledi. Vyrmish, kurtulmaya çalışırken uzuvlarını çırparak acı dolu bir çığlık attı.

Gözümün ucuyla, Zevander ve akrebi hızlı ve telaşlı hareketlerini yakaladım, bazı canavarlar mızraklı virmiş'ten uzaklaşıyordu. Onlar onun etini parçalarken, virmish çığlık attı ve uludu.

"Maevyth, git!" diye bağırdı Zevander ve dehşetle fark ettim ki, bana doğru hücum eden ikisine attığı alevler öncekinden daha küçüktü.

Giderek zayıflıyordu.

Canavarlar, Zevander'ın kılıcının yarattığı kargaşa ve gürültü, akrebin hareketleri ve kırbacımın kemiklere vurduğu iğrenç sesler tarafından çekilmiş olmalı ki, pencerelerden ve girişten içeri akın etmeye devam ettiler.

"Hadi!" diye Corwin'e bağırdım ve ikimiz kilisenin arkasına, Peder ve Aleysia'nın çömelmiş oturduğu yere doğru ilerledik.

Bir canavar duvardan geçmeye çalışırken, taşların çöktüğü duvardaki kocaman delikten pençeli bir el uzandı. Aeryz'in patlaması onu geriye fırlattı ve ben dışarı bakarak birkaç yaratığın etrafı kokladığını gördüm. Kilisenin önünden içeri girenlerin sayısına göre çok azdı.

Panik içinde, Zevander'e baktım, canavarların onu sardığını, vırmış'ın akrep cesedinin üzerinde koşturduğunu ve iğnesinin üst kıvrımına asıldığını gördüm. Kılıcının ölümcül zarafeti ve olağanüstü yetenekli vuruşlarının altında, ara sıra tereddüt ettiğini fark ettim. Vuruşlarındaki gevşeklik. Alevinin zayıf çırpınışları.

Yorgunluk onu zorlamaya başlamıştı.

Sessiz bir çığlık kafamın içini yırttı. Onunla birlikte savaşmak istediğim için çaresiz bir hayal kırıklığıyla göğsüm sıkıştı, ama beceriksiz kırıbacımla aptalca atlayarak onu ne kadar kolay tehlikeye atacağımı çok iyi biliyordum.

Babam Aleysia'nın çığlığıyla boğulan bir haykırış attı ve ben başımı çevirip yaratıklardan birinin delikten bacaklarını çekip çıkardığını gördüm.

"Hayır!" İleri atıldım, ama o duvarın içinden dışarıya çekilirken ellerim onun elini yakalayamadı.

Hiç tereddüt etmeden, onun peşinden duvardaki delikten geçtim.

"Maevyth! Bekle!" Zevander kilisenin içinden bağırdı, ama ben onu görmezden geldim, açık karların üzerinde koşarak, uzaktaki o kocaman ağza doğru babamı taşıyan yaratığa bakışlarımı sabitledim.

Yukarıya baktığımda Raivox'un başımın üzerinde olmadığını gördüm, ama yorgun bacaklarımla hızlanmaya devam ederken onu çağırmak için durmadım. Babam, bana doğru uzanmış ellerini uzatarak bağırdı, ama giderek uzaklaşıyor gibiydi ve göğsümde bir hıçkırık yükseldi. Arkamda, iki yaratık dört ayak üzerinde peşimden koşuyordu, hırlamaları beni daha da hızlandırıyordu.

Babamı taşıyan canavar birden durdu ve döndü. Babamın bacağını ısırp baldırının yarısına kadar etini parçalarken, gözlerimin arkasında soğuk bir dehşet patladı.

Babamın başı yana düştü, vücudu hareketsiz kaldı ve ben onun sadece bayılmış olmasını diledim.

"Baba!" Birden durdum ve elimi uzatarak şiddetli bir rüzgar estirdim, bu da yarattığı geriye doğru savurdu. Babamın yanına ulaştığımda korku ciğerlerimi sıktı ve onun üzerinde durarak, yaklaşan ve saldırmaya hazır olan canavarlara doğru kolumu uzattım.

Başımın üstünden gelen bir kükreme, Raivox'un hala yakınlarda olduğunu gösterdi. Bir dakika geçmeden, siyah kanatların çırpınması ay ışığını kapattı ve Corvugon yanıma indiğinde yer altımızda bir sarsıntı oldu. Sadece birkaç metre ötede, yerde kocaman bir çukur açılmıştı.

O ürkütücü sessizlik bir kez daha üzerimize çöktü.

Delikten daha fazla yaratık fırladı ve bize doğru atladı.

Raivox'tan gümüş ışınlar fırladı ve tıpkı önceki gibi birçoğunu vurdu.

Kırbacımı çekip, gümüş alevlerin yayının dışından bize doğru atılanlara vurdum, uzuvları ve etleri havaya uçurdu.

Raivox benden uzaklaştı, devasa pençeleriyle yere vurarak bazılarını uzaklaştırdı. Canavarlar vücuduna tırmandılar, onu sararken pullarına pençelerini geçirdiler.

Lütfen, Morsana! Yardım et!

"Kırbacınla yere vur."

Ses, dikkatimi arkamda duran küçük kıza çekti. Etrafımdaki her şey yavaş, çok yavaş hareket ediyordu. Sanki zaman geriye dönmüş gibi, canavarlar salyangoz hızıyla sürünüyorlardı. O anda onun gözlerini fark ettim — benimki gibi gümüş rengi gözler.

"Morsana?"

Küçük kız gülümsedi, vücudu siyah bir duman bulutuna dönüştü ve ondan bir kuzgun gökyüzüne doğru uçtu.

Nefesimi verdim ve çevremdeki her şey yeniden hareketlenmeye başladı. Raivox kükredi ve zıpladı, canavarlar onun üzerinde sürünürken, vücutları onun pulları gibi griden siyaha dönüştü. Pençeler pullarını parçaladı ve Raivox dikenli kuyruğunu sallayarak, tıslayarak ve acımasız canavarlara saldırarak karşılık verdi.

Vyrmish, babamı ve beni çevreledi.

Elimdeki kemik kırbacı sıkıca tutarken tüm vücudum titriyordu.

Canavarlar kükreyerek yaklaşıyor, dişlerini acı ve ölüm tehdidiyle gıcırdatıyorlardı.

Çenemi sıkarak babamdan uzaklaştım ve nefesimi tutarak kırbacımı yere sertçe vurdum.

Dalgali bir titreşim vücudumdaki her siniri salladı, dişlerimi gıcırdatarak. Altımda, babamın vücudu tepenin yamacında zıplıyordu, uzuvları ipsiz bir kukla gibi sallanıyordu.

Çevremdeki vyrmish patlamadan önce, tek uyarı bir çatlak sesiydi. Patlamayla birlikte bağırsaklar ve deriler havaya uçtu, ben de eğilip ellerimle enseme korudum. Babamın ve benim altımızdaki zemin gürledi, kalbim deli gibi çarpıyordu. Kırbacımın ucu yere değdiği yerden, karın üzerinde, kiliseye doğru derin bir çatlak yayılıyordu.

Yavaşça ayağa kalktım ve çatlağın, manzara boyunca dallanan buz gibi yayılırken genişlemesini izledim.

Hayır.

Onun peşinden koştum, titreyen çatlağı takip ettim, etrafımdaki vyrmishlerin patlamasını izledim. "Zevander! Aleysia!"

Corwin çığlık attı ve bana doğru topallayarak koştu. Arkasında, iki vyrmish kan ve siyah irin parçalarına ayrıldı. Üzerine et ve parçalanmış kemikler yağarken eğildi. Üçüncüsü geri çekilip atlamak için hazırlandı ve havada patladı, gövdesi Corwin'in yoluna sertçe düştü. Boğazından bir çığlık daha çıktı ve neredeyse üzerine düşecekken kolları sallanarak aniden durdu.

Yaklaştığımda, nefes nefese kalarak iki büklüm oldu ve uzaktaki kambur bir figürü işaret etti. "Aleysia! O... o... kendinde değil!"

"Git, babamın yanında kal!" diye emrettim ve ona ve kiliseye doğru ilerlemeye devam ettim. "Aleysia!"

Aramızdaki mesafeyi kapattım, o bana doğru boynunu uzattığında hızımı yavaşlattım, gözleri iki siyah küre gibiydi.

"*Dört, üç, iki, bir. Bir, iki, üç, dört,*" diye sessizce mırıldandı ve geri dönüp titreyerek öksürdüğünde kaşlarımı çattım.

"Aleysia?"

Ona iyi olup olmadığını sormadan, kiliseyi yırtan ve narin bir ta yaprağını bıçak gibi kesen acı dolu bir kükreme duyuldu. Kalbim gırtlama kadar ıktı.

"Zevander!" Kiliseye doğru koştum ve temelin altında kayan çatlağı gördüm. Zemin yarılmış, kocaman bir çukur açılmış ve binanın eski taşlarında örümcek ağı gibi çatlaklar oluşmuştu. Taş duvar çöküp yere yıkılırken, birkaç sağlam pencerenin camları paramparça oldu ve enkaz ve kar havaya uçtu.

"Zevander! Hayır!"

Çarpmanın etkisi ayaklarımın altındaki zemini salladı ve dizlerim büküldü. Yere yığıldım ve ona uzandım. Bir ışık parlamasıyla başımın yan tarafına keskin, kafa karıştırıcı bir ağrı saplandı.

Dünya karanlığa gömüldü.

ALTINCI BÖLÜM

MAEVYTH

Vücudumun şiddetli bir sarsıntısı beni uykumdan uyandırdı ve gözlerimi açtığımda, gözlerimi kamaştıracak kadar parlak, bulutlu bir ışık gördüm. Şakaklarımda keskin bir acı hissettim ve kafatasımı delen, kulaklarımda yüksek tonda bir çınlama ile hızlanan derin, zonklayan bir ağrıya inledim. Elimi başıma koyarak, bir tıslama sesi çıkardım, ağrı şiddetini arttırıp yavaşça azalırken çenemi sıktım.

Bacaklarım ve kollarımda ağrı hissettim, yan dönüp öksürdüğümde gerginlik ciğerlerimi sıkıştırdı. Hafif duman ve odun kokusunun altında misk ve acı bir hayvan kokusu vardı. Beni örten keçeleşmiş postun içine parmaklarımı kıvırdım, ama bu, kemiklerimin derinliklerine işleyen dondurucu soğuktan sadece biraz sıcaklık sağladı.

Uyku beni çekiyor, gözlerimi biraz daha kapatmam için yalvarıyordu, mide bulandırıcı bir baş dönmesi midemi burkuyordu, vücudum engebeli arazide zıplayan tekerleklerin ritmine göre sallanıyordu.

Neredeyim ben?

Başımı kaldırdığımda paslı demir parmaklıklar karşıladı beni. Bir kafes mi? Üstümde, tavan her sarsıntıda gürültüyle sallanıyordu. Parmaklıkların ötesinde, çocuklar kafesi takip ederken bana bakıyorlardı. Soluk, genç yüzlerinde, gözlerinin ve alınlarının üzerinde siyahla çizilmiş kuzgun şekli vardı.

Geriye doğru süründüm, omurgam arkamdaki çubuklara çarptı. Daha fazlası beni taşıyan aleti kovaladı, onları takip eden atlı kafesin önünde kalmaya devam ettiler.

Atların nalları düzenli bir şekilde yere vururken, fısıltı sesleri yükseldi ve "O kim?" diye bir ses duyabildim.

Anılar, kafamda parça parça yanıp sönen bir şekilde akın etti.

Yerin açılması. Dişleri olan yüz­süz yaratıklar. Çığlıklar. Kemik kırbaçla vurma sesi. İçimi parçalayan çığlıklar. Taşların ufalanması.

Zevander.

"Zevander!" Nefes nefese, birdenbire doğrulduktan sonra, kafamda bir ağrı hissedince bu ani hareketi hemen pişman oldum. Ağrıyı yoklarken, parmaklarım kumaşın üzerinde dans etti, sanki biri yarayı sarmış gibi bir düğüm vardı. Kalabalığın içinde çılgınca ailemi ararken, soğuk nefeslerim buğulu bulutlar halinde dışarı çıkıyordu. "Zevander! Aleysia!"

Döndüm ve ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünerek, kafesin sert sallantısına karşı sallanarak, bizi çeken iki atın dizginlerini tutan, öne eğilmiş bir adamın yanına doğru ilerledim. "Affedersiniz... Buradan çıkmam lazım. Lütfen durun! Benim... Benim ailem... Onların iyi olup olmadığını öğrenmem lazım."

Koç sessiz kaldı, bir kez bile arkasına dönmedi, ben parmaklıklara ellerimi vurmuş olsam bile.

"Lütfen dur!" Parmaklıklara bir kez daha vurdum, ama o beni görmezden gelmekte ısrarcı gibiydi.

Sinirlenerek, kafamın tüm bu kargaşada kavrayabileceği tanıdık bir şey bulmak için kafesin dışındaki çevreyi taradım. Yol, karanlık bir ormanın içindeki küçük bir köyden geçiyordu. Köyde, arkasındaki kaya duvarının gölgesinde, sazdan çatılı, bodur siyah kulübeler duruyordu. Öne eğildim, parmaklıkların arasından yukarı baktım ve duvarın bulutların içinde kaybolduğunu gördüm.

Dağlar mı?

Kiliseye vardığımızda, önümüzde hala neredeyse bir haftalık bir yolculuk vardı.

Günlerce uyumuş muydum?

Ellerimi parmaklıklara doladım, onları salladım ama yerlerinden kıpırdamadılar. "Çıkmam lazım! Lütfen beni çıkarın!"

At arabası sonunda durdu ve daha fazla kuzgun suratlı çocuk etrafımda toplandı, parmaklıklara tutunarak bana bakakaldılar.

"Geri, geri, geri!" Beyaz sakalı ve matlaşmış gri saçlarıyla yaşlı bir adam olan arabacı, koltuğundan atlayıp kafesin etrafına dolandı. Kilidi açıp kapıyı çekerek açarken çocukları uzaklaştırdı. "Gel," dedi, bana elini uzattı. Boynunda, kuzgununkine benzeyen kanca gagalı bir kuş kafatası asılıydı.

"Neredeyim ben?"

"Enkazın dışındasın." Parmaklarını şıklatarak beni dışarı çıkmaya teşvik etti. "Belki minnettar olabilirsin."

Kıpırdamadım, ama onu dikkatli gözlerle izledim. "Ailem nerede?"

"Onlar da burada." "Hayatta mı?"

"Şimdilik."

"Onları görmek istiyorum."

Kalın kaşlarını kaldırdı. "Onları görmek için önce arabadan inmелisin. Hadi, gel."

Dizimden ve baldırımdan aşağıya doğru yayılan keskin acıyı görmezden gelerek, ellerim ve dizlerim üzerinde ona doğru sürünerek arabadan atladım.

Botlarım yere değdiği anda, etrafımdaki kalabalık hep bir ağızdan nefesini tuttu ve geri çekildi.

Etrafıma bakındım, koyu renk giysiler giymiş bedenlerini ve taktıkları siyah tüyleri fark ettim.

Parmakları bileğimi sıktı. Dikkatimi yaşlı adama çevirdim ve kolumu kurtardım. Bir sonraki vagona doğru koşarken, arkasında bulunan kafese bakarken, meraklıların yolu açıldı.

Kara kurtlar içinde dolaşıyordu ve geri atlarken nefesim kesildi.

Sonra bir sonrakine koştum.

Odunlar düzgün yığınlar halinde istiflenmişti.

Bir sonraki vagonun içinde, kilisede yıkılanlar gibi yığılmış taşlar vardı. Bizi enkazdan mı çıkarmışlardı?

Nefes nefese, adama döndüm.

O arkamda durdu, kaşları yukarı kalkmıştı. "Şimdi ailenizi görmek ister misiniz?"

Titrek bir nefes verdim ve başımı salladım.

Başını sallayarak beni siyah, arduvaz merdivenlerden yukarı, uçurumun tepesinde bulunan çok daha büyük bir kulübeye doğru götürdü. Onu takip ederken, Raivox'u gökyüzünde aradım, bizi takip etmiş olabileceğini umuyordum. Onu son gördüğümde, vırmishler tarafından kuşatılmıştı ve ona acımasızca saldırıyorlardı. Onun bu yüz­süz yaratıklara yenik düştüğünü düşününce göğsümde bir hü­zün dalgası yükseldi.

"Kuş ejderhanı arıyorsun." Önümdeki adam omzunun üzerinden bana baktı. "Uçup gitti. Belki yuvasına dönmüştür."

"Yuvasına mı?"

Bulutların ardında zirvesi görünmeyen dağı işaret etti.

"Burada mı yuva yapıyor?"

"Uzun zamandır burada."

Bu hiç mantıklı değildi. Hiçbiri mantıklı değildi.

Kayalığın düzlüğüne vardığımızda nefesim kesilmişti, yaralarım azıcık enerjimi de tüketmişti.

Kulübenin ahşap kapısına oyulmuş semboller, Elowen'in kapısında gördüklerimi hatırlattı. Her sırada yaklaşık bir düzine sembol bulunan dört dikey çizgi.

Sanki merakımı fark etmiş gibi, yanımdaki adam, "Bu bir koruma büyü­sü," dedi. Kapıyı açtığı­nda, sıcaklık ve yanan otların kokusu dışarıya yayıldı. Oda­nın içi sadece ortasında yanan ateşle aydınlatılıyordu, bu da gözlerimi isle kaplı bir trampet kancasına ve tripoda asılı bir kazana çekti. Duvarlarda kurutulmuş bitki demetleri asılıydı ve odanın her yerinde, benim evde yaptıklarım gibi küçük keseler sallanıyordu. Ahşap raflar, şişelerin ve eczacı kavanozlarının ağırlığı altında eğilmişti ve içlerinde ne renkli, garip şeyler saklanmışsa.

Oda­nın dört bir yanında, siyah tüyler giymiş, ateşin ışığında parıldayan beyaz uçlu siyah taş mızraklar tutan adamlar asılıydı.

Bakışlarımı sağ tarafıma çevirdim ve tanıdık bir yüzün bana biraz rahatlık verdiğini gördüm. Corwin, uzun siyah elbiseli ve tüylü bir kadın

uzun, siyah bir elbise ve tüyler giymiş bir kadın, başındaki yarayı tedavi ediyordu. Hafifçe gülümsedi ve el salladı, ben de başımı sallayarak karşılık verdim ve gözlerim odayı tarayarak Zevander ve Aleysia'yı aradı, ortadaki yanan ateş çukurunun üzerinden geçerek.

Onları ateşin diğer tarafında, tahta yataklarda yatarken gördüm. Hareketsiz.

Onlara doğru adım attığım anda, bir kol sert bir şekilde göğsüme çarptı. Vurulduğum yeri ovuşturarak bir homurtu çıkardım ve döndüğümde, aynı benim gibi siyah tüyler taşıyan, uzun siyah elbisesini oluşturan kumaş yığınları olan bir kadın gördüm. Yanımdaki adamınki gibi, boynunda bir kuş kafatası asılıydı, yanında da tanımlayamadığım çeşitli kemikler vardı. Belinde sallanan pençeler, önüme adım attığında şingırdadı. Başının üstünde, tuhaf bir taç gibi tüylerle süslenmiş, insan kafatası gibi görünen bir şey vardı.

"Onlar hasta." Sesi demir üzerine dökülen ipek gibi, nazik ama sert ve net bir tondaydı.

"Kimsin sen?" diye ona homurdandım.

"Lyverian kabilesinin rahibesi," dedi babam arkamdan ve ben dönüp tek koltuk değneği ile bana doğru topallayarak gelen babamı gördüm, bacağı kan sızan kalın bandajlarla sarılmıştı.

Onun durumunu görünce kaşlarımı çattım, solgun ve hastalıklıydı, onu kiliseden sürükleyen vurmish'i hatırladım. "Baba..."

"Sorun yok. İyi tanrımızın lütfuyla hayattayım." Tuhaf, tüylü kadına doğru el salladı. "Buradaki rahibe, kötü niyeti yok." Kaşlarını çattı ve bakışlarını indirdi. "Aleysia'nın enfekte olduğuna karar verdiler."

"Enfekte mi?" Başımı eğerek onun dikkatini çekmeye çalıştım, ama bana bakmak istemiyor gibiydi. "Veba mı?"

"Evet." Cesaretini toplayıp başını kaldırdı ve beni geçip onun yattığı yere baktı. "Yan tarafında bir kitle var. İçinde büyüyor."

"Günlerce bizimle seyahat etti. Çoğunlukla... kendindeydi."

"Bu onun gücünün bir kanıtı. Yine de veba onu içeriden beslemeye devam ediyor." Rahibe eğimli raflardan birine doğru süzüldü ve mızraklı iki adam hızla odayı geçip onun önünde diz çöktü, alınlarını yere bastırdı. Rahibe onların sırtlarına çıktı ve raftan bir eczacı kavanozu aldı.

"Peki... ne yapmayı düşünüyorsun? Onu öldürecek misin?" Ellerimi yumruk yapıp yanlara indirdim ve öne doğru atıldım. "Çünkü eğer öyle bir şey yaparsan, seni öldürürüm..."

"Sessiz ol," diye tersledi. Bana doğru yavaşça yürüdü, adımları daha çok süzülme gibiydi, ve eldivenli elime uzandı, ben de hemen geri çektim. Aşağılanmış bir ifadeyle tekrar uzandı, ben tekrar geri çekilme fırsatı bulamadan elimi yakaladı ve elinde tutarak çevirip inceledi. "Bir binicinin eldiveni."

"Binici mi?"

"Ejderhaların." Aleysia'nın kendini kestiği damarı parmağıyla dikkatlice okşayarak gülümsedi. "Yüzyıllardır bir tane bile görmedik."

Aethyria'da tanıştığım kemik yazarı Allura, sadece duyularını yitirmişlerin ejderhaya binmeye cesaret edebileceğini söylemişti.

İlk izlenimimde bu kadından pek hoşlanmamış olsam da, merakımı uyandırmayı kesinlikle başarmıştı. "Bunun mümkün olduğunu sanmıyordum. Nasıl?"

"Zamanı gelince. Önce, kız kardeşini şeytan çıkarmalıyız."

"Şeytan çıkarmak mı? Sen bunu denemeye bile kalkışmayacaksın..."

"Maeve, sorun yok." Babam omzuma sertçe elini koydu ve hafifçe sıktı. "O, Sacton Crain gibi demek istemedi."

"Bir daha benim evimde onun küfürlü adını anmayacaksın." Kadının dudakları tiksintiyle büküldü.

Babam başını eğdi. "Özür dilerim, Rahibe." Dikkatini bana çevirdi. "Enfeksiyonu gidermeye çalışacaklar."

"Nasıl? Bu mümkün mü?"

Rahibe elini salladı ve benden uzaklaşarak döndü, elbisesi arkasında dalgalandı. "Bu Morsana'nın isteği. Benim değil. Senin değil. Eğer ona ihtiyacı yoksa, onu geri gönderecektir."

"Geri gönderecek mi?" Onun peşinden kazanın etrafından dolaştım, kazanın içinde kemiklerin üstünden taşan bir şey kaynıyordu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Maevyth, ona güvenmelisin," dedi babam arkamdan. "Aksi takdirde Aleysia ölecek. O iğrenç canavarlardan biri olacak."

"Ona güvenmek mi? Onu tanı mıyorum bile!" Şakaklarımda bir ağrı hissettim ve gözlerimi sıkıca kapattım, zonklayan ağrıya yüzümü buruşturarak. Kız kardeşimin yatağının yanında dururken, göğsünün rahatça inip kalkışını fark ettim. "Morsana ölümdür. Aleysia ölecek mi?"

"Ölümden diriliriz."

Bakışlarım Zevander'e kaydı ve geri döndü. "Peki ya o?"

"Yaraları sakınleştirici gerektiriyordu, ama hayatta. Ayrıca enfeksiyon belirtileri de var, ancak vücudunda enfeksiyon tespit edemedim. Kanı sıcak ve yarası belirgin, ama içinde hiçbir hareket yok."

Kemiklerim hala ağrıyorken, Aleysia'nın etrafında topallayarak Zevander'in yatağına gittim ve onun yanında yere diz çöktüğümde, yüzündeki kesikler ve morlukları ve tunikasının ısırik izi gibi görünen bir yerden yırtıldığı omzundaki çentiği fark ettim. Yara yeşil bir maddeyle doldurulmuştu, muhtemelen bir merhemdi. Ama nefes alıyordu. Göğsü inip kalkıyordu ve o anda benim için önemli olan tek şey buydu. "*Hareket ediyor derken neyi kastediyorsun?*" diye sordum, alnına yapışmış saçlarını nazikçe okşayarak.

"Enfeksiyon kanda yayılıyor. Vücudun içinde yaşayan bir lanet. Ama o bizim gibi değil. Kanı yanıyor."

Ona onun ne olduğunu söylemekten çekindim, ama uyanıp akreplerini serbest bırakması ihtimaline karşı, dostça bir uyarıda bulunmanın yerinde olacağını düşündüm. "O bu bölgeden değil."

Yüzünde bilgili bir gülümseme yayıldı. "Tabii ki değil. O Aethyrian. Nyxterosi olduğunu tahmin ederdim, ama ten rengi çoğu kişininkinden biraz daha koyu."

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Dediğim gibi. Zamanı gelince. Önce kız kardeşine bakalım." Rahibe kız kardeşime doğru yavaşça yürürken, ben Zevander'in yanında kalarak Aleysia'nın elbisesini kaburgalarındaki siyah yaradan kaldırmasını izledim. Dehşetle gördüm ki, son gördüğümünden beri yara büyümüş gibiydi.

Babam başımda duruyor, bakışlarını yere dikmişti.

"Hiçbir şey hatırlamıyor musun? Buraya yaptığımız yolculuğu?" diye sordum.

Kafasını salladı. "Fazla bir şey hatırlamıyorum. Sadece Corwin'in Lyverianlara bağırarak uyandığını hatırlıyorum, tabii ki onlar onu anlayamadı. Kilise çöktüğünde sen ve Zevander'ın enkaz altında kaldığınızı fark etmemişlerdi. Bacağımdaki ağrı dayanılmazdı, bu yüzden uzun süre kendimde olduğumu hatırlamıyorum. Bandajların altına bakmaya cesaret edemiyorum. Geriye kalan pek bacak sayılmaz."

"O zaman ben daha sonra mı geldim?"

"Sen ve Zevander, evet. Yolun bir yerinde Corwin endişesini iletmenin bir yolunu bulmuş ve iki adamını peşinden göndermişler."

Omzumun üzerinden bakınca Corwin'in onu iyileştiren kadına gülümsediğini gördüm, ikisi bir şeye gülüyorlardı. "Bizi terk etmediği için minnettarım."

"Ben de minnettarım. Sana. Ona." Geri dönüp baktığımda, Zevander'a doğru başını salladığını gördüm. "Hiç bu kadar cesur birini görmemiştim. O yaratıklara karşı kahramanca savaştı."

Büyüsü zayıflayana kadar onlarla savaştı ve yine de kilise üstüne çökene kadar savaşmaya devam etti.

Parmaklarımı onun eline geçirip, başparmağımı Zevander'ın alnında nazikçe gezdirdim. Alnındaki olağan kırışıklıklar kaybolmuştu. O korkunç acı çığlığı zihnimde yankılanırken, panik göğsümü sıkıştırdı ve onu kafamdan atmak için çaresizce etrafa bakındım. "Bu insanlar... Lyverianlar."

"Evet. Dağdaki küçük köyleri işgal etmişler. Bizi uyuşturmuş olmalılar. O yolculuk birkaç gün sürmüş olmalı."

İki Lyverianlı adam Aleysia'yı tahta yataktan dikkatlice kaldırdı ve ben de ayağa fırlayarak, onu bir mağarayı andıran kubbeli bir odaya taşıyan adamları takip ettim.

Kara tavana baktım, orada kargalar kirişlerin üzerine tünemişti. Odanın her yerinde deri iplerden sarkan kemik parçaları vardı ve taş duvarlara semboller oyulmuştu. Yerde mumlar duruyordu, muhafızlar Aleysia'yı yere oyulmuş garip bir sembolün üzerine yatırırken mumlar titriyordu.

Rahibe, süslü bir şişe ve daha önce getirdiği kavanozu taşıyarak yaklaştı. Gümüş rengi sıvıyı kavanozdan şişeye döktü ve mum ışığında parıldadı. "Nihilisroot." Şişeyi babama verdikten sonra, kolumu yukarı doğru çekti.

Onun elinden kurtulmaya çalıştım, ama o daha da sıkı tuttu ve tırnaklarını kemiklerime batırdı.

Kolumu geri çektiği anda, keskin bir nefes aldı ve başparmağını kolumdaki tüy gibi yara izi boyunca gezdirdi. Yüzünde bir anlık bir tanıma ifadesi belirdi ve bakışlarını indirdiğinde ağzı sıkılaştı.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Hiçbir şey," diye cevapladı, ama gözlerindeki odaklanmamış bakış, sanki zihni rahatsız edici düşüncelere dalmış gibi, aksini söylüyordu. Ben soru sormadan, tırnağını ön koluma bastırdı ve ben irkildim, o derimi yırttığı anda geri çekildim.

"Ah!" diye bağırdım.

Kolumu sıkıca tutarak, kan kolumdan damlayana kadar sıktı ve parmaklarını, şişeyi ona uzatan babama doğru salladı. Narin cam, kanı içine alırken ön kolumun uzunluğu boyunca kaydı. Tatmin olunca beni bıraktı ve şişeyi Aleysia'ya götürdü.

Kesik yerinde biriken taze kan damlasını parmağımla sildim, ama altında hiçbir şey olmadığını görünce kaşlarımı çattım. Bir delik bile kalmamıştı.

Aleysia'nın yanında, rahibe kendi cildini kesti ve kanını benimkiyle birlikte şişeye ekledi.

O, kız kardeşimin üzerinde durup şişeyi dikkatli kuşlara doğru tutarken, derimin altında soğuk bir his yayıldı. O, benim eski Lyverian dili olarak tanıdığım bir dilde konuşurken, odayı sessiz bir ilahi doldurdu. Hışırtı sesi dikkatimi kargalara çekti, onlar huzursuz görünüyordu, tünelerinde hareket ediyor ve kanatlarını çırpıyorlardı. O ilahi söylemeye devam ettikçe, onlar daha da huzursuz görünüyordu.

Odadaki kemikler ince iplerinden sallanmaya başladı ve birbirlerine çarparak gürültü çıkardı.

Kuşlardan biri tününden aşağı süzülerek duvara çarptı. Yerde sendeledi, sonra kanatlarını birkaç kez çırparak

kanat çırparak vucudunu havaya kaldırdı ve tekrar duvara doğru uçtu. Tekrar tekrar, başını öne doğru vurarak kendini duvara çarptı, gagası ve kafatası çarptığı yerde kan sıçradı.

Dehşete kapılmış bir şekilde, zavallı yaratığa yardım etmek için çaresizce çabaladım, ama o tekrar uçtu ve bu sefer düştüğü yerden kalkamadı.

"Neler oluyor?" Sesim, içimdeki çaresizliği yansıtıyordu.

Rahibe, kuşun l bedenini kaldırdı ve Aleysia'nın üzerindeki kanı silkeledi
Aleysia'nın üzerine sıktı ve daha fazla sözler mırıldandı. Sonra Aleysia'nın yanına diz çöktü ve ben, onun karışık sıvılarla dolu şişeyi kız kardeşimin ağzına döktüğünü izlerken kalbim gğşmde deli gibi atıyordu.

Aleysia'nın vücudu sarsıldı ve gözleri açıldı, siyah gözbebekleri ortaya çıktı, kasılmalar ve ğrmelerle yatıyordu.

"Aleysia!" Ona doğru atıldım, ama iki Lyverianlı adam önüme çıktı. "ekil, yoksa seni toza eviririm!"

İkisi de endişeli görünmüyordu, ama orada kalarak bana bakmaya devam ettiler.

"Onlara parmağınızı bile srmeyeceksiniz," dedi rahibe rahat bir şekilde ayağa kalkarak. Adamlar kenara çekildi ve rahibe geri çekilerek yanıma geldi.

"Ona ne yaptın?" Gözlerimi kız kardeşimden ayıramıyordum, gözleri geriye doğru yuvarlanırken kaslarım titriyordu. Ağzının köşelerinden kan sızıyor, burnundan damlıyordu.

"Senin kanın. Bizim kanımız. Tanrıçanın kanını taşıyor." Aleysia'nın gözleri kapandı ve vücudu bir kez daha hareketsiz kaldı. "lm arındırır."

Duvarlar daralmış gibi görünüyordu ve gğşm sıkıştı. "Onu sen mi ldrdn?"

"Morsana'nın ona ihtiyaı yoksa, onu geri gönderecektir."

Beni bir arada tutan iplik gerginleşti ve inceldi. Daha da gerginleşti. Kopdu.

Yanımdaki kadına doğru döndüm ve ne yaptığımı bile anlamadan boğazını tuttum. "Seni ldreceğim!" İçimdeki fke kaslarıma ve kemiklerime o kadar derinden yapıştı ki, babamın ve iki Lyverianlı adamın beni çekmeye çalıştığını bile fark etmedim.

kadından uzaklaşamadım, ta ki içlerinden biri saçımı tutana kadar. Ayrıldığımızda bile, gözlerini oyup çıkarmak için ona saldırdım.

Gözlerimi kaplayan kırmızı sisin içinden garip bir tıklama sesi geldi.

Adamlar beni bıraktı ve ben de Aleysia'nın ağzından siyah bir şeyin çıktığını gördüm. Bir bacak. Ve bir tane daha. Bir örümceğin vücudu dudaklarından geçip yere düştü.

"Aman Tanrım!" Kalbimin durmak bilmeyen çarpıntısı, o tıklama sesinin üstüne çıkıyordu ve iki örümcek daha ağzından çıkarken izledim.

Yukarıdaki kuzgunlar aşağıya süzülerek onları yerden kaptılar.

Onları *yediler*.

Ağzından daha fazlası döküldü ve daha fazla kuzgun diğerlerine katıldı, örümcekler kaçamadan onları yediler.

Sonunda, artık kimse çıkmayınca kuşlar tüneklerine geri döndüler.

Aleysia'nın solgun vücudu kıpırdamıyordu. Gözleri kapalıydı, sanki huzur içinde uyuyormuş gibi görünüyordu, ancak göğsü nefes alıp vermiyordu. "O öldü."

"Evet. Bir tanrı ceset içinde yaşamak istemez."

"O benim kardeşim!"

Rahibe önüme çıktı. "Ve Morsana'nın onun için ne karar vereceğini bekleyeceksin!"

"Maevyth?" zayıf bir ses duyuldu ve önümde duran kadının arkasını geçip Aleysia'nın dik oturmuş, etrafına bakındığını gördüm.

Gözlerimden yaşlar süzüldü, rahatlama o kadar dayanılmazdı ki, ilk başta hareket edemedim.

Rahibe bana gülümsedi, bir kaşını kaldırdı. "Görünüşe göre tanrıça kararını vermiş."

"Neredeyiz?" Gözleri, bir şeylerin değiştiğinin ilk işaretiydi; daha parlak görünüyorlardı, tıpkı gençken her zaman parladıkları gibi. Yanaklarında görmeye alıştığım hastalıklı solgunluk, sağlıklı bir pembeye dönüşmüştü.

Oydi. Kız

kardeşim.

Hatırladığım kız kardeşim.

"Aleysia." Ona doğru koştum ve yanına düştüm. "Nasıl hissediyorsun?"

Kendine baktı, kolunu kaldırdı, derisi kirle kaplıydı. "Eh, mezardan çıkmış gibi görünmeme rağmen, iyi hissediyorum?"

Ben gülümsedim. "Hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

Kaşlarını çatarak bir anlığına uzaklara baktı. "Hatırlıyorum... kiliseyi. Ve yerden çıkan yaratıkları."

"Ondan sonrası yok mu?"

karanlık bulanık gözleri . "Orada bir şey daha vardı. Rüyalar. Bir kabus, ama... daha önce görmüşüm gibi

hissediyorum." "Ne görmüştün?"

Yuvarlak ve korku dolu gözlerinde gözyaşları parladı. "Bir ağaç. Ormanda korkunç bir şekilde parçalanmış bir ağaç." Sanki o anda onu izliyormuş gibi uzaklara baktı. "Ve içinde bir canavar vardı." Gözlerindeki korku, odaklanmamış bir bakışa dönüştü. "*Dört, üç, iki, bir, bir, iki, üç, dört.*"

"O ne? Ne sayıyorsun?"

"Moros... beni o ağaca götürdü ve beni örümceğe verdi, örümcek de beni ağlarıyla sardı." Aleysia yüzünü buruşturdu, bakışlarını kaçırdı, elleri kucağında titriyordu. "Çok korkmuştum. Onun hareketlerini dinlerdim. Bacakları ağları tırmaladığında. Bir, iki, üç, dört, dört, üç, iki, bir. Narin iplikler üzerinde yürürken. Kendimi... bir şekilde ona bağlı hissettim. Sanki içimde hareket ediyormuş gibi."

"Moros'un seni malikanesine götürdüğünü söylemiştin."

Gözlerini sıkıca kapattı ve başını salladı. "Üzgünüm, sana anlattıklarımın bir kısmını hatırlayamıyorum. Bazen tamamen berrak zihinle anlar yaşıyordum, sonra karanlık bir şey beni ele geçirirdi. Tanımadığım bir sesle benimle konuşurdu." Gözlerindeki odak, sanki düşüncelere dalmış gibi donuklaştı. "Beni zorluyordu. Berrak zihinle yaşadığım anların rüya olup olmadığını anlayamıyordum ve hala o korkunç ağacın içinde sıkışıp kalmıştım."

"Ama kaçtın."

Gözleri parıldayarak başını salladı. "Ağlarda bir boşluk vardı. Oradan geçmeyi başardım. Koştum. Ağacın dışına. Karanlığın içinden. Cadı Kadın beni ormanın kenarında buldu."

"Seni o kilerde bir amaç için tuttu, değil mi?"

Dudaklarını sıkıca kapatan Aleysia, başını eğdi ve başını salladı. "Korkarım öyle. Dediğim gibi, nöbetler geçirdim... Hiçbir şey hatırlamıyordum, ama uyanınca bana çizdiğim ya da ona saldırmaya çalıştığım yerleri gösteriyordu. Bir keresinde onu boğmaya çalışırken boğazında korkunç bir morluk bırakmıştım." Titreyen elini ağzına götürdü. "Tanrım, korkunç bir şeydi. Korkunç şeyler yaptım," sesi panikle titriyordu.

"Sorun yok." Kafamı eğerek zihnindeki görüntüyü silmeye çalıştım. "Seni Crone Witch'in evinde bulduğumu hatırlıyor musun?"

"Evet, tabii ki." Kaşları yine çatıldı. "Sana çok kızgındım."

"Bana neden kızdın?"

Kafasını kaşıdı. "Şimdi hatırlamıyorum bile. Kendimde değildim, hiç kendim gibi değildim." Ellerimi yukarı doğru çekip göğsüme tuttu. "Bunu bilmelisin, Maeve. Sana karşı asla böyle bir nefret duymam."

"Biliyorum." Kollarımı ona doladım ve alnını öptüm. "Artık daha iyisin. Dağlara vardık." Rahibeye baktım. "Güvendeyiz."

Yüzündeki gülümseme, babamın ve onun doğal olmayan bacağının şekline dönünce kayboldu. "Baba... bacağın..."

"Ben iyiyim. Sadece bir çizik." Gülümsedi, ama bize doğru topallayarak gelirken, gözlerindeki acı ifadesiyle sözlerini yalanladı.

"Onları düzgünce besleyip yataklarına yatıralım." Rahibe, Aleysia'yı ayağa kaldıran Lyverianlı adamlara el salladı.

"Ben Zevander'la burada kalacağım." Aleysia'nın elini bir kez daha tutup hafifçe sıktım ve onlar odadan çıktıktan sonra uzun ve titrek bir nefes verdim. "Teşekkür ederim," dedim, rahibeye bakmaya tenezzül etmeden. "Onlara yardım ettiğin için."

"Gel. Konuşacak çok şeyimiz var."

Zevander'ın hala yatakta yattığı diğer odaya baktım. "Onu bırakmayacağım. Uyanana kadar."

"O zaman burada konuşalım." Parmaklarını şıklattı ve üç yeni Lyverian muhafızı iki tahta sandalye ve küçük bir masa getirdi. Muhafızlardan biri masanın üzerine bir sürahi su ve iki bardak koydu. Rahibe bana sandalyeyi işaret etti ve tereddütle oturdum, gözlerimi ondan ayırmadan. Suyu bardaklara doldurdu ve birini bana doğru itti. "İç. Çok susamış olmalısın."

"Önce siz için."

"Peki." Uzun bir yudum aldı, bardağın yarısını bir dikişte içti, sonra bardağı masaya koydu.

Yine de, açıklayamadığım nedenlerden dolayı tereddüt ettim. Sonuçta bize zarar vermemişti. Ona güvenmek istedim. Masadan bardağı kaparak, temiz sıvıya hem çaresiz hem de minnettar bir şekilde bir yudum aldım.

"Grubunuz hayatta olduğu için şanslı. Vyrmişler oldukça acımasızdır." Uzun, siyah tırnağını önündeki bardağın kenarında gezdirdi. "Kan büyüsü olanlar için bile."

"Foxglove'daki yaratıklarla bir ilgileri var mı? Veba ile?" Dudakları düz bir şekilde, başını salladı. "Vyrmişler bizim halkımızdan daha uzun süredir buradalar. Saldırıları nadirdir, çoğu bu yolu kullanmaktan kaçınır. Titreşime karşı inanılmaz derecede hassastırlar, bu yüzden

seslere çekildiklerini düşünüyorum. Özellikle atlarınızın seslerine." "Sadece orada mı bulunuyorlar?"

"Evet. Yuvalarından uzaklaşmazlar. Bu topraklarda yaşayan hayvanlarla uyum içinde yaşamayı öğrendik. Oraya yerleşen Vonkovyalıların başına gelenler çok yazık." Gözlerini bana dikti. "Söylesene, Lyverianların tarihini biliyor musun?"

Bardağı masaya koydum, elimi ağızma götürüp sildim ve sürahideki kalan suyu gözümle takip ettim. "Biraz tutarsız. Vonkovya, Lyverianları çok kötü bir şey gibi göstermeyi ve bazı şeyleri atlamayı seviyor."

"Elbette öyle yaparlar." Beni sevindiren bir şekilde, bardağıma biraz daha su doldurdu. "Bu topraklar her zaman bizim tarafından işgal edilmedi. Atalarım yüzyıllar önce mülteci olarak buraya geldiler. Bizden önce burada yaşayan yerliler onları kabul etti. Onlara bir yuva verdi. Umut verdi."

"Atalarınız nereden geldi?"

"Aethyria. Veba ve katliamdan kaçmak için ölümlülerin diyarına sığınan Corvikaе'lerdi. Rahibeleri, buradaki damarı korumalarını emretti." Nabzım hızlanırken, o nöbet tutan adamlardan birine döndü. "Bana kitabı getir."

Kırık bir aynanın küçük parçaları bir araya gelerek, daha önce hiç düşünmediğim, çarpık bir görüntümü oluşturdu. "Atalarımın Corvikaе olduğu söylendi. Lyverian olma ihtimalim var mı?"

"Aynı şey. Dediğim gibi, Corvikaе buraya Aethyria'dan geldi." Kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Ve sen, çocuk. Kız kardeşime çok benziyorsun."

Daha da sert, kalbim hızla atarken, kohl ve yaşlılık çizgilerinin arasından, yüzünde bir tanıma belirtisi arıyordum. Yeterince dikkatli bakarsam, oradaydı. Gözden kaçırmış olabileceğim ince özellikler. "Annem bir köleydi."

"Annen büyük bir rahibenin kızıydı. Yıllar önce Kızıl Adamlar tarafından kaçırıldı."

Giydiği kumaşların karmaşasının içinden, kemikten oyulmuş gibi görünen bir pipo ve küçük bir kese çıkardı ve ikisini de masanın üzerine koydu. Oturduğum yerden bile, o keselerin içindeki otların bahar lavantasını anımsatan güçlü bir kokusu vardı. Piposunun çanağına çok az bir miktar koydu ve küçük parmağının tırnağıyla bastırdı.

Arkasındaki bir muhafız mumlardan birini çıkardı ve piponun haznesine doğru eğerek masaya mum damlattı.

Rahibe pipoya birkaç nefes çekerek yanaklarını çöktürdü ve havaya siyah dumanlar yükseldi.

Diğer muhafız, Dolion'un bana verdiği kitapla aynı görünen, kemik sırtlı ve kapağında ejderha gözü olan bir kitap uzattı. Ancak, onun versiyonunda kitabı açmak için bulmaca çözmek gerekmiyordu. Sayfaları çevirerek, ayrıntılı bir resme geldi. Elinin avucuyla resmin üzerinde gezdirdi ve diğer kitaptakiler gibi, resim canlandı.

Siyah tüylerle süslenmiş bir grup erkek, kadın ve çocuk dağlara doğru yol alıyordu. "Biz kan büyüüne sahip değildik

ve bu nedenle, büyücüler vivicantem için ihtiyaç duydukları gibi damarlara ihtiyaç duymuyorduk."

"Ama benim kan büyüm var." Avucumu kaldırdım ve üzerine kazınmış sembolleri göstermek için açtım.

Başparmağını avucumun üzerinde gezdirdi ve gömleğimin kolunu kaldırdı. "Kolundaki işaretin ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Sadece ölümlerle garip bir bağım var."

"Gerçekten de garip bir bağ." Suyu yudumladı ve boğazını temizledi. "Sen Vasmora'sın."

"Vasmora mı?"

"Tanrıça için bir ölüm kabı. Görünüşe göre onun bedensel varlığı olarak hizmet etmek için seçilmişsin. Senin aracılığınla, o bizim dünyamızda güce sahip."

Kaşlarımı çatarak başımı salladım. "Kan büyümün kaynağı bu mu? Morsana?"

"Tatlı çocuk, sahip olduğun basit bir *kan büyüsü* değil. Bu doğaüstü. Kadim. Evet, bir tanrıçanın gücü." Parmağı, neredeyse özele, yaramın gümüş rengi çizgilerini izledi. "Bazıları tanrıların gücünü çalmaya çalıştı. Çok azı bu güçle doğar."

"Yemin ederim ki onu çalmadım. The Eating Woods'a giden kemerde kendimi kestim ve bu birden ortaya çıktı."

Ağzının köşesi gülümsedi. "Tabii ki çalmadın, çocuğum. Sen seçildin."

"Ne için seçildim?"

"Onun sözünü yerine getirmek için." Kitabın sayfasını çevirerek başka bir resme geçti. Resimde, Vonkovyan rahiplerinin kırmızı cüppeleri içinde Lyverianları saldırıya uğratan adamlar görünüyordu. Vonkovyan adamlar saldırırken, Lyverian erkekleri tüfekleriyle vurup kadınları sürükleyerek götürürken, sayfa kanla kaplanmıştı. Sayfada canlanan vahşeti izlerken kaşlarımı çattım.

Her zaman şüphelendiğim şiddet.

Kendi babamın şiddeti.

Öldürülen adamlar oturdular. Yere, etraflarını çevreleyen kırmızı kan göllerinden kalktılar, solgun ama bir şekilde daha güçlüydüler, kasları çok daha belirgin bir şekilde şekillenmişti.

"Onlar ölümsüz müydü?" Parmağımı adamlardan birinin üzerinde gezdirdim ve o bana doğru döndü. Gümüş rengi gözlerine bakarken nefesim kesildi.

"Onlar Hollowyn'lardı. İnsanlığın ilk günlerinde, yaratılış tanrısı Magekae, büyücülere ölümsüzlük bahsetti. Ve ölüm tanrıçası Morsana, Corvi halkına ölümden dirilme yeteneği verdi. Savaş ve salgın zamanlarında, Hollowyn'larımız bizi korudu."

"Onlar enfekte olamazlardı."

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Çok zekice. Ancak atalarım Vonkovya'da ne kadar uzun süre kalırsa, soyumuz o kadar zayıfladı." Dudakları düzleşti, kaşları çatıldı. "Özellikle de kadınlarımız Vonkovyalılar tarafından kaçırıldığında. Ölümlerimizi diriltme yeteneğimiz zamanla zayıfladı. Neredeyse iki bin yıldır Vasmora'nın lütfuna nail olamadık."

Kafamı salladım, zihnim bir tanrıçanın beni seçmiş olabileceği fikrine direniyordu — eski büyüü bırakın, bıçağı düzgün kullanmayı bile beceremeyen beceriksiz bir ölümlü. "Nasıl? Nasıl *seçildim*?"

"Kaderimiz doğduğumuz anda yazılır. Tanrılar bunu değiştiremez. Tabii ki..." Durdu, kaşlarını kaldırdı. "Kişinin kaderi değişmedikçe. Var olan ile olacak olan arasındaki perde parçalanmadıkça."

Soğuk bir gölge gibi üzerime çöken bu farkındalıkla tüylerim diken diken oldu. "Tek bir kişi kaderi değiştirebilir mi?"

"Kaderlerimiz güçlü ve bağlayıcıdır. Bunu yapmak için onlar da bir tanrının gücüne sahip olmak zorundadır."

Ya da en azından inatçı bir iradeye sahip olmalı. Zevander'ın geçmişime müdahalesi, Morsana'nın beni bir araç olarak seçmesine izin vermiş olabilir miydi? "Peki, yerine getirmem gereken bu söz nedir?"

"Sen bizim soyumuzu yeniden canlandıracaksın." "Soyunuzu yeniden canlandırmak mı?"

Sayfayı çevirip başka bir resme geçti. Bana çok benzeyen, soluk tenli, gümüş gözlü ve uzun siyah saçlı bir kadın. "Yıllarca, seçilenin kardeşim olduğunu düşündük. Ona çok benziyordu." Elini resmin üzerinde gezdirdi ve diğerleri gibi o da canlandı.

Sayfadaki kadın, siyah tüylü erkeklerden biriyle çiftleşti ve karnı büyüdü, yuvarlak ve açıkça hamile olduğu belliydi. Birkaç saniye sonra, gümüş gözlü ve siyah saçlı bir çocuk sayfada belirdi. Sonra bir çocuk daha. Ve bir tane daha. Sayfada en az bir düzine çocuk koşturmaya başladı; hepsi de siyah saçlı ve gümüş gözlüydü.

"Bunlar, uzun zamandır unutulmuş bir rahibenin öngörüleridir. Sen, geleceğimizin tohumunu taşıyorsun. En güçlü savaşçımızla eşleşeceksin ve ikiniz, Morsana'nın kanını taşıyan yeni bir nesil yaratacaksınız."

Boğazımdan bir kahkaha çıktı, ama onu geri yuttum. "Bana kaderimin bebek yapmak olduğunu mu söylüyorsun?"

"Kaderin, gelecek neslin soyunu güçlendirmek." "Peki ya reddedersem?"

Sanki sorumla onu aşağılayacakmışım gibi yüzü öfkeyle buruştu. "Neden bizi reddediyorsun?"

Zevander'a yardım etmeyi reddedeceğinden korktuğum için gerçeği söylemeye cesaret edemedim. Onunla zaten aşık olduğumu anlayıp, başka bir erkeği ona tercih etmektense soylarının yok olmasını tercih edeceğini düşündüm. "Farklı bir kader gördüm."

Kaşları arasındaki derin çizgi yumuşadı ve gözleri büyüdü. Masadan uzanıp elimi tuttu. "Nedir o? Sana ne gösterdi?"

"Ateş. Kara ateş."

Gözlerinde dehşet dolu bir ifade belirdi. "Sablefyre mi?" "Evet."

"Deimos." Sandalyesine yaslandı ve piposunu hararetle içerken duman dudaklarının arasından sızdı. "O seni Deimos için kurtardı. Bir fedakarlık, diyebilirim. Tanrım, ya damarı geri getirmek istiyorsa? Bizi cezalandırmak için?"

"Damarın geri gelmesi seni nasıl cezalandırır ki?"

Kitabın sayfalarını çevirdi ve nefesimi kesen bir resme rastladı. Boynuzları ve ağaç kabuğu gibi derisi olan bir yaratık. The Eating Woods'da Riftyn amcanın etini sıyiranla aynı yaratık. Elini resmin üzerinde sallayınca resim canlandı ve yaratık kemikli elini kaldırdı.

karmaşık bir görüntü yakıyordu. Yaratık, görüntüyü dağlardaki bir uçuruma doğru fırlattı ve sayfada mor bir parıltı belirdi.

Rahibe bir sonraki sayfayı çevirdi ve ağaçlarla çevrili, parıldayan bir duvara alevler saçan yaratığın görüntüsünü canlandırdı. Hiç şüphesiz Umbravale. Bir sonraki sayfada, ormanda yüzlerce örümceğin tırmandığı devasa, çürümüş bir ağaç görünüyordu. Ağaç, korkunç bir canavara yol açmak için ikiye ayrıldı. Bu, insansı bir örümcekdi, ama Primsley'ler veya Felix Amca'ya hiç benzemiyordu. Hayır, bu canavar karanlık ve kadim bir aura taşıyordu. Güçlü ve bu dünyaya ait olmayan bir şey, omurgamda bir titremeye neden oldu.

Boğazımdaki titremeyi yuttum. "Onları gördüm. Bu insan örümcekleri."

"Hayır, tatlı çocuğum. Gördüğün şey, hiçbir gücü olmayan birkaç zararsız canavardan başka bir şey değil. Bu Pestilios. Bir tanrı. Morsana'nın bizi ondan koruyacağından emindim. Ama senin gördüğün şey bana aksini söylüyor. Ve ben tanrıçanın iradesini sorgulamayacağım."

Yüzümde bir kaş çatma belirdi ve bakışlarımı ona çevirdim. "Neden? Sırf o öyle istiyor diye yıkıma mı uğrayacaksın?"

"Evet. O tanrıça. Her şeye gücü yeten. Ölümü görür. Kaderimizi yazar."

"Onun kız kardeşimi hayata döndürdüğüne gerçekten inanıyor musun?"

"Elbette. Bir ölümlünün ölümden geri dönmesinin başka yolu yok."

Dudaklarımı sıkıştırarak başımı salladım. "Birkaç gün önce, Morsana onu öldürmem için beni zorladı. Ben reddettim."

Yüzünde şüpheli bir ifade belirdi. "Ne demek istiyorsun?" "değiştirilebilir. Belki de bunların hiçbirisi kesin değildir. Benim bir tanrıçanın aracı olduğumu söylüyorsun. O zaman sözlerime güven."

"Senin üzerinde işaret var. Ve gümüş gözler. Ama sözlerin hiçbir şeyi kanıtlamıyor. Saygın bir rahibenin vizyonlarını, genç bir kızın boş iddiaları için inkar etmeye niyetim yok."

Dişlerimi gıcırdatarak, gözlerinin içine baktım. "Ve hiç tanımadığım bir kadının resimlerine dayanarak bebek taşıyıcı olarak kullanılmayacağım."

Gözleri seğirdi, açıkça kırılmıştı. "O zaman tek bir çözüm var. Sözlerinin doğru olduğunu kanıtlamalısın." Pipoyu ağzına götürdü

ağızına götürdü ve dumanı aramızda üfledi. "Bu gece, tanrıçanın iradesine karşı gelebileceğini bize göstereceksin."

"Nasıl?"

"Damarın içine atılacaksın. Yaralanmadan çıkarsan, sözlerinin doğru olduğunu kabul edeceğim."

"Damağa atılmak mı? O ölü değil mi?"

"Öyle," dedi ve kaşlarını kaldırdı. "Ama bizim halkımız gibi, o da ölümden dirilmek kaderindeydi."

ALTINCI BÖLÜM

ZEVANDER

Geçmiş ...

Kolları ve bilekleri kelepçelenmiş halde, Zevander taş yatakta yatıyordu, vücudu daha önce maruz kaldığı dayaktan dolayı morluklarla kaplıydı.

"Bana ihanet edeceksin. Sadakatime!" General Loyce onun yanında volta atıyordu, ama Zevander ona bakmaya tenezzül etmedi.

Artık onun vereceği cezayı umursamıyordu. Onun vereceği acıyı umursamıyordu. Kral Sagaerin'in onu bu sefil hayattan kurtarmaya geldiğini hayal ederek beslediği umut kırıntıları, o zamandan beri bulanık bir kin çamuruna dönüşmüştü.

Theron, Zevander'in yattığı odanın arkasında bir yerde duruyordu. uzakta duruyordu.

"Caligorya'ya geri döneceksin." Gözünün ucuyla, kadının bakışlarını kaldırdığını gördü.

"Bunu nasıl kanıtlayacağız?"

"Glifler," diye cevapladı Theron sessizce ve Zevander gözlerini ona çevirdi, içinde zehirli bir nefret kaynıyordu. "Eğer yeni bir glifle dönerse, bir tanrı ile iletişim kurmuş demektir."

"Bunu daha önce de yaptı mı?"

"Ben..." Theron ilk başta ona cevap vermekte tereddüt etti. "Onun gliflerini özel olarak görmedim, ama kendisi bana Caligorya'ya girip vizyonlar gördüğünü söyledi."

"Korkak!" diye bağırdı Zevander. "Onun sevgisini bu kadar çok mu istiyorsun?"

"Korkak!" diye tükürdü Zevander. "Onun sevgisini bu kadar mı istiyorsun?" Bu soru, başka herhangi bir köle için bir hakaret olurdu, ama Zevander, Theron'un bunu başından beri istediğini merak etti.

"Peki onu geri getiren nedir?" Loyce, onun patlamasını görmezden gelerek sordu. "Geri döneceğinden nasıl emin olabiliriz?"

"Kısmen, geri dönme isteği. Ama başka yöntemler de buldum. Vivicantem. Solunarak."

"Ne kadar becerikliymişsin, sana verdiğim vivicantem rasyonlarını saklamışsın."

Bağlı ve öfkeli olan Zevander başını kaldırdı ve sıkılmış dişlerinin arasından çıkan hırıltı şiddet vaat ediyordu. Başka bir köleye vivicantem sunulduğunu hiç görmemişti ve Theron'un bunu hak etmek için ne tür alçakça şeyler yaptığını merak etmeden edemedi.

"Oh, bu seni rahatsız mı ediyor?" Loyce avucunu onun çıplak göğsünde gezdirdi. "Sadakati ona birçok ayrıcalık kazandırdı. Sen taş yatakta yatarken, o kendi odasında ipek ve kuş tüyü yataklarda uzanıyor. Sen yulaf lapası ile beslenirken, o taze et ve ekmek yiyor."

"General, lütfen," dedi Theron, gözlerini indirerek. "Şimdi iksiri vereyim mi? Bu yutulması gerekiyor."

"Evet. Ve beni bir daha kızdırmaya kalkışırsan, dilini koparırım." Hücrenin köşesinde bekleyen bir orgoth'a başını salladı ve canavar öne çıktı.

Kocaman elleri Zevander'ın başının iki yanını kavradığında, tutuşu o kadar güçlüydü ki, Zevander kıpırdıyamadı bile. Theron yaklaştı ve Zevander'ın vücudundaki her kas gerginlikle sertleşti. Çenesinin sıkı kavrayışı gözlerinin arkasına ışık dalgaları gönderdi ve sıvı metal gibi içinden geçen öfkeyi sakinleştirmeye çalışırken burun delikleri genişledi.

"Yaptıkların için öleceksin," diye dişlerini sıkarak söyledi Zevander. "Sözlerimi unutma. İntikamımı alacağım."

"Öyle bir şey olmayacak." Loyce, elini onun iç uyluk kısmına sürterek güldü. "Theron bir orgoth tarafından eşlik edilecek ve sen burada tutulacaksın. Tamamen benim emrimde olacaksın." Tırnağını

uyuklarına batırdı, sefil pençelerini onun etinde gezdirdi. "Seninle keşfetmek istediğim o kadar çok zevk var ki, aşkım."

Zevander homurdandı, öfkeden o kadar gerginleşmişti ki, her an patlayabilirdi. "Belki de *sadık* yara dikicinin bir keresinde seni zehirlemeye çalıştığının farkında değilsin." Zevander, Theron'un yüzünün solduğunu izlerken dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Senin için hazırladığı zehri ben içtim."

Gözünün köşesi seğirdi ve dikkatini Theron'a çevirdi. "Bu doğru mu?"

Hayalet gibi beyaz bir yüzle karşı karşıya kalan Theron, bakışlarını indirdi. "Zehir bulundurduğum doğru. Ve o..."

"Kimseyi öldürmedi," dedi Loyce, ellerini arkasına koyarak Zevander'in yanında yavaşça yürümeye başladı. "Şimdi beni öldürmek mi istiyorsun, Theron?"

Theron başını salladı. "Hiç kimseyi öldürmek istemedim."

"Yalancı!" diye homurdandı Zevander. General, onun sözüne inanacak kadar aptal olamazdı. Zevander hakkındaki iddialarının doğru olduğunu kanıtlayarak kralı memnun etme sözü vermeseydi, Theron çoktan çukura atılmış olacaktı. "Seni iki kez ihanet etti."

"Sen de bana sayısız kez karşı geldin, ama hala hayattasın. Seni temin ederim ki, kimse bana ihanet edip paçayı kurtaramaz." Theron'a eliyle işaret etti. "Devam et."

Theron ampulü kırdı ve Zevander meydan okurcasına ağzını sıkıca kapattı.

Kalın parmaklar, kafatasını tutan orgoth'un başparmaklarını Zevander'in çenesine bastırıp zorla ayırdığı dudaklarına saplandı. Yoğun baskı, Zevander'in gözlerini yaşlarla doldurdu. Acıyla mücadele ederken, çenesini kapalı tutmak için çaresizce direndi, ama orgoth onu kolaylıkla açtı.

Theron titrek ellerle sıvıyı ağzına döktü ve alt dudağına birkaç damla damladı.

Zevander, çenesini bıraktığı anda ona tükürmek niyetiyle bir an için boğazının arkasında tuttu, ama orgoth sabit kaldı. Loyce burnunu sıktı ve boğazı yutmak için çaresizce seğirdi.

"Hadi ama, inatçı katır. Yut şunu!"

Boğazı gevşedi ve sıvılar aşağı kaydı. Zevander, iksir boğazını yakarken öksürdü ve nefes nefese kaldı.

Oda genişledi ve bulanıklaştı, kaslarındaki ve kemiklerindeki ağrı sıcaklıkta dağıldı. Kafatasındaki basınç azaldı ve göz kapakları ağırlaşmış halde başını ileri geri salladı.

Loyce ona doğru eğildi, yüzü şekilsiz ve odaklanmamış bir haldeydi. "Bana geri dön, sevgilim." Sözleri, sanki su altında konuşuyormuş gibi bozuk ve belirsizdi ve Zevander, iksir onu kara boşluğa sürüklarken inledi.

ALTINCI BÖLÜM

ZEVANDER

Caligorya

Zevander'ın burnuna kükürt kokusu geldi ve gözlerini açtığında parıldayan siyah taştan bir duvar gördü. Duvardaki ince mor çatlaklar, onun uyuyan bir damarın içinde durduğunu gösteriyordu. Hayatında sadece bir kez, çocukken, dadısı onu ders çalışmak için bir tane görmeye götürmüştü. Damarlar kraliyet mülkiyeti olarak kabul edildiğinden, genellikle kimsenin yaklaşması yasaktı, ancak Usta Gannick muhafızlardan izin almıştı.

Bir tıkırtı sesi dikkatini sağ tarafına çekti. Orada, pelerinli bir figür çömelmiş, küçük bir çekiç ve keskiyle taşı yontuyordu. "Onlara göstereceğim. Hepsiye," diye mırıldandı yabancı kendi kendine.

Sesinde belirsiz bir tanıdıklılık vardı ve Zevander sessizce çalışan adama yaklaştı.

"Bir iğ bile güç kullanabilir." Çekicinin düz ucuna sertçe vururken homurdandı. "Bir iğ bile yüksek bir büyücü olabilir."

Zevander etrafına bakındı ve uzakta iki muhafız gördü, ama onlarda rahatsız edici bir şey vardı. Biri elinde bir kılıç tutuyordu, kılıcın açısı ağırlığı için çok fazla yük oluştuyordu. Kolunun zayıflıktan titremesi gerekirdi. Oysa o çok hareketsiz dururken, diğeri silahının kabzasına uzandı, ama onu hiç çekmedi.

Sanki ikisi de zamanda donmuş gibiydi.

Bir ılık, Zevander'in dikkatini tekrar pelerinli figüre çevirmesine neden oldu. Adam, topuunda sallanıp baparmaını kucakladığına bakılırsa, topuuna ekile vurmuş olmalıydı.

Kırdığı ta ufalanmış, ayaklarının dibinde bir yığın halinde yatıyordu. Zevander, kayanın oyuunda derinlemesine gömülü bir nesne fark etti. Kendini fark etmiş gibi, pelerinli yabancı elini içeri soktu ve nesneyi çekmeye çalıştı. Nesne yerinden çıkmayınca, yaralanmasından artık rahatsızlık duymuyor gibi, keski ve çekicini aldı ve etrafındaki kayayı kırdı. Nesne yerinden çıktı ve aşağıdaki kayanın üzerine düştü. Siyah ve yuvarlak, küçük bir ampul büyüklüğünde olan nesne, üzerinde kayalık tozu vardı ve bu toz, nesnenin dikkat çekici özelliklerini gizliyordu, ancak yabancı nesneyi yerden kaldırdı ve sanki orada gizli bir şey varmış gibi parmağını nesnenin yüzeyinde gezdirdi.

Keltzig parası büyüklüğünde siyah bir örümcek, yabancıнын kolundan aşağıya koştu ve o bir çığlık atarak nesneyi taşın üzerine düşürdü. Pelerini kapüşonu geriye düştü ve Zevander'in daha önce birçok kez gördüğü adamın yüzü ortaya ıktı.

Alastor, ya da Cadavros, farkına vardığı kadarıyla, ama çok daha gençti.

Koyu renkli saçları ve parlak mavi gözleriyle, yaşıtı birçok kadının dikkatini çekmiş olmalıydı. Titreyerek kolunu silkeledi. "Lanet olası örümcekler. Onlardan nefret ediyorum." Bulduğunu bir kez daha kaldırdı, ama o boşluğun içinde başka bir şey görmüş gibi durakladı. Çantasını karıştırdı, bir balmumu tableti ve küçük metal kalemi çıkardı ve çizmeye başladı.

Zevander onun yanında çömeldi ve kalemi mumun üzerinde hararetle sürerek tabletin üzerine desen çizmesini sessizce izledi. O izim yaparken, Zevander kendisi de oyua baktı ve onu büyüleyen şeyi gördü.

Duvara gömülü, sanki gümüş mürekkeple yazılmış gibi, Zevander'in hayatında hiç görmediğı bir sembol parlıyordu. Belki bir hiyeroglif, ama o kadar karmaşık detaylara sahipti ki, bunun mümkün olup olmadığını bile merak etti. Zevander, görüntünün zihninde yavaşça yer edinirken, karmaşıklığına hayran kalarak ona bakmaktan kendini alamadı.

"Zevander! Lütfen! Uyan!"

ALTINCI BÖLÜM

MAEVYTH

Zevander nefes nefese uyanarak birden dikleşti, bu da beni bir adım geriye attırdı.

Rahibe, onun yanında diz çökmüşken elini geri çekti. Parmağında, onun burnuna soluması için koyduğu vivicantem tozunun kalıntıları vardı.

Göz bebekleri genişlemiş ve yuvarlaklaşmış bir şekilde etrafına bakındı, şüphesiz tanıdık olmayan çevresini inceliyordu, sonra vahşi bakışları bana takıldı. Elini uzatarak yataktan fırladı ve homurdanarak beni kendine çekti, uzattığı eliyle beni duvara doğru itti. Kolunun titremesinden hem acı çektiğini hem de endişelendiğini anladım.

Elimi nazikçe koluna koyarak onu indirmesini teşvik ettim. "Her şey yolunda. Güvendeyiz."

Beni önünde döndürdü, gözleri çılgınca beni inceliyordu, elleri nazik ama hızlı bir şekilde kollarımı ve boynumu okşadı.

"Ben iyiyim," dedim, bileğini tutarak. "Sadece enkazdan birkaç çürük, hepsi bu. Biraz başım ağrıyor."

Odayı tekrar gözden geçirdi, şüphesiz, yanılıyorsam kaç gardiyanla savaşması gerektiğini hesaplıyordu. "Buraya nasıl geldik?" Sesinde az su içmiş gibi sert bir kısık ses vardı.

"Arabalarla. Aslında kafesler, ama düşmanca değiller. Herkesin yaralarını tedavi ediyorlar." İki elimi de yanaklarına koydum. "Nasıl hissediyorsun?"

Odadaki diğerlerinden gözlerini ayırmak istemiyormuş gibi, bana sadece hızlıca bir bakış attı. "İyiyim."

Başımı sallayarak gülümsedim. "Sadece az miktarda vivicantem verdi. Fazla miktarın zehirli olacağını söyledi."

Başını bana doğru eğdi, çatık kaşlarının altından ona baktı; bakışı sabit ve tehditkardı. "O kim?"

"Erithanya," rahibe kendisi cevap verdi. "Crovenrock Tapınağı'na hoş geldin. Benim evime. Köyün adı Wraithmire."

Zevander çenesini kaldırdı. "Sen Nyxterosi dili konuşuyorsun."

"Ben Lyverian dili konuşuyorum. Sen ise çok belirgin bir Nyxterosi aksanıyla Lyverian dili konuşuyorsun." Kız kıkırdadı, ama Zevander'ın ifadesi her zamanki gibi son derece sinirliydi.

Bir kez daha, ayrım yapılmaması beni şaşırttı. "Aleysia veya babam konuşurken ne duyuyorsun?"

"Vonkovyan," dedi Zevander, gözlerini Erithanya'dan ayırmadan.

Hala aynı dili duyduğuma ikna olmuş olarak, bunu kafamda kurcaladım. "Ve bunu konuşmayı biliyor musun?"

"Evet, annem ona romantik bir dil derdi. *Ölü* bir dil." Bir keresinde bana bu dili bildiğini söylediğini hatırladım.

"Ben de Vonkovyan'ı akıcı bir şekilde konuşuyorum. Burada birkaç kişi var," diye ekledi rahibe.

Kendim fark etmemiş olmam garip. "Neden farklı dilleri ayırt edemiyorum? Hepsi bana aynı geliyor."

"Dil, bir tanrıça için keyfi bir şeydir. Beceriksiz bir insan tasarımı. Ya da büyücü, isterseniz. Sen Vasmora'sın ve bu nedenle, bir kelimenin bir biçiminden diğerine çeviriye ihtiyaç duymuyorsun." Dudakları arasında pipo ile Erithanya bir nefes daha çekti, yanakları çöktü. Beyaz duman şeritleri yavaşça yukarı doğru kıvrıldı.

"Ama anlamadığım bir dil vardı." Kaşlarımı çatarak, o dilin adını hatırlamaya çalıştım.

"Primyria," diye cevapladı Zevander, bakışları hala rahibe ve muhafızları arasında gidip geliyordu.

Erithanya gülümseyerek başını salladı. "Ah evet. Eski dil. Tanrıların düşüncelerini bilmelerini *istemediklerinde*, eski Aethyrialılar tarafından konuşulurdu. *Gizli* bir dil." Elini

Zevander'e doğru elini salladı. "Ayağa kalktığına göre, sana nerede uyuyacağını göstereyim."

"Uyumak mı?" diye sordu Zevander.

"Evet, yakında hava kararacak." Arkamızdaki pencereye, dağların üzerine çöken alacakaranlığın ötesine doğru başını salladı. "Seni damara götürmeden önce Kış Somnial'ımızı kutlayacağız."

Zevander buna cevap vermedi. Belki de kadının bize orada vivicantem'i göstermek istediğini düşündü. Onun bana yaptığı meydan okumayı onunla özel olarak konuşmak istediğimden, ben de cevap verme zahmetine girmedim.

"Kılıcım nerede?" diye sordu.

Elbette, silahlarının olmadığını fark edecekti.

"Toplayabildiğimiz silahlar yatak odana götürüldü." Rahibe bizi kapıya doğru yönlendirdi. "Gidelim mi?"

Kapıya doğru giderken, Corwin'in masadan küçük bir eczacı kavanozu aldığını fark ettim. Lyverian kadın ona gülümsedi ve ben Zevander'ın koluna dokunarak bizi durdurdum. "Bir dakika," dedim ve odayı geçerek Corwin'in yanına gittim.

Yaklaştığımda, arkasını döndü ve bakışlarını indirdi. "En içten özürlerimi sunarım, Maevyth."

Kaşlarını çatarak, kafamı karışık bir şekilde eğdim. "Özür mü?"

Yine de gözlerini benden kaçırdı. "Kız kardeşini kilisede terk ettiğin için. O... keyifsizdi ve... gözleri kararınca beni biraz tedirgin etti. Garip bir şekilde sayıp yere tırnaklarını geçirmesi de biraz ürkütücüydü. Bir ara beni ısırmaya da çalıştı. Ama yine de kaçmak zayıflık oldu. Kalmalıydım."

Yüzümde bir gülümseme belirdi. "Corwin, hayatımızı kurtardın. Atları kurtardın. Babamın yanında kaldın. Sen zayıf biri değilsin." Elini elimle tuttum ve o da başını kaldırdı. "Sandığından daha cesursun. Teşekkür ederim."

Dudaklarını sıkıştırarak başını salladı. "İlginç... elin için teşekkür ederim..." Gösterir gibi avucunu açtı. "Kemik kırbaç gibi şey. Yerde. İnanılmazdı. Ve cesurcaydı."

Elini hafifçe sıktım ve gülümsedim. "Rahibe bize yatak odalarımızı gösteriyor."

"Oh, şey..." Corwin, gülümseyip bakışlarını indiren Lyverian kadına doğru baktı. "Zelaia beni benimkine götürecektir. Ama teşekkür ederim."

Başımı sallayarak, Zevander ve Erithanya'nın beni beklediği yere geri döndüm. Rahibe ikimizi tapınaktan dışarı çıkardı, taş merdivenlerden aşağı inip köyün içinden geçen ana taş yola geri döndük. Onu takip ederken, bizi izleyen gözler hissettim ve dönüp baktığımda ağaçların arasında saklanan çocuklar gördüm.

Yol, düzgün kemikten yapılmış gibi görünen, elinde tırpan tutan uzun boylu bir kadın heykelinin etrafında ikiye ayrılıyordu. Gümüş rengi gözleri, onun kim olduğu konusunda hiçbir şüpheye yer bırakmıyordu: Morsana.

Köy, dükkanları ve yollarıyla Foxglove kadar gelişmiş olmasa da, tamamen ilkel de değildi. Kesinlikle bana anlatıldığı gibi, kadınların çıplak koştuğu ve evlerin küçük kulübelere ibaret olduğu bir yer değildi. Ahşap ve taştan yapılmış, sazdan çatılı evler, Foxglove'daki iyi yapılmış evler kadar sağlam görünüyordu.

Zevander kolumu tuttu ve rahibe ile aramızdaki mesafeyi korumak için adımlarımızı yavaşlattı. "Bana bir şey söylemiyorsun," dedi alçak sesle, köyün içinden geçerken, yanımızdan geçen Lyverianların bakışları altında.

"Her zaman zeki olmak zorunda değilsin, biliyorsun. Bazen, bazı şeyleri fark etmemek de sorun değildir."

"Eninde sonunda bana söyleyeceğine inanıyorum."

"Söyleyeceğim."

"Gece bitmeden birini öldürecek olursam bana haber ver."

Bir doz daha vivicantem'e ihtiyacım olabilir."

"Hayır, sanmıyorum." Gülümsayarak, bizi izleyen meraklı yüzlere bakışlarımı gezdirdim, ama onlarda en ufak bir düşmanlık belirtisi göremedim. Yanından geçtiğimiz yaşlı bir kadın eğildi ve elini nazikçe benim elime dokundurdu.

O, boğazından onaylamayan bir ses çıkardı. "Belki de bekleyip kendim karar vereceğim. Bu konularda biraz fazla iyisin."

Ben gülümsedim. "Sen de biraz çabuk yargılama yapıyorsun."

Erithanya, bir dizi kulübeye yaklaşırken omzunun üzerinden gülümsedi. "Sizi ayırmamı ister misiniz? Bazıları

her birinizle yatak paylaşmak istediklerini hevesle ifade edenler var." "Hayır," diye homurdandı Zevander.

Rahibe gülümsedi ve bizi küçük evlerden birine doğru yönlendirdi. "Ailenizin geri kalanı bir araya getirildi." Bizim evden iki ev aşağıdaki evi işaret etti. "Onlar orada. Size temiz giysiler verilecek ve yıkanmanız için taze lavanta suyu dolu bir leğen ile biraz yiyecek de var." Zevander'in dikkatini çekmek için eğildi. "Sizin için biraz vivicantem hazırladım. Ağrılığınızı tahmin ettim. Umarım çok yanılmamışımdır."

Zevander hiçbir tepki göstermedi, bu da kadına hala güvenmediğini doğruluyordu.

"Çok nazıksınız, Rahibe. Teşekkür ederim," onun adına söyledim.

"Rica ederim. Bu akşamki kutlamalar için biri sizi almaya gelecek. Dinlenin ve yemek yiyin."

Tapınaktaki gibi, kulübeye açılan kapının da ahşap üzerine kazınmış koruma büyüğü vardı. İçeriye doğru iterek, kabaca oyulmuş taş duvarları, sazdan kaplı kubbeli tavanı oluşturan kemerli ahşap kirişleri ve eğri bögürü parke taşı zemini olan küçük ama sıcak bir odaya girdim. Küçük bir masa ve iki sandalyenin diğer tarafında bir şömine yanıyordu ve masanın üzerinde bir kase meyve, bir parça tütsülenmiş et ve bir sürahi su duruyordu. Odanın karşı tarafında, kalın postlar ve örme battaniyeyle kaplı ahşap bir yatak ve yanında bir leğen, bir sürahi ve bezlerin bulunduğu ayrı bir masa duruyordu.

Tavandan poşetler ve küçük kemikler sarkıyordu. Zevander bunlardan birini avucuna alıp inceledi. "Büyüleyici," dedi ve odanın içine doğru ilerledi.

Ağrıyan ayaklarımı botlarımdan çıkardım ve ayak parmaklarımı esneterek ağrıyı hafifletmeye çalıştım. Şöminenin yanında, suyla dolu tahta bir ayak kovası duruyordu. Ayak parmaklarımı suya daldırdığımda, suyun zaten ısındığını fark ettim. Ateşin yanında ısınırken, suyun sıcaklığından memnuniyetle kovaya adım attım.

Omzumun üzerinden baktığımda, Zevander yatağın yanında bırakılmış silahları inceliyordu ve kılıcını kınından çekip kontrol ediyordu.

Yeterince ısındıktan sonra ayaklarımı kuruladım ve yatağa doğru yürüdüm, yolumun üzerinde meyve kasesinden bir frostfig aldım. İki

Yatağın üzerinde giysi yığınları vardı ve ben birini kaldırdığımda, tüy yakalı uzun,  ık, siyah bir elbise buldum. Belinden kırmızı mücevherlerden ve beyaz kemiklerden oluşan bir zincir sarkıyordu.

Zevander, han erlerinden birini bir bezle silerek yanıma geldi ve ben dönüp onun elbiseyi hayranlıkla incelediğini gördüm. "Seni o elbiseyle görmek için sabırsızlanıyorum. Ama önce, bana ne haltlar döndüğünü anlatmaya ne dersin?"

"Rahibe benim Vasmora olduğuma inanıyor." " l m kabı," dedi tonlamasız bir sesle.

"Evet. Tanrıça tarafından seçildim çünkü hayatımın bir noktasında kaderim değişti." Dudaklarımı sıkı sıkı kapatıp başımı eğdim ve ona baktım, ama o her zamanki gibi stoik kalmaya devam etti. "Onlar benim soylarını geri getirmek için geldiğime inanıyorlar."

Ka ları  atıldı. "Nasıl?"

"En iyi sava çılarıyla  iftle erek." Elbiseyi yığının üzerine katlayarak, o anda yüzündeki ifadeyi hayal ettim. "Ki bunu yapmaya niyetim yok."

"İyi. Onu öldürerek kış uykularını bozmak istemem."

İ  çekerek, ona dönüp baktım. "Ama bunun benim kaderim olmadığını kanıtlamak için, bu ak am damara atılmayı kabul ettim. Eğer zarar görmeden çıkarsam, o zaman sözlerimi doğru kabul edecek." Parmağımı göğsüne bastırdım. "Bu yüzden bu gece uzak durmanı istiyorum. Eğer senin kara alevle bir ilgin olduğunu anlarsa, benden şüphe edecekler ve beni sava  larından biriyle yatmaya zorlayacaklar."

"Peki ya hepsini  ld r rsem? O zaman ne olacak?"

"Babam ve kız kardeşim güvenli bir yere sahip olamayacaklar."

"Bu gece ayrılacağız. Vivicantem'i nerede sakladıklarını bulup, bir süre yetecek kadar toplayacağım."

Gözlerimi kırıp başımı salladım. "Mortasia'da kalmak mı? Peki ya Cadavros? Ya seni bulursa? En azından Aethyria'da sana dokunamaz."

"Caligorya'ya d  t ğ m geceden beri onu görmedim. Belki de benden vazgeçmiştir."

"Ya da damarı bulup gücünü geri kazanmanı bekliyordur."

Kafasını salladı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Sen kendi iyiliğin için fazla akıllısın."

"Bence sen bariz olanı görmezden gelerek endişelerimi azaltmak istiyorsun." Parmaklarımı tunikasının kumaşına doladım ve onun bakışlarına kararlı bir şekilde karşılık verdim. "Bırak bunu ben yapayım. Onlara yazılmış kadere karşı gelebileceğini kanıtlayacağım ve bana saygı duyacaklar. Belki babam ve Aleysia'nın da onlarla kalmasına izin verirler. Ve sonra ..."

"Sonra ne olacak?"

Gömleğini tutan ellerimi gevşettim. "Seninle Aethyria'ya dönebilirim."

O düşünceli gözler beni inceledi, şüphesiz sözlerimde en ufak bir belirsizlik izi arıyordu. "İstediğin bu mu? Ailen burada."

"Benimle kalmak için aileni feda edecektin. Tek fark, seninle gitmek, dünyayı bir vebadan kurtarmak anlamına geliyor."

"Ancak bu dünya bundan kurtulamaz."

Aleysia'yı o kilerden çıkardığımız andan beri düşündüğüm bir şeydi bu. O yaratıklar bu dünyada her zaman var olacaktı, ama Umbravale'nin her iki tarafında da tehlikeler vardı. "Hayır, onları esirgemiyor. Ama en azından onlarla savaşmak için donanımlılar. Dediğin gibi, o yaratıkların kan büyüsü kullandığını hayal et. Eğer bir şekilde Aethyria'ya geçerlerse ya da Aethyrialılar buraya geçip enfekte olurlarsa, hiç şansları olmaz."

Çenesi sıkılaştı, benim sözlerimi isteksizce düşünerek sindirmeye çalışıyor gibiydi. "Damar öldü, değil mi?"

"Öyle. Anladın mı? Ondan, *benden* uzak durduğun sürece, babamın ve kız kardeşimin güvenliğini sağlamak oldukça basit bir görev."

Keskin bir nefes verdi ve kılıcını yanımızdaki yatağa bıraktı. "Peki. Mesafemi koruyacağım. Ama içlerinden herhangi biri sana zarar vermeye kalkışırsa, hepsini öldüreceğimi bil. Hepsini."

"Sanırım rahibe benim teyzem. Bana zarar vermek istediğini sanmıyorum."

"Yine de uyarıyorum." Bana öpücük vermek için eğildi, ama ben elimi göğsüne koydum ve yüzündeki bir şeyi fark ettim.

"Yüzündeki şey vırmış bağıracağı mı?"

Çenesinden et parçası gibi görünen küçük bir lekeyi kazımak için elini uzattı. "Muhtemelen patladıklarında bulaşmıştır, evet."

"Peki, önce onu yıkamama izin ver."

Uzun zamandır ilk kez gülümsedi. "Bunun bir lezzet olduğunu duydum."

"Kimler diyor? Ölüler mi?" Lavaboya doğru yavaşça yürüdüm, yanıma baktığımda onun arkamda durduğunu fark edene kadar onun da peşimden geldiğini fark etmemiştim. Lavabonun yanındaki bezi almaya uzandığımda, o benden önce uzandı.

Kolu arkaya doğru uzandı, eli lavabonun üzerinde durdu, ta ki sudan buhar yükselene kadar. Sonra bezi kaseye daldırdı ve tek elle sıkarak boğazımı sildi.

Sıcaklık cildime işledi ve ben gözlerimi kapattım, inleme isteğini bastırarak, o arkamda durup bezle köprücük kemiğimi silerken, elbiseyi omzumdan aşağı itti. "Banyo yapmak güzel olurdu, ama bu da iş görür," dedim gülümseyerek.

Saçlarımı kenara çekerek, yıkadığı omzumu öptü ve boynumun kıvrımına kadar bir öpücük izi bıraktı, yüzünü oraya gömdü, kollarını bana doladı ve bir anlığına beni sıkıca sarıldı. "Seni o kilisede kaybettiğimi sandım. Enkazın arasından seni göremediğimde, o taşların beni ezip hayatımı sonlandıracak kadar ağır olmasını diledim."

"Tanrılar sana pek şans tanımıyor gibi görünüyor, neyse ki." Cildime değen gülümsemesini hissettim ve ona dönerek bezi sıcak suya batırdım, sonra siyah damarların üzerinde kesiklere dikkat ederek ağzına ve yanağına sürdüm. Dikkatim bir an daha üzerinde kaldı. "Aleysia enfekte olmuştu. Rahibe onu tespit etti ve iyileştirdi." Bezi tekrar suya batırdım ve boynunu ve çenesini, derisine yapışmış küçük vırmış parçacıklarını yıkadım.

"Nasıl?"

"Benim kanım. Onunkanı. O karıştırdı biraz biraz bir bir bir tür iksir. Ona göre, Aleysia bir dakika kadar öldü. Uyandığında,

enfeksiyon ortadan kalkmıştı."

Parçalanmış tunikasının kenarını parmağıyla tutup sıyırdı ve ben de avucumu onun sert göğüs kaslarının üzerinde gezdirdim.

"Zevander... sen de enfekte olmuş olabilirsin. Yüzündeki yara izi Aleysia'ninkine benziyor."

"Beni öldürmek istediğini bu şekilde mi söylüyorsun?"

"Hayır." Gülümsemem kayboldu. "Erithanya, Morsana'nın Aleysia'yı geri göndermeyi seçtiğini söyledi. Seni geri göndereceğinden emin değilim ve bu düşünce beni korkutuyor. Ama eğer sen de o şeylerden birine dönüşürsen..." Gözlerimin kenarları gözyaşlarıyla doldu, belki de kilisede olanlar ve Aleysia'nın öldüğünü düşünmenin bir sonucu olarak biriken duyguların bir sonucu olarak. Olanları sindirmek veya kabullenmek için zamanım olmamıştı ve üstüne üstlük onun da enfekte olma ihtimali çok ağır gelmişti. Bir anda çok fazla şey olmuştu. O anda beni saran duyguları görmemesi için yanımdaki lavaboya döndüm.

Bir parmak çenemi kaldırdı ve dikkatimi tekrar ona çevirdi. "Bu yara izi yüzyıllardır var. Şimdi neden onlardan biri olacağımı anlamıyorum."

"Umarım olmaz." Gözlerimdeki yaşları hızla sildim. "Bir örümceği öpmek tuhaf olurdu."

O gülerek alnıma bir öpücük kondurdu. "Eğer ben o grotesk şeylerden biri olsam bile benimle kalacağını mı söylüyorsun?"

"Kalmak zorundayım. Biz eşiz, değil mi?" Sesimdeki mizah kayboldu. "Senin hala içimde bir yerlerde olduğunu bilerek seni öldüremezdim."

"Sana söylediğimi hatırlıyor musun? Düşünme. İçgüdülerine göre hareket et. Bu benim için de geçerli."

"Şu anda bu konuyu konuşmayalım," dedim, o kasvetli düşünceleri kafamdan uzaklaştırarak. "Hala temizlenecek çok sayıda virmiş parçası var." Lavabonun yanından bir kil sürahi kaldırdım, temiz bir bezin üzerine taze, ılık su döktüm ve onu göğsünde gezdirdim. Lavanta kokusu sarsılmış sinirlerimi yatıştırdı ve temizlediğim yeri öpmek için bir an durdum.

Ellerim arkamda dolaştı ve birkaç saniye sonra, elbisenin yakası aşağı kaydı, sadece kollarımla tutunuyordum.

Çaydanlığı kaldırdım ve sürahiyi masanın üzerine koydum.

Az önce benim yaptığım gibi bezi temiz suyla duruladı ve omuzlarımdan göğüslerime doğru gezdirdi, orada durup ısınmış bezle göğüslerimi masaj yaptı.

Gözlerimi kapattım, başımı geriye eğdim ve o öne eğilerek meme uçlarımdan birini ağzına aldı. Etime karşı homurdandı, titreşimler uyluklarımdan arasında bir ağrı uyandırdı. Diğer göğsüme geçerek, uzun, acı verici derecede lezzetli bir emiş yaptı ve ben onun pazılarını kavrayarak ona doğru eğildim.

O dilini hareket ettirip dişlerini gezdirdiğinde, içimden yumuşak bir inilti kaçtı.

Güçlü kolları boynumu ve sırtımı sardı, her iki göğsüme de eşit ilgi gösterdi.

Bezini bir kez daha suya batırdı ve gözlerini bana dikerek, yavaşça önümde diz çöktü, başı tam göğsümün hizasına geldi. Bez karnımın üzerinden kaydı ve o göbek deliğimi öptü, sonra kalçalarımdan uyluklarıma doğru kaydirdi ve bacağımdan iç kısmına, etli kısmına bir öpücük kondurdu. Bezi bir kenara attıktan sonra, temiz yığından bir tane daha aldı ve sürahidan ıslattı. Gözleri benimkilere bakarak, bacağıma omzuna attı ve yeni bezi yavaş, tembel hareketlerle zonklayan etimin üzerinde nazıkçe gezdirdi. Bezi tekrar suda duruladığında yeni bir sıcaklık hissettim ve başım dönmeye başlayınca kendimi sabitlemek için masanın kenarına tutundum. Yüzünü eğdi ve dünyanın son olgunlaşmış meyvesini çalmış bir adamın açgözlülüğüyle ıslak yarık boyunca dilini gezdirdi.

Saçlarını yumrukladım ve inledim, ayak parmaklarım sırtına kıvrılırken o bacağıma omzuna aldı.

Elleri kalçamı kavradı, kumaş yanaklarıma bastırırken beni yüzüne doğru çekti ve günlerdir düzgün bir yemek yememiş bir adam gibi beni yalayıp yuttu.

O benim etimi emip yalarken, ben düşünmeden kalçalarımı onun yüzüne doğru çevirdim. İki parmağı içime girdi, uyarılmamın kayganlığı ıslak bir kayma sağladı. Uyluklarım titriyordu, altımda bükülmemeleri için mücadele ediyordum. İnlemeler ağzımdan çıkıyordu ve alt dudağımı ısıırıyordum, içimde gerginlik düğümü sıkılaşıyordu.

Daha sıkı. O kadar sıkıydı ki, tüm vücudum titredi, kaslarım kaskatı kesildi.

Dilini o sinir tomurcuğunun üzerinde uzun bir çekişle gezdirdiğinde, başımı geriye attım, vücudum çözüldü, bir zevk patlamasıyla ikiye bölündü. Zevander ustaca dilini hareket ettirirken, uyandırdığı sıvıları emerek beni yüzüne sertçe bastırdı ve boğazımdan ecstasy ve ıstırap dolu bir ses çıktı.

Düzensiz nefesler içime girip çıkarken, bedenim sakinleşmeye çalışırken titriyor ve zonkluyordu.

Kapının çalınması kaslarımı panikle doldurdu ve nefesim kesildi.

"Maeve!" Aleysia kapının diğer tarafından seslendi. "Orada mısın?"

"Ben... yıkanıyorum! Lütfen girme!"

"Sadece bu elbiseyi göstermek istedim! Sana benziyorum!" O kıkırdadı, ben ise hala sarsılmış sinirlerimi yatıştırmaya çalışırken gözlerimi ellerimle kapattım.

Zevander dilini tekrar vücudumda gezdirdi ve ben bir inilti çıkararak kalçalarımı öne doğru ittim.

"Birazdan çıkacağım!" Sesim çatladı ve bacağımı omzundan indirdim. "Bırak da... Yıkamayı bitireyim!"

"Tamam! Sonra tekrar gelirim!"

Zevander tam boyuna kalktı, yüzü parıldıyordu, parmaklarını ağzına sokup emerek temizledi. "Daha sonra gelecek olan tek kişi sensin."

Gülümsememek için dudaklarımı sıkıştırdım ve elimin tersiyle ona hafifçe vurdum. "Sen utanmazsın, biliyor musun?"

"Senin cu'na utanmazca takıntılıyım..."

Elimi ağzına kapattım ve kapıyı işaret ettim, kapının altındaki gölge Aleysia'nın hala orada durduğunu gösteriyordu. "Başka bir şeye mi ihtiyacın vardı, Aleysia!"

"Oh... hayır! Ben... ben sadece... babamı kontrol etmeye gidiyordum! Sonra görüşürüz!"

Kafasını salladı ve dilini şaklattı. "Meraklı, değil mi?"

"Sanırım ikimiz de meraklı anlarımız olmuştur." Elinden bezi çekip, çoktan soğumuş olan suda duruladım

"Bunu tekrar ısıtmak isteyebilirsin. Bu sefer seni yıkarken donmanı istemem."

Zevander elini benimkinin üzerine koydu ve bezi nazikçe elimden aldı. "Git bir şeyler ye. Ben yıkarım."

"Senin cömertliğine karşılık vermek istemiştim."

Gülümsedi ve boynuma öpücük kondurmak için eğildi. "Bu gece. Bitiremeyeceğimiz bir şeye başlamak istemiyorum."

Dudaklarımı kıvrarak, kulağına eğildim ve fısıldadım, "Bunu sabırsızlıkla bekliyorum

."

Kollarını bana doladı, beni sıkıca kendine çekti ve beni öperken popomu sıktı. Beni bıraktığında, dilini dudaklarının üzerinde gezdirerek gözlerini vücudumda gezdirdi. "Ben de."

BÖLÜM ALTIYÜZ SEKİZ

MAEVYTH

Aleysia'nın elbisesinin yakasındaki siyah tüyler, devasa bir ateşin yanında dans ederken etrafında uçuşuyordu. Köyün iki savaşçısı ona ilgi duymuştu; ikisi de, benim anladığım kadarıyla, onun dikkatini çekmek için yarışan iki tavus kuşu gibi ritüel bir dans sergiliyordu. İkisi de ellerinde kemikleri çınlatıyor ve siyah tüylere sahip başlıklar takıyordu.

"Onlar en iyi arkadaşlar." Ben Zevander'ı aramak için etrafa bakarken, benden biraz daha büyük olan bir kadın yanıma yaklaştı.

O akşam geride kalmayı kabul etmişti, ama bütün gece boyunca gerçekten uzak duracağını düşünmemiştim ve onun görünmeyen bir yerde gizlendiğini tahmin ediyordum.

"Hangisini seçmezse seçmesin, onu sanki seçmiş gibi koruyacak ve gözetecek," diye devam etti kadın, dikkatimi tekrar kız kardeşime çevirerek.

Kız kardeşimin iki adam arasında dolaşıp elinde bardağını havaya kaldırmasını izleyerek gülümsedim. "Aleysia'nın bir partner seçmek istediğini sanmıyorum. Sanırım içkiden biraz çakırkeyif olmuş."

"Mortelias dansı bir geçiş törenidir. Afrodisyak gibidir," dedi Lyverianlı kadın, yuvarlak karnını okşayarak. "Eşim dans ettikten kısa bir süre sonra hamile kaldım."

Aleysia'ya tekrar baktım, onun savaşçılarından biriyle eşleştiğini hayal ettim. O anda olduğu gibi mutlu. Bu m¼mk¼n m¼yd¼?

Onun arkasında, babam Erithanya ve Corwin ile oturuyordu. Üç¼ de tüylerle süslenmiş, neşeyle gül¼p içiyorlardı. Gözlerimi kapattım ve benim olmadan burada yaşadıkları hayatı hayal ettim.

"Vasmora," dedi kadınsı bir ses. Gözlerimi açtığımda, ön¼mde diz ç¼km¼ř yaşlı bir kadın görd¼m. Elinde, Aethyria'da görd¼đ¼m gibi g¼m¼ř uçlu siyah bir gül tutuyordu. Gül¼, bir somun ekmekle birlikte ön¼me yere bıraktı. Ellerini birleştirip başını eğdi ve koluma k¼ç¼k bir kemik parçası gibi gör¼nen bir şeyi nazikçe sürtt¼.

Yanımdaki kadın eğildi. "Vasmora'ya ř¼kran armağanı."

"Teřekk¼r ederim." Yaşlı kadına gül¼msedim ve o ayağa kalkarken, başka biri ön¼mde diz ç¼kt¼ — bu seferki daha gençti.

Örg¼ battaniyeyi ve bal çubuklarını ekmek ve çiçeğin yanına yere koydu. "Vasmora," dedi, diğerı gibi başını eğererek ve p¼r¼zs¼z kenarlı bir kemiği kolumun üzerinde gezdirdi.

Yine gül¼mseyerek teřekk¼r ettim.

Hızla başka yere baktığımda yanaklarım ısındı. Hayatım boyunca, olduğum şey y¼z¼nden dışlandım, t¼k¼r¼ld¼m, alay edildim. Bir zamanlar b¼t¼n k¼y bana tepeden bakıyordu, ama bu gece, hepsi diz ç¼km¼řt¼. Etrafımdaki y¼zlere bakarken, onların saygı g¼sterisi karşısında kendimi alçakg¼n¼ll¼ hissettim. Boğazım d¼đ¼mlendi ve elim hafifçe titreyerek içkime uzandım, rahatsızlığımı bir yudum şarapla bastırdım.

Uzun boylu, sağlam yapılı, kaslı bir adam ön¼mde bir dizinin üzerine ç¼kt¼ ve başını eğdi. "Vasmora. Size tohumumu vermekten onur duyarım."

Ağzımdan şarap fışkırdı ve yanımdaki kadın sessizce kıkırdadı. Elimin tersiyle y¼z¼m¼ silerken, onun y¼z¼n¼ kaplayan damlalar için pişmanlık duydum.

O, damlaları nazikçe silerken dudaklarında k¼ç¼k bir gül¼mseme belirdi. "Sizinle aynı yatağı paylaşmaktan b¼y¼k mutluluk duyarım. Karnınızı çocukla doldurmaktan..."

"Bekle," diye sözünü kestim ve boğazımı temizledim. Onu kırmak istemiyordum, ama teklifini kabul etmeye niyetim yoktu. "Teşekkürler," dedim, utangaç bir gülümsemeyle.

Kaşlarını çatarak başını salladı ve diğerleri gibi koluma küçük bir kemik parçası sürttü. Ayağa kalkarken, uyluklarının arasındaki şişliği sıktı ve uzaklaştı.

"O bizim en büyük avcımızdır. Köydeki her kadın onu arzulamıştır." Yanımdaki kadın iç geçirdi. "Ben de bir zamanlar arzuladım."

"Hakaret etmek istemem. Ben... başka biriyle *eşleşmiş durumdayım*." Bu kelimeye alışmaya ne kadar uğraşsam da, hala dudaklarımdan çıkmakta zorlanıyordum.

"Anlıyorum. Seninle birlikte gelen savaşçı. Başka biriyle evli olmasaydım, ben de onunla evlenmek isterdim." Onun sözleri beni gülümsemeye zorladı. "Rahibemiz, kan bağımızın bir gün yeniden kurulacağına dair bize güvence verdi. Sen ne seçersen seç."

Bu konuda bir seçim önerdiğini öğrenince rahatlardım. Daha önce nişanlılığımı reddetmiştim ve bunu kesinlikle tekrar yapardım.

Düşüncelerime dalmıştım, babamın bana doğru topallayarak geldiğini hemen fark etmedim, ta ki yanıma yere çökene kadar.

Yanaklarının pembe rengi, biraz fazla şarap içmiş olabileceğini gösteriyordu.

"Bu gece çok beğeni topladın galiba," dedi, hediyeleri işaret ederek.

"İtiraf etmeliyim ki, buna pek alışkın değilim."

Yüzündeki gülümseme kayboldu ve bacağına dayadığı şarap kadehine bakarak, "Üzgünüm, Maeve. Seni diğerlerinden daha iyi korumadığım için üzgünüm," dedi.

Yine yabancı bir hisle boğuşurken, cildimde rahatsız edici bir ürperti hissettim. "Baba, sen..."

Omzuma hafifçe vurdu. "Lütfen, bitirmeme izin ver. O hücrede sonsuz saatler geçirdim, seni tekrar görürsem sana ne söyleyeceğimi hayal ederek." Gözlerinde parıldayan yaşlar, benim de gözlerimi yaşarttı. "Kızıl Adamlar'dan biri olursak Sacton Crain'in gözünde değer kazanacağımızı düşünmüştüm, ama görünüşe göre o seni yine de eziyet etti."

"Bu senin suçun değil. O acımasız bir adamdı."

Babam hafifçe gülümsedi ve başını salladı. "Her zaman, belki de bizi bu hale getiren bazı koşullar vardır diye düşünmeyi sevmişimdir. Böyle bir işkenceyi isteyerek uygulayan ne acımasız bir tanrı." Babamın Kızıl Tanrı hakkında böyle konuşması garipti ve şarabın onun düşüncelerini etkilemiş olabileceğini düşündüm. "Yüzyıllar boyunca, Lyverianları Morsana'ya taptıkları için kınadık. Onları değiştirmeye, dinimizi kabul ettirmeye çalıştık. Onların benimsedikleri şeyden korkuyorduk. Oysa Caedes, Kızıl Tanrı, kan dökülmesine ve savaşa neden oldu." Babam uzaklara bakarak başını salladı. "Sonunda, hepimiz bir dereceye kadar ölüme tapıyorduk, sadece onlar çok daha az şiddet yanlısıydılar."

İkimiz de Aleysia'ya baktık, o hala ona katılan diğer kadınlar arasında gülüp dans ediyordu.

"Sen bir sapkın olarak muamele gördün. Kötülüğün tohumları."

Dönüp baktığımda, gözyaşlarını tutmak için mücadele ediyormuş gibi çenesi titriyordu.

"Sen sadece bir çocuktun. Sevgiden başka bir şey istemeyen bir çocuk."

Onun sözleri, duyması benim için ne kadar acı verici olsa da, aç kalmış kalbimi besledi ve gözlerimden yaşlar süzülerek yanaklarımdan aşağı aktı. Kollarını bana doladı ve ben başımı omzuna yaslayarak, yıllardır elde etmek için mücadele ettiğim kabul, onay ve kabullenmeyi kendime teslim ettim.

Gözyaşları arasında Aleysia'nın adımlarını yavaşlattığını fark ettim, ama bizi fark etmiş gibi gülümsedi ve anlamlı bir şekilde başını salladı, sonra dansına devam etti.

"Bu Zevander... onu seviyor musun?" Babamın ciddi ses tonu, içindeki duyguyu gizleyemedi.

Gülümseyerek, dik oturdum. "Seviyorum." Garip, sonunda bunu ne kadar kolay itiraf edebildiğimi. "Onu hayatım boyunca sevmişim gibi hissediyorum."

Babam başını salladı. "Aleysia'nın annesi için de aynı şeyi hissetmiştim. Onun ölümü sanki benim ölümüm gibiydi." Kadehini kaldırıp bir yudum daha şarap içmek istedi, ama tereddüt etti. "Onun geldiği yere dönmeyi arzuluyorsun."

Henüz bu konuyu babam ve Aleysia ile nasıl konuşacağımı düşünmemiştim, göğsüm sıkıştı. "Şey, ben... Emin değilim..."

"Ama onu seviyorsun. Bundan emin misin?"

Başımı salladım. "Evet."

"Onunla kendini güvende hissediyor musun? Rahat ve mutlu musun?" "Evet, hissediyorum."

"O zaman gitmelisin."

"Sen ve Aleysia, onun yaşadığı yere giden sınırı geçemezsiniz." Başka bir dünyanın varlığını ve olasılığını kabul etmekte zorlandığını düşünerek, sözlerime dikkat ettim. "Onunla gitmek için seni geride bırakmam gerekir."

"Bu bizim dünyamız, Maevyth." Elbette, alkolün etkisiyle böyle konuşuyor olmalıydı. "Bu, bizim bildiğimiz tek dünya."

"Başka dünyalara inandığını sanmıyordum."

"Ben yapmadım." Kaşlarını çatarak uzaklara baktı. "Ama bu dünyadaki hiçbir şey kilisede o yaratıklarla savaşılamazdı. Ve biz hayatta kaldık. Onun sayesinde. Senin ve senin... yeteneklerin sayesinde. Kötülüğe karşı koyduk." Şarabını kaldırdı ve bir yudum aldı. "Sen ailemize girdiğinden beri, dünyamızın, başkalarına olan nefretimizin seni yok edeceğinden endişelendim. Senin baban olmaktan gurur duyuyorum. Ve Kızıl Tanrı'nın seni yetiştirmek için ailemizi seçmiş olmasına seviniyorum. Kalbinin seni götürdüğü yere gitmeni istiyorum. Aleysia ve ben gayet iyi olacağız."

Gözyaşları içinde, başını bir Lyverian erkeğinin göğsüne yaslayıp onunla birlikte yavaşça sallandığını gördüm. "İkiniz burada güvende olacak mısınız?"

"Foxglove'dan çok daha güvendedeyiz. Lyverianlar bizden çok daha hoşgörülü. Ben onların rahibesini ihanet ettim, Moros'a vivicantem'i nerede bulabileceğini söyledim. Bu, halkının katledilmesine neden oldu, ama yine de bizi kabul ettiler. Yaralarımızı sardılar. O, benim alçakça ihanetime rağmen beni affetti."

"Sen iyisin, baba."

"Öyle olmak istiyorum. Bu yüzden sana kalbinin sesini dinlemeni söylüyorum. Bana söz ver."

"Söz veriyorum."

Ateşin karşısından rahibe bize bakıyordu.

"Somnial, bizim gündönümü kutlamalarına benzer mi?" diye sordum.

"Bazı yönlerden evet. Somnial, tanrılara saygı gösterir. Son yıllarda Lyverians için son derece önemli hale geldi."

Ölümden dirilememelerinin bir kefarete olduğuna inanıyorlar. Senin varlığın onlara umut veriyor."

"Bütün bir nesil doğurmakla ilgilenmiyorum. Ben bir araç olmak için yaratılmadım."

"Belki de değildir. Ya da belki Morsana sizin için başka bir kader seçmiştir."

Sanki konuşmamızı duymuş gibi, rahibe ayağa kalktı ve elini bana doğru salladı. "Damarı aramanın ve geleceğimizin bize ne tür nimetler ya da lanetler getireceğini öğrenmenin zamanı geldi."

* * *

Ölü damarın pürüzlü kenarları sırtıma baskı yapıyordu, ben ise kollarım ve bacaklarım zincirlerle bağlı halde uzanmıştım. Gökyüzüne bakarken Raivox'un o anda yukarıda olup bana bakıyor olabileceğini düşündüm. Eğer öyleyse, beni yerleştirdikleri pozisyon pek de dostça görünmüyordu.

Altımda, siyah taşların üzerine tebeşirle yazılmış, Deimos ile ilişkili olduğunu öğrendiğim garip bir sembol vardı. Damarın kenarında, yattığım yerin en az beş metre yukarısında, köylüler duruyordu ve hepsi meraklı gözlerle bana bakıyordu.

Zevander'ı aramak için gözlerimi üzerlerinde gezdirdim, ama sadece babam, Corwin ve Aleysia'yı gördüm. Endişeli ifadelerinden, planla pek de rahat olmadıkları anlaşılıyordu.

"Damarsız, değil mi?" Rahibe zinciri sertçe çektiğinde boğazımda bir kahkaha kaldı.

"Yüzyıllardır."

"İyi. Peki, gizlice onu yeniden canlandırabilme yeteneğin yok mu?"

"Sadece bir tanrı damarı yeniden ateşleyebilir. Bir kez öldüğünde, damar ölü kalır." "Bu bir rahatlama."

"Deimos'u çağıracağız. Eğer seni bağışlarsa, kehanet doğru değildir. Eğer bağışlamazsa, yanacaksın."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Ve onu çağırmayı mı düşünüyorsunuz? Madem o kadar kararlı, neden kendi kendine gelmesine izin vermiyorsunuz?"

Rahibe kaşlarını kaldırdı ve ayaklarımdaki bağları sıktı. "Onun yargısından mı korkuyorsun?"

"Tabii ki hayır. Kendime tamamen güveniyorum." Yine kalabalığın içinde Zevander'ı aradım, onun orada olmasını mı, yoksa olmamayı mı tercih ettiğime karar vermeye çalışarak.

"Pekala, başlayalım." Kalabalığa dönerek ellerini kaldırdı. "Atalarımız yüzyıllar önce ölümlülerin diyarına geldiğinden beri bu damarı koruduk." Sesi derin hendekte yankılandı. "Vasmora'ya zarar vermek niyetinde değiliz. Kader iki yol gösterdi: biri doğum ve yaşam, diğeri ise kara ateş ve ölüm. Morsana seçecek. Onun alçakgönüllü hizmetkarları olarak, sevgili tanrıçamızın kararını kabul edeceğiz."

Erithanya bana doğru döndü ve yanımda diz çöktü, pelerininden küçük, ince bir bıçak çıkardı. Kolum çok sıkı bağlı olduğundan kurtulamadım ve bıçağı avucumun üzerinde kaydırmasını izledim. Küçük hançerin ardından beyaz bir acı izi kaldı ve ince bir kan damlası altımdaki kayaya damladı. "Sablefyre tanrısı, alevlerin efendisi, adınla sana sesleniyoruz. Deimos. Deimos. Deimos. Damarlara kan dökülüyor. Kırık kemiklerin arasından adını anıyoruz. Deimos!" Kalabalık onunla birlikte slogan attı, birleşik sesleri uçurumda yankılandı. "Deimos! Deimos!"

Hayal etmediysem, sırtımı bir sıcaklık sardı ve o anda, ilk şüphelerim baş gösterdi. Kalabalık onunla birlikte sloganı tekrar etti, sırtımdaki kaya ısınmaya başladı ve sinirlerimi bozdu.

Bir hata mı yapmıştım?

Yine kalabalığın içinde Zevander'ı aradım, benim boğazıma yükselen paniği görebiliyor mu, hissedebiliyor mu diye merak ederek. Başımı geriye doğru eğip gökyüzüne baktım. Gerekirse Raivox'u ne kadar çabuk çağırabilirdim?

Kaya daha da ısındı ve sanki kendisi de farkına varmış gibi, Erithanya ayaklarını kaydırıp ve kaşlarını çattı. Kalabalığa doğru koştu ve üç Lyverianlı adam onu kollarından tutup damardan çıkardı.

Onlar ilahilerini söylemeye devam ederken, kendimi sakinleştirmek için gözlerimi kapattım.

Altımdaki ısı, sönmekte olan bir mum gibi dağıldı. Kaya soğudu. İlk başta, o kadar ısınmış mıydım ki uyuşmuş muydum, anlayamadım

uyuşmuş muydum, ama gözlerimi açtığımda ilahiler sustu.

Dakikalar geçtikçe, başımın üstündeki yıldızlara bakarak uzanıyordum, sırtımda taşın omurgama bastırıldığı yerde bir ağrı hissettim.

Sonunda rahibe, yanında duran Lyverianlı adama el salladı. Adam tereddüt etmeden damarın içine indi ve avucunun içini taşın üzerine koydu.

"Soğuk," dedi. "Kaya soğumuş!"

"O halde karar verildi. O yaşayacak! Morsana yolunu seçti, biz de onu kabul edip koruyacağız. Bize ne harika nimetler getireceğini bekleyip göreceğiz!"

Arkasındaki kalabalık alkışladı ve kaslarım rahatlamayla gevşedi. Pelerinli bir figür dikkatimi çekti, kalabalığın arasından sıyrılıyordu ve dudaklarımı sıkıştırarak başımı salladım.

* * *

Kollarımı kavuşturarak, sandalyeye yayılmış oturan Zevander'in karşısında durdum. Tunikası açıkken acı verici derecede çekici görünüyordu. "Kendini tutamadin."

Omuz silkerken dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Zararsızdı." "Belki, ama ben bir şey hissettim."

"Evet. Titriyordun. Üşüdüğünü düşündüm ve kayadan ısı gönderdim."

Başımı eğdim. "O kadar uzaktan bunu nasıl yaptın?"

"Işınım ısısı." Avucunu yere doğru uzattı ve sıcaklık ayak tabanlarımdan göğsüme kadar yayıldı, orada da içimi yakan bir köz gibi kemiklerime işledi. "Foxglove'a doğru yürüyüşte seni ve Aleysia'yı ısıttığım gibi."

Sıcaklığın kalıcı dalgaları ateşli eller gibi cildimi sardı ve omurgamdan bir titreme geçti. "Bir an için beni çok korkuttun. Gerçekten bir tanrıyı çağırdıklarını sandım."

Zevander öne doğru eğildi, parmaklarını belime doladı ve beni kendine çekti. "Ay Cadısı, bir tanrı bile sana dokunmaya cesaret edemez." Saçımı kulağımın arkasına iterek, dudaklarımı öpmek için kendine çekti. "Bu elbiseyi çıkarmak için çok *sabırla* bekledim

"Başını hafifçe eğdi, bakışlarını yüzümden uyluklarımı ortaya çıkaran yüksek yırtmaçlara kaydirdi ve parmağını oradaki tenimde gezdirdi.

Onun okşamalarını umutsuzca görmezden gelmeye çalışarak, gözlerimi ona dikip baktım. "Somnial'da da beni izledin mi?"

"O zavallı ölümlünün sana tohumunu teklif etmesini izledim mi diye mi soruyorsun?" Diye alaycı bir kahkaha attı. "Evet."

Kaşlarımı kaldırarak başımı eğdim. "Etkilendim. Daha şiddetli bir tepki bekliyordum."

Omzunu kaldırdı. "Hiç de değil."

Onun ifadesiz yüzünü inceleyerek kaşlarımı çattım. "Ne yaptın?"

Dudaklarını sıkıca kapatarak başını salladı. "Ciddi bir şey değil."

"Ne demek *ciddi bir şey değil*?" diye sordum düz bir ses tonuyla.

"Şarabına biraz purgan kökü tentürü ekledim."

Gözlerimi kocaman açarak, boğazımdan yükselen kahkahayı bastırmak için ağzımı kapattım. "Bunu yapmadığını söyle."

Purganroot, saatlerce etkisi süren güçlü bir müshil ilacıydı. "Onu nereden buldun?"

"Rahibe oldukça geniş bir iksir koleksiyonuna sahip." "Onun tapınağına mı girdin?"

"Kapı kilitli değildi. Korunmuyordu. Bunu istediğim şeyi almam için bir davet olarak gördüm." Kolunu hafifçe iterek beni kucağına oturttu ve ben bacaklarının üzerine otururken elbise uyluklarımın hemen üstüne kadar yükseldi. Cepinden küçük bir şişe pembe sıvı çıkarmak için kalçalarını yeterince yukarı kaldırdı ve şişeyi bana uzattı.

"O nedir?"

"Bir afrodizyak," dedi ve öne eğilip boynumu öptü.

Şişeyi elinden alıp yanımdaki masanın üzerine koydum. "Seninle birlikteyken afrodizyak ihtiyacım yok."

"Öyle mi?"

"Mm-hmmm." O boğazımın kenarını öperken, kollarımı boynuna doladım. "Çok kolay tahrik oluyorum."

"Bu elbise çıktığında benim tahrik olacağım kadar tahrik olmazsın," dedi boynuma, parmaklarını uyluklarımdaki yarıkların üst kısmına takarak. Elbiseyi çıplak kalçalarımın kıvrımlarının etrafında kaldırdı,

ve çenemi kaldırıp dudaklarımı ele geçirirken kalçalarımı avuçladı. O öpücükle tavırları değişti.

Birkaç dakika önce beni sarsılmaz bir kararlılıkla kavrayan eller, artık ne arzu ne de şehvetle titriyordu. Beni, kırılmak üzere olan bir barajın yarattığı gerginlikle kavradı. Bakışları aşağı indi ve öpücüğü sonlandırdı. Kaşları çatıldı ve bir kez daha, nadir görülen bir kırılma belirtisi yüzünde belirdi. Tek korumasını indirdiği an buydu. "İhtiyacım var..."

Başparmağımın ucunu dudaklarına bastırdım ve başının üstüne öptüm. "Biliyorum," diye fısıldadım. "Benden istemene gerek yok."

Bakışlarındaki keskin yoğunluk, konuşulmamış kabuslarla dolu, hayaletli ve boş bir şeye dönüştü. Nazik elleri belimin alt kısmına kayarken, gözlerimde tereddüt belirtisi arıyor gibiydi. Belki de tereddütlü bir göz kırpma ya da bir anlık tiksinti. Bunun yerine, ona zarar vermekten nefret etmeme rağmen, bakışlarımı sabit tutarak ona iyi olduğumu garanti ettim.

Avuç içi yanağımı kavradı ve o acı dolu bakışıyla, sanki kutsal bir şey, kendine saklamak istediği bir sırımı gibi bana baktı.

Onun, erkekleri ve canavarları, sarsılmaz bir acımasızlıkla kılıcıyla parçaladığını izlemiştim, ama beni, yaralı ellerinde kırılma bir kalıntı gibi, o kadar saygıyla tutması, kalbimi onun için sıkıştırdı.

"Seninle ilgili rüyalar gördüm, Ay Cadısı. O şeyler beni sardığında ve kilise yıkıldığında." Dudaklarımı dudaklarına çekti ve nefesimi açgözlülükle yuttu, nezaketsiz ve kaba bir öpücük, sanki kollarından kaybolacakmışım gibi beni yiyip bitirircesine ve sıkıca tutarak. "Acıların içinden bana geldin." Çenemi öptü. "Kanımdaki iksir." Dudakları boynumun aşağısına doğru kaydı ve boğazımın dibini öptü. "İçimde kaynayan bu öfkeye sakinleştirici bir nefes. Kafamdaki gürültüyü susturuyorsun. Çınlamayı ve çılgınlığı." Avucunu omzumun üzerinde gezdirdi ve kemiklerin kıvrımını öptü. "Senin dokunuşun olmadan huzur bulamıyorum."

Parmaklarımı saçlarına geçirdim ve kollarımı geniş ve sağlam omuzlarına doladım. "Sana ihtiyacın olanı vereyim." Nazikçe çekerek başını geriye eğdim ve boğazını öptüm.

Erkeksi bir memnuniyet sesi dudaklarımdan yankılandığında gülümsedim.

Elbisem yukarı doğru yükseldi, avuçları da onu takip ederek vücudumun her kıvrımına ve çukuruna dokundu. Kollarımı tutana kadar, elbisemi başımdan çıkarıp bir kenara attı. Ocağın ateşinden gelen ışık gözlerinde parıldadı, bana bakarken gözlerindeki saygı dolu ışıltıyı aydınlattı. Ellerimi arkamda birleştirdi ve göğüslerimden birini ağzına aldı, meme ucumu emerek inledi.

Dudaklarının çekişi başımı geriye doğru eğmeme neden oldu ve ben inleyerek kalçalarımı onun deri pantolonundaki şişkinliğe doğru çevirdim.

O geriye yaslandı ve tunikasını başının üzerinden çıkardı, oyulmuş taş gibi kaslarını ortaya çıkardı. Elleri benim ellerimi yukarı kaldırdı ve göğsüne bastırdı, orada, tüm o demir ve yıkıntının altında, kırılğan kalbi avucumda atıyordu.

Orada bıraktığım derin yara izleri parmaklarımın ucuna kaydı ve onun için anlamlarını anlasam da, yine de beni rahatsız ediyorlardı. Öne eğilip onları öpmek için eğildiğimde, onun gerginleştiğini ve sonra etrafımda titrediğini hissettim.

Kalçalarını tekrar kaldırdı ve pantolonunu çözdü, ben de pantolonunu uyluklarından aşağı itmesi için yeterince ayağa kalktım, erkekliği serbest kaldı. Sert ve şişmiş, uyluklarından yüksekte duruyordu, o kötü çubuklar ışıpta parıldıyordu.

Metal parmaklarımı narin teninde nazikçe gezdirirken, bileklerimi yakaladı ve bana bakarken gözleri yalvarırcasına bakıyordu.

"Ne oldu? Sorun ne?" diye sordum.

"İçimde bir dürtü var." Pençeli tırnaklarımı göğsünde gezdirdi ve ateşli bir şehvet bakışlarını çekti, başını geriye doğru eğdi, sanki tırnaklarımın o tek dokunuşu tüm gücünü ondan çekip almış gibi. "Düşünemiyorum. Sadece istiyorum. Ve senin dokunuşun... bana bir şeyler yapıyor. Beni almaya zorluyor," dişlerini sıkarak, parmaklarımın izlediği kasları sertleşerek söyledi. "Çok fazla alacağım."

"Fazla alamazsın. Ben kendimi özgürce verirken olmaz. Her şeyimi. Senin için, Zevander." Öne eğildim ve kalçalarımı kaldırırken onu öptüm. "Benden al. İhtiyacın olanı al," dedim dudaklarına,

ve elini şişmiş penisine doğru yönlendirdim, onu ihtiyacım olan yere hizaladım. "Ben seninim."

"Her nefesin. Her kalp atışın. Tanrılara fısıldadığın her dua. Sen bana aitsin, *A'miszhla*." Dudaklarımı yakaladı, sert elini belime doladı ve kalçalarımı aşağı doğru bastırarak beni etinin kavisli ucuna doğru itti. Küçük itmeler sıkı girişimi deldi.

Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırarak, ilk basamak içime girerken burnumdan nefes aldım. Derin, ağrılı bir titreşim, bir göletteki dalgalanma gibi, içimden geçerek yayıldı ve midem kasıldı, geriye yaslanarak tırnaklarımı onun uyluklarına geçirdim.

Zevander zevk dolu bir inilti çıkardı. "Tanrım, daha fazlasına ihtiyacım var," diye boğuk bir sesle söyledi. "Bir tane daha alabilir misin?"

Ben başımı sallayınca, bir kez daha itti ve kendini daha da derine soktu. İkinci basamak içime kaydı ve titreşimler yoğunlaştıkça tüm vücudum titredi, onun ateşinin sıcaklığı karnıma kadar yayıldı.

Hâlâ dudağımı ısırırken, o kalçalarımı tutup beni yukarı aşağı hareket ettirirken, o iki basamaktan fazlasını yapmadan, küçük bir inilti çıkardım. Heyecanım onun cildini kayganlaştırdı, o şişkin çatal uçlar, her geri çekilip tekrar daldığında hassas etimi sıyrıyordu.

İtmeleri hassastı, tecrübeliydi, çılgın bir doruğa doğru mükemmel bir tempoydu.

"İyi misin?" diye sordu, derin, boğuk sesi duyularımı gıcıklıyordu.

Ben başımı salladım ve o hızını yavaşlattı, benim kalçalarımı indirirken kendi kalçalarını nazikçe kaldırdı. Üçüncü basamak içeri girdi ve nefesim kesildi, titreşim uyluklarımdan karnıma ve göğüslerime doğru yayılırken vücudum titremeye başladı. "Tanrılar!" diye bağırdım, bu his sinirlerimi sarsarken onun uyluklarını sıkıca tuttum.

O inledi, başını geriye attı ve kaslarında bir yırtık oluşturduğumu anlamak için uyluklarına bakmama gerek yoktu.

Karnım burkuldu, göğsümün içindeki kalbim kanı hayal ederken büzüldü, ama dönüp bunu doğrulamaya dayanamadım.

Başını tekrar eğip kalçalarımı nazikçe okşarken, uylukları titreyerek gerildi ve dudaklarında rahatlamış bir gülümseme belirdi.

Öne doğru atıldım, kollarımı ona doladım, göğüslerimi göğsüne bastırdım, her parçamın onun tenine dokunmasını istedim. O, kaos dolu bir dünyada benim yerçekimimdi. Tanrılar acımasız olsalar bile cömert olabileceklerini hatırlatan bir şeydi.

Kollarını sırtıma doladı, enseme kavradı ve üç basamaktan fazla olmayan küçük itmelerine devam etti. Ahşap sandalye gıcırdadı, hava yoğun ve baş döndürücüydü. Gergin kasları, ellerimin altında seğiriyordu. Ter vücudumuzu kaplamıştı, nefesim onun nemli omzuna sığ ve hızlı nefesler halinde ulaşıyordu.

O kalçalarını bana her ittikçe sinirlerimin şimşek çakması gibi titrediğini hayal ettim. Kaslarım gergin ve bükülmüş halde ona sarıldım, dudaklarım boynuna değdi, cildinin tuzunu tattım.

İçimdeki gerginlik daha da arttı, acımasızca, ciğerlerimi sıkıştırıyordu. Alnımı alnına bastırdım, çenem gevşedi, içimi kaplayan sıcak, baş döndürücü zevk, gergin bir yay gibi titriyordu.

Nefeslerimiz birleşti. Gözleri sıkıca kapalı, çenesi sıkıydı, sanki alevler vücudunu yakarken o yanmayı reddediyordu.

Metalik parmaklarımı omzuna batırdım ve o başını geriye eğdi, derin ve zevk dolu bir ses çıkardı ki, bu ses içimde bir arzu dalgası yarattı.

"Bana bak." Emrim, kesik kesik bir nefesle geldi. "Gözlerini aç ve bana bak."

Kaşlarını çatarak başını salladı.

"Yapamam." "Yapabilirsin. Lütfen bana bak."

Onu kendime doğru çekerek, içimde yükselen ve büyüyen her şeye direnmek için mücadele ettim.

Gözlerini o kadar sıkı kapattı ki, acıya hazırlandığını düşündüm. İstismara uğradığı sırada yaşadığı acı.

Yanağına öptüm ve fısıldadım, "Seni seviyorum. Sonsuza kadar."

Gözleri birden açıldığında, erimiş alevler beni yuttu ve bana baktı, bakışları çalkantılı ama kararlıydı, sanki cehennemden çıkmış bir adam gibi. "Tekrar söyle."

"Seni seviyorum." Bu sözler ağızımdan ne kadar kolay çıktı.

Ne kadar da doğruydu.

Onu sevdim. Sadece kaderimizde olduğu için değil, elik ve şiddet arkasında uzun süre sakladığı kırılğan yanlarını bana emanet ettiği için. Yaralı ve kanlı elleriyle beni kıymetli bir hazineymişim gibi tutan, güzelce kırılmış koruyucum.

Hızını artırdı, boynumun arkasındaki tutuşunu sıkılaştırdı. "Seni seviyorum, Lunamiszka." Sözlere boğazından ciddi bir yemin gibi titreyerek ıktı. "Ben tanrısız ve bencil bir piim, ama hiçbir şeyi, hiçbirini bu kadar sevmedim."

Zevk dalgaları uyluklarımdan geçti ve gergin bir ses içimden koparken başımı geriye attım, sesimi ve nefesimi çaldı.

Beni daha sıkı tuttu, kasları etrafımda titriyordu ve kendi kalbime karşı, tırnaklarını sırtında gezdirdim, mide ağrısı çekiyordum, acı dolu, çiğ ve kırık bir ses boğazından ıktı.

Sıcak spazmlar içime daldı, beni onun boşalmasıyla doldurdu ve ben de titreyerek nefesimi bıraktım, o da uyluğumdan aşağı süzüldü. Zevkten zayıflamış sesimle onun adını inledim ve alnımı onun nemli omzuna dayadım, artçı sarsıntılar içimi sararken onun tenine karşı nefes nefese kaldım. "Hâlâ titriyor... içimde," dedim boğuk bir sesle, onun uylukları üzerinde seğirerek.

"İyi." Kalçalarını bastırdı, avucuyla hala ensemini tutuyordu. "Bir dahaki sefere önemsiz bir ölümlü sana tohumunu sunarken bunu hatırlamanı istiyorum." Kollarını sırtıma doladı ve beni sıkıca kendine çekti. "Kanla yazılmışız. Birbirimiz için doğmuşuz. Tanrılar bile bizi ayıramaz."

ALTINCI BÖLÜM

ZEVANDER

Zevander'ın kulaklarına hafif bir hışırtı ulaştı ve gözleri birden açıldı. Ocağın ateşi odaya hafif bir ışık sağılarken, bakışları odayı taradı ve yatağın karşısındaki harekete takıldı. Çevresi titriyordu. Rüyaya mı dalmıştı? Kaşlarını çatarak, Maevyth'in çıplak vücudundan ayrıldı, onu uyurken bıraktı ve dikkatini, görünmez bir varlığın karanlık taş a bir resim çizdiği uzak duvara odakladı. Gözlerini bu anormallikten ayırmadan, hızla giyinip kılıcını aldı ve ona doğru ilerledi.

beyaz tebeşir tuttu sabit çizgiler üzerinde taşlar, ancak

Zevander henüz bunun ne olduğunu anlayamıyordu. *Rüya mı görüyorum?* Gözlerini sıkıca kapattı ve başını salladı. Gözlerini tekrar açtığında, tebeşir hala hareket ediyordu. Kılıcı gevşek bir şekilde tutarak hafifçe salladı, çelik duvarla çarpıştığında parladı ve orada hiçbir şeyin, hiç kimsenin olmadığını kanıtladı. Yine de tebeşir kendi kendine hareket ediyordu. Kılıcını indirip, tebeşirle çizilmiş çizgilerden birinin üzerinde parmağını gezdirdi ve aşağı baktığında, parmağıyla başparmağı arasında küçük bir vivicantem parçası tuttuğunu gördü, beyaz toz elini kaplamış ve tunik üzerine dağılmıştı.

Sanki kendisi çizmiş gibi.

Uzun bir gıcırta sesi onu döndürdü ve tam zamanında kapının aralığından kaybolan bir gölgeyi yakaladı.

"Lanet olsun!" diye mırıldandı Zevander. Maevyth'e hızlıca baktığında, onun hala uyuduğunu gördü. Hızlı adımlarla botlarını giydi, bağcıklarını bağlamaya zahmet etmedi ve davetsiz misafirin peşinden koştu.

Dışarı çıktığında, küçük kulübelerin önünden dağlara doğru koşan pelerinli bir figür gördü. Zevander, ölçülü ve hafif adımlarla köyün içinden geçip damarın bulunduğu yöne doğru yolu tırmandı.

Lyverianlı adamlar, en az iki furlong uzunluğundaki damar boyunca birkaç metre aralıklarla durmuş, ellerinde vivicantem uçlu mızraklarla onu koruyorlardı. Kişi, ikisinin arasından gizlice sıyrıldı. Yabancı, damarın kenarından kaybolduğunda, kimse onu fark etmemişti.

Zevander kaybolma sembolünü çağırdı ve kalın duman kıvrımları, suda yüzen mürekkep gibi etrafında kıvrıldı. Muhafızların yanından gizlice geçerken, içlerinden biri onun yönüne döndü ve Zevander donakaldı. Muhafız, onu görmezden gelirken, aynı zamanda onun orada olduğunu hissediyor gibiydi.

Birkaç saniye dikkatle inceledikten sonra, muhafız arkasını döndü ve Zevander, davetsiz misafirin peşinden damarın içine indi. Damarın düz, taş zeminine ulaşana kadar onu takip etti.

Dikkatli adımlarla yabancı, hendeğin ortasına geldi, kayanın üzerine diz çöktü ve avucunu kayanın taş tabanında gezdirdi, sanki ikisi yeniden bir araya gelen eski dostlarmış gibi. Peleriniyle bir bıçak çıkardı ve keskin ucunu kayaya saplayarak kayayı parçaladı.

Her vuruşta bıçağın etrafında kıvılcımlar çaktı ve o, işi yaparken homurdandı, taşı oydu, ta ki sonunda beyaz bir parıltı vuruşlarını yavaşlatana kadar. Parmaklarını parlak beyaz yüzeyin üzerinde gezdirdi ve tekrar tekrar bıçağı sapladı.

Kahkahalar, Zevander'in dikkatini hala fark etmemiş olan muhafızlara çekti, kendi aralarında konuşurken sesleri hendeğin ötesine ulaşıyordu. Beyaz taşlar yerinden çıktı ve yabancı onları ay ışığına tutarak vivicantem olduklarını doğruladı. Onları sıkıca tutan yabancı, damarın ötesindeki kayanın düz bir bölümüne koştu ve vivicantem'i siyah taşın üzerine sürükledi.

Hâlâ gizlenmiş olan Zevander daha da yaklaştı ve bunu yaparken, kalbinin hızla atması onu avucunun içini göğsüne bastırmaya zorladı, sanki lanet olası şeyin patlamasını engellemeye çalışıyormuş gibi. Kanı damarlarında yağlı bir çamur gibi akıyordu, kaçmak için onu kemiren iğrenç bir şeyle doluydu. Derisi karıncalandı, siyah alev kıpırdadı ve sırtındaki akrep, bir şeyden tehdit edildiğinde yaptığı gibi hareket etti.

Kalbinin düzensiz atışlarına uyumlu olarak, botlarının altında karanlık ve kadim bir aura atıyordu.

Aşağıdaki taşın derinliklerinden yükseliyordu.

Yabancı, başlığını indirdi ve canavarca haliyle değil, eski akıl hocasının haliyle Cadavros olduğunu ortaya çıkardı. "İnanılmaz, değil mi?"

Kaybolan sembolün içinden Zevander'ı hissedebiliyor muydu?

"Bir zamanlar, bu uçurum demiri saniyeler içinde eritecek kadar sıcak alevlerle doluydu." Avucunu taşın üzerinde gezdirdi ve ayağa kalkarak Zevander'e döndü. "Bunun önemini hiç anlamamıştım. Potansiyelini. Sablefyre bu damarlarda ölür, ama yeniden hayata döndürülebilir."

Dumanı geri çağıran Zevander, Cadavros'un çizdiği sembole sadece bir anlık bir bakış attı. "Ne yapıyorsun?"

"Elimi kadere daldırıyorum." Diğer adam etrafına bakındı, ağzının köşeleri gülümsemeyle yukarı kalktı. "Bu damar, büyük bir gücün kaynağı. *Doğaüstü* bir güç. Erimiş yüzeyinin altında neyin gömülü olduğunu anlayabileceğimizi düşünmekle aptallık ettik."

Zevander sonunda çizdiği sembole baktı; ona belli belirsiz tanıdık geliyordu. Kaşlarını çatarak, onu nerede gördüğünü hatırlamak için çaresizce yaklaştı. "Bizi buraya, dağlara kadar takip mi ettin?"

"Ben burada değilim."

Zevander etrafına bakındı ve sırtlarını onlara dönmüş duran muhafızların konumunu fark etti. "Burası Caligorya."

"Öyle."

"Neden buradayız?"

"Yıllarca tanrıların ateşini inceledim," dedi büyücü, Zevander ise sembolün her ayrıntısını inceliyordu. "Her türlü demutomansi yasaklandığından, bu tehlikeli bir

bir uğraş, çünkü her türlü demutomancy yasaklanmıştı."

Zevander onu sessizce inceledi. "Ne arıyorsun?"

Ellerini arkasında birleştiren Cadavros, sembolün yanında durarak Zevander'in dikkatini tekrar oraya çekti. "Başlangıçta niyetimin asil olduğunu söylersem bana inanır mısın? Sadece ölü damarları canlandırmak için bir yol bulmak istediğimi. Binlerce spindling'i besleyecek daha fazla vivicantem üretmek istediğimi." Yine, kollarını uzatarak arkasını döndü. "Sadece Nyxteros'ta kaç tane ölü damar olduğunu biliyor musun? Kaç tanesi *hayata* döndürülebilir?" Başını salladı. "Bunun *imkansız* olduğu söyleniyor. Sadece bir tanrı damarı yeniden canlandırabilir."

Bu doğrudu. Zevander, ölü damarın yararsız olduğunu her zaman biliyordu. Vivicantem'e aç olanlar için boş bir vaatten başka bir şey değildi. Bu yüzden Cadavros'un sözlerinin uyandırdığı merakı engelleyemedi.

"Ne yazık ki, kral üretilen vivicantem'i eşit olarak dağıtmaya niyetli değildi. Hayatımın büyük bir bölümünü araştırmaya adanmış şey, onun açgözlülüğünü tatmin etmekten başka bir işe yaramadı. Ve kendimi kanıtlamak için çaresizce uğraşırken, çok önemli bir şey keşfettim. Eğer ne olduğunu bilselerdi, tüm büyücüler beni avlayacak bir keşifti." Cadavros bakışlarını yerdeki sembole indirdi ve Zevander onu tekrar incelediğinde, anılar zihninde keskin bir bıçak gibi keskin bir şekilde belirdi.

Pelerinli bir yabancı taşı yontuyordu. Metal bir nesne düşüyordu. gevşek. Kayaya gömülü gümüş bir sembol.

"Ölü bir damarın duvarına gömülü olan muska, Pestilios'un lanetini barındırıyordu. Tek bir fedakarlıkla kırıldı. Tek bir hayat."

"Dorjan. Prens Dorjan'ın ruhunu ona bağladın."

"Evet." Cadavros başını eğerek çizdiği resmi daire içine aldı. "Ben bile tılsımın gücünden korkuyordum. Onu inceledikçe, ne olduğunu öğrendikçe, kendimi değiştirken buldum, düşüncelerim karardı, sanki görünmez bir şey tarafından şekillendiriliyormuşum gibi. Tılsımdan etkilenmişim." Gözlerinde vahşi bir parıltı belirdi. "O chthonic glifine takıntılıydım, gördüğüm en karmaşık glif. Nethyria'nın derinliklerinden geldiği söyleniyordu. İki dünyayı yok etmek için bir araç."

"Peki bu *harika* hediyeleri damarın içine kim sakladı?"

"Bu, tanrıların gerçek bir gizemidir. Eğer bunu paylaşmayı seçseydim, akademisyenlerin yüzyıllar boyunca üzerinde tartışacakları bir konu olurdu. Ama ben bunu reddettim. Gördüğün gibi, keşfettiğim şey, sablefyre olmadan hiçbir işe yaramazdı." Adamın sözleri, Zevander'in kulaklarında kanın sessizce akışının sesine karışarak uzak bir ses gibi geliyordu.

Derin bir acı kafatasını sardı ve Zevander, acı göz çukurlarına sızarken gözlerini sıktı.

"Elbette alevi yönlendirebilirdim," diye devam etti Cadavros. "Onu manipüle etmek... Bu beceriye sahiptim. Ama onu barındırmak için ne gücüm ne de becerim vardı. Onu yoktan var etmek ve benim emrimle hareket ederken vivicantem'imle beslenmesini sağlamak. Emberforge ritüeli hakkında sayısız kitap okumuştum. Ne kadar tehlikeli ve imkansız olduğunu. Bazı akademisyenler için bir efsaneden ibaretti. Ama alevin sahibi olmak, damarı canlandırmanın tek yoluydu."

Yapbozun bir parçası yerine oturdu.

Zevander, o ana kadar Cadavros'un ondan ne istediğini tam olarak anlamamıştı. Çocukluğundan beri, onu lanetleyen canavarla ilgili hikayeler duymuştu, belirsiz spekülasyonlar anlatılmıştı. Ama o sembole bakarken, zihninde bir görüntü belirdi. Lanetlendiği alevin bir versiyonu, ama daha güçlü, çok daha yıkıcı. Cadavros'un aradığı damar ya da vivicantem değildi. En yıkıcı sablefyre formunu istiyordu.

"Yüzyıllardır süren spekülasyonların yanlış olduğunu kanıtladın, Zevander. Sıradan bir büyücü, *bir çocuğun* bile bir tanrının gücünü barındırabileceğini kanıtladın. Yaratılışı çözebilecek kadar güçlü bir güç."

"Peki, ne olmuş? Bebekken yaptığın gibi beni tüketmek mi istiyorsun?"

Cadavros güldü. "Maalesef, Deimos bizi öyle bir şekilde bağladı ki, böyle bir şeyi tekrar denersen beni yok edecek."

"Endişelenmen gereken Deimos değil. Ben, yıllar önce manipüle ettiğin zayıf ve çaresiz çocuk değilim."

"Manipüle mi ettim?" Cadavros alaycı bir şekilde güldü ve elini küçümseyerek salladı. "Seni güçlü bir müttefik, bir eşit olmak için eğittim."

"Sen Umbravale'yi tamamen yok etmek istiyorsun. Biz eşit değiliz." Zevander çizdiği sembolden gözlerini ayırmak için çabaladı. Gördüklerini

gördüklerini zihninden silmeye çalıştı. Sembolün çekiciliğine karşı koyarak, bakışlarını Cadavros'a çevirdi.

"Umbravale yüzyıllardır benim hapishanemin kapısı olarak hizmet etti. Ama onun yok oluşuna üzülme. Önsezili tanrıça onun düşeceğini kehanet etmişti. Ölümlülerin diyarındakiler, kirli ve hastalıklı kanlarını Aethyria'ya taşıyarak serbestçe geçeceklerdi. *Tanrılar'ın Sembolü ile vadi düşecek. Eski bir güç esaretinden kurtuldu. İki dünya, ölümcül bir örtüyle boğuldu. Çürümüş ağaçtan böcekler sürünüyor. Çelikle yok edilemeyen çürüme ve küflenme, en güçlü adamları diz çöktürecek.*"

Zevander'in ayaklarının altındaki zemin kaydı ve aşağıya baktığında botlarının arasında mor renkte parlayan bir çatlak gördü. Canlanan erimiş kaya, ilk yaşam atışıyla titredi.

Cadavros kollarını açtı. "İmkansız olan gerçek oldu. Tek bir sembolün gücüyle ölü bir damar hayata döndü! Ve tabii ki sablefyre." Zevander'a doğru eliyle işaret etti. "Sen olmasaydın bunu başaramazdım. Ve bu damarla, Sagaerin'in kapısına getirmek istediğim enfekte ordusunu besleyeceğiz."

"Eğer burası Caligorya ve ben bir yerde rüya görüyorsam, damarı nasıl ateşleyebilirsin?"

"Generalin tacizlerine katlandığın gibi, zihnin rüya halindeyken vücudun benim emrimle hareket etti."

"Neden?"

Büyücü soğuk, neşesiz bir kahkaha attı. "Sen, tüm insanlar arasında nedenini soran sensin? İşkencecilerin elinde yeterince acı çekmedin mi? Söylesene, sevgili ölüm tanrıçan generalin eline düşseydi, onun için dünyayı yakıp yıkmaz mıydın?"

Çenesini sıkarak, Zevander dudaklarını birbirine bastırdı, bunu yapacağını çok iyi biliyordu.

"Sen ve ben o kadar da farklı değiliz." Elleri arkasında, volta atmaya başladı. "Spindlingler öldüklerinde ne olur biliyor musun?" Zevander'e cevap verme fırsatı vermeden devam etti. "Mancers veya Nilivir gibi, toplanmaya değer miktarda vivicantem barındıranlara verilen, damara atılma onuru onlara verilmez. Hayır, spindlinglerin kanında o kadar az vivicantem vardır ki, onlar

damarı yenilemek için çok yararsız görüldü." Adımlarını durdurup, kaşlarını çatarak uzaklara baktı. "Cesetleri dikkatsizce öğütölüp, hayatları boyunca hiç yiyemedikleri taze meyve ve sebzelerin yetiştirildiğı tarlaları gübrelemek için kullanılıyor. Onlar besin değeri olmayan çorbalarla, duyularını kaybetmemeleri için yeterli miktarda vivicantem ile ölürken, yüksek kanlılar kendilerini tıka basa doyuruyor, vücutlarını spindling kalıntılarından elde edilen yiyeceklerle besliyorlar. Ve The Hovel'a gönderdikleri sağlık sisleri?" Elini havada sallayarak homurdandı. "Bu, spindlingler ve Nilivir için ölümcül sonuçlar doğuran korkunç kan hastalıklarına neden oluyor."

Varlığı her iki dünyayı da tehdit eden bir büyücünün spindling çocukları umursaması mantıklı değildi. Ancak Zevander eleştirisinin ardındaki amacı sorgulamadan önce, avucunda bir sıcaklık hissetti ve aşağı baktığında orada yanan bir alev gördü. Avucunu yumruk yaptı, sonra kılıcını kınından çekti.

Cadavros ellerini kaldırdı ve güldü. "Savaşmak istemiyorum. Başarmak istediğim şey zaten yapıldı."

Zevander kılıcı diğer eline aldı ve avucunu tekrar açtığında, taştaki sembolün teninde parlamasını gördü.

Hayır.

Kılıcıyla savurdu, ama eski akıl hocasına vurmadan önce, adam siyah bir duman bulutu ve damarın duvarına doğru koşuşturan örümceklerin patlamasıyla ortadan kayboldu.

"Sen oradaki!" Muhafızlardan biri ona seslendi ve Zevander tekrar kaybolma sembolünü çağırarak kendini gizledi.

Dar patikadan tırmandı, kayanın kenarından yukarı çıktı ve damarı arayan muhafızların yanından geçip gitti. Köyün yoluna adım attığında, çevresi bulanıklaştı ve kemerli taş duvarlı karanlık bir geçide odaklandı.

Tapınağın alt katında duruyordu.

Kaşlarını çatarak, Zevander arkasını döndü ve damardan geldiğı yol, uzun bir karanlık şeritten ibaretti. Sıkı bir yumruk göğsünü sıktı ve Zevander elini yüzüne doğru indirdi

O anda diğ er avucunda bir ağırlık hissetti. Aşağı baktığında, iki büyük vivicantem taşı avucunda duruyordu, cildi ve tırnakları siyah tozla kaplıydı, zihninde rahatsız edici görüntüler parıldıyordu.

Bir bıçakla taşa vuruyordu. Vivicantem parçalarını kırıyordu. Taşların  zerine vivicantem ile bir görüntü çiziyordu. Karmaşık bir sembol. Damarın ölümden dirilirken yaydığı mor ışı .

Zevander başını salladı ve vivicantem'i cebine attı. Hayır. O değıldi. O görüntüyü çizen Cadavros'tu. Damarı ateşleyen Cadavros'tu.

"Zevander?" Yumuşak bir ses düşüncelerini böldü ve Zevander koridora döndü. Maevyth, saçları dağınık bir halde, onun tunikasını giymiş duruyordu.

Ona doğıru adım attığında, gözlerinin önünde dalgalanan bir parıltı belirdi ve Zevander yüzünü buruşturdu. "Sen gerçek misin?"

Gülümseyerek başını eğıdi. "Beni duyabiliyor musun, Zevander? Uyan

."

Onu inceledi, onun bir illüzyon olduğına dair herhangi bir işaret aradı.

"Rüya mı görüyorum?"

Yoksa gerçek miydi? Tapınaktan hiç ayrılmamışlar mıydı? Lyveria'ya yaptıkları yolculuklar Caligorya'da gördükleri bir rüyadan ibaret miydi?

"Yine kayıp düştün," dedi kadın. "Yine bir kriz geçirdin. Gel. Yatağı geri dönelim." Kadın bitişik koridora doğıru koştı ve Zevander onun peşinden gitti.

Ancak köşeyi döndüğünde, duvardaki apliklerin aydınlattığı boş bir koridordan başka bir şey bulamadı.

Koridorun sonunda, Theron'u sakladığı devasa kasa duruyordu.

Yavaş ve tereddütlü adımlarla yaklaştı, ta ki kapı koluna uzanabilecek kadar yaklaşıp kadar.

Hafifçe  ekti. Kilitliydi.

Yanındaki demir kolu çevirerek kilidi açtı ve kolaylıkla kapıyı açtı. Zevander içeri girdi ve eline bir alev çağırarak boğucu alanı aydınlattı.

Kasa boştı.

YEDİNCİ BÖLÜM

MAEVYTH

Gürültü beni rüyalarımından uyandırdı ve yatakta doğrulup, Zevander'in daha önce yattığı boş yere doğru döndüm. Odayı taradım ama ondan hiçbir iz yoktu. Tek hareket, şöminedeki ateşin titremesinden geliyordu, ama bakışlarım karşıda, duvara tebeşirle çizilmiş bir görüntüye takıldı. Gövdesinde kocaman bir delik olan garip bir ağaç, çılgınca karalanmış çizgilerle resmedilmişti. Bu, rahibenin bana gösterdiği kitapta gördüğüm ağacı hatırlattı. Kaşlarımı çatarak yatak örtüsünü geri attım ve hazır bekleyen kalın siyah elbiseyi giydim. Resme doğru dikkatlice ilerlerken, çizimin en karanlık kısmı olan deliğe gözümü dikmiştim ve bunu yaparken, boynumun arkasında bir korku hissi belirdi.

Kapıyı yumruklamak beni düşüncelerimden kopardı ve kaslarım bir anda gerildi ve şaşkın bir nefes aldım.

"Maevyth!" rahibe kapının diğer tarafından seslendi. "İçeride misin?"

Hızlı adımlarla kapıya gittim ve Erithanya'nın endişeli yüzüne kapıyı açtım. Arkasında, köylüler telaşla koşuşturuyor, çığlık atıyorlardı. "Ne oluyor?"

"Damar... yeniden alevlendi." Kolumu çekti. "Gel."

Soğuk bir ürperti göğsümü kapladı. "Zevander'ı gördün mü?"

"Görmedim. Ama benimle gelmelisin." Beni sertçe çekti, ama ben geri çekildim ve onun elinden kurtuldum.

"Onu bulmam lazım."

"Lütfen." Gözleri gerçekten yalvarıyordu. "Bizden biri ısırıldı. Ölecek. Eşi hamile."

Kalabalığı bir kez daha gözden geçirdim, ama Zevander'dan hiçbir iz bulamadım. Kafam onu görmezden gelip Zevander'ın peşinden gitmemi söylese de, onun beni kulübesine doğru çekmesine izin verdim. İçeri girer girmez rahibe rafların yanına koştu ve kavanozları ve otları topladı. Çığlıklar dikkatimi önceki gün Aleysia'nın şeytan çıkarma ayininin yapıldığı diğer odaya çekti.

Ona doğru sessizce yaklaştım ve Somnial'da tanıştığım hamile kadını, yerde hareketsiz yatan bir adamın yanında buldum. Kadın, iki muhafızın yanında dururken, adamın göğsüne yaslanarak ağlıyordu.

"Onu ondan uzaklaştırın, aptallar!" Rahibe odaya girerken elini salladı. "Tanrı aşkına, adam ısırılmış!"

Muhafızlar kadına doğru atıldılar ama kadın havada elini sallayarak onları uzaklaştırdı ve çığlık attı. "Beni bırakın! Gidin buradan!"

Ona doğru sendeledim ve uzattığı bacağına nazikçe elimi koydum. "Lütfen. Bırakın ona yardım etsin."

Kadın kolunu indirdi ve vücudu hıçkırıklarla titredi. Parmaklarımı şıklattım, onu bana doğru çağırdım ve o da yerden kayarak yanıma geldi, koluma sarıldı. Titremesi kemiklerime kadar işledi, ben de kolumu uzattım ve rahibenin parmağıyla derimi delip kanımı bir şişeye doldurmasına izin verdim.

"Daha önce ısırılanları tedavi ettiniz mi?" diye sordum, yerde yatan adama bakarak. Adam daha da solmuştu — bana kulübede gördüğüm yaratıkları hatırlatan, doğal olmayan bir beyazlık.

"Başarılı olamadık." Kadın bana sarılmışken, o alçak sesle konuştu. "Ama belki senin kanın bir fark yaratabilir." Aleysia'ya yaptığı gibi, kendi cildini deldi ve kanını karışıma ekledi. Muhafızın yanına koşarak geri dönen rahibe bir ilahi söyledi. Şişeyi havaya kaldırdı ve adamın gömleğini yırttı, Zevander'in yüzündekine benzeyen kalın, siyah, atan damarları ortaya çıkardı, ama bunlar örümcek yaratıklarda görülen kabuğun başlangıç aşamaları gibi görünüyordu

Aleysia ve Zevander'de olduğu gibi bir yara izi yoktu.

Bir kuş kırışlerden aşağı süzölerek duvara doğru uçtu ve ęarpıřmanın etkisiyle kafatası ezildi.

İğim sızlayarak yüzümü Lyverian kadının saçlarına gömdüm.

Gümbür gümbür sesler kesilince, rahibenin kuşu topladığını gördüm. Kuşun kanını düşmüş muhafızın üzerine döktü, sonra iksiri ağzına dökerek ona verdi.

Her saniye geçtikęe muhafızın yüzüne solgun bir beyazlık ęöktü.

"Eryx?" Kadın kolumdan kurtuldu ve öne eğilerek ona doğru elini uzattı. "Uyan."

Vücudu sarsıldı, kasılmalar geçirdi, ama gözleri kapalı kaldı. Ağzından örümcekler ęıktı, içlerinden biri hamile kadına doğru fırladı.

Onun kadına ulaşmasını engellemek için atıldığımda, kuşlardan biri uçarak aşağı indi ve örümceği ağzına aldı. Daha fazla kuş, adamın etrafındaki yere konarak örümcekleri avladı, hepsi yenilene kadar, sonra kuşlar tekrar tüneklerine uçtular.

Muhafız yine hareketsiz kaldı.

Herkes izlerken odaya sessizlik ęöktü. Beklediler.

Saniyeler dakikalar oldu ve hamile kadın karnını tutarak sallanırken inledi.

Rahibe adamın yanına diz ęöktü, parmaklarını boynuna koydu, sonra kulağını göğsüne dayadı. Doğrulduğunda yüzündeki ifade ciddileşti. "Tanrıça onu tutmaya karar verdi."

"Hayır!" diye bağırdı kadın, ellerinin ve dizlerinin üzerinde ona doğru sürünerek. "Eryx!" Hayatını yitirmiş bedeninin üzerine uzanarak ağladı, ęıđlıkları Zevander için endişelerimi uyandırdı.

Rahibe başını eğdi ve iç geçirdi. "Ne oldu?"

Muhafızlardan biri öne ęıktı, dudakları titriyordu. "Onunla birlikte gelen adam," dedi, titrek ellerinde titreyen mızrağını bana doğrultarak. "Onu gördüm. Kaya ęatlayıp ateş yükselmeden birkaç saniye önce. O yaptı."

Bana bakan, öfkeli ve kınama dolu yüzlere bakarken midemde bir rahatsızlık hissettim. Suçlamayı sindirmeye çalışan rahibe hariç herkes.

"Bunu bir adamın yaptığını mı söylüyorsun?" Kaşlarını çatarak başını salladı. "Onunla birlikte başka kimse var mıydı?"

"Hayır, rahibe. Sadece o vardı. Sanki tanrılarla konuşuyormuş gibi kendi kendine konuşuyordu."

"Hayır." Başını salladı ve yavaşça bana doğru yürüdü. "Sadece bir tanrı o ateşi yakabilir."

Sessizce onun sözlerini dinledim. "Ya da bir araç?" Ona dönerek, gözlerinde herhangi bir gerçeklik belirtisi aradım. "Belki de o seçilmişti. Benim gibi."

"Nasıl? Deimos gibi alt düzey bir tanrı tarafından seçilmek için..."

"Fedakarlık. Bebekken kurban edildi. Ateşe atıldı ve hayatta kaldı."

Nefesini hırıltılı bir şekilde bıraktı. "Ve onu buraya mı getirdin? Bize mi? Damara mı?" Kaşlarını çatarak başını salladı. "Sana tehlikeyi söyledim ama sen bunu kendine sakladın. Neden?"

"Çünkü onu seviyorum." Gözlerimden yaşlar süzüldü. "Çünkü ben, savaşçılarınla yatıp çocuklarınızı doğurmak için yaratılmış değerli bir beden değilim," dişlerimi sıkarak söyledim. "Onu seviyorum ve onu kurtarmak için tüm dünyayı tehlikeye atarım." Öfke ve belirsizlik içimde patlak verirken, sıcak gözyaşları yanaklarımdan süzüldü. "Ve belki de bu beni, korktuğun tanrılar kadar kötü ve sefil yapar, ama bu doğru."

Rahibenin gözleri yumuşadı ve elini yüzüme doğru kaldırdığında geri çekildim, ama o nazikçe avucunu yanağıma koydu. "Hayır, tatlı çocuk. Bu tanrıçanın isteği. Morsana Deimos'u seçti. Ve seni iyi seçti."

Dudaklarımı sıkıca kapatarak, yıkılma isteğiyle mücadele ettim. "Nereye gittiğini gördün mü?" diye sordum muhafızlara.

Kafasını salladı. "Arkadaşım ısırıldı. Aceleyle geri döndük."

"Nöbetçi nasıl bu kadar çabuk geçti? Kız kardeşim günlerce enfeksiyon taşıdı."

enfeksiyonunu günlerce taşıdı."

"Kız kardeşinin kaburgalarında bir çizik vardı. Doğrudan yapılan kesiklerin vebanın en saf hali olduğuna inanmak için nedenlerim var. Kaynağı." Hala yerde yatan ve yanında arkadaşı bulunan muhafızın yönüne başını salladı. "Üzerinde çizik yoktu. Görebildiğim kadarıyla ısırık izi de yoktu. Onlar onun etinin altına girmişlerdi." Başını salladı. "Kanımızdaki ichor zayıfladı. Yüzyıllar önce, o örümcekler içimizde kolayca yok olur, dışarı atılırdı. Her nesil daha savunmasız, daha zayıf hale geliyor."

"O zaman nasıl daha güçlü olabileceğimizi öğreniriz. Sadece gelecek nesiller için değil, şimdiki nesil için de." Diğer muhafızlara döndüm. "Nasıl ısırılmadan kaçabildin?"

"Örümcekleri mızrağımla bıçakladım."

Bakışlarımı tekrar rahibeye çevirdim. "Gördün mü? Büyüyle ya da kanla değil. Savaşarak."

"Şimdilik. Ama kan büyüü yapanları enfekte ettiklerinde, mızraklarımız işe yaramaz hale gelecek."

"Haklısın." Ondan uzaklaştım ama kapıya doğru yürürken kolumdan birinin beni tuttuğunu hissettim.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu rahibe.

"Zevander'ı bulmaya. Ve o lanet örümceklerin Aethyria'ya geçmesini engellemeye."

* * *

"Çürüyen Ağaç." Rahibe yanımda durdu ve daha önce uyandığımda gördüğüm duvardaki çizime avucunu bastırdı. "Hâlâ sıcaklık var. O bölündü."

"Biriyle birlikte olmalıydı. Zevander bölmez." Yine, ağacın içindeki kocaman boşluğa bakarken buldum kendimi. "Peki bu ağaç nedir?"

"Gördüm." Aleysia'nın sesini duyunca dönüp baktım ve onu kapının eşiğinde dururken gördüm. Yüzünde korku dolu bir ifade vardı. "Kaçmadan önce beni orada tutuyorlardı."

"Beni oraya götürebilir misin?"

Yüzü panikle buruştu ve başını salladı. "Oraya gitmemelisin, Maeve. Korkunç şeyler... Korkunç şeyler gördüm."

"Anlıyorum. Seninle gelmeni istemeyeceğim, ama onun peşine düşeceğim." Rahibeye döndüm. "Burası neresi biliyor musun?"

Kafasını salladı ve iç geçirdi. "Ejderhanın bu ağacın yerini bildiğini tahmin ediyorum."

"Raivox mu?"

"Corvugonlar çok bilge yaratıklardır." Eldivenli elimi kaldırdı ve iç geçirdi. "Belki de sana bunun ne olduğunu göstermenin zamanı gelmiştir."

Parmaklarımı esneterek başımı salladım. "Kız kardeşimle biraz yalnız kalabilir miyim?"

"Elbette."

Rahibe kulübeyi terk edip kapıyı kapattığı anda, kalbimde ilk çatlak hissettim.

"Gidiyorsun," dedi Aleysia, ben bir kelime bile söylemeden.

"Seninle gelmeni istiyorum, ama..." Yükselen duygularımı bastırmak için boğazımı temizledim. "Ölümlüler sınırı geçemezler."

"Yani, *ayrılmak* için Mortasia'yı kastediyorsun."

Gözlerimin kenarlarında keskin bir acı hissettim ve yüzümü çevirdim. "Bir şey deneyebiliriz. Zevander bizi takip eden adamı yakaladı. Theron. O... bir bağ kurabilir. Kan değişimi olur ve bu sayede sınırı geçebilirsin."

Aleysia kıkırdadı ve ben bakışlarımı kaldırıp gözlerinde dolan gözyaşlarını gördüm. "Ne dediğinin farkında mısın? Seni tanıımıyorsam, Agatha'nın az önce sana musallat olduğunu düşünürdüm."

"Korkunç bir fikir, biliyorum. Ama Agatha kişisel çıkarları için bizim nişanlanmamızı istedi. Ben sadece seni güvende tutmak istiyorum."

"Ve sen de öyle yaptın." O içini çekti ve bana doğru büyük adımlarla yürüdü, iki elimi de kendi ellerine aldı. "Sen tanıdığım en özverili insansın, Maevyth Bronwick. Ve belki de en çok yanlış anlaşılan. Hayatın boyunca bir dışlanmış olarak yaşadın. Senin kontrol edemeyeceğin nedenlerle hor görüldün. Tanrı aşkına, dünya seni dışlamaya karar verdiğinde sen daha *bir çocuktun*."

Nereye varmak istediğini anlayarak başımı salladım. "Aleysia, lütfen. Şimdi değil..."

"Beni dinleyeceksin. Her kelimesini. Eğer onu o ağaca kadar takip edersen, sana bir daha bunu söyleyemeyebilirim." Son kelimede sesi kırıldı ve elimle onu sıkıca tutarak sözlerini vurguladım. "Seni kollarıma alıp gitmemeni söylemek istiyorum, ama gitmen gerekiyor. Sen güçlü ve kuvvetlisin. Yeraltındaki iblisleri yok ettin, bu yüzden kendine bakabileceğini biliyorum." İkimiz de güldük, onun sözleri ne kadar morbid olsa da. "Aynı zamanda, sen iyi kalplisin ve savunmasızsın." Sanki gözyaşlarını tutmak istercesine keskin bir nefes verdi ve boğazını temizledi. "En aşağılık önyargıya maruz kaldın ve buna büyük bir zarafetle karşı koydun. Bu dünyanın nefretinin seni değiştirmesine asla izin vermedin. Sana yaşattığım zorluklar için beni asla yargılamadın. Gayri meşru bir çocuk doğurmamı izlemeye ve tüm bu süreç boyunca elimi tutmaya hazırdın. Sadakatle ve sorgulamadan." Gözlerindeki yaşlar, benimkini saklamak için bakışlarımı başka yöne çevirmeme neden oldu. "Ve karşılığında sevgiden başka hiçbir şey istemedin."

"Sen benim kız kardeşimsin. Bu benim görevim..."

"Hayır." Parmağıyla çenemi tutarak yüzümü kendininkine yaklaştırdı. "Hayır, bu senin görevin değildi Maeve. Ama sıra sende, benim tatlı kardeşim. Onu seviyorsun ve onun da seni sevdiği çok açık." Gözyaşlı bir gülümsemeyle küçük kulübeye bakındı. "Burayı evim yapmaya hazırım. Babam ve Corwin var. Ben iyiyim."

"Sen Corwin'i sevmiyorsun bile." Gözyaşları içinde güldüm.

Gözlerini devirdi ve gülümsedi. "Ona alıştım. Ve burası bu yeni dünyada başka herhangi bir ev kadar iyi bir ev."

"Ama onların dilini bilmiyorsun. Söylediklerini tek kelime bile anlamıyorsun."

Aleysia omuz silkti. "Başardım, öğrenirim. Babam öğrendi, ben de öğrenebilirim." Elimini eline sıkıca tuttu ve parmak eklemlerini öptü. "Seni çok özleyeceğim. Ama bir kez birbirimizi bulduk. Yine buluruz."

"Buraya kadar geldim... Tek istediğim seni bulmaktı. Seni böylece terk edemem. Etmeyeceğim."

"Beni hiç terk etmedin. Bir kez bile. Benim için geri döndün. Umduğun gibi yaptın. Beni güvende tuttun. Sadece yollarımız ayrılıyor. Şimdilik."

"Ya bir Şey olursa?"

"Maevyth... Hayatın boyunca benim kalkanım olamazsın. Bu sana hiçbir Şey bırakmaz. Beni bırakmalısın."

"Yapamam."

"Bırakacaksın. Ve kader bize glerse, yollarımız tekrar kesiőecek."

Kollarımı ona doladım, onu sıkıca kendime bastırdım, onu bir daha bu Şekilde kucaklayamayacağımı düşünmek göğsümü parçalıyordu. "Seni seviyorum."

"Seni ne kadar sevdiğimin sadece bir kısmı."

YEDİNCİ BÖLÜM

ZEVANDER

Geçmiş...

Zevander, Loyce'un düşmanlarının canını almak için kendisine emanet edilen bıçağı elinde çevirirken, bıçağın sırtından siyah zehir süzüldü. General Loyce'un Gildona'sının iki kadını karşısında banyoda otururken, bu bıçağı kendi üzerinde kullanmayı planlıyordu. Gözlerindeki merak ona yönelik değildi, suyun altında saklı olan şeye yönelikti.

Onuncu piercingi günler önce takılmıştı, bu da onu bu kadar çok piercingi olan tek köle yapıyordu. Herkes gibi, onlar da onu görmek için bekliyorlardı. Duydukları söylentilerin doğru olup olmadığını doğrulamak için. Birbirlerine fısıldayarak, çocuklar gibi kıkırdayarak.

Zevander onları görmezden geldi ve dikkatini bıçağa verdi, tüm yüzeyi kaplayacak kadar zehir olduğundan emin oldu. Son seferinde, sadece birkaç saatliğine bilincini kaybetmişti. Bu sefer, onu tamamen yok edeceğinden emin olacaktı.

Ve boş bir kabuk haline gelen bedeni cansız bir şekilde yerde yatarken, ruhu buradan çok uzaklarda olduğunda, istedikleri kadar bakakalabilirlerdi.

Bıçak, göğsüne tuttuğu sırada elinde titriyordu. O acımasız organın içinde, hayatın ritmi hala acımasızca atıyordu. Bir kesik. Saniyeler. Kalın zehir tabakası, kalbini saniyeler içinde durdurmaya yetecekti.

Bunu seyircilerin önünde yapmak istememişti, ama Zevander artık yalnız kalacak zamanı ya da huzuru bulamıyordu, çünkü kadın onu yürüyen bir anomaliye dönüştürmüştü.

Eğer bu kadar meraklılarsa, izlesinler.

Kadınlardan biri kendini suyun altına daldırdı. Orada, ölümün eşiğinde otururken, onlar onun penisini görmek için fırsat kolluyorlardı. İçindeki canavar o anda kulağına fısıldamıyor olsaydı, gülerdi.

Yap şunu.

Yıllarca bu sesle savaşırmıştı, kardeşlerini görme umudu onu devam etmeye zorluyordu. Vücudu o kadar hırpalanmış ve harap olmuşken, nefes almak acı verirken nefes almaya devam etmek için. Ama o gece, Loyce ona olan aşkını itiraf ederken, yıllardır yaptığı gibi ondan yine aldı ve o iradesini kaybetti. Yorgundu. Boş bir kabuktan ibaretti.

Kadın sudan çıktı, yüzü sırılsıklamdı, diğer kadına eğilip fısıldadı.

Gözlerinde yaşlar parıldayan Zevander dişlerini sıktı ve bıçağı kaburgalarına dayadı.

Yaklaşan botların ağır sesleri onun kararlılığını bozmadı, ta ki sert eller kollarını kavrayıp bıçak suya düşene kadar.

Zevander, banyodan çıkarılıp ayağa kaldırıldığında kaslarını gerdi. Soğuk hava üzerine esti, çıplak ve titreyerek iki Solassion askerinin önünde duruyordu.

"Kral Jeret seni çağırıyor."

Kafası hala pes etme halinden kurtulamamışken, onların sözleri zihnine ulaşamadı ve Zevander, neredeyse hiç tepki göstermeden, banyoda düşen kılıcını aramak için arkasını döndü.

Vücudu geriye doğru çekildiğinde, onu çaresizce arzuladığı sessiz boşluktan alıkoyan askere yumruk attı. Askerin burnuna güçlü bir yumruk indirdi ve yüzüne kan sıçradı. Üç asker onu yere yatırıp kollarını arkada tuttu.

"Giyinip, çağrıldığın gibi kralının huzuruna çıkmaya hazırlan."

"O benim kralım değil. Asla benim kralım olmayacak!"

Bir yumruk yüzüne doğru fırladı ve yanağına çarptı. Zevander, homurdanarak tekmeledi ve kıvrandı, o bıçağı alıp her şeyi bitirebileceği bir an için bir saniye boyunca mücadele etti.

Yanağına bir başka acımasız darbe indi ve bir ışık parlaması karanlığa dönüştü.

* * *

Soğuk, ölü bir his Zevander'ın uzuvlarını sardı ve Kral Jeret'in huzuruna çıktığında, adamın sesi kulaklarında uğultu gibi bir gürültüden ibaretti. Kralın ağrısı yeni bir şey değildi. Zevander, son birkaç yıl içinde yeni gliflerle ilgili sorular için defalarca çağrılmıştı. Her seferinde, aynı sefil gözlemesine geri gönderilmişti.

Gözleri, iki adım ötesinde, sırtı Zevander'e dönük duran muhafızdan ayrılmıyordu. Zevander'in daha önce gördüğünü hatırlamadığı yeni bir yüz. Genç.

Ve aptal, çünkü kılıcını sağ bacağının yan tarafına takmıştı.

Tüm muhafızlar, eskort ettikleri mahkumlardan uzak bir yerde silahlarını taşımaları veya çapraz çekmeleri gerektiğini bilirlerdi, ama bu muhafız hariç, öyle görünüyordu.

"Bana ne haberler var?" Jeret, Zevander'ın yanında duran Loyce'a sordu.

Birkaç saniye.

O bıçağı kaldırıp onun değerli vitaelis damarını kesmek için bu kadar süre yeterliydi.

ek, kes. ek, kes. ek, kes.

O, onun ve solundaki Theron'un arasında, gardiyanın biraz arkasında sıkışmış dururken, bu sözler onunla oynuyordu. Diğer köle, son yirmi yılda onun için bir yabancından başka bir şey olmaktan çıkmıştı.

Belki de onu durdurmaya alışmazdı.

"Majesteleri, sizi temin ederim ki, Caligorya'ya yaptığı ziyaretlerin gerçeğini öğrenmeye yaklaşıyoruz."

Kes, kes. Kes, kes.

"Tekrar soracağım. Bugün getirdiğin *haberler* nedir?" Sözler bir tehdit gibi geldi, ama Zevander her seferinde onun mazeretlerini dinlemişti. Kral ile konuşurken kullandığı kurnazlığı, onu yalanlarına ikna edişini duymuştu.

Gerçek şu ki, Zevander on yıllardır Caligorya'ya gizlice girememektedir. Theron'un onu bağlayıp iksiri içirdiği ilk geceden beri.

"Her çağrıldığında getirdiğin aynı sıkıcı haberlerle ilgilenmiyorum." Yumruğunu tahtın üzerine vurdu. "Ne değişti?"

Önünde zincirlerle bağlı olan Zevander'ın elleri titriyordu. Kaybedecek başka neyi vardı ki?

Vur, kes. Vur, kes.

Aklı bu hareketi algılayamadan, gardiyana atıldı ve belindeki hançeri kaptı. Tek bir akıcı hareketle, bıçağı o değerli damara dayadı, sakinliğini korumak için mücadele ederken dudaklarından çıkan titrek nefesi hissedebiliyordu.

"Geri çekil, evlat!" Kral Jeret ayağa fırladı. "Hemen!"

Zevander dişlerini sıktı. Onu öldürmek, özellikle de onun özel bir güce sahip olduğunu kanıtlamamışken, idam edilmesine neden olacaktı. Yine de, en acımasız ölüm ihtimali, Gildona'ya dönmekten daha cazipti.

"Devam et o zaman. Beni kes. Bunun için can attığını biliyorum," diye alay etti kız.

"Sen yarı orgothsun. Damarını kesmek kesin ölüm demektir." Sesi gergin olsa da, etrafındaki muhafızların kendisine yaklaştığını izlerken eli hayal edebileceğinden daha sabit kalmıştı.

"Belki de Gildona'ya geldiğin ilk gün sana söylediklerimi hatırlarsın. Ben zayıflıklarımın farkına vardım. Bu konuda ikimiz de lanetlenmişiz."

"Nasıl yani?"

"Hemen generalden uzaklaş!" Kılıcını çeken muhafızlardan biri yavaş ve ölçülü adımlarla yaklaştı.

"O damarı kesmenin bir faydası yok," diye devam etti General Loyce. "O damar iyileşmek için büyülü."

"Yalan söylüyorsun," diye dişlerini sıkarak konuştu.

"Doğru." Bu sefer konuşan, Kral Jeret'in yanında duran büyücüydü. "Her gece içtiği iksiri ben sağlıyorum."

"Hadi kes beni. Acıtacak, ama sadece bir anlığına. Senin taşıdığın yaralar gibi değil."

Zevander'ın eli gevşedi ve hayal kırıklığıyla kükreyerek onu ileri itti.

İki muhafız ona doğru koştu, biri kollarını tutarken diğeri elinden bıçağı aldı.

Onlarla mücadele etmeye tenezzül etmedi. Boşuna bir çabaydı. Sonuçlarına daha sonra katlanacaktı ve belki de kız bir dahaki sefere daha da ileri gidecekti. Belki öfkesi onu ele geçirecek ve onun yerine boğazını kesecekti.

"Bu tiyatro yeter artık." Kral, büyücüsüne eliyle işaret etti. "Avuç içini kontrol et."

Jeret'in yüksek büyücüsü dikkatlice yaklaştı, kürsüden inerken cüppesi arkasında dalgalanıyordu. Zevander'ın elini kaldırdı ve avucunun içini çevirdi. Küçük bir damla vivicantem, Zevander'ın avucunda, o kılıcı tekrar tutma arzusundan kaynaklanan kaşıntıyı yatıştırdı. Sıvıyı cildine masaj yaparak yediren büyücü, Zevander'ın en son kralın huzuruna çıktığı zamanki gibi, gözüne bir büyüteç yerleştirerek yaraları inceledi. "Hiçbir şey görmüyorum. Yeni desenler veya semboller yok."

"Majesteleri, lütfen..."

"Yeter artık. Sana yeterince zaman verdim. Kral Sagaerin, onun karşılığında Kestellias'ın işgalcileriyle savaşmak için ordumuza on bin adam *daha* katmayı teklif etti."

Zevander kaşlarını çattı ve bakışlarını yerden kaldırdı.

"Yirmi bin adam zaferinizi garanti etmez. Bunu biliyorsunuz.

Zevander'ın sahip olduğuna emin olduğum doğaüstü büyü..."

"Yalan söyledim." Bu kez sözünü kesen ses Zevander'ınki değildi.

Hayır. Konuşan ses, yanında titreyerek duran Theron'a aitti.

"Glifler hakkında yalan söyledim. Caligorya. Onu bayılttıran ampulleri ben sağladım."

Kral Jeret ona kaşlarını çatarak baktı. "Peki ya avucundaki glifler?" Cüppesinin içine elini soktu ve bir kitap çıkardı. "Onu yüksek büyücüden çaldım. O glifleri onun avucuna kazıdım."

"Theron, yapma. Bunu yapma," diye uyardı Zevander.

Onu görmezden gelen Theron devam etti. "Kral Sagaerin'in onun serbest bırakılması için dilekçe verdiğini duyduğumda, General Loyce'a sembollerden bahsettim."

"Elime gereksiz sembolleri kazımak için ne gibi bir nedenin vardı?" Onun hikayesindeki boşlukları fark etmelerini umarak bu soruyu sordum.

"Onlar sadece onları öyle görenler için işe yaramazlar," dedi, sözleri daha derin bir anlam taşıyordu. "Loyce'un onları kendi başına fark etmesini ummuştum, ama sen onları oldukça iyi gizlemişsin."

Yalan söylüyordu, ama bu anı zihninde onlarca kez prova etmiş bir adamın rahatlığıyla cevap verdi.

"Neden böyle bir şey yaptın?" diye sordu Jeret.

"Kıskandım, Majesteleri." Theron'un sesindeki titreme, Zevander'e onun çok korktuğunu gösterdi. "Kral Sagaerin'in serbest bırakılmasını sağlamak için daha önce yaptığı girişimleri duymuştum ve bunu sabote etmek istedim."

Jeret büyücüsüne döndü. "Vivicantem altında parıldıyorlardı. Sahte glifler kesinlikle öyle görünmezdi."

Büyücü bir an düşünceli göründü. "Eğer onun soyuyla bağlantılılarsa, olabilir."

"Theron bunu nasıl bilebilir?" diye itiraz etti Loyce. "Yalan söylüyor. Onları Zevander'ın bedenine o oymadı."

"Yalan söylüyor olsun ya da olmasın, gerçek şu ki, yirmi yıldır yeni bir glif üretmedin. Sagaerin, bu genç adama olan ilgisinin sadece annesiyle ilgili olduğunu iddia ediyor. Yararsız büyü iddialarına güvenmek yerine, insanların garantisini tercih ederim. Sagaerin'in teklifini kabul edeceğim. Nyxteros'lu Zevander Rydainn, kralın emriyle cezanızdan muaf tutuluyorsunuz."

Zevander'in dizleri büküldü ve yere düştü.

Özgürlük.

Özgürlük.

Özgürlük.

Kelepçeli ellerini kaldırdı ve gözyaşları arasında, derisinin metale alıştığı yerlerdeki kabukları ve nasırları izledi.

Theron'a attığı bakış kısa ama keskin bir bıçak gibi karnına saplanan güçlü bir bakıştı. Diğer köle titreyerek duruyordu. Dehşete kapılmıştı. Yüzü taze kar gibi bembeyazdı.

Loyce onu öldürecekti. Yavaşça. Acı verici bir şekilde.

Zevander boğazı düğümlenerek generale döndü, sessiz kalması için yalvardı, ama göğsünde sıkışmış kelimeleri dışarı çıkardı. "Kalacağım. Theron'a elini sürme, yoksa teklifi reddedeceğim."

"Bu konuda seçeneğin yok." Büyücü alaycı bir şekilde gülümsedi. "Karar çoktan verildi."

Zevander dizlerinin üzerinde krala doğru kaydı. "Arkadaşlarımla serbest bırakılmasını talep ediyorum."

Kral Jeret güldü ve elini küçümseyici bir hareketle salladı. "Sen talep edecek durumda değilsin."

"Yanılıyorsun," dedi Zevander cesurca. "Kastellia'nın işgalcisinin senin için kim olduğunu biliyorum. Onun öldürülmesini neden istediğini biliyorum. Dört arkadaşımın özgürlüğünü verirsen, bu sır benimle birlikte ölecek."

Kralın gözleri yılan gibi kısıldı. "Böyle bir tehdit için kafanı uçurabilirim."

"Evet, yapabilirsin." Zevander'in sesi titriyordu. "Ve ben de hızlı bir kılıç darbesini memnuniyetle karşılarım. Ama bu, Kral Sagaerin'den yirmi bin adamını kazanmanı sağlamaz."

"Bir köle için çok cömert bir teklif." Büyücünün sesinden zehir gibi küçümseme damlıyordu. "Belki biraz alçakgönüllülük gösterebilirsin."

"İşlemediğim bir suçun bedelini ödedim."

"Hangi dört suç?" Kral kadehini uzattı ve tereddüt etmeden, kadehçisi öne atılarak kadehi doldurdu. "Sonuçta dört köle ne fark eder ki? Hepiniz işe yaramazsınız."

"Öyleyse acele et." Büyücü arkasını döndü, cüppesi arkasında dalgalandı. "Daha önemli işlerim var."

"Madenlerde üç tane var. Kazhimyr, Ravezio ve Torryn adlarında. Ve sonra..." Ona sadece bir anlık bir bakış attı. "Theron."

Loyce öne çıktı. "Majesteleri, Theron'a özgürlük verilmemesi gerektiğini düşünüyorum. O bir krala yalan söyledi."

"Katılıyorum," dedi Jeret sıkılmış bir ses tonuyla. "Diğer üçüne özgürlük vereceğim. Theron cezalandırılmalı."

Zevander, yüzü hayalet gibi solmuş, vücudu o kadar titriyordu ki ayakta kalabilmesi mucizeydi, diğer köleye döndü. "Yalvarıyorum Majesteleri. General Loyce ona acımasızca davranacaktır."

"Yalanlarını itiraf etti." Tıpkı daha önce olduğu gibi, kral elini küçümseyici bir hareketle salladı ve şarabını yudumladı. "Nefes alabildiği için şanslı sayılır. Konu kapanmıştır. Madenlerden üçünü getirin ve serbest bırakılmaları için hazırlayın."

"Reddediyorum!" Zevander ayağa fırladı, zincirleri takırdadı. "Muhafızlar! Onu gözümün önünden alın."

İki muhafız Zevander'ın kollarını tutarken, Loyce ona doğru yürüdü. "Bütün bu süreç boyunca nefes almasını sağlayacağım," diye fısıldadı.

YEDİNCİ BÖLÜM

ZEVANDER

Şimdiki zaman ...

Zevander, kasasının cansız, gri duvarlarında dans eden ateşin titreyen gölgesine bakıyordu.

Biri onu serbest bırakmış olmalıydı. Theron'un kaçmasının tek mantıklı açıklaması buydu.

"Hadi ama," dedi tanıdık bir ses arkadan ve Zevander dönüp Cadavros'u kapıda dururken gördü, Alastor'un şekline bürünmüş olmasına rağmen gözleri bir hayvanınki gibi parlıyordu. "Neden gerçeklerden saklanıyorsun?"

"Ne gerçeği?" Zevander bu soruyu sorar sormaz, zihninde bir görüntü belirdi.

Ağır bir taş kutu. Eski, siyah kayaya kazınmış büyüler. Parmakları sembollerin üzerinde geziyordu.

Mor samanet. Theron'un ona bir zamanlar söylediği sözler. Ölüm bekliyor.

"Nedir bu?" Zevander, yanındaki Dolion'a sordu, kilidi açmaya cesaret edemedi.

"Bir keder sandığı. Keder ve suçlulukla dolu lanetli bir hediye. İçinde ne varsa, acı verici bir keşif olacak. Tek bildiğim bu," dedi Dolion.

Kral Sagaerin, kaşlarını çatarak öne çıktı. "Bunu açmana gerek yok."

Zevander gözlerini kapattı ve başını salladı. "Hayır." Dönüp kapıya doğru yürüdü, ama anılarındaki aynı siyah kutu yerde belirip yolunu kesince aniden durdu.

"Aç şunu," diye ısrar etti Cadavros.

Zevander kutuyu izledi ve yavaşça başını salladı.

Sırtındaki akrep omurgasında hareketlendi ve derisinden koparak yere indi.

"Zihnindeki karanlığı gördüm, *Suikastçı*. Her düşünceni saran gölgeleri. Her an var olan, içine düşmekten korktuğun cehennemi." Büyücü kutunun önüne diz çöküp onu açmak için uzanırken, Zevander'ın kasları gerildi. "Kralın yanıliyordu. Bu ıstıraptan kurtulmanın tek yolu, onunla yüzleşmektir."

"Yapma," diye uyardı Zevander, ama Cadavros ellerini kutuya koyduğunda, Zevander'ın gözleri kapandı ve zihninde hızlı bir şekilde yanıp sönen daha fazla anı belirdi.

Kilit sesi. Titreyen ellerle kapağı açmak. Theron'un kesik kafası. Süt beyazı tek gözünde yanan korku. Boynunda sarkan uzun yırtık et parçaları, kafasının koparıldığını gösteriyordu. Dişlerin tırtıklı izleri, Zevander'ın korkularını doğruluyordu: General Loyce onu evcil hayvanlarına yem etmişti. Daha fazla yara. Doğal olmayan yaralar. Eksik deri parçaları. Eksik göz küresi. Keskin dişlerle değil, güçlü ellerin dikkatsizce parçalamasıyla koparılmış gibi görünen bir kulak. Derisi ve kıkırdağı erimiş gibi görünen burnunun deformasyonu.

Acı çekmişti.

Tanrılar, çok acı çekmiş olmalı.

Cadavros kapağı açtığında Zevander gözlerini açtı ve yüzlerce örümcek kutudan dökülerek onu çevreledi. Zevander kendini mahzenin derinliklerine doğru çekerek alevlerini çağırdı ve etrafına koruyucu bir hale oluşturdu. Örümcekler tıslayarak geri çekildiler ama bu haleye geçmeye cesaret edemediler.

"Sen serbest bırakıldıktan sonra onu günlerce işkence etti. Seni yaptığı gibi onu tutmak için değil, her gün onun küçük bir parçasını yok etmek için.

her gün onu yok etmek için. Aç bıraktı. Yaraladı. Tanrılar bile yüksek sesle söylemeye korkacak şekilde ona tecavüz etti."

Zevander başını salladı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Düşüncelerinden. Biri sana söyledi. Sen unutmayı seçtin."

"Onu uyardım. Sessiz kalması için yalvardım."

"Yine de konuştu. Senin için." Cadavros ayağa kalktı, gölgesi Zevander'in üzerine karanlık bir fırtına bulutu gibi uzandı.

"Ondan bunu hiç istemedim. Neredeyse hiç tanımadığım biri için *özgürlüğünden* vazgeçmeyi teklif ettim," diye homurdandı Zevander. "Beni sırtımdan bıçaklayan bir adam için!"

"Kusurlarına rağmen, kardeşi gibi gördüğün bir adam. Kendi kardeşinden, hatta babandan daha uzun süredir tanıdığın bir adam."

Zevander'ın sırtını keskin, dayanılmaz bir acı deldi ve dizlerinin üzerine çöktü. Ateş gibi bir sıcaklık damarlarında yayıldı ve Zevander, bıçak gibi kaslarına saplanan acıya dişlerini sıktı. Dönüp devasa akrebin bir sonraki saldırısı için hazırlanışını gördü ve Zevander kaçamadan, iğnesi kaburgalarına, koluna ve sırtına saplandı.

Ağrıdan bağırarak acı çekerken, akrep onu defalarca soktu.

"Akreplerin kendi zehirlerine karşı bağışık olduğunu biliyor muydun?" Cadavros alev çemberinin içinde duruyordu, çıplak ayakları Zevander'ın yanından geçerken onun yanında yürüyordu. "Yine de, ateşle çevrili olduklarında kendilerini sokarlar. Tekrar tekrar. Acılarından kaçış yolu olmadığına, çaresizce ölmeyi arzulayarak."

Zevander, metalik iğne bir kez daha etine saplanırken kendini ayakta tutmak için mücadele ederken kolları titriyordu. Yere yığıldı, vücudu seğiriyor, kendi üzerine kıvrılıyordu. "O gerçektir. Onu gördüm. Beni bıçakladı lan!"

"Kendini bıçakladın." Bu sözleri söylediği anda, Zevander'ın zihninde bir anı, iltihaplı bir yara gibi açıldı. Foxglove köyünün ortasında tek başına durduğu, buz gibi yağmurun üzerine yağdığı, kendi bıçağını karnına sapladığı görüntüsü karşısında yüzünü buruşturdu. Boş mum dükkanının kırık penceresinden geçerken kendi kolunu nasıl kestiğini hatırladı. Dudakları tiksintiyle kıvrıldı,

zemindeki taşlar bulanıklaştıkça, anıya dalmış bir şekilde uzaklara baktı.

"Bunca yıldır taşıdığın suçluluk duygusu, zihninde yaşayan cehennem, içinde çürümüş gibi büyüdü. Vaelora, zavallı Vaelora." Cadavros'un sesi, Zevander'in kulaklarında çınlayan kanın gürültüsünün altında uzak bir ses gibiydi. "Kurtaramadığın baban. Koruyamadığın annen ve kardeşlerin. Ve Theron. O, *senin için* konuştu, senin özgürlüğünü sağlamak için isteyerek işkenceyi seçti, ama o seni öldürdü ve zihnini bunu sana affedemiyor. Vivicantem'in yokluğu, bunu o kadar keskin bir netlikle canlandırdı ki, bununla yüzleşemiyorsun bile." Cadavros onun yanına diz çöktü ve ona bakarken gözlerinde acıma vardı. "Ve en zayıf anında, kendi zehrin seni yok etti. İçini kemirdi." Akrep bir saldırı daha yapmak için geri çekildi ve Cadavros elini uzatarak saldırıyı engelledi. İğnenin ucu avucuna değdi ama delip geçemedi. Cadavros burnunu havaya kaldırıp kokladı. Diğer elini uzattı ve Zevander'in cebine tıktığı vivicantem büyücünün avucuna fırladı. Cadavros onu önünde tutarken gülümsedi. "O alevleri kucaklamanın zamanı geldi. İki kral kayıtsızlıkla izlerken çektiğin acıyı hatırlamanın zamanı geldi. Bir suikastçı empati ya da suçluluk hissetmez. Ne yas tutar ne de sever. Bu kendini yok etme artık sona eriyor. Yok etmemiz gereken bir koruma var."

YEDİNCİ BÖLÜM

MAEVYTH

"Neden yine buradayım?" Kaşlarını çatarak, Corwin gökyüzüne baktı ve geri döndü, rahibe ile Aleysia arasında sıkışmış bir şekilde, dağın zirvesini çok daha iyi görebildiğimiz bir açıklıkta duruyordu.

Kollarını kavuşturan Aleysia omuz silkti. "Atlarla aran iyi olduğuna göre, Maevyth'e yardım edebilirsin diye düşündüm."

O anda kafam panik içinde olmasaydı, onun mantığını eğlenceli bulurdum.

"Atlar mı? Evet." Gözleri yine yukarı doğru kaydı, sanki Raivox her an üzerine atlayacakmış gibi. "Seni takip eden o doğaüstü canavar mı? Hayır. Nereden başlayacağımı bilemem."

"Peki, birkaç yararlı ipucu versene," dedi Aleysia. "Bu bir başlangıç olabilir."

"Sabretmek mi? Rüzgara karşı tükürmemek mi? Ehhh..." Başını salladı. "Onu kızdırmamaya çalışmak mı?"

Aleysia inleyerek gözlerini devirdi. "Eğer yardım etmeyeceksen, gitsen iyi olur."

"O, dağların mistik, her şeyi bilen kadını değil mi?" diye sordu, rahibeyi işaret ederek.

Erithanya homurdandı. "Maevyth'e de söylediğim gibi. Ona eldiveni *nasıl* kullanacağını gösterebilirim. Ama canavarı nasıl süreceğini bilmiyorum." Bana eliyle işaret etti. "Corvugon'unu çağır."

"Şimdi mi?" Corwin geri adım attı, parmaklarıyla önceki gece taktığı ve çıkarmaya zahmet etmediği tüyü oynatıyordu. "Bir şekilde hazırlanmamız gerekmez mi? Belki de acıkırsa diye bir keçi hazırlamalıyız?"

İç çekerek başımı geriye attım ve boğazımı temizledim, yanaklarım utançtan yanıyordu. Raivox'a ısıklık çaldım ve hemen gelmeyince ona doğru baktım. "Belki bu sefer beni görmezden gelmeyi tercih etmiştir. Biraz inatçıdır. Gerçekten sinir bozucu."

"Aynı zamanda çok iri," diye ekledi Aleysia. "Belki ona biraz zaman vermelisin?"

Birkaç saniye sonra, devasa kanatlı bir gölge bulutları yararak geçti ve Raivox bir çığlık attı.

Rahibe gülümsedi ve bana döndü. "İnatçı ama sadıklar."

Raivox bir gök gürültüsüyle yere indi ve tüylerini sallayarak her iki yöne doğru uzattı.

"Tanrım, onun büyüklüğüne hiç alışamıyorsun, değil mi?" Corwin gergin bir kahkaha attı ve birkaç adım geri çekildi.

Raivox, ayaklarının altındaki kayaya gagasını sürterek keskinleştirdi.

Rahibe ona yaklaştı. "Eldiven ikinizi birbirine bağlıyor. Ruhunuza ruhunuza. Ona dokun."

Sabırsızlıkla ona doğru yürüdüm ve elimi uzattım, ellerimi onun pürüzlü pulları üzerinde gezdirdim. Avucumda şiddetli bir titreşim hissettim ve kaşlarımı çatarak geri çekildim. Tekrar elimi uzattım ve sanki kalp atışlarımız birmiş gibi, avucumun üstünde, kolumda ve göğsümde düzenli bir çarpıntı hissettim. Raivox titredi ama bağlantımızı koparmadı.

"Güzel. Seni hissediyor. Şimdi üzerine tırman."

Elimi çekip vücudunun uzunluğunu gözlerimle takip ettim. On beş metre yüksekliğe ulaşmış olabilecek pullar ve tüylerden oluşan bir duvar. "Ona tırmanmak mı?"

"Corvugon'a binmeyi başka nasıl hayal edersin?"

Sorun da buydu: Onun sırtına tırmanmayı bırak, onu sürmeyi hayal bile edememiştim. Düşme düşüncesi göğsümde mide bulandırıcı bir dalga

düşme düşüncesi göğsümde mide bulandırıcı bir dalga yarattı.

Hızlı bir hareketle kolumu tuttu. "Onu bulmak istiyor musun, istemiyor musun?" Eldivenli elimi tekrar Raivox'un üzerine koydu. "Onun sırtına tırman."

Nefes vererek parmaklarımı onun pullarına kıvırdım, pürüzlü dokusu zımpara kağıdı gibiydi. Sanki niyetimi anlarmış gibi başını eğdi ve bekledi. Pençeler pullarına tutundu ve ben de kolayca vücudunun uzunluğu boyunca kendimi yukarı çekerek kanatları arasındaki düz alana, yani mantoya ulaştım ve oraya yerleştim.

"Tutunacak bir şey bul. Sıkıca."

Pullar ve tüylerin arasından, sanki kasıtlı olarak tasarlanmış gibi boynundan geriye doğru kıvrılan iki küçük boynuz gördüm ve hafifçe öne eğilip tutunmak için uzandım. Avucumda garip bir titreşim hissettim, eldivenin damarları parladı ve Raivox bir adım attı, beni vücuduna doğru çekti. Kalbim göğsüme çarptı, korku ritmiyle atıyordu. Aşağıya bakmaya cesaret edemedim gözlerimi kapattım ve burnumdan nefes aldım. Kendimi sakinleştirmek için bir an dururken rüzgar saçlarımı uçurdu.

"Şimdi ne olacak?" diye boğuk bir sesle sordum.

"Şimdi onunla konuş."

"Onunla konuşmak mı? Kullanmam gereken bir dil var mı?"

"O hiçbir dilde konuşmaz. Senin düşüncelerini bilir.

Zihninle onunla konuş."

Kulağa ne kadar aptalca gelse de, başımı salladım ve gözlerimi kapattım.

"Raivox? Beni Çürüyen Ağaç'a götür."

Uzun, sürükleyici bir kazıma sesi kulağımda çınladı ve gözlerimi açtığımda Raivox'un yine tüylerini düzelttiğini gördüm.

"Eldivenin işe yaradığını sanmıyorum." Erithanya'nın Aleysia ve Corwin'in yanında durduğu yere baktım, yüksekten midem bulandı. "Ne dediğimi anlamıyor gibi görünüyor.

"Başka bir komut dene!" diye bağırdı.

"Farklı bir komut," diye mırıldandım. "Tamam. *Tüylerini düzeltmeyi bırak.*"

Raivox başını yana doğru salladı ve tırmaladığı bacağını yavaşça indirdi.

"Taşlarla gagasını bil."

Başını öne doğru salladı ve ilk indiğinde yaptığı gibi, gagasını sivri kayaların üzerinde sıyırdı.

"Görünüşe göre anlıyor." Rahibenin sesinde bir parça eğlence vardı ve dönüp ona baktığımda bana gülümsüyordu.

"Beni Çürüyen Ağaç'a götür."

Göğsünden derin, boğuk bir hırıltı yükseldi ve bir karga sesi çıkardı, ama hareket etmedi.

"Raivox, beni götür. Çürüyen Ağaç'a." Bu sefer her kelimeyi açıkça telaffuz ettim.

O bir adım attı.

Sırtında kayarak, tekrar boynuzlarını tutmaya çalışırken titrek bir nefes verdim.

"Ne oldu?" Bu sefer soruyu Aleysia sordu. "Beni götürmeyi reddettiğine eminim."

Rahibe omuz silkti. "Peki, o zaman. Cevabını aldın. Sonuçta bir ejderhayı seni bir yere götürmesi için zorlayamazsın. Onlar daha büyüktür."

"Ve vahşi," diye ekledi Corwin.

Kafamda dişlerimi gıcırdatarak, boynuna somurtarak baktım. *"Zevander tehlikede. Çürüyen Ağaç'a gitmem gerek. Hemen."*

Yine de inatçı canavar hareket etmeyi reddediyordu!

"Görünüşe göre Morsana senin için inatçı bir tane seçmiş." Rahibenin kıkırdaması beni rahatsız etti. "Ne talihsizlik. Senin için de fark etmezse, ben şimdi köye geri döneceğim."

Ona sert bir bakış attım. "Bana onu nasıl süreceğimi göstermeyecek misin?"

"Görünüşe göre seni hiçbir yere götürmeye niyeti yok." "Peki, onu beni bir yere götürmesi için ne *yapmalıyım?*"

"Tam olarak emin değilim. Morsana *bana* hiç kendi Corvugon'umu vermedi." Bana gülümserken sesinde acı vardı. "Sadece okuduklarımdan biliyorum."

İnatçı kuş ejderhamın tüylü boynuna bakarak homurdandım.

"Beni dinle. Zevander'ı pek sevmediğini biliyorum, ama ben seviyorum. Onun evine dönmemiz gerekiyor..."

Raivox öne doğru eğildi ve kanatlarını kaldırdı. Tek bir kanat çırpışıyla yukarı doğru yükseldi ve ben vücudumu ona yaslayarak, beyaz parmak eklemlerimle boynuzlarını sımsıkı tuttum. Mide bulantısı ve baş dönmesi içimi kapladı.

duyularım, başımın üstünden esen rüzgar. Dizlerimi vücuduna sıkıştırırken uyluklarım onun pullarına sürtünerek yanıyordu. Daha da yükseğe uçtu, ta ki pelerinim artık soğuğu engelleyemeyecek hale gelene ve nefesim kalın beyaz bir sis haline gelene kadar. Gözlerimi onun pullarına dikip ona sıkıca sarıldım ve sonunda o düzleşti. Titreyerek nefes verdim ve dik oturmak için cesaretimi topladım. Hava daha yoğun hissediliyordu, boğazıma girmeye zorluyordu, yanımdan hızla geçiyordu.

Dağın zirvesi önümüzde duruyordu ve aşağıya bakmaya cesaret ederek, yoğun bulutların arasından sadece üç küçük nokta görebildim. Uzaklardan gelen çığlık ve tezahürat sesleri zafer hissi uyandırmadı, sadece yere geri dönme arzusu uyandırdı. Başım dönüyordu, dünya eğiliyordu ve gözlerimi sıkıca kapattım, bunun geçmesini umuyordum.

Raivox kanatlarını çırpı, vücudu hafifçe yukarı doğru eğildi, beni daha sıkı tutmaya zorladı ve ani bir gürültüyle yere indi. Yüzüm tüylerine gömülmüş halde titriyordum, yüzümü tüylerine gömdüğüm yerden çekip çıkardığımda, çıkıntılı bir kaya parçasına indiğimizi fark ettim. Sonunda boynuzlarından parmaklarımı çözüp düzeldiğimde, parmak eklemlerim ağrıyordu.

Raivox daha önce olduğu gibi başını eğdi ve ben boynundan kayarak, pürüzlü pulları üzerinde garip bir şekilde yuvarlandım. Kaya dizlerime çarptı ve yüzeye çarptığımda kemiklerimde bir ağrı hissettim. Dizlerimin üzerine çöküp nefes alıp kalbimin çarpışını sakinleştirdikten sonra ayağa kalktım ve etrafa bakındım. Önümüzde, dallar ve kemiklerden oluşan bir duvarın bulunduğu sığ bir mağara vardı, bunlardan biri bize boş boş bakan bir kafatasıydı.

"Beni nereye götürdün?" diye sordum, arkamızdaki mide bulandırıcı gökyüzü ve dağlara bakarak.

Gagasıyla sertçe ittiği için, yığılmış kemik ve dallardan oluşan duvara doğru sendeleyerek ilerledim.

Ona kaşlarını çatarak baktım, ona doğru yaklaştım ve bana bir yuvayı hatırlatan sıkı örgüyü yukarıdan aşağıya doğru izledim. "Burası senin evin, değil mi?"

Beni görmekten heyecanlanmış gibi tüylerini kabarttı ve kıkırdadı.

Bir kemik parçasını tutarak kendimi yukarı çektim ve eğri bir dalın üzerine çıktım. Tekrar uzandım, duvarın yüksekliğine kadar çekip adım adım tırmandım, sonunda duvarın tepesine ulaştım. İçinde, Raivox'un yumurtadan çıktığına tıpatıp benzeyen iki siyah pullu yumurta vardı.

Gülümseyerek ona baktım. "Onlar senin." Etrafıma bakındım, uçan başka bir Corvugon var mı diye, ama sadece Raivox vardı. Belki de onlar da onunla aynı şekilde gelmişlerdi. "Sen bir babasın."

Yine tüylerini kabarttı ve kanatlarını çırttı, gururu yüzünden okunuyordu.

Yüzümdeki gülümseme, midemde hala kıvranan endişe nedeniyle kayboldu. "Raivox, beni o ağaca götürmen gerekiyor."

Kanatlarını gerdi ve yukarı doğru uçarak dağın üzerinde kayboldu.

Beni orada, yumurtalarıyla yalnız bıraktı.

"Hayır," diye mırıldandım, yuvadan aşağı inerek. "Hayır, hayır, hayır." Platforma ulaştığımda, kenarına doğru yürüdüm, aşağı inip inemeyeceğimi merak ederek.

Döndüğüm yerden tabanı görünmeyen baş döndürücü yükseklik beni tekrar geri çekilmeye zorladı. "Raivox!" diye bağırdım, gökyüzünde onu aradım. "Raivox geri dön!"

Saniyeler geçti.

Dakikalar geçti.

Islık çalan glifi zihnimde canlandırdım ama boğazımdaki kuruluk, normalde keskin olan sesi bozdu.

Neredeyse bir saat geçmesine rağmen hala geri dönmemişti ve göğsümde korku kabardı.

"Raivox!" diye tekrar seslendim, sesim kısık ve boğuktu.

Korku keskinleşti ve beni bıçak gibi kesen öfkeye dönüştü. Tek düşünebildiğim Zevander'dı. Onu bulmam gerekiyordu. "Raivox!" diye bağırdım ve bir hırıltı ile cevap geldi, ama daha önce duymadığım bir ses. Yavaşça dönerek, yuva duvarının uzunluğuna baktım ve en az benim dört katım büyüklüğünde devasa bir kertenkeleyi, üstteki kenarda otururken gördüm. Bir kez daha kaslarım titremeye başladı, ciğerlerimdeki nefesim azaldı. Pençeli, pullu parmaklarıyla

yumurtalardan birini yanağına sıkıştırdı ve yüzünde dengesiz bir şişkinlik oluşturdu.

"Oh, hayır. Hayır, yapamazsın." Kemik glifini zihnimde canlandırdım ve o yere düştüğünde, kertenkelenin sadece bir gözü hareket etti, diğeri ise sanki beni diğer yanağına sığdırmak için ölçüyormuş gibi bana bakmaya devam etti.

Yapabilirdi

m.

Kolayca.

Ama kavga etmeden olmazdı.

Kırbacı geri çektim ve kertenkele irkildi ama kaçmadı.

Boğazından derin bir hırıltı çıktı, sinirlerimi bozdu ve ben de kırbacımı hızlı bir hareketle onun yan tarafına savurdum. Pullu vücudunda bir yara açıldı ve kertenkele yumurtayı yere tükürdü. Yuvanın duvarından aşağıya doğru koştu ve ben de kırbacımı tekrar savurdum, bu sefer burnuna vurdum.

Kertenkele bir kükrete attı ve bana doğru saldırdı.

Aeryz'in patlaması onu geriye doğru uçurdu, ancak o hızla pençeli ayakları üzerinde ayağa kalktı. Tekrar vurmak için kolumu geriye doğru salladığımda, bir şey bana doğru uzandı ve boynuma öyle bir kuvvetle dolandı ki, kemik kırbacımı düşürdüm. Kertenkelenin dili, boğazımdan açık ağzına kadar aramızda uzanıyordu ve baskı beni bantları tırmalamaya zorladı.

Sert bir çekiş beni ağzına yaklaştırdı, ama ben topuklarımı yere saplayıp geriye yaslandım ve kırbaç gibi dilini boğazımın etrafına sıkıca doladım. Gözlerimin önünde yıldızlar patladı ve panik göğsümü kapladı. Dilini sıkıca kavrayarak ölüm sembolünü çağırdım. Saniyeler içinde et ve pullar toza dönüştü ve dili düştüğü anda, kendimi tutmak için çaresizce geriye doğru sendeledim.

Ama artık çok geçti.

Dağın kenarından yuvarlandım.

YEDİNCİ BÖLÜM

ZEVANDER

Zevander'ın eli, iki dünyayı ayıran tek engel olan parıldayan Umbravale'ye doğru uzanırken titriyordu. Elini sıkıca yumruk haline getirmişti ama damarlarında dolaşan alevin avucunu serbest bırakmak için çırpındığını hissedebiliyordu. Onu çağırmamıştı. Reddetmişti, ama yine de uykusundan uyanmıştı.

"Manipüle edilebilen muazzam bir güce sahip olmak ne kadar sinir bozucu olmalı." Cadavros onun yanında durmuş gülümsüyordu. Hiçbir glif çağırmamış, hiçbir büyü söylememişti. Büyücünün emdiği güç, kendi içinden bir yerden gelmişti.

Zevander, kanında bir istilacı gibi dolaşan bu gücü hissedebiliyordu. "Nasıl?" diye dişlerini sıkarak sordu, kaslarını gerginleştiren çekime direnerek — bu sertlik, kemiklerinin derinliklerine kadar kramp gibi bir ağrı gönderiyordu.

Yerde, ulaşamayacağı bir mesafede duran kılıcına baktı.

"Daha önce de söylediğim gibi, tılsımdan enfekte olmuştum. Emberforge ritüelinin yapıldığı gece, seni enfekte ettim. Ve böylece, seni ve alevini kontrol etmenin bir yolunu buldum."

"İçimdeki alev enfeksiyonu yakıyor."

"Bu, vücudunu ele geçiren basit bir hastalık değil, kadim bir lanet. Ölümcül bir lanet."

"Neden?"

"Bir çocuk, onu dizginleyecek, kontrol edecek bir araç olmadan tanrının gücüne sahip olmamalıdır. Sen rakipsiz bir güce sahipsin, ama bu gücü barındıran beden ve zihin, et ve kemikten ibarettir. Yetenekli eller tarafından kolayca parçalanabilir."

Zevander dişlerini gıcırdatarak pes etmeyi reddetti. Yıllarını onu kırmak isteyen acımasız ellerin merhametine teslim olarak geçirmişti. Saf iradeyle kendini toparlamıştı. Bir daha onun gibi birinin kendisini kontrol etmesine izin verirse lanetlenirdi.

"Umbravale'nin ötesinde sana ulaşacak gücüm yoktu. Sadece Caligorya'da içindeki uykuda olan gücü kavrayabildim. Ama sadece bir anlık. Bana ait olması gereken şeyin sadece bir örneği."

Caligorya.

Kafatasında basınç zonkluyordu, ama propulszir'i hatırladı, aklına gelen fikri açığa çıkarmamak için çaresizce.

Cadavros güldü. "Sence o önemsiz glifin beni kafandan uzak tutabilir mi?"

Ama büyücü, düşüncelerinin ince perdesini tırmalayarak dirençli glifi aşmaya çalışırken, Zevander odak noktasının değiştiğini, siyah alevin içinde yerleştiğini hissedebiliyordu.

Caligorya, General Loyce'dan kaçmak için sığındığı yerd. Onun istismarından kaçmak için bir araçtı. Başlatmak için her zaman acı ya da iksirler gerekiyordu, ama Zevander suikast eğitiminde yoğun sorgulamalar sırasında karanlık duruma geçmeyi öğrenmişti. Biraz hile yapmak gerekiyordu, hepsi bu. Sadece zihnini ölümün eşiğinde olduğuna ikna etmesi gerekiyordu. İksirler bunu kolaylaştırıyordu, ama başka bir yol da alevi kendine çevirmektir. Esasen nefesini tutmak gibiydi. Bunu kendisi çağırmalı ve göğsünün içinde hapsedmeliydi — Cadavros'un fark edemeyebileceği, direnç olarak algılayabileceği bir incelik.

Cadavros içeri girmeye çalışırken zihninde bir dürtü hissetti.

Zevander düşüncelerini zorla uzaklaştırdı, zihnini tekrar aleve çevirdi ve elini sıkıca kapattı. Cadavros kafasının etrafında dolanırken, alevi içinde kaynamaya ve köpürmeye bıraktı. Alevi kaburgalarına kadar yükselmesine izin verdi, orada kemikli kafesinde kıvrılıp büküldü. Kalbi göğsünde panik içinde huzursuz bir şekilde çarpıyordu. Nabızı hızlandı.

Alevleri içinde tutmak için mücadele ederken nefesi titredi, akrebi bir kez daha sırtında kıpırdanmaya başladı. Kasları daha da gerildi, vücudu titredi, ter damlaları şakaklarından aşağı süzüldü. Kenarlardan mürekkep gibi siyah bir karanlık süzüldü içeri.

"Ne yapıyorsun?" Cadavros'un sesi, Zevander o boşluğa gittikçe daha da derinlere kayarken, ona zar zor ulaşan uzak bir ses gibiydi.

Sonunda, yere yığıldı.

YEDİNCİ BÖLÜM

ZEVANDER

Caligorya

Yedi cehennemin neresindeyim ben?

Zevander, tanıdık bir şey bulmak için etrafına bakındı. Kaba kerpiç duvarlar ve toprak zemin, nemli toprak ve küfün keskin kokusunu yayıyordu. Önündeki ahşap kapının geniş çatlaklarından bir kadının inlemeleri geliyordu ve Zevander, içinden iki kişinin seviştiğini görebiliyordu. Çürük kokusu burnuna yapışmıştı ve kaşlarını çatarak, yerde çürümüş bir fare cesedine baktı.

Sessiz fısıltılar kulağına ulaştı ve Zevander, sesleri takip ederek arkasında bulunan küçük ahşap masaya döndü. Masada, on yaşından büyük olmayan iki çocuk, birbirlerine sarılarak oturuyorlardı. Soluk ve zayıf, pembe gözlü ve alnından iki küçük boynuz çıkmış olan erkek çocuk, cılız bir çocuğun belirgin özelliklerini taşıyordu. Kollarında tuttuğu küçük kız, Zevander'in bir çocukta gördüğü en kötü deformitelere sahip gibi görünüyordu: bir gözü siyah ve çökmüş, yüzü solgun ve yaralıydı.

Bir şekilde, belli belirsiz tanıdık geliyordu.

"Tedaviyi bulacağım, Melisara. Durmadan okuyorum. Seni temizlemenin bir yolu var," dedi çocuk, kızın bitli saçlarının üstüne öpücük kondurarak.

"Belki hala annemin kanına sahip olabilirim." Ona baktı, ama çocuk onun deformasyonlarından rahatsız görünmüyordu, ona sevgiyle bakarken ve uzun kızıl saçlarını okşarken yüzünü bile buruşturmadı. "Tıpkı onun yaptığı gibi yüzümü değiştirebilirim."

"O Nilivir. Eğer onun kan büyüğü sana geçecek olsaydı, şimdiye kadar belirtileri ortaya çıkmış olurdu." Saç çizgisinde saçların seyrekleştiği başının üstüne sevgiyle öptü. "Sadece bilgi, parşömenleri incelemek, durumumuzu değiştirebilir."

"Bilgelerin Evi'ne hiç bir zaman iplik eğirme izni verilmedi. Asla erişemeyeceksin."

"Gireceğim." Kaşlarını çatarak dudaklarını düzleştirdi. "Bir gün dünyanın en güçlü büyücüsü olacağım."

"Ben de en güzel olacağım." Ona gülümsedi.

Yüksek sesli bir çığlık, sessiz fısıltılarını böldü ve Zevander yatak odasının kapısına döndü. Kapının ötesinde sevişmeler duyuyordu.

"Onu durdurabilirim. Bir daha ona ya da bize elini sürmeyecek," dedi çocuk, dişlerini sıkarak.

"Yapma Alastor. Ona karşı hiçbir gücün yok. Hiçbir işe yaramaz. Ayrıca annem paraya ihtiyacımız olduğunu söylüyor."

Zevander, ustasının adının geçmesiyle donakaldı; bu adın aldatma amacıyla verildiğini düşünmüştü. Başını eğdi ve uzun siyah saçlarının arkasında gizlenen çocuğun yüzünü inceledi. Bariz yetersiz beslenmenin altında, eski ustasının bir parçasını görebiliyordu. "Çürümüş sarhoş ölmeyi hak ediyor" dediğinde, genç sesinde en ufak bir benzerlik duyabiliyordu.

Cadavros'a küçük bir çocuk gibi bakıyordu.

Alastor onun gerçek adı olmalıydı.

Kapı gıcırdadı ve sonra gürültüyle açıldı, bir adam dışarı çıktı, güzel kıyafetleri Zevander'a onun sefalet içinde doğmadığını düşündürdü. Bir bardak birayı bir dikişte içti, çocukların saklandığı yere doğru giderken duvara çarptı. "Hadi, seni küçük canavar. Çirkin yüzünü göreyim."

Küçük kız, yüzünü göğsüne saklayarak çocuğa dönüştü.

"Hadi bakalım, seni sefil küçük canavar. Beni iyice korkut ve nerede olduğunu göster!" Yabancı kendi ayaklarına takılıp yere düştü. Çocukları gördüğü anda

dudakları şeytani bir gülümsemeye gerildi. "İşte buradasınız." Dudakları gergin bir şekilde kıza elini uzattı. "Buraya gel seni küçük sürtük!"

"Onu rahat bırak!" diye bağırdı çocuk, kolunu iterek.

Sarhoş, kızın kemikli bacağını tuttu ve sertçe çekti, kızın vücudu masanın altından fırladı. Kız, yerde yuvarlanarak, kirli zeminde çocuğu aramaya çalışırken, sarhoş bir kez daha çekti, kızın elbisesini yukarı çekerek, kızın çıplak alt kısmını ortaya çıkardı.

Sarhoş, kızın saçını tuttu ve yüzünü ışığa doğru çevirdi.

Çocuk öne atılıp sarhoşun kolunu ısırınca adamın boğazından bir çığlık çıktı. Küçük kız ters yönde koşmaya başladı.

"Seni lanet sıçan!" Sarhoş, Aeryz'i ateşleyerek küçük çocuğu arkasındaki duvara fırlattı.

Zevander'ın kasları gerildi, sarhoş kızın etrafında dönerek titreyerek yatan küçük kıza doğru yöneldi, kız da sağlam gözünün köşesinden ona bakan işkencecisine bakıyordu. "Sen gördüğüm en iğrenç yaratıksın. Yakılmalısın."

"Bugün öleceksin," dedi kız sessiz bir sesle.

İlk başta Zevander onun bir kahin olduğunu düşünmüş olabilir, ama dönüp baktığında genç Alastor'un masanın üzerindeki kılıftan sessizce bir hançer çıkardığını gördü. Çocuk, adamın arkasına yaklaşırken, ayak sesleri toprağa neredeyse hiç ses çıkarmadan parmak uçlarında yürüdü.

"Kim tarafından?" Sarhoş, kadının yüzüne geçirdi ve kadın yüzünü buruşturunca güldü. "Sen ve senin cılız kardeşin mi? Bir canavar ve onun zayıf, güçsüz..."

Çocuk bıçağı adamın ensesine sapladı ve sarhoş adam boğazına uzanırken, nefes nefese geri çekildi.

Kız, adam yüzüstü toprağa yığılmadan saniyeler önce onun altından çıkmaya çalıştı. Etrafında kan birikmişti, vücudu son nefesini verirken titriyordu.

"Alastor!" küçük kız fısıldadı. "Ne yaptın sen?"

Gözleri fal taşı gibi açılmış ve panik içinde olan çocuk, kıza baktı ve sonra tekrar ölü adama döndü. "O... O sana... zarar verecekti."

Kızın yüzü endişeyle buruştu, çenesi titriyordu. "Bunun için seni bir damara atacaklar. O bir yüksek kanlıydı."

Çocuğun gözlerindeki korku sertleşti ve ellerinin ve dizlerinin üzerinde adama doğru sürünerek yaklaştı, ceplerini karıştırdı ve sonunda bir zincirden sarkan küçük bir vivicantem taşı çıkardı. Alastor, taşı ışığa tutarken adama öfkeyle baktı. "Onlar için bir mücevherden başka bir şey değil."

Zevander'ın da bir iki kez söylediği sözlerdi.

Çocuk zinciri açtı ve beyaz taştaki delikten geçirdi, avucunda serbestçe bırakarak. "Hepsini birden alabilirim. Beni suçlarlar, seni değil."

"Hayır. Carnifican olursun."

"Ateşte yanmaktan iyidir."

Zevander, çocuğun taşı ağzına atıp yutmasını izlerken midesi düğümlendi.

"Artık geri dönüş yok," dedi, gözlerinde yaşlar parıldarken genç kızın elini tuttu. "Seni seviyorum Melisara. Ne olursa olsun."

"Burada ne yapıyorsun?" arkadan bir ses homurdandı ve Zevander dönüp arkasında duran Cadavros'u gördü.

"Kim olduğun hakkında yalan söyledin," dedi Zevander. "Sen sadece bir spindling çocuktan başka bir şey değildin."

"Evet. Ben spindling olarak doğdum. Kral bile geçmişimi bilmiyor."

Artık Cadavros gibi güçlü bir büyücünün kralı ve soylu aileleri neden eleştirdiği anlaşılıyordu. Damarı ateşlemek bir zamanlar masum nedenlerle onun için neden önemli olmuştu.

İyi nedenler.

"Bir spindling'e bir kerede aşırı miktarda vivicantem verildiğinde ne olur biliyor musun?" Cadavros, sanki duygularını bastırıyormuş gibi dudaklarını sıkıca kapattı. Zevander onu her zaman soğuk ve mesafeli olarak tanıdığı için, onu bu şekilde görmek garipti. "Kan bağı büyüsü geri gelir. Ama biz bunu bilemeyiz çünkü spindlingleri aç bırakmaya devam ediyoruz. Vivicantem arayan daha fazla ağız. Güç için daha fazla rekabet. Sonuçta spindlingler değersiz değildir. Ben Magelord oldum. Hayatım boyunca bana söylendiği gibi imkansız bir başarı." Cadavros, yerde birbirine sarılmış oturan çocuklara doğru sessizce yaklaştı.

"Ondan sonra annemin kimlik hırsızlığı yeteneğini oldukça kolay bir şekilde edindim. Bir zamanlar ona 'yüz yiyen' denirdi. *Sanguidin*. Kız kardeşim doğal olarak miras aldığı vampir kan büyüsü. İsteddiği zaman dişlerini çıkarma yeteneği." Yerde yatan sarhoşa doğru başını salladı. "Sonunda, onun kimliğini de çalarak, oğlunun büyücülük çırağı olarak yerini aldım. Melisara gibi kan içmek kadar kolay olmadı. Bu iş için kullanabileceğim dişlerim yoktu, bu yüzden onları bütün olarak tüketmek zorunda kaldım." Dudakları tiksinti ile kıvrıldı. "İğrenç bir ikilem. Kim olduğumuzu gizlemek için Cadavros adını kullandım. O da Melantha adını kullandı."

Zevander donakaldı ve bakışlarını Cadavros'a çevirdi. "Kız kardeşin Melantha. Büyücü Lord'un çırağı mı?"

Aklına, bir tavernada, yüzü korkunç bir şekilde deforme olmuş yaşlı bir kadının karşısında oturduğu bir anı geldi. Zevander'in babasının tutuklanmasına neden olan kadın. O zamanlar anlayamadığı nedenlerle genç Zevander'i yanında tutmakta ısrar eden kadın. "Onu iyileştirmeyi umuyordun. Niyetin buydu."

"Hepimiz iyi niyetle başlarız, değil mi? En karanlık ruhlar bile."

Zevander düşüncelerini bir araya getirirken daha fazla gerçek ortaya çıktı. "O yapmıştı. The Hovel'daki seks satıcılarını öldürmek."

Cadavros güldü. "O, annemize karşı her zaman acı bir kin beslemişti, oysa genç ve güzel kalmasını sağlayan, çekici kadınların kanını içmesini sağlayan şey annemizin vampir büyüsüydü."

"Neden flammapul? Onları öldürmek için onu kullandı."

Yaşlı büyücü içini çekti. "O çatışmalardan nefret ederdi. Kurbanlarını genelevlerde baştan çıkarmak onun için daha kolaydı. Ne ritüeller, ne törenler, ne şiddet, ne de eski ilahiler. Sadece açlık ve yargılanmadan diğer büyücüler arasında dolaşma arzusu. Flammapul sadece onların kavga etmesini engelliyordu. Çocukken Melisara bir kelebek kadar nazikti." Gözleri karardı. "Dünya onu bir canavara dönüştürdü."

"Zevander?" Maevyth'in sesi Zevander'ı döndürüp onu aramasına neden oldu.

Küçük kulübe bulanıklaştı ve yer değiştirdi.

Zevander, devasa bir ağacın önünde duruyordu. Ağacın gövdesinin genişliği, az önce içinde bulunduğu evin büyüklüğüne eşitti.

Karanlık oyuk, onu bir zamanlar gördüğü bir anı hatırlatarak bakmaya zorladı. Haftalar önce, ormanda.

"Zevander?" Maevyth'in sesi uzaktan ağacın içinden onu çağırıyordu.

"Devam et," diye teşvik etti Cadavros. "Onu bul."

Zevander tereddüt etmeden ilerledi ve ağacın oyuğunun içine adım attı.

YEDİNCİ BÖLÜM

MAEVYTH

Elimi uzattım ve çıkıntının uzaklaştığını izledim. Rüzgâr sırtımı vuruyordu, düşerken eteğim bacaklarımın etrafında dalgalanıyordu.

Aşağı, aşağı, aşağı.

Boğazımdan bir çığlık çıktı — faydasız ve boşuna, çünkü sonunda acı verici bir ölüme doğru düşmeye devam ediyordum. Tek umudum, vücudumun pes etmesi ve yere çarpmadan önce karanlığa gömülmemdi.

Omurgam sert bir yüzeye çarptığında göğsümden hava patladı ve midem boğazıma kadar yükseldi.

Şimdiden mi? Dağ kesinlikle bundan daha yüksekti. Öksürmek için döndüğümde, parmaklarım tüyler gibi kıvrıldı. Yumuşak siyah tüyler. Kusma ve boğulma hissiyle, karnımın üstüne döndüm, bir yudum oksijen için öksürerek ve boğulurken, rüzgar bir hırsız gibi üzerime hücum etti ve şiddetli bir fırtınayla havayı süpürdü. Yüzümü Raivox'a gömdüm ve nefes nefese, dizlerimi altına çektim. Pençeli parmaklarım pulları kazıyarak, rüzgâr yüzümü yırtarken boynuzlara doğru uzandım. Kendimi güvende hissedince, titreyerek nefes verdim ve gözlerimi kapattım.

Dizlerimin üzerine çökerek, boynuzlardan ellerimi hiç çekmeden, dağlardan uzaklaştığımızı gördüm.

Umarım, Çürüyen Ağaç'a doğru.

* * *

Günlerce sürmesi gereken bir mesafe, baş döndürücü bir hızla gökyüzünde süzülen Raivox için sadece birkaç saat sürdü. Onun sırtından indiğimde bacaklarım titredi ve botlarım nihayet yere değdiğinde neredeyse bükülecekti. The Eating Woods'un tam ortasında duruyor olmasaydık, onu öperdim.

Raivox doğrulduğunda, onun engellediği manzara midemi düğümledi. Beyaz sisin içinden, ormandaki diğer ağaçlar gibi yıpranmış ve budaklı, devasa bir ağaç görünüyordu. Ama onu diğerlerinden ayıran şey, büyüklüğü ve köklerinin yerden yukarı doğru çıkmasıydı. Kökler, küçük bir labirent gibi, gövdesindeki kocaman deliğe doğru uzanıyordu. Yutkundum ve dikkatli adımlarla yaklaşırken gözlerimi o karanlık boşluğa dikip tuttum.

Raivox yanımda yürüyordu, boğazından sessizce homurdanıyordu.

Kalın, düğümlü köklerin üzerinden atlayarak, Zevander'ı aramak için etrafımdaki ağaçlara bakındım ama ormanda sadece ürkütücü bir sessizlik vardı. Girişin ağzına vardığımızda, Raivox başını eğdi ve kokladı, vücudu, birini yutmak için bekleyen gibi görünen açıklığa sığmayacak kadar büyüktü. Tekrar homurdandı ve ben onu sakinleştirmek için elimi boynuna koydum.

"Her şey yoluna girecek. Belki şansım yaver gider ve o orada bile değildir." Delikten içeriye bakarken gergin bir kahkaha attım. Delikte, deri gibi bir dokuya sahip görünen ve yerin altına inen merdivenlerin üzerinde titreyen bir ışık parlıyordu. Her on adımda bir, kemikten oyulmuş gibi görünen pürüzsüz, fildişi kaseler, küçük alevlerin altında çıtırdayan çıra ve yağlı bezler tutuyordu. Az miktardaki ışıkla görüldüğü kadarıyla, merdivenler bir duvarın ötesinde kıvrılıyordu ve etrafındaki alan o kadar karanlıktı ki, o az miktardaki ışığı neredeyse tamamen yutuyordu.

"Hemen döneceğim," dedim Raivox'a ve dikkatlice içeri girdim, başımın üstünde gördüğüm örümcek ağlarına bakarak.

Branimir'i ziyaret ederken onları görmeye biraz alışmış olsam da, bu manzara hala tüylerimi diken diken ediyordu.

İlk adımı attığımda, elim küçük bir tırabzanı okşadı, yüzeyi ahşap olamayacak kadar pürüzsüzdü. Aşağıya baktım.

Ahşap değil, deriydi.

Bu, ormanın kenarında sık sık bulunan, derisi yüzülmüş cesetleri aklıma getirdi.

Elimi geri çekip, onu sıkıca tutarak parmak uçlarımda ağacın derinliklerine doğru ilerledim. Beni izleyen bir şeyin rahatsız edici hissi, tüylerimi diken diken etti. Ya da belki de, ne kadar derine inersem o kadar beni saran soğuktu.

Merdiven boşluğu geniş, mağara gibi bir alana açılıyordu, üstündeki kalın ağlar nedeniyle yüksekliğini tahmin etmek imkansızdı.

Düşükte asılı duran ağ parçalarına yaklaşmamaya dikkat ederek temkinli adımlarla ilerledim. Ağda, ipeksi bir tüy gibi sarkan, koza gibi görünen bir yumru vardı ve içinde hapsolmuş bir vücut şekli vardı.

Zevander?

Ağları kesmek için etrafa bakındım ve eldivenimdeki keskin metal pençeleri kaldırdım.

Hızlı kesiklerle, eldivenin pullu yüzeyine hiç yapışmamış gibi görünen ağları kestim. Bunun yerine, ağlar yerlere düşen küçük parçalar halinde döküldü ve köyün marangozu Bay Thurman ile yarı çürümüş yüzünü ortaya çıkardı.

Yüzümü buruşturarak geri adım attım. Gözleri birden açıldı.

Onun irislerine ve sklerasına karışan siyah göz bebeklerine bakarak keskin bir nefes verdim.

Kozada kıvrandı ve homurdanan, inleyen bir ses çıkardı.

Yavaş ve temkinli adımlarla ondan uzaklaştım ve ağları tarayarak onları ören yarattığı aradım. Ağaca doğru ilerledikçe ağlar daha da kalınlaşıyordu. Uzakta başka bir koza daha vardı ve oraya doğru ilerlerken gözümün ucuyla bir hareket yakaladım.

Başımın üstünde bir gölge hareket etti ve bakışlarımı kaldırdığımda yüzlerce gözün beni izlediğini gördüm. Derin nefesler alıp verirken, kozayı hızla yırttım ve üç hızlı kesikle içindeki cesedin Zevander'a ait olmadığını doğruladım.

Geri çekilip yoluma devam ettiğimde örümcek kıpırdamadı.

Yola geri döndüğümde nefesim kesildi. Ağda düzinelerce koza içinde beden asılıydı, hiçbirinde kimlerin olduğunu belli etmiyordu. İlk üçünü pençeledim, boğazıma panik yükseldi, çünkü hiçbir Zevander'ın yüzünü göstermiyordu. Pençemi bir diğerine geçirdim ve yüzünü açarak Bayan Yarbrough'u ortaya çıkardım. Bay Thurman gibi, göz kapakları kalkarak siyah, şişkin gözleri ortaya çıktı ve keskin dişlerini gıcırdatarak tısladı.

Tıslama diğer kozaları da harekete geçirmiş gibi görünüyordu, çünkü onlar da kıvrılıp tısladılar — omurgamı saran korkunç bir senfoni.

Geri çekilirken, ağ saçlarıma takıldı. Kurtulmak için ellerimi çırparken, kolumu ipeksi ipliklere dolandırdım ve bakışlarımı kaldırıp örümceğin bana doğru yavaşça ilerlediğini gördüm. Eldivenli elimle ağa tırmandım ve kolumu kurtardım. Nefesim kesildi ve oradan hızla uzaklaştım. Döndüğümde Zevander'ı gördüm.

Kolları ve bacakları uzanmış, ama kozaya sarılmamış, ağda sıkışmış halde asılı duruyordu.

Ona doğru koştum, yapışkan ağ parçalarını atlatarak, korku adımlarımı hızlandırıyordu.

"Zevander!" diye fısıldayarak bağırdım ve bileklerini ve ayak bileklerini bağlayan sonsuz katmanları yırtarak kopardım.

O ise buna karşılık olarak kıpırdamadı bile.

Gözetlendiğimi hissetmek yine ensemden bir ürperti yarattı ve ben de hızla arkama döndüm. Üzerimde yükselen devasa figürü gördüğümde kalbim ağzıma geldi, mozaik gibi derisi ve eğri boynuzları korkunç anıları canlandırdı. Ormandaki yaratık.

Wrathavor.

"Merhaba, Maevyth," dedi. Sesi, canavarlar için fazla insanî, fazla net bir ses tonuydu, ama yine de, Riftyn Amca'nın etinin yırtılma sesi

zihnimde yankılandı. Başını Zevander'a doğru eğdi. "Birbirinizi bulmuşsunuz. Ne güzel." Kemikli, dal gibi ellerini arkasına saklayarak yavaşça yaklaştı, ben de bir adım geri çekilerek aramızdaki mesafeyi korudum. "Sanırım resmi olarak tanışmadık."

"Onu bırak," dedim titrek bir sesle, onun yorumunu görmezden gelerek.

"O huzur içinde, seni temin ederim. Seni hayal ediyor."

"Onunla ne yapmak istediğini biliyorum. Onu güçlendirmek için bizi damara yönlendirdin, böylece onu Umbravale'yi yakmak için kullanabilecektin." Kaslarımı gerginleştirdim ve bakışlarından kaçınmadan onunla göz göze geldim. "Buna izin vermeyeceğim. Beni öldürmen gerekecek."

Yıkılmış dudaklarının hafifçe kıvrılması, bu tehdidin onu eğlendirdiğini gösteriyordu. Bakışları yukarı doğru kaydı, ağların üzerinde gezindi. "Bu ağaçta ne olduğunu biliyor musun?" Cevap vermeme fırsat vermedi. "Bir tanrı. Seni bu dünyadan, bir gülün yumuşak yaprağı gibi koparabilecek kadim bir güç." Parmaklarını bana doğru uzattı, sanki bana dokunacakmış gibi bir adım attı, ama ben geri çekildim. "Sen narin ve kırılgansın. Ama güzelsin."

"Güllerin dikenleri olduğunu unutuyorsun."

Derin, halsiz bir kahkaha attı. "Evet. Ne trajik, ne kadar çabuk solup ölüyorsunuz. Ölümcül olmak... iç karartıcı. Ama sana sonsuz yaşam sunabilirim. Güç." Elini salladı ve cildimde hissettiğim hafif bir gıdıklanma, dikkatimi saniyeler önce giydiğim elbiseye çekti, çünkü o elbise kaybolup yerine özenle işlenmiş, gül desenli bir elbise gelmişti. Alnımın üstünde bir şey kaşınıyordu ve orayı kaşıyınca, başımın üstünde duran dikenli bir nesne parmağımı deldi. Onu elle yokladım. Dikenli bir taç mı? Kollarımı indirdiğimde, ince siyah sarmaşıklar ve güller onları kapladı.

"Kanımla bağ kurarsan ikimizi de elde edebilirsin," dedi.

Dudaklarım tiksinti ile kıvrıldı.

"Ah. Affet beni." Vücudu seğirdi ve büküldü, kemikleri kabuk gibi derisine baskı uyguladı, parçalandı ve çatırdadı, ta ki daha korkunç bir yüz şekline bürünene kadar.

Moros'un çarpık bir versiyonu bana gülümsedi ve binlerce böcek bacağı üzerimde geziniyor gibi hissettim. "Bu daha tatmin edici mi?"

"Ne demek istiyorsunuz, *ikiniz de?*" diye sordum, boğazımdaki gerginlik sözlerimi sıkıştırıyordu.

"O ve ben bu laneti paylaşıyoruz. Hayatlarımız birbirine bağlı. Onun hissettiklerini hissediyorum. Onun sevdiklerini seviyorum."

"Aşkın gerçekte ne demek olduğunu bilmiyorsun. Fedakarlıkları. Acıyı."

"Göster bana." Sanki aramızdaki görünmez sınırı korumaya çalışır gibi etrafımdan dolaştı. "Kraliçemiz ol."

"Ölmeyi tercih ederim," diye dişlerimi sıkarak söyledim.

"Ve öleceksin. Ya da... ölümünü geciktirebilirim." Kafamın derisinde bir gıdıklanma sinirlerimi bozdu ve içgüdüsel olarak elimi salladım, ama o hızla uzaklaştı. "Ona amaç veren sensin."

Başımı yana çevirip, onu gözümün ucuyla yakaladım. "Senin emrinle cinayet işlemek için mi? Masum insanları enfekte edip, onları yaşayanlardan beslenen akılsız yaratıklara dönüştürmek için mi?"

"Yaşayanların zayıfları, fakirleri, güçsüzleri nasıl sömürdüğünü? Geçmişini bu kadar çabuk mu unuttun, kızım?" Sesinde bir parça sinirlilik vardı. "Sana yönelttikleri nefret ve kin?" Ayak seslerinin düzenli tıkırtıları, arkamda dolaştığını gösteriyordu. "Söylesene, seni o hücreye kapattıkları, seni dövdükleri ve işkence ettikleri ana geri dönsem... o kız neyi seçerdi? Merhamet mi? Bağışlama mı?"

Benim çektiğim acıları nasıl bilebilirdi ki?

Gözlerimi Zevander'e çevirdim. "Evet," dedim tereddüt etmeden. "Eğer bu, onların ve benim senin canavarlarından biri olmamızı engelleyecekse, evet."

Yanımda durdu, yakınlığı sinirlerimi gerdi. "Zevander bir canavar mı? Aleysia bir canavar olarak mı göründü?" Moros'un avucunu Zevander'ın kolunda aşağı kaydırması, elinin arkasındaki akrebi canlandırdı. "Zevander hayatı boyunca enfekte oldu. Branimir de öyle. Denge ve zayıflık olmasaydı, var olan tüm yaratıklardan daha güçlü olurdu. Alevden daha yıkıcı ve kaotik bir unsur yoktur."

"Alev, Zevander'ın rahatsızlığının nedeni değildi?"

"Ateş, enfeksiyonun onu tüketmesini engelleyen tek şeydir. Bir denge, tabiri caizse."

"Peki Branimir?"

"Branimir'in elinde biraz da olsa sablefyr olmasaydı, Aethyria Mortasia'ya çok benzer bir yer olurdu." Yine saçımın bir tutamını kaldırdı, kafa derimde hissettiğim gıdıklanma kaslarımı titretti.

Ondan uzaklaştım, omuzlarımı silkiyerek onun tutuşunu kurtardım ama benim tepkimden etkilenmeden okşamaya ve açıklamaya devam etti. "Branimir örümceklerini kontrol ediyor, onları kontrol altında tutuyor. Gördün mü? Herkes canavar olmuyor."

"Neden ben? Ne istiyorsun?"

Soğuk bir parmak boğazımı okşadı ve saçlarımı omuzlarımdan çekti. "Üçlü bir güç. Hastalık. Yıkım. Ve Ölüm."

"Eğer istediğin ölümse, tek yapman gereken sormaktır." Avucumu kaldırdım ama o kolunu uzatarak, ben tek bir sembol bile çağırmadan bileğimi yakaladı.

"Belki de ben ölürsem ne olacağını unutmuşsundur." Hırıltılı sesiyle söylediği sert sözler, yüzündeki sinir bozucu gülümsemeyi hiç bozmadı.

"Sanki sen yaşıyor ve Zevander Umbravale'yi yakıyormuş gibi aynı kader."

"Yanlış. Aethyria ile intikam peşinde olan tanrı arasında duran tek kişi benim. Ben olmadan, korktuğun canavara dönüşecek ve onun acımasız emirlerine boyun eğeceksin. Benim kraliçem ol, ben de seni ve sevdiklerini koruyayım."

"Ölümü seçiyorum." Yüzüne tükürdüm ve hala bileğimi sımsıkı tutan parmaklarını tuttum.

Parmağı toza dönüşürken boğazından çıkan ses, acı ve öfkenin karışımıydı. Sağ eli göğsüme çarptı ve yer, sırtımı acı verici bir çarpışmayla karşıladı.

Dudakları hırlayarak bükülürken, bana bakarak yüzü seğirdi, değişti, tekrar dönüştü, kemikleri derisine gömüldü ve derisi kabuk gibi sertleşti. "Çok merhametli davrandım. Çok sabırlı davrandım. Benim olanı alacağım." İskelet gibi elini Zevander'a doğru salladı, Zevander'ın gözleri birden açıldı, göz bebekleri genişledi ve büyüdü. Sanki içimi gören siyah bir boşluk. Enfeksiyonun sklerasına sıçradığı yara izinin üzerindeki gözü örümcek ağı gibi siyah damarlar kaplıyordu.

yapışkan beyaz iplikler eridiğinde, ağdan indi.

"Zevander?" Kendimi ondan uzaklaştırdım ve onun bakışları benimkilere çarptığında, kötü niyetli bir açlıkla parıldayan gözlerini görünce ayağa fırladım.

Düzensiz nefesler onu parçaladı ve o derin gözleri, tanımadığım bir kötülükle parladı. Daha önce de krizlere girmişti ve gözlerinin değiştiğini görmüştüm, ama böyle değil. Beni, onun için yapabileceğim hiçbir şey olmadığına ikna edecek şekilde değil. Onu bu durumdan çıkarabilecek hiçbir şey yoktu. İçinde açgözlü bir şey pençeliyordu, serbest bırakılmak için yalvarıyordu.

Dönüp koştum.

"Onun peşinden!" Cadavros arkamdan bağırdı.

Önümde, ağacın içine girmek için geçtiğim boşluğun ötesinde, karanlık bir geçit vardı. İçine daldım ve soğuk bir hava dalgası tenime dişlerini geçirdi. Adımlarımı yavaşlatarak etrafa baktım ve sis perdesinin ardında, eski nöbetçiler gibi üzerimde yükselen eğri dallar gördüm.

Neredeyim ben?

Yukarıdaki karanlıkta, başımın üzerinde gökyüzü olup olmadığını, ağaçtan kaçıp kaçmadığımı ayırt edemedim. Yerdeki yeşil titreyen ışık, tek ışık kaynağıydı. Botum sert bir yüzeye çarptı ve öne doğru tökezleyerek, bir şeyin süründüğü yeşil bir alana düştüm. Yüzlerce küçük, sürünen, solucan benzeri yaratık, liken ve yosunların üzerinde kıvrılıyordu.

Bir çığlık attım ve geriye doğru sıçrayarak ayağa kalktım.

Tüylerim diken diken oldu ve başımın üstünden beni izleyen gözler hissettim, sanki bir arenada sessiz seyirciler gibi bekliyorlardı.

"Raivox!" diye bağırdım. "Raivox!" Sesim, sanki bir mağarada olduğum gibi yankılandı.

Kapana kısılmıştım.

Yönsüz bir şekilde devam ettim. Amaçsız.

YEDİ YEDİNCİ BÖLÜM

KAZHIMYR

Hagsmist ormanının kenarına doğru eğimli bir tepenin üzerinde, Kazhimyr yosunlu kayalığın etrafına bakındı. O, Dravien ve Ravezio orada çömelmiş, atı amaçsızca ormanın içinde ilerlerken eyerinde kambur duran tek bir muhafızı izliyorlardı.

"Tek bir muhafız mı? Kralın ayırabileceği tek şey bu mu?" Ravezio yanından sordu.

"Sanırım herkes birilerini kovalamakla meşgul. Ayrıca, ölümlülerin diyarını aramak için yeterince pervasız olan tek aptallar biziz. Zavallı herif muhtemelen sıkıntıdan ölüyordur."

Dravien homurdandı. "Bunu yapacak mıyız yoksa bütün gün burada fısıldaşarak duracak mıyız?"

"Ben yaparım," dedi Ravezio, ayağa kalkarak.

Kazhimyr onu yere geri çekti. "Ben yaparım. İhtiyacımız olan son şey, bu anı anmak için bir heykel."

"Ah evet, çimlerin üzerine et parçaları halinde dağılması daha iyi. Dudaklarımı ısırp, o piç kurusuna tüküreceğim ve iş bitecek."

"Acele et, olur mu? İşemem lazım." Dravien, yanımızda yere otururken kasıklarını tuttu.

Muhafız arkasını dönüp ağaçların arasında yavaşça dolaşmaya başladığı anda, Ravezio ayağa fırladı ve çimlerin üzerinden ona doğru koştu. Muhafızın üzerine atlayarak

onu attan düşürdü ve at onsuz uzaklaştı. Ravezio onunla boğuşurken, bir anlığına çimlerde yuvarlandılar ve Ravezio onu vücudunun altında tuttu.

Kazhimyr ayağa kalktı ve Dravien'in hemen arkasında topallayarak iki adama doğru büyük adımlarla yürüdü.

Yaraları çoğunlukla iyileşmişti, ancak dizine saplanan ve kemiği delen bıçak hariç. O yaranın iyileşmesi bir gün daha sürecekti.

"Onu öldürüyor mu, yoksa sikiyor mu?"

"Anın tadını çıkarıyor olmalı." Kazhimyr alaycı bir şekilde güldü ve Ravezio sonunda muhafızın yüzüne tükürdüğünde adımlarını hızlandırdı.

Muhafız yere yığıldı ve kasılmaya başladı. Üç adam da onun yanından geçip ormana doğru yürüdüler. Ağaçların arkasına geçtikten sonra Dravien, muhtemelen işemek için uzaklaştı ve birkaç dakika sonra geri döndü.

"Çok uzun sürdü," diye mırıldandı Ravezio, bir kayanın üzerinde bıçağını bilerek.

Dravien ona neşesiz bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Büyük siklerin boşalması biraz zaman alır."

"Yeter artık. O kemere gidelim," dedi Kazhimyr ve hızlı adımlarla ağaçların arasından geçtiler, başlarının etrafında vızıldayan sinir bozucu spiritynleri ve dallardan onları izleyen catallysleri görmezden geldiler.

Düşmüş ağaçların ve bitki örtüsünün üzerinden geçerek ormanın derinliklerine doğru ilerlediler, ta ki sonunda sınır ve korkunç ölümlülerin topraklarına açılan kemere ulaşana kadar.

Kazhimyr cebinden Dolion'un verdiği parşömeni çıkardı — onlara geçiş izni verecek olan ilahi. "Bunu okumayı bilen var mı?"

"Deneyebilirim. Telaффuzumdan emin değilim. Yanlış yaparsam, hepimiz uçuşuma düşeriz, değil mi?" Dravien, Kazhimyr'in elinden parşömeni çekip aldı ve avucunu parıldayan koruma bariyerine bastırdı. Parşömen üzerine yazılmış kelimeleri söyledi. *"Zi da'dignio, septmiusz me liberih iteriusz."*

Bariyer titredi ve Dravien omzunun üzerinden baktı. "İşte başlıyoruz." Elini koruma kalkanının içinden geçirdi ve diğer tarafa kayboldu.

Kazhimyr nefesini verdi ve onun peşinden gitti. Diğer tarafa geçerken kaslarında garip bir titreşim hissetti. Dravien'i dikenli çalılarının arasında bir açıklıkta etrafına bakınırken buldu. Orada orman alacakaranlığa bürünmüştü.

Ravezio da etrafına bakarak onlara doğru yürüdü. "Garip. Ölüler diyarının... ölü gibi görüneceğini hayal etmiştim."

"Hadi ama... geri kalanının nasıl göründüğünü bilmiyoruz ki." Kazhimyr önden gitti ve çalılarının arasından geçerken kendisine uzanan dikenleri kılıcıyla kesti.

"Nereden başlayacağımızı nereden bileceğiz?" Ravezio bu soruyu daha ağızından çıkar çıkmaz Kazhimyr ileride tanıdık bir nesne gördü.

Yerde yatan siyah kılıcı hızla aldı ve incelemeye başladı. "Bu Venetox," dedi, Zevander'in kılıcı olduğunu doğrulayarak.

Uzaktan gelen gürültülü bir çığlık sesi Kazhimyr'in kaslarını gerdi.

"Bu da neydi?" diye sordu Ravezio.

"Emin değilim," diye cevapladı Kazhimyr. "Ama Zevander'ı kılıçla alt edecek kadar büyük bir şey gibi geliyor."

Eğrelti otları ve çürümüş bitkilerin üzerinden zorlukla ilerleyerek, o kükreme sesinin yankısını takip ettiler. Kazhimyr'in botunun altında çıkan çıtırtı sesi onu durdurdu ve aşağıya baktığında yere dağılmış kemikler ve kafatasları gördü. "Bir tür avlanma alanı olmalı."

"O zaman, vahşi bir avcıya benzeyen bir şeyi hevesle takip etmek ne kadar akıllıca," dedi Dravien espriden uzak bir şekilde.

Sis etraflarında yoğunlaşmaya başladı ve Kazhimyr, önlerini görmek çok zorlaştığında Zevander'ın kılıcını kaldırdı. Uzaktan duydukları yaratığın kükremesi şimdi daha yakın geliyordu ve Kazhimyr ağaçları tarayarak onu aradı.

Devasa bir gölge sisi yarıp geçti ve üçü dikkatlice ona doğru ilerledi. Siyah kanatları, onun bir kuş, devasa bir kuş olabileceği izlenimini veriyordu, ancak dört bacağındaki pullar ve gagasını çevreleyen dişler, onun bir tür ejderha olduğunu gösteriyordu. Canavarca yaratık, çürümüş gibi görünen devasa bir ağacın hemen dışında, çıplak dalların yukarı doğru uzandığı, kıvrımlı ve budaklı bir şekilde pençelerini yere sürttü.

kocaman bir ağacın hemen dışında, çıplak dalların yukarı doğru uzandığı, kıvrımlı ve budaklı bir şekilde.

"O şey de ne böyle?" Ravezio arkadan sordu.

Canavar dönerek, Kazhimyr'in saçlarını diken diken eden ve cildine soğuk bir esinti gönderen bir kükreme çıkardı.

Tanrının kanı, yıllardır soğuğu hissetmemişti.

Ejderha kuşu onlara doğru atıldı ve Kazhimyr'e saldırmadan saniyeler önce bıçak gibi dişleriyle tehditkar bir şekilde ısırıldı. Kazhimyr kılıcını kaldırdı ve canavar durakladı. Silahı tanıyormuş gibi çılgınca kokladı.

"Zevander'ı tanıyor musun?" diye sordu Kazhimyr ve şaşkınlıkla, yarattığın ağaca doğru kükrediğini ve yeri pençelediğini gördü.

Ağacın gövdesindeki derin oyuk Kazhimyr'in dikkatini çekti ve o da yaklaşarak "Ağacın içinde mi?" diye sordu.

Kuş tüylerini kabarttı ve huzursuzca homurdandı.

Kazhimyr kaşlarını çatarak, içinden ışık sızan deliğe baktı. "İçeri girelim."

Dravien burun kıvrıdı. "Artık kuş ejderhasıyla mı konuşuyorsun?" "Sadece içeri girmemizi istediğini hissediyorum."

"Tabii ki öyle. Muhtemelen içeride açlıktan ölen bir sürü yuva vardır." Elini kılıcının kabzasına koyan Dravien, başını Kazhimyr'e doğru çevirdi. "İkiniz gidebilirsiniz. Ben dışarıdakiyle şansımı denemeyi tercih ederim."

"İçimizden biri ölürse ne olacak?" Ravezio alaycı bir sesle gülümsedi.

Dravien inledi ve omuzlarını geriye attı. "Peki. Bu iş ne kadar çabuk biterse, ikinizden de o kadar çabuk kurtulurum."

Ravezio yanından geçerken omzuna hafifçe vurdu. "Biz olmadan hayatının ne anlamı kalacak?"

Üçü ağacın içine girip aşağı inen merdivenlere ulaştılar.

"Lanet olsun, bu deri mi?" Ravezio, Kazhimyr'in peşinden, küçük beyaz alev kaselerinin yolunu aydınlattığı merdivenlerden aşağı indi.

Merdiven boşluğunun bir mağara gibi geniş bir alana açıldığı en alt kata vardıklarında, Kazhimyr yukarıdaki örümcek ağlarına bakarak, "Branimir burada kendini rahat hissedirdi," dedi.

Ravezio gülerek onun peşinden gitti.

Önlerinde, bir insan vücudunu saran bir örümcek ağı vardı. Kazhimyr, etrafındaki ağların yırtılmış gibi görüldüğü adamın yüzünü inceledi.

Sıkışıp kalan adamın gözleri siyah küreler halinde açıldı. Dişlerini gıcırdatınca Kazhimyr, Zevander'in kılıcını adamın boğazına sapladı ve siyah bir maddenin içinden sızmasını izledi. Adam ağda sallanıp kıvrılırken, ağzındaki hareket Kazhimyr'in dikkatini çekti. Ölü adamın dudaklarından küçük siyah bir örümcek çıktığında kaşlarını çatı.

Ravezio bir adım geri çekildi. "Ah, lanet olsun, bu iğrenç."

Başka bir örümcek adamın vücudundan dışarı fırladı. Ve bir tane daha.

Kazhimyr geri çekildi ve iki örümcek botlarına doğru fırladığında, onları ezdi.

Adamın yüzü, içinden bir sürü örümcek dökülmeden hemen önce doğal olmayan bir şekilde büküldü.

"Geri çekilin!" diye bağırdı Kazhimyr ve sürüye sisli bir buz patlaması göndererek onları durdurdu. Elini bir hareketiyle örümceklerin iç organlarını patlattı.

"Bu hoşuma gitmedi," dedi Dravien, başının üzerindeki tüm ağlara bakarak.

"Hadi," dedi Kazhimyr başını sallayarak. "Zevander'ı hızlıca arayıp buradan defolup gidelim."

Üçü ilerlerken, Kazhimyr'in ensesinde bir ürperti hissetti. Ağların ve kalın köklerin, ısırick yarasından iyileşirken gördüğü rüyaya rahatsız edici bir benzerliği vardı. Bir cızırtı sesi üçünü de durdurdu.

"Duydunuz mu?" diye sordu Kazhimyr, başını eğerek dinlemeye çalıştı. Yavaşça başını kaldırıp başlarının üzerindeki ağlara baktı. Yüzlerce örümcek onlara bakıyordu. Bazıları ayı büyüklüğündeydi, bazıları ise fare kadar küçüktü.

"Çıkın!" Kazhimyr onlara soğuk bir rüzgar gönderdi, ama örümcekler onu dondurmadan önce hızla ağlardan aşağı koştular. Saniyeler içinde üçü de kendi hale'lerini korurken birbirlerinden ayrıldılar. Dravien kılıcını sallarken Kazhimyr onları beyaz sisle kapladı. Ravezio kılıcını

koluna kaydirdı ve kanıyla onları sıçrattı; kan, buhar çıkararak yere düştü ve örümcekler ondan kaçınır gibi görünüyordu.

Kazhimyr, kendisine doğru yaklaşan daha büyük bir örümcekten uzaklaştı ve örümcek arka ayakları üzerinde yükseldiğinde, kaşlarını çatarak, karanlık kabuğun altında gömülü insan yüzüne baktı. Botu bir şeyin kenarına takıldı ve Kazhimyr toprak zemine düştü, başınn üstünde kapanan zemini izledi. Omurgası yere çarptı, ciğerlerindeki hava boşaldı ve öksürerek yanına döndü. Kafasını salladı ve boynundaki ağrıya inleyerek, yere sertçe çarptığı yeri ovuşturdu. Oturarak etrafına baktı ve kendini yukarıdakine benzer, ancak örümcek ağlarının olmadığı bir mağarada buldu. Etrafında köklerden oluştan duvarlar vardı.

Ayağa kalkarken midesinde bir korku hissetti ve önündeki kapıya baktı.

Tam da rüyasındaki kapıya benzeyen bir kapı.

Siktir.

YEDİNCİ BÖLÜM

MAEVYTH

Yoğun sisin içinde yürürken, ince ve kırılgan kökler botlarımın altında çıtırdadı. Garip orman labirentinden bir çıkış yolu ararken, geri dönüp geldiğim deliğe doğru adımlarımı takip ettim. Elbette, tekrar ağacın merkezine doğru ilerlemeliydim, ama yürüdükçe, üzerlerine basarken bana uzanıyormuş gibi görünen uzun kökler ve o korkunç yeşil parıltı ile çevrili, kendimi daha da kaybolmuş hissediyordum.

Nereye gideyim?

Başımın üstündeki karanlığa bakışlarımı kaldırdım, bir şeyin beni izlediğinden emindim ve sendeleyerek ilerledim. Botumun ucu zemindeki yumuşak bir çukura battı ve beyaz bir hava kabarcığı tıslayarak dışarı çıktı. Çürük ve çürüme kokusu burnumu doldurdu ve yüzüme elimi kapattım, sendeleyerek uzaklaştım. Bir başka tıslama, ikinci bir kabarcığa bastığımı gösterdi. Ve üçüncü.

Görüşüm titredi ve dalgalandı, başım hafifledi, baş dönmesi dengemi bozdu. Kendimi sabitlemek için elimi bir kökün üzerine uzattım ve küçük, asma benzeri dallar parmaklarımın üzerinde sürünürken parmak eklemlerimde bir karıncalanma hissettim. Elimi çekip, görüşüm giderek bulanıklaşıp odaklanamaz hale gelirken sendeleyerek ilerledim.

Buhar ceplerinin dışına çıktığımda baş dönmesi biraz azaldı ve midemde hafif bir mide bulantısı hissettim.

Arkadan gelen köklerin çıtırtıları kaslarımı gerginleştirdi ve adımlarımı hızlandırdım. Köklerin üzerinden ve alçak dalların altından, sadece o tedirgin edici ışığın parıltısıyla bu garip manzarayı geçtim.

Bir çıtırtı daha.

Tıslama.

Biri beni takip ediyordu.

Hafif adımlarla, belirli bir yön olmadan daha hızlı ilerledim, lanet olası ağaç labirentinden bir çıkış yolu bulmak için çaresizce.

Daha fazla çatlama sesi. Öncekinden daha yakındı.

Arkamı dönmeye cesaret edemedim, karanlıkta koşmaya devam ettim. Botum ters dönmüş bir kökün üzerine çarptığında, bir güç bana çarptı, beni yere devirdi ve ciğerlerimdeki hava bir çığlıkla dışarı fırladı. Sırt üstü döndüm, Zevander'in devasa vücudu benim vücuduma tırmanırken dehşete kapıldım, gözleri zifti gibi siyahtı ve karanlıkta zar zor seçilebiliyordu. Bileklerimi başımın iki yanına sabitledi, bakışları vahşi ve açgözlüydü.

"Zevander?" diye fısıldadım, bir parça bile olsa tanıyabileceğini umarak. Hiçbir şey olmadı.

Dün gece seviştiğim adam değildi. Kilisede vücudu pes edene ve duvarlar çökene kadar savaştan adam değildi. Hücremin karanlığında bana fısıldayan melek değildi.

Gözlerinden başka bir şey bakıyordu. Ruhsuz, uğursuz bir varlık.

"Bana geri dön." Gözyaşlarının sisinden, bir hareket bekledim. Gözlerinin hareketinden, hala orada olduğunu, mücadele ettiğini anladım. Birkaç kez kafasına girerken gördüğüm küçük umut ışığı.

Orada değildi.

Sevdiğim adam gitmişti.

Beni tuttuğu bileklerimde altın rengi bir sıcaklık yayıldı, ilk başta cildimdeki soğuğu yatıştıran bir sıcaklık. Derimin altına gömüldü, kemiklerime yapıştı. Sıcaklık kaslarımda kıvrılırken altın rengi turuncuya dönüştü, vücudumda dolaşp kıvrılırken

Vücudumdan aşağı ter damladı ve ciğerlerimin ateşli sıkışmasıyla nefesim kesildi.

Gözlerinde gerginlik yoktu. Kendini tuttuğuna dair hiçbir işaret yoktu.

Hiç pişmanlık duymadan beni içten içe yakıyordu.

Keskin bir kabullenme kalbimi keserken, gözyaşları sakaklarımdan süzülüyordu. Onu kandırıp kanımı içmesini sağlamalıydım — Lyverian muhafızının ölmüş olduğunu düşünürsek, bu tehlikeli bir kumardı. Onu kaybetme düşüncesi ruhumu sarsıyordu, ama o bu kadarı hak etmiyordu. Kendisi de ölebilmek riskine rağmen, hayatında çok fazla acı çekmişti, başkalarının emrinde akılsız, canavarca bir hayvan olarak yaşamayı hak etmiyordu. Onu çok seviyordum, bunun olmasına izin veremezdim.

"Benimle bağlan," diye fısıldadım. "Kabul ediyorum."

Isı dalgası yavaş yavaş azaldı ve o geri çekilirken, az önce hissettiğim öfke midemi bulandıran bir şeye dönüştü. Gözlerinde açgözlü, mide bulandırıcı bir şehvet parlıyordu, ama bu Zevander'a ait bir şey değildi. Bu, sevgi ve güvenden doğan bir şey değildi. Benim teslimiyetimden zevk alan şey, yırtıcı bir şeydi. Güç peşinde olan bir şey.

Beni kendine ait yapmak isteyen canavar.

"Ben sana aitim," yalan söyledim, kendimi o açgözlü maskenin arkasında bir yerlerde Zevander'ın sözlerimden etkilenmiş olabileceğine inandırmaya zorladım.

Kollarımdan birini bıraktı ve çenemi tuttu, ama sevgi dolu bir şekilde değil. Elini sıkıca ve acı verici bir şekilde tutarken, elbiseyi uyluklarıma kadar sıyırdı ve kasıklarını bana bastırdı. Gözleri geriye devrildi, derin bir inilti çıkardı ve yüzünü benimkine yaklaştırdığında, başımı çevirerek boğazıma erişmesine izin verdim.

O, benim sevgili suikastçim olmak için çok aceleci ve benden almak için çok istekliydi.

"Beni senin yap. Beni sonsuza kadar sana bağla." Sözlerimin çelik gibi kararlılığına rağmen, sesim gözyaşlarıyla titriyordu.

Sanki avını tadını çıkarır gibi burnunu boğazıma sürttü. "Sonsuza kadar," diye tekrarladı, büyülenmiş gibi, ve bileğimi tutan elini gevşetti.

Metal tırnaklarımdan birini boynumun hassas derisine batırdım ve hızlıca bir çizgi çizdim, kesmenin bu kadar kolay olmasına şaşırarak nefesimi tuttum.

Boğazımda keskin bir acı hissettim ve Zevander, kan dökme arzusuyla dolu olduğunu tahmin ettiğim geniş gözlerle yarayı dudaklarıyla kapattı. O küçük kesikleri emdiğinde çenem gerildi ve her emişinde mide bulandırıcı bir ses duyuldu. Kasları benim tutuşumda gerildi, vücudu sertleşti, elleri telaşlı ve çılgınca her yerime dokundu.

"Hayır!" diye bir ses uzaklardan kükredi, etrafımda yankılanarak

"Seni seviyorum," diye fısıldadım. "Lütfen bana geri dön."

Zevander yana düştü ve titrek bir elini dudaklarına götürdü, siyah gözleri fal taşı gibi açılmış, kaşları panik içinde çatılmıştı. Belki de onda gördüğüm ilk duygu belirtisiydi bu.

Akrebi sırtından indi, böcek bacaklarıyla sendeleyerek. İğnesi kendi vücuduna saplandı ve Zevander sırtını kavisledi, ağzından acı dolu bir çığlık çıktı.

"Özür dilerim." Titreyen elimle ona uzandım ama ona dokunmaya çekindim. "Tanrım, özür dilerim." Onun kanıma yenik düştüğünü izlerken vücudum titredi. *Ne yaptım ben?*

Sırt üstü düştü, ağzı açık, boğuluyordu. Göğsü, zorlu nefes alıp verme hareketleriyle inip kalkıyordu.

Ağzından örümcekler fırladı, siyah bir duman haline dönüşerek bana doğru sürüklendi ve sonra dağıldı.

Arkasında, akrep bükülerek yere düştü ve vücudunu refleks olarak sokmaya devam eden iğnesiyle seğirmeye başladı.

Sonunda, o hareketsiz kaldı. Akrep hareketsiz kaldı.

Sanki dünya nefesini tutmuş gibi, etrafımızı sağır edici bir sessizlik kapladı.

Boğazımın derinliklerinde yükselen hıçkırığı bastırmak için mücadele ederken dudaklarım titriyordu.

Dizlerimin üstüne çöküp ona doğru süründüm ve elini tuttum. Cildinin soğukluğu beni geri çekilmeye zorladı, ama kulağımı göğsüne dayadım.

Sessizlik.

Ondan uzaklaştığımda etrafımdaki dünya çok hızlı dönmeye başladı ve gözlerimi sıkıca kapattım, başımı salladım. "Uyan artık. Uyanman gerekiyor. İyi olman gerekiyor."

Onu salladım, boğazımdan keskin bir hıçkırık çıktı. Dişlerimi sıktım, duygularımı bastırdım, onun öldüğünü kabul etmeyi reddettim.

"Uyan, Zevander! Uyan!" Onu tekrar salladım, daha sertçe, sesim beni parçalamak üzere olan korkunç bir acının altında parçalanıyordu.

Yine de kıpırdamadı. Nefes almaya çalışmadı. Cildi daha da soğudu, yüzü daha da soldu.

"Hayır, hayır, hayır. Nefes al!" Yumruğumu göğsüne vurdum. "Söz vermiştin! Beni terk etmeyeceğine söz vermiştin!" Dudaklarımı dudaklarına bastırdım, ciğerlerine nefes vermeye zorladım. "Uyan!"

Tunikini yumruklayarak, başını kaldıracak kadar üst vücudunu çekip kucağıma aldım. Vücudum bir kez daha titreyerek hıçkırdı ve başımı geriye eğdim, öfke şiddetli dalgalar halinde içimi kapladı.

"Morsana! Onu bana geri ver!"

YEDİNCİ BÖLÜM

ZEVANDER

Caligorya

Zevander yerde yatarken birdenbire doğruldu ve kendini gümüş uçlu siyah güllerle çevrili bir tarlada buldu. Etrafında kanlı ve parçalanmış cesetler yatıyordu, sanki bir savaşın ortasında uyanmış gibiydi. Kaşlarını çattı ve kan ve kirle kaplı ellerine baktı. Yanında, Cadavros hareketsiz yatıyordu, cildinin solgunluğu yaşamdan yoksundu.

Görüş alanının kenarında bir hareket, onu kendisine doğru süzülen ince bir silüete doğru dönmesine neden oldu. Uzun, siyah saçları yüzünün etrafında dans ediyordu, gözleri ise etrafına yayılan ipeksi ay ışığı gibi gümüşü renkteydi.

"Maevyth?" Görüşünün hafif bulanıklığı netleşti ve Maevyth ile çok benzeşmeler de, ona doğru gelen silüet o değildi.

"Seni bekliyordum, sevgilim." Onun önünde diz çöktü ve elini kendi eline aldı, şaşırtıcı soğukluk kaslarını titretti. "Bana geri döndün."

Zevander başını salladı. "Senin sandığın kişi değilim."

"Sen Deimos'sun. Ben de Morsana. Bir zamanlar birbirimizi seviyorduk." Sesinde hüznü vardı.

"Deimos, Sablefyre'ye sürgün edildi."

"Evet. Ve o da benim Maevyth'i seçtiğim gibi seni kendi bedeni olarak seçti. Böylece bir gün yeniden bir araya gelebilecektik. Artık senin

Bu bedeni terk etmenin zamanı geldi." Avuçlarıyla onun yüzünü tuttu. "Öp beni, o zaman anlayacaksın."

Zevander onu durduramadan, tanrıça çılgınca bir öpücükle onun ağzını kapattı. Birbirine yapışan dudakları arasında soğuk bir mesafe vardı.

Bu yanılttı. Her şey yanılttı.

Morsana ayrıldı, gümüş rengi gözleri onun gözlerine bakarken kaşlarını çatı. "O bana karşılık vermiyor. O senin içinde yaşıyor, ama beni istemiyor."

"O benim bedenimi, belki de ruhumu ele geçirdi, ama kalbimi kontrol edemiyor."

Kaşları çatılmış, dudakları acı bir gülümsemeye bükülmüştü. "O zaman neden seni ona geri göndereyim?"

"Çünkü acıyı biliyorsun." Zevander'ın başka bir kadına karşı bu kadar şefkatli olması doğal olmasa da, bir parçası sadece Maevyth'e aitti, bir şekilde onun anlamasını sağlayabileceği tek yolun bu olduğunu biliyordu. "Kalbin acımasız eller tarafından parçalandı. Beni en karanlık uçuruma atsan, beni parça parça etsen bile, ona geri dönmenin bir yolunu bulurdum. Soğuk ve boş ölümün karnından sürünerek geçmek zorunda kalsam bile, ona geri dönmenin bir yolunu bulurdum."

Gözleri yaşlarla doldu ve nazikçe elini onun yanağına koydu. "O ve ben bir olduğumuzda, onun öbür dünyaya geçene kadar sana zaman tanıyacağım."

"Nasıl ölecek?"

"Ölümlle. Onun kaderi ölmek."

Ölümlü olan Zevander, onunla geçireceği zamanın kısa olacağını biliyordu, ama onun sözleri göğsünde panik yarattı. "Nasıl?"

"Git şimdi, Zevander Rydainn. Tekrar görüşeceğiz." O kayboldu ve onu tamamen yutan karanlık bir boşluk bıraktı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

ZEVANDER

"Onu bana geri ver, yoksa kutsal olan her şey adına yemin ederim ki, hastalık tanrısını uyandıracak ve Mortasia ile Aethyria'yı kasıp kavuracağım!" Maevyth'in sesi, Zevander'ın zihnindeki karanlık boşlukta yankılandı; sözleri, sesinin tınısı, karanlıkta bir ışık demiri gibiydi. Göğsündeki sıkı sıkışma gevşedi, ilk nefesini aldı ve bedeni bilincine geri döndü.

"Şimdi kim bencil?" diye sordu boğuk bir sesle, sonra öksürdü, hava yavaşça ciğerlerine doldu. Gözlerini açtı ve başını kaldırıp ona eğilmiş halini gördüğünde göğsünden derin bir kahkaha yükseldi, gözlerinde yanan öfke ve kararlılık, yerini tam bir rahatlamaya bırakmıştı.

Göz yaşları içinde gülümsedi ve onu kollarının arasına alıp yüzünü öptü. "Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum."

Adam kalkmaya çalıştı, ama kadın onu kucağında tuttu, yanağına, alnına, hatta burnuna öpücükler kondurdu. Zevander gülümsedi ve kollarını kadının omuzlarına doladı, öne doğru eğilerek onu kendine çekti ve kollarında tuttu.

"Seni kaybettiğimi sandım." Kaşlarını çatarak başparmağıyla onun alt dudağını okşadı. "Seni alıkoyacağından emindim."

Ona ölümün bile aralarına giremeyeceğini söyleyecekti, ama zihni onu kontrol etmekle, taramakla meşguldü.

yüzüne, kollarına ve bacaklarına, ellerindeki az miktardaki ışıkla baktı. "Ben iyiyim," dedi. "Yaralanmadım."

Yine de adam devam etti, kollarını kaldırıp uzun saçlarını tarayarak en ufak bir çürük veya yarayı bulmak için çılgınca aradı. Boğazında kurumuş kanla işaretlenmiş küçük bir kesik buldu ve kaşlarını çatı.

"Ben istedim," dedi kız. "Sen benim kanımı içtin."

Tanrılar, ne yapmıştı da kız böyle bir şeye başvurmuştu? Kızın kanını çektiği yerde kalan yaraya ve etrafındaki morluklara bakmaktan kendini alamıyordu.

"Zevander, gerçekten." Kız onun bileğini tuttu ve o donakaldı. "Buradan çıkmalıyız. Burayı biliyor musun?"

"Hayır, ama bu lanet ağacı yakıp kül etmeden önce bir çıkış yolu bulmalıyız." Bu, boş bir tehditti, çünkü onun önceliği, uyuyan tanrıyı uyandırmadan Maevyth'i Umbravale'den güvenli bir şekilde geçirmekti. Ormanda bu ağacı ilk keşfettiği andan itibaren, soğuk bir varlığın varlığını hissetmişti. Kadim. Yıkıcı. Onu, bu ağacın yüzyıllardır Pestilios'u barındırdığına inandırmış bir güç.

Maevyth'e uyandığından beri Cadavros'u hissetmemişti, ama Zevander o anlarda ölmüşse, Cadavros da onunla birlikte ölmüş olabilirdi. Bu da Dorjan'ın da ölmüş olacağı ve büyüünün bozulacağı anlamına geliyordu.

"Senin antikalarınla bir tanrıyı uyandırmış olabiliriz," dedi.

"Yaramazlıklar mı? Bana zarar vermediğin doğru, ama az önce kesinlikle hevesli görünüyordun."

Zevander bunu duyunca yüzünü buruşturdu. "Bir parçamın seni tanıyacağını düşünmek isterdim, ama bu lanet ağacın içine adım attıktan sonra hiçbir şey hatırlamıyorum." Ayağa kalktı, bir adım sendeledi. Elini tutarak, sonsuz bir kök labirentinde ona yol gösterdi, doğru yöne gittiğini gösteren hiçbir şey yoktu. Tanıdık bir figür onlara doğru topallayarak geldi ve Maevyth'in parmaklarının koluna kıvrıldığını hissetti.

Kazhimyr.

Zevander'ın muhafızları, arkadaşına bakarak onu incelemeye başladılar. inceledi araştırmaya herhangi belirtisini bir hile ya da yanıltma Sonuç sonuçta ne

dostunun tam o anda ortaya çıkması ne kadar da uygun—ölümlülerin diyarındaki çürümüş bir ağacın kalbinde.

"Lanet olsun, bana öyle bakma. Neyin gerçek neyin gerçek olmadığını anlamaya çalışırken gözlerimi oyacak gibi oldum," diye inledi Kazhimyr ve Zevander'in Venetox kılıcını kaldırdı. "Bunu ormanda bulduk. Bir şekilde senin burada olduğunu söyleyen devasa bir kuş ejderhanın sesini takip ettik. Aklımı kaçırmak üzereyim."

"Bu bana mantıklı gelmeseydi, ben de senin aklını kaçırdığını düşünürdüm."

Kazhimyr burnunu çekip Zevander'ın kılıcını uzattı. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ve Zevander'ın koluna hafifçe vurdu. "Bu arada berbat görünüyorsun. Sanki ölümden geri dönmüş gibisin."

Zevander omzunun üzerinden Maevyth'in dudaklarının düzleőtiğini gördü. Arkadaşının yorumuna gülecekti, ama aklını o ağaçtan çıkmaktan başka bir şey düşünemiyordu.

Kazhimyr, Zevander'ın pazısını sıktı. "Tanrılar adına, seni tekrar görmek ne güzel. Dolion, ölümlülerin diyarına gittiğini söylediğinde, o çirkin suratını bir daha görebilecek miyim emin değildim."

"Dolion mu gönderdi seni?" Bu düşünce Zevander'ın kaslarındaki gerginliği hafifletti.

"Evet. Senin başının belada olabileceğine dair bir öngörü gördü." Kazhimyr garip mağaraya göz gezdirdi. "Görünüşe göre haklıymış."

"Cadavros ölmüş olabilir. Buradan çıkmanız lazım. Umbravale'den geri dönmeliyiz, tabii hala ayakta ise."

"ıkış yolunu biliyorum." Kazhimyr başını salladı. "Benimle gel." Zevander kaşlarını çattı. "Bu ağacı tanıyor musun?"

"Kısa bir mesafedeki bir kapıdan geçtim."

"Bir kapı." Yine de Zevander'ın duyuları keskinleşti, ama başka seçeneği var mıydı? Daireler çizerek dolaşacak zamanları yoktu.

İsteksizce Kazhimyr'in peşinden, köklerin etraflarında hareket ediyor gibi görüldüğü, sürünerek geçilen geçitlerden geçti. Sonunda Kazhimyr'in dediği gibi ahşap bir kapıya vardılar.

Kazhimyr adımlarını yavaşlattı ve durdu, omuzlarını geriye doğru çevirdi. "Her şey yolunda mı?" diye sordu Zevander.

"Evet, tabii ki." Kafasını eğip kapıya baktı. "Sadece daha önce burada bulunmuşum gibi garip bir hisse kapıldım."

Kaşlarını çatarak, Zevander Maevyth'i kendine çekti. "Bu kapıdan geçtiğini söylemiştin."

"Evet." Sesi, düşüncelere dalmış gibi titriyordu. "Hadi." Kazhimyr önden giderek kapıyı açtı. Kapının diğer tarafında, belli belirsiz tanıdık gelen örümcek ağlarıyla dolu geniş bir mağara vardı. Önden bağırış sesleri yankılanıyordu ve Kazhimyr onlara doğru koştu. "Ravezio ve Dravien! Onları kaybettim!" diye omzunun üzerinden bağırdı.

"Dravien?" diye sordu Zevander. Aklından bir yüz geçti —yeşil saçlı, Elvyniran. "Nockvayne?"

"Onu tanıyor musun?" Maevyth arkadan sordu. Zevander'ın çenesi gerildi. "Yıllar önce."

"Uzun hikaye." Kazhimyr adımlarını hızlandırdı, tavandan sarkan ağlara kılıcını salladı. "Buraya gelmemize yardım etti."

Sonunda, yapışkan ipliklere takılmış iki cesedin kıvrandığı ve debelendiği bir örümcek ağına rastladılar. Ravezio'nun üzerine bir örümcek eğildi, dişlerini göstererek onu ısırmaya hazırdı, Ravezio ise yaratığa kan tükürdü.

Zevander, Maevyth'i arkasına aldı ve yaratığın yan tarafına bir alev patlaması gönderdi. Yaratık tısladı ve büzüldü, vücudu yanarak kömürleşmiş bir kabuk haline geldi.

"Tanrılara şükür, bunlar öldürülebiliyor," dedi kız, onun arkasında.

"Yedi cehennem, senin güzel yüzünü gördüğüme çok sevindim." Ravezio güldü, Zevander etrafındaki ağları yakarken, arkadaşını yakmamaya dikkat etti.

Ravezio yere düştü, Kazhimyr ise kılıcıyla Dravien'i kurtarmaya çalışıyordu.

Zevander, onu izleyen ve şüphesiz onu da tanıyan Elvyniran'a sert bir bakış attı. Vaelora'nın çığlıkları kafasında yankılanıyordu ve avucunda hâlâ tuttuğu kılıcı sıkıca kavradı, kafasını kesme dürtüsünü zorlukla bastırdı.

Dravien'in botları yere çarptı ve mağara, ağların üzerinde sallanmasına neden olacak kadar yüksek bir çığlıkla titredi.

Zevander, Raivox'un kanat açıklığına eşit bacak açıklığına sahip, ağdan aşağı doğru yavaşça ilerleyen bir örümceğe döndü.

Yavaşça geri çekildi ve lanet olası şeyin büyüklüğünü fark etti.

"Sırtında ne hareket ediyor öyle?" diye sordu Ravezio, bıçağını uzatarak.

Yüzlerce örümcek, büyük örümceğin sırtından ağa döküldü, vücutları insan uzuvları ile kabuk arasında bir karışım gibiydi.

"Gidin! Hemen!" diye bağırdı Zevander, topukları üzerinde dönerek. Maevyth'i omzuna attı ve Ravezio ile Dravien'in peşinden ilerideki merdivenlere doğru koştu. Kazhimyr onu takip etti, takip eden yaratıkların üzerine soğuk bir sis püskürtmek için durdu.

"Hadi!" diye emretti Zevander, iki basamak birden atlayarak.

Ağacın girişine ulaştılar ve Zevander durarak Kazhimyr'i bekledi.

Maevyth onun sırtına hafifçe vurdu. "Beni indirebilirsin!

Yürüyebilirim."

İsteksizce onu yere indirdi, gözleri o deliğe sabitlenmişti.

Saniyeler geçiyordu ve Zevander'ın sabrı tükeniyordu.

"Nerede o?" diye sordu Ravezio, silahını hazırlayarak yerinde kıpırdanarak.

Kazhimyr'in gümüş rengi saçları, ağaçtan sürünerek çıkarken oyuktan göründü. "Koşun!"

Arkasında, bir sürü örümcek, bazıları insan yüzlü ve uzuvlu, gövdeden dışarı akın etti.

Uzaklardan bir kükreme yankılandı.

"Raivox!" Maevyth sesin geldiği yere doğru koştu.

"Maevyth! Bekle!" Zevander, kılıcını saldırıya hazır hale getirerek ağaç dallarının ve çürümüş yaprakların üzerinden atlayarak onun peşinden bağırdı.

Canavarca örümcekler onları kovaladı, ağaçlardan atlayarak saldırdı.

Zevander, gözünün ucuyla Dravien'in kılıcını çekmiş olarak kendisine doğru koştuğunu gördü. Elvyniran, Zevander'ı yere devirmek istercesine havaya sıçradı.

Zevander ilk vurmak için kılıcını kaldırdı.

"Başına dikkat et!" Elvyniran kılıcını savurdu ve Zevander'ın üzerine siyah bir sıvı yağarken, Zevander hızını biraz yavaşlatarak arkasında yerde kıvranan örümceklerden birini gördü.

Hızlı bir baş sallama ile, iki adam da ağaçların arasında Maevyth'i kovalayarak tekrar koşmaya başladılar.

Corvugon'dan bir başka kükreme duyuldu ve Maevyth sola doğru yönelerek, kalın bir ağaçlık alandan geçerek kayarak durdu. Ağaçların üzerinde bir ağ yığını uzanıyordu ve içinde Raivox asılı duruyordu, yakalanmış, kanatları ağlara dolanmıştı.

"Raivox!" diye bağırdı Maevyth, aşağıdan onu inceleyerek.

Zevander, kılıcını hazırlayarak, ağaçları takip eden örümcekleri aramak için etrafına bakındı.

Onlardan hiçbir iz yoktu.

Sanki bir anda kaçmışlar gibi.

"Sence bu ağları kim örmüş olabilir?" Dravien'in sorusu üzerine Zevander tekrar arkasına döndü ve Elvyniran'ın dikkatlice ağlara doğru ilerleyip ince iplikleri incelediğini izledi.

Maevyth Corvugon'a doğru atıldı, ama Zevander omzunu tuttu.

"Bekle." Yukarıyı, yüzlerce gözün parladığı karanlık gölgelik tavanı işaret etti.

Raivox kükredi ve tısladı ve Zevander, Maevyth'in kaslarının elinde sıkıca gerildiğini hissedebiliyordu.

"Ona yardım et. Lütfen!"

"Örümceklere dikkat edin," dedi Zevander arkasında duran Kazhimyr ve Ravezio'ya. Letalisz ikisi de kılıçlarını çekip, arkasındaki ormanı gözetlemeye başladılar.

Zevander avucunu kaldırdı ve Raivox'un kanatlarına çok yaklaşmamaya dikkat ederek ağın üzerine bir alev patlaması gönderdi.

Corvugon kükredi ve tısladı, kuyruğu kalın, yapışkan ipliklere dolanıyordu, ne kadar hareket ederse o kadar dolanıyordu. Göğsündeki pullar erimiş, bir şey tarafından yakılmış gibi görünüyordu, parlak bir deri parçası ortaya çıkmıştı.

"Yukarıda bir şey hareket ediyor!" diye bağırdı Dravien, karanlık gölgeliklerin altında hareket eden bir bacağı işaret ederek. "Lanet şey çok büyük olmalı."

Zevander odaklandı, kanatlarından birini serbest bıraktı, kuş diğer kanadıyla sallanarak, cıvıdayarak ve kanat çırparak kaldı.

"Bir şey geliyor!" Kazhimyr arkadan uyardı. "Seslerini duyabiliyorum!"

Zevander'ın yanından, Dravien geri adım attı, kılıcını uzattı. "Lanet olsun." Sesinde korku titriyordu. "Bu şey çok büyük." Zevander rahatsız uğraşmadı . bak ama devam dikkatini odak üzerinde Corvugon Corvugon'a odaklandı. Bakmak, onu kesinlikle uzaklaşmaya ikna edecekti ve o pislik herifi ne kadar nefret etse de, onu terk ederek Maevyth'e zarar vermek istemiyordu.

"Gitmeliyiz, Zevander!" Kazhimyr gruba doğru geri çekildi ve çemberi sıkılaştırdı. "Yaklaşıyorlar."

Çenesini sıkarak, Zevander diğer kanadın etrafındaki alevleri zorladı, devasa bir gölge görüş alanına girdi.

"Gidelim!" Dravien homurdandı. "Aksi takdirde örümceklerin yemi olursunuz!" Döndü ve ormana doğru koştu.

Kuş ejderhası sonunda yere düştü, kanat çırparak ve ciyaklayarak, vücuduna hala yapışmış olan örümcek ağları ile. Kuyruğunu savurdu, geniş bir hareketle Zevander ve Maevyth'i kıl payı ıskaladı. Raivox büyüklüğünde bir örümcek üzerine atladı ve Corvugon tısladı, pençeleri kabuğu çizdi.

Zevander, canavarca örümceğe bir alev patlaması fırlattı ve alevlerin, siyah ateşten hiç etkilenmemiş gibi görünen parlak dış iskeleti yaladığını izledi. Korku onu sardı ve avucunu tekrar uzattı, karapasın üzerinde cızırdayan alevleri rahatsız edici bir odaklanma ile izledi.

Maevyth Raivox'a doğru atıldı, ama Zevander onun kolunu tuttu. "Gitmeliyiz!"

"Onu bırakamam!" diye bağırdı, kolunu yaratığa doğru uzattı.

Raivox kükredi ve gümüş rengi bir patlama örümceğin geniş tarafına sıçradı. Örümcek seğirdi ve tısladı, Corvugon'dan kaçtı.

"O iyi olacak. Kendini koruyabilir."

Ayak sesleri ve çiğnemen bitkilerin sesi etraflarındaki ormanda yankılandı.

Kazhimyr beyaz bir sis püskürttü ve bir ordunun gölgesi yaklaşırken, o ve Ravezio dönerek diğer yöne doğru koştular. "Koş! Hemen!"

"Gidelim!" Zevander, Maevyth'in kolunu çekerek onu Corvugon'dan uzaklaştırdı ve ormanın derinliklerine doğru ilerledi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

ZEVANDER

Zevander kemerli geçidi çevreleyen çalıları yırtarak geçerken dikenli çalılar deri giysilerini parçaladı. Çalıları geçtikten sonra Maevyth'i kollarına aldı ve açıklıkta dört adam bir sıra oluşturarak çevredeki ağaçları takip eden örümceklerin izini aradılar.

Hiçbir hareket yoktu.

Zevander onları duyabiliyordu. Uzakta bir yerden gelen toplu tıklama sesleri.

Parlayan bir çizgi havada uçtu ve bir tıslama sesiyle botunun yanındaki yere çarptı. Asit onu yakarken toprak ve bitkiler kıvrıldı. Yanındaki Ravezio bir homurtu çıkardı ve dönüp baktığında asidin koluna çarptığını ve deri kolunu kemirdiğini gördü. Daha fazla tükürük onlara doğru fırladı ve Dravien küfretti.

"Geri çekilin!" diye bağırdı Zevander.

Etraflarına alev çağırdı ve örümcekler onlara tükürdükçe çatırdayan bir sınır oluşturdu, alev onlara ulaşmadan onları yuttu.

Örümcekler aleve doğru koşarken karanlıktan gölgeler ortaya çıktı. Grotesk, yarı insan yarı canavar bir melez Zevander ve Ravezio'nun arasından geçerek, ateşli duvardan geçen mor bir alev topu

duvarını deldi. Çığlık attı ve çatırdadı, yerde seğirdi, sonra doğrudan Maevyth'e doğru fırladı.

Dravien kılıcıyla hızlı bir vuruşla kafasını bedeninden ayırdı.

Sınırı sabit tutarken, Zevander omzunun üzerinden baktı. "Diğer tarafa geçin!"

"Sen olmadan gitmiyorum!" diye karşılık verdi Maevyth.

İki örümcek daha sınırın ötesine yuvarlandı, vücutları mor alevlerle parılıyordu ve Zevander'ın homurtusu boğazında kaldı.

Dravien tekrar saldırmadan önce, Maevyth'in kırbacı güçlü bir vuruşla çırpındı ve çarpışmanın etkisiyle vücutları parçaladı.

"Castero'nun hayaları!" Ravezio yanında dedi. "Kızım bu numarayı ne zaman öğrendi?"

"Onu bir daha senin kızın olarak adlandırırsan, bir dahaki sefere kasıklarına nişan almasını sağlarım." Uzakta, Zevander sınırın ötesine kolayca geçebilecek devasa bir örümceğin gölgesini gördü.

"Lanet olsun, sanırım şansımız tükendi," dedi Kazhimyr yanında. "Devam et, ben onları oyalarım."

"Hayır. O sınırı geçtiğim anda bu alev sönecek. Git. Maevyth sınırı geçtiğinde diğer tarafta güvendiğim birine ihtiyacım olacak."

Kazhimyr kaşlarını çattı ama başını salladı. "Orada görüşürüz," dedi ve ikisi ön kollarını sıktı. Kazhimyr omzuna bir kez daha vurdu ve parıldayan sınıra doğru büyük adımlarla yürüdü. Yolda, Maevyth'in kolunu tuttu. "Beni takip et, tamam mı?"

Kaşlarını çatarak, inatçı bir şekilde başını salladı ve bu da Zevander'dan bir homurtu daha kopardı.

Zevander ona doğru yürüdü ve kolunu tuttu. "Lütfen. Güvende olduğunu bilmem gerek. Benim için bunu yap."

Gözleri büyüdü, bakışları yukarı doğru kaydı, Zevander'e canavarın üzerlerine çöktüğünü anlattı. "Raivox'a saldıranla aynı mı?"

Hızlı bir bakışta, daha önce alevinin yaktığı yerde erimiş kabuğun izi yoktu. "Sanmıyorum."

Alevlere ulaşamadan, Maevyth kılıcıyla tekrar vurdu ve omurga kemikleri yere çaresizce yığıldı. "Tanrım!"

Elindeki kılıçla Ravezio, alevlerin üzerinden atlayan canavarın bacağına vurdu ve canavar, yeri sarsan bir kükreme attı. Diğer Letalisz'e doğru sendeledi ve Ravezio'ya dişlerini gösterdi, ancak Ravezio her saldırıyı kılıcıyla hızlı bir vuruşla karşıladı.

"Git!" Zevander, başka bir zamanda, başka bir yerde olmasını dileyerek dudaklarını Maevyth'e bastırdı.

"Beni takip edeceğine söz ver."

"Burada kalmak gibi bir niyetim olmadığını söylediğime inan." Canavara dönerek, Maevyth onun kolunu çekerek bakışlarını kendine çevirdi.

"Seni seviyorum."

"Ve seni seviyorum. Şimdi git!" Arkasını döndü ve Ravezio'ya saldırısını bırakan yaratığa bir alev patlaması gönderdi. Sablefyre kalın siyah kabuğun üzerinde kayarak yüzeyde birkaç bozulma dışında hiçbir hasar vermedi.

"Siktir! Bir şey beni çekiyor!" Kazhimyr'in tiz çığlığı, Zevander'ın bir anlığına dikkatini dağıttı. Arkasına dönüp arkadaşının botlarını yere gömdüğünü ve görünmez bir gücün onu Umbravale'ye doğru çektiğini gördü.

Zevander'ın kolunda sıcak bir acı hissetti ve aşağı baktığında, deri giysisine ıslak bir tükürük damlasının işlediğini gördü. Yaratık, Ravezio kılıcını sallayıp canavarın arka bacağını keserken, dişlerini öne doğru uzatarak Zevander'a saldırdı. Canavar geriye doğru yuvarlandı ve o acımasız dişleri Zevander'ın yüzünü kıl payı ıskaladı.

"Yardım et, Kaz!" diye bağırdı Ravezio, örümceği kendine doğru çekerek. "Ben hallederim!"

Zevander, Kazhimyr'i kemerden uzaklaştırmak için boşuna bir girişimde bulunan Dravien'e katıldı.

"Lanet olsun, uçurumu görüyorum!" diye bağırdı Kazhimyr, sesi panikle titriyordu.

Hayır. Umbravale onun geçişini reddediyordu.

Zevander arkasına bakıp Ravezio'nun örümceğin ısırmaaya çalışan dişleriyle mücadele ettiğini gördü. Kafasını boşaltmak için uzun bir nefes verdi

ve yeni glifi zihninde canlandırdı. Lyverian dağlarında öğrendiği her bir karmaşık sembolü en ince ayrıntısına kadar ezberlemişti. Avucunu uzattı ve bariyere doğru bir alev seli fırlattı, alevler parıldayan yüzeyde emildi.

Gümüş rengi bariyer titreyip dalgalandı ve koyu griye dönüştü.

Kazhimyr, bariyerin tutuşunu bıraktığında geriye doğru uçtu ve bariyerdeki boşluk, sanki kendini onarmış gibi tekrar gümüş rengine döndü.

Zevander elini indirdi ve burnundan sertçe nefes aldı. "Tekrar açacağım. Tekrar kapanmadan önce hızlıca geçmelisiniz."

Dravien öne çıktı. "Her ihtimale karşı ben önce geçeceğim."

Zevander kaşlarını çatı ama Elvyniran omuzlarını geriye doğru çekip öne eğilerek geçmeye hazırlandığında fazla üzerinde durmadı. "Hazırım," dedi.

Zevander yine uzun bir nefes verdi ve parıldayan duvara odaklanarak glifi bir kez daha çağırdı. "Git!"

Dravien, bariyer tekrar kapanmadan hemen önce içinden atladı.

Zevander'ın dizleri büküldü, enerjisi yavaşça azalıyordu vücudu zayıflıktan titriyordu, ama yine elini uzattı. "İkiniz de! Gidin!"

Kazhimyr başını salladı, ayağa kalktı ve Maevyth itiraz etmeden onu kollarına aldı.

"Beni indir! Hayır!" diye bağırdı, onun tutuşuna tırnaklarını geçirdi, ama neyse ki Kazhimyr sabit durdu. Zevander onu bu kadar sıkıntılı görmekten çok üzülse de, onun güvenliğini sağlamak zorundaydı.

Kazhimyr, bariyere tekrar alev püskürttüğü anda, Maevyth'in çığlıkları arkalarında kaybolurken, bariyerdan geçmeyi başardı.

Zevander avuçlarının üzerine çöktü, glif vivicantem'den aldığı az miktardaki enerjiyi tüketirken zor nefes alıyordu. Dönüp baktığında, devasa örümceğin Ravezio'yu yere yapıştırdığını gördü, ama canavar ona saldırmadı. Bunun yerine, gözleri başka bir yere odaklanmıştı.

Büyülenmiş gibi.

Yaratığın ölürken çıkardığı tıslama sesinin üzerine çıtırtı sesi yükseldi, vücudunun siyah kabuğu yavaşça griye dönüştü, cansız gölgesi

donmuş gibi üzerinde yayıldı. Bacaklarının hızlı kasılmaları eklemleri donarken yavaşladı ve tüm vücudu granit gibi sertleşti.

"Lanet olsun," dedi Ravezio, örümceğin devasa ağzının altından kayarak. "Bu şeylerin yüzlerce gözü olmasına sevindim. O büyüklükte bir şeyi en hızlı şekilde taşla çevirdiğimi düşünüyorum." Oradan uzaklaştığı anda, taş heykel öne doğru düştü ve örümceğin yüzü sert bir gürültüyle yere çarptı.

Ravezio ayağa kalkarken Letalisz ikisi de güldü.

"Hadi," dedi Zevander. "Diğerleri çoktan geçti."

Ravezio öne adım attığında, omurgası dikleşti, gözleri panikle büyüdü. Bir figür, arkasındaki alev duvarından geçip çıktı. Başında budaklı boynuzlar vardı. Uzun, kemikli uzuvları ağaç dallarına benziyordu. Çatal ayaklıydı.

Cadavros.

Canavarca görünüşüyle, bir elini Ravezio'ya doğru uzatmış, diğer elinde ise parmakları eksik gibi görünen avucunu Zevander'a doğrultmuştu.

"Onu bırak," diye homurdandı Zevander.

"Evet. Umbravale'yi yakmak için bana katılman şartıyla onu serbest bırakacağım."

O anda Zevander, zihninde hiçbir çekim hissetmediğini, büyücünün yanında genellikle hissettiği garip düşünce çekişmesinin olmadığını fark etti.

Maevyth'in kanını içtiğinde aralarındaki bağlantı kopmuş olmalıydı.

"Seninle savaşmak istemiyorum. Bana yardım etmeyi kabul edersen, arkadaşın yaşayacak."

"Hayır!" Ravezio gergin bir sesle bağırdı. "Yapma... bunu yapma!"

Zevander avucuna bir alev çağırdı. "Bir daha söylemeyeceğim.

Onu serbest bırak!"

Büyücü avucunu yukarı doğru çevirdiğinde, içinden derin ve uğursuz bir kahkaha yükseldi ve avucunda bir alev belirdi.

Zevander, büyücünün avucunun üzerinde parıldayan siyah ateşi izlerken, göğsünde soğuk bir ürperti hissetti.

"Görünüşe göre hem Pestilios'un hem de Deimos'un gücünü elde etmişim." "O zaman bana neden ihtiyacın var?"

"Maalesef, bedenim bu kadar gücü kaldıramaz. Deimos'tan edindiğim az miktardaki güç, onu tek başıma yok etmek için yeterli değil."

Zevander avucunu uzattı ve büyücüye bir alev seli gönderdi.

Cadavros, Ravezio'yu serbest bıraktı ve iki eliyle Zevander'ın ateşiyle çarpışan kendi ateşini savuşturdu.

Zevander, karşısındaki gücü iterek kollarını sabit tutarken titredi. Gözünün ucuyla Ravezio'nun ayağa kalkıp büyücüye doğru koştuğunu gördü.

"Ravezio! Hayır!" Bu dikkat dağınıklığı, Cadavros'un alevinin göğsüne çarpması ve ciğerlerindeki havayı boşaltmasıyla Zevander'ı geriye doğru uçurdu.

Nefes nefese kalarak, Ravezio'nun havada süzülüp kollarını iki yana açtığını görmek için dönerek baktı.

Görünmez bir güç tarafından deri tünüğü vücudundan sıyrılmıştı ve bu manzara Zevander'ı madenlerde gardiyanların onu bu şekilde uzanmış halde tuttuğu günlere geri götürdü.

"Hayır!" Zevander tekrar nefes nefese kaldı ve onlara doğru toprağı kazmaya başladı.

Ravezio omzunun üzerinden küçük bir bakış attı ve gözlerindeki korku, Zevander'ın derisinin altına sürünen bir dehşet gönderdi. Ravezio'nun acı dolu çığlığı, yırtılan etin ıslak sesi ile yankılandı. Tüm pulları bir anda vücudundan koparak, altındaki çığ, parlak eti ortaya çıkardı.

Soğuk bir sarsıntı, Zevander'ın kaslarını, az önce örümceğin üzerinde yavaşça hareket eden granit gibi durdurdu.

Ravezio kanlı bir yığın halinde yere yığıldı, hırıltılı nefes alıp vererek kıvranıyordu.

"Hayır!" diye bağırdı Zevander ve tüm gücünü toplayarak büyücüye bir alev patlaması gönderdi.

Cadavros kendi karşı alevleriyle bunu engelledi ve ikisi bir kez daha güç savaşında kilitlendi.

Öfke ve gazapla titreyen kaslarıyla Zevander sabit durdu. Kılıcını kınından çıkardı ve kendisine karşı gelen dayanılmaz güce karşı, bir adım daha yaklaştı. Daha da yaklaştı.

Cadavros yana doğru adım attı ve Zevander'in etrafında daire çizerek alevlerin çarpışmasını engelledi. Ravezio'nun düşen kılıcını yerden aldı ve Umbravale'ye yavaşça yaklaşıırken onu uzattı. "Sana söyledim. Seninle savaşmak istemiyorum."

Zevander, Ravezio'ya yaklaşıırken arkadaşının durumunu gördü ve göğsünde bir sıkışma hissetti. Onu sonunda öldürecek onarılamaz bir hasar.

Dizlerinin üzerine çöktü.

Ravezio'nun pullarının koparıldığı yerlerdeki küçük ceplerden kan sızıyordu. Ravezio yan yatarken uzun, düzensiz nefesler alıp veriyordu ve öksürerek karlı zemine kan tükürüyordu. "Öldür beni," diye hırıltılı bir sesle tekrar öksürdü. "Lütfen."

Zevander elini tutup ona yaşayacağını söylemek istedi, ama bu durumda ona dokunmak ölümcül olabilirdi. "Seni Aethyria'ya geri götüreceğim. Yardım alacaksın."

Ravezio keskin ve zorlu bir nefes aldı. "Hayır. Ben... bunu yapmayacağım yapmayacağım."

"Bu doğru," dedi Cadavros, kemerin altında durarak, sanki onların geçişini engellemek için.

Zevander, gözyaşları arasında ölen arkadaşına bakarken kalbinde ölümcül bir öfke yanıyordu. Kasları titriyordu, dişleri o kadar sıkı kapanmıştı ki, baskıdan kırılabilirdi.

"Lütfen. Yap şunu." Ravezio'nun şakağından bir gözyaşı damladı ve Zevander, kendini tutmak için mücadele ederken burun deliklerini genişleterek yüzünü çevirdi.

Başını salladı.

"Teşekkür ederim..." Ravezio hırıltılı bir nefes aldı ve bir kez daha hırıltılı bir nefes verdi. "Dostluğun için..."

"*Dormisz qumeht lunadei, meh'amij.*" Tanrılarla birlikte huzur içinde yat, dostum. Zevander ayağa kalktı ve kardeşi gibi gördüğü adama titrek bir el uzattı. Onun için savaşmaktan asla çekinmeyen adama. Gözlerini kapattı ve alevi çağırdı.

Ravezio tek bir sessiz homurtu çıkardı ve Zevander gözlerini tekrar açtığı anda, az önce arkadaşının yattığı yerde sadece küçük bir kan taşı kalmıştı. Onu alıp cebine attı

cebine attı ve dikkatini hala kemerde duran büyücüye çevirdi.

"Arkadaşına zarar vermek istemedim. Ve seninle savaşmak da istemiyorum," dedi, sanki bu, Zevander'ın ona yöneltmek istediği öfkeyi silebilecekmiş gibi.

Zevander acı ve neşesiz bir kahkaha attı ve elindeki kılıcı hareket ettirdi. "Belki de onu öldürmeden önce bunu düşünmeliydin," dedi ve Cadavros'a doğru hücum etti.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

MAEVYTH

Yirmi dakika önce...

Kazhimyr beni sınırdan geçirdiği anda, kaçmak için kıvrandım ve tırnaklarımla tutundum. "Bırak beni!" diye bağırdım ve sonunda beni yere indirdi. Dönerek, diğer tarafında Zevander'ı görebildiğim kemere doğru koştum. Onun arkasında, az önce saldırmış olan devasa örümcek taşa dönüşmüştü ve Ravezio'nun altından sürünerek çıktığını izleyerek rahat bir nefes aldım.

"Hadi, Zevander. Acele et," diye mırıldandım, ikisinin gülümseyerek kemere doğru ilerlediklerini izlerken.

Ravezio olduğu yerde donakaldı, gözleri panikle büyümüştü.

Kazhimyr yanıma koştu. "Ne yapıyor o? Hadi!" Avucunu sulu kalkanın üzerine vurdu, kalkan titredi ama kırılmadı. "Acele et!"

Bir silüet alevlerin içinden çıktı ve Cadavros yavaşça yaklaşırken midemde bir korku hissettim.

"Geri dönmeliyiz." Sınırı zorlamak boşunaydı ve cildimin altında felç edici bir çaresizlik titriyordu. "Hemen geri dönmeliyiz!"

Alevlerle bir savaş başladı ve Cadavros, Zevander'e alevlerini fırlattığında nefesim kesildi.

"Parşömen nerede!" Kazhimyr, gözleri fal taşı gibi açılmış ve panik içinde pantolonunu okşadı. "Parşömen nerede? Parşömeni bulmam lazım!"

Onun diğer tarafındaki Dravien adındaki yabancı, pelerinini karıştırdı ve ben kaşlarımı çattım.

"Ne var? Ne yapıyorsun?" Avuçlarımı bariyere bastırırken uzuvlarım titriyordu.

"Geri dönmek için parşömene ihtiyacım var!" Kazhimyr onu aramaya devam etti ve ben arkama dönüp Ravezio'nun havada asılı durduğunu, kollarını uzattığını gördüm.

"Aman Tanrım." Giysileri vücudundan koparken, bu sözler boğazımdan titreyerek çıktı.

"Hayır. Hayır, hayır, hayır." Kazhimyr yumruğunu bariyere vurdu. "Ravezio! Ravezio!" Dravien'in okşadığı ve karıştırdığı yere doğru döndü.

"Bir yere düşürmüş olmalıyım!" Dravien ellerini ceplerine soktu. "Siktir!"

Ravezio'nun vücudundaki pullar koparken, boğazından yürek parçalayan bir çığlık yükseldi.

Korku göğsümü kapladı, ciğerlerimi sıktı.

Yanımda Kazhimyr dizlerinin üzerine çöktü ve ondan çıkan ses, diğer tarafta arkadaşının acı dolu çığlığıyla yarışıyordu. Alnını bariyere dayadı ve vücudu hıçkırıklarla titredi. "Ravezio!"

Zevander onun yanında yere yığıldığında, yüzündeki ifade kalbimi parçaladı ve gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı.

Kazhimyr öfkeyle kükredi ve pes etmeyen acımasız, parıldayan duvara yumruklarını vurdu. Ama çok geçti.

Ravezio gitmişti.

Zevander Cadavros'a saldırdı ve göğsümdeki acı daha da şiddetlendi. Kılıçlar çarpışıp çınlarken, Zevander'ın becerileri düşmanıninkinden çok daha üstündü.

Cadavros, Zevander'a zayıf bir darbe indirdi, çünkü kılıcını tutan eli -benim erittiğim üç parmak hariç- titriyordu. Zevander, güçlü bir darbeye karşılık verdi ve büyücüyü geriye doğru savurdu, onu Umbravale'ye yaklaştırdı.

Savaş sadece birkaç dakika sürdü ve Zevander üstünlüğü ele geçirdi, sırtını bize dönmüş rakibinin üzerinde durdu.

Cadavros başını salladı ve kılıcını zayıf bir şekilde kaldırdı. "Deimos gücünü senin için boşa harcadı. Aptal çocuk! Kral olabilirdin! Tüm Aethyria sana boyun eğebilirdi!"

"Tarihini unutmuş olmalısın, ihtiyar," diye Zevander nefes nefese hırıltılı bir sesle konuştu. "Deimos kral olmak istemiyordu. O Morsana'yı istiyordu."

"Evet," diye tısladı canavarca adam. "Ve işte bu yüzden alevler içinde yok oldu. Bir kadına karşı zayıftı! Tıpkı senin gibi!"

"Neden bana onun görüntülerini gösteriyorsun?" Bariz yorgunluğuna, kaslarının gevşekliğine ve göğsünün kasılmalarına rağmen, Zevander kılıcını sabit tuttu.

"Yanlış değerlendirdim. Senin zavallı hayatından daha fazlasını arzuladığını sanmıştım. Kralları fethetmek yerine, bir kadının sevgisi için korkakça davrandın."

Zevander kılıcının ucunu Cadavros'un boğazına dayadı. "Ben kimseye boyun eğmem. Ne insana, ne krala, ne de *tanrıya*."

"Beni öldürürsen vebayı serbest bırakırsın," diye alay etti Cadavros. "Onu bu kadar çok seviyorsan, durma, öldür."

Zevander alaycı bir şekilde güldü. "O burada olsaydı, seni kendisi öldürürdü."

Vücudum panik halinde olmasaydı, bu sözüne gülerdim, çünkü doğruyd.

"Ayağa kalk. Diz çökmüş bir adamı öldürmeye niyetim yok," diye emretti Zevander.

"Siktir lanet olsun, o gidiyor serbest serbest bir bir Aethyria'ya bir veba salmak!" Kazhimyr yanımda bağırdı. "Neyin ilahisi bu!"

"Hatırlayamıyorum!" diye homurdandı Dravien.

İki kişi yanımda tartışırken, çılgınca bir gerginlik derimin altına sızarak kaslarımı kaskatı yaptı.

"Bu ne cüret!" Cadavros çatallı ayakları üzerinde ayağa kalktı. "Ben iki tanrının gücünü elinde tutan bir yüksek büyücüyüm!" Sesindeki öfke bariyeri salladı.

"Düşerken bunu unutma," diye dişlerini sıkarak Zevander dedi ve büyücü avucunu kaldırırken, Zevander önce saldırdı ve onu Aeryz'in rüzgarıyla geriye fırlattı.

Kalbim endişeli bir ritimle atıyordu.

Cadavros'un nereye düştüğünü göremedim. Sadece gözden kaybolduğunu gördüm.

Zevander dizlerinin üzerine çöktü, göğsü inip kalkıyordu ve yan tarafında, kılıçla vurulmuş olduğu anlaşılan küçük bir kan lekesi fark ettim. Elini tekrar kaldırdı ve avucunda parlayan karmaşık bir sembol gösterdi.

"Zevander, acele et!" dedim, onun kemerin yanlış tarafında kalmasına sabırsızlanarak.

Bariyer titredi ve sallandı.

Onun arkasında, çok kısa bir mesafede, silüetler onun sırtına doğru kayboldu, bir ordunun gölgeleri ona doğru hızla yaklaşıyordu.

Sadece bir sürü değil.

Örümceklerin ve ona doğru koşan grotesk, insansı canavarların arasında, haftalar önce Aleysia ve beni kovalayan örümceklerden çıkan, hayalet gibi garip yaratıklar uçuyordu.

"Zevander!" diye bağırdım ve sanki beni duymuş gibi, omzunun üzerinden onlara doğru baktı.

Yavaşça ayağa kalktı, yaklaşan ordunun karşısına geçti ve Ravezio'nun az önce yaptığı gibi ellerini uzattı. "Gel bana, Pestilios! Onun için ölüme meydan okudum. Onu benden almak isteyen sen ve diğer tüm tanrılarla savaşacağım!"

Göğsüm kırık cam gibi çatladı, panik parçaları kalbimi deliyordu. "Hayır!" diye bağırdım, beni ondan ayıran sallanan duvara tırnaklarımı geçirdim.

Yaratıklar hızla indi, ona üşüştü, keskin dişleriyle onu tırmalayıp ısırmağa başladı.

Dravien, uyluk kısmındaki küçük ceplerinden birinden parşömeni çıkardı. "Buldum!" Tek eliyle parşömeni açarken, diğer eliyle bariyere dayanarak Melantha'nın bana geçiş izni verdiği gece hatırladığım bir büyü okudu.

Diğer tarafta Zevander kemerin üzerinde sendeliyor, üzerine çılgın bir kara bulut gibi üşüşen örümcekler ve hayaletlere kılıcını çılgınca sallıyordu. Geriye doğru sendeledi ve vücudu, az önce Cadavros'unki gibi ortadan kayboldu.

"Hayır! Hayır!" Avucumu bariyere vurdum ve bariyer kaydı. Öne doğru eğildiğimde, vücudum geriye doğru çekildi ve Kazhimyr'in yanına düştüm.

"Yakaladım!" Dravien benim diğer tarafımda yatıyordu, yüzü acıdan buruşmuş ve dişleri sıkılmıştı, kolunun yarısı titreyen bariyerin içinde kaybolmuştu. "Kayıyor!"

"Onu bırakma! Lütfen!" Titreyerek nefes alırken dizlerimin üzerine çöktüğümde, Kazhimyr beni çekip uzaklaştırdı. "Lütfen onu bırakma!"

"Siktir! Kayıyor!" Dravien'in yüzü kızardı, kasları titriyordu.

"Onu tut!" Kazhimyr öne atıldı ve elini bariyere doğru uzattığında, bariyer parladı ve onu arkamızdaki ağaca sırtını çarpana kadar geriye fırlattı.

Kemerin kenarına atladım ve Dravien'in uzattığı elinden sarkan Zevander'e baktım. Onun altında, dipsiz bir kara uçurum açılmıştı. Ayaklarının altında korkunç ve ucsuz bucaksız bir boşluk vardı. Elini tutmak için ona doğru süründüm, ama eli kalın bir kan tabakasıyla kaplıydı ve parmakları Dravien'in elinden kayıyordu.

"Dayan! Lütfen dayan!" Gözyaşları ve panik sesimde dalgalanıyordu, ben onun ön kolunu tutmak için uzanırken, hem Dravien hem de ben onu tutuyorduk.

Görünmez bir güç ayaklarını çekiyor gibiydi, vücudu benim kolumu doğal olmayan bir şekilde çekiyordu. Gözleri benimkilere kilitlendiğinde, yüzündeki ifade sertleşmiş, binlerce söylenmemiş kelime gözlerinden geçiyordu.

Daha da kaydı, elim bileğine kaydı.

Dişlerimi sıkarak gözyaşlarımı sildim ve dengemi korumak için pençelerimi yere geçirdim. "Sakın bırakma! Lütfen bırakma!" diye bağırdım, sesim etrafımda yankılandı. "Seni seviyorum. Duyuyor musun? Seni seviyorum, Zevander Rydainn! Sıkı tutun!"

"Kaderin her bir ipliğinde seni sevdim. Lütfen... yaşa." Bir homurtu çıkardı ve eli Dravien'inkinden kaydı. Sonra benimkinden. Parmak uçlarımız, derim üzerinde duman gibi bir dokunuş yaptı.

Zaman etrafımda yavaşladı, kalbim boğazıma kadar çıktı.

Düşerken gözlerinde yürek burkan bir pişmanlık parlıyordu. Benden gittikçe uzaklaşırken, eli hala uzanıyordu, ama uçurum

onu yutarken, eli hala uzanıyordu. Sessizce adımı mırıldandı, ama kafamdaki gümbürtü ve ruhum bedenimden koparılmış gibi içimden çıkan çığlık yüzünden onu duyamadım.

Ayak bileklerimden tutulan bir el beni geriye çekti ve Zevander gözden kayboldu.

Dravien dizlerinin üzerine çöktü ve aşağıya baktı. "Hayır!" Elini geri çekti.

Boş.

Gitmiş

ti.

Bu kelimelerin gerçekliği kafama girmedi. Görüntü kafamda kalakaldı - yüzü, düşüşü - ama kalbim bunu kabul etmedi. Zamanda askıda kalmış gibi hissettim. Donmuş. Korkunç gerçek, kafamda karışıklık ve inanamama duygusu olarak dolaşıyordu. Kabul etmeye cesaret edemediğim boş bir gürültü.

"Zevander?" Bariyere doğru sürünerek geri döndüm ve titrek avucumu hareket etmeyen yüzeye dayadım. Onun düşüşünün görüntüsü tekrar zihnimde canlandı. "Hayır. Hayır, hayır, hayır. Lütfen." Onu tekrar görmek için çaresizce daha fazla bastırdım.

Göğsümün içinde soğuk ve boş bir şey genişledi, ama bunu umursamadım ve bir gedik bulmak için avucumu bariyere vurdum. *Onu görmem lazım!* "Lütfen, tanrılar!" Acımasız bir panik dalgası üzerime çöktü ve iki elimle sertçe duvara vurdum. Daha sert. Çılgınca. Az önce onun elini tuttuğumdaki aynı çaresiz azimle umuda tutunuyordum. "Onu görmem lazım! Lütfen onu görmeme izin verin!"

Diğer tarafta geriye kalan tek şey orman ve kemere doğru koşuşturan yaratıklar vardı, sonra gözden kayboldular.

Hiç ses yoktu. Çığlık yoktu.

Sadece birkaç dakika önce, Zevander o canavarların önünde korkusuz ve sarsılmaz bir şekilde duruyordu.

Gölgeler ve alevlerle oyulmuş bir güç.

Ölümsüz.

Benim gözümde bu kadar güçlü, bu kadar korkutucu bir şeyin, bir düşüş gibi bu kadar çirkin bir basitlikle alınabileceği bana anlaşılmaz geliyordu. Bir tökezleme.

Hayır. O değil. O değil.

Dizlerimin üzerine çökerek, elimi göğsüme bastırdım, kalbim çok hızlı atıyordu, o kadar hızlı ki, ciğerlerim havayı alamıyordu. "Nefes alamıyorum." Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım, ama hava yine de çok hızlı geliyordu, ciğerlerim çok sıkışmıştı, sanki kaburgalarım açılmış ve acı veren bir soğukluk hissediyordum.

Dayanılmaz keskin bir acı kalbime dişlerini geçirdi ve ben nefes nefese kaldım.

"Sakin ol, Maevyth." Kazhimyr omzumu tuttu, ama ben onu itekledim.

"Onu... takip etmeliyiz." Damarlarımdan uyuşuk bir soğukluk yayıldı, vücudum titremeye başladı. O karanlıkta yalnız olmadığını bilmesini istedim.

"Onun peşinden gidilemez. Nethyria'dan kimse geri dönmez," dedi Dravien, sözleri kafamda yankılandı.

Geri dönüş yok.

"Peki, içimizden biri ölürse başına gelecek bu *büyük talihsizlik* nedir?" Kazhimyr dişlerini sıkarak sordu, sesleri etrafımda sadece gürültüden ibaretti. Dikkatimi çeken sinir bozucu bir gürültü. "Çünkü ben iki arkadaşımı kaybettim ve senin pek acı çektiğini görmüyorum."

Dravien'in çenesi seğirdi, bakışları Kazhimyr'in gözlerine kilitlendi. "Sanırım bunu zaman gösterecek."

Onları görmezden gelerek, hala Zevander'in kanını taşıyan ellerime baktım. Onu tutamayacak kadar zayıf eller. Çok güçsüz. "Onu bulmalıyım." Boğazımdan bir hıçkırık çıktı ama dışarı çıkamadı. "Onu bulacağım! Onu bulup geri getireceğim."

"Yapamazsın, Maevyth." Kazhimyr beni kendine çekti, ama ben onu ittim, sözlerinin içime işleyip beni etkilemesine izin vermedim. Kollarımı tuttu ve beni daha sıkı sarıldı. "O öldü." Sesi boğazına kadar yükselen acıyla kırıldı. "O öldü."

"Hayır!" Onun göğsünü ittim ama o kıpırdamadı. "Yalan söylüyorsun!"

Bırak beni!"

Tek kelime etmedi, sadece sıkıca tuttu, beni bırakmayı reddetti.

"Bırak beni!" İçimdeki mücadele sona erdi ve yere yığıldım. Göğsümden çıkan ses bana yabancıydı, o kadar

acı ve kederle doluydu, kendi sesim olduğunu tanıyamadım. Sesim kısılana, boğuklaşana ve boşalana kadar çığlık attım.

Kazhimyr, şiddetli, titrek dalgalar halinde içimi parçalarken beni sıkıca tuttu. Saçımı okşadı. "Seni güvende tutacağım."

Onu tekrar itmeye çalıştım, ama tutuşu gevşek değildi. Güçlüydü. Onu istemiyordum. Beni güvende tutan tek bir adam vardı. Şimdi boşluğun dibinde yatan adam.

Ve onun için ağladım.

Gözlerim yanana kadar ve kalbim kimin için attığını yas tutarken, kaburgalarımda derin, boğucu bir zonklama dışında hiçbir şey kalmayana kadar. Ve yine de ağladım, çünkü o kemere gözlerimi dikmişken sessizliğe dayanamıyordum.

İzleyerek. Onun bana doğru tırmanmasını bekleyerek. O uçurumdan çıkarken küfürler savurup esprili sözler söylemesini dinlemek için. Daha önce defalarca ölüme meydan okuduğu gibi. Onun kokusunu özlüyordum — deri ve çeliğin o lezzetli kokusunu ve dilimde erimiş bir tatlılık olarak kalan o kokuyu. Onun kucaklamasına ihtiyacım vardı.

Ama hiçbir şey yoktu.

Tadını alamıyordum. Kokuyu alamıyordum.

Hissedemiyordum. O gitmişti.

Gitmişti.

Sıkıcı ve sefil bir acı içimi kapladı, sanki bir dikişin düğümü çözülmüş ve ben de dikişlerimden ayrılmaya başlamışım gibi. En keskin acı daha sonra gelecekti, yalnız kaldığımda ve gerçeklik, kör edici gerçeğiyle yarayı genişçe açtığında. Şimdilik hâlâ bir parça umut vardı. Bir parça beklenti. Yeterince uzun süre beklersem, belki bana geri dönerdi.

Lütfen bana geri dön. Söz vermiştin. Beni asla terk etmeyeceğine Asla beni terk etmeyeceğine söz vermiştin.

Yüzünün bir anlık görüntüsü — umut olmadığını, onu kurtarmanın imkânsız olduğunu anladığında gözlerindeki hüznün — sürekli, keskin bir acı gibi kafamda kalakaldı. Parmak uçlarımla, onun parmaklarının kayıp gittiği yeri ovuşturdum, onun teninin dokunuşunu hatırlamak için çaresizce. Beni tutan, koruyan, okşayan o eller.

Hayır, bu gerçek değil. Gerçek değil.

"Neden?" diye sordum, o büyüleyici parıltıya bakarak. "Neden uçuşuma düştü?"

"O lanet şeyi yakmaya çalıştı." Cevabı Dravien verdi. "Umbravale, tehdit olarak algıladığı her şeyi reddeder. *Aethyrianların kanı ve amacı da böyledir.*"

Zevander'ın bana bunu bir keresinde söylediğini hatırladım ve yine de bu neden yeterli değildi. Kabul edilemezdi.

Görüş alanımın kenarında bir hareket, dikkatimi Kazhimyr'in kolundan aşağıya doğru koşan bir örümceğe çekti.

"Kazhimyr!" diye bağırdım ve göğsüne ittim.

Kazhimyr da fark etmiş gibi görünüyordu, beni bıraktı ve koluna vurdu, yaratığı bizden birkaç santim uzağa fırlattı. "Lanet olsun!"

Kaçmak yerine, Dravien'e doğru döndü. Yüzünden beyaz bir sis sızarak yaprakları ve bitkileri buzla kapladı. Dravien'e doğru fırladı, ama ona ulaşmadan botumla üzerine vurarak siyah bağırsaklarını dağıttım.

Tekrar tekrar tekmeledim ve homurdandım, gözlerimden yaşlar akarken, o sefil canavarların Zevander'ın peşine düşmesini izlemenin öfkesi içimden kötücül bir saldırı olarak dışarı çıktı. Bağırsakları bitkilere iyice yapışana kadar tekmeledim ve iyice emin olmak için bacaklarından birine dokundum, lanet olası şeyi bir toz yığınınına çevirdim.

Sonra tozu da tekmeledim.

"Maevyth. Sanırım öldü." Kazhimyr yine koluma uzandı, ama ben omuz silktim ve bariyere doğru sürünerek ilerledim.

Zevander'ın sözleri kafamda yankılandı. Kısa bir süre önce bana söylediği sözler.

"Kader yolunu binlerce kez değiştirebilir, ama sonunda her zaman sen ve ben olacağız."

Kendimi yere attım. Cansız. Boş. Kırık.

Sanki kendi kalbimi o uçuşuma atmış ve parçalanmasını izlemişim gibi.

"Vay vay. Bakın bakalım burada ne varmış?" arkamdan bir kadın sesi duyuldu ve Kazhimyr arkamda küfürler savururken, ben sadece bir anlığına arkama bakarak, Becoming Ceremony'den hayal meyal hatırladığım sarışın kadını aradım.

Onun arkasında en az bir düzine ya da daha fazla asker duruyordu, hepsi de silahlıydı.

"Damarın... kesilmişti. Seni öldürdük." Dravien, devasa örümceklerle savaşırken sesi titrememişti, ama o anda sözleri titreyerek çıktı ve yüzü, sanki ölümün gözlerine bakıyormuş gibi solgunlaştı.

Sarışının boynuna sarılmış beyaz bandajda kurumuş kan izleri vardı, ama ben sınırlara doğru dönerek bu ayrıntılara aldırmış etmedim.

"Bana Melantha'yı getir," diye emretti sarışın ve tanıdık bir ismin anılması bile beni düşüncelerimden çıkaramadı.

Kim oldukları, ne yaptıkları artık önemli değildi. Benim dünyam çoktan çökmüştü ve ben tozun içinde boğuluyordum.

"Bu o. Maevyth. Onun sevgili ölümlüsü." Bu sefer daha tanıdık bir kadın sesi konuştu ve sadece benim adımı söylediği için omzumun üzerinden baktım.

Kızıl saçlı kadının yanında, göz çukuru boş gibi görünen, korkunç şekilde şekli bozulmuş bir kadın duruyordu.

Hatırladığım Melantha değildi.

"Tanrım, sen... Melisara'sın." Kazhimyr şoktan sesi titreyerek geriye doğru sendeledi. "Yüzyıllar önce beni mortucrux'u çalmak için tutmuştun. Kardeşin Cad'di..."

"Sus!" General Loyce ona bağırdı. "Yoksa dilini kafatasından kesilmesini sağlarım. Ve sen..." Dikkatini tekrar Dravien'e çevirdi. "Senin için ne harika şeyler düşündüğümü biliyor musun, tatlım?"

Zihnim bana dikkatli olmamı haykırıyordu. Dikkatli ol. Dravien ve Kazhimyr gibi iki güçlü adamın aniden sessizleşmesinin bir nedeni vardı, ama yorgunluk beni ağır bir şekilde etkiliyordu. Odaklanamıyordum.

Arka taraftaki kemerli geçide doğru döndüm. Onlara hiç ilgi duymuyordum. "Kızı bana getirin," dedi arkamdaki sarışın adam.

Kazhimyr homurdandı ve ayağa fırladı, ani hareketleri dikkatimi tekrar onlara çekti. Avucunu uzattı ve bana yaklaşan iki muhafızın üzerine beyaz bir bulanıklık hızla uçtu. Kar taneleri gibi görünen şeyler boğazlarına ve alınlarına çarptı, çarptıkları yerden kan sızmaya başladı ve ikisi de yere yığıldı.

dizleri. Derileri, sanki içten dışa donuyormuş gibi çirkin bir mavi renge büründü ve birbiri ardına yüzüstü yere düştüler.

Kazhimyr, sivri uçlu devasa bir buz sarkıtını Loyce'a doğru fırlattı. Sarışının yarısı kadar boyunda kısa bir adam öne çıktı ve avucunu uzattı. Buz sarkıtı havada eridi ve yağmur gibi yere düştü. Garip adam, bir gözü tuhaf mor bir gözlükle kaplı, yüzünün yarısı erimiş gümüş gibi görünen bir şeyle kaplı halde Kazhimyr'e döndü. Kazhimyr avucunu tekrar uzattı, ancak bir sonraki sembolü çağırmadan önce acı dolu bir çığlık attı ve yere yığıldı, vücudu içe doğru kıvrıldı ve seğirdi.

Kaşlarımı çatarak ayağa kalktım ve ona saldıran görünmez varlığı çılgınca aramaya başladım. "Dur! Dur artık!" Dravien'e baktığımda, sanki izlemeye dayanamıyormuş gibi, gözlerini sıkıca kapatmış, sert bir duruş sergiliyordu. Ölümlülerin diyarında topladığı cesaret, orada kalmış olmalıydı. Bakışlarımı tekrar küçük adama çevirdim. "Hemen dur yoksa tanrılar adına, uzuvlarını vücudundan koparacağım!"

Sarışın adam kıkırdadı. "Bunu görmek için can atıyorum."

Avuç içini hala uzatmış halde, küçük adam elini yumruk haline getirdi ve Kazhimyr'in bileklerinden duman yükseldi, derisine kazınmış gibi görünen ince siyah bir iz bıraktı.

"Siktir!" Kazhimyr, bileklerini göğsüne yakın tutarak titreyerek homurdandı. "Hayır!"

Kemik kırbacımı çağırdım ve hızlıca vurdum.

Küçük adamın yanındaki muhafız, çarpışmanın etkisiyle zırhının etrafında patladı, et ve kemik parçaları topak topak yere düştü. Diğer muhafızlar gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde geri çekildiler, bazıları küfrediyordu. Bazıları gülüyordu.

"Vay, bu etkileyiciydi," dedi sarışın. Bir başka vuruş için geri çekildim.

Küçük adam kolunu uzattı ve diğer ucunu tuttuğunda kemikler avucuna girdi.

Nefes nefese, neredeyse geriye düşecektim, ama o beni çekerek yaklaştırdı ve avucunu kaldırdı. Derin, yakıcı bir his

damarlarımdan geçti. Raivox'u çağırmak için ağzımı açtım ama ağzımdan çıkan tek şey boğuk bir çığlıktı. Kazhimyr'in bileğinde olduğu gibi, bileklerimden beyaz duman yükseldi ve Zevander'in derisine kazınan alevler gibi, arkasında narin siyah bir yazı bıraktı.

Ağrı hızla azaldı, derin bir nefes alarak göğsüm genişledi. Dizlerimin üzerine çöktüm ve yanıma yuvarlanarak öksürdüm. Kalıcı bir yanık izi, kalan siyah şeritleri belirtiyordu.

"Rydaınn nerede?" diye sordu sarışın, bize yardım etmek için kıpırdamayan Dravien'e doğru yavaşça yürüdü.

"O gitti." Dravien ona bakmaya tenezzül etmedi, yüzü öncekinden daha solgundu. "Uçuruma düştü."

Uçuruma düştü. Gitti.

Bu yanılttı. Yüksek sesle söylendiğinde kulağa çok yanlış geliyordu. Ölmüş olamazdı. Buna inanmayı reddettim.

Gözlerim yaşlarla doldu ve ellerimle dizlerimin üzerine çökerek, ellerimi bariyere vurdum.

"Onları yakalayın," dedi kadın, sesi sanki haberden etkilenmiş gibi titriyordu. "Kız için özel bir ceza düşündüm."

Sert eller kolumu çekiştirdi ve ben dönerek, kararmış parmak uçlarımla askerin elini kavradım.

Ancak, o toza dönüşmedi.

Kıkırdadı ve sıkıca tutarak beni ayağa kaldırdı. "O güzel parmak uçların ilk gidecek olanlar olacak."

Sarışın kadın ellerini arkasında tutarak bana doğru yürüdü. Parmak eklemleri yanağıma çarpmadan hemen önce, gözümün ucunda altın rengi bir parıltı gördüm. Çarpmanın etkisiyle başım yana doğru savruldu. Sinüslerime acı yayıldı ve çenemde zonklayan bir ağrı hissettim. Gözlerimden akan yaşların arasından, altımda karın üzerine sıçrayan kanı gördüm. "Evcil hayvanlarımdan daha önce ölümlü bir beden yediklerini sanmıyorum. Seni onlarla tanıştırmak için sabırsızlanıyorum."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

ZEVANDER

Ölüm daha kolay olurdu, Zevander bundan emindi.

Vücudundaki her kas acı içinde çığlık atarken, uçurumun kenarına bakıyordu ve kadının yüzü zihninde canlanıyordu. Kara bir boşluğun ağzında yatıyordu, hayatı çıkıntılı bir kayanın kenarında sallanıyordu. Örümceklerin ve insan benzeri yaratıkların tıslama ve ciyıklama seslerini dinlerken, karanlıkta yanından kayarak düşen bu yaratıklar, kaderin beklenmedik bir cilvesiydi. Bacakları uçurumun üzerinde sallanıyordu, çıkıntının genişliği sadece üst vücudunu tutacak kadar yeterliydi. Tek bir yanlış hareketle ölümüne kayacaktı.

Bir örümceğin tıslaması kulağının yanından geçti, ama onun ölümünü görmek için dönmeye cesaret edemedi. Çok zayıf ve hırpalanmıştı. Bunun yerine, zihnini Maevyth'e çevirdi, onun Aethyria'ya dönüşünü izlerken hissettiği rahatlamayı hatırladı. Dravien'in koluna tutunurken, onun yüzünü görmüş, onu çağıran sesini duymuştu. Onu bir kez daha hissetmişti.

İhtiyacı olan tek şey buydu.

Tanrılara hiç inanmamıştı ama orada kanlar içinde ve kırık bir halde yatarken, Maevyth'in Dolion'u bulması için dua etti.

Belki tanrılar merhametli olur ve o Caligorya'ya girerdi. Onu bir kez daha görebilirdi.

Yaratıkların çığlıkları ve kilometrelerce aşağıda bulunan cehennemin sesleri, bu düşüncenin huzurunu bozdu ve tanrıların ne kadar acımasız olabileceğini hatırlattı.

Uçurumun kenarı, onun üzerinde altmış metre ya da daha fazla yükseklikte olmalıydı ve tutunacak hiçbir şey yoktu. Tırmanmak imkansızdı.

Elini sertçe ve titreyerek pantolonunun cebine soktu, parmakları çılgınca kolyeyi aramak için cebin içinde dolaştı. Zinciri hissettiği anda, mücevheri avucuna aldı ve sakinleşti. Düşürmemek için dikkatlice çıkardı ve göğsüne tuttu.

Maevyth'in anılarını gözlerinden silmeye çalıştı. Onu ilk gördüğü anı... Yatak odasında değil, Caligorya'da genç bir kız olarak. İlk gülümsemesi. Saçlarının rüzgarda dans edişi ve ışığın gözlerindeki gümüş rengi yakalaması. Yüzünün her ayrıntısını, onunla geçirdiği her anı hafızasına kazıdı.

Lunamiszka. Onun ay cadısı.

Kalbi yavaşladı. İçini huzur kapladı. Yüzeye ulaşma şansı olmadığını bildiği halde kayaya tırmanmaya çalışmak gibi aptalca şeyler düşünmeye başladı.

Ölüm daha kolay olurdu, diye düşündü yine.

Yukarıdan gelen gürültülü bir kükreme zihnini işgal etti ve Zevander, uçurumun kenarından onu izleyen iki parlayan göze baktı. O lanet şeyin sınırı nasıl aştığı, düşünmeye gücü yetmeyen bir gizemdi.

Raivox tekrar kükredi, kanatlarını çırpı ve havaya sıçrayarak uçurumun üzerinde süzölmeye başladı.

Zevander'ın ağzında bir gülümseme belirdi. "Merhaba, pislik. Geldiğine sevindim."

, The Eating Woods Trilogy serisinin üçüncü kitabı (adı henüz açıklanmadı) 2026'da çıkacak ve Eldritch'in kaldığı yerden devam edecek.

Yayın duyurularını ve tüm eğlenceli ekstraları takip etmek isterseniz, Instagram ve Facebook'taki okuma grubumda en aktif olduğum yerler.

Instagram: /kerilake

Okuma Grubu: The Gothiphiles

Ayrıca, haber bültenim The Raven's Scroll'a da abone olabilirsiniz.

Daha fazla ayrıntı ve bağlantı için web sitemi www.kerilake.com ziyaret edin.

Okuduğunuz için teşekkürler.

KERI LAKE'İN DİĞER KİTAPLARI

BAĞIMSIZ ESERLER

TUZ VE KEMİKLERİN

USTASI GÜNAH VE

GÖLGELER ADASI

NOCTICADIA

GECE GÖLGESİ İKİLİSİ GECE

GÖLGESİ

CEHENNEM

JUNIPER UNRAVELING SERİSİ

JUNIPER UNRAVELING

CALICO DESCENDING

LEŞ KRALLARI

CANAVARLARIN

TANRISI

KUM ADAMI DUOSU

NOCTURNES & KABUSLAR

REQUIEM & HAYAL

YAZAR HAKKINDA

Keri Lake, şeytanlarla mücadele, intikam ve kötü sürprizler konusunda uzmanlaşmış bir gotik romantizm yazarıdır. Hikayeleri, iyilik ve kötülük arasında gidip gelen anti kahramanlar ve onları dize getiren cesur kahramanlarla doludur. Kitap yazmadığı zamanlarda, kocası, kızları, asi Labrador köpeği (hiçbir şeyi geri getirmeyen) ve kurtarılmış köpeği ile vakit geçirmekten hoşlanır. Güçlü kahve ve alternatif müzikle enerji toplar, iyi bir kırmızı şarabı sever ve bitter çikolataya hafif bir bağımlılığı vardır.

Keri Lake'in yeni yayınlarını, özel ekstralarını ve daha fazlasını takip etmek için haber bültenine, The Raven's Scroll'a kaydolun.

Hediye çekilişleri ve eğlenceli sohbetler için okuma grubuna [katılın: THE GOTHIPHILES](#)

Okuyucularından haber almayı çok seviyor...

www.KeriLake.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

